DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Günebakan

İS SERİSİ III

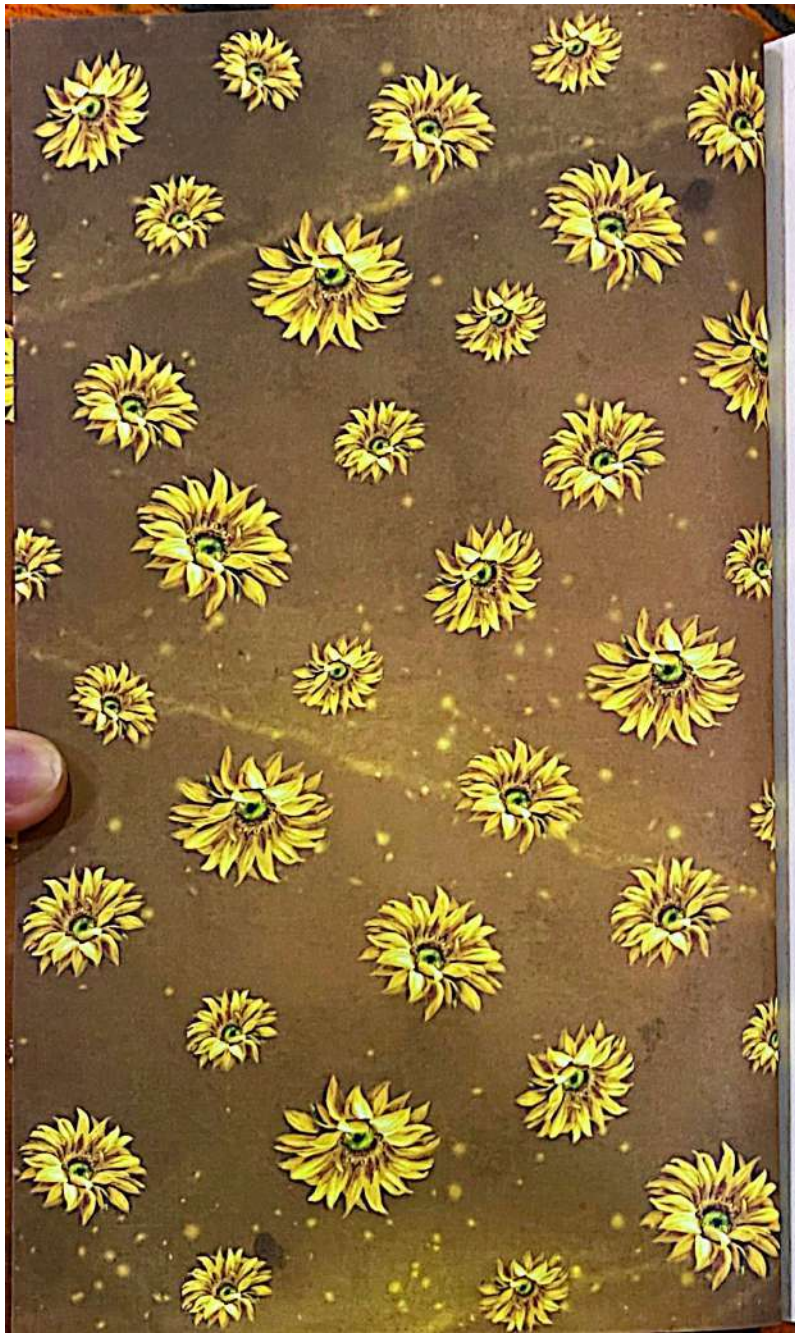
DOKUZ

2. BASKI

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İş Serisi 3

GÜNEBAKAN

Scanned with CamScanner

Günebakan
Binnur Şafak Nigiz

© 2020, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
Portre Çizim Aycan Sarıahmet

1. Baskı Ekim 2020, İstanbul
2. Baskı Aralık 2020, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7050-62-3

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

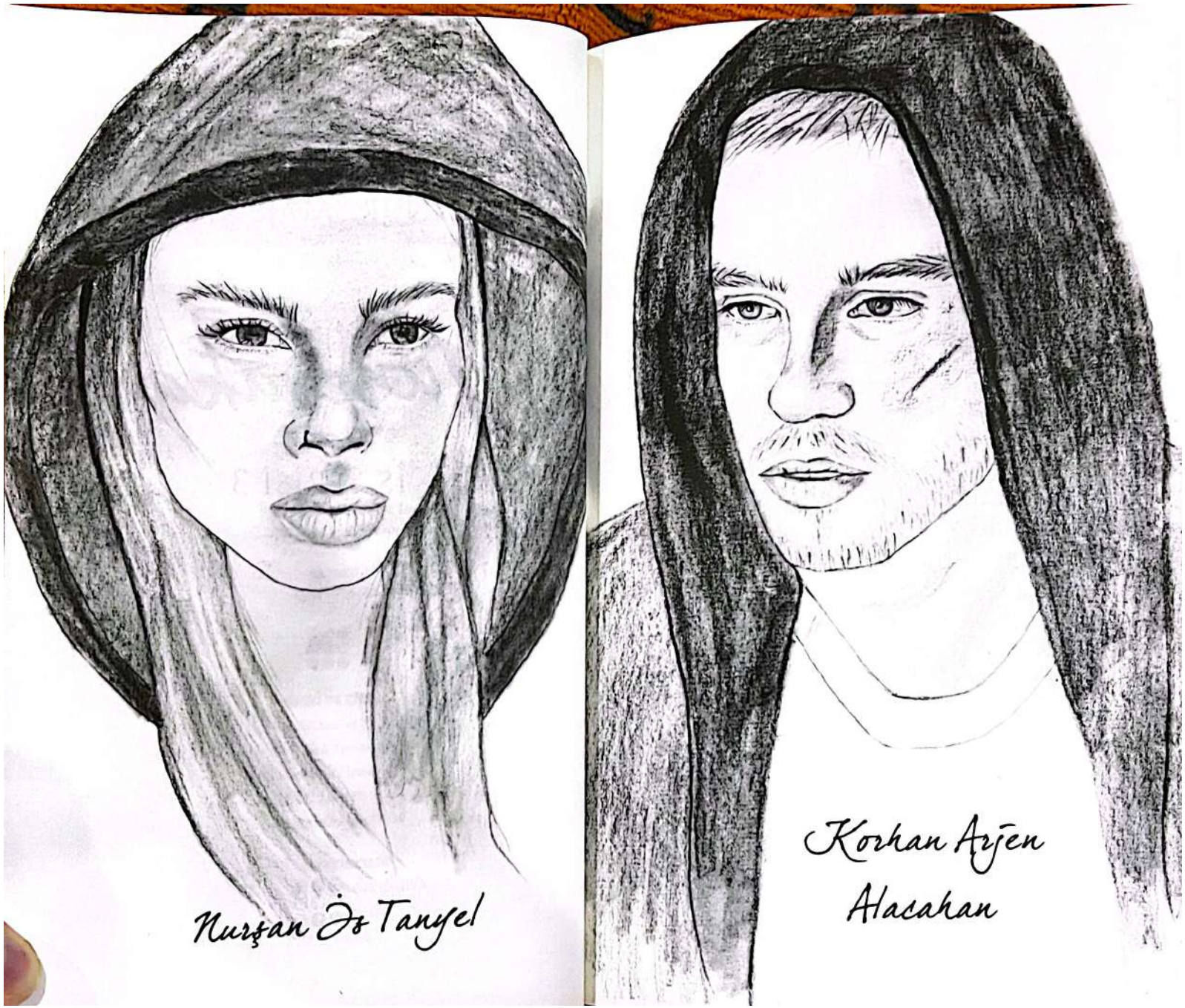
DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Günebakan

İS SERİSİ 3

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Bana rağmen, bizim için.

Bize...

Scanned with CamScanner

Yerli Şarkılar

- Vedat Özkaya, Nehir *(Kitabımız için özel bestelenmiş, serimize ait bir şarkıdır.)*
- Vedat Özkaya, Lâl
- Vedat Özkaya & Çağan Şengül, Meydan Yeri
- Çağan Şengül, 22
- Çağan Şengül, Eziyet
- Çağan Şengül & Sezgin Alkan, Tablo
- Çağan Şengül & Yasir Miy, Seni Kaybettim
- Çağan Şengül, Mücevher
- Can Kazaz, Bir Delinin Kaç Cehennemi Olmalı?
- Emir Can İğrek, Sapa
- Nilipek, Günebakan
- Manuş Baba, Aşkın Kederi
- Murat Göğebakan, Vurgunum
- Perdenin Ardındakiler, Ellerim Seni İstedi
- Seksendört, Ölürüm Hasretinle
- Mert Yeşilbaş, Gidiyorsun
- Levent Yüksel, Kadınım
- Levent Yüksel, Bu Gece Son
- Yaşar, Beni Koyup Gitme
- Yaşar, O'nun Vedası
- Yaşar, Sebepsiz Fırtına
- Yaşar, Kör Bıçak
- Mavi Gri, Altüst Olmuşum
- Melike Şahin, Hepsi Geçti
- Melek Mosso, Gönül Gözü
- Melek Mosso, Keklik Gibi
- Melek Mosso, Vursalar Ölemem
- Onur Can Özcan, Hırka
- Kaan Boşnak, Bırakma Kendini
- Defin & Oğulçet, Son Perde
- Sena Şener, Her An Gidebilirim
- Karsu, Siyah
- Haluk Levent, Aşkın Mapushane
- Fasıl-ı Jazz, Sen Bir Aysın
- Fikri Karayel, Öl De Öleyim
- Yıldız Tilbe, Gülüm
- Dino, Oy Yare
- Müslüm Gürses, Unutamadım
- Müslüm Gürses, Hoşça Kal
- İmera, Bitmeyen Sevda
- Marsis, Sevduğum
- Ayça Özefe, Yıkılmam Asla
- Furkan Olgaç, Benim İklimim İncitmez Seni
- Deniz Seki, Suya Hapsettim
- Yıldız Tilbe, Ağla Yüreğim
- Zeki Müren, Seni Nasıl Sevdim
- Şükran Ay, Kalbimi Kıra Kıra
- Sezen Aksu, Bir Vurgun Bu Sevda
- Seyda Perinçek, Evina Wendayi (Kayıp Aşk)

Yabancı Şarkılar

- Denmark + Winter, Don't Fear The Reaper
- Aaron, Lili
- Galleaux, Tether Me
- Heavy Young Heathens, Being Evil Has A Price
- Heavy Young Heathens, House Of The Rising Sun
- KALEO, Way Down We Go
- Hoizer, Take Me To Church
- Lake Of Tears, So Fell Autumn Rain

Scanned with CamScanner

- Opeth, To Bid You Farewell
- ShamRain, To Leave
- ShamRain, Usvameri
- Midlake, Core Of Nature
- Woods Of Ypres, Finality
- Mogwai, I'm Jim Morrison I'm Dead
- Joshua Wicker, Ghost
- Crippled Black Phoenix, In Bad Dreams
- Tedy, It's Over Now
- Clide, Broken Parts
- Anson Seabra, That's Us
- Waves, Dean Lewis
- Lewis Capaldi, Before You Go
- Lewis Capaldi, Someone You Loved
- Ali Gatie, It's You
- Antimatter, Epitaph
- Antimatter, Too Late
- EDEN, Wake Up
- FINNEAS, Break My Heart Again
- Dave Thomas Junior, I Can't Make You Love Me
- NF, Trauma
- Memi & Staffan Carlén, Bitter Heart
- Jesse Mann, Take It Out On Me
- Blackfield, Miss U
- Soen, Last Light

İyileşmeye değil, ölmeye ihtiyacı vardı.

Bir zamanlar yaşamaya ihtiyacı olduğu kadar, şimdi sadece ölmeye ihtiyacı vardı. Biliyordu, her sokağa yalnızca bir sokak lambası bırakılıyorsa, o sokağın karanlıkta kalması kaçınılmazdı. Bir adamı içinden sokaktaki sokak lambasını sökmeye çalışır gibi sökmeye çalışıyordu. Başaramıyordu.

Siyah saçları, omuzlarından aşağıya sarkan, damarlarındaki tüm kan kurumuş cesetler gibiydi. Gözleri içine tüm okyanusların tuzu gömülmüş gibi kızarmıştı, yeşil gözlerinde var olan tek duygu acıydı. Ama hissettikleri bundan fazlasıydı. Hissettikleri gözlerini sağır etmişti. Oysa bir zamanlar o gözlerde en sahici yalanları taşırdı. Şimdi alt kirpikleri ne zaman üst kirpikleriyle bir araya gelse, o yalanlar gözlerine başkalarına ait doğrular gibi batıyordu.

Kâkülleri esen rüzgâra esir olmadı, çoktan alnına yapışmıştı ama saçları yüzüne hücre parmaklıkları örerek sol tarafına doğru savruluyor, o ise gözlerini kırpmadan olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Avuçlarının içinde derin hilal çukurları vardı. Üzerindeki kırmızı kapüşonlu ceket ona en az üç beden büyüktü ve uzun tırnaklarının içinde hilal çukurlarına gömdüğü anıların ondan kurtulmak için çırpınırken tırnaklarının arasını kirleten kan lekeleri duruyordu.

Doğrudan karşıya bakıyordu. Sanki bir roman sayfasının ortasında duran en gerçekçi cümleydi ve onu okuyan kişiyle göz göze gelmişti.

Scanned with CamScanner

Sonra onu okuyan gözlerin kadrajına son hızla aralarından geçen bir tren girdi, tren tüm vagonlarını sırtında taşıyarak geleceğe ilerlediğinde, o artık orada değildi.

Bir günebakan tarlasındaydı.

Güneşin ölen cesedininse rengi alabildiğine karanlıktı.

1. Perde
Günebakan Tarlası

Sonra birdenbire iyileşmekten vazgeçtim.

Hissettiklerimi düğümlediğim kalp, çok fazla yara almıştı. *Hissetmek istemiyordum.* Kalbimi daha fazla acıtmak istemiyordum. *Onun için* daha fazla üzülmek istemiyordum. *Onun için* öyle çok üzülmüştüm ki, annesi bile *onun için* bu kadar üzülemezdi. Üzülmemişti.

Saçlarım nehrin sularına bir canavarın koparak farklı yerlere dağılan yaralı kolları gibi dağıldığında, hissettiğim tek şey acıydı. Su usul usul kulaklarımın kenarlarından tırmanarak suratımın ortasına kadar ulaşmış, acıyı gömdüğüm yüzüm suyun altında kalmıştı.

Benim canımı çok yakmıştı.

Gözlerim açıktı. Üzerime yağarak gitgide çoğalan beyaz ölüm tanelerini görüyordum.

Kar taneleri...

Onların her birinin farklı bir ölümü temsil ettiğini düşünüyordum. Aralarından birinin düştüğü anı izledim. Süzülüp suyun içine

Scanned with CamScanner

düştü, erimeden yüzüme dokundu ve ölümümün resmini tenime çizmeye başladı.

Serin bir ecel beni bekliyordu.

Düşüncelerimi, ruhumu ve *onun için* çarpan kalbimi bu gece burada, buz gibi nehrin gitgide çoğalan kar taneleriyle beyaza boyanan serin sularında boğacaktım.

Kalp atışlarım yavaşladığında, yüzünü son kez gördüğüm an da benimle birlikte boğulacaktı.

Kalbim durduğunda artık onun için çarpan hiçbir kalpte beni bulamayacaktı.

Tenim suyun üzerinde durmuyordu, çünkü ruhum bir taş kadar ağırdı ve geçen her saniye, suyun içine bir kaya parçası gibi öylece batıyordum. Gözlerimin önünden bana ilk kez gülümsediği an bir anıdan bölünmüş bir parça gibi kaybolmuş şekilde geçip gidiyordu; bana ilk dokunduğu an, gözlerinde kendimi gördüğümü sandığım ama aslında çizdiği yalanı izlediğim ilk an, kaskı kaldırdığında beni karşılayan izlerle kaplı yüz, beni izleyen lezâ yeşili gözler...

Hatırlamaktan daha acı ne vardı?

Hafızam tek düşmanımdı.

Bilincim, suyun dibine çökmek üzere olan o taş kadar ağırlaştığında, gözlerim suyun içinde hâlâ açık duruyordu ama artık gördüğüm suyun yüzeyine düşüp soğuğa tutunan kar taneleri değildi.

Artık bir *günebakan* tarlasındaydım.

Günebakan tarlasında kırmızı gelinliğimle durmuş, gökyüzündeki is lekeleriyle dolmuş can çekişen güneşi izliyordum. Elbisemin tüllerinde yanık izleri olsa da elbisem güneşin aksine lekesizdi. Günebakanların başları güneşe dönüktü, aralarında yavaşça ilerlemeye başladığımda neden burada olduğumu bilmesem de içimde buraya ait olduğumu söyleyen o tarafı susturabilmek imkânsızdı.

Kollarımla günebakanları yararak sonu yokmuş gibi uçsuz bucaksız görünen tarlada yürümeye başladım. Her bir adımda eteğimdeki tüller günebakanların ince bedenlerine takılıyor, onları kırmaktan korkmadan telaşla çıkışı bulmak ister gibi daha hızlı adımlar atıyordum.

Birden her yer karanlığa gömüldü.

Korkuyla kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda, güneş onu görmeyi beklediğim yerde artık cansız duruyordu. İs lekeleri genişleyerek sanki her noktasına sinmiş, onu kaplayarak altında bırakmış ve öldürmüştü. Bir an kalp atışlarım göğsümün içinde bana ait değilmiş, hiç de olmamış gibi gürültüyle hızlanmaya başladı.

Ritmin yükselişi, yaklaşan ölüm gibiydi.

Gözlerimi kapattım, bakışlarımın önüne gerilen karanlık, güneşin öldürüldüğü an gökyüzüne serilen karanlıktan daha koyu değildi.

Belki de insan, yalanlar daha aydınlık göründüğünden gerçeklere gözlerini yumardı ama aslında her ikisi de karanlıktı. Tıpkı gözlerim kapalıyken, gözlerim açıkken olduğundan daha aydınlık olduğuna kendimi inandırdığım gibi, *onu* severken de kalbimi böyle kandırmıştım.

Kalp atışlarım daha da hızlandı.

Zamanın tıpkı düz bir zemine dökülen su gibi hızla etrafa yayılmaya başladığını hissediyordum. Gözlerimi aralamak zorunda olduğumu biliyordum. Bakmak zorunda olduğum yerde görmek istediğim şeyi göremeyecek olmam, gözlerimi açmamam için yeterli bir sebep değildi artık. Gözlerimi açmalı, artık her şeyi görmeliydim. Yalanları, oyunları, acıları, beni mahvedeceğini bildiğim ama mahvolmaktan korktuğum için ertelediğim her duyguyu...

Gözlerimi yavaşça araladığımda, artık cehennem kalbimde, cennet gözlerimden akmaya başlayan yaşlardaydı.

Gözümden akan o tek bir damla yaş onlar oldu, yüzler oldu, binlere dönüştü ve zaman göğsümden yavaşça silinmeye başladığında milyonlar gözlerimden akıp ifadelerime karıştı.

Şimdi tarladaki tüm günebakanların yüzleri bana dönüktü.

Güneş ise çoktan ölmüştü.

Scanned with CamScanner

Zihnim bir boşluktan ibaretmiş gibi hissediyordum. Bedenimde ilerleyen ateş, usul usul tüm hücrelerime yayılıyormuş gibi hissettiğimde, gözlerim zihnimin arafında duruyormuş gibi kapalıydı. Kirpiklerimin ağırlığı başımı ağrıtıyordu. Sanki göğsüm ağzına kadar suyla doluydu, kalbimin o suyun içinde yüzdüğünü hissediyordum; hatta boğulduğunu...

Bir nefes ciğerlerime oluk oluk akmaya başladığında içimdeki sular dalgalandı. Biri karnım ile midem arasındaki boşluğa bastırdıkça, organlarımın kasılıp gevşediğini ve suların dalgalarının yükselerek boğazıma kadar taşındığını hissettim. Birden yoğun bir kusma arzusuyla ağzımı araladım ve gözlerim bedenimin direnişine ayak uydurarak aralandı; ağzımın kenarından taşmaya başlayan suların yanaklarımdan gözyaşı gibi geçerek şakaklarıma doğru kayışını hissettim. Gözlerimi kaldırdığımda gördüğüm karanlık olsa da o karanlığın altında duran yüzün sahibi ellerini devamlı olarak aynı yere bastırıyordu; sesler yoktu, koku, renk, hisler... Bunlar yoktu.

Bir süre daha su kusmaya devam ettim, ardından bilincim bir sis perdesi tarafından gölgelendi ve onun ellerimden kayıp gidişini çaresizlikle izlerken gözlerimi yumdum.

Ne kadar uzun sürmüştü bilmiyordum ama gözlerimi yeniden hayata açtığımda, bileğime bağlı bir serum ve üzerimde hâlâ nemli olan kırmızı elbisemle, bir acil servis odasındaki sedyede uzanıyordum. Bakışlarımın ilk buluştuğu yer beyaz tavan olmuştu. Havalandırmanın bir balığın solungaçları gibi görünen aralıklarını izlerken yanımda birinin olduğunu biliyordum ama olmasından korktuğum kişi miydi, bilmiyordum.

"Güzel kızım. De bana, iyi misin?"

Bu sesi tanıyordum. Diyar amcanın koyu bakışlarının hapsinde olduğumu fark ettiğimde güçlükle yutkunup bakışlarımı ona doğru çevirdim. Başta her şey bulanıktı. Diyar amcanın yüzü bile. Ama sonunda onu gördüm. Altlarında sürme olan gözlerinde derin bir korku peyda olmuş, öylece beni izliyordu. Güçlükle aldığım soluk,

içimde gereken yerlere ulaşamamış gibi sıkıntıyla yüzümü buruşturduğumda, Diyar amca avucunu serum bağlı elimin üzerine kapattı. Serumdan düşen her damlanın sesini duyuyordum.

"Neden yaptın bunu kendine?"

Bildiğini bilsem de sorusuna verecek karşılık bulamadım. Üşüyordum, bedenimde adım adım ilerleyen soğuğun girdabını ruhumda hissediyordum.

Canım çok yanıyordu.

"Söyle ona," diye fısıldadım acıyla. "Sorundu."

Kahverengi gözlerini yüzümden çekmedi. Sadece beni dinledi, benim ihtiyacım olan da buydu.

"Söyle. Sorundu. Beni kurtarmasına gerek yoktu. Bundan sonra beni ne kadar kurtarırsa kurtarsın, bir daha o gece öldürdüğü gibi yaşatamayacak."

Bakışları, nehri üzerine alan kabuklu yeryüzü gibiydi; nehri üzerinde taşıdıkça kabukları çamura dönmüştü. Diyar amcanın bakışlarından kaçmadım.

İnsanlardan kaçarken, kendimin üzerine öyle çok yürümüştüm ki, ruhumun içinden bir bıçakla geçen yine ben olmuştum.

Artık sorundu.

"O kadar sorundu ki," dedim kara zorla, "hiçbir sorun değil deyişimin altına gizlenen sorunlar, bu kadar sorun olamazdı."

"Bunu neden ona değil de bana söylüyorsun?"

"Çünkü anladığını sanmıştım," dedim acıları içimdeki girdabın kollarında ölmeye terk ederken. "Ne zaman sorun değil desem, sorun olduğunu anladığını sanmıştım."

Diyar amca sustu, benim kalbim hiç susmadı.

Benim için sorun değildi, benim içim hiç susmadı.

"Söyle torununa," diye fısıldadım yavaşça. "Sorundu."

Diyar amca sertçe yutkunup diğer elinin altındaki bastonun başını sıkarak gözlerini yere indirdi.

Scanned with CamScanner

"Gideceğim," dediğimde damarlarıma dolan ilaçtan mıdır bilinmez uyku yavaşça gözlerime, zihnime ve ruhuma çökmeye başlamıştı. "Öyle bir gideceğim ki, onu geride bıraktığımı bile düşünemeyecek kadar olmamış gibi hissedecek."

"Gittiğin yerde onu unutabilecek misin?"

"Unuturum," diye fısıldadım kirpiklerim gözlerimi örtmeden hemen öncesinde. "Ben neleri unutmadım ki?.." Nefesim uykuya karışmaya başladı. "Ben neleri bile unuttum ki..."

Bir el alnıma dokundu ama uyku hepsinden ağırdı. Uyku, içinde çığır açan acıdan bile ağırdı.

"Çocuğum unutamazsın, bak alnından çıkan ateşe, sen *onun* adını orada ateşe vermeye çalıştıkça *onun* adını değil, sadece kendini yakmışsın."

Alnımı yavaşça okşadığını hissettim ama tepki veremedim.

"Aralık, sizi birbirinize aralık duran iki yaraya çevirdi."

Derin bir nefes aldı.

"Ben bu hikâyenin sonunu biliyorum." Kısaca durdu ve sesi de onunla durulup yavaşladı. "Biliyorum."

Her nedense o an Diyar amcanın gözlerinin uzağa daldığını biliyordum ama neyi bildiğini bilmiyordum.

O

Olaydan sonraki ilk gece.

Göğsümde bir ağrıyla uyandığımda alnımdaki ter damlaları gözyaşları gibi şakaklarımdan kayarak kulaklarımın içine kadar indiklerinde, ızdırapla kalkıp inen göğsümdeki nefesler birden sıkışarak acıyla gözlerimi sıkıca yummama vesile oldu. Serumun bağlı olduğu damarımdaki çürük rengini herkesten saklamak ister gibi fondötenimle boyadığımda, siyah nevresim takımımda ciğerde duran bir leke gibi iz bırakacağından bihaberdim.

"Seni sevmeyi affedemiyorum."

Yorganıma çaresizce sarılırken yavaşça cenin pozisyonu aldım.

"Allah kahretsin, dayanamıyorum."

O

Olaydan sonraki ikinci gece.

Öyle bir an geldi ki, mezarın içindeymişim gibi uzandığım yatağın üzerindeki tavan bir tabutun kapağı gibi üzerime kapandı; nefes alamadım. Sokaktan geçen bir arabanın ışığı içeri sızdı, tavandan kayıp zemini boyadı, bedenimin yarısına dokunup karanlığın içinde kayıp kayboldu.

"Seni sevmeyi affedemiyorum."

Yorganımı yavaşça üzerime çekerek cenin pozisyonu aldım.

"Allah kahretsin, susturamıyorum."

O

Olaydan sonraki üçüncü gece.

Sigaranın ucunda yanan alevin yakıp küçük bir delik açtığı nevresimdeki deliği izlerken dışarıda yağan yağmurun sesi odama doluyordu. Bir süre sonra sokak lambasının zeminde duran cesedinin üzerinde kayan yağmur damlalarını fark edip yağmuru izlemeye başladım. Çenemi dizime yasladığımda, parmak uçlarımda külünü gözyaşı dökmeyi bekleyen bir kadın gibi dökmeyi bekleyen içmeyi unuttuğum bir sigara vardı. Kül yatağıma düştü, gözlerimi yumarken aldığım nefes içime battı.

"Seni sevmeyi affedemiyorum."

Ayak parmaklarımı içeri büküp kollarımı bacaklarıma sararak sertçe yutkundum.

"Unutamıyorum."

Scanned with CamScanner

Olaydan sonraki üçüncü gecenin arkasından gelen o sabah.

Sustuğum her kelime kurşun olup zihnimden kalbime yağarken aynadaki yansımama gülümsedim.

Yalanları kusan bir adamın gerçekleri saklayan küçük kızı olarak bitirdiğim bir gecenin sabahına, yine o adamın kilitli kafesinden ayağına bağladığı bir yalanla anahtarı bile olmadan çıkan kekliği olarak uyanmıştım.

Onu seviyordum, onu sevdiğim için kalbimi affedemiyordum.

Devam edecektim. Yel değirmenlerinin boş arazilerde dönmeye devam ettiği gibi devam edecektim; başım dönecekti ama devam edecektim. Devam edecektim. Bir çocuğun attığı ilk adımdan sonra düşüp yine de tekrar koltuğun kenarlarına tutunarak kalkıp adım atmaya devam ettiği gibi devam edecektim; ayaklarım beni taşımayacak, dizlerimin üzerine düşecektim ama devam edecektim.

O kadar devam edecektim ki, kimse benim kadar devam edemeyecekti.

Siyah saçlarımı gelişigüzel topuz yapmıştım, çıkıp yüzüme düşen saç telleri tenime tel örgüler örüp ifadelerimi sınırlarının içine gizlemişti. Son üç gün içinde kimseyle görüşmemiştim, artık içine girdiğim kozadan ya kanatlarım varken çıkacaktım ya da yolunmuş kanatlarım yüzünden iki uçup, bin çakılarak çıkacaktım ama çıkacaktım.

Ahşap merdivenleri sessizce indim, evden sessizce çıktım. Siyah montumun yakalarını sanki ellerimin hareket ederken çıkardığı ses bile sokağa yıldırım kadar şiddetli düşecekmiş gibi yavaşça yukarı kaldırıp boynumu soğuktan gizledim. Rüzgâr, yüzüme dokunup beni arkasına gizleyen saçlarımı sol omzuma doğru salındırdı, adımlarım güçlendi ama bileklerim bir şeyi tutsam, kavramayacağım kadar güçsüzdü.

Birkaç adım sonra tam yol ayrımına geldiğimde bir taksi sokağın başında durdu; içinden inen kişi Yağış'tı. Omzundaki çantayı

düzeltirken para üstünü alıp etrafına bakındı ve karşıdan karşıya geçip bana doğru yürümeye başladı. Yüzünde sakin bir ifade vardı, sorgudan uzak bir hale bürünmüş olsa da kafası düğüm düğüm olmalıydı. Omzuma tek kolunu astığım siyah çantanın kulpunu sıkarak yukarı kaldırıp tamamen omzuma hizaladım. Yüzümde nasıl bir ifade vardı emin değildim ama ona gülümsediğim anda dişlerim damaklarıma çakılıyormuş, canım bin birinci kez alınıyormuş gibi hissettim.

Yağış'ın adımları durmasa da yüzünde bazı şeyler duraksamıştı.

Her şeyin başladığı gün, yine böyle bir gündü; o günü bugünden ayıran şey, o gün canım bu kadar ağrımıyordu ve beni uyandıran Yağış olmuştu. Şimdi ise uykunun kelepçelerini koparıp odanın içinde kendini duvardan duvara çarparak kendi kendini infaz edişini izleyip tüm gecelerden yaralı sıyrılmıştım.

"Günaydın, Kaplumbağa," dedim dudaklarımdaki gülümseme yavaşça küçülüp yerini sakin bir ifadeye devrederken. Birden tam önümde durup yutkundu, başını omzuna doğru yatırdı ve kelimeleri diline çağırmaya çalıştı ama o kelimeler onun diline öyle geç dokundu ki, sanki dakikalarca bakışmışız gibi ağır hissetmeye başladım.

"Günaydın," diye fısıldadı sonunda konuşabildiğinde.

"Gidelim mi?" Omzumun üzerinden sokağın ayrımına baktım. "Otobüse yetişemeyeceğiz derdim de, biliyorsun, Yahya abi yine otobüsü kaplumbağalarla yarıştırıyordur."

"İs," dediğinde birden dönüp ona baktım.

"Bana Nurşan de."

"Ne?" Alabildiğine siyah gözlerinden garip bir ifade geçip gitti.

"Nurşan daha anlaşılır bir isim," dedim gülerek. "Hadi, geç kalmayalım. Zaten son üç gündür Ferruh'un hiçbir telefonuna yanıt vermedim, beni mahvedecek."

Yavaşça koluma dokunup, "Şimdi olmasa da konuşacağız," dedi anlayışlı bir sesle. "Anladın mı?"

Scanned with CamScanner

"Ertelemene gerek yok," dedim. "Şimdi ne istiyorsan, sor. Çünkü bir daha yanıtlamayacağım."

"Neden benimleyken rol yapıyorsun? Sahnede değiliz."

"Yere yatıp ellerimi yere vura vura ağlamamı mı istiyorsun? Bunu ne zaman yaptım?" Alayla gülerek etrafıma bakındığım sırada bile dikkatle beni izliyordu. "Unut bunu, Yağış. Yapmayacağım. Eğer merak ettiğin şey buysa, evet, ayrıldık." Gözlerinin içine baktım. "Onunla ayrıldık. Bu kendimi yere atıp ağlamam için yeterli bir sebep değil. Olmadı, bitti. Tümü işte tam da bu kadar."

"Mantus'un *o* olduğunu biliyor muydun?"

Kalbimin içinde dolaşan çivilere rağmen, "Evet," dedim, yalanlar dilime yavaşça dolanmaya başladı. "Benim için Mantus olmuş, Mantus rolündeki kişiyi mi ne tartaklamış falan. Aramız kötüydü zaten, kendini affettirmek için yapmıştır. Son günlerde yanımda olmamasının sebebi de buydu, hani sormuştun oyundan önce, aramızın kötü olup olmadığını merak etmemiş miydin? Canını sıkmamak için söylememiştim. Aramız kötüydü." Yağış duydukları karşısında şoka girmiş gibi bana bakıyordu. "Zaten o benim kafamda çoktan bitmişti. *Artık o yok.*"

"Ama kaçar gibi gittin."

"Çünkü ona kızgındım," diyerek omuz silktim. "Artık değilim."

"İs..."

"Yağış," dedim sertçe. "En başından beri doğru olan buydu, olması gereken buydu. O ve ben birbirimize hiç uymadık." İçim sızladı, yalanlarım canımı ağrıtıyordu. "Birbirimize göre değildik bir kere."

"Öyleydiniz," demesini beklemiyordum. "Bunu benim gibi biri bile söyleyebiliyorsa, öyleydiniz demektir, tamam mı?"

"Ne fark eder?" Bakışlarım arkadaşımın yüzünde yoğunlaştı. "Eğer onu artık sevmeyeceksem, birbirimiz için olmamız ne fark eder?"

"Onu seversin," dedi bir çocuk gibi. "Hep sevdin."

"Öyle olduğunu sanmışım."

İçimdeki ateşle bir tam şu an bir şehri yakabilirdim ama sessizce bekledim. Ya yaktıktan sonra içim soğursa, o zaman yakmış olmam, kül etmiş olmam daha kötü olmaz mıydı? Onu seviyordum, hep sevmiştim, bundan sonraki yüzyılda da onu sevecektim. Onu o kadar çok sevecektim ki, bu yüzyıldan sonraki yüzyıllarda bile kimse kimseyi böyle sevmeyecekti.

Yağış derin bir nefes alıp, "Seni zorlamayacağım, ta ki yalan söylemeyi bıraktığın güne kadar. O güne kadar her söylediğine inanmışım gibi davranacağım," dedi, söylediği bana çok ağır gelse de bir şey demedim. Sessizliğim dilime bir kanser gibi yayılıp tüm kelimelerime ölümcül izler bıraktı; bazılarını gerçekten öldürdü. Kelimelerim, kanser hücreleri gibi içime yayıldı ve içime ölüm saçmaya başladı. "Ama eğer senin yerine bir soru soracak olsaydım, bu, *'eğer onu sevmeyeceksem, birbirimiz için olmamız ne fark eder'* olmazdı. *Eğer artık onunla olamayacaksam, birbirimiz için olmamız ne fark eder?* Olurdu. Bu olurdu."

Onu duymazdan geldim.

"Gidelim mi?"

"Olur," dedi yavaşça. "Gidelim."

Benimle yürüdü, bir asır kadar yürüdü. Kilometrelerce susmuşuz gibi yürüdü. Kafasında cevapsız kalan sorular vardı, cevaplamadım, o da zaten bana bunları sormadı. Anlatmak istemiyordum. Yine yalancı ben olayım istiyordum, yine her şeyi ben mahvetmiş olayım... Her şeyi mahvetmeye öyle çok alışmıştım ki, şimdi başka birinin gelip ilk kez benim mahvetmediğim bir şeyi mahvetmiş olması canımı çok yakıyordu. Keşke ben mahvetmiş olsaydım. Her şeyi ben mahvetmiş olsaydım, bu kadar suçluluk duymazdım.

İnandığım için kendimi çok suçlu hissediyordum. Ona inanmıştım. Ona, bir yılanın yaralı derisini arkada bırakarak giyindiği son derisiyle ilerlediği gibi ilerleyip, son derimi ona yaralatmıştım.

Scanned with CamScanner

Yağış'a anlatmayacaktım. Bunu anlatan ben olmayacaktım. Hâlâ bu hissi içimde affedemiyor olsam da, birileri ondan nefret etsin istemiyordum.

Ben istiyordum ki ondan ben gibi kimse nefret etmesin. Yani ben ondan nefret mi ediyordum? Yoksa etmiyor muydum? Bu düşüncem bir cümle olsa, birileri duysa, kim neyi anlayabilirdi ki? Ben bile anlayamıyordum. Okulda beni bekleyen meraklı gözlerin olduğunu biliyordum. En azından arkadaşlarının meraklı gözleri yüzüme takılacak, benden bir açıklama duymak isteyeceklerdi. Ne diyecektim? Mantus olduğunu bildiğimi söylesem de öyle apar topar gidişimi, onun arkamdan geldiğini Anka da Rima da Çağlar da görmüştü. Bizzat sahnede olan Yağış da görmüştü. Şimdi ne söylersem söyleyeyim bizim hikâyemizdeki açıkları kapatmaya yetmeyecekti; açıkları gerçekler kapatabilirdi ama ben gerçeklerin bile tamamını bilmiyordum.

Kampüsten içeri girerken insanların kendi halinde gibi görünen duruşlarının aksine gözleri bana çevrilmişti ama bunu görmezden gelebilirdim; hep bir şekilde iyi ya da kötü bir dedikodudan dolayı bu gözlerin üzerimde olduğu zamanlar olmuştu. En azından şimdi bir dedikodu yoktu, şimdi merak edilen şeyler vardı.

Attığım her adımda vücudumdan bir parça et kopuyormuş, yere düşüyormuş, gitgide eksilerek ilerliyormuşum gibi hissediyordum.

Tükeniyordum.

Bugün günün sonunda kararım bir deprem etkisi de yaratsa, kararımı onlarla paylaşacaktım.

"Oyun salonunda buluşacağız," dedi Yağış sabit bir sesle. Yan yana yürüyorduk ama birbirimize bakmıyorduk, hareket eden dudaklarımız, dudaklarımıza eşlik eden ise seslerimizdi. "Ferruh Hoca bizi orada bekliyor. Oyunla ilgili de konuşulacakmış."

"İyi," dedim sadece.

Koridorda köşeyi döndüğümüz an Güz ve Hür'ün oyun salonunun kapısında dikildiğini gördük, midemden aşağı kaynar su dökülmüş gibi yutkunup bakışlarımı onlara sabitledim. Hiçbir şey

bilmeseler de bir şeyleri biliyorlardı; bu netti. Güz, omzunun üzerinden bize doğru bakınca elindeki kahve bardağını dudaklarına götürüp bakışlarını yavaşça abisine çevirdi ve uyarı dolu gözlerle abisinin gözlerinin içine baktı. Hür'ün bakışları yavaşça bize döndüğünde, konunun kendim olduğunu biliyordum.Hür bana gülümsedi ama bu gülümseme bir uçurumun kenarı olsaydı, Hür o uçurumun kenarında bana uzanan el olurdu; yardım çığlıkları atıyormuşum da bunu çok net duyuyormuş gibi bakıyordu.

Birden o bakışlar kıyametim oldu ama bakışlarımı ondan ayırmadım; yenilmek istemedim çünkü bir defa daha yere düşmek istemiyordum. Yerde olduğumu, süründüğümü neden kabul etmek istemiyordum?

"Günaydın kızlar," dedi Hür gülümsemesine eklediği sıcak sesiyle. "Ferruh Hoca içeride, Hun ile kayıtları izliyorlar. Biraz geç kaldınız."

"Günaydın," dedim bozuntuya vermeden. "Sorun değil, biz onun fırçalarına her daim hazırlıklıyızdır."

"Günaydın," dedi Güz yavaş bir gülümsemeyle bana bakarak. "Tebrik etme şansım olmadı, çok iyi bir iş çıkardın." Yağış'a baktı. "Çıkardınız."

"Sağ ol," dedi Yağış donuk bir şekilde.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak derin bir nefes aldım. "İçeride başka öğrenci var mı?"

"Yok," dedi Hun. "Ferruh Hoca herkesi tebrik edip yolladı, sizi bekliyor bildiğim kadarıyla."

"Haşlanacağız desene," dedim dalga geçer gibi. Uzun tırnaklarımla yavaşça kapıya vurup gülümseyerek Hür'e baktım. "Bu arada, teşekkür ederim. Bu oyunu güzelleştiren senin koreografindi."

"Rica ederim."

Kapıyı itmemle bakışlarımın odağından Hür çıktı ve birden gevşeyerek yüzüme ifadesizliği ördüm. Bakışlarımı sahneye çevirdiğimde, gördüğüm çekilmiş beyaz perdeye düşen yansımamdı.

Scanned with CamScanner

Kafamdan aşağı düşen kırmızı kasımpatıların yarattığı yağmuru izlemek bir an, o anı yaşamaktan daha zor geldi ve başımı önüme eğerek boğazımı temizledim. Perdeye düşen görüntüleri izleyen Hun ve Ferruh Hoca irkilerek bize doğru döndüler.

"Günaydın," dedi Yağış ortamı toparlamak ister gibi. "Hocam, tam zamanında geldik. Daha erken olduğunu bilmiyorduk, bize bu saatte olacağı söylenmişti."

"Geç kalmadınız, Yağış," dedi Ferruh Hoca derin bir sakinlikle. "Gelin lütfen."

Bakışlarımı yerden çekmedim, üzerime sinmiş çaresizliğe rağmen son derece kendimden emin adımlarla sahneye ilerlemeye başladım. *Onun* sesi hoparlörün küçük deliklerinden dışarı sızmaya başladığında, kalbim birden yavaşladı ve damarlarımda ilerleyen kanın uğultusu zihnime doluştu. Hun'un bakışlarındaki dikkat üzerime gece gibi çöktüğünde kafamı kaldırdım. Yeşil gözlerini görmek birden beni istemediğim yerden vurmuş olsa da o gözlere baktım. Bakışları her ne kadar sakin olsa da bana bakarken gördüğü bazı şeyler olduğunu hissetmek kendimi çıplak ve savunmasız hissettirmişti.

Yine de gözlerimi Hun'un zeytin yaprağı yeşili gözlerinden ayırmadım.

Muhtemelen gözleri ışıklarla savaşınca mavi de oluyordu.

"İs, sana sorular sormayacağım," dedi Ferruh Hoca. Bakışlarım Hun'un yeşil gözlerinden uzaklaşmadı, kemikli yüzünü saran açık renk sakalları yüzündeki kemiklerin yarattığı gölgeleri derinleştirmişti. "Çünkü sen de en az bizim kadar şaşkınsın, biliyorum."

"Ne konuda?" diye sordum. Gözlerim Hun'un yeşil gözlerinden uzaklaştı, perdeye düşen görüntüye bakamadım ama zihnim *onun* sesini içine emmeye devam etti.

"Erdem Demirel'in Mantus karakteri olarak göndereceği kişinin o çocuk olduğunu bilmiyordum." Ferruh Hoca'nın içtenlikle kurduğu cümle birden içimi sızlattı. Erdem Demirel diye bir yazar bile yoktu, o bunu bilmiyordu. "Senin de bilmediğini gördüm."

"Biliyordum," dediğimde, dilimdeki yalan boğazıma bir intihar gibi dolandı. Ferruh Hoca'nın şaşkın bakışları yüzümü sıyırıp geçti ama bana geri adım attırmadı. "Evet, ben de son anda öğrendim sayılır, sizin bildiğinizi düşünmüştüm."

"Seni kandırmadı mı?"

"Hayır," dedim. "Beni kandırması için bir sebep mi vardı da beni kandıracaktı?"

"O rolü kapmak için seninle oynayabileceğini düşünecek kadar delirdim," dedi Ferruh Hoca. "Seni o halde görünce..."

"Ne halde?" Dudaklarım yukarı kıvrıldı, Ferruh Hoca donup kaldı. "Ben sadece o an o kadar Mania'ydım ki, kendimi kaptırdım. Hepsi bu."

"Bildiğimi mi düşünmüştün? Ben senin de bilmediğini sanmıştım."

"Bildiğinizi düşünüyordum," dedim başımı sallayarak. "Ve ben de biliyordum. Ve siz haklıydınız." Gülümsedim. "*Onunla* bir ilişkim kalmadı, hocam. Benim için sadece sahne var, bir adam olmasın, istemiyorum."

Ferruh Hoca afallamış gibi, "Bu yüzden mi?" diye sordu.

"Hayır. *Onun* oyunda olacağını öğrendiğimde de zaten aramız bozuktu, kendimi işime vermemi engel olan herkesin fişini çekerim ben. *Onun* fişi zaten prizde gevşek duruyordu."

İçim kanasa da gülümsedim.Ben ne zaman yara alsam, ağladığım belli olmasın diye gülmekten karnıma ağrılar girmiş gibi kıvranarak kahkahalar atardım.

Ferruh Hoca bir şeyler sorar sanmıştım ama bunu yapmadı. Beni kelimeleriyle yormadı. Tam perdeye doğru dönecekken, o cümleyi kurdum:

"Hocam, ben Eskişehir'de okumayı düşünüyorum."

İrkilerek bana bakıp, "Ne?" diye sordu.

"Eskişehir'de devam etmek istiyorum bölümüme."

Scanned with CamScanner

"Ne?" Yağış şaşkınlıkla bana bakarken dudaklarından dökülen soruda korku vardı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Ferruh Hoca bana kocaman olmuş, çakmak çakmak gözlerle baktı. "Bu da nereden çıktı? İs, bu oyunu sensiz devam ettiremem. Sen benim gözde öğrencimsin."

"Zaten Eskişehir'e taşınacağımı yakın zamanda size söyleyecektim," dedim. "Gideceğim, bölümüme orada devam etmek istiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Ferruh Hoca. Arkada onun sesi etrafa yayılmaya devam ederken güçlü bir ifade takındım. "Şaka, değil mi?"

"Değil," dedim.

"Bu o çocuk yüzünden mi, İs?"

"Hayır, zaten ayrılmasaydık onunla Eskişehir'e taşınacaktık. Şimdi de bu kararımdan vazgeçmemem gerektiğine inanıyorum. Artık Eskişehir'de devam etmek istiyorum."

"Peki ya Mania? Seni *sen* yapacak bir oyun bu. Hem Mania karakterini izleyen büyük isimlerden biri sana destek olmak istiyordu, sana bunu anlatmama izin bile vermedin. Beni dinle."

"Lütfen," diyerek elimi kaldırarak Ferruh Hoca'yı susturdum. "İyiliğimi istediğinizi biliyorum, bunu kalbimde hissediyorum ama ben bir fırsat yakalamak istemiyorum, o fırsatı kendim yaratmak istiyorum. Mania olarak kalmak istemiyorum. Ben Nurşan İs Tanyel olarak yeni bir yol çizmek istiyorum ve bu yol artık Antalya'nın sokaklarına ait değil."

"Neler diyorsun böyle?" Ferruh Hoca bana duymaktan korktuğu ne varsa, ona söylemişim gibi bakıyordu. Başını iki yana sallayarak, "Bu oyunu öylece bırakıp gitmen bir kenara dursun, bu bölümü öylece bırakıp gidecek misin?" diye sordu dehşet içinde. "Sen bölümünün onur öğrencisisin."

"Orada da olurum," dedim kendimden emin bir sesle. "Olamaz mıyım sanıyorsunuz?"

"Antalya'dan gidersen senin hocan olamam," dedi Ferruh Hoca ilk kez anlam veremediğim bir hüzünle. "Eskişehir'de okursan, bir daha öğrencim olamazsın."

Yavaşça gülümsedim. "Beni bu kadar çok sevdiğinizi bilmiyordum, hocam."

"Seni sadece iyi bir öğrenci olduğun için değil, her zaman bir yolunu bulduğun için seviyorum."

"Siz beni yetiştiren adamsınız," dedim yavaşça yutkunarak. "Şimdi sizin meyveye durdurduğunuz ağacın verdiklerini başkaları da tatsın istiyorum. Bu kötü mü?"

"Benim açımdan düşündüğünde bu berbat," dedi kaşlarını çatarak. "Üstelik mükemmel bir fırsat..."

Lafını, "Lütfen," diyerek kestim. "Bir fırsatım olacaksa, bunu yeniden yaratırım. Şu an gelen hiçbir fırsatı istemiyorum. Bu şehirde kalmak istemiyorum."

"İstiyorsan *o* çocuğu oyundan attırırım," dedi son derece ciddi bir sesle. "Sen olmazsan Mania da olmaz, Mantus da."

Oyunu yazan kişiyi oyundan nasıl çıkarabilirdik ki? Oyunu başlatan oydu, sürdüren o olacaktı; bu oyun bitmeden, o bu oyundan çıkmazdı. İçime ektiğim tüm incinmiş duygular başlarını önlerine eğse de ben başımı dik tuttum.

"Sorunum o değil," dedim ölçülü bir sesle. "Ondan ayrılmayı seçen bendim, şimdi Mania'dan da ayrılmayı seçiyorum."

"Buna mecbur değilsin."

"Bu mecburiyet değil, bu istek," diye fısıldadım, her ne kadar Ferruh Hoca içimi okumuş gibi hissettiklerimi yüzüme vursa da bunu sonuna dek yalanlamaya mecburdum. Bu benim mecburiyetimdi.

"Böyle konuşmamıştık," dedi Yağış birdenbire bana doğru dönüp, bir elini beline koyarak. Ferruh Hoca'nın bakışları ona çevrilse de ben inatla Yağış'a değil, Ferruh Hoca'ya bakıyordum. "Bana bak." Bir elini bileğime kaydırdı, beni sertçe kendisine doğru çevi-

Scanned with CamScanner

rince, yüzüme yayılmış bir sakinlikle arkadaşımın gözlerinin içine baktım. Bakışlarımdan dökülen antidepresanlar benim ruhumu dindiremedi ama onun bakışlarındaki vahşiliği yatıştırdı. Bir adım geri çekilerek başını iki yana salladı. "Bu şekilde konuşmamıştık. Eskişehir'e yerleşeceğini ama Mania olmaya devam edeceğini, çalışmalar için sık sık gidip geleceğini söylemiştin. Bu oyundan vazgeçmeyeceğini söyleyen sendin." Gözlerini Ferruh Hoca'ya çevirdi. "Bana bunu söyleyen kendisiydi."

"Öyle de olur," dedi Ferruh Hoca hevesle, çakmak çakmak bakan gözleri umutla parlıyordu ama birden o umutları öldüreceğim düşüncesi içimde bir ateş yaktı ve ben Ferruh Hoca'ya bakamadım. "Senin için bunu sağlayabilirim. Okuluna buradan devam edebilirsin, nerede yaşamak istiyorsan yaşa. Ama şu an okul değiştirmek bazı dengeleri de değiştirmek olacak, İs. Seni düşünüyorum. Sadece seni değil, evet. Meyve ağacının gölgesinde başka birini görmek istemiyorum."

Hun, tüm ortasında durduğum tepkilerin aksine sessizdi, zeytin yaprağı yeşili gözlerinin büyük bir dikkatle bana saplı durduğunu hissedebiliyordum ama ağzını açıp tek bir yorum bile yapmıyordu. Ruhumda bir savaşçı yorgun düşmüştü; kılıcından damlayan kan yerde bir nehir yaratmış, yorgun gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bilmiyorum," diyerek işin içinden çıkmaya çalıştım. "Sadece gitmek istiyorum."

"Bu gitmek değil," dedi Hun birden, boğuk çıkan sesi bir müziğin ilk kalp atışının bağlı olduğu damar gibiydi; bir melodi... Gözlerimi yavaşça ona çevirdiğimde, gözlerinin gerisine gizlediği ruhu gördüm; o ruh her şeyi yansıtmak için gözlerine dikilmiş bir ayna gibiydi. "Sen kaçmak istiyorsun."

Bir an, çok küçük bir an için içimden akıp giden duyguların ayaklarımın ucuna dökülerek kalın birer kola dönüştüklerini, o kolların bacaklarıma sarılıp bana yalvardığını hissettim.

Düzgün, kemikli yüzünü saran açık renk sakallarını tırmanan bakışlarım keskin burnunun ucunda sekteye uğradı ama çok geç-

meden yeniden o yeşil gözleri gördüm. Açık renk saçları dağınıktı, çok uzun değildi ama biri parmaklarını daldırsa, tüm parmakları içinde kaybolurdu; kulağından aşağıya sarkan halka küpe gümüş rengiydi; bu ona dikkat ettiğim ilk andı. Ona dikkat etmiştim çünkü söylediği gerçek, birkaç saniyeliğine kelimelerime kilit vurmuştu ve ben yeni yarattığım kaçış anında onu izleme fırsatı bulmuştum.

Yüzü, eski bir tabloya gömülmüş, eski bir yüz gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eski sevgilin için ya da değil, sen emek verdiğin bir şeyden kolayca atlatabileceğin bir şey için kaçmak istiyorsun. Sen Mania olmaktan kaçınca, o Mantus olmamış olmayacak."

"Onunla hiçbir ilgi..."

"Var ya da yok," dedi araya girerek, sakin bir sesle. Yavaşça başını sallayıp, anlamamı istiyormuş gibi tek tek sürdü öne kelimeleri: "Sen Mania olmaktan kaçınca, o Mantus olmamış olmayacak."

"Var ya da yok," dedim tıpkı onun gibi başımı sallayarak. "O Mantus olarak kalabilir, ben artık Mania olmayacağım."

"Giydiğin her kostüm, kimliğin olur," dedi Hun sakin bakışlarını yüzümden çekmeden. "İstediğin şehre git, her şeye baştan başla, cebinde hep aynı kimliği taşırsın."

"Sen benimle ilgili ne biliyorsun ki ya?" Alayla güldüm. "Beni tanımıyorsun."

"Tanırım." Elini yavaşça bana uzatınca bir an donup kaldım. "Öğretirsen, bilirim."

Bakışları yüzümde bir çocuğun attığı ilk adımdan sonra cesaretlendiği tüm adımları kadar büyüdü. Eline çevirdiğim gözlerim bir an orada takılıp kalsa da sonunda ona baktım ve Yağış ile Ferruh Hoca'nın bakışlarına aldırış etmeden elimi bana uzanan eline uzatıp avucumu avucunun içine yaslayarak onunla tokalaştım.

"Öğretirsem," dedim tam gözlerinin içine bakarak, "herkes bilir. Öğrenmek istiyorsan, çabalayarak öğreneceksin."

Scanned with CamScanner

Dudağının kenarı belli belirsiz yukarı kıvrıldı. Elimi yavaşça sıkarken başını aşağı yukarı salladı.

"Bir şarkıyı çalabilmek için bir defa dinlemem yeterli. Kolay öğrenirim, İs." Gözlerimin içine büyük bir dikkatle baktı. "Hun Salman," dedi beni bir süre öncesine yeniden taşıyarak. "Bu iki oldu ama üçüncü de olur."

Elimi yavaşça geri çekerken, "Olması gerekirse, üçüncü de olur," dedim yavaşça. "Peki." Derin bir nefes alarak Ferruh Hoca'ya çevirdim. "Biraz düşünmem gerek, bana zaman verin hocam, lütfen."

"İstediğin kadar düşün," dedi Ferruh Hoca dudaklarında umutlu bir gülümsemeyle. "Ama illaki Eskişehir'de yaşayacağım diyorsan, oyunu uzaktan da idare edebiliriz, biliyorsun."

"Bu sizin için çok zor olmaz mı?"

"Halledemeyeceğimiz bir şey değil, sonuçta Mantus da çalışmaların yapıldığı süre zarfı boyunca aramızda değildi."

"Bunu biraz düşüneyim," diye geçiştirdim, aslında benim kararım netti, sadece Ferruh Hoca'nın bu karara pek de hazır olmaması beni durduruyordu.

Düşünmeye ihtiyacım yoktu.

Gitmek istiyordum.

Mutluluğu istediğimden değildi, artık ne olursa olsun tam olarak mutlu olmak nedir bilmeyecektim. Gitmek istiyordum, çünkü kalırsam bu aldığım bir intihar kararı olmuş olacaktı.

Hun'un dikkatli bakışlarına dokunan gözlerim anlık bir ifadesizlikten sıyrılarak öfkeyle onda kaldığında, yeşil gözlerindeki anlayış birden beni çileden çıkardı. Gözlerimi ondan uzaklaştırırken, ruhuma oturmuş o terk edilme hissini de içimden gözlerimi ondan uzaklaştırdığım gibi uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağımı merak ediyordum.

Giden bendim, öyleyse neden terk edilmiş gibi hissediyordum?

O beni, bana oyun oynamaya karar verdiği gün terk etmişti.O beni terk ettiğinde, hayatımda bile değildi.

"İzninizle," dediğimde çoktan arkamı dönmüş, salonun çıkışına ilerlemeye başlamıştım bile.

Arkada *ona* ait bir ses, perdeye yansıyan *ona* ait görüntüler, *onun* zihninden düşen kelimeler kalmıştı.

Salondan çıkmamla, koridorda dersleri başladığı için dağılan kalabalığın bıraktığı ıssızlığı kucaklamam bir oldu. Güç de olsa güçlü adımlarla koridorda ilerlemeye başladığımda, Yağış arkamdan geliyordu ama o yokmuş gibi yoluma devam ediyordum.

"Gitmek de nereden çıktı, İs?" Sorusu bir dalga gibi üzerime çarptı ama beni sırılsıklam edemedi, öyle ki sanki o dalganın suları kurudu, dalga silindi. "Madem ondan ayrıldın, nasıl olur da gidersin?"

"Onun için mi gidiyordum sanki ben?"

Yükselen sesim pervasız bir şiddetle Yağış'a çarptı. Gözlerime toplanmış tüm şiddetli duygularla Yağış'ın gözlerinin içine baktığımda, koridorda birbirimizin karşısında duruyorduk ve tüm hisler, kül olmuş başımdan aşağı yağıyordu.

Susmadım ve dilimdeki zehir, kalbimdeki ateşi harlayarak dudaklarımdan dökülmeye devam etti.

"Her şeyi onun için mi yapıyordum sanki ben? Neden yapıyordum, biliyor musun? Sadece kendimi düşünerek yapıyordum. *Onu* hayatımda neden tutuyordum, biliyor musun? Sevdiğim için falan değil, bana iyi geldiği için tutuyordum. Bana iyi gelmediği gün de onu terk ettim. Şimdi bu şehir bana iyi gelmiyor, bana iyi gelmediği için *onun* bile yanında kalmadım, bu şehirde kalır mıyım sanıyorsun?"

Yağış'ın siyah gözlerine anlık bir endişe yayıldı, ardından o endişe sis bulutu gibi dağılıp yerini mutsuzluğa bıraktı.

"Onu neden koruyorsun?" diye sordu yavaşça. "İliklerine kadar toz parça olmuşsun, görmüyor muyum sanıyorsun? Sen neden hâlâ onu koruma derdindesin?"

Scanned with CamScanner

"Kimseyi koruduğum yok benim," dedim sertçe, arkamı döndüğüm an, Yağış'ın gülüşünün sesi zihnime bir zehir gibi yayıldı.

"Onu o kadar koruyorsun ki, onun için kendini bile harcarsın."

"Kes sesini ya! Senin umutsuz romantikliklerinden bıktım!"

Adımlarım hızlandırıp Yağış'tan uzaklaşmaya başladım ama söylediği her şey, sırtıma girmiş bir bıçak gibiydi ve ben tüm kanları içime akıtıyordum.

"Onu o kadar düşünüyorsun ki, kendin umurunda bile değilsin!" diye bağırdı arkamdan, bu gerçeği bana hatırlatmak zorundaymış gibi. "Bana oynamaktan vazgeç! Bari bana oynama!"

Cevap vermeden hızla koridoru saparak diğer ince koridora girdim. Kısa saçlı sıska kızın yanından geçerken kıza omzumla sertçe çarptım, elindeki dosya yere düştüğünde kızın elindeki kaynar kahve kot pantolonumu saran bacaklarıma dökülüverdi.

Neredeyse ağlayacakmışım gibi titreyen bir sesle, "Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim."

Kız, şaşkınlıkla, "Hayır, önemli değil," dediğinde gözlerinde dehşet vardı. "Allah kahretsin, yaktım seni! İyi misin?"

"Sorun değil," dedim ellerimi kaldırıp, kızın yanından geçip giderken. "Hiç sorun değil."

Çünkü sorun değildi.

Artık gerçekten sorun değildi.

Bedenimde hafif bir yanık acısının varlığını hissetsem de oralı olmadım. Daha fazla acıdığını hissettiğim zamanlar olmuştu, bunun üstesinden gelirdim, tam da bu yüzden hiç mühim değildi. Biraz kahveye ihtiyacım vardı, sonra da biraz yürüyüş yapmaya... Belki birkaç çiçek saksısı alırdım, belki bir köpek sahiplenirdim; sadakate ihtiyacım vardı. Kaşlarımın ortasına yerleşen o derin yanık bir cehennem çukuruna dönene dek sadece yürüdüm.

Tam kampüsteki kahveciye girecektim ki, Timsal'in, "Abla!" diye seslendiğini duydum. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerinde göreceklerimi düşünmek bile beni germişken, yüzünde aydınlık bir ifade bulmak beni şaşırtmıştı. Her şey her zamanki gibiymiş gibi bana elini salladı. "Kahve mi alacaksın?"

Başımı sallayıp bana normal davranan genç kıza gülümsedim. Her zamanki tanıdığım Timsal oyundan bahsederdi, o geceyi anardı ama Timsal o gece hiç yaşanmamış gibi yanımda yürümeye başladı. İki sade kahve alıp, kahvenin kokusu ve sıcaklığıyla boğulmuş lüks dükkândan çıktık. Kahveden bir yudum aldığım sırada, bana taze bir gülümsemeyle baktığını fark edince kahve kutusunu dudaklarımdan uzaklaştırarak ona baktım.

"Ne oldu?"

"Sahnede çok güzel görünüyordun," dedi, bir an afallasam da elimde olmadan gülümsedim. "Yerin kesinlikle orası."

"Teşekkür ederim. Sen de çok yeteneklisin." Timsal ile çalışmalardan arta kalan zamanlarda vakit geçirsek bile pek yalnız kalamadığımızdan çok fazla sohbet etme şansımız olmamıştı. Yine de aramızda bir bağ olduğunu biliyordum. Derin bir nefesin sonunda, "Peki sen devam edecek misin?" diye sordum. "Ferruh Hoca'nın yönettiği oyuna." Gözlerimi ondan ayırıp bahçeye çevirdiğimde soruma vereceği cevabı pek umursamıyordum ama yine de sormuştum.

"Bilmiyorum," dedi, "açıkçası üniversiteyi farklı bir şehirde okumayı düşünüyorum."

Duraksayarak ona baktım. "Neden?"

"Antalya çok sıcak," dedi şakayla karışık, sonrasında konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Açıkçası ailem İzmir'de yaşıyor, benim buradaki varlığım biraz şans eseriydi." Gözlerini yere indirdi. "İzmir'i çok seviyorum fakat orada okumak istemiyorum, burada da okumak istediğim söylenemez. Çok uzun zamandır Hür ile çalışıyorum, yeteneğimi onun sayesinde keşfettim ve o benim daha kapsamlı bir şehirde eğitim görmemi istiyor. İzmir çok kapsamlı olsa da sanırım biraz özgür kalmak istiyorum."

"Antalya da kapsamlı aslında."

Başını salladı. "Sayılır, daha kapsamlı okullar biliyorum."

Scanned with CamScanner

Gülümsedim. "İstanbul'a mı gideceksin?"

"Sanmıyorum, oradaki kalabalığı sevmiyorum. Daha çok gençlerin olduğu, eğlenceli bir şehir güzel olabilirdi." Derin bir nefes aldı. "Bu konuyu Yağız'la da konuştuk, sanırım o da bu sene sonunda okulunu değiştirecek."

"Yağız da mı?" Şaşkınlıkla kahvemden bir yudum daha aldım. "Güzel Sanatlar üzerinden devam edeceğini düşünmüştüm."

"Sana anlatmadı mı?" Duraksayıp başımı iki yana salladım. "Zaten bu alanda devam edecek ama şehir değişikliği yapmayı planlıyor."

"Sanırım yalnız değilmişim," dedim kuru bir gülümsemeyle.

Sessiz kaldı. Ama susmadım.

"Ben de şehir değiştirmeyi düşünüyorum."

"Biliyorum. Ama hâlâ sensiz nasıl devam edilir bunu bilmiyorum." Bu cümleyi kurduktan sonra sustu. Timsal sanki bunu o gece konuşmamışız gibi donup kaldı, birkaç saniye algıları kapalıymış gibi yüzüme baktıktan sonra, "Peki gerçekten soruyorum, oyun ne olacak?" diye sordu çat diye.

"Daha iyi bir Mania bulamasalar da eh işte iyilikte bir Mania bulunabilir," dedim alayla gülerek.

Bana gözlerini kısıp küçük, sinirli bir Çivava[1] yavrusu gibi baktı.

"Tüm oyun mahvolur."

"Benim kadar mahvolacağını sanmam," dememle, Timsal'in duraksayıp sadece gözlerimin içine bakması bir oldu. Bir an afallayıp dilimi ağzımın içinde gezdirdim, sonra beni izleyen iri, içinde amber rengi kırıntılar olan ela gözlere baktım. Gözlerinin rengi kahverengi değildi, amber ile bal karışmış gibi duruyordu ama gölgede kahverengi göründüklerine emindim. Hislerimin kırıntıları yere düşerek bir yığıntı oluşturduğunda bakışlarımı uzağa taşıdım. "Neyse."

[1] Çivava: Chihuahua ya da Çivava, dünyanın en küçük türlerinden biri olan köpek ırkı.

"Abla," dediğinde, "Nurşan desen de olur," dedim omuz silkerek.

"Anlatmak istemezsen anlarım," dediğinde neyi soracağını bildiğim için yutkundum. "Ama eğer gitmek iyi gelecekse, arkanda ne varsa yakıp git. İyi olman daha önemli."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım çünkü uzun zamandır kimsenin ağzından duymadığım cümlelerdi bunlar. Bir süre sustuk ve kampüsün boş bahçesi boyunca yürüdük. En sonunda tekrar, "Abla," diyecekti ki ona omzumun üzerinden kötü kötü baktım.

"Aramızda sadece birkaç yaş var, bana Nurşan de," dedim kuru bir sesle.

Biraz ikilemde kalmış gibi bekledikten sonra, "Nurşan," dedi, dili bu ismi emdi ve özüne kabul etti, isme uyum sağladıktan sonra, "iyi olman oyundan daha önemli," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim. Ama insanlar bu oyun sayesinde iyi olacağımı düşünüyor." Gülümsedim. "Geleceğim için falan."

"Bir adımı attıktan sonra diğer adımı atabileceğimiz bile muamma." Derin bir nefes aldı. "Bir Nurşan daha olmayacak. O yüzden kendini hissedebileceğin en iyi haline götürmen gerek." Omzunun üzerinden bana baktı. "O haline gitmek için, arkanda çok şeyi bırakmak zorunda kalsan bile, sonunda iyi olacaksın, değil mi? Buna değer."

"O geceyle ilgili soruların yok mu?"

"Neden sorayım?" Bana sakin gözlerle baktı. "Seni üzen kişi ben olsam, kendimi tokatlardım. Onun benden uzun olması onu tokatlayamayacağım anlamına gelmez." Birdenbire sesli güldüğümde, kaşlarını çatarak bana baksa da sonunda o da güldü.

"Hiçbir şeyi tam olarak bilmesen de onu tokatlamak istiyorsun, öyle mi?"

"O gece senin gözlerini gördüm, bakışlarını..." Yüzüme dikkatle bakınca birden kendimi çok çıplak hissettim. "Sen bir insana öylesine bakmazsın."

Scanned with CamScanner

"Sanırım kimseye anlatamayacağım şeyler yaşandı, Timsal," diye fısıldadım.

Sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Bu bile onu tokatlamak istememem için yeterli bir sebep."

"Biliyor musun?" Gözlerimi kahve kutusuna indirip derin, içli bir nefes aldım. Bu nefese ihtiyacım vardı. "Sanırım anlatamayacağım şeyler de değil, anlatmayacağım şeyler. Az önce Yağış ile kavga ettik, yani..." başımı iki yana sallayarak dudaklarımı büktüm, "yani kavga da denemez. Tartışma."

"Ağız dalaşı?"

"Evet," diye fısıldarken başımı sallayarak onu onaylıyordum aynı zamanda. "Yağış yüzüme vurdu, onu koruduğumu..." Timsal gözlerini profilimde dolaştırıyordu, bunu önemsemedim. "Bu yüzüme vurulana kadar, onu koruduğumu fark etmemiştim bile."

Diğer insanlar gibi yapıp bir şeyler sormaktansa, "Bunun için seni suçlayacak değiliz," dedi, anlayışlı sesi zihnime doluştu ve bir süreliğine kaygı dolu her cümle geri çekilerek karanlığa saklandı. "En azından ben suçlamam." Durdu. "Yani evet," diyerek başını sallarken gözleri kısıktı, "onu hâlâ tokatlamak istiyorum ama eğer sen onu korumayı tercih ediyorsan, onu şimdilik tokatlamayabilirim."

Gülerek, "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet." Başını tekrar salladı, komik görünüyordu. "Sonuçta onu tokatlamak için zıpladığımda ya önüme atılırsan ve seni tokatlarsam?" Durdu, ben de durdum ve bu ikimizi aynı anda güldürdü. "Gerçi zıplarsam, senin de boyunu hesaba katarak önüme atlaman pek bir şeyi değiştirmez, onu tokatlayabilirim... Belki de boyum yine yetmez ama sana vurmamış olurum..." Parmağını havaya kaldırdı. "Evet, bu olası ama yine de şimdilik onu tokatlamayacağım. Onu tokatlamam için on üç sebep sayabilirim ama tokatlamayacağım... Şimdilik."

"On üç sebebi merak ettim."

"Sebep de değil, ona on üç soru sorarak onu tokatlardım..."

"O zaman soruları merak ettim."

"Seni kırmasıyla ilgili on üç soru. Birinci soru, kaçta? Hangi? Ne ile? Niçin? Noolmuş? Kimi? Nerede? Nasıl? Ne zaman? Kimden? Neyi? Ne belli? Neye? Kim?"

"On dört oldu," dediğimde başını salladı.

"Karıştırma şimdi orasını."

"Çok fazla film izliyor olabilir misin?"

"Yok sadece Feyyaz Yiğit'i seviyorum."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Neden?"

"On beş oldu," dediğimde bana kötü kötü baktı.

"Yuvarlayınca on üç oluyor."

"Ha?"

"On beş olduğu ne belli?"

Gülümsedim.

"Sen delisin, biliyorsun, değil mi?"

Timsal genişçe sırıttı: "Sağ olun İs Hanım, teşekkürler."

o

"Bu karar çok ani olmadı mı? Bir anda..." Çağlar derin bir nefes aldı. "Hem de kimseyle vedalaşmadan, öylece..."

Sokak lambasının ışığı kaldırıma döküldüğü için kaldırım taşlarının arasına sıkışmış izmarit cesetlerini görebiliyordum. Spor ayakkabılarının ucuyla izmaritleri saplandıkları yerden çıkarmak için eşelerken sessizdim.

Kalbimde bir ağrı vardı, aslında son birkaç haftadır bu ağrı hep vardı; o kadar çok vardı ki, varlığına alışmıştım ve kaybolduğunda onu arayacaktım. Geri isteyecektim. Kim bilir, belki tekrar kalbimi acıtması için *ondan* yardım isterdim. Acı bir gülümseme yüzüme zehirli bir sarmaşık gibi dolandı. Çağlar alamadığı cevabın merakıyla

Scanned with CamScanner

yüzümü izliyordu. Hissedince irkilip, açık duran bagaj kapağının içine doğru eğilmiş omzunun üzerinden bana bakan arkadaşıma baktım.

"Bu en doğru karar," dedim, "vedaları sevmiyorum."

"En azından uzağa gitmiyorsun, hafta sonları hep sana geleceğim." Derin bir nefes alıp son valizi de aracın bagajına koyduktan sonra bagaj kapağını sertçe kapattı. Gözlerimi kaldırıp balkonun karanlığına sinmiş bizi izleyen anneannemin parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın turuncu, küçük bir noktayı arımsatan ateşini izledim. Çağlar da ona bakmaya başlamıştı.

"Nuriş Sultan çok üzgün olmalı."

"Öyle," dedim yavaşça ama aslında benim için iyi olanın bu olduğunu anneannem de biliyordu. Onunla kısa bir konuşma yapmıştık. Valizlerimi topladığım esnada biraz ağlamış, sonra aslında doğru bir seçim yaptığımı fark ederek gözyaşlarını yüzünden silerek geçmişe gömmüştü.

"Kızlarla konuştun mu?"

"Hepsiyle," dedim.

"Anneannene sarıldın mı?"

"Az önce," dedim tekrardan.

Açıkçası her şey ani olmuş gibi geliyordu herkes için ama benim için öyle değildi. Buradaki okula şimdilik ara vermek, biraz nefes almak istediğimi hepsi biliyordu. Onunla ayrılığımızı normal karşılamamışlardı çünkü ortada kimseyi tatmin eden bir cevap yoktu. Kaldı ki ortada kimseye anlatılabilecek kadar normal bir sebep de yoktu.

Hiçbir şeyi, özellikle de sağladığım başarıyı geçmişte bıraktığım falan yoktu; sadece nefes almaya ihtiyacım vardı. Belki bu süreçte yenilenebilirdim, belki şu an mümkün gibi gelmiyor olsa da içimdeki acıyı gittiğim yerde bırakıp, Antalya'ya tekrardan eski İs olarak dönebilirdim. Ya da belki dönemezdim. Belki de yaşadığım hayal

kırıklıkları, duygusal sarsıntılar, acılar daha da büyüyüp bir girdaba dönüşür ve beni yutardı.

En azından Eskişehir'de yalnız olmayacaktım. Ayçelen, Tımsal, Anka ve Yağız orada benimle olacaklardı. Belki bu benim kötü giden şansımın anlık olarak bana yaktığı yeşil ışıktı; bir dinlenme noktası bulabilmiştim kendime. Ayçelen de Anka da Tımsal de Yağız da bölümlerini Eskişehir'e taşıyacakları için artık o şehrin oksijenini solumaya başlayacaklardı ve bu benim için onca kötü giden olayın içindeki tek iyi olan olaydı. Hem kirayı paylaşabileceğim insanlar vardı hem de yalnız olmayacaktım.

Daha ne kadar yalnız olabilirdim ki?

"Yağış sadece ağlıyor," dedi Çağlar, cebinden çıkardığı çakmakla biraz önce kulağının arkasında olan ama şimdi dudaklarının arasında dengelediği sigaranın ucunu tutuşturduktan ve ilk nefesi içine çektikten hemen sonra. Sigaranın gri dumanının burun deliklerinden dışarı sızışını izledim, biri diğerinden daha koyu renk olan kahverengi gözleri bendeydi.

Yeniden konuşmadan önce bana üzgün gözlerle baktı.

"Seni geçirmeye bile gelemedi."

"Abartıyor, hafta sonları hep beraber olacağız."

Aslında abarttığı falan yoktu. Biz birbirimizden hiç ayrı kalmamıştık ki. Ayçelen ile eve çıkacağımı öğrendiğinde Yağış, gideceğimi öğrendiğinde verdiği tepkiden daha büyük, yıkıcı bir tepki vermişti. Ayçelen'in Eskişehir'e yerleşiyor olması, tamamen sevgilisi Ezrak'ın Eskişehir'de bir dövme stüdyosu açacak olmasındandı. Uzun süre zaten birlikte Eskişehir'de yaşamışlardı, şimdi yuvalarına geri dönüyorlardı ama bir sebepten Ayçelen benimle aynı evi paylaşmayı seçmişti. Bunu yadırgamamıştım. Biraz büyük bir ev daha iyi olurdu. Büyük bir evin kirasını da ne tek başıma ne de iki kişi karşılayamazdık. O yüzden sayı ne kadar fazla olursa, gelir gider benim için o kadar az olacaktı.

Anka'nın Eskişehir'e geliyor olması her ne kadar aile baskısından sıkıldığı gerekçesinin arkasına saklanarak sunduğu bir neden

Scanned with CamScanner

olsa da aslında biliyordum ki, mutlu olmadığımı hissetmişti ve beni hiç bilmediğim bir şehirde yalnız bırakmak istememişti. Bu düşüncesini duyan babasının verdiği tepki başlarda ne kadar yıkıcı ve sert olsa da sonunda Anka babasını ikna edebilmişti. Bunu benim için yapıyor olduğunu bilmekse ona her ne kadar çaktırmasam da ağlama isteğimi arttırıyordu.

Binanın kapısı birdenbire açılınca, Çağlar elindeki sigarayı yere atıp üzerinden spor ayakkabısının tabanıyla geçti ve gözlerim gelen kişinin kimliğini sorgular gibi binanın kapısına çevrildi. Dedem dudaklarında yarım yamalak bir tebessümle bana doğru yürüyordu, çok geçmeden binanın kapısı yeniden açıldı ve şimdi dışarı çıkan anneannemdi. Dedemi ve anneannemi bir süreliğine de olsa arkada bırakma düşüncesi boğazımı yabancı bir adamın elleri gibi sarıyor, nefesim göğsümdeki kuyuda boğulurken ağlama isteği çıkıp geldiği yeri yakıyordu.

Dedem binanın bahçesinden çıktı, bir şeyler söylemek yerine beni büyük, daima koruyacağını bildiğim güçlü kollarının arasına aldı; sıkıca sardı. Başta boşluğa düşmüş şekilde bekleyen gücü çekilmiş kollarım ona dolanmadı ama sonunda dayanamayıp kollarımı ensesine sararak onun tıraş kolonyası kokan yumuşak yanaklarını öptüm. Gözlerinde kuruyan yaşlar yanaklarını germişti, gergin derisine burnumu sürterek acı bir tebessümle yutkundum.

"Biraz değişiklik iyidir," diye fısıldadı dedem, sesi titriyordu. Gözlerim dedemin omzunun hizasından anneanneme takıldı, sadece beni izliyordu. Söyleyecek başka şeyleri de olduğunu bildiğimden ona sarılmaya devam ettim. Kalbimin ne denli acıdığını bilse değil Antalya'yı dünyayı tutuştururdu ama bunu ona söylemedim; onun da kalbi acısın istemedim.

"Gez, yeni yerler gör, yeni insanlar tanı, kendinde yeni bir yer keşfet, kendinle tanış."

Dedemin bana güç veren cümleleri beni buruk bir tebessümden daha güçlü bir tebessüme geçmeye zorlamıştı. O her zaman böyleydi. Önceliği bendim, benim hayallerimdi, benim hayatımdı, benim mutluluğumdu...

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Geri döneceğimi zaten biliyorsun. Hep bildin. Sana her zaman geri dönerim."

"Elbette biliyorum." Dedem genişçe gülümseyerek geri çekilip yüzüme baktı. "Hem kuzenin Hüma da sen gelene dek anneannenle bu evde kalacak. Yani ne ben ne anneannen yalnız değiliz ama sen... Sen burada çok yalnızsın, Nurşah."

Nurşah... Gülümsedim. Nurşan değil, Nurşah. Daha çok gülümsedim.

"Dede sen hiç endişelenme," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Ben çok iyi olacağım."

Anneannem bana yaklaştı, başta çekimser kalmayı seçse de sonunda beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sardı. Bir süre hiç konuşmadık, yalnızca sarıldık ama sonunda, "Sana güveniyorum," diye fısıldadığında, kalbimdeki o yangına buzlar dökülmüş gibi yutkundum. "İyi olacaksın, biliyorum. Bu yüzden sana kendine iyi bak demeyeceğim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece başımı salladım. Kalbimde bir kırık daha vardı, bu kırığın mimarı anneannemdi ve bunu bildiğini biliyordum. Yine de ona en gerçekçi gülümsememle baktım, ardından yanağını öpüp Çağlar'a döndüm.

"Gidelim mi?"

Çağlar gülümseyerek başını salladı. Evimin olduğu sokaktan ayrılmak, bir damarımı, tırnaklarımı etimin içine sokup bileğimden sökmek gibiydi. Alnımı aracın kapısının camına yasladığımda, şehrin ışıkları sim parçaları gibi gözlerimin mermerinde parlıyor, ben gitgide evimden, yuvamdan, kalbimden, ruhumdan daha da uzaklaşıyordum.

"Ona veda etmeyecek misin?" Çağlar'ın sorusu Antalya'nın otobanına çıktığımız sırada dudaklarından belirsiz bir tınıyla dökülmüştü. "Sonuçta siz birlikteydiniz."

"Birlikteydik," dedim kısık sesle. "Geçti."

"Geçmiş gibi değil," diye mırıldandı.

Scanned with CamScanner

Bir şey söylemektense alnımı cama daha sert bastırıp kollarımı bedenime sararak kendimi korumaya aldım. Yağmur damlaları cama çarpmaya başladığında, Çağlar silecekleri çalıştırdı ve mekanik sesi takip eden uzun, siyah kolların suları yavaşça süpürüşünü izledim.

"Onun yüzünden gitmiyorsun, değil mi?" Çağlar'ın omzunun üzerinden bana baktığını hissettim, alnımı yasladığım cama yansıması düştüğünde emindim. Evet, bana bakıyordu.

Dudaklarım kelimeleri içine hapseden bir hücre gibiydi ve bazı kelimeler vardı ki, o hücrenin içinde müebbet yemişti.

Konuşmayacağımı anladığında bendeki gözleri yavaşça yola döndü.

"Neden bittiğini de söylemeyeceksin öyleyse."

Yine konuşmadım.

"Seni sıkıştırmayacağım," derken sesinde şüphe vardı ama söylediği gibi bu konunun üzerinde durmayacağı belliydi. Kalbimin içinde bir ağrı olduğunu, o ağrının nefes alırken bile içime diken gibi battığını biliyordu sanki; o yüzden üstelemiyor, beni sıkıştırmıyor, kelimeleri dudaklarımdan canımı yaka yaka çıkarmıyordu. Bu iyiydi.

Kollarımı bedenime daha sıkı sarıp ayaklarımı koltuğun üzerine çektim ve çenemi dizlerime yaslayıp akıp giden yola yayılan yağmur damlalarını izledim. Gittiğim yerde beni neyin beklediğini artık merak etmiyordum, içimde yeni bir şehre kök salacak olmanın heyecanı da yoktu; içimde öyle bir boşluk vardı ki, anlatılamazdı. Yaşanırdı. Sadece yaşanırdı. Hissettiğim, duyduğum, iliklerime yayılan o çaresizliği sadece yaşayan biri anlayabilirdi ve Çağlar maalesef bunu anlayamayacak kadar hissetmemişti.

Araç, Antalya'nın uzun otobanından çıktığında hemen yanımızda Kâmil Koç firmasına ait bir otobüs ilerliyordu, birkaç saniye içinde otobüsün yanından hızla geçerek onu arkamızda bıraktık ve aracın dış dikiz aynasından otobüsün kaybolmaya başlayan silüetini izledim. Siyah bir Mercedes son hızla bizi solladığında, çenemi

yasladığım dizimden çekerek gözlerimi önce kaşları çatılarak Mercedes'i izleyen Çağlar'a, sonra da bizi sollayan Mercedes'e çevirdim. Yağmur öyle çok hızlanmıştı ki, Mercedes'in büyük tekerlekleri yağmurun oluşturduğu su kuyularına birikmiş suları her yana sıçratıyordu.

Sonunda Mercedes önümüze geçti ve birden yavaşlayınca Çağlar da, "Anasını sikeyim!" diye hırlayarak birden frene bastı. Bedenim öne doğru kayarken sakince ön konsola tutunarak olası bir çarpmayı elimden geldiğinde yavaşa indirgedim.

"Ne oluyor ya?" diye sorduğumda yüzüme şaşkınlıkla karışık hafif bir öfke bulaşmıştı ve aynı zamanda Çağlar'ın da dövmelerin süslediği boynundaki damarlar öfkeyle gerilmişti.

Nabzımın hızlandığını hissettiğim saniyelerde Mercedes'in sürücü kapısı açıldı ve sürücü koltuğundan siyah takım elbiseli bir adam elindeki siyah şemsiyeyi açarak arka yolcu koltuğunun kapısını açtı. Gümüş rengindeki parlak bastonu gördüğüm an gözlerim irileşti ve genç şoför bir adım geri çekilerek Diyar Alacahan'ın araçtan inmesi için ona yol açtı. Diyar Alacahan çıkıp uzun, dizlerinin altına kadar uzanan paltosunu düzeltip şemsiyenin altında, yanında yağmurun altında ıslanan şoförüyle içinde olduğum araca doğru yürümeye başladı.

"Bu kodaman kim amına koyayım?" diye söylendi Çağlar şaşkınlık içinde.

"*Onun* dedesi," dediğimde, Çağlar'ın şaşkın bakışları hızla bana çarpmıştı.

"Hadi be?"

"Kapıyı açar mısın?"

"Emin misin?"

"Eminim. Aç şu kilidi, Çağ."

Aracın kilidinin açıldığını belirten sesle eş zamanlı olarak aracın kapısını açarak yağan yağmura rağmen arabadan indim. Diyar

Scanned with CamScanner

amca beni gördüğü an, dudaklarında kederli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Nereye?" diye sordu, şemsiyenin altında olduğundan ve yağmur şiddetli bir şekilde şemsiyesinin tavanına vurduğundan sesi güç duyuluyordu.

"Gidiyorum," diye fısıldadım, sesim geçmişten sağ çıkmayı başarmış yaralı bir anı gibiydi.

Diyar amca, saniyeleri içine doldurarak dakikayı doğuran bir zaman diliminde sadece yüzümü izledi. Her ayrıntıyı gözlerinin arkasında duran belleğe kaydetmek istiyor gibiydi.

"Onu anladım."

Bana doğru bir adım daha attı, şoförü de bir adım attı ve onu şemsiyenin altından çıkmaması için takip ettiğini anladım. Derin bir nefes aldığımda boğazım ağrıyordu. Diyar amcaya bakarken bir süre hiç konuşmadım.

"Eskişehir'e gidiyorum," diye itiraf ettim sonunda, yağmur konuşmalarımızı içine saklıyor gibi diğer tüm canlılardan gizliyordu.

"Vazgeç," dedi, anılarımdaki bir cümle kalbime zehirli bir sarmaşık misali dolanarak kalbimi sıkmaya başladığında. "Neden gidiyorsun?" Bana çok daha dikkatli baktı. "Onu bırakıyorsun, bunu anladım. Söylemene gerek yok. Peki, söyle bana... Kendini neden arkanda bırakıyorsun?"

Sorusu beni kendimle bir kez daha yüzleştirmişti. Evet, gidiyordum. Evet, sadece onu değil, aslında bu gece kendimi de geride bırakıyordum. Bunu bana neden hatırlatıyordu? Bunu neden ben daha kendime bile söyleyememişken, karşıma geçmiş acımasızca söyleyip susturduğum o çocuğu yeniden gözyaşlarına boğuyordu?

"Bazen gitmek gerekiyor, Diyar amca," dediğimde, acı gülümsemesi yerini anlayışlı bir gülümsemeye bıraktı ama yine de bu düşünceme karşı çıkacağını kaşlarının aldığı şekilden bile anlamak mümkündü.

"Hissettiklerinden mi kaçıyorsun?"

"Sadece dinlenmek istiyorum."

"Gittiğin yerde dinlenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedim, "bu konuyu tekrar konuşmak istemiyorum."

"Gittiğin yerde onu unutabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu soru benim için ağırdı, benden çok hissettiğim ağrı için ağırdı; birdenbire o ağrının şiddetlendiğini hissettim.

"Bir şekilde unuturum," diye yalan söyledim, bu bana göre şu anlık yalandı çünkü şu an bu acı asla geçmez, ben onu asla unutmam sanıyordum. Belki bu sanmak bile değildi. Belki de gerçekten böyle olacaktı.

Onu hiç unutmayacaktım.

"Bana yalan söyleme bari." Bastonunu yere vurarak bir adım daha attı, şoförü de arkasında bir adım attı ve paltosuna düşen birkaç damla yağmur suyunun gözyaşı gibi bıraktığı izlere baktım. "Ne sen onu ne de o seni asla unutamazsınız."

"Neden bu kadar emin konuşuyorsun?"

"Çünkü sizin birbirinizi nasıl sevdiğinizi gördüm, söylemenize gerek var mı? Yok. Söylemediniz diye bu kadar büyüdü, söylesenız nasıl olurdu biliyor musun? Ayakta duramazsın. Bak, karşımda ayaktasın. Çünkü sana seni nasıl sevdiğini söylemedi daha. Söylese bir adım daha öteye gidemezdin, kalırdın. Onun için kalırdın. Seni nasıl sevdiğini bildiğin için kalırdın. Şimdi belki seni sevdiğini biliyorsun ama kaçmak, gitmek, onu geride bırakmak istiyorsun. Görüyorum ki bunu yapıyorsun da. Çünkü seni nasıl sevdiğini ondan duymadın, sadece biliyorsun; bilmek ve duymak aynı şey değil, görüyor musun? Nasıl da ayaktasın. Oysa içinde yere çökmüş ağlayan çocuğun sesini ben senin gözlerinden duyuyorum."

Her söylediği, her kelimesi, her kelimesinin arkasından verdiği yaşlı nefesi, tümü hatıralarımda bir bıçak gibi asılı kalacaktı. Haklılık payı öyle büyüktü ki, bu pay bile beni darağacına götürecek kadar güçlüydü. Ayakta durmak her ne kadar imkânsız gibi hissettirse de aslında tam da burada, yağan yağmurun altında ıslanan siyah

Scanned with CamScanner

saçlarımla dimdik ayaktaydım. Oysa Diyar amca haklıydı, içimde yere çökmüş ağlayan bir çocuk yere bile onun resmini çiziyordu.

Yutkunduğum anda kelimeler boğazıma onun yeşil gözleri gibi battı.

Yeşil gözlerini hatırlamak ölümden bile acıydı.

Konuşamadığımı gören Diyar amca, ne kadar haklı olduğunu bir defa daha kendi içinde kesinleştirmiş gibi gülümsemeye devam etti. Elini bana doğru uzatınca şemsiyenin altından ayrılan koluna dökülen yağmur damlalarının oluşturduğu izlere bakarak yavaşça yutkundum. Parmaklarını omzuma bastırarak beni kavradı ve güç verecek bir şekilde babaç tavırla sıktı.

"Islanıyorsun," dedi kısık sesle. "O kadar çok yağmur yağıyor ki, ağlasan kimse anlamaz. Ağlamak mı istiyorsun?"

Yutkundum, boğazım acıyordu.

Çok acıyordu boğazım.

"Gitmek mi istiyorsun? Git," dediğinde gözlerimin kenarlarından yaşlar akmaya başlamıştı. "Ama geri döndüğünde değil, oraya gittiğinde bile seninle olacak."

"Sen sanıyorsun ki ben senin torununu hiç aşamam, değil mi, Diyar amca?" Sorum onun bakışlarını gözlerimdeyken derinleştirdi. "Sen sanıyorsun ki beni çığ çığ ısırıp koparan bu acının dişlerinde ölürüm ben, kalmam, yutar beni bu acı." Gözlerimin kenarlarından akarak yağmura karışan gözyaşlarını hiç umursamadım. "Doğru sanıyorsun ama benim senin kanına verecek canım kalmadı."

Diyar amca duraksadı, bir şeyler söylemek için tekrar dudakları aralanmadı.

"Bırak acıyı çekeceksem onsuz çekeyim de o da benim yokluğumla sınansın biraz." Gülümserken gözlerimden yaşlar hâlâ akıyordu.

"Seni anladım," diyebildi sadece, fısıltısı zayıftı.

"Ben bir günebakan tarlasına girdim," dediğimde beni pürdikkat dinliyordu. Aracın kapısını açtım ve son kez ona döndüm. "Ya

tüm günebakanlar güneşe değil bana bakacak ya da girdiğim o tarlada güneş beni yakacak, sonum külden toprak olacak."

Omuz silktim.

"Ama ben gururumu bir gelincik tarlasında, elin oğlunun olmayan vicdanına bırakmayacağım."

Scanned with CamScanner

2. Perde

Soluksuz

Kaburgalarımdaki bütün kemikler kırılarak kalbimin üzerine yığıldığında bile buna rağmen kalbim bir şekilde atmayı başarmıştı.

Şimdi ise kalbim öyle sessizdi ki, atıp atmadığını anlamak için parmak uçlarımı göğüs kafesime bastırıp sessizce dinliyordum. Aldığım soluk diken gibi boğazımı yırtmaya devam etse de soluk alıyordum işte.

Yaşamak buydu.

Kalbinin atmadığını düşündüğün zamanlarda bile kalbin atıyordu ve aldığın nefes boğazını ağrıtsa da o nefesi almak zorundaydın.

Şimdi buradaydım, aldığım nefes boğazımı ağrıtıyordu ve kalbim ne kadar sessiz olsa da atıyordu.

Eskişehir...

Bu şehrin sokakları kollarımın içinde yaşama doğru uzanan damarlar gibi içime uzanmaya başladığında, artık köklerimi bıraktığım toprak buraya aitti.

Scanned with CamScanner

Güneş bir kadının kıvrımlı vücudundan dökülen gölge gibi odamın penceresinden yerdeki halısız parkeye devrildiğinde, elbise dolabının önünde durmuş, telefonun kamerası yüzüme bir namlu gibi doğrulmuşken Yağış ile konuşuyordum. İnternet bağlantısı bok gibiydi, bu yüzden görüntüsü sık sık donuyor, söyledikleri bir robot tarafından tekrar ediliyormuş gibi mekanik bir ses olarak odaya yayılıyordu. Sarıya boyattığı saçlarını geriye atarak yatağa uzandı ve bana beklenti dolu gözlerle bakarken derin bir nefes aldı.

"Yerleşebildin mi?"

"Deniyorum." Hemen yan tarafımda ağzı açık bir şekilde yerde bekleyen, içinde elbise dolabına yerleşmek için bana el sallayan kıyafetlerin olduğu mavi valize baktım. Sıkıntılı bir nefes aldım. "En azından deniyorum."

"Ev nasıl?" Gözlerini ekrandan çekmedi. "Büyük mü?"

"Dubleks."

"Vay, iki katlı. Binanın içinde mi?"

"Evet," dedim. "İçten merdivenli falan filan. Seversin."

Siyah gözlerinin önünde duran gözlüğü kafasına doğru itip gözlerini ovuşturdu, ardından tekrar gözlüğünü burun kemerinin üzerine yerleştirip bana baktı.

"Peki sen nasılsın?" Aramızda bir soğukluk olduğu falan yoktu, bunu hallettiğimizi düşünüyordum, ki öyleydi de, bunu halletmiştik. Sadece onu Antalya'da bırakarak Eskişehir'e gelmiş olmama bozuluyordu. Hatta buna bozulmak bile denmezdi, sadece onun etrafında olmadığım için mutsuzdu.

"İdare eder," diye mırıldandım, duraksayıp bir süre bekledi ve bu süre zarfında dudakları bile hiç aralanmadı. "Orada durumlar nasıl?"

"Gösteriyi iptal ettiler, biliyorsun," deyince, bana mesajlaşırken verdiği haberi hatırlayıp başımı sakince aşağı yukarı salladım. "İleri tarihe ertelendi de diyebiliriz."

"Neden? Bana nedenini söylemedin."

"Oyun yazarı Mania'yı senden başkasının oynamasını istemiyor. Bu süreç atlatılana kadar başka bir gösteriye çalışılacak. Ben katılmayacağım, derslere falan giderim muhtemelen."

Her şeyi altüst ettiğimi düşünüyor olmalıydılar ama durum bu değildi. Keşke benimle bu oyun için ter döken arkadaşlarıma durumu açıklayabilseydim ama imkânı yoktu. Suçluluk duygusuyla dolabın kapaklarından birini kapatıp çift kişilik büyük yatağın ucuna oturarak kapattığım kapağın üzerindeki aynaya düşen yansımama baktım.

"Böyle olsun istemezdim, Yağış."

"Kimse böyle olsun istemezdi," dedi sadece.

"Sen de mi beni suçluyorsun?" Sakin gözlerimi ekranda donup duran görüntüsünde asılı bıraktım. "Gösteriyi ileri tarihe ertelemelerinin sebebi benim. Bu yüzden beni suçluyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi ve ekledi: "Onun da gösterideki bir oyuncu olması moralini bozuyor olmalı. Kendince haklı sebeplerin var işte."

O oyuncu falan değildi. Oyunu yazan kişinin ta kendisiydi.

Aslında evet, o iyi bir oyuncuydu.

Hem konu sadece bu değildi. Sadece başımı salladım. Bir şeyler söylemek istemedim, anlatacaklarım benim canımı yakardı ama Yağış'ı kesinlikle yıkardı; bir adım sonrası onu parçalamak olacağını bildiğimden sadece sessizliği üzerime atıp konuyu dağıtmaya çalıştım.

"Peki Çağlar?" Sorum onu dumura uğrattı. Saçımı kulağımın arkasına iterken gülümsedim. "Hâlâ tık yok mu?"

"Yok," dedi gözlerini bayarak.

"Peki sence olacak mı?"

"Arkadaş gibi," güldü, "sadece arkadaş..."

"İnanmış gibi yapmayacağım çünkü inanmadım ve inanmadığımı zaten biliyorsun."

"Sürtük," diye homurdandı. "İstemiyor değilim." Gözlerini benden çekmeden konuşurken bu konu onun birdenbire durulma-

Scanned with CamScanner

sına neden olmuştu. "Aslında ona ne hissettiğimi tam olarak bilmiyorum. İsmini koyamıyorum. Arkadaşlıktan fazlası işte."

"Açık konuşuyorsun, bunu sevdim."

"Senin aksine, değil mi?"

"Yağış, durmadan bana laf mı sokacaksın?"

"Boş versene, sadece takılıyorum," dediğinde gözlerimi devirdim ama o susmadı. "En azından okul kaydını oraya aldırmadığın için daha iyi hissediyorum, İs."

"Neden?"

"Eğer bu olsaydı, hiç dönmeyecekmişsin gibi hissederdim. Ve bu... Çok sıçmık bir durum olurdu benim için. Evden çıkıp direkt olarak sana gelememek kötü bir hismiş. Evet, bunu söylemek için çok erken ama ben seni özledim. Birini özlemek için illaki ayların geçmesine gerek yok ki, insan birkaç saat içinde de özleyebiliyor."

"Aptal. Sık sık anneanneme uğra, tamam mı?"

"Tabii ki de. Hüma onunlaymış zaten, yalnız hissedeceğini sanmam ama sultanımı boşlamam."

"Artık kapatalım mı?"

Sorum dudaklarını bükmesine neden oldu. Her ne kadar içim gitse ve ona kıyamasam da toparlanması gereken bir oda, alınması gereken bir duş, yenmesi gereken bir yemek vardı ve yaşananların üzerinden geçen günlerin arkasından nihayet bunları istekle yapabilirmişim gibi hissediyordum. İnanılmaz yorgundum, kirli hissediyordum ve açtım.

"Bakma öyle, halletmem gereken işlerim var. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, pandam," dedi dudaklarını öne uzatıp bana sulu bir öpücük veriyormuş gibi havaya öpücükler atarak. "Of, hemen geri dön! Emrediyorum. Şimdi..."

"Çok beklersin," dedim kuru bir gülümsemeyle. Dudaklarıma işlenen hiçbir gülücük artık ruhumdaki parçalarla uyuşmuyordu. Sanki tebessümlerim bile bir yabancıya aitti.

Gülerek telefonu kapattığımızda telefonu şarja bırakıp tekrar kıyafetlerimi yerleştirmek için valize doğru eğildim. Kırmızı kazağımı tekrar katladıktan sonra kışlıkları koyduğum bölmeye yerleştirdim. Tam diğer kazağı elime alacakken kapım tıklatıldı ve, "Gir," demem le birlikte Ayçelen kafasını kapının aralığından içeri doğru uzattı.

"Selam," dedi, turuncu saçları boşluğa doğru sarkarak dalgalanırken ona başımı sallayarak gülümsedim. "Nasıl gidiyor? Valizi boşaltabildin mi? Az önce usta geldi petekleri kontrol etmek için, bu ev uzun süredir kiraya verilmemiş, o yüzden bir sıkıntı var mı diye baktı."

"Bitmek üzere," dedim çenemle valizi göstererek. "İçeri gelsene."

İçeri girip kapıyı kapatarak, "Şu Anka, amma da hamaratmış, eve girmesiyle mutfağı temizleyip yemek yapmaya başlaması bir oldu," dedi gülerek yatağımın ucuna otururken. "Açıkçası başta çok çekimser kalmıştım, aynı anda birkaç kişiyle yaşama düşüncesi benim için biraz... Korkutucuydu?"

"Neden ki?"

"Daha önce sadece Ezrak ile yaşadığım için biraz garipsedim."

"Yağız'ın da bizimle olmasına bir şey demez umarım?"

"Yok, Yağız daha çocuk," dedi genişçe gülümseyerek.

"Peki..." Bakışlarımı ona çevirirken hardal rengi kazağımı da katlayıp elbise dolabına yerleştirmiştim. "Neden Ezrak'la değil de benimle aynı eve çıktın peki?" İşte şimdi asıl konuya girmenin zamanıydı. Madem sevgilisi de burada, Eskişehir'de bir stüdyo açacaktı, neden Ayçelen onunla değil de benimle ev arkadaşı olmayı seçmişti ki? Tutarsız geliyordu bu bana. Açıklama beklediğimi gözlerime sinen ifadeden de çok net bir şekilde görmüş olacak ki derin bir nefes aldı.

"Öyle gerekti."

"Bu da ne demek?"

Scanned with CamScanner

"Ezrak stüdyoda kalır büyük ihtimalle, ev tarzında bir stüdyo yapmak istiyordu," dediğinde hâlâ anlamadığımı belirten gözlerle onun yüzünü izliyordum. "Şöyle ki, o eve yani stüdyoya ipsizi de sapsızı da gelecek ve hem ben hem de Ezrak bundan rahatsız oluruz. Açıkçası dövme yaptığı tipleri pek sevmiyorum ve kendimi rahat hissetmem."

"Daha birkaç hafta öncesine kadar Antalya'da ev arkadaşı arıyordun," dedim, sesimdeki şüphe dikkatini çekmiş olacak ki hilal gibi ince olan açık renk kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Sorgulanıyor muyum, komiserim?"

"Yo, beni alakadar eden bir durum yok, sonuçta kirayı ve faturaları bölüşeceğiz. İşime bile gelir."

Sakin bir nefes aldığımda bile göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. Birden gözlerim boşluğa takıldı ve o boşlukta beliren görüntüler tenime kızgın demirler bastırılıyormuş gibi canımı yaktı. Ayçelen'in bende duran bakışlarının yoğunluğunu ruhumun sınırlarında hissetsem de ona karşılık veremedim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yavaşça.

Ah, biliyordum, o da tıpkı diğerleri gibi hiçbir şeyden haberdar değildi. Basit bir ayrılık yaşandı, herkes yoluna birbiri olmadan devam etmeye karar verdi sanıyor olmalıydı.

"Şey..." Bu beni durdurdu, ne söyleyeceğini merak ediyordum. Bu yüzden kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Onunla ayrılığınız çok ani oldu, bunu konuşamadık ve bence konuşmak falan da istemezsin." Başımı salladım sadece. O da anlayışla aynı karşılığı verdi. "Sadece şunu bilmeni istiyorum. Onunla arkadaş olmam, seninle arkadaş olmayacağım anlamına gelmez, tamam mı?"

"Evet, elbette."

"Buna sevindim."

"Neye?"

"Tam tersini düşünmemene."

"Onunla arkadaşsın, benimle de arkadaşsın." Ona anlayışlı gözlerle baktım. "Sadece her şey çok taze ve onunla ilgili konuşmak istemiyorum."

Her şey o kadar tazeydi ki, Ayçelen parmaklarını uzatıp göğsüme dokunsa parmak uçlarına hayallerimden akan kan bulaşırdı. Bilmesine gerek yoktu, tıpkı diğer herkesin bilmesi gerekmediği gibi o da hiçbir şeyi bilmese de olurdu. Ben ve Tanrı biliyorduk. O biliyordu. Akşın da biliyordu. Hatta Erdem bile biliyordu. Başkaları bilmese de olurdu.

"Okul konusunu ne yapacaksın?"

"Devam edeceğim," dedim, "biraz nefes aldıktan sonra."

"Zor olmayacak mı? En azından buraya geçiş yapsaydın."

"Şimdilik planlarım arasında bu yok. Hem Ferruh Hoca'yı yeterince üzdüm, bu konuyu sonra düşünsem daha iyi olacak."

"Sen nasıl istersen," dedi ve yavaşça gülümsedi. "Birkaç güne alışırsın buraya. Eskişehir çok keyifli bir yerdir, özellikle gençler bayağı sever bu şehri."

Benim bu şehre gömdüğüm damarlarım, hayallerim vardı.

Bir süre muhabbet etmiştik, sonra hep beraber yemek yemiş ve birkaç gün sonra için plan yapmaya başlamıştık. Yağız, hemen benim odamın karşısındaki odada kalıyordu. Anka ve Ayçelen'in odası çaprazımdaydı ve kaldığım odanın duvar hizasında Timsal'in odasının kapısı da vardı; odalarımız yan yanaydı. Alt katta büyük bir salon, bir mutfak, ikinci bir banyo ve bir de oturma odası vardı ama oturma odasını misafir odası olarak kullanmayı planlıyorduk. Orada büyük bir çekyat vardı ve açıldığında çift kişilik koca bir yatağa dönüşüyordu. Evin duvarları sütlü badem rengindeydi; zemin, merdivenler ve merdiven tırabzanları ahşaptandı. Üst katta bir banyo daha vardı ve üst kattaki banyo, alt kattaki banyonun hemen hemen üç misli büyüklükteydi. Banyoda hem bir küvet hem de duş kabini olması çok işimize gelmişti açıkçası.

Eskişehir'i gezme fırsatım olmamıştı. Dolabımı yerleştirmiş, bir şeyler yemiş, ılık bir duş almış ve sonra da uyuyamayacağımı bile

Scanned with CamScanner

bile yatağa girip telefonla oynamaya başlamıştım. Eskişehir, Antalya'yı göz önüne aldığımda gerçekten soğuk bir şehirdi ama petekler sorunsuz çalıştığı için şort ve askılı tişörtle uzanmam sorun teşkil etmemişti. Yatakta yavaşça yan dönüp, yanağımı yastığa bastırarak telefonun ekran kilidini kaldırdım ve telefonun yoğun ışığı yüzümü keskin rengine boyarken gözlerimdeki acıyla homurdanıp gözlerimi kıstım.

Onunla olan eski mesajlarımızı silmemiştim. Ne konuştuğumuz uygulamaya girebiliyordum ne de o mesajları silmeye cesaret edebiliyordum.

O mesajları nasıl silebilirdim ki? Bunun imkânı yokmuş gibi geliyordu.

Eskidendi, *onunla* gülmüştük.

Eskidendi, *o* yanımdaydı ve güvendeydim.

Eskidendi, söylemese bile beni sevdiğini kalbimde hissetmiştim.

Dizlerimi yukarı doğru çekerek yatakta bir ceninle aynı pozisyona sahip olduğumda parmaklarım bilincim dışında telefonun fotoğraf galerisine yönlendi ve uzun zamandır galeriye girmediğimi hatırlayıp gözlerimi yumdum. Beni neyin karşılayacağını biliyordum.

Başta benim için gözleri açmak çok zorken, sonunda kirpiklerim içimdeki baskıdan galip çıktı ve gözlerimi açıp galeride önüme düşen fotoğraf destelerine baktım. Fotoğraflardan birinde mavi gömleğinin içindeydi, kolunu Akşın'ın omzuna atmıştı, gömleğinin ilk üç düğmesi çözülmüştü ve hafif tüylü göğsü görünüyordu. Teni alabildiğine beyaz çıkmıştı, göğsünde yanık izlerinin ve dikiş izinin olduğu noktada tüyleri seyrekti, hatta neredeyse hiç yoktu. Yeşil gözlerinin içinde fotoğraf gece çekildiği için kızıl bir çember vardı, uzun ve beyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsediği bir fotoğrafı bu. Bu fotoğraf çekilirken alkollü olduğunu biliyordum, bu fotoğrafı çektiğimde çok alkollüydüm, bunu da hatırlıyordum. Parmağımı fotoğrafa iki kere bastırmamla büyüyen ekranı yüzü kapladı.

Göğsüme bir hüzün, hüzünden de fazlası, büyük bir enkaz çöktü.

Onun fotoğrafına bakıyordum ve çektiğim acı benim değil, çiğerlerimin hikâyesi oluyordu.

İnsanın içindekiler de bir kitabın içindeki sayfalar gibiydi bazen. Ona bakarken o benim için bir roman karakteriydi, onu ne zaman özlesem sayfalarını çevirip onunla ilgili cümleleri okuyabilirdim ama her defasında sonu olduğunu bile bile aynı cümleleri okumak artık bana sadece acı veriyordu. Bana yaptıkları öyle ağırdı ki, eğer o bir roman karakteriyse, ben onun romanında en çok hasar gören sayfaydım.

Işık erimeye başladığında artık geceydi, karanlık her yanı sarmıştı.

Uzun süre fotoğraf karesini izledim. Ne zaman ekranın ışığı kararsa, eriyen ışığı yeniden parmaklarımdaki alevle parlattım; dokundum ve fotoğraf ruhumda bir kalp gibi atmaya başladı. Yastığa yaslı duran yanağımı yastığa biraz daha bastırıp fotoğrafa baktığım sırada boğazım düğümlendi; bir damla yaş gözümün kenarından şakağıma doğru akıp yastığıma damladığında boğazımdaki dolulukla yutkunup yanağımı yastığa sertçe sürttüm.

Fotoğrafa bakmak istedim. Bakamamak sonra...

Bir gün fotoğrafından bile nefret edecek miydim?

Bir gün bana yaptığı her şeye rağmen, onu köpekler gibi seviyor olmama rağmen, ondan tamamen nefret edebilecek miydim?

Gözlerimden ne kadar çok yaş akmış olursa olsun, akan hiçbir yaş içimi serinletmiyor, biraz olsun beni rahatlatmaya yetmiyordu.

Bana bunu neden yapmıştı?

Bunu bir gün ben anlasam bile, kalbim anlamayacaktı, biliyordum.

"Seni sevmeyi affedemiyorum, Korhan. Seni affediyorum ama seni sevmeyi affedemiyorum."

Gün doğup odamın rengini karanlıktan aydınlığa boğduğunda, bedenim yatağa serilmiş bir ceset gibiydi; yatak ise bir süredir olduğu gibi hâlâ tabuttu. Uyuyamadığım uykunun gözlerimin altına

Scanned with CamScanner

çizdiği mor desenli çöküntüleri ovalayarak gözlerimi tavana çevirdiğimde saçlarım yastığa yayıldı ve zamanın ortasında asılı durduğumu hissettim. Ev halkının yavaş yavaş ayaklanmaya başladığını açılan kapıların ve şarıltısı evin duvarlarına yayılan suyun sesinden anlamıştım.

Yağız'ın, "Günaydın," dediğini duydum, hemen kapının arkasında biriyle konuşmaya başladığında bu kişinin Timsal olduğunu Timsal'in de sesi odama yayıldığında anlamıştım.

"Günaydın. İnsanlar ülke değiştirince jetlag olur, ben şehir değiştirip jetlag oldum galiba. Hiç uyuyamadım ya..."

Ah, o da benim gibi uyuyamamıştı. Sanırım o olduğu yeri, belki de yatağını yadırgamıştı.

Ben kalbimi yadırgadığım için uyuyamamıştım.

Yattığım yerden doğrulup kalkarken omuzlarım öyle çok ağrıyordu ki, sanki sırtımda tüm dünyanın yükünü taşıyordum. Yatağın ucunda oturup uykusuzluktan acıyan gözlerimi avuçlarımın içiyle ovdum. Zihnimi yoran çok fazla düşünce vardı, bugün biraz da olsa kendi kafamın içinden uzaklaşabilmeyi diliyordum. Belki yapardım belki de yapamazdım ama en azından denemiş olacaktım.

Onu hatırlamadığım, bana yaptığını düşünmediğim anlar elbette oluyordu ama radyoda çalan öylesine bir şarkı bile tüm algılarımı kapatarak donup kalmama neden oluyordu; o anlarda düşündüğüm sadece onunla ilgili şeyler oluyordu. Bu yüzden kendimden çok fazla emin olamıyordum. Sadece dışarıya karşı olan tutumumdan emindim. Öyle çok emindim ki, kimse canımın ne denli yandığını ilk bakışta anlayamazdı. Sonraki bakışta da anlayamazdı. Hatta saatlerce beni izlese bile anlayamazdı.

Ama canım acıyordu.

Düşüncelerin yarattığı basınç bir an öyle çoğaldı ki, alnımı saran tüm damarların çatlayacağını düşündüm. Dağınık saçlarımı bileğimde duran koyu mor tokayla bağladıktan sonra elbise dolabına yöneldim. Yerdeki valizde hâlâ çıkarılmamış kıyafetler vardı ama bunlarla ilgilenmeyi sonraya ertelemiştim. Uzayan kâküllerim göz-

lerimin önüne kadar inerek görüş alanımı örttüğünden onları kulaklarımın arkasına sıkıştırarak elbise dolabından siyah bir kazak çıkardım. Askılı tişörtü tenimden sıyırıp kenara attığımda artık benim içinde olduğu şey bu siyah kazaktı. Altımdaki şortu siyah bir taytla değiştirip direkt olarak odadan çıktım. Buz gibi parmaklarım, yaz kış aynı soğukluğa sahip olduğundan ellerim vücudum ve yüzümden daha beyaz görünüyordu şu an. Parmaklarımı hafifçe boynuma bastırıp o soğuğu tenimde hissettiğim sırada üst katın holünde dikiliyordum. Ayçelen kızıl saçlarına geçirdiği fırça tarağı aşağı doğru çekiştirirken odasının aralık duran kapısının arkasında belirdi.

"Günaydın," dedi, gözleri hızla üzerimde dolaştıktan sonra tek kaşını kaldırdı. O, benim aksime çoktan ten ve göz makyajını yapmıştı. Fondötenini çok hafif kullanmış olacak ki çilleri görünüyordu. Sadece tenindeki bazı renk farklılıklarını kapatarak tek renk olarak eşitlemişti. Yanaklarında ve burnunda şeftali tonlarında bir allık, dudaklarında şeffaf bir parlatıcı vardı; ona şöyle boydan boya baktığımda da omzundaki zincirli minik çanta, üzerindeki oduncu gömleği ve altındaki kot pantolondan anladığım kadarıyla bir yere gitmek için hazırlanıyordu.

"Günaydın. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi, derin bir nefes alarak tekrar fırçayı iflah olmaz turuncu saçlarına daldırdı. "Ezrak stüdyonun duvarlarını boyayacakmış, beni de çağırdı. Küçük ıvır zıvırları halledeceğim."

Anka, deve rengi şalını toplu iğnenin ucuyla yukarı doğru tutturarak banyodan çıkıp, "Kahvaltı hazırladım," dedi, yüzü boş bir tuval gibiydi ama buna rağmen çok güzel görünüyordu.

"Ben kaçıyorum," dedi Ayçelen, bir an bakışları tekrar bana dokundu. "Benimle gelmek ister misin? Hem bir kahve alırız hem de stüdyoyu görmüş olursun."

Ezrak neticede *onun* en yakın arkadaşlarından biriydi ama Ayçelen de benim ev arkadaşımdı. Gitmekte, havamı değiştirerek ortama uyum sağlamakta pek bir sakınca görmüyordum.

Scanned with CamScanner

Başta düşünceler beni içine hapsetse de sonunda başımı sallayarak, "Benim için de değişiklik olur," dedim, "gelirim."

"Süper. Ama güzelim, emin ol Eskişehir'in kızları fena bakımlıdır, yani bu halde çıkmak istemiyor olabilirsin..."

"Hazırlanıyorum," dedim sadece.

Aslında dış görünüş bu aralar pek umurumda olan bir şey değildi ama yine de kendime çekidüzen vermem gerektiğinin ben de farkındaydım. Kafamın içinden çıkarak biraz kendimle yüzleşmek yerine dış dünyaya adapte olmam gerekiyordu. Banyoya gidip diş fırçam ve diş macunumla dişlerimi fırçaladıktan sonra yüzümü yüz temizleme jelimle yıkadım ve kurulayıp odama geçtim. Hava burada alışkın olmadığım kadar soğuk olduğundan daha sıkı giyinmem gerektiğinin farkındaydım.

Elbise dolabından boğazlı beyaz yün bir kazak çıkarıp yatağın üzerine serdim, ardından bacaklarımı ikinci bir deri gibi sardığını bildiğim siyah bir jean çıkardım. Kazağı giyip kazağın eteğini kotun bel kısmına tam olarak sokmadan sadece sıkıştırdıktan sonra kazağın iç kısmında kalan düzensiz at kuyruğumu dışarı çıkararak tokayı saçlarımdan çıkardım ve siyah saçlarım elektriklendi. Saçlarımı ellerimle düzeltip yüzüme düşüp duran kâkül tutamının bir kısmını uç kısmında *'NOPE'* yazan bir tel toka yardımıyla tutturduktan sonra makyaj masasının aynasına doğru eğilerek yüzümü inceledim.

Gözlerimin altı her zamanki gibiydi, özellikle beni tanıyanlar gözlerimin altının daima mor halkalara ev sahipliği yaptığını bilirdi. Bu yüzden bu halkaların uykusuzluktan değil de genetik bir faktör olduğunu düşünmüş olmalıydı evdekiler. Yine de kapatıcıyı bol tutarak gözlerimin altının rengini tenimin rengine çevirdikten sonra bir miktar pudrayla sabitleyip kirpiklerimi hafifçe yukarı tarayarak rimelledim.

Şimdi birkaç dakika önceki halimden katbekat daha iyi görünüyordum. Yanaklarıma çok hafif pembe tonlarında bir allık geçtikten sonra dudaklarımı boş bırakarak aynanın önünden ayrıldım ve elbise dolabının koluna astığım çantayı boynumdan aşağı doğru

sarkıttım. Siyah çantam tam olarak bir çanta uzunluğunda değildi, göğsümün biraz altında kalıyordu, içineyse sadece cep telefonumu ve cüzdanımı koymuştum.

Odadan çıkmadan hemen önce parfümümü sıktım ve sonra birden koku, bana geçmişi hatırlatmak istiyor gibi üzerime anılarla dolu bir gölge gibi çöktü. Kendi kokum bile bana geçmişi hatırlatıyordu. Kendi kokum bile bana *onu* hatırlatıyordu.

Alt kata uzanan merdivenleri inerken açık duran mutfak kapısından mutfak masasının etrafına oturmuş kahvaltı yapan ev arkadaşlarımı görmüştüm. Ayçelen buzdolabını açmış, kafasını buzdolabına doğru eğmiş, sadece o masadan uzakta görünüyordu. Yağız düzgün dilimler şeklinde doğranmış ekmeklerden birinin yarısını ısırdığı sırada beni fark etti ve eladan yeşile yol çizen gözleri irileşti; gözlerinde mutluluğu gördüm.

"Abla?" dedi sorar gibi. "Nereye böyle?"

"Söyledim ya, Ayçelen'in erkek arkadaşının dövme stüdyosuna gidiyorlar," dedi Anka bıçağın ucuna aldığı reçeli ekmeğinin üzerine sürerken.

"Seni dinlemek zorunda mıyım ben be?" diye çemkirdi Yağız.

Anka yüzünü buruşturup ona komik bir yüz ifadesi yaparak baktı.

Ayçelen ile evden çıkarken içimde yeni bir şehri görmenin heyecanından çok, babamı toprağının altına alıp sevdiğim adamla olan hayallerimi sularının altında bırakan şehri görecek olmanın kalp ağrısını taşıyordum.

Oturduğumuz sokak genel olarak lüks binaların olduğu bir sokaktı, öğrencilerin çok fazla olduğu söylenemezdi bu yüzden biraz daha sakin bir yerdi. Havadaki serin rüzgâr botlarımdan sarkan zincirleri bile şıngırdatacak kadar kuvvetliydi. Saniyeler içinde hem yüzüm soğuktan gerilmiş hem de parmaklarımı hareket ettiremeyecek hale gelmiştim. Bu yüzden yürümek yerine bir taksiye binmiştik ve şehrin kalabalığının gitgide artmaya başladığı sokakları taksinin içindeyken sakin gözlerle izlemiştim. Çok kısa sürmüştü

Scanned with CamScanner

yolculuğumuz, anladığım kadarıyla Eskişehir'de her yer birbirine yakın mesafedeydi.

Taksi bizi stüdyonun olduğu sokağa getirdi, taksinin ücretini her ne kadar ben ödemek istesem de Ayçelen benden önce davranmış ve ücreti ödemişti. Genelde böyle durumlarda çok geriliyordum. Cebimde para varsa her şeyi ödemesi gereken kişi benmişim gibi hissederdim. Doğru olan buymuş gibi geliyordu. Bu bana çok uzun zaman önce sinmiş bir özellikti.

"İnanılmaz beğeneceksin," dedi taksinin kapısını kapatarak ileride dar sokağı işaret ederek. "Şu sokakta. Barlar sokağına inanılmaz yakın olması Ezrak'ın işleri için iyi olacak. Bilirsin, gece saat on ikiden sonra genelde yanlış kararlar verilir ve bu kararlardan bir tanesi de aceleyle yaptırılan dövmelerdir. Ezrak iyi para kazanacak."

"Bu işi sanat için yaptığını düşünmüştüm şahsen," dediğimde Ayçelen sırıttı.

"Ya tabii ki o da var ama eğri oturup doğru konuşalım, bu devirde geçinmek çok zor ve tabii ki Ezrak için de para bir tık daha önemli."

"Haklısın, sadece takılıyorum," dedim gülümseyerek.

Sokağın üzerini örten gökyüzünü saran bulutlara bakarken parmaklarım pantolonumun dar ceplerinden içeri sızmıştı. Muhtemelen ya yağmur bastıracaktı ya da biraz sonra bulutlar dağılacak ve güneş kendini yeniden gökyüzüne asacaktı.

Botumun yüksek topuğu kaldırım taşına her temas edişinde hoş bir tıkırtı çıkarıyor, botumdaki zincirler botumun derisine çarparak o tıkırtıya melodik bir şekilde eşlik ediyordu. Sessizce yürüdüğümüz sırada gözlerim devamlı olarak binaların mimarisine takılıyordu. Antalya'nın sokaklarına benzer sokakları olduğu kesindi ama binalarına baktığımda, Antalya'daki binalara büyük benzerlikte binalar olduğunu söyleyemezdim.

Yolun sonundan sağa döndük ve bizi bir park karşıladı, bir çocuk parkıydı bu. Bakışlarım çocuk parkına dokundu; zaman da acımasız parmaklarını ruhuma dokundurdu. Rüzgârın şiddetiyle

ileri geri sallanan salıncağa çok kısa baktıktan sonra gözlerimi yere indirdim.

"İş," dedi Ayçelen, sesi düşünceliydi.

"Hım?"

"Ezrak'la da bir sorununuz yok, değil mi?" Ah, keşke durmadan bu tarz şeyler sorarak beni bununla yüzleşip durmak zorunda bırakmasaydı. "Yani sonuçta onunla *onun* aracılığıyla tanıştın."

"Hayır, sorun yok, gerçekten. Ezrak benim ev arkadaşımın erkek arkadaşı," dedim en doğal maskemi takıp, her şey yolundaymış gibi gülümseyerek.

"Sorun olduğunu biliyorum," dediğinde gözleri içimi görüyormuş gibi bakıyordu. Kızıl kahve gözlerinde asılı kalan bakışlarımı hızlıca ondan kaçırarak söylediğini duymazdan gelmeyi tercih ettim ama o benim bunu duyduğumu biliyordu. Bu yüzden susmaya pek niyeti de yoktu. Tam olarak çıkmazda gibi hissediyordum kendimi. Durmadan soru sorarak beni köşeye sıkıştırıyorlardı.

Ayçelen tekrar konuşana dek her şey yolundaydı.

"Neler oldu bilmiyorum, tahminlerim en başında vardı ama ne olduğuyla ilgili değil, bir şeyler olduğuyla ilgili. Siz daha iyiyken bile."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedim yavaşça.

Aslında içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Bu doğruydu. Saatlerce ağlamaya, birine içimde olup biten her şeyi anlatmaya, içimde var olmuş o enkazı göstermeye çok ihtiyacım vardı. Ayçelen de bunun farkındaymış gibi şifa sürdüğü parmaklarını yaramın etrafını saran iltihabın üzerinde gezdiriyordu.

"İşte şurası," dedi eliyle bir yapıyı göstererek. Yapıya baktım. Sim gibi parıldayan eski görünümlü grimsi kahverengi tuğlalarla örülü duvarın ortasından bir cam duvar geçiyordu ama çok geniş değildi. Ortada siyah bir kapı vardı ve hemen yan tarafında da aynı şekilde tuğlalar örülmüş, ortasından cam bir duvar geçmişti. Henüz

Scanned with CamScanner

kapıya veya yanına asılmış bir tabela ya da levha yoktu ama yine de içeride sanatsal bir şeyler döndüğü barizdi.

"Kıyak yer kapmış," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Beğendin, değil mi? İlanlarına bakarken biz de çok beğenmiştik ama görselde göründüğü gibi çıkmamasından korkuyorduk açıkçası." Ayçelen bunu çocukça bir heyecanla söylemişti. Bu heyecanı beni de burukça gülümsetti.

"Çok beğendim."

Siyah kapı açılınca birden adımlarımız duraksadı. Elinde büyük karton bir kutuyla dışarı çıkan Ezrak bizi görünce genişçe gülümsedi. Uzun, açık renk saçlarını topuz yapmıştı ve kesik kollu tişörtünden görünen kollarında da beyaz kireç lekeleri vardı.

"Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi Ezrak nefes nefese. "Burarın işi bitmiyor ve senin görsel zekâna ihtiyacım var."

"Geldim işte, çocuk gibi söylenme," dedi Ayçelen sırıtarak. "Bak, bize yardım edecek birini daha getirdim."

"Yardım mı?" Ona kötü kötü baktım. "Yardım için geldiğimi kim söylemiş? Yok öyle bir şey..."

"İs, merhaba," dedi Ezrak elindeki kutuyu kapının önüne bırakıp, bana parlayan mavi gözleriyle bakarak. "Seni gördüğüme sevindim. İçeri geçsenize, kızlar. Sizi ayıltacak kahvem var."

"Aa, kahve!" dedi Ayçelen bana doğru dönerek. "Biz kahve almayı unuttuk."

"Starbucks'tan daha iyi kahveler yaptığımı İs'e söylemedin mi?" Ezrak yalandan kırılmış gibi dudak büktü. "Hadi, orada ne dikiliyorsunuz? Gelsenize."

İçeriye girdiğimizde bizi karşılayan siyah ahşaptan yapılmış parkelerdi, parkelerin üzerinde dağınık bir şekilde etrafa saçılmış karton koliler vardı. Holü geçince yerdeki yağlı boya kutularını görmüştüm, kapakları açıktı; neredeyse gökkuşağının her rengi vardı. Holden geçerek oturma odası benzeri bir yere girdik. Siyah deri koltuklar, koltukların ortasında siyah camdan bir sehpa, hemen

yan tarafta simsiyah bir çalışma masası ve koyu renk bir MacBook, Macbook'a bağlı duran siyah büyük kulaklıklar, bilgisayar başında kullanılan siyah bir deri oyun koltuğu, siyah bir yazıcı...

Kaşlarımı kaldırarak bir diğer tarafa döndüğümde cam duvarı gördüm, dışarısı komple görünüyordu ve hemen cam duvarın hizasında da büyük, siyah metalden raflı bir kitaplık vardı. Üzerinde beyaz heykel kafaları, siyah motosiklet bibloları, oyuncak arabalar, yan yana özenle dizilmiş ödüller... Temizliği ve detaylı yerleştirmesi dışında Ezrak hemen hemen her şeyi zaten halletmişti.

Ezrak kolilerden birini yerden alırken, "Henüz çok eksiği var," dedi ama ses tonundan anladığım kadarıyla şu an olduğumuz yerle ilgili ne düşündüğümüzü merak ediyordu.

"Bu eksikleri olan hali mi?" diye sordum abartılı bir sesle, bu Ezrak'ı keyiflendirmiş gibi güldürdü.

"Sevgilim diye demiyorum, eksik olduğunu düşündüğü şeyleri bile bazı insanların tamamladığını düşündüğü şeylerden daha iyi yapar." Ayçelen kollarını Ezrak'ın boynuna sarınca aralarındaki koli onların birbirine yaklaşmasına mâni olan bir engel olarak kaldı. Ezrak ona dikkatle bakarak gülümsedi.

"Ne güzel sevgilim dedin, biliyor musun bu koltuklar inanılmaz rahat." Ona edepsiz bir şekilde göz kırpınca, bakışlarımı hızla onlardan uzaklaştırdım ve fingirdeşmelerini görmezden gelmeye çabaladım.

Sol taraftaki kapı birdenbire açılınca, olduğum yerde neredeyse zıplayacaktım ama gördüğüm şey karşısında vereceğim tepkiler bile ruhumun bataklığına gömülerek tenimden silindiler. Akşın, elinde bir koliyle odanın kapısında duruyor, beni gördüğüne hiç de şaşırmışa benzemiyordu. İri, gri ama ışıksız alanda mavi görünen gözleri bende bir süre bekledi ve sonrasında esmer tenine tezat bir şekilde beyaz olan uzun dişlerini göstererek bana gülümsedi. Yine de gözlerinin arkasında bana karşı duyduğu ufak bir utanç, bir mahcubiyet olduğuna yemin edebilirdim.

Scanned with CamScanner

"Akşın?" Ayçelen'e bakmasam da gözlerinin iri iri açıldığına emindim çünkü sesi tam da bunu belirten cinstendi; şaşkınlığından anladığım kadarıyla Akşın'ın burada olduğunu bile bilmiyordu. Bir an durdum, *o* da burada olabilir miydi?

Kalp atışlarım yavaşladı. Göğüs kafesimde yükselen yangının dumanı boğazıma doluyormuş gibi hissettim. Arkamı dönüp kaçma isteğiyle, olduğum yerde dimdik durup burada olup olmadığını görme isteği arasında sıkışıp kalmıştım.

"Efendim bebem," dedi Akşın ayrı şiveli, tatlı sesiyle ama onun tatlılığı bile içimde bir yaranın yeniden kanamaya başlamasına sebepti. Aslında kanaması hiç durmayan açık bir yaranın...

"Sen burada ne arıyorsun?" Ayçelen'in sesinde sorgu vardı.

"Siz nereyi ben orayı, bilmez misiniz?" Akşın sırıtarak oturma odasına doğru çıktı. "Ezrak'ın yanında çalışıyom artık ben."

Yutkundum. Ortamdaki en sessiz, hatta sesi çıkmayan tek kişi bendim. Akşın'ın gri gözleri devamlı olarak beni buluyor ama benden beklediği tepkiyi alamayınca bir dalganın kıyıya vurup sonra da geri çekildiği gibi geri çekilerek benden ayrılıyordu. Bilinçaltıma yerleşen her duyguya rağmen sakin kalmayı başarmıştım.

"Ne zaman karar verdin buna?"

Ayçelen'in sorusu bana ait gibiydi, kafamda şekillenen sorulardan biri buydu çünkü. Ve hâlâ tetikteydim, her an başka bir kapının açılmasından ve karşımda *onu* görmekten çok korkuyordum.

"Yeni sayılmaz, bir süredir konuşuyorduk," diye açıklamada bulundu Ezrak. "Bana yardımcı olacak, stüdyoda birlikte kalacağız."

"Anladım." Ayçelen yavaşça geri çekilip Akşın'a baktı. "Kuyruk seni, yine peşimize düştün..."

"Ben düşmem canım Allah'ım beni sizin kaşığınıza düşürür," dedi Akşın, ardından yanımdan geçip koliyi kapının önüne bıraktı ve tekrar bana doğru döndü. Benden bir adım beklediğini anladığımda açıkçası ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Zihnim bir

boşluk gibiydi, kelimeler orada değildi; Akşın'ın her şeyi bildiğini hatırladığımda boğazıma acı bir tat doldu.

"Merhaba," dedim sonunda, Akşın bu kadar resmî bir selamlaşma beklemediğinden duraksayıp bana baksa da sonunda sadece başını sallayarak gülümsedi. Bir şey söyleyememişti. Sanırım ördüğüm buzdan duvara yaklaştığı anda buzun yüzeyinde kendi yansımasını görmek onu pek şaşırtmamıştı. Beklediği tam olarak buymuş gibi yüzünde kederli bir gülümsemeyle gözlerini benden uzaklaştırdı.

Onunla bu halde olmayı isteyen ben değildim. O benim için önemliydi, öylesine biri değildi, bir arkadaştan bile fazlası, benim için erkek kardeşti. Ama bazı yaşananlar aşamayacağım kadar ağırdı ve taşıyamayacağım kadar ağır olan yüklerden birini de sırtıma bırakan Akşın'dı. Her şeyi biliyordu. Buna rağmen susmuştu. Buna rağmen... Belki o zamanlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordum, belki öylesine bir kızdım ama sonradan aramızda oluşan bağı ilklerimde hissetmiştim. O koca makasın ağzını nasıl olmuştu da aramızdaki bağı kesmek için açmış, hiç beklemediğim bir anda beni köprünün altında yükselen alevlere itmişti?

Yine de ona kızamıyordum.

Kendime bile hak ettiğim değeri vermiyorken, bir başkasının bana değer vermesini nasıl beklerdim ki?

Ayçelen yavaşça sokulup, "Akşın ile aranızda bir sorun mu var?" diye sordu, sesi sadece ikimizin duyabileceği ölçüde yükselmişti. Başımı iki yana yalana alışkın bir ruhun serzenişiyle salladım. Ayçelen buna pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Nasıl üzgün baktığını görmedin mi?" Birden bu sorusu canımı acıttı, görmüştüm. "Seni gerçekten çok seviyor. Adını ağzından hiç düşürmez. Böyle olmayın."

Hiçbir şeyi bilmediği için konuşması ona kolaydı ama bilseydi de ne hissettiğimi tam olarak anlamazdı. Gözlerimi kapatıp ne diyeceğimi bilemez halde öylece durdum ama Ayçelen'in söyledikleri zihnime gerilen çıplak kelimelerdi. Bakışlarım kapının ağzında di-

Scanned with CamScanner

kilen Akşın'a dokundu, dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğer hiç kimseye olduğum durumu, hissettiklerimi göstermemem gerekiyorsa iyi bir oyuncu olmak mecburiyetindeydim. Bu yüzden dudaklarıma önce zayıf, sonrasında yapaylığından uzaklaşarak son derece gerçekleşen bir gülümseme çizdim.

"Akşın," dedim, adını söylemiş olmam onu duraksattı, omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Efendim?"

"Burada olmana sevindim. Sayenizde hâlâ evimdeymişim gibi hissediyorum."

Bana algılayamıyor gibi bakıyordu ama Ayçelen gülümsemeye başlamıştı bile. Bizi böyle görmek istediği belliydi. Akşın duyduklarını eritip içini kavuran pişmanlığın üzerine yağdırırken sadece bana baktı. Pişmanlığın onun gri gözlerinde daha da katlandığını, harelerine bir ölüm gibi yayılarak kirpiklerine kadar bulaştığını gördüm. Pişman olma sırası ondaydı. Yine de içimde onu suçsuz bulan, ona eskisi gibi olmasa da içten gülümseyebilmek isteyen saf bir kız çocuğu vardı; o kız çocuğu bir gün beni ipe götürecekti.

"Ben de seni yeniden gördüğüm için mutluyum," dedi ciddi bir şekilde, onu ciddi gördüğüm anlar çok sınırlıydı ama bu bile şu an pek umurumda olmadı.

"Size birer kahve yapayım," dedi Ezrak heybetli bedenine sığdırdığı o büyük nezaketiyle. "İs, kahveni nasıl içersin?"

"Sade. Mümkünse sert olsun," dedim, o kadar çok uyumuyordum ki algılarımı sağlıklı bir şekilde yönetebilmem için buna ihtiyacım vardı. Ama hemen arkasını bir yalan takip etti. "Aklım hâlâ yarım bıraktığım uykuda, sert bir şeyler içmeliyim yoksa şuraya kıvrılıp uyuyacağım..."

Akşın bana duyduklarını yadırgamış gibi baktı ama bunu umursamıyor gibi yaparak deri koltuğun kolçağına oturdum. Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru atıp çantamı çıkardım ve koltuğun kenarına bıraktım. Akşın'ın gözleri hâlâ bir şeyleri ölçmek istiyormuş gibi bende asılı duruyordu. Ara sıra onunla göz göze geldiğimde

yüzüme çizdiğim gülücüklerin sahteliğinden bihaberdi, anlaması da imkânsızdı zaten. Bu gülücüklerin sahte olduğunu sadece tek bir kişi anlayabilirdi, o kişi de şimdi burada değildi.

Ezrak, "Hey, orada dur bakalım!" dedi neşeyle, sarırım şu an bana karşı en rahat tutumu sergileyen kişi Ezrak'tı. "Daha bize yardım edeceksin. Ben şimdi seni özel tarifimle ayıltırım."

Kaşlarım alayla yukarı kalktı. "Neymiş o özel tarif?"

Parmaklarını dudaklarına götürüp, koca bedeninin aksine narin bir hemşire gibi sus işareti yapması beni gerçekten gülümsetmişti. "Şş," diye fısıldadı. "Özel tarif adı üstünde..."

"Aman ya, kahvenin içine konyak ve tekila koyuyor biraz, onun da şovunu yapıyor benim özel tarifim diye," dedi Ayçelen gülerek. Ezrak ona kötü kötü baktığında, Ezrak'ın zayıf yanaklarını parmaklarının arasına alarak sıkıştırdı. "Yalan mı ama?"

"Yalan," diye söylendi Ezrak. "İçine bir damla sirke de koyuyorum, gerçek üzüm sirkesi."

"Bunu keşke söylemeseydin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Hiç öyle bakma, gerçekten seversin."

"Sirkenin kokusunu alırım."

"Saçmalama, tekila ve konyak varken sirke kokusunu alabileceğini mi sanıyorsun? Üstelik kahve kokusu içkinin kokusundan bile güçlüdür." Akşın'ın çıktığı odaya yöneldi. "Kahveleri hazırlarım. Siz de o sırada," parmağıyla hemen yan taraftaki odanın kapısını işaret etti, "duvara bir şeyler yapabilirsiniz. Dövmeleri içeride yapacağım, o yüzden içerisinin havası biraz daha ilgi çekici olmalı. İs, sana güvenebilir miyim? Sevgilime zaten güveniyorum..."

Güven.

Devamlı kanayan yaramdan akan kanın rengiydi bu kelime.

Damarlarımda dolaşıyordu ama uğradığım ihanetin zehri onu boğmaya başladığında yok olmamak için artık yaramın yerini bulup dışarı akıyordu.

Scanned with CamScanner

Büyük bir sancıyla kavrulduğum sırada gözyaşları yeniden zihnimden dışarı sızarak gözlerime yürümek istediler ama onları oraya hapsettim.

"Ben bir Güzel Sanatlar öğrencisiyim," dedim tavrımı bozmadan.

"Hadi bakalım, görelim sizi."

Ezrak gülerek kapıyı açıp içeri girdi ama kapıyı kapatmadı, kapı hâlâ aralık duruyordu; çok geçmeden elektrikli su ısıtıcısının uğultulu sesi her yere dağılarak yayıldı.

Ezrak'ın bize emanet ettiği oda, oturma odasından daha küçüktü. Ortada duvara doğru bir sedye vardı, sedye siyah deridendi ve malzemesi kaliteli duruyordu. Hemen çaprazında dövme makinesinin bağlı olduğu kablolar, küçük birer tabancaya benzeyen üç farklı boyuttaki dövme makineleri siyah demirden bir masanın üzerinde duruyordu. Sedyenin arkasındaki duvar da dahil olmak üzere tüm duvarlar boştu. Sadece tam sedyenin karşısındaki duvarda iki ahşap raf vardı ve ahşap raflar da tıpkı yerdeki parkeler gibi siyahtı. En üstteki rafa eldiven kutusu koyulmuştu, yanında birkaç krem türü, şeffaf kutunun içinde pakette iğneler vardı. Bir alt rafta ise rengârenk boyalar vardı ve bu boyaların tamamının dövme boyası olduğunu anlamak için dövmeci olmaya gerek yoktu.

Sedyenin çaprazındaki duvara ilerleyip, "Buraya bir şeyler koyulabilir," dedim. Sadece sedyenin yaslı olduğu duvar tıpkı stüdyonun dış duvarları gibi gri tonlardaki bir tuğla taşından yapılmıştı ve hafifçe parlıyordu. "Mesela Ezrak'ın çizimleri," diye bir fikir attım ortaya. "Aynı zamanda tablolar da olur."

"Ezrak'ın çizimlerini getireyim, dur," diyerek odadan ayrılan Ayçelen beni içeride tek bırakmıştı. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp duvarı izlemeye devam ettim. Kafamda bazı görüntüler şekilleniyordu. Düşündüğüm gibi yapılırsa zaten çok klas görünen bu mekân daha da klas hale gelebilirdi.

Ayçelen elinde koca bir çizim yığınıyla döndüğünde, Ezrak'ın çizdiği eserleri görmek beni şaşırtmıştı çünkü hepsi profesyonel bir

ressamın elinden çıkmış gibi kusursuz çizimlerdi. Bazıları renklendirilmiş, bazıları siyah beyazdı ama yakaladıkları uyum kesinlikle nefes kesiciydi.

Çizimleri birbirlerine tezatlık sağlayacakları şekilde duvara yerleştirmeye başladık. Bu tezatlık aslında bir ahenk yakalamak içindi ve kesinlikle daha ilk sırayı bitirdiğimizde bile ahenk kendini göstermişti. Ezrak'ın bizim için hazırladığı kahveleri içerken bir yandan Ayçelen ile hangi çizimi nereye koyacağımızı konuşuyor, bir yandan da gülüşerek vakit öldürüyorduk. Koca duvarı süslemeyi bitirdiğimizde bile durmamıştık. Rafların olduğu diğer duvara farklı renklerdeki boyalarla karmaşık bir çalışma yapmıştık ve işimiz bittiğinde hem gün yerini akşama vermişti hem de ellerimiz boya içindeydi.

Ezrak elindeki konyak kadehini avucumun içine bırakırken duvardaki şaheserimizi izliyordu. Mavi gözlerinden beğeni dolu bir parıltı geçtiğini görünce böbürlenir gibi gülümsedim. Konyaktan bir yudum aldığımda dilime uyuşukluk bulaştıran bu tat karşısında gerilsem de birkaç yudum sonunda alkole bağışıklık kazanan dilim bu içkiyi de kucakladı ve zorlanmadan bana doldurduğu bir kadeh konyağı mideye indirdim. Birlikte bir şeyler yemiştik, bu yüzden midem boş değildi ama yine de birdenbire koca kadehi kafama dikince başımı duvara vurmuşum gibi sarsılan beynim bana pek de doğru bir şey yapmadığımı vurgulamak istemişti.

Çok hafif başım dönüyordu ama bedenim ciddi anlamda gevşemişti, bu yüzden kendimi daha iyi hissediyordum. Belki bu iyi hissetmek değildi, belki sadece uyuşmaktı ama sonuç olarak içimde devamlı kendini hissettiren ağrının yerini unutmuştum.

"Ee İs?" dedi Ezrak, dalgın bakışlarım gölgelendiği yerden çekilerek onun mavi gözlerine çevrildi. "Burada ne yapmayı düşünüyorsun? Yani çalışmayı düşünüyor musun?"

"Ekstra bir gelir için aslında çalışmak iyi olabilir, onun dışında bana uzun süre yetecek kadar birikimim var."

Scanned with CamScanner

Akşın'ın gri gözleri hâlâ bendeydi ama pek konuşmuyor, ona uymayacak bir şekilde sakince bizi dinlerken konyağından küçük yudumlar alıyordu.

"Ne yaparım tam olarak bilmiyorum," diye söze girdim. "Adapte olmak konusunda zorluk yaşamam, çabuk uyum sağlarım ama hiç ne iş yapabilirim diye düşünmedim."

"Deneyimin var mı?"

Ezrak'ın bu sorusu başımı ağır ağır sallamama neden oldu.

"Lisedeyken çalışıyordum," dedim kısık sesle. "Butiklerde çalıştım, kafelerde, bir süre baristalık falan da yaptım."

"Vay?" Soru dolu gözlerle kaşlarını kaldırdı. "Eskişehir'de yapabileceğin en iyi işlerden biri bu." Çenesini kaşıdı. "Barmaidlik yaptın mı hiç?"

"Denemedim ama hiçbir şey bilmiyor da sayılmam."

"Şu sizin okuldaki Salmanların burada bir mekânı var," deyince, başta anlam veremediğim cümlesindeki Salmanların Salman kardeşler olduğunu algılayınca kaşlarım hayretle havaya dikildi. "Bildiğim kadarıyla Salman kardeşlerden biriyle oyunda birlikte oynamıştınız, dans koreografisini o hazırlamıştı? İstersen ara onu. Tanıdık birilerinin mekânında işe başlamak her zaman daha iyidir."

"Hür Salman şu an Antalya'da, beni nasıl işe alabilir ki?"

"Onların yeri sonuçta," dedi Ezrak burnunun ucunu kaşırken. "Hem büyük olan ekstra olarak mekânla da ilgilenmek için geliyor."

"Büyük olan?"

"Abileri, en büyük Salman."

Hun Salman... Çok değil, birkaç hafta önce onunla aramızda geçen kısa diyaloğu hatırlamıştım. Eskişehir'de de kolları olduğunu bilmiyordum, duyduğumda hem şaşırmış hem de bunun bir fırsat olabileceğini düşünmüştüm. Yine de bu iş konusunu bir süre daha düşünmem gerekecekti. Şimdilik önceliğim yerleşmek, sonrasında da var ettiğim düzene ayak uydurmaktı. İnsanlar dışarıdan çok sağlam bir duruşa sahip olduğumu görüyor olabilirdi ama içeride bir enkaz vardı ve benim önceliğim bu enkazı toparlamak olmalıydı.

"Bakalım, şimdilik bunu konuşmak için çok erken."

Başım bir ufak döndüğü için yalpalayarak koltuğun kolçağından kalkıp elimdeki kadehi sehpanın üzerine bıraktım.

"Ayçelen, gidelim mi?" diye sordum yavaşça. Hem uykusuzluktan başım çatlayacak gibi ağrıyordu hem de kendimi biraz sarhoş olmuş gibi hissediyordum. İçkinin beni bu kadar kolay çarpmasının sebebi çok fazla boya kokusuna maruz kalmamdan kaynaklanıyor olabilirdi. Ya da belki de uykusuzluktan zayıf düşen bünyem, damarlarıma bıraktığım alkolü kaldıramamış ve kolayca etkisi altına girmişti.

Ezrak kalkarken, "Sizi bırakayım," dedi, tam sehpanın üzerinde ucunda kurt figürü olan anahtarlığa bağlı anahtarına uzanıyordu ki, Ayçelen onu durdurup yanağına sert bir öpücük kondurdu.

"Kendimiz gideriz. Hem biraz hava alalım."

"Emin misiniz?" Ezrak ikilemde kalmış gibi bakıyordu ama Ayçelen de inatçıydı, Ezrak bunu bildiğinden sonunda başını sallayarak kabullendi. "Eve varır varmaz beni ara."

"Tamam babacığım," diye takıldı Ayçelen.

Ayçelen ile stüdyodan çıktığımızda ben biraz çakırkeyiftim ama o benim aksime alkol tüketmediğinden son derece ayık bir haldeydi. Ona biraz daha sokularak koluna girdiğimde bunu beklemiyormuş gibi irkildi ama geri çekilmek yerine geniş bir tebessümle omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Sen biraz sarhoş mu oldun?.."

"Buna sarhoş denmez," dedim dilimi çıkararak, önce dilime sonra da bana bakıp sırıtışını daha da genişletti.

"Buna ayyaş denebilir gibi geldi. İçtiklerin seni biraz çarpmış gibi..."

"Yok, sadece çakırkeyif oldum, gerçekten."

Scanned with CamScanner

Onu inandırmak için kolundan çıkarak dik durdum, kollarımı havaya kaldırıp, "Bak şimdi dümdüz yürüyeceğim, beni izle," dedim neşeli bir sesle. Dünden beri sesime ilk kez bulaşan bu gerçek neşe, Ayçelen'in de ilgisini çekmişe benziyordu. Kollarını göğsüne sararak beni izlemeye başladı.

Birkaç adımım gerçekten dümdüzdü, sonrasında adımlarım yamuldu ve doksan derecelik bir açı çiziyormuşum gibi yana doğru kaymaya başladı. Ayçelen yüksek sesle gülerken artık ben de gülüyordum.

İhanete uğramış bir kadının dudaklarından dökülen gülümsemeler bile sahte olurdu. Bir an yolun ortasında durup, kafamı kaldırarak sokak lambasından süzülen turuncu ışığa bakmaya başladım. Işığın etrafına toplanmış güveler, sinekler, yavru kelebekler hepsi birbirinden bağımsız bir şekilde ışığın çevresinde dolaşıyordu. O ihanete uğramışlık hissi yine ruhuma bir karanlık gibi çöktü ve içimin susturmayı başaramadığım kırgın sesini yeniden duydum. Ayçelen'e sırtım dönüktü ama duraksamamın bir sebebi olduğunu o da biliyordu. Yine de konuşmadan arkamda öylece durdu ve bekledi.

"Biliyor musun?" Sorum onu duraksattı, ona bakmasam da hissettiğim buydu. "Buraya gelirken hissettiğim her şeyi arkada bıraktım." Bu bir yalandı, dudaklarımda zehirli bir kıvrımla yere baktım, gölgem önümde yere serilmiş, upuzun bir ceset gibi hareketsizce yerde yatıyordu. "O kadar arkada bıraktım ki, hiçbir şey hissetmiyorum."

"Neden?"

Olduğu yerde hareketsizce sırtımı izlerken sorduğu soruydu bu. Ayçelen'in zihninde oluşan düşünceler ne denli doğruydu, kafasında benimle ilgili izlenim neydi bilmiyordum. Sanırım şu an tek istediğim ona iyi olduğumu kanıtlamaktı.

"Bugün bir şeyi fark ettim. Ezrak ve sen bana iyi hissettirmek için ekstra çaba sarf ettiniz. Buna gerek yoktu, yani belki size göre vardı ama aslında yoktu." Omuzlarımı dik tuttum. "Yine de bu yaptığınız benim için çok değerliydi, gerçekten." Başımı omzuma doğru

yatırdığımda, ölü sandığım gölgem de yere serilmiş halde bu hareketimi tekrarladı.

Belki de yere serilmiş olan gölgem değildi, bendim.

"Sana iyi hissettirmek istedik, bu doğru ama bu sana acıdığımız ya da kötü hissettiğini düşündüğümüz için değildi. Seni biri aracılığıyla olsa da kendimiz olarak tanıdık, arkadaşımız olarak kabul ettik. Ne düşünüyorsun, ne hissediyorsun bu beni sadece bana izin verdiğin ölçüde ilgilendirir." Derin bir nefes aldı. "Şu an için dışına çıkana kadar ağlamak istiyor olabilirsin, ya da hiçbir şey yokmuş gibi kahkahalara boğulup deliler gibi gülebilirsin. Şu an onu özlediğini söyleyebilir, aynı zamanda şu an ondan nefret ettiğini de söyleyebilirsin. Her ne olursa olsun, seninle arkadaşım ve bunun sebebi seni bana tanıtanın *o* olmuş olması değil, bunun sebebi seni kendi özgür hür irademle seviyor olmam."

Şu an içim içimden çıkana dek ağlamak istiyordum.

"Hiç günlerce su içmemişsin, boğazından tek bir damla akmamış gibi hissettin mi?"

Sorum, anlık da olsa ortaya bir yıldırım gibi düştüğünden Ayçelen'in kelimeleri geri çekilerek sessizlik bataklığına gömüldü. Ama o yine de bataklıktan kurtardığı birkaç çamurlu kelimeyi özgür bıraktı benim için.

"Hissetmedim, hissetmek istemem," dedi dürüstçe, aslında söyleyeceği daha fazla şey varmış gibi hissetmiştim ama bunu yapmamıştı. Sanırım kelimeleri o bataklıkta kaybolmuştu.

İçim çok yanıyordu. Bunu anlatabilmem mümkün değildi. İstesem de bu tür bir yangını bir ormanı yakarak bile anlatamazdım. Bir şehri bile yaksam anlatamazdım. Öyle büyük geliyordu ki bana sanki içimde uzay yanıyordu.

"Ondan ayrıldığımda bunu hissetmiştim," dedim. Bu doğruydu ama sadece eksik bir doğruydu. Aslına bakılacak olursa hâlâ böyle hissediyordum ve o susuzluk günleri aşarak haftalara dönüşmüştü. "Ama buraya geldim ve suyu kana kana içmeye başladım." Bu yalandı. Kalkanı genişletmek zorunda hissettim. Kendimi çektiğim

Scanned with CamScanner

acıdan koruyacaktım. "Anladım ki ben hâlâ yaşıyormuşum, hayat *ondan* ibaret değilmiş, benim *onun* dışında bir hayatım varmış, hayatım *o* değilmiş."

Yaşayan bir ölüydüm, hayatın ondan ibaret olduğunu anlıyordum, benim onun dışındaki hayatım sadece bir boşluktan ibaretmiş, benim hayatım oymuş; tüm bunları anlıyordum.

"Onu atlatmışsın," dediğinde ruhuma eziyet eden kelimeleri devamlı olarak zihnime fısıldayan o kadın, içimde acı bir kahkaha attı.

Hayır, *onu* atlatmamıştım.

Atlatamamıştım.

Onu atlatamıyordum.

O atlatılamazdı.

"Evet, onu atlattım."

Tekrar yürümeye başladım. Ayçelen söyleyecek çok daha fazla şeyim olduğunun farkındaymış gibi bir müddet hareketsiz beni beklese de sonunda o da beni takip ederek yürümeye başladı.

Çantamdaki telefonun birkaç kez titrediğini hissettim ama önemsemedim. Temiz ama bir o kadar da soğuk olan hava tenimi ısırarak boş bulduğu her noktadan derime işliyordu. Bilincim olduğu yerde dursa da alkol bana bir konuda çok yardımcı olmuştu; gevşemek... Çünkü bir süredir gerçekten hiç ama hiç gevşeyemiyordum. Tüm kalkanlarımı indirmekten, çırılçıplak kalıp tüm duygularımı karşımdaki insanlara teslim etmekten ölesiye korkuyordum. Belki de bu yüzden gevşemek çok da iyi bir fikir değildi ama kendimi öyle çok yormuştum ki, artık buna ihtiyacım vardı.

Hatta koca bir şişeyi tek başıma bitirmeye, çılgınlar gibi dans etmeye, sonra belki kusmaya ve yalnız başıma bir bar tuvaletinin kapısını kilitleyerek klozetin kapağını kapatıp üzerine oturmaya, sonra da dans pistinde inleyen müziğin arkasına gizlenerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya ihtiyacım vardı.

Sokaklardan birine saptık, bu henüz hiç görmediğim bir sokak olduğu için ekstra inceleme ihtiyacıyla etrafıma bakındım. Sokak son derece sakindi, barlar sokağına yakın olduğumuzu inkar edercesine ıssız ve sessiz olması tuhafıma gitmişti. Birkaç metre arayla kaldırım kenarlarına yerleştirilmiş sokak lambalarından sadece iki tanesi yanıyor, ileride ışıkların yerini ürkütücü bir karanlık alıyordu. Ayçelen ile o karanlığa doğru ilerlerken laf lafı açmıştı. Kafamı olduğu yerden uzaklaştıracak konular açarak zihnimdeki pusu dağıtmaya başlamıştı.

Bir motosiklet sesi ana caddeyi inlettiğinde, ana caddeden iki sokak kadar uzakta olsak da motosikletin sesi kalp atışlarıma karıştı; sanki o motosikletli kalbimin üzerinde patinaj çekiyormuş gibi irkilirken birden durup sese kulak kesildim. Bu hareketim Ayçelen'i duraksatırken, gözlerine sinen o duyguyla karşılaşmak yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu.

O gelmeyecekti.

Artık yoktu.

Onu arkamda bırakmıştım.

Bunu neden kalbime anlatması bu kadar güçtü? Kalbim neden küçük bir çocuğun bir oyuncağa sahip olma içgüdüsüyle durmaksızın ona olan duyguları için gözyaşı döküyordu? Kalbim neden hâlâ ona sahip olma derdindeydi? İçime çöken o kızılcık ağrısıyla bakışlarımı yere indirdim ve ışıksız bir ortamda olduğumuz için yerde bir gölgemin bile olmayışıyla yüzleştim.

Gölgem bile *onun* olduğu yerde kalmıştı sanki.

Motosikletin sesi uzaklara dağıldı, rüzgâr onu alıp götürmüş gibi yok oldu ve geriye bir boşlukla birlikte geceye ait böceklerin fısıltıları kaldı.

"İs," dedi Ayçelen yavaşça omzuma dokunup, beni telkin etmek istiyormuş gibi omzumu sıkarak. Bu dokunuş, farkında olmasa da canımı daha da çok yakmıştı. "Her şey yolundaymış gibi davranmana gerek yok. Görmüyor musun? Sadece bir motosiklet sesi bile evin yıkılmış gibi bakakalmana neden oluyor. Tiyatro sahnesinde

Scanned with CamScanner

kraliçe olman, duyguların olmadığı anlamına gelmez. Eğer dünya bir tiyatro sahnesiyse, kabullen, şu an olduğun karakter acı çekiyor. Ve bu rolü reddedemezsin."

Konuşmadım, sustum.

Ayçelen'in bu cümlesinden sonra söyleyeceğim her şey yalanımın altını çürüten çamurlu su olacaktı. Adımlarım yeniden hareketlendi, sessizlik aramızda yeni geliştirdiğimiz bir dil gibi asılı durduğunda ne hissettiğimi bilmese bile az çok tahminleri olduğunu biliyordum. Bu yüzden tahminlerine bir yenisini eklememek için sustum belki de.

Canım çok yanıyordu.

Eve kadar yürümüş, her geçtiğimiz sokakta bana o sokakta yaşanan bir anısından bahsederek beni içine sıkışmaktan korktuğum konudan kendisi uzaklaştırmıştı. Açıkçası bu şehri henüz ilk kez ayaklarım zemininde izler bırakırken bu kadar uzun gezme şansı bulmuştum ve bu kısa süre zarfında, ilk nefeste kıyametim olan bu şehrin, ileride bana nefes aldırmaya başlayacağını hissetmiştim.

Evin olduğu sokağa geldiğimizde köşeden bir cip bize doğru döndü ve yanımızdan geçip giderken araç yavaşladı. Şoför koltuğundaki genç adam ve hemen ön yolcu koltuğunda oturan biraz daha orta yaşlarda olduğunu düşündüğüm diğer adam bizi kısaca süzerek, rahatsızlık vermeden aracı hızlandırıp gözden kayboldular. Muhtemelen bu sokakta oturuyorlardı ve bizi yabancı olarak gördükleri için inceleme ihtiyacı duymuşlardı.

Ayçelen çantasını açıp anahtarları aramaya başladığında, ev ile aramızda yaklaşık on, on beş adımlık bir mesafe kalmıştı ve hemen binanın önünde yanan sokak lambasının altında bir kedi patisini yalayarak ıslatıp ıslatıp ardından da alnına sürüp duruyordu.

"Bir karar verdim," dediğimde, Ayçelen başta bana bakmadan bir mırıltı çıkardı, sonrasında kafasını kaldırıp cevap bekleyen kızıl kahve gözlerle bana baktı.

"Hür'le konuşup burada olan mekânlarında bir çalışana ihtiyaçları var mı diye soracağım."

Ayçelen'in kaşları havalanırken, "Salmanların mekânında mı çalışmak istiyorsun?" diye sordu, sesinde bir şaşkınlık sezmiştim. Nihayet anahtarların bağlı olduğu büyük anahtarlığı şıngırdatarak sallayıp olduğu yerden çıkardı. "Düşüneceğini söylemiştin."

"Birden böyle olsun istedim." Soğuk rüzgâr tenimin içinden geçip ruhuma doluyormuş gibi hissettiğimde hâlâ sokak lambasının altında patisini alnına sürten portakal rengindeki kediyi izliyordum. "Böyle olsun."

"Hür ile arkadaştınız sanırım, yüzde yüz senin için bir iş ayarlar."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Binaya bağlı küçük bahçeye girdik, binanın şifresini büyük kutuya yazmamızla eş zamanlı olarak mekanik bir ses çınladı ve kapı açıldı. Beyaz, aynalı asansöre binip üst kata çıkarken bu konuşma artık geçmişe ait bir anıya dönüşmüştü. Eve girdiğimizde Anka televizyon izliyor, Yağız da onun izlediği dizilerin dalgasını geçiyordu. Timsal ise ikisinden bağımsız bir şekilde L koltuğa yayılmış, yüzünden büyük kulaklıkları kafasına geçirmiş yüksek sesli bir müzik dinliyordu. Derin bir nefes alarak bir süre sonra alışkanlık yaratacağını bildiğim görüntüyü izledim.

Sonra odama çıktım ve Hür'ü aramaya karar verdim.

Ertesi gün taksinin beni bıraktığı adres, Hür'ün bana konumunu attığı adresti. Mekânın hemen önünde durmuş, koyu kahverengi dev bir el yazısıyla klas bir şekilde tam kapının üzerine yazılmış ismi okudum. Garaj...

Garaj'ın dışı tamamen camdandı, üzerinde el yazısıyla yazan isminin altındaki kapı da öyle... Masalar cam kenarından başlayarak mekânın iç kısmına kadar gidiyordu ve saat sabahın on biri olmasına rağmen masaların birkaçı dolu görünüyordu. Mekânın kapısını iterek içeri girdiğimde gözler anlık olarak bana dokunsa da çok geçmeden benden sıyrılarak ayrıldılar. Topuklu postallarımın yere düşerken bıraktığı ses, mekânın içinde çalan yetmişlere ait caz

Scanned with CamScanner

bir parçanın ahengiyle uyum yakalamıştı. Omzumdan kayıp duran çantamın zincirini yukarı çekerek bar tezgâhına yöneldim. İçerisi koyu kahverengi, sarı renklerinden oluşuyordu ve ahşap ağırlıklıydı. Bar tezgâhı tam karşıda, duvar dibindeydi ve mekânın ortasında ahşap, kare şeklinde kalın bir kolon vardı. Sağ tarafa baktığımda sarı ışıklarla klas bir şekilde yazılmış İngilizce bir cümle dikkatimi çekmişti. Müzik ve sevişmekle alakalı bir cümleydi. Hemen ışıklı yazıyı üzerinde barındıran duvar pahalı bir tuğladandı ve tuğlaların üzeri sim gibi parıldıyordu. Dış kapı ve dışarıyı gösteren büyük cam kaplama duvar dışında, içerinin genel olarak ahşap ve pahalı tuğla taşından oluştuğunu söyleyebilirdim.

Bar tezgâhının arkasında durmuş, sırtına gösterişli bir ışıklandırmayla cezbedici hale gelmiş içki şişelerini alarak bana bayık gözlerle bakan barmene yaklaşıp dirseğimi ahşap tezgâha koyduğum anda, barmenin koyu kahverengi gözlerinde bir ilgi parıltısı belirdi. Kıçımı yüksek sandalyenin üzerine koyarak ona daha dikkatli baktığımda, dudağının kenarı keyifle yukarı kıvrılmıştı.

"Birçok boş masa var," dedi. "Siparişini senin için masaya getirebilirim."

"Siparişim yok," dediğimde kalın ama düzgün bir şekilde toparlanmış kaşlarını yukarıya dikti.

"O zaman beni istediğini söyleyebilir miyiz?" Dudaklarındaki alaycı gülümseme büyüdü. "Bence söyleyebiliriz ama gördüğün gibi, şu an çalışıyorum."

"İlgilendiğim şey sen değilsin," dememle, koyu kahverengi gözlerini kısması bir oldu.

"Demek burada başka bir rakibim daha var. Söylediğin iyi oldu."

Alayla, "İş için geldim," dedim, "ben Hür Salman'ın arkadaşıyım. Geleceğimin haberini vermiş olmalı."

Koyu kahverengi gözlerden söyledikleri yüzünden bir pişmanlık geçer gibi oldu. Bana dikkatle baktıktan sonra, "İs'ti, değil mi?"

diye sordu, başımı salladığımda da, "Evet," dedi. "Hür abi bugün arkadaşının uğrayacağından söz etmişti. Barmaid?"

"Fark etmez," dedim.

"Seni burada garson olarak çalıştırma ihtimali sıfırın bile altında," diyerek gülümsedi. "O yüzden vardiyalı barmaid olarak başlayacaksın diye biliyorum."

"Sen zaten barmen değil misin?"

"Sadece perşembe ve cuma geceleri. Şu an bir barmaidimiz olmadığı için buradayım."

"Ne yapmam gerektiğini anlatırsan sıkıntı kalmaz."

"İçki hazırlama ve sunma gibi becerilerin varsa, fazlasına gerek bile kalmaz, İs," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ben Serkan bu arada." Elini bana doğru uzattı. "Kendimi tanıtma kısmını atlamışım. Tam bir hödüğüm, değil mi?"

"Evet," diyerek gülüp eline dokundum, başta ürkek olacağımı sandığım bu hareket bir an için bana çok normal geldi ve Serkan'ın elini sıktım.

"Bu arada İs, ikna kabiliyetin umarım yüksektir. Sana şöyle bir bakınca, güzel bir yüz, cezbedici gözler görüyorum, ağzın da laf yapıyorsa geceleri kasayı kapatırken mutlu oluruz." Ona anlamayarak baktım. "Daha fazlasını, daha pahalısını satmak için müşteriye karşı ikna edici olmak." Başımı yavaşça olumlu şekilde salladım. "Güzel, ben de öyle düşünmüştüm. Yani ağzın kesinlikle laf yapıyor, ben o zehir gibi yeşil gözlerde bunu görüyorum. Aynı zamanda sabırlı ve enerjik kalabilmek de çok önemli. Birbiriyle uyumlu olan tatları yakalayıp onlardan yeni şeyler yaratmak yetenek işidir, bunu da zamanla kavrarsın."

"Başka?"

"İçkilere hâkim olman gerek, tabii burada çalışan garsonlarla da arayı iyi tut derim, bazıları tam bir şerefsizdir."

"Açık sözlüsün," dedim.

Scanned with CamScanner

"Sen değil misin?" Bana dikkatle baktı. "Dirty Talk[2] yaparak seviştiğine kalıbımı basarım."

"İğrençsin."

"Biliyorum, bunu hep duyarım."

"Peki hangi günler çalışacağım?"

"Patronun arkadaşısın, istersen hiç gelme, ödemen yapılır zaten," dediğinde gülmemek için dudaklarımı kemirdim. Serkan da elini ensesine atıp, pazusu şişerken ve kolundaki güneş dövmesi de pazısıyla eş zamanlı olarak genişlerken güldü. "Takılıyorum, bakma sen bana. Alışırsın. Cumartesi ve çarşamba senin için uygun mudur? Çok yoğun olursak pazar günleri iki kişi bakabiliriz."

"Olur," dedim, "bana uyar."

"Bak ama burası çok kalabalık olur, haberin olsun."

"Sorun yok."

"Deneyimin var, değil mi?"

"Lisedeyken uzun süre çalıştım."

"Tamam o zaman, ilk seferler biraz yorucu gelebilir, sonra alışır ve uyum sağlarsın zaten." Saçları açık kahverengiydi ama uçları sarıydı, sarıya boyalı uçları avuçlarının içine alarak sıkıp arkaya doğru yatırdı. "Vay canına, hiç bu kadar hızlı bir şekilde birini işe almamıştık. Ücreti sormayacak mısın? İlk iş kaç para alacağım diye carlarlar da çünkü."

"Fark etmez."

"Haftada iki gece geleceksin, her gece kasa kapanmadan önce ödemen yapılacak," diye açıklamada bulundu sormamış olmama rağmen. "Genelde müşteriye göre ücret artabilir ama fiks olarak genelde üç yüz lira kazanırsın. Kalabalığa göre bu beş yüze belki bin liraya bile çıkabilir. Burası iyi iş yapar, çok fazla da çalışanı vardır."

"Ücret önemli değil."

"Niye, zengin misin?"

[2] Dirty Talk: Erotik konuşmak.

Komik bir çocuktu. Sadece güldüğümde, "Doğru," diye takıldı bana. "Hür Salman'ın fakir arkadaşı mı olurmuş? Olmaz..."

"Orta halliyim," dediğimde bana inanmıyormuş gibi baktı.

"Giyimine kuşamına ve sürdüğün kokuya bakılırsa, bayağı iyi hallisin. Maşallah."

"Kullandığım kokuyla ilgisi ne?"

"Dior Hypnotic Poison kokusu bu, nerede solusam tanırım bunu, paranın kokusu..."

"Bayağı iyi burnun varmış."

"Fakiri ve zengini ayırt edebilen bir burun dersek, daha doğru olur."

"Hey," diyerek dirseğini bar tezgâhına yaslayan ince sesin sahibine baktım. Saçlarını tam tepeden atkuyruğu olarak toplayan kızın kafasının derisi bile saçının modeli yüzünden gergin duruyordu. Serkan'ın gözleri kıza doğru döndü. "Ben geldim, bu saatte müşteri alımına başlamışsın." Kızın gözleri bana çevrildiği an, beyaz teninin üzerine gömülmüş bir çift açık kahverengi, kehribara yakın renkteki gözle buluştum. Basık ama küçük bir burnu, dar burun delikleri, incecik dudakları ve küçük bir çenesi olan genç kızın gözleri ise tüm bu küçük ayrıntıların aksine iri ve yukarı doğru çekikti; bir ceylanın gözlerini anımsatıyordu.

"Selam," dedi bana sevecen bir sesle.

"Selam," diyebildim.

Gözleri yeniden Serkan'a çevrildi. "Dün kasadaki eksiği nasıl hallettiniz?"

"Kasada eksik yokmuş, Doğan yanlış hesap yapmış," dedi Serkan, ardından rahat bir nefes aldı. "Aksi olsaydı Hun abi orkestrasındaki saksafonu götüme sokar, götümün içinde beste yapardı şerefsizim."

Hun'dan bahsedilmesi ilgimi çekmişti, bakışlarım Serkan'a sabitlenince, Serkan varlığımı hatırlayıp, "Aa bu arada bu güzel kadın da İs," dedi kıza beni işaret ederek. "Bu da bizim Rüya işte."

Scanned with CamScanner

"Memnun oldum, İz," deyince, derin bir nefes alıp, "İs," diye düzelttim kızı, "s harfiyle."

"Aa! Ne ilginç bir isim, anlamı ne?"

"Soba isi işte," dediğimde, kız öyle absürt bir kahkaha attı ki, elimde olmadan ben de gülmüştüm.

"İlahi," dedi gülmemek için ağzını örterken. "Deli."

Kızın sıcakkanlılığı beni gevşetmişti."Anlamı kara bir leke gibi bir şey," diye mırıldandım. "Sobadan çıkan is neyse, o işte. Ciddiyim."

"Annen seni pek sevmiyor mu?" diye sordu gülmeye devam ederken.

Bir an duraksadım, bozuntuya vermemek için gülümsemem dudaklarımda asılı durmaya devam ediyordu ama gözlerim artık canlı değil, içleri boşmuş, o boşluklardan geçmişin nehri akıyormuş gibi bakıyordu.

"Ben de ona bayılmam," dediğimde, kız şaka yaptığımı sanıp tekrar güldü.

"Çok tatlı bir kızmış." Bunu Serkan'a bakarak söylemişti. "Bizimle mi çalışacaksın?" Bunu ise bana...

"Evet," dedim sadece.

"Eleman açığımız mı vardı ki?"

"Bu harımefendi Hür abinin arkadaşı," diye açıkladı Serkan, Rüya'nın gözleri iri iri açılmıştı. "Yani anlayacağın ağır eleman..."

"Anladım..." Rüya gülümseyerek tekrar bana bakınca, yüzünde hiç kötülük olmadığını, ruhunun çok saf bir yerde gizli kaldığını fark ettim. İnsanlarla ilgili ilk izlenimim daima doğru çıkardı, buna güvenerek Rüya'nın gerçekten çok iyi niyetli biri olduğunu söyleyebilirdim. Bana verdiği ilk hissiyat bu yöndeydi. "Nereden tanışıyorsunuz onunla?" diye sordu heyecanla. "Çok iyi bir dansçı, ona hayranım!"

"Evet, çok iyi bir dansçı." Leyan'a karşı en baştaki kaba tutumunu hatırlayınca bir anlık sinirlenecek gibi olsam da devamında ikisinin arasındaki o tatlı rekabetin dansa dönüşmesi beni şaşırtmıştı. Bu yüzden sinirlenmek yerine Hür'ün iyi yanlarını anımsadım. "Sahne aldığım oyunun koreografisini Hür hazırlamıştı."

"Vay canına! Şu çok bahsedilen ünlü İncir Dalı oyununun devamından mı bahsediyorsun?"

"Evet," dedim yavaşça, hüzünle gülümsediğimde, kızın gözlerindeki heyecan katbekat artmıştı.

"O oyun o kadar çok konuşuldu ki. Mania karakterini canlandıran kızla ilgili çok uzun süre konuşulmuştu. Eskişehir'de de gösterime girilmesi bekleniyordu ama sanırım bir süreliğine askıya alınmış, umarım öyle değildir."

"Mania karakteriyle ilgili ne konuşuldu ki?" diye sordum.

"O kızın gerçek bir kraliçe olduğunu söylüyor herkes," dedi, bu içimde garip bir noktaya dokunmuştu. "Ama aynı zamanda çok kendini beğenmiş biriymiş, onu tanımıyorum ama hakkında duyduklarım buydu. Tam bir sahne kraliçesi ama aynı zamanda hissettirdiği tüm duyguların aksine kendisi tam bir duygusuzmuş."

"Bunu duyduğum iyi oldu," dedim, aslında duyduklarım beni şaşırtmamıştı. Bunlar normalde de duyduğum, yüzüme söylenmese de kulağıma gelen şeylerdi. O yüzden üzerinde duracağım ya da üzüleceğim bir konu değildi. Aksine, eskiden böyle tanınmak isteyen zaten bendim. Rüya bana tuhaf tuhaf baktığında sinirlerim bozulmuş gibi gülerek başımı iki yana sallayıp elimi ona doğru uzattım. "Merhaba, Rüya," dediğimde, şaşkınlığı artmış, bana öylece bakakalmıştı. "Ben şu bahsettiğin Mania."

O güzel beyaz teni sadece üç saniye içinde bordoya döndüğünde, ışıkların altında sarıya dönük duran gözleri iri iri açılmıştı. Utançla yutkunup önce ona uzattığım elime, sonra yine o koca gözlerle gözlerime bakarak, "Şey," dedi, Serkan arkada kahkahalar atarak gülüyor, masalara birkaç kişilik gruplar şeklinde yayılmış müşteriler de bize doğru bakıyordu. "Çok özür dilerim, yani ben şey..."

Scanned with CamScanner

"Sorun yok," dedim keyifle gülerek. "Bunlar zaten bildiğim şeylerdi. Senden duymak kötü ya da garip hissettirmedi. Şaşırtmadı da."

"Ama yani..."

"Sorun yok diyorum..."

"Rüya," dedi Serkan gülerek, "hep böyle gaf yapmak zorunda mısın sen ya?"

"Ay ne bileyim ben be?" diye çemkirdi. "Ben bu kıza bakınca hiç de kötü kalpli biri görmedim ki, onu Mania sanayım."

"Mania kötü biri değil," diye mırıldandım, "ve ben de iyi biri değilim."

"Çok kabaydım," diye fısıldayıp bana utangaç bir suratla gülümsedi. Ona uzattığım eli tuttuktan sonra, "Neden öyle diyorsun ki?" diye sordu. "Bence kötü biri değilsin. Hepsi asılsız dedikodular işte. Muhtemelen seni kıskananların uydurduğu şeylerdir."

"Nereden biliyorsun?"

Bana kuşkuyla baktı, daha sonra şaka yaptığımı düşünmüş gibi tekrar güldü. "Çünkü gözlerin çok güzel."

"Güzel gözlüler yalancı olurmuş," dediğimde gözlerini kıstı.

"Şey, yeşil gözlüler için yalancı olur diyorlardı sanırım."

Yeşil gözlüler için yalancı olur diyorlar...

Susmayı seçtim.

"Bu arada yani... Sen de yeşil gözlüsün ama... Sana yalancı demiyorum ben, yanlış şey edilmesin."

"Sakinleş, Rüya," dedim ciddiyetle. "Seni anladım. Sudan çıkmış balık gibi çırpınıyorsun."

"Boş ver sen şu boşboğazlıyı, bu gece çalışmak ister misin onu söyle?"

Serkan'a baktım. "Olur aslında."

Beni şöyle bir süzdükten sonra, "Üstün başın da uygun aslında, gidip hazırlanmana gerek yok," dedi, sesinden ve kelimelerinden

anladığım kadarıyla burada kalıp şimdiden başlamamı istiyordu. Benim için sorun yoktu. "Çok sarhoş olmadığın sürece içtiğin hiçbir içki parandan kesilmeyecek," dedi ve ekledi: "Hemen arka tarafta çantanı bırakabileceğin, ara sıra gidip dinlenebileceğin, dilersen üzerini değiştirebileceğin bir oda var. Kızlarınki sol kapı, zaten kapının üzerindeki pembe fili görünce anlarsın, mavi filin olduğu kapının arkasında da erkeklerin giyinme ve dinlenme odası var, ben genelde orada olurum. Beni özlersen orada bulabilirsin."

"Cehenneme git," diyerek güldüğümde, o da bana güldü.

İşi öğrenmem çok uzun zamanımı almayacaktı, bunu biliyordum. Başta çalışanlarla kaynaşmış, kendimden kısaca bahsettikten sonra da mekânda bulunan alkol markaları ve içkiler hakkında kısa bir bilgi edinmiştim. Bar tezgâhının arkası pek bana göre değilmiş gibi gelirdi eskiden ama Serkan bana son derece yardımcı olmuş, sadece birkaç saat içinde birbirinden farklı birkaç kokteyl hazırlamayı öğrenmiştim bile. Zaten Çağlar'ın da önceden öğrettikleri zihnimde kazılı durduğundan açıkçası hiç zorlanmamıştım.İlk günün paydosunu verdiğimde sabahın on birinde girdiğim mekândan gecenin on birinde çıkıyordum. Ortam yeni yeni dolmaya başlamış, masalar kalabalıklaşmış, alkolün kokusu mekâna müzikle birlikte yayılırken keyifli bir sohbet uğultusu içeriye sis gibi çökmüştü. Benim erken ayrılma sebebim, hem ilk günüm olmasındandı hem de bu gecenin kazancını Serkan'a bırakmaktı. Yine de çalıştığım saat kadarının -ki sadece kokteyl yapmayı öğrenip, içkilerin yerlerini, markalarını ezberlemiştim- ödemesini yapmışlardı.

Cebimde bu şehirde kazandığım ilk para olan iki yüz lirayla mekândan ayrılıp, karanlıkta yolu kaybedeceğimi bildiğim için bir taksiye atlamıştım. Zamanla yolları, sokakları, bu şehirle ilgili her şeyi öğreneceğimi biliyordum ama şimdilik yolumu kaybetmemek için güvenli bir şekilde yolculuk etmeyi tercih ediyordum. Eskişehir'deki taksiciler kesinlikle anlayışlı insanlardı, muhabbetleri samimi ama çizgiyi aşmayacak şekilde de ölçülü, bir o kadar da keyifliydi. Yolları uzatarak insanların cebinden bir şeyler çalmak derdinde değillerdi, aksine kestirmeden gitmeyi seçiyorlardı.

Scanned with CamScanner

Eve girdiğimde beni karşılayan manzara bu defa salonun ortasında sırtını Anka'ya çiğneten Yağız, elindeki kalemi havaya doğru sihirli bir değnek gibi sallarken diğer eliyle hesap yapan Timsal'di. Görünürlerde Ayçelen yoktu. Anka söylenerek Yağız'ın sırtını çiğnerken, "Yavaş ayı!" diyordu Yağız. "Ezdi beni camış. Oh... Sağa gel kız, hah orası. Yavaaaşş!"

"Hiçbir şeyi beğenmiyor bu çocuk ya!" diye söylendi Anka. "Tüm gün bunun götünü topluyorum." Anka, homurdanarak Yağız'ın sırtından inip şalını düzeltti. "Benim de bir canım var. Ezmiyorum sırtını falan."

"Kız bana bak seni bir ezerim, canını çıkarırım," diye söylendi Yağız yerden kalkarken. "Benim gibi müthiş biriyle aynı evde yaşadığına sevineceğine nankörlük ediyor. Benim lavaboya düşen tek tel saçıma kuaförler kaç para biçiyor biliyor musun?"

Timsal gözlerini devirip, burnunun kemiğine yaslı duran gözlüğü parmağının ucuyla geriye iterek iyice gözlerine yaklaştırdı. "Bir çenenizi kapatır mısınız çocuklarım?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle. "Timsalyu hesap yapıyor."

"Timsalyu, sırtımı iki çiğnesene," dedi Yağız dudak bükerek.

"Kafanı çiğneyeyim mi ne dersin?"

"Tamam be demedim bir şey."

"Sus iki şamarla dökerim yelelerindeki bütün tüyleri, çakma aslan kral seni."

Elimdeki anahtarlığı şıngırdatarak, "Neyi paylaşamıyorsunuz daha ikinci günden?" diye sordum. İçeri girdiğimi bile fark etmeyecek kadar daldıkları için, birdenbire sesimi duymak üçünü de irkiltmişti.

"Ablam geldi," dedi Yağız parlayan gözlerle. "İlk günden çalışmasaydın keşke, ayacıkların ağrımıştır..."

"Timsalyu masaja hazır ve de nazır," dedi Timsal bana havadan bir öpücük atarak.

"İlk gün ısınma turu gibi bir şeydi," dedim ve onlara sıcak bir gülümsemeyle baktım. "Asıl iş cumartesi gecesi başlıyor, bakalım kıvırabilecek miyim?"

"Kıvırırsın, senin yapamayacağın iş yok," dedi Anka duyduğu güveni göstererek.

"Iyyy." Yağız burnunu kırıştırarak göz ucuyla Anka'ya baktı. "Başladı yağcı. Dirseğimle suratına bir koyarım şaftın kayar, gerçi kaymış kayacağı kadar..."

Timsal, parmağını kaldırarak, "Sadece meraktan soruyorum Anka, rüyanda mı gördün kıvıracağını yoksa?" diye sorup, Anka'nın beni her seferinde rüyasında görmesine kısa bir göndermede bulundu.

"Aşırı tatlısınız ama ayaklarıma kara sular indi, çekişmenizi sonra özel olarak izlemek istiyorum. Bu şovu kaçırmak istemem. Tekrarı var değil mi?" Ayağımdaki topuklu postalları fermuarlarını indirmeden, hatta bağcıklarını bile çözmeden gelişigüzel çıkararak iki farklı yana fırlattım. Çoraplarımı da çıkardım ve, "Keşke beni yukarı çıkaran bir devem olsa," dedim Yağız'a bakarak.

Yağız belini tutup sahteden inledi.

"Tamam ben yürüyerek çıkayım bari..."

"Timsalyu seni roket atarıyla odana fırlatmasın mı şimdi?" diye sordu Timsal sırıtarak.

"Timsalyu, bence sen artık uyu."

"Şimdi meşhur on üç sorumla senin beni neden uyutmak istediğini anlamaya çalışacağım, hazır mısın?"

Merdivenlere yönelirken, "Amerika'da senin için g noktasını şırrak diye bulduğun söyleniyor Timsalyu Koşu, bu doğru mu?" diye sordum.

Timsal kollarını kaldırdı. "Ya ben o manada mı dedim? Ben sikecem manasında dedim!" diye isyan etti. İkimiz evi inletecek kadar güçlü kahkahalar atarken, Yağız ve Anka hiçbir şey anlamadıklarından sadece bizi izliyorlardı.

Scanned with CamScanner

Tüm yorgunluğa, hatta bedenim ılık suyun içinde gevşemiş olmasına rağmen uyku, bu gecede benim sınırlarımın içine girebilmiş bir düşman değildi. Beni uzakta izliyor, artık sınırlarıma yaklaşmıyordu bile. Sanki o sınırlarda onu paramparça edecek mayınlar döşeliymiş gibi uzaktan izlediği beni ise yine uykusuz bir gece bekliyordu sanırım.

Mail kutum haftalardır boştu. Ne ondan ne de Erdem'den artık mailler gelmiyor, oyunla ilgili hiçbir metin artık bildirim kutuma düşmüyordu.

Gülümserken gözlerim doluydu, gözlerim uykusuzdu, gözlerim ağrıyordu.

Aradan geçen bir haftada Garaj'daki işime tamamen alışmıştım. Sadece dört kez çalışmış olmama rağmen artık hemen hemen her şeye hâkim sayılırdım. İş arkadaşlarımdan sadece aynı günler çalıştıklarımızı tanıyordum, onun dışında ara sıra denk geldiğim isimler de oluyordu ama onlarla pek sıkı fıkı olduğum söylenemezdi.

İçeride çalan soft caz müzik zihnimi okşarken ve karımda az önce kafama diktiğim viskinin yangını fokurduyorken viski kadehlerinden birini elimdeki beyaz havluyla ovalayarak kalabalığı izliyordum. İleride kızıl saçlı, beyaz tenli bir kız seksi vücuduna yapışmış bir tulumla abartılı bir makyajın arkasına sakladığı suratındaki hüznü gizlemeye çalışıyordu. Onu bir zamanlar tanıdığım ama aynada gördüğümde bile yabancı baktığım birine benziyordum.

"İs," dedi Osman dirseğini tezgâha yaslayıp ilerideki kalabalığı izlerken. "On yedinci masaya iki büyük fıçı bira."

"Biradan başka bir şey içmiyorlar, sapsarı işeyecekler," diye söylenerek iki koca bardağı kapıp fıçıya yöneldim. Osman, Garaj'ın benimle aynı gün çalışan garsonuydu ama diğer garsonlardan daha yetkili biriydi. Dövmeli vücudu, uzun saçları bana Çağlar'ın saçlarını kestirmeden önceki halini hatırlatıyordu. Sadece Osman'ın saçlarının rengi sarıydı ve gözleri de Çağlar'ın koyu renk gözlerinin aksine cam mavisiydi. Fıçının pompasına bastırarak bardakları ağ-

zına kadar bembeyaz köpüklü birayla doldurup iki büyük bardağı tezgâhın üzerine bıraktım. "Ben burada not alıyorum kaç tane içtiklerini," diye homurdandım. "Sorun çıkaracak ergenlere benziyorlar. Muhtemelen üniversitenin ilk senesindeler."

Gözlerini baydı. "Bence de," diye söylendi. "Baksana, kaçta çıkacaksın?"

"Bugün Serkan gelmeyecek, kapanana kadar buradayım."

"Canın çıktı, sabahın on birinden beri buradasın. Bugün burası en erken sabahın dördünde falan kapanır. Çok yoğun."

"Sıkıntı yok." Tezgâha yaklaşan kumral adama yapay bir gülümsemeyle baktığımda, Osman bira bardaklarını alarak toz olmuştu bile. Adam dirseğini tıpkı Osman gibi ama biraz daha çaba sarf edip, seksi olduğunu düşündüğü bir bakış eşliğinde tezgâha yasladı.

"Ne önerirsin?" diye sordu bana, sesinden anladığım kadarıyla beyimizin niyeti benimle flört etmekti. Bu gece dördüncü seferim olmasına rağmen benden beş, hatta on yaş büyük adamların benimle flört etmeye çalışmasına şimdiden alışmıştım.

"Sen ne istersin?" Ona yakıcı bir gülümsemeyle bakarken ellerimi tezgâha koyup başımı omzuma doğru düşürdüm. İçerisi son derece sıcak olduğu için üzerimde askılı beyaz bir badi, altımda da bir kot pantolon vardı ve siyah saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım.

"Sert bir şeyler," dedi, dudaklarındaki gülümsemeyi izleyip, gözlerimi devirmemek için başımı iki yana salladım.

"Bence absent," dediğimde bana anlamamış gibi baktı. "Ağır bir içkidir, tadı da kötüdür ama klas görünmek istiyorsan, dene derim."

"Böyle bakarak beni ikna edemeyeceğin hiçbir şey yok."

Hadi lan oradan yavşak.

Bok iç.

Açıkçası tadını beğenip beğenmemesi umurumda değildi. Kasayı kapatırken mekândan mutlu ayrılmak istiyorduk ve onun gibiler

Scanned with CamScanner

yolunmak için vardılar. Madem benden biraz güler yüz istiyordu, o zaman o da beni gülümsetip en pahalı kokteyllerimden istemeliydi.

Ayrıca absent için diyebileceğim tek şey, onu içen, kolonyayı da sulandırıp içebilirdi.

"O zaman senin için bir absent," dediğimde, bana parlayan kahverengi gözlerle baktı. Adamın içkisini hazırlayıp önüne bıraktığım an ona olan tüm ilgim birden bitti ve kendi işime döndüm. Sonuçta ona satmam gerekeni satmıştım. Bunu beklemediğinden bir süre konuşmak için çabalasa da sonunda karşılığını alamayınca sessizce içkisini içmişti.

Osman, ben, Rüya ve Rafet sadece dört kişi mekânın kalabalığına göğüs geriyorduk. Benim gibi bir acemi için zordu ama onlar an gibi çalışıyorlar ve hiç de yorulmuşa benzemiyorlardı.

Birkaç orta yaşlı enayiye daha satış yaptıktan sonra nihayet yavaştan da olsa elim hafiflemeye başladı. Sırtımı bar tezgâhına dönerek diğer tezgâhtaki temiz ama ıslak kadehleri kurulamaya başladığımda, arkamda devam eden hayatın içinde çalan caz parça yerini çok daha ağır, kasvetli bir parçaya devretmişti. Saat ilerledikçe ortamdaki hareketlilik geri çekiliyor, bir ağırlık herkesin ruhuna gece gibi çöküyordu.

Yabancı gözlerin sırtımda durmasına alışmıştım ama tanıdık bir rüzgâr tenimden estiğinde, kafamı kaldırıp önümde duran içki dolu raflara baktım.

Zamanın içinden ters bir şekilde düşmeye başlayan günebakanın yapraklarından bir tanesi yavaşça dondu.

Göğsüme karlar yağmaya başladı.

Sonra onun sesini duydum.

"Ateşin var mı?"

3. Perde

Ateşten Gelen

Su, kalbime atışlarını boğmak istiyormuş gibi dolmaya başladı.

Kalbimin boğulduğunu hissediyordum.

Kalbimin bir nehir kadar büyük olduğunu, onun kalbimin içinde yüzerken çıkış bulamadığı için benim kalp nehrimde boğulduğunu hissettim.

Onu hissettim.

Bu beni kahretti.

Onu hissettim.

Kalbimin nehrine hapsettiğim adamın boğulmadığını, ölmediğini hâlâ o nehrin içinde yüzüyor olduğunu fark ettim.

Sırtıma sapladığı bıçakları izliyormuş gibi de hissettim. Belki oraya bir bıçak daha saplanır mı diye kontrol ediyordu, belki de sapladığı bıçaklardan birini çekip çıkarırken sırtımın içinde çevirmek

Scanned with CamScanner

ve yeniden canımı yakarken beni o bıçaktan kurtardığını söylemeyi düşünüyordu.

Kuruladığım kadeh elimden kayıp düşebilirdi ama ben onu öyle çok sıkı tuttum ki, parmaklarının arasında parçalanırdı, yine de onu düşürmezdim.

Bir elimde hâlâ kadeh varken, diğer elimdeki beyaz havluyu kotumun ön kısmına sıkıştırarak arka cebimden kahverengi bir çakmak çıkarıp ona doğru döndüm ve o an, onun yeşil gözleri şimdi yeniden burada, beni öldürdüğü yerden çok uzakta olmamıza rağmen şah damarımın içindeymiş gibi yakınımdaydı.

Yeşil gözleri gözlerimle buluştuğunda, ortamdaki tüm ışıklar sanki sönmüştü de tüm ışıklar ikimizi altına alacak kadar vardı; her yer karanlıktı.

Çakmağı ona uzatırken konuşmadım, bakışlarım yüzüne bir pençe izi bıraktı ve çakmağı elimden alacağını fark ettiğim an onun ellerine temas etmek istemeyen ellerimin sözünü dinleyerek çakmağı tezgâhın üzerine koyup, ona doğru sertçe ittim.

Bakışları gözlerimden çekilmedi ama artık benim gözlerim onun ölüm yeşili gözlerinde değildi. Sırtımı ona döndüm, kotumun önüne sıkıştırdığım havluyu çıkardım ve kadehi tekrar elime alarak kupkuru olmasına rağmen onu ovmaya başladım. Öyle sert ovdum ki gıcırtılarını duyuyordum.

Çakmağı aldığını duydum ama dönüp ona bakmadım. Ateşin yukarı fırlarken çıkardığı sesten önce, çakmağı çakarken çıkardığı taşın sert sesini işittim. Ardından alevler yükselerek sigarasının ucunu tutuşturmadan hemen önce muhtemelen onun yüzünü aydınlattı. Kadehi yavaşça bırakıp, diğer kadehi elime aldığımda, çakmağı tezgâha bıraktığını duydum. Derin bir nefes alınca sigaranın dumanı ağır ağır ciğerlerine indi ve ciğerlerimde dumanın ağırlığını hissettim.

Dumanı üfledi, duman beyaz bir sis gibi bana doğru ilerleyip sanki beni hissediyormuş gibi benim etrafımı sardı. Kuruladım, kuruladım, kuruladım. Tek yaptığım buydu. Nereden çıkmıştı? Neden

buradaydı? Bu bir tesadüf olmaktan çok uzaktı, bu sanki kasıtlıydı; bu bir intihar değildi, bu cinayetin ta kendisiydi.

"İs," diyen Osman'ın sesi zihnime dolduğu an, çok normal bir ifadeyle ona doğru döndüm. Hemen onun yanında dikiliyordu ama ona değil, doğrudan Osman'a bakıyordum. Bir yere bakıyorsan, orada ilgilendiğin bir şey gerçekten oluyordu ama bir yere inatla bakmıyorsan, orada kesinlikle ilgilendiğin bir şey olurdu; bu cümleye çok katılıyordum şu an. Yine de yüzümdeki soğukkanlılık, onun bile beklemediği bir şeydi. Tek kaşımı kaldırıp, dudaklarıma zehirli bir gülümseme yaydım. Beni izlediğini biliyordum.

"Yine bira mı istiyor sidikli çömezler?"

Osman yüksek sesle güldü. "Yok, hesaplarını ödediler. Zorluk çıkaracak gibi oldular ama Rafet'ten korktular sanırım." Ah, Rafet bayağı iri, esmer bir adamdı ve kaşının ortasından başlayıp gözünün altındaki çukura kadar ilerleyen açık renk dikiş izi onu olduğundan daha agresif gösteriyordu. O beni izlerken, içimde titreyen alevlere, donan dalgalara, yıkılan binalara rağmen gülümsemeye devam ettim.

"Rafet burada olduğu sürece hiçbir masa sorun çıkaramaz," dedim alayla, yutkunduğumda boğazımın ağrıyacağını bildiğimden yutkunmadım ama ağzımın içine kan gibi tükürük doluyordu.

"Sen eve nasıl döneceksin? Ben bırakayım mı seni? Rafet'ten arabayı alıyorum bu gece. Onun başka vasıtası varmış."

Dudaklarımdaki tebessüm silinmedi. Omuz silkerek, "Taksiyle döneceğim ben," dedim.

"Kızım taksiye neden para vereceksin? Bırakayım işte ben seni."

"Daha birkaç masa daha var, bakalım," diyerek geçiştirdim Osman'ı. Osman tezgâhın önünden uzaklaşırken bakışlarım ona dokunmadan ilerideki arkadaş grubuna kaydı. Cam kenarında oturan gençlerin önlerinde yarısı içilmiş büyük bira bardakları vardı. Kalbim, göğsümün içinde devamlı kayıp duran bir kalıp sabun gibiydi ve o sabun, damarlarımdaki kanla ıslandıkça içimde duygular kö-

Scanned with CamScanner

pürüyordu. Beni izlediğini biliyordum, o beni izledikçe kalbimdeki deprem artıyordu.

Neden onu geçmişimde bırakmama izin vermiyordu?

Ciğerlerimdeki ağrıya rağmen sırtımı ona dönerek kadehlere yöneldim. Gözleri sırtımı delecekmiş gibi hissediyordum. Bana bakıyor mu bakmıyor mu bilmiyordum; sadece baktığını hissediyordum. Çakmak hâlâ tezgâhın üzerindeydi, dönüp almamıştım alacağımı da sanmıyordum. Onun parmaklarının dokunup kavradığı bir şeye ben yeniden dokunmak bile istemiyordum.

O bana dokundu diye, ben kendimi bile dışlıyordum.

Neden buradaydı? Neden? Üzerinden haftalar geçmişti. Neden şimdi? Zaman içinde ilerlediğim bir karanlık gibiydi ve sonu gelmiyordu, gelmeyecekti; şimdi o karanlığın içinde ilerlemeye devam ederken yeniden onun ayak seslerini duymuştum. Bana bunu neden yapıyordu?

Bakışlarım kadehlerden birine uzunca süre odaklandı. Ağır ağır sigarasını içmeye devam ediyordu. Sonunda yüreğime çöreklenen bir cesaretle kafamı kaldırıp ışıkların altında parıldayan içki şişelerine baktım. Raftaki içki şişelerine hemen arkamda, tezgâhın arkasında oturan yansıması vuruyordu. Bana baktığını yansımalarda ona baktığım an fark ettim ve kalbimden bir damla kan daha boşluğa doğru damladı; kalbim kan kaybediyordu. Yeniden...

Madem buradaydı, madem bana bir tokat atmış gibi hissettirmek, beni şaşkınlığımı görmek, bende yarattığı etkiyle yeniden buluşmak istiyordu, ona bu istediğini vermeyecektim. Kalbimin içinden atış sesleri değil, çığlık sesleri bile yükselse, bu kez hiçbir şey onun istediği gibi olmayacaktı. Bana verdiği acıyı öyle bir yok sayacaktım ki, tam şu an, ağzımı açsam kalbim dudaklarımdaki boşluktan dışarı düşerek can çekişe çekişe ona doğru sürüklenecek gibiyken, ben yine de karşısında gururla dimdik duracaktım.

Ben günebakan tarlasında güneşin failim olmasına izin verdim de, gelincik tarlasında bir adamın gurursuzu olmazdım.

Sakın, diye iç geçirdim. *Sakın o yeşil gözlerde yine kendini harcama.*

O yeşil gözler benim mezarımın üzerinde biten dikenli otlardı.

O yeşil gözler oksijenim değildi, çürüyen cesedimin karıştığı toprakta can bulan zehirli bir sarmaşıktı.

Topuklarımın üzerinde dönüp, geçmişimin içinden ağır yaralı çıkmama neden olan, geçmişimin mimarına baktım. Yeşil gözleri birdenbire ona doğru keskin bir dönüş yapmamı beklemiyormuş gibi sarsıldı ama bakışlarına pek bir şey karışmadı. Gözlerim gözlerindeyken yavaşça ikimizin arasında duran ahşap tezgâha yaklaşıp, "Bir şeyler alır mısın?" diye sordum.

Başta konuşmadı, gözleri sadece gözlerimdeydi. Benim içimdeki acıyı gözlerinin tartısına koyarak ölçüyordu sanki. Bu daha çok canımı yaksa da oyun sırası artık onun değil, benimdi. Gözlerimde hiçbir şey görmesine izin vermedim.

Tek kaşımı kaldırıp ondan bir cevap beklediğimi belli ettiğim an, önce dudaklarını yavaşça yalayarak ıslattı, sonra sigarasının ucunda kambur bir bel gibi duran uzun külü metal kül tablasına silkti.

"Yeşil peri var mı?" diye sordu, bir an nabzım damarlarımın içinde kayıplara karıştı, sonra damarlarımdaki kan çekildi ve nabzım saklandığı yerden çıkarak tekrar canlandı. Az önceki adama kaldığım içkiden istiyordu.

Bir şey söylemeden ona sırtımı döndüm ama bunu yapmak, annemin karnında bir ceninken ona bağlı olduğum kordonu boynuma kendim dolayıp boğulmayı beklemek gibiydi. İstediği içkiyi hazırlarken elim ayağım birbirine girecek kadar panik halinde olsa da ruhumun üzerine çöken kara bulutlar beni durdurdu. Sakince içkisini hazırlayıp ona doğru döndüm. Tekrar yüzüne baktım.

Gözlerine...

Yeşil gözlerini benden neden ayırmıyordu?

Yarattığı enkazı görmek, doyasıya izlemek mi istiyordu?

Karşısında aciz görünmeyecektim, o gece son defa karşısında paramparça görmüştü beni; belki ilk değildi ama o gece sondu. Bundan sonra tekrarlanmayacaktı. Onun gözlerine bakmak kalbi-

Scanned with CamScanner

min ortasında lavlar akıyormuş gibi hissettirse de ben tanrıya yemin etmiştim. Bu sondu.

İçkisinin olduğu kadehi tezgâhın üzerinde sürükleyerek önüne kadar getirip, ifadesiz gözlerle önce gözlerine, sonra da arkasındaki kadına baktım. Rüya ahşap bir tepsiye biraz önce boşalan masadaki içki bardaklarını topluyordu.

"Rüya," diye seslendiğim anda müziğe rağmen bana doğru döndü. "Kasayı kaçta kapatacağız?"

Dudaklarını büktü. "Son iki masa kaldı. Bir saate kapatırız."

Gözlerimi Rüya'dan çektim ama ona dokundurmadım. "Son servisti, iyi geceler."

Ona sırtımı döndüm.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi.

Bir şeyler söylemek istedim ama söylemeyecektim.

Uğruna ruhumu ayaklarımın altına alarak çiğnediğim, duygularımı parmaklarının ucunda açık arttırmaya çıkaran adam oydu işte. Tam arkamdaydı. Yeni bir şehir faydasızdı, yeni bir hayat kurmama bile izin vermiyordu; gölgesi bir şanssızlık gibi tüm hayatımın üzerine yayılmıştı. Kalbimin atışları ağırlaştı, göğsümdeki ağrı eğer yukarı doğru havalanan bir şey olsaydı, biliyordum ki tavanı delip göğe giderdi. Buna rağmen dik durup kendime bir içki doldurdum, kadehi yavaşça sırtım ona dönük bir şekilde içtikten sonra her şey normalmiş, viski kulaklarımı alevler içinde yakmıyormuş gibi tekrar ondan tarafa döndüm ama ona bakmadım.

Son yudumunu içtiğini göz ucuyla da olsa gördüm. Ardından cebindeki deri cüzdanı çıkarıp içini açtı, içinden para çıkarıyor olmalıydı ama ona bakmadım. Parayı kadehin altına koyduktan sonra geri çekilerek deri ceketini düzeltti. Tüm bunları yaparken hâlâ beni izlediğini bilsem de ben insanları izliyordum. Yüzüm, asla bir şeylerin rengini üzerine sermeyecek kadar boş ve anlamsızdı.

İçimden lav gibi akan acıyı ona göstermeyecektim.

Deli gibi sevdiğim adam o değilmiş gibi davranırken, kalbim her atışında onun için bir damla kan kaybedecekti ama ben kan kaybından ölsem bile, onu geri istemeyecektim.

"Keşke iyi olsaydı," dediğini duyduğum anda damarlarımın içinde parçaları cam kırıkları gibi batan buzlar dolaştığını hissettim.

Sonra sırtını bana döndü ve onun gidişini izledim.

O kapıdan çıkıp gidene kadar sessizdim.

Sonra yavaşça fısıldadım.

"Keşke."

Gecenin sonunda, nihayet kasayı kapattığımızda kanımda çok fazla alkol dolaşıyordu. Sadece birkaç kişi var diyerek sevindikleri sırada mekâna birkaç kişi daha girmiş, beni ve onları birkaç saat daha esir almıştı. Beşinci kadehin son yudumunu kafaya diktikten sonra, bakışlarıma bulaşmış bir hüzünle elimdeki kadehi tezgâha koydum. Birkan abi yerleri süpürüyor, Rafet ve Osman masaların üzerlerine sandalyeleri diziyorlardı. Rüya üzerine daha kalın kıyafetler giyerek giyinme odasından çıkıp tezgâhın önüne geldiğinde açık kahverengi gözlerinde belirmiş bir endişeyle bana baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, parmaklarım kadehi kıskıvrak kavradı ve ona baktım.

"Anlamadım?"

"Seni ilk kez böyle içerken gördüm," dedi, "çok içtin sanki."

"Topuklular ayaklarını ağrıttı," diye yalan söyledim. "Gevşemeye çalışıyordum."

"İstersen sana yedek spor ayakkabılarımı verebilirim?"

Dudaklarımda alkolün şekillendirdiği bir tebessümle, "Gerek yok," diye fısıldadım. "Düşündüğün için sağ ol."

İhanet, kanımın içinde taşıdığım bir zehirdi sanki. Ben ise o kan damarlarımdan ne zaman boşalsa, akan kanın şifasıyla içimdeki bir başka canavarı iyileştiriyordum. O, benim içimdeki canavarın başını okşayarak o canavarı dizginlemeyi başarmış, sonra da canavarın arkaya doğru hilal çizen boynuzlarını canavar çığlık çığlığa ağlarken

Scanned with CamScanner

başının üzerinden kökleyip kopartmıştı. Ben yeniden damarlarımda dolaşan ihanetleri o canavara içirerek o canavarı küllerinden var ediyordum ve o canavar, koparılmış boynuzları için intikam istiyordu.

Beni bulduğunda gözlerimde ışık yoktu, bakışlarım karanlıktı ve o ışıkları benim gözlerime ektiğinde, bir daha karanlık beni alt-na alıp bana sahip olamayacak sanmıştım. Oysa bana verdiği ışığı benden çalan yine o olmuştu. Beni bu karanlığa yeniden o itmişti.

Işığa çıkardığınız birini karanlığa geri ittiğinizde, o kişi daha önce hiç karanlıkta yaşamamış gibi ışığa özlem duyar, karanlığı yadırgar ve sizi hiç unutmazdı. İntikam bazen iyiliğin içinde gizlenirdi. Her iyilik, gittiği yere içinde kendi ihanetini taşırdı.

Kadehi sertçe tezgâha koyduğumda, her gece gözlerimin ağırladığı gözyaşlarının yerini bomboş bakışlar çevrelemişti. Sakin bir yutkunuşun ardından dudaklarımı birbirine bastırıp yine düşünmeye başladım ama bu kez düşündüğüm bana bunu neden yaptığı değildi; neden burada olduğuydu.

Mania, Mantus tarafından sırtından bıçaklanmıştı.

Tıpkı benim onun tarafından sırtımdan bıçaklandığım gibi...

Rüya, "Ben çıkıyorum," dediğinde, mekânda artık müzik çalmıyor, ışıklar daha loş yanıyordu. Başımı salladım. Onun da gözlerinden uyku aktığından bana bir şeyler söylemek yerine gülümseyip mekândan ayrıldı. Osman ve Rafet işlerini bitirmiş muhabbet ediyorlardı. Soyunma odasına gidip üzerime kalın kabanımı geçirdikten sonra kabanımın kuşağını bağladım, odadan çıktım ve çantamı boynuma asarak mekânın içinde ilerlemeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın yere armağan ettiği tıkırtılar Osman'ın kafasını kaldırıp bana bakmasına neden oldu. Masaların üzerine dizdikleri sandalyelerden birini indirmiş üzerine oturmuştu, bacağını diğer bacağının üzerine atarak bileğini dizinin üzerine yaslamıştı; rahat görünüyordu ama yorgun olduğunu adım gibi biliyordum.

"Gidiyor musun?" diye sordu. "Bırakayım seni."

"Gerek yok," dedim, kanımdaki alkol oranını önüme koyup düşünecek olursam, beni eve Osman'ın bırakması daha doğru bir se-

çim olurdu ama biraz yürümeye, yeni yeni ezberlemeye başladığım yolları yalnız başıma eskitmeye ihtiyacım vardı.

Rafet kalın kaşlarının birini çattı, bu kaşı arasından geçen dikiş izinin boş bıraktığı kaşıydı. Bana bir abi edasıyla bakarak, "Emin misin?" diye sordu sertçe. "İstersen ben de bırakırım. Birimiz bırakalım. Bu saatte tek gitme."

"Şuradan bir taksiye atlarım," diye yalan söyledim. Atlamazdım.

"İçim hiç rahat etmiyor be kızım," diye homurdandı Osman.

"Endişelenmeyin, eğer bir sorun olursa sizi ararım."

Bu söylediğim içlerine soğuk bir su dökülmüş gibi ferahlamalarına neden olmuştu. Mekândan çıkarken onlara el salladım ve karanlık sokağa doğru yürümeye başladım. Sokağa yayılan topuklularımın sesi dışında etrafta in cin top oynuyor, büyük bir sessizlik fırtınası kopuyordu.

Her beş, altı metrede bir sokağın kenarına yerleştirilmiş sokak lambalarının tamamı yanmıyordu. Bazıları ya arızalıydı ya da saat çok geç olduğundan söndürmüşlerdi, nedenini tam olarak kestiremediğim için zihnimde de alkolün ve onu tekrardan görmenin yarattığı kum fırtınası çıktığından düşünmek benim için ekstra olarak zordu.

Damarlarımda yılan gibi kıvrılan alkole rağmen adımlarım sağlamdı. Karanlık sokakta tek aydınlık yer bizim çalıştığımız mekândı ve mekânda epey arkada kaldığından omzumun üzerinden baktığımda arkamda küçük bir ateş böceği gibi görünüyordu. İçime pençe izi gibi geçen o acı, kendini ben yastığa başımı koyduğum an daha da ağır bir şekilde göstererecekti, bunu biliyordum. Yüreğim ağrıya karşı bir bağlılık taşıyordu artık.

Sağa saparak daha tenha bir sokağa girdiğimde bir köpek havlaması bulunduğum sokakta çınladı, daha sonra hemen ilerideki binalardan birinin beşinci katının balkon ışığı yandı. Adımlarımı hızlandırırken soğuktan uyuşan parmaklarımı kabanımın derin ceplerine sokmuştum. Alkol tenimi ısıtmayı başarmıştı ama ellerim hâlâ bumbuzdu.

Scanned with CamScanner

İleride, yanan sokak lambalarının birinin altında bir silüet görünce adımlarım hafifledi. Yine de yürüdüm. Silüetin sahibine yaklaştıkça, zihnime çöken alkol kokulu sis bulutu yukarı doğru kalktı ve bir eli siyah deri ceketinin içine gömmüş, sırtını sokak lambasına yaslamış kişinin o olduğunu anladım. Karnımdan aşağı acıyla, ağrıyla dolu bir şeyler aktı ve adımlarım birdenbire normale döndü. Her adımımda kemiklerime feci ağrılar saplansa da beni onun yakınına taşıyan ayaklarım bana, ben de ayaklarıma ihanet etmedim.

Ruhum yere dökülüyormuş gibi hissetsem de dimdik durdum ve yürüdüm. Bana değil, karşıya bakıyordu. Çenesi yukarıdaydı, gözleri dalgın gibiydi. Bir eli ceketinin cebindeydi, diğer elindeyse bir sigara vardı. Bir bacağını kaldırıp dizinden kırarak ayağını sokak lambasına yaslamıştı. Sokak lambasının turuncu ışığı doğrudan onun bedenine sim gibi dökülüyordu.

Beni burada mı beklemişti?

Ruhum, damarlarımda ilerleyen bir kanmış da biri beni bu sokakta vurmuş, ruhum kan gibi bedenimden dökülürken, yeri kaplayan kanımın içine bedenim yığılmış gibi hissediyordum. Ruhumun tutunduğu o kalın halatlar çürüktü. Kendini yukarıda tutamıyor, her seferinde içimde dizlerinin üzerine çöküyordu. Bendeki yaralı bir ruhtu. Acıyordu.

Tam yanından geçtiğim sırada bedenimi kuvvetli bir elektrik akımı kapladı. Sanki damarlarımda cereyan eden patlamalar ardı arkasına yükseliyor, bedenimin içine döşenmiş kablolar gibi yığınlı şeklinde duran damarlarım infilak ediyordu. Gözlerinin bana kısaca dokunduğunu hissettim, yürüyüp önünden geçtim ve o ileriye bakmayı sürdürdü; başı bana doğru dönmedi.

Neden geçmişimden gelen bir hayalet gibi bir gecede ikinci kez önüme çıkıyordu?

Topuklu botlarımın sesi, benim tarafımdan karanlığın içine emanet ediliyordu. Adımlarım daha da hızlandı ve ilk sapaktan araya dönüp ondan uzaklaşmaya başladım. Çok geçmeden onun tarafından takip edildiğimi hissettim. Bu kalbimin atışlarını boğazıma

kadar taşımaya yetmişti. Adımlarım hızlı ve atikti, arkama bakmadan yürüyordum ama sokak lambasının her vuruşunda sokak kadar devleşen gölgesi üzerime çöküyordu. Onun arkamda olduğunu anlamaması için sadece yürüdüm. Ne dönüp arkama baktım ne de herhangi bir tepki verdim.

Bana bunu neden yapıyordu?

Neden böyle olmak zorundaydı?

Onun gölgesinin üzerinde yürüyüp, o hiç yokmuş gibi davranmak çok zordu.

Kalabalık bir sokağa çıktığımız anda, gölgesi birbirine giren ışıkların arasında silindi. Şimdi arkamda mıydı değil miydi bilmiyordum. Karşıdan karşıya geçerken bakışlarım geriye doğru gitti ve aramızdan büyük bir seyahat otobüsü hızla geçiyorken karşılıklı kaldırımlarda göz göze geldik.

Otobüs geçip gittiğinde, o artık orada değildi.

Eve döndüğümde ve midem içindekileri püskürtmek istiyormuş gibi kasılmaya başladığında, klozetin önünde diz çökmüş öğürüyordum. Alkolün acı tadı hâlâ boğazıma doluyor, artık midem çıkaracak bir şey bulamadığı için sadece acıyordu. Elimi klozetin kenarlarına koyarak, gözlerimden boşalmaya başlayan yaşlarla kusmaya çalışmaya devam ettim ama artık olmuyordu.

Karanlık banyonun kapısı aralıktı, dizlerim yere baskı uygulamaktan acımaya başlamıştı ve biraz daha böyle durursam moraracaktı. Banyonun kapısı birden açılınca, ellerimi klozetin kenarından çekerek doğrulmaya çalıştım ama banyonun kapısı yavaşça kapandı ve duraksadım. Kafamı çevirip gelen kişinin suratına bakamadım. Saat sabahın hemen hemen dördüydü, herkes uyuyor olmalıydı ve gelen kişinin kim olduğu tahminlerim arasında bile yoktu. Yanaklarımdan akan yaşları kimsenin görmesini istediğim de söylenemezdi.

"İsyu," dedi biri yumuşak, uykulu bir sesle. "İyi misin?"

Timsal'in sesi beni anlık rahatlattı. Sifona basmak için doğrulup güçsüzlükten titreyen parmaklarımı sifonun düğmesine bastırdım.

Scanned with CamScanner

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle, ona bakmadan.

"Daha kusacak mısın?" Sorusu birden bana çok masum geldi. Bana doğru yaklaştığını hissettim. Saçlarımı geriye doğru aldı ve dağılmış atkuyruğumu bozup eğilerek sıkı bir şekilde saçlarımı yeniden bağladı. "Güzel saçlarına kusmak istemezsin."

Gözlerimi klozetten çekmedim. Yanaklarımdan devamlı olarak, benim isteğim dışında, içimde yeniden doğduğunu bildiğim, şimdilik emekleyen canavarın bile isteği dışında yaşlar süzülüyordu. Tek bir yaş yanağımın yarısına varamadan diğer bir yaş arkasından onu takip ediyor ve yanağımın ortasında birleşerek daha güçlü bir şekilde çeneme süzülüyorlardı.

"Bok gibiyim, değil mi?" Sesim pürüzlüydü, sanki saatlerce ağlamışım gibi ki şu an farklı bir şey yaptığım da söylenemezdi. Sadece saatlerdir ağlamıyordum. Ağlamaya, kusmaya başladığım anda başlamıştım. Kusarken hep ağlardım. Çünkü çok yemek yerdim. Çok yemek yediğim için kusardım, kusmaktan korktuğum için de ağlardım; bu böyle değildi. Hiç böyle olmamıştı. Yemek falan da yememiştim. Kusmaktan korktuğum için de ağlamıyordum.

Sadece ağlıyordum.

"Bu da nereden çıktı? Kimmiş bok?" Topladığı saçlarımı geriye doğru aldı. Beni kollarımın kenarlarından tutarak kendine çevirdiği an, yüzümde gördükleri kalbine yumruk yemiş gibi hissetmesine neden olacak ki, yumuşak sesi çatlarken, "İsyu," dedi, "ağlıyorsun."

Yutkunup beyazı kıpkırmızı olduğunu bildiğim gözlerimle ona baktım. Tek yapabildiğim bu olmuştu.

Dizlerinin üzerinde bana biraz daha yaklaşıp önce kapıya, sonra da bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırıp bir müddet bekledi. Ne söylemesi gerektiğini o da bilmiyor gibiydi. Gözlerine yerleşen duyguları izledim, bu süre zarfında gözlerimiz birbirine yaslı iki dağ gibiydi.

"Şey," dediğinde, başımı sallayıp devam etmesini bekledim, "onunla ilgili bir durum mu?"

Nasıl anlamıştı ki?

Ona bakakaldım.

"Boşboğazlık mı yaptım?"

"Hayır," dediğimde gözlerine bir ferahlama yayıldı ama çok geçmeden gözyaşlarım yüzünden tekrar dudakları aşağı doğru düştü. "Nasıl anladın?"

"Seni tanıdığımdan beri gözlerinde ondan başka bir şey görmedim," dedi yavaşça.

Burnumu çekip sertçe yutkunduğum an gözümden bir damla daha aktı. Parmağıyla gocunmadan yaşı silerken, "Bunu başkasına yapsam elimi keserdim," dedi, sıcak gülümsemesini izledim, yüzüm ifadesizdi. Her ne kadar sıcak bir tebessüm dudaklarına dolmuş olsa da gözleri perişan bakıyordu. Önemsendiğimi hissetmek, birileri tarafından anlaşıldığımı hissetmek içimdeki ağlama isteğini daha da zirveye taşımıştı.

"Merak etme," dedi, "iyi idare ediyorsun."

"Edemiyorum, baksana anlamışsın."

"O anlamayanların sorunu, benim değil," deyince şaşkınlıkla ona baktım. "Yıllardır seninle oldukları halde seni anlamıyorlarsa, bu ne senin suçundur ne de benim sorunumdur." Yüzüme düşen birkaç tel saçı kulağımın arkasına itti. "Seni iyi olmaya zorlayan hep onlar değil miydi? İyiymiş gibi yapmaya..."

Acı bir tatla yutkundum. "Bilmiyorum," dedim, birdenbire sakinleşmiştim.

"Yüzünü yıkayalım mı?"

"Hım?"

"Sonra sana bir kahve yaparım." Derin bir nefes aldı. "Sonra ister anlatırsın, istersen ben yine anlamamış gibi yaparım."

Yavaşça doğrulup kalktığımda Timsal de benimle birlikte doğrulup kalktı. Suyu açan o oldu, ben ellerimi güzelce yıkadıktan sonra titreyen avuçlarıma su doldurdum ama su titredikçe dökülüyor, avucumun içinde durmuyordu. Timsal bir eline doldurduğu suyla

Scanned with CamScanner

yavaşça yüzümü duruladı. Bu süre zarfında sadece öylece durup aynadaki yansımamızı izledim.

Sonunda banyodan çıktığımızda daha toparlanmış haldeydim. Ağlamam kesilmiş, gözlerim her ne kadar kan çanağı olsa da bakışlarım durulmuştu. Birlikte alt kata inip mutfağa girdiğimizde ev halkı sürdürdükleri uykudan uyanacağa benzemiyordu. Timsal mutfak dolaplarından birini açıp büyük kahve kutusunu çıkardığında ben de su ısıtıcısının içinde kalan suyu lavaboya boşalttım. Bana, "Hop dedik, kahveyi ben yapacağım demiştim," deyince su ısıtıcısını siyah mermer tezgâha bırakarak duvara yaslı mutfak masasına doğru ilerledim. Sandalyeyi çekip oturduğumda su ısıtıcısına doldurduğu su fokurduyor, Timsal büyük bir sakinlikle iki kuparın içine kahve koyuyordu.

O, kahveleri yapana ve kahvenin cezbedici kokusu mutfağa yayılana kadar konuşmadık. Mutfağın tavanından sarkan lambanın etrafında sarı kanatlı bir kelebek uçuşuyordu. İçeri nasıl girmişti bir fikrim yoktu ama tüm algılarım tıkanmış bir şekilde kelebeği izlerken kendimi bomboş hissediyordum.

"Biraz hava almak ister misin İsyu?" diye sordu bana ikilemde kalmış bir şekilde. Bir elinde kendi kahve kupasını, diğerinde benim için hazırladığı kahve kupasını tutuyordu.

"Fark etmez," dedim sadece.

"O zaman hadi gel de biraz hava al." Bana gülümsedi. "Ahtapot değilim, balkonun kapısını açar mısın?"

Başımı bir ölü gibi sallayarak kalkıp mutfağın balkonunun kapısını açtım. Önce Timsal sonra da ben dışarı çıktığımızda, ileride yanan sokak lambasının ışığı ve hemen arkamızda yanan mutfak lambasının ışığı balkonu karanlıktan sıyırıyordu ama yine de loş bir ortamdaydık. Balkondaki sandalyelere oturup birlikte sessizce sokağın ıssızlığını izledik. Omuzlarımız birbirine neredeyse dokunacak kadar yakındı. Elime verdiği kahve kupası parmaklarıma ısısını yayarak soğukluğu belli ölçüde yok etmişti ama tenim kasılarak üşümeye devam ediyordu.

Bir asır gibi süren o sessizliğin ardından, "Timsalyu," dediğimde, bakışları bana uğrayacak gibi olup omuzlarının üzerine gelmeden dondu. Pürüzlü sesimi öksürerek temizledikten hemen sonra, "Sana yalan attığını bildiğin birini sevmeye devam edebilir miydin?" diye sordum; sesim zamana bir fırça darbesi gibi yayıldı ve zaman yalanın rengine boyandı.

Timsal bu soruyu beklemiyormuş gibiydi ama aynı zamanda sessizliği, sanki bu soruyu bir gün ona soracağımı biliyormuş gibi farkındalıklarla süslüydü. Bakışlarım ona dokunmadı. Dudaklarımı kupaya yaslayıp dilimin ucunu uyuşturacak kadar sıcak olan kahveden bir yudum aldım. Kahveyi nasıl içtiğimi biliyordu, bu belki onun için çok küçük bir şey olabilirdi ama benim için büyük bir şeydi. Kalbimdeki sızıyla kupayı iki avucum arasına hapsedip kahve yudumunu boğazımdan aşağı bıraktım. Boğazım acıdı.

Bir süre susup düşündü. Muhtemelen vereceği cevabı kendi terazisine koyuyor, ölçüyor, kendini olayı bilmese de benim yerime koyarak olaylara benim penceremden bakmaya çalışıyordu. Belki on beş, belki de otuz dakika geçmişti ki, Timsal kahvesinin son yudumunu içtikten sonra, "Sanırım yalana bağlı olurdu devam edip etmemek," dedi, bu cevabı anlık bir soğukkanlılıkla vermiş olsa da üzerinde epey durmuş, bayağı düşünmüştü. "Beni ne kadar incittiği de önemli, bu yalanı ne amaç doğrultusunda söylediği de."

Amaç...

Bu yalanı söylemesi akıl işi değildi ki.

Timsal'e çevrilen gözlerim ona dokunduğu anda, Timsal de bakışlarımı hissetmiş gibi bana baktı.

"Durduk yere böyle bir şey yapılmayacağını düşündüğüm için ve bahsettiğin kişiyi de tanıdığım için bilmiyorum, bahanelere sarılmak çocuk kandırmak gibi gelirdi bana." Bu cevabı birden onun her şeyi bildiğini hissettirdi bana ama hayır, o sadece kendi penceresinden cevaplıyordu soruyu. Sanki içimi görüyormuş gibi bana uzun uzun baktı.

"Affeder miydin?"

Scanned with CamScanner

"Onu affettiğim için kendimi mi?" diye sorunca, birden bu cevap kalbime ağır geldi ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Ben aldım cevabımı," dedim sadece.

"Her yalanı aynı terazide tartamazsın, İsyu," dedi sakince, "bazı yalanları hiçbir baskül kaldırmaz."

Boğazımda bir acıyla acı acı gülümsedim. "Bana yalan söyledi."

"Bunu anladım."

Bu cevabı bekliyordum. Anladığını anlamıştım. Bakışlarımı yere indirip, birkaç metre aşağımızdaki zemini izlerken yutkundum. Timsal, onu tam olarak tanımıyordu ama hissettiğim kadarıyla beni yıllardır tanıyan insanlardan bile iyi tanıyordu. Onu kendi çevresindeki insanlara kötü göstermek isteyeceğim son şeydi; bana her ne yapmış olursa olsun, içimde ona kırgın olmasına rağmen oyuncaklarını onunla paylaşan, onu benden bile sakınan bir kız çocuğu vardı. Ama öte yandan içimdeki zehri akıtmazsam, gözyaşlarım aktığında bunu açıklayabileceğim biri olmazsa artık kendi gözyaşlarımda boğulup ölebilirdim. Eğer biri bir şeyleri belli ölçüde öğrenecekse, bu ona karşı nötr, bana karşıysa anlayışlı ama sessiz biri olmalıydı. Yani Timsal gibi biri...

"Hayatım insanlara sırtımı rahatça dönememekle geçti," dediğimde, pürdikkat beni dinliyordu. "Güvensizlik benim topraklarıma ben daha çocukken ekildi. Bu yüzden birilerine güvenmek benim kıyametimdi, bildim ve güvenmedim, bildim ve kendimi sakındım, bildim ve bir duvar ördüm."

Timsal beni öyle sakin dinliyordu ki, sanki anlattığım her şey kafasında birer birer beliriyor, yaşananlar şekilleniyordu. Geçmişteki İs, kızıl saçlarının arkasına sakladığı yüzünden akan gözyaşlarını herkesten gizlerdi; o İs'in dişlerinde geçmişin kanı olduğunu düşünürlerdi ama geçmişin dişlerinde aslında o İs'in kanı vardı. Timsal de duyduğu her cümlede sadece başını aşağı yukarı sallıyor ama bunu öylesine değil, hissederek yapıyordu. Çünkü ben de hissettiğini hissedebiliyordum.

Soğuyan kahvemin son yudumunu içip kupayı yere bıraktım, gözlerimi kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Şafak bir kadının siyah saçlarının arasına gizlenmiş kan rengi düşünceler gibi ufuktan sızmaya başlamıştı.

"Ve sonra bir adam tanıdım. O adam benim için bir yabancıyken bile hiç kimseyle olmadığım kadar yakınımdı. Ona güvenmemi isteyen o değildi, diğer insanların aksine. Ona güvenmeyi seçen bendim. Bir aptal gibi ona tüm güvenimi verdim. Ona içimdeki son güveni verdim."

Gözlerimi yumup rüzgârın tenimi çizişini hissettim. O güveni parçalara ayırdığında oradaydım, yanında duruyordum ve o bunu yaparken hiçbir şey yapmadan sadece güvenimi parçalara ayırışını izliyordum. Suçlu yalnızca o değildi, buna izin verdiğim için ben de suçluydum. Ona içimdeki son güveni verdiğim için suçluydum. İçimdeki son güveni ona verdiğimi bile bile o güveni parçalara ayırdığı için suçluydu. İkimiz de suçluyduk.

"Sana ne yaptı demeye korkuyorum."

"Beni içinde olmamam gereken bir oyuna soktu," diye fısıldadım, "üstelik oyunu benim için kurmuştu. Yani oyun bendim."

Duraksadığını hissettim.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "O, olduğunu sandığım kişi değilmiş."

"Genelde kimse sandığımız kişi olmuyor ki İsyu."

"Haklısın," dedim.

Sonra, kalbimde derin bir yaradan fazlası o olayı tam olarak açmadan, sadece incindiğim noktalara parmak basarak, rüzgârın bile sesimi yutacağı kadar kısık bir fısıltıyla anlattım. Ayrıntıları bilmese de, tam olarak yaşadığım kâbusun içine dalamamış olsa da, sadece duydukları bile onu derin bir şokun içine saplamıştı. Bakışlarını yüzüme sabitlediğinde, gözlerinde gördüğüm şaşkınlık, bir nefretin hemen öncesinde sunulan bir duyguydu, biliyordum.

Düşündüm.

Scanned with CamScanner

Timsal henüz onu tanımıyorken bile böyle öfkelenmişken ve olayların içyüzünü tam olarak bilmiyorken, onu tanıyanlar ne hale gelirdi? Gözlerimin kenarlarında sancısı devam eden yaşlar artık akmasa da içimde devamlı olarak ağlamaya devam eden o çocuğun kanatlarını kıran kişi oydu. Ve o kız çocuğu, sırtında koparılmış kanatlarının kanlı kökleriyle hâlâ onun kendisi için dönmesini bekliyordu.

"Tamamını anlatmadığını biliyorum," diye fısıldadığında sesinde bir zelzele vardı. Duydukları onu derinden etkilemişti, bunu görebiliyordum ama yorum yapamıyordu. Belki de yapacak altı gerçeklerle dolu yorumları vardı ama şu an beni incitmek niyetinde değildi. Çünkü görüyordu, ben zaten incinmiştim. Beni bir inciten de kendisi olsun istemiyordu. "Buna rağmen ben neden yutkunamıyorum?" Sorusu üzerine gözlerim gözlerinden ayrılarak sokağa çevrildi. Sokak lambaları hâlâ yanıyor, şafak ise tüm gökyüzüne kan gibi yayılmaya devam ediyordu. "Tam şu an ona öyle ağır şeyler yapmak istedim ki..." Birden sustu, konuşmaması gerektiğini düşünmüş olmalıydı. Kelimelerin beni olduğumdan daha parçalanmış hale getirmesinden çekiniyor, beni olduğumdan daha acılı halde görmek istemiyordu.

Yağış'ı düşündüm. Ondan saklamamın ne kadar doğru bir karar olduğuyla bir defa daha yüzleşme fırsatı bulmuştum. Çünkü Yağış, benim tanıdığım Yağış bunu onun yarına asla bırakmazdı. Hele Çağlar... Düşünmesi bile tüylerimi ateşlere veriyordu.

"Tüm bunları kimseye söylemeden sen..." Durup bir süre daha bekledi. "Nasıl dayandın?"

"Bunlar insanların bilmemesi gereken şeyler," diye fısıldadığımda, anlayışla başını salladı. O da bana katılıyordu sanırım. "Yağış ve Çağlar'ı az çok tanıma fırsatın oldu, Timi," dediğimde tekrar başını salladı, konuşmuyordu, "her şey altüst olur ve ben bir kez daha altüst olmak istemiyorum. Sadece nefes almak istiyorum."

"Buna hakkın var."

"Biliyorum." Başımı ağır ağır salladım. "Eğer zamanında yaptıklarımın bedeli bu yaşadıklarımsa, artık bir melekten daha temizim; çünkü ben tüm günahlarımı fazlasıyla ödedim."

"Günahsızsın," dedi yavaşça, buna inandığını sesine sarmaşık gibi sarılmış şefkatten anlamıştım. Birden o şefkati yok etmek istedim, çünkü buna hem alışkın değildim hem de bir yerde gururumu feci derecede ayaklar altına alınmış hissettiriyordu. "Ama ben ne söylersem söyleyeyim, senin hissettiklerin geçmeyecek. Belki şu an bile kendini suçluyorsundur ki ben senin gözlerine baktığımda, her şeye rağmen onu haklı çıkarma çabanı görüyorum. Sessizliğin de bundan değil mi zaten?"

Sustum. Timsal de sustu.

Aslında ikimiz de biliyorduk.

Ateşten geleni benim sularım yok etmeye yetmezdi.

Scanned with CamScanner

4. Perde

Buzdan Yapraklar

Gökyüzü üzerime düşüyormuş gibi hissediyordum.

Bulutlar yavaş yavaş yıkılıyor, ben ise yeryüzünde yani gökyüzünün temelinde bulutların beyaz birer bina gibi üzerime yıkılışını izliyordum. Göğü yere geçiren bu duygu benim içime neler yapmazdı ki?

Kelimeler kılıçtan bile keskindi.

Kendi içimde konuşmaya başladığım anda tüm o kelimeler beni yaralayan güçlü silahlara dönüşüyordu.

Onu görmemin üzerinden üç gün geçmişti, onu tekrar görmemiştim, hiç kimse bana onunla ilgili bir şeyler söylemediğine göre ya hepsi bir hayaldi ya da kimseye görünmeden çekip gitmişti. Diş fırçasını dişlerime daha sert bastırırken aynaya düşen yansımamdan ayırmadığım gözlerim yine durgundu ama artık içinde taşıdığı yaşlar tükendiği için rahattım. Ağlamıyordum. Akacak gözyaşımı yine tüketmiştim.

Scanned with CamScanner

İşimi bitirip banyodan çıktığımda hazırlanmak için odama geçtim. Bu akşam çalışmam gerekiyordu, saat henüz erkendi ama evden erken çıkmaya karar vermiştim. Makyaj masasının önüne oturup önce ten, sonra da göz makyajımı yaptım. Gözlerimde kahverengi ağırlıklı yoğun bir göz makyajı vardı, tenim sağlıklı görünüyordu ve dudaklarımı da toprak tonlarında hafif bir parlatıcıyla nemlendirmiştim. Kirpiklerimin üzerinden maskarayla son defa geçtikten sonra kafamın ortasında kuş yuvası gibi duran siyah saçlarımdan tokayı çözdüm, saçlarım bukleler halinde omuzlarıma döküldüğünde, saçlarımın ne kadar uzadığıyla bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Madem bugün kahverengi üzerinden gidiyorduk, kıyafetlerimi de o tonlarda seçecektim. Belki biraz sütlü kahve, acı kahve ve bej iyi giderdi. Altıma kahverengi bir kargo pantolon, üzerime de belimi açıkta bırakacak bej renginde bir crop giydim. Crop v yakaydı ama uzun kolluydu. Boynuma birkaç gümüş rengi kolye takarak uyum yakaladıktan sonra küçük gümüş küpelerimi takıp saçlarımı şekillendirmeye başladım. Sıcak maşayla sadece uçlarındaki bukleleri belirginleştirdiğim saçlarımı sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra cüzdanımı ve telefonumu kahverengi süet çantamın içine koyarak odadan çıktım.

Uzun tırnaklarımda beyaz ojeler vardı ama kıyafetlerimle uyumsuz durmuyordu. Merdivenleri inerken ilk dikkatimi çeken salonun ortasında mekik çeken Yağız olmuştu. Timsal kulağının arkasına sıkıştırdığı dolma kalemle bir eli çenesinde -tıpkı düşünen adam heykeli gibi- Yağız'ı izliyordu. Absürt görüntü beni gülümsetirken Ayçelen ve Anka mutfaktan gülüşerek çıktılar.

Ayçelen beni fark edince durup, tek kaşını kaldırarak, "Çıkıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Bu kadar erken mi? Mesain akşam başlamıyor muydu? Henüz saat sabahın on biri."

"Sıkıldım evde."

"Bizden mi?" diye sordu Anka dudaklarını bükerek.

"Sizden sıkılmam," gülümsediğimde Yağız mekiğini havada asılı bırakarak bana baktı, "bakıyorum spor yapıyorsun. Ne o? Bölümündeki kızlardan birine abayı mı yaktın yoksa?"

"Ne alakası var abla ya?" Yağız kendini yere atıp iki kez yuvarlandı, sonra kafasını geriye doğru atarak bana tersten bir baykuş gibi baktı. "Ben kendime karşı öz sevgisi olan biriyim. Kendime her zaman bakıyorum, bilmiyor musun? Bu süper ötesi kasları elbette spora borçluyum." Elleriyle karnını ovdu. "Ah, dokununca bile canım baklava çekiyor..."

Gülerek kapıya yöneldim. "Çıkıyorum ben," dememle kapıyı açmam ve hemen kapının arkasında kalbimi ağzıma getiren o kişiyi görmem bir oldu. Yağış, dudaklarına yayılmış koca bir sırıtışla kapıda, elinde küçük bir valizle dikiliyor, hemen arkasında da Çağlar duruyordu.

Dudaklarımdan ilk dökülen, "Şaka?" demek oldu, sonra şaşkınlık büyüdü ve kollarımı büyük bir hızla Yağış'ın boynuna sararken, "Buradasın!" diye bağırdım. "Seni nasıl özledim, biliyor musun? Seni çok özledim!"

"Ben de seni çok özledim pandam!" Bana sıkı sıkı sarılırken birbirimizi resmen sarsıyor, sağa sola devrilecek gibi sallanıp duruyorduk. "Görüntülü konuşmak yetmiyordu, ben de bu dövmeli hıyarın sırtına bindim ve dedim ki, beni sevdiğime götür!"

Yağış'ın sarıya boyanmış saçlarına sinen şampuanının kokusunu içime çektiğim an içime hem tanıdık hem de özlemle dolu bir duygu yayıldı. Şampuanını değiştirmezdi. Onu tanıdığımdan bu yana saçları hep aynı kokuyordu. Ne renk olursa olsun...

"İyi ki geldiniz," dedim, dudaklarım aşağı doğru sarkmıştı. Daha uyandığımda anneannemle konuşmuş olmama rağmen birdenbire gözlerim onu da aramıştı. Hem de kalbime bir sarmaşık gibi yayılarak her yanımı saran o dev kırgınlığa rağmen...

"Lan şu kara biber salçasını bırak da ben de sarılayım," dedi Çağlar, "bana kalmadı..."

Scanned with CamScanner

"Sen sus, sen aldın getirdin zaten onu buralara. Eğer araban kiralık olmasa bütün tekerleklerini bıçaklayacaktım." Yağış homurdanarak beni daha sıkı sardı. "Yıllar geçmiş gibi hissediyorum, bu his hem çok kötü hem de sana sarıldığım için çok iyi gibi. Saçmaladım mı? Saçmaladım."

"Bunu bile özlemişim, evet," dediğimde güldü, ben de güldüm ama sarıldığımızdan seslerimiz boğuk çıkmıştı. Yavaşça geri çekilerek, "Tam kapının önünde durmuş ne yapıyordunuz?" diye sordum. "Zile neden basmadınız, manyak mısınız?"

Aslına bakılırsa, tam zile basacaktım ki kapıyı sen açtın," dedi Yağış, küçük valizini arkada bırakıp içeri daldığı anda onu gülümsemeyle karşılayan dört suratla yüzleşti. Dudaklarında bir gülümsemeyle, "Selam, umarım iyi geçiniriz çünkü yaklaşık iki hafta kadar başınızdayım," dedi.

"Başımızın üzerinde yerin var abla," dedi Yağız yerde yuvarlanmaya devam ederken.

"Sen neden yerde yuvarlanıyorsun panda gibi?"

"Doğal yaşamına bıraktık biz onu," dedi Anka gülerek.

"Haha çok komik geri zekâlı, sen benimle ilgili yorum yapma cüretini nereden buluyorsun? Git bana sıcak süt kaynat, güzel ağzının içindeki bembeyaz dişlerin süte ihtiyacı var," diye homurdandı Yağız.

"Bu çocuk bir bana karşı böyle öfke dolu," diye söylendi Anka. "Ben senden büyüğüm."

"Ay götüm," dedi Yağız.

"Burada şenlik varmış ya..." Yağış bize doğru döndü, ben Çağlar ile kapıda dikilip içeride olanları izlemeye devam ediyordum. "Girsenize içeri..."

Çağlar, Yağış'ın valizini alarak içeri girdi, ben de Çağlar girer girmez kapıyı kapatıp içeri yöneldim. Önce uzun süren bir kahvaltı yapmıştık çünkü yan yana gelinince edilen kahvaltılar hem çok keyifli oluyordu hem de uzun sürdüğü için muhabbet etme fırsatı doğuruyordu. Çağlar'ın Antalya'da yeni bir mekânla daha anlaştığını öğrenmiştim, orada da solistlik yapacaktı, aynı anda neden iki mekânda çıkacağına anlam veremesem de sanırım paraya sıkışmıştı. Yağış ise ertelenen oyunumuzun yerine öne çekilen yeni bir oyunda rol alıyordu, bana karakterinden bahsederken siyah gözlerindeki heyecanı görmek tazelenmişim gibi hissettirmişti.

Çay kaşığıyla bardağı yavaş yavaş döverken, "Sen anlat," dedi sonunda Yağış. "Yeni işin nasıl gidiyor? Hür anlattı, onların mekânındaymışsın. Bana bu bilgiyi vermemiştin."

"Gerek duymamıştım. Bu arada alıştım, hatta bayağı iyi gittiğini söyleyebilirim," dedim çatalımı batırdığım domatesi ağzıma götürürken.

Çağlar kaşlarını çattı. "Seni barmaid olarak düşünmek tuhafıma gitti," deyince, ona sorgulayan gözlerle baktım. "Yani sana asılan bir sürü patavatsız yavşak vardır."

"Bir bana değil ki, mekânda çalışan her kıza asılıyorlar." Omuz silktim. "Belli kalitede insanları içeri alıyorlar. Şu ana dek bir taciz olayı yaşanmadı."

"Bu mekâna Hür'den çok abisi şu orkestra şefi olan Hun bakıyormuş, yeşil gözlü olan." Durgun bakışlarımı bu cümleyi kuran Yağış'a çevirdim. "Hiç karşılaştınız mı?"

"Henüz mekâna hiç gelmedi. Bildiğim kadarıyla Antalya'da," dedim.

"Ben pek görmüyorum ama şu yeni oyunun dans koreografisini yine Hür yaptığından, her gün Hür ile yüz yüzeyiz."

"Ferruh Hoca nasıl?"

"Seni özlüyor ve durmadan kafamıza senin ne kadar müthiş bir öğrenci olduğunu, senin yerini doldurabilecek birini asla bulamayacağını kakıyor..."

Dudaklarımı büktüm. "Bazen beni arıyor ve ne zaman döneceğimi soruyor."

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Yağış.

Scanned with CamScanner

Derin bir nefes alırken, "Henüz yeni yeni bir düzene alışıyorum," diye fısıldadım. "Şu an için dönmek planlarım arasında değil."

Yağış'ın dudakları büküldü ama bir şeyler söylemedi. Çağlar ile aralarında hem bir şey var hem de yok gibi duruyordu. Sanırım bir şekilde başlayacaktı bu ilişki ama şimdilik uzatmalara oynuyorlardı. Dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm meydana geldiğinde, ikisini izliyordum.

Ayçelen, telefonu kulağı ile omzu arasına sıkıştırarak buzdolabını açarken, "Ee?" diye sordu hattın ucundaki kişiye. Tüm dikkatler ona doğrultulmuş bir silaha benziyordu. "İyi tamam geliyorum." Huzursuz bir sesle söylemişti bu cümleyi. Telefonu kapatıp, buzdolabının içine boş gözlerle baktıktan sonra bana doğru döndü. "İş."

"Hım?"

Durgun gözlerini benden yavaşça çekti. "Hiç. Ben çıkıyorum."

"Ezrak'ın yanına mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Selamını iletirim."

Gülümsedim. "Özel tarifli kahvesini içmek için en kısa zamanda stüdyosuna uğrayacağım."

"Olur, söylerim bunu ona," diye mırıldanıp yavaşça mutfaktan çıktı.

Yağış tek kaşını kaldırıp, "Neyi var bu turuncunun?" diye sordu, "benden mi rahatsız oldu?"

"Hayır," dedim gözlerimi devirerek. "İyi görünüyordu, telefonda her ne duyduysa yüzü bir anda değişti."

Yağış dudaklarını büzüp başını sallayarak, "Seni ona çaldırmam, onu bir bilsin de," diye homurdandı. "Zaten almış seni gelmiş buralara..."

"Yağış, çocuklaşma..."

"Aman aman, koru sen turuncu arkadaşını," diyerek Anka'ya doğru döndü. Anka sakince kahvaltı ederken bizle neredeyse hiç konuşmamıştı. Birden onun Çağlar'a duyduğu ilgiyi hatırlayıp du-

daklarını ısırarak ona baktım. "Ee, sen hiç konuşmuyorsun ruhlar aleminden Ruhsar?"

Anka şaşkın şaşkın, "Hı?" diye sordu.

"Oho, sen pilot olmuşsun yine Anka..." Dirseğini masaya yaslayıp, yüzünü avucunun içine alarak Anka'ya bakmaya devam etti. "Sen sizinkileri Eskişehir'e nasıl ikna ettin?"

"Uzun sürdü," dedi Anka, derin bir nefes alırken düşünceli görünüyordu. "Zordu ama başarılı oldum..."

"Aferin kızıma..." Bana baktı. "Rima'yı da Trabzon'a transfer ettik."

Bunu biliyordum. Başımı yavaşça sallamakla yetindim. Rima ile ara sıra mailleşiyor, kısa telefon konuşmaları yapıyorduk ama o kısa sürede birbirimizden uzaklaşmıştık. Özellikle ben Eskişehir'e taşınmaya karar verdiğim sürede o da Trabzon'a dönmeye karar vermişti. Ailesinin kökleri Trabzon'a dayalıydı ve sanırım bu kararın asıl sahibi ailesiydi. Rima ailesinin sözünden pek çıkabilen bir genç kadın değildi, bu yüzden ailesiyle birlikte Antalya'dan giderken birileriyle vedalaşmadığına emindim. Rima vedalardan hoşlanmazdı.

"Grup dağılmaya başladı," dedi Yağış düşünceli bir sesle. "Antalya'da sadece ben ve Çağlar kaldık."

"Dağıldığımız falan yok," diye teselli ettim Yağış'ı çünkü biliyordum ki o bir yengeç burcu olarak böyle bir düşünceye kapılırsa, önümüzdeki bir ay boyunca bunu düşünüp kendini üzmeye devam edecekti.

Çağlar, dudaklarını Yağış'ın başının arkasına bastırınca, bu görüntü beni de Anka'yı da duraksattı. "Dağıldığımız falan yok, kaplumbağa," diye fısıldadı şefkatli bir sesle. Yağış'ın açık tenini aşarak yanaklarına yerleşen kızıllığı izledim; bu hem kalbimi sızlattı hem de içimi huzurla doldurdu.

"Bu gece çalıştığım yere gelsenize, hesaplarınız benden," dedim ve Anka'ya baktım. "Sen de geliyorsun, küçük hanım."

"Ya ben sevmiyorum öyle yerleri," dedi dudak bükerek.

Scanned with CamScanner

"Kız beleş tuvalet bulsan ve çişin olmasa bile işemen gerekir," diye uyardı Yağış onu. "Bu gece İs'in çalıştığı yerdeyiz. Neresiydi bakayım orası?"

"Garaj," dedim.

"Bu gece Garaj'dayız."

Topuklu postallarının yeri ezerken çıkardığı sesler, mekânın duvarlarına sinen caz müziğe karışarak hoş bir ezgiye dönüşmüştü. Bar tezgâhının ahşap kapısını kaldırmadan altından geçerek tezgâhın arkasında durdum. Henüz kalabalık olduğu söylenemezdi. Birkaç masa dışında tüm masalar boştu ve birkaç masa da rezerve edilmişti.

Soyunma odalarının olduğu odadan çıkan Serkan bana yaklaşıp, "Bu gece serviste kalacağım," dedi. "Sen tek başına barda durabilir misin? Bugün biraz kalabalık olacak gibi."

"Sorun yok, sen bir de üç gün önce görecektin," dedim kuru bir sesle. "Hallediyorum yani."

"Alıştın bakıyorum güzelliğim." Dudaklarımda kuru bir tebessüm çiçek açtı ama esasen halsizdim. Ellerimi kargo pantolonumun dar ceplerine sıkıştırıp cam kapıyı açarak içeri giren bir grup öğrenciyi izledim.

"Umarım sadece bira içmezler," diye söylendim. "Bu türün sadece birayla beslendiğini düşünmeye başladım."

"Ne diyordun sen? Sapsarı işeyecekler," diye taklit etti beni gülerken.

Onun kabuk kahverengisi gözlerine bakarken ben de gülmüştüm. "Bu akşam arkadaşlarım da gelecek," dedim, "ona göre."

"Tamam tamam, onlardan hesap almak yok. Umarım sünger gibi içen bir arkadaşın yoktur."

"Çağlar var," dediğimde gözü korkmuş gibi bakıyordu. "Abartmaz sanırım..."

"İsminden bile alkol hissiyatı aldım şahsen."

"Hadi canım sen de."

"Ciddiyim kız," dedi dirseğini bar tezgâhının kenarına koyarak. "Ben isimlerden insanın karakterini analiz edebilen müthiş bir dehayım."

Sessiz kaldım.

"Açıkçası İs, bugün dehşet güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler Serkan, yavşaman bittiyse gidip Osman'a yardım ederek sipariş almaya ne dersin?"

"Kalpsiz kadın..."

"Hiç tahmin bile edemeyeceğin kadar kalpsizim," diye dalga geçtim. "Hadi, git ve siparişleri al."

Zaman son derece hızlı akıyordu. Rezerve olan masalar bir bir dolmuş, sonunda sadece arkadaşlarım için rezerve ettiğim masa boşta kalmıştı. Birkaç grup gelmiş, masanın rezerve olduğunu gördüklerinde sakinlikle mekânı terk etmişlerdi. Geçen yoğun birkaç dakikanın sonunda mekânın cam kapısı itilerek açıldı ve önce Yağış'ı arkasından da onu takip eden Timsal, Çağlar, Anka ve Yağız'ı gördüm. Ayçelen'e mesaj atmıştım ama görünürlerde yoktu. Beni fark ettiler ama müşteriyle ilgilendiğimi görünce bir şey söylemeden Osman'ın onları yönlendirdiği, mekânda tek boş kalan masaya doğru ilerlediler.

Telefonumun bildirim paneline düşen mesajın sesiyle irkilip bakışlarımı az önce içkisini önüne bıraktığım kodamandan uzaklaştırdım. Telefonun kilit ekranını sırtımı tezgâha dönerek açtığımda, panelde Ayçelen'e ait bir mesaj duruyordu.

Ayçelen Karahalis:
Gelmeyi gerçekten isterdim ama şu an yalnız değilim. Eve döndüğünde sana anlatacaklarım var.

Nurşan İs Tanyel:
Her şey yolunda mı?

Ayçelen Karahalis:
O burada. Eskişehir'de.

Scanned with CamScanner

Kimden bahsettiğini biliyordum. Başımı sallayarak bu mesajı, Ayçelen'in beni görmeyeceğini bile bile cevaplandırmış oldum. Onu zaten görmüştüm, şu an burada olduğunu en yakın arkadaşının sevgilisinden öğrenmek garip değildi. Merak ettiğim neden hâlâ burada olduğuydu. Zihnime çöktürdüğü karanlık yetmemiş miydi? Artık şafak benim için hiç sökmesin, gün ağarmasın, hatta o kadar karanlık olsun ki sokak lambaları bile yanmasın mı istiyordu?

O benden tam olarak ne istiyordu?

"İs," dedi Osman'ın uyarıları giyinmiş sesi. "Müşteri."

İrkilerek tezgâha doğru dönüp, dudaklarımda yarım yamalak gülümsemeyle benim yaşlarımdaki genç adama baktım. "Bir viski alabilir miyim?" diye sordu genç adam, iri kestane rengindeki gözleri ve kestane rengindeki saçları tamamen aynı tonda görünüyordu. Viski kadehlerine yöneldiğim sırada, "Özel olarak viskinin içine biraz tekila doldurma şansın var mı?" diye garip bir soru attı ortaya.

Kaşlarım havalanırken, "Tabii," dedim, sanırım bu gece birilerinin üzerine kusma niyetindeydi. Viski kadehine birkaç damla tekila akıttıktan sonra içkisini adamın önüne koyarak, "İçkiniz," diye fısıldadım. Bana hafifçe gülümsedi sonra da ilgisiz gözlerini önüne çektiği viski bardağına indirerek kehribar rengi sıvının içindeki yansımasını izlemeye koyuldu.

Dalgın gözlerimi tekrar telefona indirip, Ayçelen'e ne söylemem gerektiğini bilemez halde bir süre bekledim. Parmaklarım devamlı olarak klavyedeki harflere dokunuyor ama sonrasında kararsız kaldığım mesajın daha girişini yazamadan tüm harfleri geri siliyordum.

Sonunda kaçmamam gerektiğinin bilincinde bir şekilde, sanki her şey doğalmış, onu görmek bende herhangi bir enkaz yaratmamış gibi rahatça harflere bastırmaya başladım.

Nurşan İs Tanyel:

Kimden bahsediyorsun?

İs, yapma kızım. Kimden bahsettiğini bal gibi de biliyorsun... Yutkunup etrafıma bakındım, herkesin keyfi yerinde gibiydi ama ben yine kâbusumun tam ortasındaydım. Üstelik savunmasız olduğumu göstermemek için zırhımı sağlam tutmak zorundaydım. Oysa zırhım tek bir üflemeyle dağılacak bir karahindiba kadar zayıf ve köksüzdü.

Ayçelen Karahalis:

Kimden bahsettiğimi biliyorsun, o burada işte. Tüm bu söylediklerim aramızda kalsa iyi olur ama duyduğum kadarıyla seni görmek istiyor. Birkaç saniye önce Ezrak ile kodanuşurlarken kulak misafiri oldum, bu herif senin Garaj'da çalıştığını biliyor ve sanırım birazdan oraya gelmek için yola çıkacak.

Benden daha önce tanıdığı, sevgilisinin en yakın dostu olan adamdan herif diye bahsediyor ve bana yardım ediyordu. Bu durumu garipsedim ama sonra onun Ayçelen olduğunu anımsadım. Tanıdığım turuncu saçlı, kan portakalı rengindeki gözlere sahip kızı diğerlerinden ayıran da bu değil miydi zaten? Beni savunuyordu. Hem de hiçbir şeyi bilmeden.

Bir saniye... Beni görmek mi istiyordu? Garaj'da çalıştığımı bilerek mi gelmişti o gece? Aksini düşünmem zaten hata olurdu. Onun hayatı çizdiği oyunlardan ibaretti ve o gece tekrar bir oyunun temelini atmak için gölgesini bu mekânın duvarlarına çizmişti. Şimdi yeniden yapmak istiyordu. Beni bulmak istediği halde göremediği için belki de bunu bir hırs haline getirmişti.

Nurşan İs Tanyel:

Bırak gelsin.

Ayçelen Karahalis:

Şaka yapıyorsun?

Scanned with CamScanner

Nurşan İs Tanyel:

Bu mekân herkese açık bir mekân ve şahsen beni görmek istemesinin altında ne tür bir sebep yattığını merak etmiyorum. Onu görmekten de korkmuyorum. Onu zaten görmüştüm. Üç gün önce.

Ayçelen Karahalis:

Ne? Üç gün önce mi? Bu mümkün değil, daha bu sabah gelmiş.

Nurşan İs Tanyel:

Üç gün önce onu canlı kanlı çalıştığım bar tezgâhının önünde otururken ve benden içki isterken gördüm? Derdi ne biraz bile merak etmiyorum Ayçelen, gelip istediğini içebilir. Burası benim mekânım değil.

Ayçelen Karahalis:

Onun derdi sensin.

Bir şeyler yazmak yerine cep telefonumun ekranını kapatıp, cep telefonumu pantolonumun dar cebine soktum. Çalan hafif müziğe uyum sağlayan uğultu, yaklaşık yarım saat sonra daha da artmış ve ortamdaki sohbet koyu bir kıvam kazanmıştı. Ben farkında değilken bile gözlerim cam kapıya kayıyor, onun gelip gelmeyeceğini sorgulayan gözlerimde cam kırıkları gitgide daha da keskinleşiyordu.

Onun derdi ben falan değildim, onun derdi benim canımdı.

Canımı ağrıtmaktı.

Tek istediği buydu ve ben o kahrolasıcaya istediğini bu defa vermeyecektim.

Karşıma çıkıp, yarama parmaklarını diri diri sokacak mıydı? Olurdu, yapabilirdi. Gözlerimi bile kırpmadan onun yeşil gözlerine bakarken acıdan ölsem bile gözlerim dolmayacaktı; acıdan ölsem

bile onun durmasını istemeyecektim. Savaş mı istiyordu? Ben içimdeki savaşın belki galibi değildim ama onunla bir savaşa girersem o da biliyordu ki, kazanırdım.

Yağış boş mojito bardağını önüme bıraktığı sırada siyah gözleri merakla kapıyı eşeleyen gözlerime yoğunlaştı ve bunu hissedip sert bir nefesi dışarı bırakarak ona baktım. Açık renk kaşlarını yukarı kaldırdığında, gözlerinin dibinde beni bekleyen soru işaretleri gözlerimi hedef almışlardı ama bunu görmezden gelerek, "Evet matmazel," dedim alayla. "Ne alırdınız?"

"Çapkın barmen fantezisi, donum ıslandı," dedi Yağış dudaklarını büküp alayla gülerek. "Her şey yolunda mı? Yorulduysan barın arkasına geçip sana yardım edebilirim."

"Her şey yolunda, ara sıra far görmüş tavşan gibi bakma sebebim tamamen insanları incelemeyi seviyor oluşumdan," dedim göz kırparak. "Bir şeyler içecek misiniz? Sizin için masaya bir şeyler gönderebilirim. Eğer açsan mutfak kısmı açık, çok bir seçenek yok ama patates kızartması tabağı falan var."

"Hayır hayır," dedi Yağış. "Biraz daha içersem ya mekânın ortasına işeyeceğim ya da kusacağım. Çağlar daha fazla içmemem gerektiğini söyledi." Gözlerini benden kaçırınca, dudaklarımda alaycı bir kıvrım belirdi.

"Çağlar söyledi demek..."

"Ne be? Aa, işine bak."

"Ne zamandan beri Çağlar'ın söylediklerini yapar oldun Gönülzade?"

"Aa git be," diyerek etrafına bakındı. "Ben kendimi bilen biriyim, içince sıçıp sıvıyorum, ondan dolayı sapıtmamak için çok içmeme kararı aldım. Çağlar ile ilgisi yok yani."

"Az önce öyle demiyordun?"

"Sıkıştırıp durma beni kara bebe," diye söylendi.

"Cidden artık bir isim mi koysanız şu ilişkiye?"

"Ne tür bir isim?"

Scanned with CamScanner

"Flört müsünüz, sevgili mi yoksa arkadaş mı?"

"Sadece arkadaş."

"Arkadaşlar birbirlerinin ağzını vakumlayarak öpmezler."

"Kaç kişiye ağzını vakumlattırdın da arkadaşların bunu yapamayacağı düşüncesine vardın?" diye söylenince, ilk öpücüğünün sahibini anımsayan dudaklarım sızladı.

Mekânın kapısının açılmasıyla birlikte, Yağış'ın da benim de kafamız aynı anda mekânın kapısına doğru çevrildi. Esasen öldüğümüz zaman cennet ya da cehennem kavramlarının bizi beklediği bir yer olacağına inanmazdım; onu görüp, cennet şarabı sandığım cehennem ateşi olan ruhunu içine kadar...

Oradaydı.

Sürekli olarak üç numaraya vurduğu saçlarının uzadığını bu gece fark etmiştim. O gece ona çok dikkatli bakmadığımı, bu gece onu kapıda görür görmez gözlerim ona bir bıçak misali saplandığında daha iyi anlamıştım. Sakalları uzamıştı, tıpkı saçları gibi. Geçen haftalarda o kendini bir boşluğa, bense hayatın kollarına bırakmıştım.

Deri ceketinin ceplerine sıkıştırdığı büyük elleri daha ben onlara dokunamadan olduğum ortamdan âdeta silinmişti. Hemen arkasından Ezrak ve Ayçelen de içeri girdiler ve mekânın cam kapısı kapanırken içeriye ağır bir hava çöktü. Yağış'ın şaşkın bakışlarını hissetsem de gözlerimi bir müddet ondan ayırmadım. Bana değil, direkt olarak mekânın içinde gözlerini sabit kıldığı bir noktaya bakıyordu.

Kalbim, göğüs kafesimin içinde geri çekilerek atışlarını ona duyurmamak istiyormuş gibi yavaşlattı. Damarlarımda bir kan mücadelesi arşa tırmanırken, dişlerimin arasında cam kırıkları tutuyormuşum gibi sakin ama bir o kadar da acılı bir halde gözlerimi ondan ayırıp önüme çevirdim.

"Hassiktir!" diyebildi Yağış, sonrasında süren birkaç saniyelik sessizliği ise, "barıştınız mı?" diye sorup birdenbire bana bakması bölmüştü.

"Hayır," dedim sakince ve az önce içkisini bitirip tezgâhın önünden uzaklaşan adamın boş kadehini alıp sırtımı mekâna dönerek gözlerimin önünden onun resmini sildim.

"O zaman neden burada?" Sorusu çok haklı bir şekilde sarf edilmiş bir soru olmasına karşın benim verecek hiçbir cevabım maalesef yoktu. Çünkü ben de onun neden burada olduğunu bilmiyordum. "Bal gibi de senin için gelmiş işte." Yağış'ın heyecanlı sesi içimdeki çaresizliği doyurmaya, olduğu yerden savurup göndermeye yetmedi.

"Umurumda değil," dedim sabit bir sesle.

"Yapma ama, o resmen burada!" Yağış kelimelerin üzerine basa basa söylemişti bunu. Ona omzumun üzerinden bir bakış attığımda, gözlerine dinginlik sindi. "Onu görüp bu kadar kayıtsız kalabildiğine inanması çok güç. Sana çok büyük bir şey yapmış gibi davranıyorsun.

Çünkü yaptı.

Dudaklarım alayla yukarı kıvrılırken, "Mümkünmüş gibi," dedim. "Böyle bir şey sence mümkün mü?"

"Mümkündü. Onu seviyordun." Ah, evet. Yağış aslında çoktan çakırkeyif olmuştu. Bu yüzden de ağzına geleni törpüleme gereği duymadan, bana ne hissettireceğini biraz olsun tartmadan öylece söyleyiveriyordu işte.

"Geçmiş zamanı kullanan sensin, ben değil," dedim kaşlarımı alayla kaldırırken. "Söylediğin gibi Yağış, onu seviyordum. Geçmiş zaman."

Derin bir nefes alarak yavaşça onlara doğru döndü. Ezrak ile Ayçelen, bizimkilerin masasının önünde durmuş muhabbete dalmışlardı. O ise biraz uzakta durmuştu, sadece boşluğu izliyordu. Ne bana ne de masada oturan arkadaşlarıma bakmıyordu. Timsal'in gözlüklerinin arkasından onu izleyen ışıkların altında elaya evrilmiş gözlerinde nefret, Çağlar'ın ise biri diğerinden daha açık renk gözlerinde kararsızlık vardı. Çağlar durumu bilmediği için ona karşı nötr görünüyordu. Yine de aralarında bir konuşma geçmediğini

Scanned with CamScanner

fark etmiştim. O öylece duruyor, Çağlar ise ara sıra ona bakıp Ezrak ile sohbet etmeye devam ediyordu.

"Gidip onlara bir selam vereceğim," dedi Yağış ve ekledi. "Başlarda Korhan'a karşı ne kadar nötr olduğumu biliyordun, hatta ondan hoşlanmadığımı bile söyleyebiliriz." Bu onun uzun zaman sonra ilk kez ismini duyuşumdu. Kalbim uyuşsa da yüzümde bir duygu değişimi yaşanmadı. Yüzümdeki hissizlik akışını sürdürdü. "Ama her ne olursa olsun, onu tanıdıktan sonra onu kardeşim gibi sevdim. Tamam sık sık çekişiriz, beni kızdırır ve durmaksızın bana laf sokar ama onu seviyorum."

İşte bu yüzden sana tüm olanları anlatmıyorum ya Yağış.

"Konuşabilirsin, onunla düşman değiliz."

Hayır, onunla düşmandan bile fazlasıyız.

"Buna sevindim." Parmaklarını tezgâha bastırdı, siyaha boyanmış tırnaklarının altından taşan etlere yayılan kanları gördüm; sonra birden kan geri çekildi ve baskıyla parmakları beyaza boyandı. "Çünkü sizi barıştıracağım."

"Kes saçmalamayı."

"Ne? Bu doğruydu."

"Bu doğru falan değil. Çağlar'ı çağırıp seni eve götürmesini söylememi istemiyorsan, saçma sapan şeyler yapma."

"Neden bu kadar sinirlendin?"

"Ben sakinim, farkında mısın?" Gözlerimden alevler çıkıyor olmalıydı ama sesim gerçekten son derece, olmamam gerektiği kadar sakindi. "Bu ilişki bitti, Yağış. Bunu kurcalamanı istemiyorum. Onunla arkadaş mı olacaksın? Git ve ol. Bu benim için sorun değil."

"Sorunmuş gibi konuşuyorsun."

"Kafanda kuruyorsun. Tek istediğim onsuz bir hayat, beni anladın mı?"

"Bu olmadığını biliyorum. Yani tek istediğinin bu olmadığını biliyorum. Bunu hiçbir zaman istemezsin," diye diretti. "Onu seviyorsun. Hâlâ. Bunu gözlerinde görüyorum, ben sarhoş değilim, az

içtim ve kendimdeyim. Senin acı çekmenden nefret ediyorum. Ve görünüşe bakılırsa, sen de," diyerek parmağıyla bize bakmayan o adamı işaret etti, "o da acı çekiyorsunuz."

"Acı çektiğimiz falan yok." Durdum, ona bakmamak için direnerek, "En azından ben acı çekmiyorum, Yağış," dedim sertçe ama bu sadece ikimizin duyabileceği tonda yükselen kelimelerdi.

"Bana yalan söylüyorsun ama madem böyle, pekâlâ, sen anlatana kadar hiçbir şey yapmayacağım." Derin bir nefes alarak tezgâhın önünden ayrıldı ve onlara doğru ilerlemeye başladı. Timsal'in bende asılı duran bakışlarını fark ettiğim an, gözlerimdeki paramparça olmuşluğu saklama gereği duymadan ona acılar içinde baktım ve bu, Timsal'in gözlerini yavaşça yumup geri açtıktan sonra anlayışlı bir şekilde kafasını sallamasına neden oldu.

Cam kapı bir defa daha açıldığında, içeri giren kişi Akşın'dı.

Deve rengindeki deri ceketinin önü açık duruyordu, beyaz yuvarlak yaka tişörtünden esmer teni ortaya saçılmış bir şekilde görünüyordu. Bana yavaşça gülümsedi ama gözlerinde, içimde nasıl bir fırtına koptuğunu bildiğini belirten bir keder vardı. Bana doğru yürüdüğünü görünce, kalbimin yavaş atışları birdenbire canlandı ve göğsümü ağrıtan yumrukları saklamak ister gibi ellerimi ahşap tezgâha sertçe bastırdım.

"İyi geceler," dediğinde gri gözlerinde ağır bir savaş olduğunu görebilmiştim.

"İyi geceler, Akşın. Ne içersin?"

"İyi olduğundan emin olmak için buradayım," dedi birdenbire.

"Ne?"

"O burada," diyen Akşın'ın hemen omzunun arkasında görünen görüntüsüne baktım. Bana değil, inatla gözlerini sabitlediği o noktaya bakıyordu ama Yağış yanında durmuş ona bir şeyler anlatıyordu; ilgisizdi ama dinlediğini biliyordum. İnsanlara karşı ne kadar ilgisiz görünse de, aslında anlatılan her şeyi dinliyordu.

"Biliyorum."

Scanned with CamScanner

"Sen nasılsın?"

"Bende her şey yolunda," dedim sakince. "Bunu sormaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Gerçekten iyi olduğunu gördüğümde."

"O zaman kör numarası yapmaktan vazgeç." Gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Bana bunu kanıtlasana," dedi birdenbire Akşın. Kılıç rengindeki gözlerindeki ifadeyi görünce, birdenbire öfkeyle doldum ama bunu durdurup ona gülümsemeye devam ettim. "Madem öyle, hadi bana bunu kanıtla."

"Ne yapmamı bekliyorsun, Akşın?"

"O burada," dedi harflerin üzerine basarak. "Senin için."

Sessizdim, sadece Akşın'ın kılıç rengindeki gözlerine bakıyordum.

"Ee?"

"Onunla aynı ortamda, için kan ağlamadan durabilecek misin?"

"Velev ki durdum, içimin kan ağlayıp ağlamadığını nereden bileceksin, Akşın?"

"İs, Korhan mahvoldu," dediğinde, onun ismiyle ikinci kez yüzleşiyor olmaktan ziyade, Akşın'ın kurduğu cümle kalbimi ağrıtmıştı.

"Olabilir," dedim yalnızca. "Ben de mahvolmuştum."

"Onunla aynı ortamda durursan, onu affetmekten mi korkuyorsun?"

"Onu affetmek mi?" Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm ama aslında canım çok yandığı ve bunu Akşın'ın anlamasını istemediğim için gülüyordum. "Çıldırmış gibi konuşmayı kes. Ne değişti, Akşın? Sana nasıl bir politika yaptı da onun mahvolduğuna inandın? Yoksa yine onunla oyun oynamaya mı karar verdin? Ona yardım ederek..."

Akşın gözlerini yumdu. "Yapma," diye fısıldadı. "Benim için çok kıymetlisin. Bunu bir daha yapmam."

"Bir kez yapan, bir daha yapar," dedim, "bir daha ve bir daha..."

"Sen," dedi ve iyice yaklaşıp fısıldadı, "benim için bir kız kardeş kadar kıymetlisin."

"Ne yapmış olursan ol, sen de benim için bir erkek kardeş kadar kıymetlisin," dediğimde duraksadı. "Eski Akşın'ı görmek istiyorum. Ciddi Akşın sadece sinirlerimi bozuyor ve bana uğradığım ihaneti hatırlatıyor." Derin bir nefes aldım. "Şimdi git ve o masaya otur. Birazdan yanınızda olurum."

"Bu, onunla aynı ortamda kalırım mı demek oluyor?"

"Daha fazlası Akşın," dediğimde duraksadı, "onu yok sayarsam unutmak için çabaladığımı sanacaktır. Ben onun gözlerinin içine bakacağım."

Akşın derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça gülümsedim. "Giderim beya, sen gene iki dakka da yıkadın pakladın beni," deyince, farkında olmadan güldüm.

Osman, Akşın benden uzaklaşır uzaklaşmaz, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Bu adamlar da mı arkadaşların?"

"Evet," diyerek gülümsedim. "Baksana, ne zaman onlara katılabilirim?"

"Git ve keyfine baksana kızım sen, ben hallederim."

"Ama..."

"Aması falan yok," dedi Osman eliyle tezgâhın arkasından çıkmamı işaret ederek. "Git arkadaşlarınla takıl. Kontrol bende. Hem Serkan da burada. O bara bakar."

Gülümsedim. "Sağ ol."

"Hadi hadi, ikile."

Ahşap kapağı kaldırıp barın arkasından çıkarak masaya yöneldim. O ise hâlâ ayakta aynı noktayı izliyordu. Bu hareketine anlam veremesem de kendime hâkim olarak masanın önüne kadar sakin adımlarla ilerledim. "Var mı bir isteğiniz?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Tüm Antalya'yı da arkanızda getirmişsiniz buraya."

Scanned with CamScanner

Ezrak güldü. "Ben davetli değildim ama..."

"Lafa bak, saçmalama. Otursanıza."

"Aslında bir uğradık, gidecektik," dedi Ezrak ve göz ucuyla ona baktı, bunu görmemiş gibi yaparak bakışlarımı Ayçelen'e çevirdim. Bana mahcup gözlerle bakıyordu.

Ayçelen'e göz kırparak, "Bugün bendensiniz," dedim herkesi kaplayan bir cümle kurarak ama o, bu cümleyi muhtemelen üzerine bile alınmayacaktı. "İstediğinizi için yani."

"Arkadaşımız pek bonkör bugün," dedi Çağlar, gergin de olsa artık gülümsüyordu.

O, artık o noktaya bakmayı bırakmıştı. Meraklı gözlerim yavaşça o noktaya dokunduğu an, o noktada bir ayna olduğunu, aynanın doğrudan bar tezgâhını gösterdiğini görünce bir an donup kaldım.

Gözlerimi aynadan çekip ona çevirdiğimdeyse, artık göz gözeydik.

Gözleri bir bıçak gibi yaramın içinden geçtiğinde, ağrıyan arsız kalbim bakışlarımı ondan çekmemem için göğüs kafesimin parmaklıklarına yaslanmış çığlıklar koparır gibi atıyordu. Yeşil gözlerinin içinde yansımam duruyor, yeşil gözlerinin içinde zaman da yansımamın yanında duruyordu. Gözlerim gözlerinde öyle çok kazılı kaldı ki, ne o bir avuç topraktı ne de ben o toprağın içinde uzanacak bir cesettim; onun gözlerinde ruhum kazınıyordu. Neden, niye, niçin orada öylece durmuş bir ayna parçasından bile beni dileniyordu?

Yüzümü ona döndüğüm an, yüzü yüzümdü ve o an anlamıştım ki, ben kafamı ne yöne çevirirsem çevireyim, gözleri sırtımda ya da yüzümde, bir şekilde hep benimleydi.

Bakışlarımı yeniden ayna parçasına indirip, tezgâhın yansımasına boğazımı kurşun gibi delen bir yutkunuşla izledim. Bakışlarım tekrar aynadan ayrıldığı an, dudaklarında kimsenin, belki de tanrının bile seçemeyeceği kadar silik bir tebessümle beni izliyordu.

Kalbim kan kaybediyordu.

Neden onu bu kadar çok seviyordum?

Bakışlarım ondan koparken, ruhum da bedenimden kopmuş gibi hissediyordum. Yarım yamalak bırakmıştı beni, paramparça, dağılmış, bir harabe olarak bırakmıştı; en acısı da beni o hale getiren oyken, ondan giden bendim ve kalmamı dilenen oydu.

Akşın'ı dudaklarında silinmeyen bir tebessüm, gözlerinde kırıklarla öylece bana bakarken buldum. Diğer herkes gergin bir ortamda olmanın getirisi midir bilinmez ne bana ne de ona bakmıyorlardı.

"Benim boş şişeleri arkaya götürmem gerek," dedim sonunda sohbetin ortasına nifak tohumu dikerek. "Gelirim birazdan. Siz keyfinize bakın."

Sırtımı dönüp onlardan ışık hızıyla uzaklaşırken biliyordum ki onun gözleri hâlâ benim sırtımdaydı. Umursamak istemedim ama aslında içten içe öyle bir umursuyordum ki, bilse istediğini kazanmış gibi zaferle gülerdi yüzüme. Siyah dev poşetlere koyulmuş şişeleri poşeti kavrayarak dışarı çıkarıp, mekânın arkasındaki karanlık sokağa saptım.

Mekândaki çöplerin çıkarıldığı arka kapı demirdendi ama kapalıydı. Sokak çıkmazdı, sokak lambası yanmıyordu ve hemen köşede Rafet'in beyaz Volkswagen'i duruyordu. Şişeleri koleksiyonu için toplayan biri vardı, bu yüzden her gece içki şişelerini birimiz çıkarıp o noktaya bırakırdı. Bu benim görevim değildi ama o ortamdan kaçmam gerektiğini iliklerimde hissetmiştim.

Poşeti yere bıraktığım sırada mekânın demir kapısı açıldı ve hafif bir müzikle birlikte sarımtırak ışık yere yayıldı. Serkan gözlerinde şaşkın bir tavırla, "Güzellik?" dedi. "Bunu yapmak sana mı kaldı?"

"İçeride bunaldım."

"İçeride arkadaşların var, neden bunalasın?"

"Nefes almak istedim işte Serkan," diye geçiştirdim ama bu defa yüzüme su gibi sızan duyguları saklayamamış olmalıydım ki Serkan beni bileğimden kavrayarak, çatılmış kaşlarıyla, "Hey," diye homurdandı. "Sen iyi misin?"

"Evet?"

Scanned with CamScanner

"O suratının hali ne? Biri kıçını tekmelemiş gibi bakıyorsun."

Biri kalbimi tekmelemişti.

"Biraz daha benimle uğraşırsan kıçı tekmelenecek olan kişi sensin," dedim huzursuzca gülerek. "Sadece başım ağrıyor. Müzikten sanırım."

"Atma, hiçbir zaman müzikten böyle olmazsın. Seni tanıma şansı buldum, kısa sürede bile olsa."

"Serkan, beni tanıdığını sanan o kadar fazla yakın arkadaşım var ki." Güldüm. Bu keyifsizdi. "Sadece sanıyorlar."

Bileğimi yavaşça bırakıp, "Sarılmak istersen, buradayım," dedi ama bunu söylerken zerre art niyet barındırmadan söylediğini ilik lerimde bile hissetmiştim.

"Teşekkürler ama ihtiyacım yok."

Elini omzuma koyunca, kafamı kaldırıp ona baktım. Aramızdaki boy farkı ayağımdaki topuklulardan dolayı minimumdu, neredeyse yüz yüze bakıyorduk. Sadece saniyeler içinde Serkan'ın kafasının yana savruluşunu görmem ve bir çatırtı sesinin kulaklarıma dolması bir oldu. İrkilerek geri çekildiğimde, Serkan savrularak poşetin üzerine düştü ve yerde iki kez yuvarlanıp elini yanağına koyarak korkuyla gözlerini ona vuran elin sahibine baktı.

"Ona," dedi karanlıkta beliren sesin sahibi, "dokunan şeytan olsa, cehennemini küle çeviririm."

Bakışlarım onun öfkeyle kavrulan yeşil gözlerinde saplı kaldığında, saniyeler kalbimin etrafını saran bir duvar gibiydi. Bir kalkan... Bakışlarımı ondan ayıramadım ama o bana değil, tek bir yumruğuyla yere savrulan Serkan'a bakıyordu.

"Ne oluyor amına koyayım?" diye bağırdı Serkan hiddetli bir sesle.

O, tam Serkan'a doğru atılacaktı ki, aralarına girmek için önüne geçip, ona dokunmadan elimi kaldırarak onu durdurdum. Leziz yeşili gözleri önce ona çevrili duran avucumun içine, avucumun

içindeki kader çizgilerine dokundu, ardından gözleri mekanik bir tehlikeyle havaya kalkıp gözlerimle buluştu.

"Sana neden dokunuyordu?" diye hırladı dişlerinin arasından.

"Sana nasıl dokunabilir?"

Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

"Ne olduğunu söyleyecek misin lan?" Serkan'ın sesinde hem sorgu hem de biraz korku vardı. Serkan'a omzumun üzerinden bakarak, "Bir saniye," diyebildim. "Ben çok üzgünüm."

"Üzgün müsün?" Benimle neden konuşuyordu? Ona tekrar baktığımda, birdenbire yarımdan sıyrıldı ve omzu omzuma sertçe çarparken gözlerim iri iri açıldı. Serkan'ı yakasından tutup kaldırırken, "Ne oluyor?" diye bağırdım korkuyla.

Serkan'ın iri gözleri fal taşı gibi açılmıştı, gözlerini korkuyla yumup ikinci darbeyi beklediği sırada, "Ben geyim," dedi birdenbire, gözlerim daha da irileşti ama onun yumruğu hâlâ Serkan'ın yüzüne savrulacak bir mesafede duruyordu.

"Siktir lan dürzü!" dedi sertçe ve tam yumruğunu yüzüne indirecekti ki nefesimi tutup kendimi topladım.

"Yemin ederim ben geyim, bırak beni!"

"Ona nasıl dokunursun lan?" Durmadı, sanki onu duymuyormuş gibi yumruğunu yüzüne indirecekken, onun kolunu havada yakaladım ve bu onu, sırtına bir bıçak sokmuşum gibi sarstı.

"Korhan," dedim kendim bile kulaklarıma inanamayarak. "Dur."

Havada duran kolunu tutuyordum ve o esnada omzunun üzerinden bana öyle bir bakmıştı ki, ellerimin altında yanan teni parmaklarımdan yukarı tırmanan alevleri göğüs kafesime saçıyordu.

"Sana nasıl dokunur, Nurşan?" Sorusu, bir çocuğun sesine bulaşmış hayal kırıklığı gibiydi.

Kelimeleri, kalbimi bir trenin içine katıp, beni peronun birinde tek bırakarak kalbimi uzaklara götürüyordu. O, trenin makinistiydi ve her kelimesi, aslında treni ilerleten tekerleklerdi. Sorduğu soru

Scanned with CamScanner

içimden şiş gibi girerek geride derin, sarsıcı bir acı bıraktığında sadece ona bakakaldım. Söyleyebileceğim, en basitinden yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

"Bırak onu," dediğimde, dudaklarım kelimeleri zihnimden çalıyordu ama içimden geçen hiçbir kelime zihnimde yatıda değildi. Lezâ yeşili gözleri benden ayrılmadı, yumruğunu yavaşça indirse de gözlerinin içine gömülen yaratığın öfkesini hâlâ hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda o gözlerde, o yaratığın aksine bir de küçük bir erkek çocuğunun beni izleyen iri, yeşil gözleri vardı. "O benim arkadaşım. Hem ne söyledi, duymadın mı?"

Durgunlaşan bakışlarındaki yansımam bile durgun bir suya düşüyormuş gibiydi. Serkan'ı sarsarak bırakmasıyla eş zamanlı olarak Serkan geriye doğru düşüp yere oturdu. Ellerini geriye atarak geri geri giderken hâlâ yerdeydi, gözlerinde korku vardı. Serkan'ın gey olduğunu şimdi öğreniyordum, aslında cinsel kimliği benim umurumda olan bir şey değildi ama onun Serkan'a bu şekilde saldırması kafamı allak bullak etmişti.

"Sana artık dokunmama izin vermiyor olabilirsin," dediğinde bana bakmıyordu, gözleri yerdeydi. Bakışları ağır ağır ayaklanarak bana saplandığında, durdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ama sana benden başkası dokunacak olursa, mezara bile sokmam onu, yakarım, küllerini bir kavanozda saklarım. Öldüğünde bile özgür kalamaz."

Kelimeler dilimin altındaki sessizlik mezarlığına kül gibi yağmaya başladığında, yutkunmak bana haramdı. Lezâ gözlerinde yakıcı bir gerçekle burun buruna gelmiştim. Serkan hâlâ olayın şokunda olmalıydı, evet, ben de öyleydim. Bana bunu yapmasına neden izin veriyordum ki? Tam karşımda durmuş, kalbimi daha kaç parçaya bölmesi gerektiğini mi hesaplıyordu? O beni değil, onun olanı önemsiyordu ve şu an ben onun değildim; beni geri istiyordu.

"Beni anladın mı?" Sorusu yüzümdeki sessizliği güçlendirdi. Bana doğru bir adım atınca, farkında olmadan bir adım geri attım ve bu onu duraksattı. "Anlatabildim mi?"

"Serkan," dedim, onun lezâ yeşili gözlerine bakarken. "Kalk yerden."

"Beni anladın mı, Nurşan?" diye sordu birden gür bir sesle. "Anladın mı?"

"Buradan gitsen iyi edersin," diyerek yanından sıyrılıp geçecektim ki, birden bileğimi kavramasıyla, haftaları geride bırakmamıza rağmen dünü bile aşamamışız gibi hissettiren dokunuşu beni nereyse haykıra haykıra ağlatacaktı.

"Beni bu kadar kolay aşmış olamazsın," derken sesi bilinçsizdi, birden kafamı çevirip, tenime gömdüğü hislere rağmen ona sakin gözlerle baktım. Göz bebekleri simsiyah birer kuyu gibi genişleyerek yeşil gözlerini sınırlandırmıştı. Göz bebeklerine ve gözlerinin kızaran beyazına dikkatle baktığım an, ot içtiğini anlamıştım. "Beni bu kadar kolay aştın mı, Nurşan?"

Serkan ayağa kalkıp içeri kaçarken ben sessizdim, sadece gidişini hissetmiştim. Kolumu onun parmaklarının arasından kurtarmak için bir girişimim olmadı. Sadece boş olduğuna inandırmak için çabaladığım gözlerimi ona sabitlemiş, öylece ona bakıyordum.

"Beni bu kadar mı kolay aştın?"

"Seni aşan ben değildim," dediğimde duraksadı. "Bu ilişkinin en başında giden sendin, arkandan gelen ben. Ben senin arkandan gelmekten vazgeçtim. Hepsi bu."

"Ama biz..."

"Biz diye bir şey yok, Korhan."

Onu itsem, düşse, düştüğü yerde cam parçaları olsa, cam parçaları tenine saplansa, bu da yetmezmiş gibi cam parçalarının üzerinde sırtüstü yatarken göğsüne basarak üzerinden geçsem, belki de şu an gözlerinde gördüğüm acıyı ona hissettiremezdim.

"Ben senin göğsünde bir izim," dedi, "beni nasıl yok sayacaksın?"

Parmağımı kaldırıp tişörtünün yakasından görünen dikiş izine bastırdığımda, soluğunu kesmişim gibi kasılıp kaldı. "Sana bu izi bıraktılar, bitti," dediğimde gözlerimin içine, tam dibine bakıyordu.

Scanned with CamScanner

Kolumu sertçe ellerinden kurtarıp diğer parmağımı kalbimin üzerine bastırdım. "Bana bu izi bıraktın, bitti."

"Bitmedi."

Güldüm ama bu tamamen alaylarla doluydu. "Bitti."

Tam kolumu yakalayacaktı ki, birkaç adım geri atarak buna engel oldum ve ona çatık kaşlarla, meydan okurcasına baktım. "Bitmesin," diye fısıldadı eli havada kalırken.

"Bitti," dediğimde sesimde cam kırıkları vardı. Bunu biraz daha sürdürürsem, ellerimi yüzüme kapatacak belki de kalbim gözlerimden tüm kanlarını damlatana dek sadece ağlayacaktım.

Otun etkisiyle kıpkırmızı damarlarla dolu yeşil gözlerini kısıp, başını omzuna doğru eğerek bana baktığında, eğer bu bakışı her şeyi öğrendiğim gece yapmış olsaydı, her şeyimi, gururumu bile hiçe sayıp onunla kalabilirdim. Ama bitmişti. Bunu kabul etmesi ve benim de edebilmem için beni yalnız bırakması gerekiyordu.

"Seni gördüm," dediğinde sesinde dumanlar vardı, ona karanlığa sırnmeme rağmen parlayan gözlerle baktım. "O gün, buraya geldiğimde. Sen yaşamaya devam ediyordun." Sesi çatlayıp duruyordu. "Sana tüm bunları yapan benken, ben nasıl böyle öldüm de sen sağ kalabildin?"

"Ölse miydim Korhan?" Sorum onu bir adım geri atmaya zorlarken bana pişmanlığın resmini harelerine çizmiş gibi baktı. "Ben her şeyi öğrendiğim gece zaten mezarın kırk kat dibine girdim, sonra oradan kendim kara zorla çıktım. Geldin karşıma geçtin, o mezarın içinde kalmadım diye bana hesap mı soruyorsun sen?"

"Ben sensiz öldüm, sen neden yaşıyorsun Nurşan?" Sorusu kurşun oldu içimden geçti, yine de gözlerine her şeye rağmen, beni bin birinci kez yere serişine rağmen güçle baktım, kuvvetle baktım. "Ben geldim, seni gördüm. Yaşıyordun. Hadi beni aştın, sana olan bu bağımlılığımı nasıl aştın?"

Dudaklarımdan aşağı sarkan asma kilitlerin anahtarı gibiydi bu kelimeler ama ben yine de konuşup kelimeleri sakladığım kapının arkasından çıkarmadım. Belki de çıkaramadım.

"Bana tek bir kelimeni bile vermeyi istemeyeceğin kadar mı bitirdim ben kendimi sende?"

"Sen de diyorsun," dedim güçlükle, "seni bende bitiren yine sendin. Şimdi benden ne istiyorsun?"

"Seni geri istiyorum," dediğinde bir an sadece ona tokat atıp basıp gitmek istedim. Nereye giderdim bilmiyordum. Ondan kaçarken bile yollar beni ona çıkarıyordu. Ona gitmek istemediğim zamanlarda bile her yol beni onun olduğu yöne savuruyordu. Ben savrulmaktan çok yorulmuştum.

"Cehennem yanmayı durdursa, cennet ağzına kadar haramla dolsa, ben yine sana dönmeyeceğim."

Son sözüm buydu. Sesimin tonunu bile zihnime kazıyamamıştım. Sadece sarf ettiğim bu kelimelerden ibarettim. Sesim yoktu. Sanki dilim susmuştu da zihnimin çektiği bıçağın zoruyla kalbim söylemişti tüm bunları. Benim kalbim de mi yalancıydı?

Son sözlerim, gözlerindeki kuyuların içine kendini gömdü ve o küçük erkek çocuğu, o karanlık kuyunun dibinde, kuyunun içine attığım tek bir kibritle tutuşup yanmaya başladı. Bana bakışı, yüreğimden dökülen son bir atış sesi gibi göğüs kafesime yayıldığında, bu beni öldüğüme bile inandırabilecek kadar ağırdı. Bana kalbim hâlâ atıyorken öldüğümü hissettirmişti. Bu çok acıydı.

Rafet birdenbire arka kapıyı açınca, demir kapının gıcırtısı onun lezâ yeşili gözlerindeki çığlıkları bastırdı. Rafet, "Serkan'a ne oldu İs?" diye sordu sert bir sesle.

"Her şey yolunda Rafet," dediğimde Rafet'in bakışları tuhaftı ama birden sessizleşmişti. Sebebi gözlerimde gördükleri olmalıydı. Lezâ yeşili gözlere bakmadan Rafet'e doğru yürüdüğümde, ayağının altındaki yer kayıp gidiyordu da sesim yine çıkmıyor, bedenim yine bir bina gibi içten çökse de dıştan dimdik duruyordu. Oysa benim içim harabeydi, kimse bilmiyordu.

Scanned with CamScanner

İçimde yükselen alevlerle Rafet'in kolunu tutarak onu içeri çektiğimde, o arkamızda kalmıştı. Rafet'i içeri iterek demir kapıyı kapatmamla, Rafet'in şaşkın bakışlarını yüzüme indirmesi bir oldu. Dudaklarında hayret dolu bir aralık oluştuğunda, sadece başımı iki yana salladım. Dokunsalar yıkılacakmışım, yıkıldığım yerde üzerime kibrit bile düşmeden alev alacakmışım gibi hissediyordum. Kendi ateşimin yaktığı olacaktım.

"Serkan nerede?"

Rafet, "Lavaboya geçerken gördüm, kan vardı yüzünde," dedi hayretler içerisinde. "Dışarıdaki lavukla mı dalaştılar?"

"Bunu eğer isterse sana Serkan anlatır," dedim yutkunarak. "Gidip onu göreceğim."

Rafet, beni kolumdan yakalayıp nazikçe çekerek, "Sen iyi misin?" diye sordu, fındık kabuğu rengindeki gözlerine sinmiş endişeyi çok kısa izledikten sonra başımı olumlu manada salladım.

"Her şey yolunda," diyebildim.

"Dışarıdaki lavuk mu canını sıktı?"

"Hayır," dedim, "o eski bir arkadaş."

Rafet'in yanından ayrılıp erkekler tuvaletinin önüne gittim. Birkaç dakika beklesem de bir çıkan olmayınca, ne olacaksa olsun diye düşünerek erkekler tuvaletinin kapısını açıp içeri girdim. İçeride olabildiğince az sayıda kabin vardı ve tamamı boştu. Kabinlerin sağına döndüğün anda lavabolar vardı ve Serkan'ı lavabonun önünde durmuş yarasını yıkarken bulmuştum. Göğsüme bir sorumluluk duygusu çöktü. Ona, onu incitmekten korkarak yaklaştım.

Aynaya baktığı an gözleri beni buldu. Yüzünden su damlaları tıpkı gözyaşları gibi kayarak akıyordu. Avucuna biraz daha su doldurup eğilerek suyu yüzüne çarptığında, "Serkan," diye fısıldadım. "Tüm bu olanlar için özür dilerim."

Serkan elindeki suyu lavaboya silkeleyerek aynadan bana baktı. "Senin bir suçun yoktu," dedi sadece.

"Benim yüzümden sana vurdu."

"Senin yüzünden değil, seni sevdiğinden."

Cümlesi içime taş gibi otursa da, "Sandığın gibi değil," dedim, bana alayla gülmesi beni tekrar duraksatmıştı.

"Ne sandığım gibi değil? Herif seni basbayağı seviyor. Kör değilsen tabii."

Beni sevdiğine inanmayı reddeden tarafımın elini tutup kendimi bu düşünceye tamamen kapattım. "O benim eski erkek arkadaşım."

"Anlamamam için salak olmam gerekir, neden altyazı geçiyorsun?" Biraz gergin gibiydi. Sanırım şu an burada çalışan hiç kimsenin bilmediği sırrını öğrenmemden dolayıydı bu gerginlik. "Bu arada," dediğinde, neyden bahsedeceğini bilsem de yansımasına bakmayı sürdürdüm, "gey olduğumdan kimseye bahsetme lütfen. Eğer o herifin beni öldüreceğini düşünmeseydim bunu söylemezdim."

"Gey olman beni ilgilendirmiyor."

"Sana o kadar askıntı oldum, sorgulamayacak mısın?"

"İnsanlar heteroseksüel olduğunu düşünsün diye yapmadın mı?"

"Sandığımdan daha zekisin," diyerek gülümsedi.

"Ama sen düşündüğüm kadar zeki değilmişsin," diye takıldım. "Canın yanıyor mu?"

"Hem de hayvan gibi," diye söylendi. "Eli de ağırmış pezevenğin. Canımı alacak sandım..."

Gülümsemek istesem bile bunu yapamadım. Kendimi çok mahcup hissediyordum. Hissettiklerim bununla sınırlı da değildi.

"Biz sorunlu bir ayrılık yaşadık, hepsi bu," dediğimde, başını sallayarak onayladı.

"Senin benden çok canın yanıyor şu an, görüyorum güzellik."

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim," diyerek geçiştirdi. "Gidip arkadaşlarınla ilgilen. Ortadan kaybolman dikkatlerini çekecektir."

"Yüzün..."

Scanned with CamScanner

"Bebeksi yüzümü hallettim sayılır," diye takıldı. "Git ve bir şeyler iç. Böyle bir ayıyı sevdiğin için ekstra uyuşmaya ihtiyacın olmalı."

"Tekrar ö..."

"İlk günkü gibi olup neden burnu havadalık yapmazsın ki?" diye çemkirerek böldü lafımı. "Seni bu denli savunmasız bırakmasına göz yumma. İlk gün bu mekânın kapısından giren kıza dönüş ve canını yaktıysa gidip onun ceviz kafasını avuçlarının arasında ez. Ne yaptı bilmiyorum ama senin gibi bir kızı kaybettiyse o tam bir hıyar ağasıdır. Onu doğduğuna pişman et, sonra özlersen barışırsın."

Söylemesi ne kadar da kolaydı. Onu şu an bile özlüyordum ki ben.

Hissetmesi, söylemesi kadar kolay değildi.

Onu çok özlüyordum.

"İs," dedi Serkan tam tuvaletten çıkacağım sırada.

"Hım?"

"Ne tür bir andavallık yaptığı konusunda bir fikrim yok ama eğer bir erkeğin gözünden nasıl göründüğünüzü merak ediyorsan, ki ediyorsun. Çok güzel görünüyordunuz."

Elim tuvaletin kapısındayken farkında olmadan kapı kolunu avuçlarımın içinde sıkarak ezdim.

"Yüzündeki izi karanlığa rağmen seçtim," deyince duraksadım, "onun yüzündeki iz bile sana benziyordu."

"Beni bu defa yenemeyecek."

"Ama o sana çoktan yenilmiş."

O bana yenilmiş miydi? Ben artık neye inanacağımı bile bilmiyordum ki.

Bana yolumu kaybettirmişti.

Bunu, ben onu deli gibi severken ve her dediğine inanırken yapmıştı.

Yanlış olduğunu bildiği bir sokağa beni sokmuş, beni varacağım yerin doğru yer olduğuna inandırırken bir uçurumun dibine sürüklemişti.

"Eğer biraz daha konuşursan onu çağırırım ve seni bir defa daha yumruklamasını söylerim."

"Bak," deyince irkildim, "tıpkı sadık bir köpek gibi senin dediğini ikiletmeyeceğinden nasıl da eminsin."

"O sadık biri değil."

"Eğer sadakatsiz biriyse de sadece sana sadık."

Gülümseyip kapıyı açtım ve omzumun üzerinden Serkan'a baktım. "Ben onun kendine bile ettiği ihanetim."

Serkan'ın bir şeyler söylemesine izin vermedim. Çıktım ve gittim. Arkadaşlarımın yanına döndüğümde ortamdaki muhabbete katılmam güç olmuştu ama bir şekilde adapte olmuştum. O içeri dönmemişti, muhtemelen gitmişti, bunu önemsememiştim ya da belki de öyle çok önemsemiştim ki gözlerim durmaksızın kapıya dayanmıştı.

Ayçelen ve Timsal'in bana dokundurduğu her bakışta sorguyu hissediyordum. Biliyordum, bir şekilde onunla konuşmak zorunda kaldığımı biliyorlardı. Akşın da biliyordu ama o artık hissettiklerimi yüzüme vurmak istemediğinden midir bilinmez, bana hiç bakmıyordu.

Ezrak, Akşın'ın önünde duran biraya uzanıp kafasına diktiğinde, Akşın dudaklarında kınayıcı bir aralıkla Ezrak'a kötü kötü bakıyordu. "Abe gene benim rızkıma mı göz dikersin sen Hz İsa seni ya," dedi birden Akşın yükselerek. "Görmem mi sanırsın benim gaydalarımı tepeme toplama, içme biramı derim içersin, ölsem mezarıma benden önce girecen bedava mezar buldum diyene!"

"Biraya para mı verdin? Ne bağırıyorsun kuyruğuna basılmış gelincik gibi?"

"Bir basarım buradan kuyruğuna senin."

"Neyime?"

Scanned with CamScanner

"Kuryuğuna be sağar köpek."

"Ney köpek?"

"Sağar, valla duymaz beni görü müsünüz?"

"Roman bilmez uydurur," diye bir kelime oyunu yaptı Ezrak ama Akşın bunu kendine hakaret sayarak ellerini göğsüne koydu.

"Üstüme iyilik ve de sağalık, romanlara mı laf edildi az önce?"

"Haşa, öyle bir şey yapmadım," dedi Ezrak. "Kelime oyunu yapıyordum."

"Beş tanelik kelime dağarcığınla sen anca bu turuncu cigolu tavlayabildin zaten bir de bana kalkar burada bilmediği kelimelerin oyununu yapar."

Ayçelen çantasıyla Akşın'ın kafasına vurdu. "Cigol deyip durma bana, sensin köpek."

"Oooşt, ırlama bana ordan."

"Köpek."

"Ooooşt, hayla bana köpek der asıl cigol kendisi, aynaya da mı bakmazsın?"

Ayçelen bir kez daha Akşın'ın kafasına çantayla vurunca, "Abe ne koydun bu çantanın içine, taş mı?" diye sordu Akşın. "Deldin tingamı."

"Kes be sesini, o gözlerinle aynı Sibirya kurtlarına benziyorsun zaten," diye söylendi Ayçelen.

"Ben en azından Sibirya kurtuyum be cinsim, kökenlerim var kırma seni ya!"

Belli bir saate kadar aralarındaki komik atışma sürmüş, sonunda sessizleştiklerinde konu başka bir yere çekilmişti. Yağış ve Çağlar'ın yakınlığı Akşın'ı bazen duraksatıyor, gözleri onlara takılı kaldığı anlarda yaşadığı sessizlik, gözlerini hızla onlardan ayırmasıyla üzerinde belirgin bir şekilde görünen bir ağırlığa dönüşüyordu. Hissettiklerim kalbime zaten ağırken bir de bu tür küçük ayrıntıları fark etmek beni tamamen yıkmıştı.

Herkes mekândan çıktığında artık sadece biz kalmıştık ve ben kasayı kapatmak için yanlarından ayrıldığımda bizimkiler de ufaktan toparlanmaya başlamıştı. Günlük paramın sadece yarısını aldıktan sonra soyunma odasına geçtim ve kabanımı giyip çantamı alarak arka kapıdan çıktım. Bizimkiler hep birlikte arabalarla dönecekti, benimse biraz hava almam gerekiyordu. Yol boyunca içimdeki ağrının ateşi yükseliyormuş, o ağrı artık derinliklerimde havale geçiriyormuş gibi hissetmiştim. Eve yürüdüğüm süre boyunca hissettiğim ağrıyı dindiren takip edildiğim hissiydi ama sanırım bunu onu ikinci kez görmeye borçluydum.

Eve girdiğim an, herkesin odalarına çekildiğini anlamama neden olan derin sessizlik ve karanlıktı ama salondaki televizyon çalışıyordu ve ışığı hol ile merdivenlere vuruyordu. Salondaki L koltukta üzerindeki kıyafetleri çıkarmadan oturan Ayçelen'i gördüğüm an kaşlarım alnımın üzerine doğru kaydı ve Ayçelen bana doğru döndü.

"Çağlar ve Yağış'a aynı odayı verdik, başka odamız yoktu," dediğinde gülümseyerek başımı salladım. "Zaten sorun olacağını sanmam, sevgili gibiler."

"Sorun olmaz. Önceden de birlikte uyuyorlardı."

"Bence önceden ilişkileri bu şekilde değildi," diye fısıldadı Ayçelen, haklıydı ama yorum yapmadım. "Gelsene."

"Duş alıp yatacağım."

"İs hadi ama," dedi yanındaki boşluğa vurarak. "Konuşalım."

Çantamın kayan kayışını omzuma doğru çekerek salona girdim. Koltuğun ucuna otururken yorgun bakışlarım Ayçelen'i buldu. Ağır bir gece geçiriyordum ve daha fazla ondan bahsedecek halim yoktu. Keşke bu konuşmayı daha sonraya erteleme fırsatı verseydi bana. Eski İs olsa muhtemelen onu tersler, odasına giderdi ama artık kabullenemesem de ben eski İs değildim.

"Onun Eskişehir'e geleceğini bilmiyordum," dedi açık yürekli-likle. "Yemin etmeyi hiç sevmem ama edebilirim."

Scanned with CamScanner

"Yalan söylemediğini biliyorum. Bilsen bunu bana söylerdin," dedim ve ekledim: "Söylemene gerek olmasa bile söylerdin."

"Evet," diyerek onayladı beni. "Kahve ister misin?"

"Hayır, uykumu kaçırsın istemiyorum." Yalana bak, uyku uyuduğum falan mı var?

"Anladım." Yutkunup ellerini belirgin kemikli diz kapaklarının üzerine yerleştirerek yerdeki küçük halıya baktı. "Buraya gelişinin tek sebebi sensin, biliyorsun değil mi?"

"Bu gece bana bunu belli etti."

"Konuştuğunuzu anlamıştım."

"Kısa bir konuşmaydı, hatta buna konuşma bile denemez," dedim. "İş arkadaşımı yumrukladı."

"Aman Allah'ım!" Kaşları hayretle kalktı. "Hangi arada derede yaptı bunu?"

"Boş ver."

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne konu hakkında?"

Derince bir nefesin arkasından, "Senin için burada olması hakkında," diye fısıldadı ama sesinden aldığım hisse bakılırsa, biraz tedirgindi. Tepkilerimden çekiniyor olma ihtimali var mıydı? Ayçelen'i ilk defa bir şeylerden çekinirken görüyordum.

"Benim için bir şeyler ifade etmiyor," diye yalan söyledim. Oysa onun bu dünyada benimle olsun ya olmasın, uzakta olsun ya da olmasın her şeyi benim için anlamlarla yüklüydü. Gözünden kopup göz çukuruna düşen kirpiği bile benim için anlam doluydu. Gözlerinde yakaladığım öylesine bir bakış, yanağından lav gibi akan iz, hatta yere düşen kahrolası gölgesi bile...

"Birbirimizi kandırmayalım," deyince bir an gerildim ama sesim çıkmadı. "Onunla tekrar birlikte olmak istiyor musun?"

Direkt, hiç düşünmeden, "Hayır," dedim sertçe.

"Tanıdığım Korhan kimsenin peşinden gitmez, şu ana dek senin dışında tek bir kadınla bile yan yana görmedim onu. Şimdi burada, hem de senin için. Peşine düştü, farkında mısın? Bırakmayacak. Seni geri istiyor."

"Bu umurumda değil."

"Bunu ona anlatamazsın. Seni seviyor."

"Beni sevdiği falan yok, benim onu sevmemi seviyor o. Bencil götün teki."

"Bencil götün teki evet ama seni seviyor."

Hissettiğim öfkeye rağmen, sakince, "Uyuyacağım," dedim. "Bana onunla ilgili sormak istediğin bir şeyler yok mu?"

"Var," dedim birden Ayçelen'e dönerek. "Neden ayrıldığımızı biliyor musun?"

Hiç düşünmeden, başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi, gözlerinde dürüst olduğunu berrak bir şekilde görüyordum. "Ama sorsam da söylemezsin. O da söylemedi."

"Hiç mi aklına gelen bir şeyler yok?"

"Sana kötü bir şey yapmasa ayrılmazdın," dediğinde yüzü üzgün bir hal almıştı. "Ama son zamanlarda, yani ilişkinizin son zamanlarında benim de dikkatimi çeken ayrıntılar vardı. Haluk'un baktığı tarot falını hatırlıyor musun? Haluk'un kartlarda gördüklerini." Ayçelen gözlerimin içine baktığında, Haluk abinin o gece bana baktığı fal zihnimde tekrara düştü. "Sana yalan söyledi, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Ne konuda yalan söyledi bilmiyorum," dedi dürüstçe.

Ayçelen'in gözlerinin içine baktım ve o vurucu soruyu sordum. "Peki Özge'yle yattı mı?"

"Ne?" Ayçelen şaşkına dönmüştü. "Ne söylüyorsun sen?"

"Tek merak ettiğim bu. Sen Ezrak'ın sevgilisisin, her şeyi bilirsin. Özge ile yattı mı yatmadı mı? Tek cevap yeterli. Hiçbir anlamı

Scanned with CamScanner

yok benim için ama bilmek istiyorum. Benimle birlikteyken o kaşarla yattı mı yatmadı mı?"

"İs, çıldırdın mı? Seninle birlikteyken başka bir kadınla olma ihtimali mi var? Eğer bana bu yüzden ayrıldığınızı söyleseydin senin aptal olduğunu söylerdim. Ayrılığınızın bu konuyla ilgisi mi var?"

"Yok," dedim oturduğum yerden fevri bir hareketle kalkarken. "Ama dikkat et, belki işlerini saman altından yürütmeyi sevdiği için Özge'yi altına almışsa bile hiçbirimiz anlamamışızdır."

Özge ile aralarında böyle bir şey olmuş olabilir miydi? Belki de onu yatağa serip, çıplak vücudunu Özge'nin çıplak vücudunun üzerine örterken Özge ile bana oynadığı oyundan konuşmuştu. Midemdeki ağrı kalbime tırmanmaya başladı.

"Aptal olma," dedi Ayçelen sertçe. "Seni buz deposuna kilitleyen manyak kaşardan bahsetmiyor musun? Öyle bir şırfıntıyla yatar mı? Delirmişsin."

"Umurumda değil. Bana onu savunuyorsun."

"Hayır," dedi rahat bir tavırla. "Aksine, seni ona durmadan savundum ama onu sana hiçbir zaman savunmadım."

"Öyle görünmüyor."

"Korhan'ı affetmekten korkuyorsun, o yüzden bu kadar hırçınsın."

"Onu asla affetmeyeceğim," dedim merdivenlere yönelirken. "Bunu kafanıza sokun. Hepiniz sokun. Durmadan kafama o yalancıyı kakıp durmayın. Bitti, anladınız mı? Uğraşacak başka bir şey bulun." Merdivenleri hızla tırmanmaya başladığımda Ayçelen de kalkmış arkamdan geliyordu.

"Beni dinle," diyordu ama durmuyor, merdivenleri hızla çıkmaya devam ediyordum. "İs, manyaklaşma. Dur da konuşalım. Aramız bozulsun istemiyorum. Hele sen böyle bir dönemdeyken."

Birden merdivenlerin sonunda dimdik durup ona doğru döndüm ve ona sert, yıkılmaz gözlerle baktım. "Ne dönemindeymişim ben ya?"

"Hassas ve kırılgan," dedi nazikçe. Birkaç basamak aşağıda olduğundan bana kafasını kaldırarak bakıyordu.

"Hassas değilim," dedim dişlerimi sıkarak, sonra dişlerim birbirine vurmaya başladı. Gözlerimin kenarları durduramadığım yaşlarla dolduğunda, bana bu gece söylediği her cümle içimdeki ateşe atılan odunlar gibiydi ve içimdeki yangın harlanmaya başlamıştı. "Kırılgan hiç değilim." Gözlerimden birdenbire yaşlar akmaya başladığında bunu tutamamıştım. Ayçelen ise donup kalmıştı. "Siktiğimin hiçbir haltını bilmeden konuşuyorsunuz. Neler yaşadığımı bilmeden..." Durdum, ağzımı sikmek istiyordum. İçim acıyordu.

İçim acıyordu.

Çok acıyordu.

"Siktirin gidin," diye fısıldayıp sırtımı ona döndüm ve hızla odama girip kapıyı yavaşça kapattım.

Gözlerimden akan yaşlarla çantamı odanın bir köşesine fırlattım. Odanın içinde gri bir karanlık vardı ve sokağın başında yanan sokak lambasının ışığı perdemi eşeleyerek ahşap parkeye dökülüyordu. Sırtımı kapıya yaslayarak yere doğru kaydım ve yere oturduğumda çantamdaki telefona düşen bildirimin sesi beni daha da sarstı. Gözyaşlarım gözlerimden akarken düşündüm.

Bu gece olanları.

İçime iğne ipliğiyle bir beddua gibi diktiği cümleleri...

Onu düşündüm.

Beni seviyormuş gibi bakan yalan meltemi gözlerini...

Yavaşça dizlerimin üzerinde emekleyerek çantaya yaklaşıp telefonu içinden çıkarırken ellerim titriyordu. Dizlerimin üzerinde yerde bir kukla gibi cansızca oturup elimin tersiyle gözlerimi silerken telefonumun ekranının ışığı yüzümü boyadı.

Düşen mail bildirimine bir an donakalarak baktım.

İncir dalından düşen herkes ölüyordu, sen yaşa istedim;
düştüğün dalın altına yattım, üzerime bir ölüm oldun serildin.

Scanned with CamScanner

Mailin ilk satırları buydu.
Durmadım, devamını okudum.

Ben bir kan gölüyken sevgilim,
içimde seni boğduğumu sananlar olmuş.
Buzdan yapraklarında sevgilim,
gençliğim bir çiçek gibi soluyor.

Üçüncü Perde, Buzdan Yapraklar
J.

Ve sonra ben, elimden kayıp düşen telefonun ışığı tavanı boyarken, ellerimi yüzüme kapatıp haykırarak ağlamaya başladım.

5. Perde
Arkada Bırakılamayan

Boşluk duygusu, sızmaya başladığı ruhu kötürüm bırakırdı. Ruhumda ilerleyen o duygu, usul usul tüm benliğime yayıldığında artık yalnızca ruhum değil, söz geçiremediğim kalbim de kötürümdü. Söyleyemediğim her kelimeyi içime gömmüş, kelime hurdalarından bir yığın oluşturmuştum ve şimdi söyleyemediğim o kelimeler, düşüncelerimde hızla üreyen kanser hücreleri gibiydi.

Yeniden başa dönen herkes, geçmişte yaşadıklarıyla yüzleşirdi ve yine, yeniden başa dönen herkes, aynı hataların içinden hata olduğunu bile bile dayanamaz tekrardan geçerdi. Bu yüzden, yani sırf yeniden başa dönüp o hataların içinden tekrar geçmemek için başa dönmek yerine yeni, temiz bir sayfa açmayı seçmiştim. Ama atladığım bir şey vardı. İnsan ne yaparsa yapsın, sayfa asla beyaz kalmazdı.

Telaşım boşunaydı, açtığım sayfayı karalayan yine ben olacaktım.

Scanned with CamScanner

Bana oyunun üçüncü perdesini göndermişti, bana o lanet dönüşü başlatan oyunun ilk sayfasını göndermiş ve hiçbir şeyin bitmediğini, onu arkamda bırakamayacağımı göstermişti.

Çıplak bedenim yatağa serilmiş, bornozumsa bir çiçeğin yaprakları gibi açılarak etrafımı sarmıştı ve ben sanki o çiçeğin ortasındaki özdüm. Islak saçlarımın ağırlığını uzanıyor olmama rağmen hissediyordum. Tavana vuran arabaların far ışıkları karanlığa gömülmüş odamı anlık aydınlatıyor, sonrasındaysa tavanımdan silinen ışık yeniden karanlığı doğuruyordu. Yavaşça yan dönerek diz kapaklarımı karnıma doğru çektim. Çıplak tenim kendisiyle bütünleşirken bakışlarım yere kan gibi yayılan sokak lambasının turuncu ışığında asılı kaldı. Bu ışığın rengi bile bana onu hatırlatıyordu.

Mania'yı yeniden hayatıma sokuyordu ve şimdi Mantus'un o olduğunu biliyordum.

Onu düşünmek, çağ yangını gibiydi; zihnimde onun fotoğraflarından oluşmuş bir takvim parçalanıyor, her sayfada onun bir fotoğrafı düşüncelerime uçarak vazgeçtiğimi sandığım yerden beni ona yendiriyordu.

Telefonun ekranına dokunmamla, hemen yüzümün hizasında duran telefon yüzüme ve tavana ışığını yaydı. Sakince maile girdim ve satırlar önüme döküldüğünde, karnımdaki o yoğun ağrıyla yutkunup kelimelerin devamında var edeceği yangını bile bile ve o yangında yanacağımdan yana şüphem olmamasına rağmen okudum.

Mantus, Mania'ya hiç göstermediği yüzünü aynada izlerken her zaman yapayalnızdı. Öyle çok yalnızdı ki Mantus, Mania kollarında uyurken bile mezara koyulan bir insanın ilk gününü yaşıyormuş gibi korku doluydu. Mania'nın sırtına sapladığı bıçak, Mantus'un elindeydi ve evet, bıçak Mania'nın sırtına girmişti; öyleyse neden ölen Mantus'tu?

Her kelimede bana anlatmak istedikleri mi vardı yoksa sadece kafamda mı kuruyordum? Kalbimin içinde onu haklı çıkarma isteği bıçağını kaldırmış kalbimi izliyordu. Sanki kalbimin her onsuz atışında, onu içimde haklı çıkarma isteği kalbime kinleniyordu.

Gözlerimi yakmasına rağmen akmayan yaşlarla okumaya devam ettim.

Mantus biliyordu, bir daha hiçbir kadın, peri, şeytan ya da melek Mania gibi olmayacaktı. Olamazdı. Mantus bir şeytandı, yasak tohumdu, zehirdi, ölümdü Mantus ama buna rağmen sol göğsünde ondan habersiz çarpıp duran kalp Mania'yı seçmişti.

Titreyen dudaklarımı dişlerimin arasına çekip, alt dudağımı emerek ağzımın içinde kaybettim. Kirpiklerime bulaşan gözyaşlarını hissettim. Boğazımdaki bombanın pimi çekildi, içime savaş arttıkları düşmeye başladı. Kelimelere buğulu gözlerimle baktığımda, kelimelerin arkasına gizlenmiş beni izliyor gibiydi.

Yalancıydı Mantus, düzenbazdı, hilekâr ve sadakatsizdi.

O zaman kalbinin tam ortasında hissettiği bu yangın nedendi?

Düşündü Mantus, Mania'ya saplayacağı bıçağı ilk aldığı günü düşündü ve yine düşündü, bıçağı Mania'ya sapladığı o günü düşündü.

Birbiri için var edilmiş o iki gün arasında nasıl bu kadar değişmişti?

Kelimeleri beni yutkundurdu. Bunlar dış sesin okuyacağı kısımlardı, buna rağmen, bu kelimeleri bir başkası seslendirecek olmasına rağmen, bu kelimeler onun kaleminden dökülenlerdi. Devamını okumaya gücüm kalmadığında telefonun kilit ekranını kapatıp ya-

Scanned with CamScanner

nağımı ıslak bornozuma bastırarak sessizce sokak lambasının çizdiği ışığa baktım.

Kapı yavaşça tıklatıldığında, üzerimde bedenimi örtmeyen bir bornozla olmama rağmen sesim çıkmadı. Dışarıdan Yağış'ın, "İş?" diye seslendiğini duydum ve burnumu çekip parmak uçlarımla gözlerimde toplanan yaşları silip, "Gel," dedim son derece soğukkanlı çıkan bir sesle.

Yağış kapıyı açtığında, saat sabahın altısıydı, alkollü olmasına rağmen sadece bir iki saat uyumuş olmalıydı, o halde neden ayaktaydı? İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra lambaderi yaktı ve kızıl ışık odama yayılınca, bu bana çok eski gibi gelen ama aslında pek de eski olmayan, can yakıcı bir anıyı hatırlattı. Lambaderin beyaz şapkasına rağmen kızıl yanan ışığı bir an önce değiştirsem iyi olacaktı. İçerisi loş bir şekilde aydınlanmıştı. Yağış karmakarışık olmuş sarı saçlarını dağıtarak bana doğru yürüdü, gözlerinden uyku akıyordu ve beni çıplak görmeyi yadırgamamıştı. Bu zaten alışkın olduğu bir durumdu.

"İyi misin? Kusacak mısın?" diye sordum yavaşça. "Lavaboya götüreyim mi seni?"

"Çok içmedim," diye çemkirdi, sarsaklayarak yatağımın ucuna baktıktan sonra, "Çağlar ile yatarken ateş bastı," diye takıldı bana, bu beni keyifsizce güldürmeye yetmişti. "Çocuğun üzerine tırmanasım geliyor, bu doğal mı?"

"Gayet," dediğimde bana omzunun üzerinden şaşırmış gibi baktı. "Ne? Herkesin içinde gayet ateşli öpüştünüz, bunun bir sonraki adımının seks olmasını istemen çok normal." Çok bilmiş olarak konuşuyorum, yine, evet. Hayatında kaç kişiyle seviştin? Bir. Süper, akıl ver çoktan kazanovaya dönmüş arkadaşına.

"Normal mi? Düne kadar en yakın arkadaşımdı," dedi ve sonra düzeltti, "tabii ki senden sonra."

"Ama bu ikiniz arasında bir cinsel gerilim olmasına engel değil. Öpüştünüz mü? Öpüştünüz. Ee neden bu kadar dram yapıyorsunuz ki? Sevişmek istiyorsan bin üzerine," dedim umursamaz bir edayla.

"Bunu çıplak uzanıp muhtemelen eski sevgilisini düşünen kız mı söylüyor?" Bana alayla baktıktan sonra derin bir nefes alarak önüne döndü. Kararsız görünüyordu. Ayrıca sanırım içimi epey dökmüş olacağım ki kurduğu cümle eskisi kadar sinirlerimi zıplatmamıştı.

"Akşın'ın nasıl baktığını gördün mü?" diye sordu yavaşça, bir an durup sadece yutkundum. Yağış da fark etmişti. Akşın'ın gece boyu gözlerine sinen o bakışlar aslında kalbinin ne denli kırık olduğunu gösteriyordu. Yine de Yağış'ı çok üzmemek için, "Nasıl baktı ki?" diye sordum, sesim ağlamaktan pürüzlü çıkıyordu ama arkadaşım hem içindeki yangından hem de kanındaki alkolden bunu pek anlayamıyordu.

"Ona ihanet ediyormuşum gibi." Birden bu cümle beni buz tutturdu ama bir şeyler söylemektense sustum. "Ama onunla aramda başlayan bir ilişki yoktu. Tek gecelikti, o da biliyordu, ben de biliyordum," dediğimde aslında onun haklı olduğunu ben de biliyordum ama Akşın bu konuya bizden daha duygusal bakıyordu. "Akşın müthiş bir insan. Komik, yakışıklı, şirin, sempatik," diye sıraladı ve ekledi, "ama kahrolası Çağlar'ın hayatının içine sıçacakmış gibi hissettirmesi bana daha çekici geliyor."

"Akşın senden hoşlanıyor," dediğimde, Yağış irkilerek bana baktı. "Ne? Bildiğim şeyi söylüyorum. Sen de biliyorsun. Şaşırmış gibi yapma hiç. Akşın basbayağı senden hoşlanıyor. Ve o gece Çağlar ile aranızda geçenleri gördükten sonra incinmesi çok normaldi. Bir süre daha kalbi kırık hissedecek ama sonra geçecek. Bu süre zarfında Akşın'a karşı biraz anlayışlı olmalısın. O diğer adamlar gibi değil bana kalırsa. Yani seni vücudun için istemedi. Belki başta durum böyleydi ama birlikteliğinizden sonra seninle devam etmenin yollarını aradı."

Yağış üzgün bir ifadeyle, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Onun gibi biriyle olmayı her kız ister. Açıkçası eğer kendine güvenen bir kadın olsam, ben de isterdim. Onunla birlikte olduğumuzda daha uçan kaçanydım, benim için erkekler sadece takılmak içindi. Duygusal bir bağ kurmak için değil." Ayaklarını yatağın üzerine çekti,

Scanned with CamScanner

dizlerini kırıp yüzünü diz kapaklarının üzerine yerleştirerek bana yandan bir bakış attı. "Çağlar konusu... Bilmiyorum. Boşluğuma geldi sanırım."

"Çağlar'a karşı hislerin var," diye mırıldandım.

"Yok değil," diye onayladı beni. "Ama ne kadar sürdürülebilir? Bu işin sonunda Çağlar'ı kaybetmek istemiyorum. Onun arkadaşlığı benim için çok kıymetli."

"Boktan bir durumdasın."

"Sen farklı mısın?"

"Değilim," diye itiraf ettim ama sesim ifadesizdi.

"Korhan'ı özledin," dediğinde bir an dursam da, sonunda, "Evet," diye kabullendim. "Bu yüzden boktanım."

"Ben daha boktanım." Yağış yatağa devrilince gülümseyerek bana baktı, ben de ona... "En yakın arkadaşıma abayı yaktım."

"Geri dönmek istemediğim bir puştu seviyorum."

"Sen daha boktanmışsın."

"Demiştim."

"Geri dönülmeyecek gibi mi?"

"Aynen," dedim, "o yüzden hiç üsteleme."

"Bok Korhan."

"Bok Çağlar," diye destekledim onu.

"İkisi de bok."

"Hayır, o ismini söylediğin haysiyetsiz daha da bok."

"Tamam, o daha da bok," dedi Yağış yumruklarını kaldırıp havaya vurarak. "Al sana bok seni!"

"Ne yapıyorsun?"

"Korhan'ı dövüyorum. Çünkü onu anca hayalimde dövebilirim..."

Sessizce güldüğümde Yağış'ın gözleri yüzüme dokundu.

"Seni zorladığım için üzgünüm," diye fısıldadı, bu anlayışı onda bulmak beni afallatsa da sakince yüzüne baktım ve tepki vermedim. "Bundan böyle verdiğin karar, yanlış bir karar bile olsa tıpkı eskiden olduğu gibi arkanda olacağım. Onu seviyor musun? Sev, destekliyorum. Sevmene rağmen ona geri dönmeyecek misin? Dönme. Bunu da destekliyorum."

Arkadaşımın gözlerine baktım. Uzun zaman sonra orada yeniden, ilk zamanlarda olduğumuz gibi hissettiren Yağış'la karşılaştım. Ne olursa olsun elini bana daima uzatacağını bildiğim, beni yerden kaldıran o Yağış'la. Dudaklarımda titreyen bir tebessümün doğuşuna şahit olan siyah gözleri şefkatle kısıldı.

"Şu lensler gözlerimi ağrıttı panda," diye söylendi. "Gidip çıkarak yatayım yoksa net bir şekilde karın kaslarını gördüğüm Çağlar tehlike altında olacak..."

"Sapık," diye mırıldandım. "Gerçi bu düşünceni biliyor olsa sana kalmazdı..."

"Ha?"

"Hiiiç."

"Bir şey söyledin, açıkla..."

"Duymak istediklerini sana ben değil, Çağlar söylesin..."

Bir süre gülüştük. Yağış odadan çıktığında, üzerime sinen yine sessizlikti. İki yana kıvrılmış dudaklarıma rağmen tavana bakarken iki gözümden de aynı anda şakaklarıma doğru iki damla yaş süzüldü.

90'lara ait pop bir şarkı, hafif tınısıyla duvarlara çarparak kafenin içinde melodilerin rüzgârını estiriyordu. Önümde pek dokunulmamış bir kahvaltı tabağı, tam karşımda Timsal, sağımda Yağış, solumda Çağlar ve masanın diğer noktalarına dağınık bir şekilde yerleşmiş Ayçelen, Anka ile Yağız vardı. Kahvaltı etmek için çıkmıştık ama ortada dönen sohbet öyle keyifliydi ki, hiç kimse tabaklarına dokunmamıştı.

Scanned with CamScanner

Ara sıra gözlerim boşlukla savaşsa da genel olarak arkadaşlarıma katılım sağlıyordum. Düşünceler beni içine çeken bir girdap dahi olsa, ben o girdabın içindeyken de savaşmayı öğrenmiştim, o yüzden artık bir girdap beni yutmamış gibi davranmak eskisi kadar zor gelmiyordu.

Buraya gelmeden önce anneannem, dedem ve dayımla uzun süren bir telefon görüşmem olmuştu. İyiydiler, o yüzden içim bir nebze daha serindi. Dayım ayrılığı henüz atlatabilmiş değildi, kulağıma geldiği kadarına dayanarak içkiyi arttırdığını söyleyebilirdim ve yengemin adını hâlâ yara bandıyla kapatıyordu.

Dirseğimi masaya koyup yüzümü avucumun içine aldığımda, gözlerim kahverengi renginin hâkim olduğu, tepesinden halatlara bağlı küçük sarı ampullerin sarktığı kafenin kasasına doğru baktım. Kasanın arkasında bone takan genç kız gülümseyerek bir adama kahve uzattı ve sonra sırtını bana dönüp mutfağa girdi. Tam gözlerimi Ezrak ile ilgili bir anısını anlatan Ayçelen'e indirecektim ki, kafenin cam kapısının itildiğini hissetmemle rüzgâr çanlarının şangırdaması bir oldu.

Gözlerimi kafenin kapısına çevirdiğim an kaşlarım hayretle kalktı. Akşın, uykulu gözlerini ovuşturarak kafenin içine girmişti ve üzerinde yün bir hırka, altında da ona epey bol gri bir eşofman vardı. Siyah şapkasını gölgeliği arkaya gelecek şekilde ters takmıştı. Ağzını genişçe açarak kasaya doğru yürüdüğünü gördüm. Bakışlarım ayaklarına kaydığında, beyaz sporlarının arka kısımlarına basarak ayakkabıyı ezdiğini ve bir terlik gibi giydiğini fark etmiştim.

"Bak bakayım burayı alo orada mısınız anfendi?" diye sordu Akşın uykulu uykulu. Bu ses, masadaki herkesin tıpkı benim gibi birden o yöne dönmesine neden oldu. "Kız orda mısın beklerim burda."

"Geliyorum efendim, bir saniye."

"Ne efendimi beya, ben sıradan bir erkeyim."

Kız mutfaktan kafasını çıkarıp genişçe gülümsedi. "Aa her zamankinden mi?"

"Aşta ne her samankisinden kendimi zengin baro gibi issederim, dur, evet her samankinden."

Kız gülümsedi. Ezrak'ın dövme atölyesinden bir iki sokak kadar uzaktaydık, sanırım bu kafe Akşın'ın bu aralar sık ziyaret ettiği bir kafeydi. Tam ağzımı açacaktım ki, Ayçelen beni durdurup keyifli keyifli onu izlemeye başladı.

Kız, bir kese kâğıdına birkaç çeşit poğaça koyup daha sonrasında karton bardaklara kahve doldurdu. Akşın arka cebinden derisi soyulmuş cüzdanını çıkararak ödemeyi yaptıktan sonra, "Soyarsın beni melek yüzlü şeytan. Aynı senin gibi bir tane daha tanırım. O da soydu kalbimi, tuttu fırlattı bir de üzerini çiynedi. Sever misin o şarkıyı?" Paranın üstünü aldıktan sonra kıza güvenmiyormuş ve sanki matematikle arası çok iyiymiş gibi paranın üzerini saymaya başladı. "İki yüz enli binnira eksik, bak bakayım bu göze, ver iki yüz enli binniramı."

"İki yüz ne?"

"Yeni parayı geçtikti dimi? Doğru. Yirmi beş kuruşumu ver."

"Eksik yok..."

"Madiden yok dersin, var."

"Beyefendi, eksiksiz verdim."

"Soyguncular sizi ya, napayım aç karıncazımı doyurmaya gelirim başka çare mi var? Yok."

Kız gülümsedi.

"Ne gülersin bana?"

"Hiç..."

"Yakışıklı biriyim diye mi gülersin? Numaramı yazayımı sana?"

"Ne?"

"Numara numara, telepoğune nağambır."

Kız tekrar gülünce ben de güldüm.

"Gülersin bana, görü müsün, beyendin beni."

"Şirinsiniz, teşekkürler."

Scanned with CamScanner

"Rica ederim er zaman öyleyimdir."

"Şşşşşşş!" diye seslendi Ayçelen.

Akşın etrafına bakıp, "Ela mı yakın acaba? Bir işeme sesleri geliy kulama şar şar," dedi.

Kız şaşkınlıkla, "Ela mı?" diye sorunca, Akşın başını salladı.

"Şeyi derim, toolet."

"Ne?"

"Toolet toolet, ela."

"Bu herif salak," dedi Çağlar gülerek. "Ama seviyorum piçi Lan Akşın, gelsene."

"Kimsiniz?" Akşın bunu söylerken bize doğru dönmüştü. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Aa kankam Çağlar, cigol Ayçelen, gözlüklü mızıka çalan kız, yüzünü boyayan deli oğlan, aaa yılan Yağış ve de canım yengem İs."

"Bana yine yılan dedi..."

"Ne deseydim sen en güzel duyguların katilisin."

Kız şaşkın şaşkın Akşın'a bakmaya devam ediyordu. "İki yüz enli binniramı vermediğin için bu ilişkiyi düşünmem gerekecek," dedikten sonra kızdan uzaklaşıp bize doğru yürümeye başladı. Elindekileri masanın üzerine bırakırken düşen eşofmanını yukarı neredeyse midesinin üzerine kadar çekti. "Zengin köpeklere bak ben pooça kemireyim o çirkin Ezrak'ın Murat Kekili'ye benzeyen saçlarına bakarak, onlar manzaralı masada kavaltı etsinler."

"Yine kız tavlamaya çalışıyorsun bakıyorum," dedi Ayçelen, Akşın'a gözlerini kısarak bakarken.

"Ne alakası var beya? Ben tavlamaya çalışmam, onlar tavlanır peşimden gelirler bilmez misin?"

Dudaklarımda bir kıvrım büyüdü. Anka'yı görmezden gelmesi dikkatimden kaçmamıştı. Hepimiz için birkaç kelimesi varken Anka'yı görmezden gelmiş ya da aralarında herhangi bir muhabbet olmadığından ona sataşmaya çekinmişti. "Er saba gelirim buradan pooça alırım," dedi kelimeleri kendine göre şekillendirerek. "Kave

de alırım, Ezrak'a söylemeyin ama er seferinde farklı bir tarif diyerek kave deyil çamur içirir bana be."

"Bunu özel olarak sevgilime söylemeyi planlıyorum."

"Bravo Cigol Ayçelen, senden başka bir şey beklenir miydi?" diye sordu Akşın. "Zenginsinis tabi, yeyin için silin ağzını kalkın gidin. Ben em Ezrak'lan uğraşırım em onun kaveleri yüzünden zehirlenmekten korktuğum için sağlığımlan uğraşırım."

"İşin zor," dediğimde Ayçelen bana kötü kötü baktı.

"Gideyim de aç Koran'la aç Ezrak'ın karnını doyurayım," dedi Akşın birden. Korhan'ın Ezrak'ın stüdyosunda olması benim için büyük bir etki yaratmamalıydı, zaten başka nerede olabilirdi ki? İfadesiz yüzümü kahvaltı tabağına indirdiğimde Akşın çoktan hepimizle vedalaşıp kafeden çıkmıştı bile.

Anka, "Şey," deyince, gözlerimiz birden ona doğru çevrildi. "Akşın benden pek hoşlanmıyor mu?" Gözlerini bana sabitleyince, cevabı kimseden değil de benden beklediğini fark ettim. "Herkesle konuştu ama benimle konuşmadı."

"Sadece birkaç kez karşılaştınız, belki onun tutumundan hoşlanmazsın diye düşünmüştür. Akşın biraz hakaret ederek sevmeyi seviyor ya..."

"Öyle mi?" Anka kafasını yavaşça salladı. "Rima'yla bile konuşuyordu da, ondan sordum. Şey, önemli değil."

Anka pek çaktırmazdı ama insanların onunla ilgili düşüncelerini önemserdi aslında. Her zaman dışarıya gülümserdi, her ne kadar içine kapanık olsa da insanlar onun gülen yüzünü görürdü. Anka'nın en belirgin özelliklerinden biri neşesiyken, bir diğeri utangaçlığıydı. Onu kandırması, bir çocuğu kandırması kadar kolaydı. Sanırım beni kandırması da bir çocuğu kandırmak kadar kolaydı.

"Takma kafana Ankakuş," dedi Çağlar gülümseyerek. "Akşın kesin seni de çok sevmiştir de vereceğin tepkiden korkmuştur, ondan konuşmamıştır seninle. Kız sen sevilmez misin hiç?"

Scanned with CamScanner

Çağlar'ın son sorusu, Anka'nın gözlerinin yavaşça ona dokunmasına neden oldu. İri, badem gibi koyu renk gözlerine karşın kasvduran bakışlarına sinen duygular sessizlikle çevriliydi. Bakışlarıyla bile bir şeyleri anlatmaktan korktuğundan, gözlerine bile duvar örmüştü Anka. Sanırım Çağlar'ın Anka'nın ona karşı olan duygularından haberdar olmasından korkuyordu. Çünkü görmüştü. Bir şansı olmadığını, Yağış'ın onun olmak istediği yerde oturduğunu ve Çağlar için önemini... Anka gözlerini masaya indirip sadece gülümsediğinde canım bu defa arkadaşım için yanıyordu.

Anka'nın ne hissettiğini merak etmiyordum çünkü ne hissettiğini bilirsem, şu an hissettiğimin beş katı daha boktan hissedeceğimi biliyordum. Anka narin, uzun parmaklarını masanın üzerine koyup sakince masayı izlemeye devam ederken, konuyu değiştirmek ister gibi, "Bu gece normalde çalışmayacaktım ama Serkan'ın bir işi çıktı, yerine bakacağım," dedim, dün çalışmış olmama rağmen bu geceyi de Garaj'da geçirecek olmaktan açıkçası ben de çok mutlu değildim ama Serkan'a karşı kendimi borçlu hissediyordum. Hem de dün gece aşırı utanmıştım. Benim yüzümden yüzüne darbe yemesi, itilip kakılması beni ona karşı çok mahcup duruma düşürmüştü. "Eğer isterseniz bu gece de gelin, ama bu sefer herkes hesabını öder, benden demesi."

"Hesap dedin orada bir uzaklaştık seninle," dedi Çağlar. "Ben oğlak burcuyum, bence bu yeterli bir cevaptı."

"Yeterli bir cevaptı Bay Ensesi Kalın," diye homurdandım. "Cimri seni."

"Aslında bir uğrasak fena olmazdı, sonra da birkaç kulüp gezerdik," dedi Yağış, ona kötü kötü baktım. "Ne be? Başını mı bekleyeceğiz bütün gece?"

"Bu karı güya beni görmeye gelmişti," dediğimde Yağız ve Timsal aynı anda güldüler ama ben hâlâ kötü kötü bakıyordum Yağış'a.

"Seni gördüm, sıra Eskişehir'de..."

"Git be, pis." Çantamdan cüzdanımı çıkarıp masaya bir yüzlük bıraktıktan sonra, "Ben kaçıyorum çocuklarım," dedim neşeli tu-

maya çalıştığım ama kesinlikle solgun çıkan bir sesle. "Kuaför randevum var, sonra da üzerimi değiştirip işe geçerim."

"Kuaförde ne işin var? Saçlarını falan mı kestireceksin?" diye sordu Yağış.

"Bilmiyorum ya, gittiğimde karar vereceğim."

Çantamı toparlayıp oturduğum yerden kalktım. Yanlarından ayrıldığımda hava güneşli ama soğuktu, kabanımın yakalarını kaldırıp boynumu içine gömmeme rağmen sanki soğuk bir yolunu buluyor ve kıyafetlerimden içeri sızıyordu. Kuaförün büyük cam duvarları vardı ve iki kattan oluşuyordu, lüks bir yerdi. İnsanın saçlarını emanet ederken tedirgin olması imkânsız gibi geliyordu. Ben saçlarımı beni ruhen öldüren adamın ellerine bile hiç düşünmeden vermiştim zaten. Kuaför saçlarımı biraz kısaltmış, sonunda ortak aldığımız kararla saçımdaki siyah boyayı akıtıp saçlarımı olduğu renkten daha açık olması için biraz açmıştı ve sonra da koyu kumral rengine boyamıştı. Bal köpüğünden daha koyu bir tondu ama kesinlikle sarı gibi de durmuyordu. Kül rengi parıltıları olan kurumuş yaprak rengindeydi saçlarım artık. Aynadaki yansımama saçlarım kurutulduğu esnada dikkatle bakmış, yeni renge alışmaya çalışırken yaşanan her şey, o gece saçlarımı kendi elleriyle gecenin karanlığına boyayışı, tümü canlanmıştı.

Bu saç rengi daha önce denediğim bir saç rengi olmasa da her nasılsa aynada gördüğüm kişi bir yabancı değilmiş gibi hissetmiştim. Sanki bu saçların içindeki yüzümü daha önce de görmüşüm gibi hissediyordum. Yine de bir süre gözümü yoracaktı. Geniş alnımı kaküllerle örttürmedim bu kez. Saçlarımın uçlarındaki kırıkları kesip alan makas geriye güzel bir saç modeli bırakmıştı.

Kuaförden çıkmış, eve geçmiştim ve evde kimseyi bulamamıştım. Muhtemelen Eskişehir kazan, arkadaşlarım kepçeydi şu an. Siyah yüksek bel bir tayt, göğsümün altında biten siyah bir crop ve üzerime de siyah bir deri ceket alarak asker postallarımı ayağıma geçirdiğimde yüzümde gözlerimi boş bırakan, dudaklarımıysa koyu mor rengine boyayan bir makyaj vardı. Fönlü ve yeni rengiyle parıldayan saçlarımı serbest bırakmış, omzuma siyah bir çanta al-

Scanned with CamScanner

mış ve evden çıkmıştım. Bugün topuklu giymememin sebebi dün gerçekten yorulmuş olmamdandı ve bugün de topuklu bir bot giysem muhtemelen ayaklarım su toplayacaktı. Geceyi rahat geçirmenin tek yolu düz taban postallarımı giymekten geçiyordu.

Tam evden çıkmak için merdivenleri indiğim sırada dış kapıya sokulan anahtarın sesini duydum, anahtarı iki kez çeviren kişinin kapıyı itmesiyle kapı aralandı ve kapının hemen arkasında Timsal'i gördüm. Ojelerle şekiller çizdiği uzun tırnaklarına baktım, kapıyı kapattığı süre zarfında ellerinin ne kadar kibar göründüğünü düşünmüştüm. Anahtarı vestiyerdeki büyük kasenin içine attı, dalgın bakışları etrafa dokunsa da henüz beni fark etmemişti. Beni fark ettiğinde bir an donup kaldı.

"İsyu," dedi gözleri iri iri açılırken. "Saçların?"

Ellerim otomatikman saçlarıma kayarken, "Boyattım," dedim, gözlerimde kararsız bir bakış belirirken Timsal'e beğenip beğenmediğini merak ettiğimi belli eder gibi bakıyordum.

"Hazırlıksız yakalandım." Çantasını omzundan sıyırıp vestiyere astıktan sonra bana doğru ilerledi. Çoktan merdivenlerin sonuna gelmiştim. "Bu rengin adı ne? Çok farklı. Hem doğal duruyor hem de nasıl desem, farklı?"

"İyi anlamda mı?"

"Tabii ki iyi anlamda. Gerçi ben saçını patlıcan moruna da boyatsan patlıcan moru fanı olurdum."

Güldüm. "Erken dönmüşsün. Ve ayrıca teşekkür ederim."

"Kafam kaldırmıyor benim gürültüyü ya, yalnızlık insanıyım. Akşın mızıkalı kız dedi bana, kafam bozuk biraz. Akordeon diyemedim ona. O an söylemem gerekirdi. Şimdi bir hafta boyunca kafamın içinde Akşın ile akordeon ve mızıka tartışması yapacağım. O bilmeyecek. Bilmeyecek olması beni biraz sinirlendirdi."

"Bazen aşırı hızlı konuşuyorsun." Son basamaktan inip onun saçlarını karıştırdım. Bana kötü kötü baktı. "Öyle zamanlarda kafanı ısırasım geliyor."

Gözlerini kısarak bana baktı. Timsal benden birkaç santim daha uzundu ama her nedense yarımda küçücük kalıyormuş gibi hissedip onu sıkıştıra sıkıştıra sevesim geliyordu.

"Bana bak İsyu," deyince gözlerimi kısarak ona baktım, o da gözlüğün arkasında beni izleyen açık renk gözlerini kıstı. "Moralin gerçekten iyidir midir?"

"Ne?"

"İyidir midir?"

"İyidirdir."

"Yalan." Gözlerini kısarak biraz daha yaklaştı. "Sen istiyor ısırık, önce anlatacak o andaval o gece ne yaptı?"

"Serkan'ı yumrukladı," dedim çat diye. Timsal bu söylediğimi beklemiyor olacak ki bir an donup kaldı.

"Nasıl yani elini kaldırıp gözüne vurmalı yumruktan mı bahsediyoruz yoksa elini kaldırıp ağzına vurmalı mı? Elmacık kemiği? Burun? Çene? Alın ortası, kaş, kafa?"

"Timsal?"

"Ha?"

"Yumruk attı işte, çocuğun ağzının kenarı kanadı."

"Ağza çalıştı yani."

"Ağız galiba, bilmiyorum. Sadece öyle bir vurdu ki, karşımda duran Serkan bir salise gibi kısa bir zaman diliminde yerdeydi."

"Etkilenmemem gerek." Bunu dümdüz bir suratla söylemişti. Birden yan döndü, zıplayarak, "Etkilenme çökelek, etkilenme, etkilenme!" diye bağırdı. Sonra birdenbire durup bana döndü. "O hayırdır eşkıya mıymış ne yumrukluyor elalemi kendini mafya mı sanmış? Onun yaptığı gider benim yalnız hoşuma bile gitmez. Az önce gitti, şu an gitmiyor."

"Beni aşırı eğlendiriyorsun," diyerek genişçe gülümsediğimde, gerçekten söylediklerim doğruydu. En boktan hissettiğim zamanda bile yaptığı şapşallıklar tüm o kederi dağıtıyor, kısa bir süre bile olsa nefes aldırıyordu bana.

Scanned with CamScanner

"Sahnenin bu kısmında öpüşmemiz gerekiyor İsyu," diye tiye aldı beni. "Şu yumruk olayı neden oldu peki? Yani o sahneyi hayal edip kalp spazmı geçireceğimden değil, hiç alakası yok. Ne olduğunu merak ederim sadece."

"Son cümlede Akşın'la konuştuğumu hissettim..."

"Öğretiyor paşa bize bir şeyler. Of bahsetme şundan ya, yine alnımdaki damar atmaya başladı. Mızıka çalıyormuşum ben."

"Akordeon," dediğimde başını hızlıca salladı.

"Sen gittikten sonra yine geldi o. Bremen Mızıkacısı dedi bana."

"Direkt yanlışsız mı söyledi bunu?"

"Bir saat düşündükten sonra birden Beyamen Mızıkacısı dedi ama sorun yok, onun dışında herkes aslının ne olduğunu anladı zaten."

Aniden gülmeye başladım. "O ânı görmek isterdim..."

"Abe bilir misin şeyi dur Ayçelen bilir görgülü cigoldur o," diye taklit etti Timsal, Akşın'ın ses tonunu. "Şey zurnacısı işte beya, şey şey çalgıcı ne zurnası? Aşta. Haaaahh Beyaaamen Mızıkacıları." Durup ciddi ciddi bana baktı Timsal. "Beyamen Mızıkacısı seni ya."

"Nasıl bu kadar aynı yapabildin?" diye sorarken gülmeye devam ediyordum.

"Çalgıcı ve zurnacıdan mızıkacıya uzanan yolculuğa maruz kalmam normal, onu birebir taklit edebilmem anormal yani..."

"Tamam Beyamen Mızıkacısı."

"İsyu," diye homurdandı. "Kafamın içinde seninle de mi tartışayım?"

"Tamam tamam, kızma."

"Anlat, neden yumruklandı Serkan denen adam insanı?"

"Hiçbir sebep yokken. Sadece omzuma dokunduğu için."

Timsal tek kaşını kaldırdı. "Beyimiz kendini Wattpad'te sandı."

"Sinirlerim tepeme öyle çok toplandı ki. Bir de kalkmış bana beni nasıl geride bırakabilirsin muhabbeti yapıyor. Sanırsın bana padişah torunu."

"Hiiiç. Sadrazamın sol yumurtalığı sanki."

"Değil mi? Yapmış etmiş kalkmış bana diyor ki sen yaşıyorsun ben öldüm. Bak bak, yok ya?"

"Yapma ya ölmeni mi tercih edermiş? Ölmüşmüş. Edebiyata bak. Nasıl nefes alıyon lan dalyarak diyemedin mi?"

"Değil mi? Keşke deseydim."

"Şovmen," dedi Timsal gözlerini kısarak.

"Sinirlendim ben yine."

"Şimdi sinirleniyorsun da kesin yine ağladın..."

"Bok gibi konuşursa tabii ağlarım." Dudaklarımı büzdüm. "Ben onu geride bırakmak için buralara gelmişim, dur bir nefes alayım, şak diye çıktı geldi. Ya bir de karşıma geçmiş konuşuyor bıdı bıdı."

"Özür dilemedi mi ayı?"

"Özür dileyince bitecek mi sanıyorsun?"

"E en azından dileseydi de iki tokatla alsaydım canını?" Timsal ellerini sivrisinek gibi ovuşturdu. "Of, bugünlerde aşırı derecede onu tokatlamak istiyor canım ya. Keşke bir merdivenim olsa, onun kalas vücuduna yaslar, merdiveni tırmanır ve onu tokatlardım."

Ona garip garip baktım.

Bir elini beline koyup, sosyal medyada sık sık gördüğüm çocuk mu yoksa yetişkin bir insan mı bir türlü anlayamadığım siyahi adam gibi baktı. "Bu boy farkı canımı sıktı şimdi."

"Boy farkı olmasa tokatlardın yani?"

"Şimdi de tokatlarım?"

"Emin misin?.."

"Olabilir, bazı insanlar eline koluna sahip çıkamaz bazen?"

Tekrar gülümsediğimde, o da yavaşça gülümsedi.

Scanned with CamScanner

"Ha şöyle gül, canımın ciğeri," dedi, "saçları da ne güzel olmuş yav kurban olduğum..."

"Akşam gelecek misin?"

"Bak peşin konuşalım ben gürültü sevmem, Yağış abla iyidir hoştur ama alkol alınca taramalı tüfeğe bağlıyor. İnanır mısın bilmem dün gece onu tokatladığımı hayal ederek uyumak terapi gibiydi. İyi geldi. Tokatlayamadığım gerçeğiyle sabah uyanınca yüzleşip sinirlendim."

"Bu gelmeyeceğim demek mi?"

"Geleceğim ama Yağış abla çok içerse eve almasak nasıl olur demek..."

"Dün çok içmedi..."

"Tamam işte ya bir de çok içerse?.."

Gülerek kapıyı açtım. "O sizin aranızdaki sorun, ben karışmıyorum."

Evden çıktığımda düşüncelerim de kafamın içinde sıkış tepiş halde benimle beraberdi. Üzerimde dün geceye ait bir yorgunluk olduğundan bir taksiye atlamış, birkaç dakika içinde kendimi Garaj'ın kapısında bulmuştum. Gökyüzü eflatun bulutlarla kaplıydı ve güneş, turuncu bir alev yağmuru gibi akşamı var eden ağını örmeye başlamıştı. Artık siyahtan daha açık renk olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken mekânın kapısını iterek içeri girdim. Duvar dibindeki masada sık sık denk geldiğim iki sevgili oturuyor, bunun dışında mekânın ortasına doğru olan masaların birinde de iki kız koyu bir sohbetin ortasında gibi görünüyordu.

Rüya yüzünde geniş bir tebessümle paspasın sapını tek eline aldı ve diğer elini bana doğru kaldırıp yavaşça salladı. "Hoş geldin."

Tek kaşım havaya kalkarken, "Sen de mi bugün buradasın?" diye sordum. Dün de belli bir saate kadar çalışmıştı, bildiğim kadarıyla bugün onun günü değildi.

"Serkan'ın yokluğunda yorulma diye geldim," diye açıklamada bulunup paspası arkaya doğru sürükledi. "Bu akşam çok dikkatli olmamız gerek. Yani işlerin tıkırında olduğunu göstermeliyiz."

"Neden ki?" Boynumdaki çantayı çıkarırken kaşlarım sorgum sorunun nemiyle şekillenmişti.

"Salmanlar'dan biri gelecekmiş," dedi, "muhtemelen küçük Salman gelir. Güz. Teftiş gibi düşün. Bir süredir buraya pek bakmıyorlardı. Aslında eskiden Hun abi hep buralarda olurdu."

Tek kaşımı kaldırıp çantayı bar tezgâhının üzerine bıraktığımda, Rüya birdenbire iri gözlerle bana doğru döndü. "Bir saniye, saçlarını mı boyattın?"

"Evet."

"Vay canına, mükemmel olmuş. Gerçi siyah da çok yakışıyordu." Gülümseyerek bana yaklaştı. "Gözlerinin rengi daha sarı gibi bir yeşil olmuş şimdi. Ela gibi. Saç rengiyle alakalı sanırım."

"Bilmem," diye mırıldandım ama Rüya'nın bu kadar dikkatli inceleyerek bana bakması biraz tuhaf hissettirmişti. Kafamın içindeki düşünce enkazının içinden yeni bir fikir hâlâ nefes aldığını göstermek istiyormuş gibi elini dışarı doğru uzattığında, Rüya ile kısa bir sohbetin tam ortasındaydım. Madem o durmadan kendini benim önüme koyacaktı, ben de kaçmak yerine kendimi onun önüne koyacak ama onun aksine ulaşılmaz olacaktım. Duygularımı bu denli hiçe saydıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi beni geri istemesi her ne kadar içimdeki arsız çocuğun onun için çığlık çığlığa ağlamasına sebep verse de aslında bu durum ciddi manada canımı sıkıyordu.

"Daldın yine," dedi Rüya, irkilerek ona baktım. "Dün gece bir şeyler ters mi gitti? Ben gittikten sonra." Elindeki bezle tezgâhın üzerinden geçtikten sonra ince kaşını havaya kaldırarak bana baktı. "Rafet bir şeyler anlattı ama anlamadım. Serkan da işe gelmedi bugün."

"Bir şey olmadı," dediğimde oyunculuğum yine ruhumdan sızan parçalarla var ettiği tacı saçlarımın arasına yerleştirmişti.

Scanned with CamScanner

"Bakar mısın?" Olgun bir adamın sesi konuşmamızı böldüğünde, bar tezgâhının diğer tarafındaydım. Kafamı çevirdiğim an karşılaştığım buz mavisi gözler bana merakla bakıyordu. Siyah saçlı, esmer, kirli sakallı bir adam tam karşımda duruyordu. Adama sorguyla bakarak yavaşça yaklaştığım sırada, "Margarita," dedi soğuk, buzdan bir sesle.

"Tabii ki," diye fısıldayıp, Rüya'ya bakmadan sırtımı onlara döndüğümde elim direkt olarak tekila şişesine gitmişti. Margarita bardağının içine biraz tekila, biraz da limon suyu koyarak karıştırdıktan sonra meyvelerini ve buzunu ekledim. Limon dilimini bardağın kenarına yerleştirip adama doğru döndüğümde, mavi gözler bende değil, elinde duran telefondaydı. Adamın içkisini önüne bıraktığımda sadece kafasını salladı.

"Sen yeni misin?" diye sordu, boğuk sesine yerleşen soruya önce kafamı sallayarak, sonrasında da, "Evet," diyerek yanıt verdim.

"Daha önce seni görmemiştim." Gözlerini telefon ekranından ayırmıyor, sadece ekranı izliyordu. Margaritasından bir yudum aldıktan sonra sonunda buz mavisi gözlerini gözlerime taşıyıp bana kısa bir bakış dokundurdu. "Daha önce hiç tıpkı bir aptal gibi birinden mesaj bekledin mi?"

Adamın bu sorusuna hazırlıksız yakalandığımdan mıdır yoksa beklediğim geceler zihnimden gözlerime yağmur gibi yağmaya başladığından mıdır bilinmez yutkunma ihtiyacı hissetmiştim.

"Ne fark eder?" diye sordum sadece.

"Bir şeyler fark etmese sormazdım." Sesi mühür gibi sert ve vurguluydu.

İfadesiz bir suratla, "Beklediğim oldu," dedim dürüstçe.

"Peki o mesaj geldi mi?"

Hatırladım. Geçirdiğim yastığa yangın dolan gecelerin, ateşin kalbimde kan gibi pompalandığı o gecelerin sonunda onun kollarında daldığım uykuları hatırladım. Bakışlarım bir geçmişe takıldı ve geçmiş başımda karanlık bir gece gibi gerilirken, gözyaşlarım o göğün bir yıldızı gibi kaymayı beklemeye başladı. Ne yaşanırsa

yaşansın, geceyi kanatlarının altında, onun kollarında geçirdiğimi ve tüm kâbuslarımın üzerimden silinirken onun yanımda olduğunu hatırladım.

Hatırlamak, ciğerde oluşmuş bir leke gibiydi.

"Zor bir soru mu sordum?"

"Evet, yani hayır," dedim kısık sesle. "Soruyla alakalı değil, benimle alakalı bir zorluk."

"O mesaj gelmedi sanırım."

"O mesaj da, mesajın sahibi de hep geldi."

"Vay," derken kokteylinden bir yudum daha aldı. "Şanslı bir kadınsın öyleyse."

Acı bir gülümseme dudaklarımı kalbimi şekillendirdiği gibi şekillendirdi. "Pek sayılmaz."

"Gerçeği söylemek yerine makul yalanları tercih ediyor olmalısın," dediğinde, ona anlayamayan gözlerle baktım. "Zira bence sen şanslı bir kadın olduğunu biliyorsun ama kendine makul yalanlar söylüyorsun."

"Öyle mi dersiniz?"

"Sizli bizli konuşmana gerek yok." Gözlerini telefona indirdi. "Zaten benim beklediğim mesaj gelmedi. Seninkinin gelip gelmemesiyle ilgilenmiyorum."

"Ya gelirse?" Gözlerimi adamın mavi gözlerine mıhlasam da o bana değil, ekrana bakmaya devam ediyordu. "Baksana, dışarıda güneş yok ama içeride ışıklarımız hâlâ yanıyor."

"Kendine karşı da bu kadar iyimser misin yoksa benim zavallı bir göt mü olduğumu düşünüyorsun?" Yarım yamalak bir gülümseme adamın dolgun dudaklarından geçip gitti. "Sana bir sır vereyim mi?"

"İstersen."

"Başkalarını düşünerek yaşarsan seni sadece onları düşündüğün sürece severler. Bence biraz kendini de düşün." Ona anlamayan

Scanned with CamScanner

gözlerle baktığımda omuz silkti. "Sana bakınca kendini pek düşün-meyen birini gördüm."

Bir şey söylemedim.

"Fazla vicdanlısın. Baksana, orada durmuş beni teselli ediyor-sun. Bayağı kirli bir vicdanın var. Oysa benimki epey temizdir. Pek kullanma şansım olmadı."

"Bir mesaj bekleyen benmişti gibi konuşuyorsun," dediğinde bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Bir kalbin olmasa o mesajı bekle-mezdin, değil mi?"

"Bir kalbim olsaydı?" Güldü. "Kalbimi mesajı beklediğim kişide bıraktığım için bekliyorum. Göğsüm yeterince boş."

"Umarım beklediğin mesaj gelir."

"Gelmeyecek olması beklemeyeceğim anlamına gelmez." Kok-teylinden bir yudum daha alıp telefonu kenara bıraktı.

"Terzi kendi söküğünü dikemiyor," diye mırıldandığında, adam bana anlayışlı ama soğuk gözlerle bakıyordu.

"Öyle de denebilir. Artık bir mesaj beklemiyor musun?"

"Beklemiyorum," dedim açıkça ama yine de gözlerim telefona ne zaman dokunsa, kalbimde bir boşluk yankısı uyanışa geçerek en acı cümleleri içimde çağlatıyordu.

"Vay, çok iyi yalan söylüyormuşsun."

Afallayarak, "Ne?" diye sordum.

"Artık mesaj beklemiyor olsaydın, sana başta sorduğum soru karşısında dokunsam ağlayacakmışsın gibi bakmazdın."

"Her neyse, sana iyi eğlenceler," diyerek tezgâhın diğer ucuna gidecektim ki, cebinden bir sigara paketi çıkarıp paketi bana doğru uzattı. "İçer misin?"

"Hayır, çalışırken içmesem daha iyi."

Bir sigarayı dudaklarının arasına dengeledikten hemen sonra iç cebinden lacivert bir çakmak çıkardı. Çakmağın ucundan fırlayan alevin sesi, ortamdaki müziği aşarak zihnime doluştu ve alevler si-

garanın ucunu tutuşturdu. Büyük parmaklarının arasına kıstırdığı sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken, çektiği ilk nefesin zehri du-daklarının arasındaki küçük boşluktan sızarak beyaz bir sis bulutu gibi zamana yayıldı.

"Muhtemelen bir zamanlar mesaj beklediğin ama artık mesaj atmasını beklemediğin o kişiye öfkelisin," dedi anlayışlı bir sesle. "Bir insanı tamamen tanıdığını düşündüğünde ama bir konuda seni yanıltığında, öyle derin bir öfke duyarsın ki, tanıdığın tüm doğ-rular boş gelir ve sadece öfkeni kusmaya başlarsın." Sigarayı tutan parmaklarıyla şakaklarını ovdu. "Kalp işte. Bir kez kırıldığında, bin kez de tamir edilse, nankör, yine suçlar onu bir defa kırarı."

Sessizliğimi korudum ama yine de akrep, yelkovanın üzerinden geçerek kırdığı her rakamı yavaşça tamir etmek için pusuda bek-liyordu. Kelimeler dilime yayılmış zehir gibiyken, sesim o zehrin etkisiyle felç olmuş bir beden gibiydi; ağzımı açıp tek bir kelime edemeden karşımdaki yabancıya baktım.

"Zaman bir kez senin için akmaya başladığında, zamanı dur-durup yaşayacaklarına engel olamazsın," diye fısıldayıp bir miktar parayı kokteyl bardağının altına koyarak geri çekildi. Tam telefonu cebine atıyordu ki, telefon birdenbire çalmaya başladı ve mekânın cam kapısı zarif bir el tarafından içeriye doğru itildi. Adamın mavi gözleri ekranda gördüğü isme bakarken irileşti, ardından omzunun üzerinden arkasına doğru baktı. Küçük bir kız çocuğu, zamandan çaldığı sayıları eteklerine toplamış mekânın içinde onu kimse gö-remezken koşuyor, eteğinden sayılar düşerek saniyeleri var eden yeminlere dönüşüyordu.

Kız nefes nefese elinin tersiyle alnını sildikten sonra, "Telefo-nu açsana!" diye bağırınca, masadaki insan yığınlarının gözleri kıza çevrildi. Nefes nefese yeniden konuştu. "Beni nasıl aramazsın, seni salak!"

"Sen bana mesaj bile atmadın," dedi adam, kız telefonu kula-ğından çekip kapattıktan sonra cebine koydu. Çatık kaşlarla adama bakarken gözlerinden öyle büyük anlamlar yere dökülüp düştüğü yerde anılar bırakıyordu ki...

Scanned with CamScanner

"Sen attın mı?" diye bağırdı kız tekrardan. "Her seferinde ben mi senin peşinden geleceğim, salak!"

İçeride sanki bir rüzgâr esiyor, esen rüzgârda bir romanın sayfaları uçuşarak mekânın cam duvarlarına yapışıyordu. "Buraya gel," dedi adam, sesi birden durulmuş, şefkatle kaplanmıştı.

"Sen geleceksin!" Kız ayağıyla yere vurdu. "Buraya kadar gelen bendim, bundan sonrasında gelen sen olacaksın!"

Adam önce duraksadı, sonra kendi zihninin içinden çıkıyormuş gibi gülümseyerek kıza doğru yürümeye başladı. Kızı büyük kollarının arasına çekerek sıkıca sardığında, mekânın içinde onları izleyen şaşkın bakışlara yayılan mutluluğu izledim. Bazıları alkışlıyor, bazıları hayran bir gülümsemeyle ikisini izliyordu. Kokteyl bardağını ve ücreti alırken dudaklarımdaki gülümseme büyüdü ve o an mekânın kapısı bir defa daha açıldı.

Beklenti bir uçurum yarattığında, onu görme ihtiyacıyla kapıya baktığımda, kapıda gördüğüm kişi o değildi.

Hun Salman'dı.

Kendi içimde bir acıdan kaçarken, girdiğim ilk sokağın başında beni yine bekleyen kaçtığım acının ta kendisiydi. Bakışlarım Hun'un yüzünde asılı kalsa da görmek istediğim kişiyi baktığım yerde görememek içimde bir sessiz çığlığın daha genişleyerek canavara dönüşmesine neden olmuştu. Adam ve kız çıkıp gittiğinde, Hun büyük adımlarla içeri girmişti. Kulağında küpeleri vardı, saçları ve saçları kadar açık renk olan sakalları uzun görünüyordu. Paltosunun içine basit bir tişört, altına da onu bir üniversite öğrencisi kadar genç gösteren kot pantolonuyla postallarını giymişti. Beni görmek onu şaşırtmadı ama mavinin de baskın olduğu yeşil gözleri bana dokunduğu an gözlerinde bir parıltı fark etmiştim.

O bana doğru yürürken, cehennemin alevlerle dalgalanan nehri içinde boğduğu cesedimi yavaş yavaş karaya doğru itmeye başlamıştı.

Tüm çalışanlar Hun'u gördüğü an bembeyaz kesilmiş, arkasından coşkuyla onu selamlamışlardı. Hun, hepsine güler yüzle cevap

verdikten sonra tam önümde durup, "Seni yeniden görmeyi bekliyordum ama burada değil," dedi açıkça. "Hür anlattığında inanmamıştım. Görünce inanmış oldum." Zarif elini bana doğru uzattı. "Tekrardan merhaba."

"Merhaba," diyerek eline uzandım ve bu kez düşünmeden elini tutup yavaşça sıktım.

O an, kapının yeniden açıldığı ve onunla birlikte tüm arkadaşlarının içeriye yavaşça sızarak mekânın içindeki zamanı sıkıştırıp durdurdukları andı.

Zaman içimde kanayan bir yarayken, şimdi ben zamanın yarasıydım ve içinden akıyordum.

Hun'un elinin içindeki elimle gözlerimi yavaşça onun lezâ yeşili gözlerine çevirdiğimde, lezâ yeşili gözler bende değil, bizim birleşmiş ellerimizdeydi. Zihnimdeki sokağın lambası sönmüş, kızgın bir rüzgâr kükrer gibi eserek beni kendi sokaklarımdan birinde kovalamaya başlamıştı. Gözlerimden dökülmeyi keserek kuruyan yaşlar yanaklarımda gergin bir doku bırakırken, kendi zihnimin sokağındaki karanlığa esir edilmiş gibi beni yutmak için yaklaşan rüzgârı arkamda bırakma telaşıyla koşuyordum.

Zihnimin derinlerinde tıpkı düşüncelerimin binalar gibi dikili durduğu o karanlık sokağın sonunda alevler büyüyordu.

Bakışları ellerimize kilitlenmiş haldeyken, herkes içerideydi ama o hâlâ sıkıştırdığı zamanın kapıdan dışarı çıkmasını engellemek ister gibi kapıda öylece durmuş, akrep ve yelkovanın boyunlarını kırarak onları bir köşeye atmıştı. Elimi Hun'un elinden çekmek istesem de o an onun gözlerindeki yansımam beni bile buzdan bir dağa çevirmişti. Hun bakışlarımı fark etmiş gibi, eli hâlâ elimdeyken gözlerini omzunun üzerinden yavaşça baktığım yöne çevirdi ve açık renk kaşlarını kaldırdığını görmesem de hissettim.

Lezâ yeşili gözler her yerdeydi. Başkasının tuttuğu ellerimde, onu izleyen gözlerimde, rengi değişmiş saçlarımda, mekânın içinde kanayan zamanın derinliklerinde...

Scanned with CamScanner

Elimi yavaşça Hun'un elinin içinden çekip kurtardığında, kalbimin içi ağzına kadar duyguları kesen jiletlerle doluymuş gibi hissediyordum. Hun, "Saçlarının rengi güzel olmuş," dediğinde gözlerim bizi öylece izleyen lezâ yeşili gözlerden koparak Hun'un gözlerine bir namlu gibi doğruldu.

"Teşekkür ederim."

Akşın'ın bana baktığını hissettim, ardından yavaşça kapıya yöneldi ve ona bir şeyler söyledikten sonra kolundan tutarak onu mekâna soktu. Onlar için ayrılan masaya ilerledikleri esnada Hun'a bakıyor olsam da hemen Hun'un arkasında hareket ettiklerinden onları da görebiliyordum.

"Arkadaşların da bu gece burada olacak sanırım." Dudakları anlayışla kıvrılınca sadece başımı salladım. "Eskişehir'e kavimler göçü yaptığınızı bilmiyordum."

Keyifsiz gülümsemem dudaklarımda bir zehirli sarmaşığa dönüştü. Hun kıpırtısız bir şekilde gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. O benim aksime daha ifadesiz gelmişti bir an için bana. Bakışlarım onun omzundan sıyrılıp hemen arkasındaki masaya kaydı. O ve arkadaşlarım masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyelerde oturuyorlardı. O artık bana değil, önünde duran ahşap masaya bakıyordu.

Hun, dirseğini tezgâha koyunca birden yüzü yüzüme çok yakın bir yerde durdu. İrkilerek geri çekilecektim ki, "Onunla sevgili değil miydiniz?" diye sordu kısık sesle. "Beni yumruklayacak gibi baktığına göre, artık değilsiniz."

"Değiliz," dedim kısık sesle, hemen Hun'un arkasında, birkaç metre uzakta oturan lezâ yeşili gözlerin sahibine bakmak istemiyordum.

"Ortak arkadaşların olması kötü sanırım," dediğinde dikkatimi dağıtmıştı. Ona baktım. "O bakışlardan anladığım kadarıyla, pek iyi bir ayrılık yaşanmamış." Sessizliğimi korudum. "Aynı ortama girebiliyorsunuz, bu iyi."

"Ben onunla aynı ortama girmiyorum," diye çözüldüm ve sonra birden toparladım. "Girsem bile sorun olarak görmüyorum. Bir şeyler içer misin?"

"Buranın benim olduğunu varsayarsak, bence birçok şey içebilirim, evet."

Kendini beğenmiş konuşmasına rağmen onda içten bir şeyler vardı. Sakinliğimi koruyarak, "Mojito?" diye sordum. "Ya da margarita?" Bu içkinin adını söylemek bir an bana az önceki adamı ve genç kadını hatırlattı.

"Sadece viski," dedi gülümseyerek. Dirseği hâlâ tezgâhın üzerinde sabit duruyordu. "Biraz gevşe."

Ona tuhaf tuhaf baktım. "Hım?"

"Oyununu izlediğim kız gibi davranmıyorsun. Bu kadar belli edersen onun ekmeğine yağ sürmüş olursun."

Dudaklarım alayla yukarı büküldü. "Kim olduğumu bilmiyorsun."

Dudaklarını öne doğru büktü ve yavaşça güldü. "Birkaç günlüğüne buradayım," dedi, "az önceki basit merhabalaşmaya bile bakışlarını gördün mü?" Tek kaşını kaldırdı. "Ona daha iyisini verebiliriz."

Kelimeleri kafamda şekil bulmadı. O yüzden ona, "Ne anlamda?" diye sordum.

"Durup hiçbir şey olmamış gibi davranmaktansa, neden ona neler kaçırdığını göstermiyorsun? Ve şey, viskim?"

Sırtımı dönerek viskini hazırlarken kafasında dolaşan tilkilerin kuyruklarını yakalamış olmama rağmen tutmuyor gibi yapıyordum. Aslında o tilkilerin kuyrukları avuçlarımın arasındaydı, sadece sıkıca kavramış değildim. Viski kadehini Hun'un önüne bırakıp, onun ateşle parlayan muzip gözlerine baktım.

"Ateşi ateşle döversen eğitirsin," dedi yavaşça. "Bu herif kalbini mi kırdı?"

"Uzun hikâye."

Scanned with CamScanner

Tekrar güldü, sanırım canı biraz oyun oynamak istiyordu ama benim buna niyetim yoktu. Amacım onu kıskandırmak ya da ateşi ateşle dövmek değildi. Ben hayatıma devam etmek istiyordum, hepsi buydu.

"Yarın ne yapıyorsun?" diye sordu birdenbire.

"Daha ilk dakikadan bana asıldığını söyleme."

Arkasına doğru kaçamak bir bakış atıp, alt dudağını ısırarak bana kötü kötü baktı. "Sadece eğlenmeye çalışıyorum." Ekledi: "Hem ben nişanlıyım."

Hun'un dalga ile karışık kurduğu cümle beni anlık olarak şaşkına çevirse de bunu ona çaktırmadım. Nişanlı olduğunu birkaç meraklı ağzın onun hakkında söylediklerine denk geldiğim sırada duymuştum aslında ama direkt olarak onun ağzından duyunca insan garipsiyordu. Daha çok işiyle evli gibi duran, eğlenceye düşkün bir adama benziyordu.

"Açıkçası basit oyunların insanı değilim," dediğimde bana dikkatli baktığını hissettim.

"Dalga geçiyorum," dedi sadece. "Garaj'ı nasıl buldun?"

"Sevdim."

"Apar topar kalkıp gittiğini öğrendiğimde, geri döneceğini söylüyor olmalarına rağmen seni bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm," dedi birdenbire açıkça. "O gün seni gördüğümde Ferruh Bey'in tüm ısrarlarına rağmen karşımda gitmeyi kafaya koymuş bir kadın vardı."

"Geri döneceğim," dedim yavaşça. "Oyunu bırakmadım."

"Kısa bir mola mı verdin?"

"Öyle de denebilir."

Hun, viskisinden büyük bir yudum aldı ve sanki içtiği içki kulaklarını yakacak kadar acı değilmiş gibi sabit bir yüz ifadesiyle bana baktı. Asırlar sürmüş gibi hissettiren bakışmanın sonunda, "Oyun senin için önemli sanırım?" diye sordu.

"Hayır, oyun değil, benim için sahne ve tiyatro önemli. Her ne yaşamış olursam olayım, ne kadar yorulmuş olursam olayım hiçbir zaman tiyatrodan vazgeçmem. Şu an sadece kısa bir tatildeyim. Kafamı toplamalıyım ki yorgunluğum sahneyi tozlandırmasın."

"Etkilendim," diye takıldı bana. Bir şeyler söylemedim çünkü bir az önce zamana yayılan o kısacık an, zamanda kimsenin göremeyeceği kadar büyük yaralar bırakmıştı. Bir süre içkisini içti ve ben de kokteylleri hazırladım. O süre zarfında Hun'un ısrarcı yeşil gözlerini sırtımda hissetmiştim ama konuşmak istediğim yoktu. Muhabbeti ciddi anlamda insanı dinlendiriyor, hatta boktan bir durumda olmama rağmen kafamı dağıtıyordu ama yine de kendimi geri çekme ihtiyacı duymuştum.

İçimin ne denli cansız, ölü olduğunu bilmesini istemiyordum. Belki dışarıdan zehrini saçarak rengini koruyan bir çiçek görüyordu ama o çiçek, kendi zehriyle zehirlenerek çoktan solmuştu; sadece yaprakları rengini kaybetmemişti, hepsi buydu. Bir cesedin damarları kan olmazsa o cesedin rengi solardı, benim damarlarımda hâlâ kan dolaşıyordu ama solmuştum. Bir ceset artık nefes alamazdı ama ciğerlerim içime çektiğim her nefese ev sahipliği yapmaya devam ediyordu. Bu yüzden insanlar benim bir ölü olduğuma inanmazdı; inanmamaları gerekiyordu.

Sonunda Hun, "Her şey epey yolunda görünüyor," dediğinde, bu cümleyi bana söylediğini düşünerek omzumun üzerinden ona baktım. Yanında Osman dikiliyor, Osman elindeki tepsiyi tezgâha koymuş gülerek başını sallıyordu.

"Her şey tıkırında abi," dedi saygıyla ama bu saygının içinde bolca sevgi ve sempati olduğu da gözler önündeydi. "Sağ olsun İs geldiğinden beri müşterilerimiz çoğaldı. Sadece onu görmeye gelen kodamanlar oluyor."

Hun, bu duyduğundan pek de hoşlanmamış gibi açık renk, gür kaşlarını çatınca, Osman elini ensesine götürüp mahcup bir şekilde ensesini ovalamaya başladı. Kelimeler dilinin altındaki pişmanlık bataklığına saplanıyor olmalıydı. Her nedense ben kötü hissetmemiştim çünkü devamlı olarak görmeye başladığım hiçbir

Scanned with CamScanner

yüz sahibinden bana karşı yanlış ya da rahatsız edici bir hareket sergilenmemişti.

"İs bunun için burada değil," dedi Hun azarlamaktan uzak ama bir o kadar da uyarıcı bir tonlamayla. "Hür'ün yakın arkadaşlarından. Hem Ezgi, Rüya ve Fatmagül gibi İs'i de o tür zamparalardan koruyun. İçince ne yapacağı belli olmaz bu tiplerin. Mekânımda o tarz zibidiler görmek istemiyorum."

"Olur mu öyle şey abi? İs bizim kardeşimiz gibi oldu."

"Beyler, sağ olun ama kendimi koruyabilecek yaştayım." Parmağımın ucuyla kendimi işaret ettim. "Bu kız gayet iyi dövüşür."

Hun ve Osman bana gülerek baktılar. Bakışlarım yeniden arkadaşlarımın olduğu masaya kaydığında, Timsal telefonla ilgileniyor, onun olduğu yöne asla bakmadığı gibi onun varlığından bile rahatsız gibi görünüyordu. Ayçelen'in bakışları bendeydi. Yağış da onun varlığından rahatsız olup olmadığını anlamak ister gibi sık sık bana bakıp duruyordu. Onun önündeki viski kadehini gördüm, çoktan dibine varmıştı. Sadece birkaç dakika öncesinde o kadeh önünde bile değildi. Osman bakışlarımı takip edince, "Ha şu herif," dedi birden, duraksayarak Osman'a baktım. "Yeşil peri istiyor. Yapabilir misin?"

"Önündekini bile bitirmemiş," dediğimde, Osman bana tuhaf tuhaf baktı.

"Hesabı ödediği sürece isterse içmediği on tane bardak daha sıralatabilir masaya, no problem."

Osman'a demir gibi gözlerle bakmam onu duraksattı. Bir kez kendini kadehin dibine gömerse bir daha kendini yeniden bulamayacak kadar çok içerdi. Onu tanıyordum. Onu anlayabilmek için önce kendimi önüme almış, kendimi anlamıştım ve bu süreçte en acısı kendimle tanışmak, kendimi anlamaktı. Şimdi bana ne yapmış olursa olsun onu tanıyordum ve birden bu kadar içmesi hiçbir zaman iyi sonuçlar doğurmazdı.

Dönüp yeşil periyi hazırladıktan sonra tezgâha bıraktım ve asla onunla ilgilenmiyormuş gibi tekrar sırtımı döndüm. İçip kaybol-

mak mı istiyordu? Kaybolabilirdi. Bana neydi? Beni kendi içimde kendime kaybettirmiş miydi? Kaybettirmişti. O zaman o da dilediğince kaybolabilirdi, sorun değildi. Onun yüzünden tiyatroyu arkamda bırakacağımı mı sanıyordu? Yanılıyordu. Ben kendi hayatımı tiyatronun arkasında bırakmıştım, sahnede olmak, kelimeleri zihnime alıp ruhumla karıştırarak insanlara hissettirmek benim bile önümdeydi.

Ne sanıyordu? Bunun önüne geçebileceğini mi?

Kaçtıysam kendimden kaçmıştım. Ondan değil, kendimden.

Kaçtıysam kendimden kaçmıştım. Sahneden de değil, kendimden.

Belki de sırf beni hayata bağlayan en güçlü damarın sahne olduğunu bildiğim için kaçmıştım çünkü o damar da koparsa işte o zaman ben mahvolmaktan da ötesi olurdum.

Savaşmak mı istiyordu?

Böyle canımı acıta acıta mı savaşacaktı benimle?

Olurdu, ben vardım.

Bana çok şey yapıp hiçbir şey yapmamış gibi geri gelmeyi seçmişse, ben de onu hiçliğin içinde yalnız bırakırdım.

Ona duyduğum öfke birden pervasız darbelerini göğsüme indirmeye başladı ve kendimi zayıflamış gibi hissettim.

Beni çok iyi tanıdığını sanan ona, beni asla tanımamış gibi hissettirmenin zamanı gelmişti.

Bir yeşil peri de kendime doldurup, zehir diye tabir ettikleri içkiyi tek seferde kafama diktikten sonra kadehi tezgâha bastırıp kafamı kaldırarak hemen önümdeki raflarda ışıkların arasında parlayan içki şişelerine baktım. Beyaz şişenin yansımasında onun yüzü duruyordu. Aynı kadehe bir viski doldururken, boğazımda ilk defa içtiğim o zehir gibi içkinin yangını bir yabancının kin kokan elleri gibi dolanıyordu. Kadehi yavaşça önündeki içkiyi izleyen yansımasına doğru kaldırdığımda bu hareketimi kimse göremezdi çünkü sırtım herkese dönüktü. Her zamanki gibi...

Scanned with CamScanner

"Sana içiyorum," diye fısıldadım dudaklarımın arasından. "Benimle henüz hiç tanışmamış olan sana..."

Dudaklarıma bulaşan o derin gülümsemeyle Hun'a döndüğüm an, yeşil gözleriyle çarpışan bakışlarıma bir derinlik işlendi. En hakiki duyguları derinlerinde kendi ellerimle boğduğum gözlerim bir gölet gibiydi. Hun'un gözlerine bir parça şaşkınlık işledi.

"Hiç sahnedeyken izledin mi beni? İzlemiştin, doğru." Başını sallayarak beni onayladı. "Peki hiç sahne sen olmuş muydun?"

"Ne?"

"Ateşin var mı?" diye sordum sadece Hun'un değil, hemen birkaç metre ilerisinde oturan o lezâ yeşili gözleri sahibinin bile duyup irkilerek bize doğru dönmesine neden olacak bir tonlamayla. Sigara paketimden bir dal sigara çekip, dudaklarımın arasına dengelerken gözlerim Hun da olsa da onu seçebilen bakışlarım yüzüne yerleşen dehşeti içine alarak zihnime kazıyordu.

Hun, paltosunun iç cebinden bordo çakmağını çıkarıp çakmağın taşını parmağıyla ileri doğru sürmesiyle, ateş ikimizin arasındaki sessizlik yeminini dalgalanan yangın sesiyle bozdu. Aramızda asılı kalan ateşe, gözlerimi yavaşça lezâ yeşili gözlerin sahibine indirerek eğilip, iki dudağımın arasındaki sigarayı o ateşe daldırarak tutuşturdum. Yeşil gözlerinde dizlerinin üzerine oturmuş bir şeytan avuçlarını izliyor, avuçlarında şeytanın gözlerinden dökülmüş yaşlardan bir nehir duruyor ve o nehre düşen yansımasına bakan şeytan kendi bile ağladığına inanamazken sırtından söküp alınan kanatların boş kalan köklerinden kanlar akıyordu.

O an, o şeytanın bir zamanlar beni yanan bir nehrin içine dalıp kurtarmasının bir anlamı yoktu. Çünkü o nehir zaten şeytanın ateşleriyle yanıyor, şeytan zaten beni çıkaranın o olması için o nehre düşmemi bekliyordu. Şimdi şeytanın avuçlarında onu söndürecek sular vardı ve bu suların hepsi gözlerinden akmıştı. Şeytan gelip onu kurtarmamı bekliyordu. Ama onun kanatlarını koparan ben değildim. Kanatlarını bana gelirken takıldığı ağaçlar da koparmamıştı.

Kanatlarını koparan kendi kendisiydi çünkü ona göre o, bana asla gelmezdi. Şimdi şeytan buradaydı ama ben burada değildim.

Gözlerim, ateşin sigaramın ucunu sararak sigaramla tek beden haline geldiği saniyelerde ondan hızla koparak Hun'un gözlerine saplandı. Hun'un gözlerinden anlık bir şaşkınlık geçip gitse de dudakları yukarı kıvrıldı ve çakmağın taşını serbest bıraktı. Sigaramın yanan ucuyla geri çekilerek sigarayı parmaklarımın arasına aldım. Zamanın içinde, mekândaki onlarca kişiye rağmen sanki sadece üç kişiydik.

Sigarayı parmaklarımın arasında kırmak istiyormuş gibi kavrayarak dudaklarımdan ayırdım. Gözlerim Hun Salman'daydı. Onun da gözleri bendeydi.

Korhan Arjen Alacahan'ın da gözleri bendeydi.

"Bence biraz daha içkiye ihtiyacın var," dedi Hun nahif bir sesle.

Sigaranın dumanı dudaklarımın arasından kayıp giderken, "Bence de ama iş başındayım," dedim.

"Patronun olarak sana izin veriyorum öyleyse," deyince şaşkınlığın damarlarıma doğru yola koyulduğunu hissettim. "Hem içip hem servis yapmak, iki yüz sayfalık metinleri ezberleyebilen ve uyumadan günlerce rolüne çalışabilen bir kız için zor olmamalı, ha?"

"Patronum öyle istiyorsa," diye takıldım.

"Şanslısın, Pazartesi günleri burada sigara içmek yasaktır ama bugün istediğin kadar içebilirsin, tıpkı diğerleri gibi." Bana göz kırptı. "Hem belki benim viskimi de yenilersin. Ama öncesinde bir diğerlerine göz atmam gerek. Kusmadığın sürece sarhoş bir barmaid görmek beni sadece neşelendirir. Yani sorun yok."

Onun gidişini gözlerime çengel gibi girdiği halde akıtamadığım gözyaşlarının boğazımdaki varlığıyla izledim. Çalışırken, özellikle kokteyl hazırlarken ve insanlarla sohbet etmek zorundayken arkadaşlarımla ilgilenmek çok zordu. Bu yüzden arkadaşlarım anlayışlı davranmışlardı. Kalabalık kırılmaya başladığında, ben üçüncü kadehimi içiyordum ama saat aktıkça, artık alkol damarlarımda eğreti

Scanned with CamScanner

durmaktansa, bir bütün halinde durmaya, bana ihanet etmek yerine bir çift kanat gibi açılarak beni içine almış ve yoğun duygulardan korumaya başlamıştı. Birkaç kez mekândan çıkıp geri girdiğini, telefonla konuştuğunu görmüş ama ona bakmıyor gibi işimle ilgilenmeye devam etmiştim. Hun uzun süre dönmemişti, döndüğündeyse boş masalardan birinde ondan hemen hemen beş, altı yaş büyük olduğunu düşündüğüm bir adamla sigara ve bira içiyordu.

İyiden iyiye uyuşan topuklarımın üzerinde dönerek tezgâhın diğer ucuna baktığım an, Akşın yüzünde sakin bir ifadeyle, "İş," dedi, "gelir misin?"

Metal küllüğün içindeki sigarayı dudaklarımın arasına koyarken Akşın'a yaklaşıp göz kırptığımda, bana uzunca bir süre baktı.

"Hun Salman bu, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Sigara dudaklarımın arasındayken sesim boğuk çıkmıştı.

Akşın birkaç saniye sessizlikle beni izledikten sonra, "Korhan'a eziyet etmek niyetinde misin?" diye sordu yavaşça. "Sana yemin ederim, yaptıkları yüzünden onu, sonra da buna göz yumdum diye kendimi öldürmek istiyorum ama görmüyor musun?"

Akşın'a dikkatle baktığım sırada mekânın kapısının kapandığını hissettim. Gidenin o olduğunu biliyordum. Yüzüme sinmek üzere olan her ifadeyi yarı yolda yakalayıp ateşe verdim.

"Sizin derdiniz ne ya?" diye sordum tek kaşım havaya alayla kalkarken. Sigaranın dumanı devamlı olarak gözlerime girdiği için gözlerim acımaya başlamıştı. Belki şimdi ağlasam, içim içimden sökülüyor gibi gözlerimden dökülse, bunun sebebinin sigara dumanı olduğuna kendimi bile inandırabilirim. "Gelmişsiniz peşimden. Hadi seni anladım, güya çalışmak için buradasın. O neden burada?" Yavaşça Akşın'a doğru eğildim. "Ağzımı açsam arkandaki o masadaki insanlarla oturmaya devam edebilir misiniz sanıyorsun?"

"Çok içiyorsun," dediğinde yüzü duyduğu şeye rağmen sakin ve şefkatliydi. "Bu gece bu kadar içmesen mi? Ya istemediğin bir durumla burun buruna kalırsan?"

"Sarhoş değilim."

"Yine de..."

"Akşın," dedim sigarayı dudaklarımdan ayırıp, dumanını dışarı öfkeyle vererek. "Durmadan ihtiyacım varmış gibi beni korumaya çalışma ya da durmadan gelip bana onun nasıl olduğunu anlatma. Ben nasıldım biliyor musun? Biliyordun."

"Şunu yapma işte," dedi yalvarır gibi. "Yüzüme vurup durma. Ben tüm bunlar..."

"Bunların böyle olmasını istemedin, değil mi?" Elimi omzuna koyunca, aramızdaki tezgâha rağmen yakın durmamız onu şaşırtmış gibi bana afallamış gözlerle baktı. "Akşın, seni affettiysem o temiz kalbini bildiğimden. Sana çok kırgınım. Kızgın değilim, kırgınım." Elimi geri çektim. "Ona gelince, onun için sağ elimi kaldırsam, sol elim bunun nedenini sorgular artık."

"İs..."

"Akşın," diyen Ayçelen elini yavaşça Akşın'ın omzuna attı. "Karışmasak mı?"

"Ben..."

"Ayçelen haklı," dediğimde Akşın ilk kez beni anlıyormuş gibi baktı gözlerimin içine. "Akşın, seninle kötü kalmak istemiyorum. Bak, çekti gitti zaten. Gelmek isterse, gelir oturur. Ağzımı açmam. Gitmek isterse, gider. Durdurmam."

"İkiniz arasında kaldım," dedi Akşın başını önüne eğerken. Ayçelen hiçbir şeyi bilmediğinden, belki de o an Akşın söylemek istediği çoğu şeyi ağzının içindeki boş mezarlığa gömdü.

"Seçim yapmak zorunda değilsin, eğer bir seçim yapılmasını istiyor olsaydım o masaya onu oturtmazdım."

Akşın sessizliği giyinmeden son kez bana, "Sana destek olmak istiyorum," dedi, "köstek değil. Bu yüzden bundan böyle ben ağzımı sen ağzımı açmamı söylemediğin sürece, açmayacağım."

Bu, Akşın'ın geceye noktasını koyduğu cümleleriydi.

Gecenin devamında sessizlik kanıma alkolden daha çok işledi ve yine sessizlik, işlediği yerde deştiği her yaradan farklı renkte,

Scanned with CamScanner

farklı kokuda, farklı sancılarla kanlar akıtmaya başladı. Mekânı kapatıp mekândan çıktığımızda, Hun'un arabasının önünde durmuş, arabalarına binerek uzaklaşan gençleri izliyordum. Karnımda, damarlarımı gıdıklar gibi dolaşan alkol, başımı bile dik tutmakta zorlanmama neden olsa da, dışarıya iyi bir imaj çizdiğime emindim.

Arkadaşlarım mekândan bir saat kadar önce ayrılmıştı, onlar ayrılırken karnımdaki alkol miktarı, şu ankinin yarısı kadar bile değildi. Yine de iyi idare ediyordum.

Osman, "İs'i ben bırakayım," deyince, dudaklarım bunu reddetmek için aralandı.

Hun, konuşmama fırsat vermeden, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu bana. "İstersen ben de bırakabilirim seni."

Dudaklarımı bükerek, "Yok, ben yürüyeceğim," dediğimde, Hun bana onunla alay ediyormuşum gibi garip garip baktı.

"İs, şuraya yamuk bir çizgi çizsem, düz olmamasına, yamuk olmasına rağmen o çizgiden bile daha yamuk yürürsün."

"Her şey kontrolüm altında," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle.

"O zaman şarampole yuvarlanma ihtimalin oldukça yüksek," dedi Hun. "Atla da seni bırakayım."

Başta kendimi bu tekliften geri çekerek uzaklaştırmak istesem de bir şekilde beni kandırıp siyah beygirine bindirdiğinde, koltukları oldukça yüksek cipin ön koltuğuna bir kedi gibi kurulmuş, karanlık aracın ön camından dışarıyı izliyordum. Kaputun önünde Osman ile bir şeyler konuştular, sonra Osman motosikletine atlayarak gözden kayboldu ve Hun, birkaç saniyeyi daha dikildiği yerde elleri cebinde geçirdikten sonra kaputun önünden geçerek sürücü koltuğuna açılan kapıyı araladı. İçeriye Eskişehir'in soğuğu bir rüzgâr misali eserek dağıldı, hemen ardından Hun'un pahalı parfümünün kokusu ciğerlerimi yaktı.

Emniyet kemerini bağlamadan önce kapıyı sertçe kapattı ve tüm camların titrediğini hissettim. Direksiyona dokunurken gözlerini omzunun üzerinden bana yöneltti. "Her şey yolunda mı uysal kedi?"

Birden bunu söylemesi etime sıcak demir basılmış gibi canımı yakınca, gözlerim yavaşça ona doğru kaydı. Karanlık aracın içinde yüzü seçilmesi güç bir gölge gibi görünüyordu.

Sessizliğim uzun sürmüş olacak ki, konuşan yine o oldu.

"Emniyet kemerini bağlamayacak mısın?"

"Bağlamak istemiyorum."

"Neden?"

"Öyle."

"Tamam," dedi şaşkın bir ifadeyle. Beygirin motoru çalıştığında çıkan kükreme, boş ve karanlık sokağa bir aslanın kükremesi gibi yayıldı. Araç koşulsuz bir mücadeleye girerek öne doğru atıldığında sırtımı sertçe aracın konforlu koltuğuna yaslayıp yutkundum. Bir erkekle aynı ortamda olmaya alışkındım ama aynı ortamda yalnız olmak karnımda rahatsız edici bir hissin dolaşmaya başlamasına neden oluyordu. Bu durum bana Kıyas'ı, onun dokunuşlarını, bakışlarını, ruhundan salınan o çürük kokuyu hatırlatıyordu. Midemdeki yanma hissiyle gözlerimi yoldan ayırmadan gergin bir şekilde otururken, Hun bunu fark etmiş gibiydi.

"İnsan yemiyorum İs," dedi beni gevşetmek istiyormuş gibi ama farkında olmasa da bu beni daha da gerim gerim germişti. "Alkollü bir kadına sarkıntılık edeceğimi de düşünmemişsindir umarım. Sana böyle bir izlenim mi verdim?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Kafam dolu yalnızca."

"Neden bana bakmadan konuşuyorsun?"

İçime atmaktan boğuluyor gibi hissediyordum. Her şeyi. Yaşanan her şey başımın üzerinde ne yağan ne de dağılan her an orada duran kara bulutlar gibiydi. Bakışlarımı yönelttiğim manzaradan çekip ona dokundurduğumda direksiyonu çevirdi ve araç sağa doğru sapıp dümdüz ilerlemeye başladı. Profilini izlemeye başladım. Karakteristik bir burnu, profilinden bile görünen yoğun renkte göz-

Scanned with CamScanner

leri, ince dudakları, eski tablolardaki yüzleri anımsatan esrarengiz bir güzelliği vardı. Hür'ü incelediğimde de onun kemikli yüzünün eski zaman tablolarına benzeyen hatlara sahip olduğunu düşünmüştüm. Bu iki erkek kardeş birbirlerine hiç benzemeseler de, ikisi de eski tablolarda yaşayan yüzleri anımsatıyordu.

Hun, Hür'ün aksine kumral, hatta sarışına biraz yakın küllü tonlarda saç rengine sahip bir adamdı. Hür ise abisinin aksine esmerdi ama genel olarak yüzleri kemiklerle örülü bir duvar gibiydi.

Hun'un güzel bir adam olduğu su katılamaz bir gerçekti.

Birden bana bakınca göz göze geldik ama bu defa bu durum beni germedi. "Evinin nerede olduğunu bana söylemedin külkedisi."

"Uzaklarda," dedim, "uzaklardaki bir krallıkta..."

Birden gülmeye başlayınca, saçmaladığımı fark edip ben de güldüm ama gülüşüm yüzümden birdenbire sebepsizce silinmiş, yine gözlerimi yola çevirmiştim.

"Şu ileriden sola saptığında önüne bir yol çıkacak, o yoldan devam edebilirsin," diye mırıldandım.

"Alkol seni hep böyle kendi kabuğuna mı çeker?"

"Bilmem," dedim kuru bir sesle. "Yorgun hissediyorum biraz. Sanırım hepsi bu."

"Bunun karizmatik eski sevgilinle bir alakası yok mu yani?" Derin bir nefes aldı. "Bence vardır."

"Yok," diye yalan söyledim kolayca.

"Buna sevindim."

"Ne?" Ona doğru döndüğümde, dudaklarındaki kıvrımı görmek beni şaşırtmıştı.

"Hiç," dedi bana bakmadan. "Şuradan mı sapıyorum?"

"Evet. Şu ileride ineyim ben."

Bana anlamayan gözlerle bakınca, "Ev sahibi," diye yalan söyledim. "Tuhaf biri. Arabayla geldiğimi görürse salak salak sorular sorar, ben de kavga ederim. Çünkü onu ilgilendirmez."

"Çok uzak değil, değil mi evin?"

"Hemen bir sokak ötede," diye yalan söyledim, biraz daha yürüme mesafesi vardı ama bunu bilmesine gerek var mıydı? Hiç sarınıyordum. Kanımda dolanan alkolün dizginlerini avuçlarımın arasına alabilmem için biraz yürümem gerekiyordu. Cip yol kenarında yavaşlayıp farlarını sokak lambalarının ışıklarıyla parıldayan sokağa doğrulttuğunda yavaşça kapıya uzandım ama Hun kilitleri açmadığı için kapı açılmamıştı. Nabzım birden damarlarım yırtmak istiyormuş gibi hızlanırken, gözlerim omzumun üzerinden onu buldu ve karanlık aracın içinde beni izleyen bir çift çakır renk gözle karşılaştım.

"Açacak mısın?"

"İş bana potansiyel bir sapıkmışım gibi davranıyorsun farkında mısın?.."

Gülmekle ağlamak arasında bir çizgide ona baktığımda, neler yaşadığını bilmediği için dudaklarım gülümsemeyle yukarı bükülü ama gözlerim arkasında akmak için bekleyen ısrarcı yaşlar tarafından zorlanıyordu.

Benim için ne kadar korkutucu bir sahne olduğunu tahmin bile edemezdi. Onun niyeti ne kadar iyi olursa olsun, benim kalbimin içinden taşan duygunun adı korkuydu ve o, benim yaşadığım korkunun rengini kaç çeşit renk kullanırsa kullansın herhangi bir tuvalde var edemezdi.

Bir kadın ne kadar güçlüyse, geçmişinde o kadar çok kırgınlık saklı oluyordu ve benim geçmişimde sadece kırgınlık değil, çocukluğumun boynuna mor izler bırakan korkular vardı.

"Seninle ilgisi yok," dediğimde, bir an afalladı. "Sadece sen Türkiye'de kadın olmadın." Gözlerimi kapıya çevirdim. "Kız çocuğu da."

"Bu da ne..."

"Açar mısın kapıyı?" Ona sakince baktığımda, kelimeleri yutarak başını ağır ağır aşağı yukarı sallayıp bir düğmeye bastı. Kapının kilidinin açılırken çıkardığı ses, kalbimin atışlarının normale

Scanned with CamScanner

dönmesini sağlarken ona yavaşça gülümsedim. "Teşekkür ederim Hun."

"Rica ederim İs," dedi, tam kapıdan çıkmıştım ve kapıyı aramıza bir duvar olması için kapatmak üzereydim ki, "Ama ben Türkiye'de yaşayan bir kadının abisiyim," deyince duraksadım. "Sana ya da başkasına zarar vermedim." Bunu biliyordum, gülümsemem genişledi ve onunkisi de genişledi. Sonra o cümleyi söyledi: "Ama bu ileride seni çalmayacağım anlamına gelmez."

Alayla gülünce, cümlesinin doğruluk payı ortadan kalkmış gibi olmuştu ama yine de gözlerinin gözlerimde asılı kaldığı o birkaç saniye, her alayı altına alan bir mezar toprağı gibiydi. Kapıyı kapatıp yavaşça ondan uzaklaşmaya başladım ve ben sokağı dönene dek, orada durup gidişimi izledi.

Birbirine sırt dayayan insanlar gibi görünen sokak lambalarının altında yürüyordum. Gözlerimden içimden taşan hisleri yağıyordu; yüzümü rüzgâr okşuyordu.

Bir erkeğin bana şaka yoluyla bile bu tarz bir şey söylemesi, köşeyi dönmemle gözlerimden yaşların süzülmeye başlamasına neden olmuştu.

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

Rüzgârın kuruttuğu dudaklarımı yaladığımda ağzımdaki acı tadın zehir gibi damağıma yayıldığını hissettim. Kafamı kaldırıp turuncu ışık yayan sokak lambalarından birine baktım. Adımlarım sarsakladı ve sonra da durdu.

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

Yanaklarıma çizilen gözyaşlarının cildimi gerdiğini hissediyordum.

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

Motosikletin tekerleklerinin sesi sokağın diğer ucunu inletti, bakışlarım ışığı içine hapsederken kirpiklerim yavaşça birbiriyle buluştu ve gözlerim kapandı. Motosikletin yavaşça bulunduğum sokakta ilerlemeye başladığını fark ettim; gözlerimi açmadım. Motosikletin hemen arkamda yavaşlamasıyla nehri gözyaşlarıyla dolduran şeytanın gözleri aralandı; gözlerim hâlâ kapalıydı ama şeytanın gözleri yüzümün her yerindeydi. Beni izliyordu.

Onun beni izlemesi sorun değildi, sorun, benim onun beni izlediğini bilmemdi.

Motosikletten indiğini fark ettiğimde kafamı eğmedim, gözlerim açılmadı, kuruyan gözyaşlarım cildimi rüzgâra karşı savunmasız hale getiriyor, canım yanıyordu.

Canımı yakıyordu.

Kokusu, kendinden önce geldi.

Ateşin yüksek binalar gibi içime dikilerek sonra içime çökmesiyle birden gözlerime yeni yaşlar ekildi ve ben daha ne olduğunu kendime bile itiraf edemeden gözyaşlarım deli gibi akmaya başladılar.

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

Keşke onu alnımdan, Tanrı'nın yazdığı gerçeğini yok sayıp, şeytanın avuçlarını bastırarak yaka yaka silebilsem.

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

"Neden buradasın?" Sesim boğazımda taşıdığım bir yük gibiydi.

Bir süre sustu. Sonra, "Neden burada değilsin?" diye sordu, bu beklenmedik soru onun boğazından akan bir nefes gibiydi ama o nefes benim ciğerime inmişti ve o parçaladığı benim içimdi.

Gitmesini istemediğim için bu kez giden ben olacaktım.

Tam bir adım atacağım esnada, "Sana en başta sırf gitmen için kötü olan her şeyi yapmıştım, gitmemiştin," dediğinde gözlerimi aralayıp yere baktım. "Şimdi gitmemen için canımı ayaklarının önüne serebilirim ama seni kalmaya ikna edemem, değil mi?"

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

"Bir koca şehri arkamda bıraktım, sen neden arkamda kalmıyorsun Korhan?" Ona tokat atmışım gibi irkildiğini fark ettim, kafamı kaldırdım, gözlerim onun yüzüne tutunduğu an kalbimden bir nehir yanmaya başladı. "Korhan, çık içimden. Çıkar beni içinden."

Scanned with CamScanner

Bir rüzgâr vardı zihninde, tüm düşüncelerini oradan oraya savuran, mantığını zihninden uzaklaştıran bir rüzgâr. Ruhumda ki kuraklığın arttığını hissettim. Ona bakmak, kalbimin nehrini kurutuyordu.

"Ne olursa olsun," dedi, "beni içinden kovmana izin vermeyeceğim." Gözleri bir mermi gibi içime saplanırken durup sadece ona baktım. "Benim içimden çıkman için kendime yalvardığım geceler de sen kollarımda uyuyordun. Şimdi istersen içimi dağıt, yık, ateşe ver, çıkamazsın. Beni içinden kovamazsın."

"Canımı daha rahat yakabilmek için ettiğin dualardan mı bahsediyorsun bana?" Buruk gülümsemem yüzümün derisini gerdiğinde Korhan'ın donup kaldığını hissettim. "Keşke seni bu kadar çok sevmeseydim. Beni kalbime utandırdın."

Bana baktı, bana öyle bir baktı.

Bana öyle bir baktı ki.

Bana neden öyle baktı?

Yeşil gözleri, göğsümde patlamaya hazır dinamitlerdi. Ayağımın altında duran mayınlardı yeşil gözleri.

"Utandırmadım," dediğinde sesine sinen çaresizlik, içime öyle sert bir kaya gibi oturdu ki, o kayayı kaldırabilecek kollarım yoktu; kollarım o kayanın altında kalmıştı. "Beni çok mu seviyorsun?"

Başımı iki yana sallarken bu hareketim sadece yorgunluğun getirisiydi. "Sana öyle şeyler söylerdim ki şimdi, tutunacak yer ararsın, biliyor musun?" Durdu, gözlerimin içine bakarken gözleri neden, niçin öyleydi? "Geçmişsin karşıma, tükürdüğüm her kelimedeki kırmızı lekeleri görmeden, sen bana nasıl bunu sorabiliyorsun?"

"Sen söyledin," dedi gözlerini yere indirerek. "Beni seviyorsun."

"Senin o dik başını eğdim ya ben Korhan, ölsem de gam yemem diyemiyorum, biliyor musun? Ölseydim keşke."

"Deme öyle," dedi birden gözlerini kaldırıp yüzüme o gözlerle bakarak. "Sen böyle şeyler söylemezsin."

"Sen de böyle şeyler yapmazdın."

"Sen ben gibi değilsin," diye fısıldadı, şimdi gözleri yine benden kaçmıştı. Saklanmıştı.

"Evet," dedim. "Ben seni hiç paylaşmadım."

Ruhum, ruhuna öyle bir ızdırap olmuştu ki, bakışlarındaki yeşile çaresizlik yayıldı. Ruhuma dolan bakışlarından kopmak istesem de bana öyle bir bakıyordu ki, neden öyle bakıyordu?

"Seni neden sevdim ben, Korhan?" Bu sorum onu irkiltti, bakışları gözlerime daha da saplandı, saplandığı yerden oluk oluk kanattı. "Ben seni, beni mahvedeceğini bile bile sevdim ya, ölseydim ben."

"Öyle söyleme."

"Sana aldandım," dedim başımı sallayarak.

"Nurşan."

Keşke onu bu kadar sevmesem.

"Keşke seni bu kadar sevmeseydim."

"Beni seviyorsun," dedi, tek tutunduğu gerçek buymuş gibi.

"Evet," diye kabullendiğimde durup gözlerimin içine öyle bir baktı ki, kalbim ona hissettiği çaresizliğe rağmen, kollarım onu istedi. "Sevdim."

"Seviyorsun."

"Sevdim."

"Hâlâ seviyorsun."

"Sevmez olsaydım." Geri çekilmemle aramıza bin ışık yılı uzaklığında bir mesafe döşendi ama o kadar yarımdaydı ki, uzansam yok olacaktı. "Artık seninle yan yanayken, birbirimize bin ışık yılı uzaklıktayız."

"Ama yan yanayız." Bana yaklaşmak istese de o adımı atamadı, biliyordu, biz o adımı atacağı yerde bitmiştik ve o bittiğimizi görmek istemezdi. "Ben bin ışık yılı uzaktayken de ölüyorum sana, Nurşan."

"Gidiyorum."

Scanned with CamScanner

"Git," dedi kabullenerek. Bir an, bunu kabullenmesi, beni kandırmasından daha çok canımı yaktı. Durdurulmak mı istiyordum? Ben ne istiyordum? "Arkandan gelirim. Yine gelirim. Uslanmam, bir daha gelirim."

"Sen gelmeyi bilmezsin."

"Köpek gibi, ben yine sana, senin peşinden gelirim."

İçime dokunan her kelimesi, dokunduğu yerde hiç kapanmayacak büyük yaralar bırakıyordu.

"Sen gelmeyi bilmezsin."

"Bak," dedi kollarını iki yana açarak. "Gelmeyi bilmediğimden mi peşinde ölüyorum ben?"

Gitmeye gücüm olsun istiyordum. Onu arkamda durmadan bırakabileyim, onu hiç affetmeyeyim, onu hiç sevmeyeyim, onu hiç hatırlamayayım istiyordum. Bana bir dilek hakkı verilse, hangisine harcardım bunu? Sanki onu unutmayı seçsem bile bana hissettirdikleri, o yokken bile içimi dağlayacaktı. Ben neden böyle hissettiğimi bilmeden koca bir ömür geçirecek, onu hiç bilmesem de içimde geçiremeyecektim.

Neden içime bu kadar çok işlemişti ki?

Adımlarım ondan bir damarın bilekten koptuğu gibi koparak beni uzaklaştırmaya başladığında, arkamda öylece duruyordu; ne bir adım atıyordu ne de geri dönüp alıp başını gidiyordu.

"Nurşan," dedi yavaşça, sesi içime sindi ama adımlarım durmadı. "Tamam, beni affetme." Sertçe yutkundum, o da yutkundu. "Ama başkasını da sevme."

Gözlerimi yummamla, bir damla gözyaşı hızla yanağımdan aşağıya doğru kaydı.

"Lütfen," dedi. "Onu sevme."

6. Perde
Kekliğin Kalbi

Bir kalbin dibinde boğulan, başka bir kalbin karasında yeniden soluklanabilir miydi?

Kelimeler belki içimi yaktığı için, belki onları hiçbir zaman zihnimden çıkaramayacağım için bana ağır geliyordu. Gözyaşlarım gözlerimden taşarken, hissettiklerim kalbimin derinliklerinde uyuttuğum o çocuğun kemiklerine asla taşıyamayacağı kadar ağırlıklar koyup, o çocuğu acılar içinde ağlatıyordu. Kalbim taşıyamadığı ağırlığın tiryakisiydi; atsam yükünü üzerinden belki rahat bir atışla yeniden göğsümle barışacaktı ama izin vermiyordu, içinde taşıdığı o yüke elimi bile sürdürmüyordu.

Onun söylediği her kelime, noktasından virgülüne ve hecelerinde var ettiği tek bir harfe kadar kalbime işleyip, kalbimde büyüttüğü o yangını asla söndürmeyeyim diye ateşin içine gözlerinde kuruttuğu odunları atıyordu.

Adımlarım ondan uzaklaşmaya başladığında, yine kendime soruyordum: Onu neden bu kadar çok seviyordum?

Scanned with CamScanner

Bana onu sevme, demişti.

Onu sevme.

Ben de kendime bunu demiştim ama, benim içime kurduğum o cümledeki o, bir başkası değildi, kendisiydi.

Ondan uzaklaşırken bir şehir içime yıkıldı. Ben yine konuşmadım, sessizdim. Bir şehrin yükü içimdeyken ve ruhum bile o enkazın altında kalmış can çekişiyorken, yine çıtım bile çıkmamıştı.

Anahtarı vestiyerin üzerindeki kasenin içine atıp üzerimdeki deri ceketi sıyırarak yere bıraktığımda, ceketin yere düşmesi umurumda olmamıştı. Postallarımı bir bir çıkarıp köşeye fırlattım ve karanlık holden geçerek sadece televizyonun ışığının duvarları yalayarak aydınlattığı salona girdim. Timsal, uzandığı koltuktan yavaşça doğrulup kalkarken gözlüğünü düzeltti ve sonra koltuğun sırt kısmından yarısı görünen yüzünü bana doğru çevirdi. Odasında olmaması beni şaşırtmamıştı. Koltuğun yanından geçerek Timsal'in önüne doğru ilerledim ve hemen önündeki sehpadaki bira şişelerini, sehpanın üzerine saçılmış soslu fıstık ve cips kalıntılarını gördüm. Timsal, beyaz kırlenti kollarının arasına alarak çenesini yastığa yasladığında, gözlerini kaldırmış beni izliyordu. Hemen çaprazındaki tekli koltuğa oturup öne doğru eğildim ve elime en yakın yerde duran bira şişesini alıp içinde yarım kalmış, sidik gibi olmuş birayı kafaya diktim.

"Neden uyumadın Timsalyu?"

"Sen gelmeden içim rahat etmedi İsyu," dedi ve sırtını koltuğun kolçağına yaslayarak kırlent yastığı göğsüne bastırdı. Ayağında Sünger Bob'un olduğu bir ev ayakkabısı vardı ve sarı çoraplarını pembeli beyazlı pijamasının üzerine çekmişti.

Ayaklarımı sehpanın üzerine uzattıktan sonra derin bir nefes alarak kafamı koltuğun sırt kısmına koyup gözlerimi tavana çevirdim. "Bizimkiler dağıtmış."

"Pek değil, çok içmediler," diye açıkladı kısaca. "Çağlar abi seni almaya gelecekti aslında."

"Mesajını sonradan gördüm," dedim, "gelmediği iyi oldu, beni Hun bıraktı."

"Hun," dedi yavaşça gülümseyerek. "Yakışıklı bir adam, değil mi?"

"Öyle." Sessizce tavanı izlemeye devam ettim. Timsal bir süre hiç konuşmadı ama sonunda kelimeler dilini çözmüştü sanırım. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"O neden durmadan seni takip ediyor ve bizimkiler bunu çok normal karşılıyor?"

Sorusu, bana kimsenin hiçbir şeyi bilmediği gerçeğini bir defa daha hatırlattı. Ayak parmaklarımı içeri doğru çekerken yorgun bir şekilde gülümsedim.

"Kimse neden ayrıldığımızı bilmiyor ki," dediğimde Timsal bu cevaptan pek tatmin olmamış gibi yerinde kıpırdandı. "Muhtemelen tek dertleri bizi barıştırmaktır."

"Sanırım," diye mırıldandı. "Bu gece otururlarken bunu konuşuyorlardı."

Gülümsemem yüzümde solmadı ama hâlâ keder yüklüydü. "Şaşırmadım. İki gece üst üste onu da masalarında gördüğümde anlamıştım."

"Yine de sana yaptıkları haksızlık, bunu onlara da söyledim ama benim seni yeterince tanımadığımı söylediler," dedi keyifsizce gülerek. "Onlara, peki siz onu ne kadar tanıyorsunuz diye sormayı öylesine çok istedim İsyu."

"Onlara kızmıyorum."

"Ama ben kızıyorum," dedi, "seni anlamamaları beni kızdırıyor. O herifin durmadan ortaya çıkıp sana yaptıkları her neyse bunu hatırlatıp durması da beni çok kızdırıyor. Onunla aynı masada oturmak benim için kötüydü çünkü onu devamlı olarak yumruklamak istedim."

"Aslına bakarsan onun varlığını sorun etmiyorum," dedim, aslında bu bir bakıma yalan olsa da kendimi de kandırmaya alış-

Scanned with CamScanner

tığım için, sorun değildi. "Hem arkadaşlarımla arası bozulsun da istemezdim. O yalnız bir adamdı. Onu tanıdığımda yanında Ezra ve Akşın dışında kimse yoktu. Şimdi insanlar benim sayemde ya da değil, bunun önemi yok, onu tanıyıp sevdiler. Şimdi varlığının getirisi olan bazı şeyleri, sırf yokluğumu yaşıyor diye onun elinden alamam. Bu beni ondan farksız yapmaz." Sesim çatlaktı, Timsal'in gözleri sadece bende asılı duruyordu. "Tamam, belki ondan farklı değilim. Belki bizim yaratıldığımız çamur bile aynı bataklıktan çıkarıldı ama," acı acı gülümseyerek Timsal'in gözlerine baktım, "ben onu sevdim."

"Açık konuşmam gerekecek olursa, onun da seni sevdiğini düşünüyorum İsyu," dedi birden. "Ama biliyorsun, sırf seviyor diye öylece canını yakamaz. Ona bu hakkı hissettiği sevgi veremez. Kimse veremez." Timsal gözlerini benden ayırıp boşluğa baktı. "İsyu, ben insanlara pek güvenmem. İnsan insandır, doğası değişmez, yaptıkları sonradan yapacaklarıyla unutulmamalı. Bence önemli olan aynaya baktığımızda gördüğümüz kişi ve yine bence, ne olursa olsun, önce kendini düşünmen gerekir. Çünkü dedim ya, insan insandır. Ve hiç kimse, bir insanın ona geçmişte yaşattıkları şimdi o kişi tüm bunları telafi ediyor diye unutamaz."

"Unutamam zaten," dedim karşımda benden küçük olmasına rağmen, benden büyük olan Yağış'tan daha olgun düşünen genç kadına bakarken. "Telafi edemez. Benim bu yaşadıklarım, telafi edilemez."

"Ama buna rağmen telafi edebilsin isterdin, değil mi?"

Onu gözlerimden yaşlar akmadan sevebilmemin imkânı yok gibiydi.

"Uyumak istiyorum," dedim gözlerimi tavana sabitledikten birkaç saniye sonra yavaşça kapatırken. "Tek istediğim uyumak."

Uyuyamayacağımı biliyordum. Belki bir saat uyurdum, belki iki, şansım varsa dört saati bulurdu ama uzun zamandır beş saati hiç görmüyordum. Bedenim buna alışkındı. Günlerce uykusuz sahnede kalabilen biriydim, bu yüzden kendimi bu duruma adapte et-

mem sandığımdan da kolay olmuştu ama şimdi konu sahne değildi; konu bir adamdı. Bir adam benden uykularımı çalmıştı.

"Odana çıkmayacak mısın İsyu?"

"Hayır," dedim sadece.

Timsal bir süre beklemiş, şafağın gökyüzünü mavi rengine boyamaya başlamasıyla birlikte odasına çekilmişti. Telefonumun titrediğini hissettim, elim taytımın lastiğine sıkıştırdığım cep telefonuna kaydığında gözlerim dalgındı. Timsal giderken televizyonu kapatmıştı ve içeriyi şafak boyuyordu. Telefonun ekranının ışığı yüzüme dokunduğu an gözlerim ışık yüzünden kısıldı ve o an donup kaldım.

Korhan A. Alacahan:

Kapının önüne çık

Algılayamadan bir süre damarlarım kalbimin etrafına dolanmış da kalbimi sıkıyormuş gibi hissederek öylece mesajı izledim. Bir bildirim daha düştü.

Korhan A. Alacahan:

Uyumadın biliyorum, kapıya çık

Korhan A. Alacahan:

Sadece kapıya çık, seni rahatsız etmek için gelmedim

Derin bir nefes aldım. Sadece bir iki saat geçmiş ya da geçmemişti. Yine neden bunu yapma gereği duyuyordu. Oturduğum yerden kalkıp salondan çıkarken gözlerim ağrıyordu. Yüzümü ovalayarak postalları ayağıma düzensiz bir şekilde giyip anahtarı kasenin içinden alarak evden çıktım. Binanın merdivenlerini ağır ağır inip binanın sokağa açılan kapısını yavaşça açmamla Eskişehir'in soğuğu tenime mezarın içinde, tüm kanım damarlarımı terk etmiş halde yerleştirilmişim gibi hissettirerek yayıldı.

Scanned with CamScanner

Üzerimde yalnızca bir crop olduğundan belimin açık kısımlarına doluşan soğuk, etime kesikler atıyormuş gibi hissettirirken, sabahın rüzgârı saçlarımı asi dokunuşlarıyla dağıttı. Gözlerim binanın bahçesindeki açık demir kapıya kaydı ve mor bir kedi taşıma kutusu gördüm. Kaşlarım hayretle yukarı kalkarken kutuya doğru yürümeye başladım ama alkol hâlâ damarlarımda hüküm sürdüğünden her adımda olduğum anın içinde kopuk bir parça olarak savruluyormuşum gibi hissediyordum. Şeffaf delikli kısımdan ıslak burnunu dışarı uzatan kediye eğilip baktığım an, bu şafağın ışığıyla boz rengi görünen tüy kabası kedinin İncir olduğunu anında anlamıştım.

Parmağımı ıslak burnuna sürterek, "İncir," dedim şaşkın şaşkın.

"Yeri senin yanındı." Birden irkilerek omzumun üzerinden ona baktım. Evimin olduğu sokağa kadar beni takip ettiğinden şimdi daha çok emindim. Ona denk gelmemiştim, o belki de Hun ile arabada olduğum süre zarfında zaten arkamızdaydı. Binanın hemen önünde, hâlâ yanmaya devam eden sokak lambasının altında, elleri kırmızı kapüşonlusunun geniş ceplerinin içinde beni izliyordu. Sakallı yüzünün altına gizlenen izleri ışık doğrudan yüzüne döküldüğünden görebiliyordum. Bir adım atınca ışık arkasında kaldı ve yüzü karanlığa gömüldü. Kutuyu tutup kaldırırken gözlerimi ondan ayırmadım.

"Onun sahibi sensin," dediğimde bana yamuk bir gülümsemeyle baktı ama gülümseyişi kesinlikle neşeden uzaktı.

"Benim tek bir kedim vardı," dedi, birden geçmiş zamanı önümüze koyması gözlerimi gözlerinde esir bıraktı. "Ona sahip çıkamadım, beni bırakıp kaçtı."

İncir'in miyavlaması sokağa yayıldığı sırada, onun son cümlesi de benim kalbime yayılıp orada bir yankı oluşturmuştu.

"İncir artık senindir."

Bir şeyler söylemek yerine başımı aşağı yukarı sallayıp elimde kutuyla sırtımı ona döndüğüm anda, yutkunduğunu sanki yutkunuşu benim boğazımdan kaymış gibi derinlerimde hissettim.

"Ona iyi bakarım," dedim sadece. "İyi sabahlar."

"Ona herkesten iyi bakarsın, özellikle de benden."

Yine bir şey söylemedim ama o konuştukça kalbime ağrı batıyordu. Tam adım atacaktım ki, "Nurşan," dedi ve ismim ağzının içinden dökülen bir dua gibi beni duraksattı. "Saçların."

Sessizce sırtım ona dönük halde bekledim.

"Günebakan tarlası."

Bu iki kelimeden oluşan cümle beni olduğum yere mıhlasa da dönüp ona bakamadım.

Bir adım attığımda artık birkaç saniye öncesinden daha güçlüydüm.

"Ben seni bir kan tarlasında buldum," dediğinde omuzlarım ağrıyordu. "Saçların kızıldı."

Durmadım, bir adım daha attım.

"Kan tarlasını yaktım, seni kendime sakladım. Saçlarını siyaha boyadım."

Bir adım daha attım, ona bakmadım.

"Şimdi bir günebakan tarlasında güneşi mi kıskandırıyorsun?"

Şimdi ben durdum sensizliğin kıyısında, seni özgürce sevebildiğim zamanları kıskanıyorum.

Bir şeyler söylemek istedim ama esasen artık göğsüm sıkışıyordu. Kelimelerimi benden öylece çalıp götüren de oydu ve şimdi her bir kelimesinde, zehir daha da derinlerime dalarak beni hayata bağlayan damarlarımı keserek boşluğa savuruyordu. Elimde kedinin olduğu mor taşıma kutusuyla binanın giriş kapısına kadar sessizce yürüdüm. Sonunda şafağın rüzgârı bir defa daha saçlarımın arasından esip geçti ve derin bir nefes alarak kapının önünde dimdik durdum.

"Oyuna devam edeceğimi sana söyleyen kimdi?" diye sordum, sesimde kırışmış bir geçmiş vardı. Sanki yaşadığımız her şey sayfalara dökülmüştü de ben o sayfaları avuçlarımın içinde ezerek bu hale getirmiştim. Kısa süren sessizliğin ardından konuşacağını anladığımda sabah ezanı okunuyordu.

Scanned with CamScanner

Bir an bedenim gerildi. Sabah ezanlarından çocukluğumdan beri korkuyordum. Belki çok huzurluydu, belki herkesin içini taştığı ama bende var ettiği sadece kötü anılardı ve huzursuzluk karımda cam kırıkları gibi yüzüyordu.

"Devam edeceksin, sahneyi hiçbir zaman terk etmezsin. Sen beni terk ettin, sahneyi değil."

Onu terk edenin ben olduğumu mu düşünüyordu? Aslında her şeyin başında terk edilen bendim. Beni bulduğu yere aslında sürükleyen oydu ve her şey bittiğinde, beni sürüklediği yerden gittiğim için onu terk ettiğimi düşünüyordu. Bu başlı başına bir bencillik değil miydi?

"Mania olmak istediğimi sana söyleyen kimdi?" diye sordum sesimde çaresizliğime rağmen var olan dimdik durmuş buzdan bir duvarla; üstelik ona da bakmıyordum. Beyaza boyalı bina kapısına bakıyordum ve beni fark eden sensör sık sık şifreyi tıklamam için otomatik ekranını ışık yağmuruna boğuyordu.

"Mania olmak en başından beri istediğin ilk şeydi," dedi, onun da sesinde alkol vardı, hatta fazlası vardı. Karında dolaşan tek şeyin içki olmadığını çok iyi biliyordum.

"Üçüncü perdede olmak istediğimi düşünüyorsun," dediğimde ona bakmamama rağmen başını salladığını hissettim. "Doğru düşünmüşsün. Oyunun devamında olacağım."

"Biliyorum."

"Senden bir isteğim var," dedim kuru bir sesle

Hevesle, "Evet?" diye sordu.

"Bana son bir iyilik yap," diye mırıldandım, İncir'in kutunun içinde huzursuzlandığını hissedebiliyordum. Kutuyu daha da sıkı kavradım. "Seninle iki normal insan olarak kalabilmek istiyorum. Arkadaşlarımla arkadaşsın, istesem de istemesem de seninle aynı masada oturmak zorundayım." Tüm bunları tükürür gibi söylediğimde onun ne hissettiğini umursamıyormuş gibi görünüyor olabilirdim ama doğrusunu ortaya koyacak olursak, ona böyle davranmak benim için asıl zulümdü. "Aramızda olanları kimse bilmeyecek,

bundan emin olabilirsin. Senden istediğim artık bana karşı normal davran. Senden abartılı cümleler duymak istemiyorum. Karanlık sokaklarda ışık yokken bile yerde önümden giden gölgeni görmek istemiyorum artık. Bana bir iyilik yap ve beni içinde özgür bırak."

Bir rüzgâr daha aramızdan esip gitti ve yaşanan her şey, o rüzgârın güçlü kollarına tutunarak bizden uzağa savruldu. Ona verdiğim hisler ellerinde büyük hayal kırıklıklarıyla benden bir adım uzağa gitti. Gözlerimi yere indirdiğimde ise yer kupkuru olmasına rağmen göğsümde ağlayan o küçük kızın bileklerinden akan kan damlaları yerde bir nehir oluşturmuştu. Bunu ne o ne de başkası göremezdi.

"Benden sana herkesmiş gibi davranmamı mı istiyorsun?" Sorusunda sesine çökmüş bir dehşet soludum. "Ezandan hâlâ korkuyor musun?"

Ezanın sesi, sorusuyla eş zamanlı olarak kesintiye uğradı ve sokağı aydınlatan lambanın turuncu ışığı gerisinde anlık bir kül rengi bırakarak sönüp kayıplara karıştı. Söylediklerimi bir köşeye itip, korkumu saklandığı yerden güven kokan ellerini uzatarak çıkarmaya çalışıyordu. Bilmediği bir şey vardı: Onu artık güvenli bulmuyordum.

"Söylediklerimi duydun mu?" diye sordum sadece, ağzımdan burnuma doğru alkolün kokusu yayılıyordu ama kendimi gayet ayılmış hissediyordum.

"Duydum. Ama çok şey istiyorsun," dedi, sesi her ne kadar umursamaz tonda yükselse de, kalbinin derinliklerinde hissettikleri en az benim kadar yoğundu. Buna inanıyordum.

Ona değil, buna inanıyordum.

İnandığım o değildi, şu an hissettikleriydi.

Bir şey söylemek yerine binanın şifresini girdim, gözleri halen daha sırtımdayken kapıyı dizimle itip yavaşça binaya girdim ve binanın kapısı kapanıp büyük bir gürültüyü aramıza ördüğünde derin bir nefes aldım.

Scanned with CamScanner

"Canını yaktığın bir insanın ekseninde dönmek nasıl bu kadar kolay senin için?"

Eve çıkıp İncir'i kutudan çıkardığım an tombul bedenini bacaklarıma bir yılan gibi sararak bana sürtündü. Bir süredir göremediğim kediyi eğilip yavaşça okşadığım sırada gözlerim yine yaşların esiri olmak ister gibi sızlıyordu. Bir süre İncir'i sevdikten sonra eğilmiş halde kollarımı dizlerime sarıp gözlerimden akan yaşları kollarımın kenarına silerek burnumu çektim. İncir birkaç defa miyavlamış, sonrasında susup köşeye geçerek kapının önüne çömelmiş halde sessizce ağlayan beni izlemeye başlamıştı.

o

"Ne yaptımsa uyutamıyorum, kedi durmadan bir şeyleri devirip miyavlıyor," dedim hattın diğer ucunda beni dinlerken bir yandan yumurtaları çırpan anneanneme. Uzun yıllar kedi besleyip büyüttüğü için kediler konusunda daha fazla bilgi ve fikre sahipti. İncir, makyaj masamdaki deodorant kutusunu devirip miyavlayınca, sabahın erken saatlerinde olduğumuzdan birilerini uyandırmamak için akrobatik hareketler sergileyerek deodorant kutusunu havada yakaladım. "Ne yapmam gerek?"

"Bu saatte kediyi nereden buldun yahu?" Anneannem güldü. "Sokaktan aldıysan sokağı istiyordur."

"Ev kedisi," dedim sıkıntılı bir nefes vererek. "Arkadaşımın," diye bir yalanla sürdürdüm konuşmayı.

"O zaman oyuncağı falan vardır, o yok diye uyuyamıyordur ya da yerini yadırgamıştır. Kediler tanımadığı insanlarla aynı ortamda durmayı sevmez."

Bir an duraksadım. "Kedi beni tanıyor ki."

"E o zaman oyuncağı falan..."

"Öf ne oyuncağı? Çocuk mu bu ya?" Islak saçlarımı karıştırıp İncir'e kötü bir bakış gönderdim. "Hanımefendi canımı aşırı sıkıyorsunuz yatıp zıbarır mısınız?"

"Ayol kedi bu, bırak uyur kalır."

"Etrafı dağıtıyor," diye söylendim. "Ya ne istediğini anlamıyorum ki. Gel kızım."

İncir bana boş boş bakıp makyaj masamdaki parfümlerden birine patisini vurmaya yeltenince onu yakalayıp kucağıma aldım. "Tamam Nuriş Sultan, sen hazırla kahvaltıyı. Ben kahvaltı için kedi keseceğim bu sabah."

"Kaç gündür sende bu kedi?"

"İki," dedim. "İki gündür uyumuyor. Her yeri dağıtıyor. Ben uyumaya yeltendiğimde ayaklarımı ısırıyor."

İncir, eve geldiğinden bu yana iki gün geçmişti. Bu iki gün içinde onu hiç görmediğim kadar hırçın görmüştüm. Evdekiler onun varlığını yadırgamamış, hatta evde tüy kabası bir kedinin geziniyor oluşunu tatlı bulmuşlardı ama iki gecedir yarattığı kaosu bir ben biliyordum bir de ısırık içinde yaptığı ayaklarım.

"Sahibi olan arkadaşını bir arayıp sorsana," dedi anneannem düşünceli bir sesle. "Belki bir derdi vardır. Ne bileyim, mamasını falan beğenmemiştir belki. Belki de dediğim gibi bağlı olduğu bir oyuncağı vardır. Kediler birlikte uyudukları bir çorap bile olsa onu sahiplenir."

Sessizce telefonu kulağımla omzum arasına alarak sabitleyip İncir'i iki elimle sıkıca tuttum. Onu arayıp kedinin derdinin ne olduğunu sormam imkânsızdı ama böyle giderse İncir'i balkondan aşağı atmam da yakındı. Durmadan miyavlaması, bir şeyleri devirip durması, beni tırmalayıp ısırması iki günde illallah etmeme neden olmuştu.

"Öyle yapayım bari," dedim. "Hüma ile kahvaltı mı yapacaksınız?"

"Evet," dedi anneannem neşeyle. "Dayın dün tekneyle açıldı, balık yakalamak için sanırım. Hüma da babası açılınca erkenden uyanıp denizi izliyor, biliyorsun. Beni de uyandırdı. Kalkmışken kahvaltı hazırlayayım dedim."

Scanned with CamScanner

"Anneanne," dedim kuru bir sesle. "Şu dayımla ilişkisi olan ka..."

"Girme o konulara, İs," dedi anneannem. "Bir yuva altüst oldu, dayına öyle kızgınım ki. Bu yanlış, yapılmaması gereken türden bir yanlıştı ve yengen bunu hak etmedi."

Sessizce, "Dayım perişandı, bu aralar nasıl?" diye sordum.

"Nasıl olsun? Serseri mayın gibi. Dokunsak patlayacak. Kendini kaybetmiş gibi geziniyor ortalarda."

"Yengemle görüşüyor musun?"

"Telefonlaşıyoruz. Elini ayağını çekti benden. Hüma bende kalıyor işte, bu duruma ses etmiyor ama kendisi uğramıyor bana."

Anneannemle aramızda süregelen kırgınlığa rağmen her şey normalmiş gibi konuşabiliyorduk. Bir şekilde buzları eritmiştik. Aslında kalbimde hâlâ dimdik duran bir buzdağı vardı ama artık insanlar o dağa çarpsa bile yaralanmıyorlar, yarayı sadece dağın sahibi olan ben alıyordum.

"Sen yine de sık sık ara yengemi," diye tembihledim anneannemi. "Belki çekiniyordur. Boşandılar sonuçta."

"Doğru diyorsun," dedi anneannem iç çekerek. "Sen de bir şeyler ye, olur mu? Öpüyorum arkadaşlarını da seni de."

"Ben de öpüyorum," diyerek telefonu yavaşça kapatıp İncir'i yatağın üzerine koydum. Dizlerimin üzerinde önüne oturup, "Dur bakalım," dedim kaçmaya çalışan İncir'i sıkı sıkı tutarak. "Derdin ne anlatacaksın bana."

İncir miyavladı.

"Evet, seni dinliyorum."

İncir yüzünü yüzüme doğru yaklaştırarak bir defa daha miyavladı.

"Of ya." Yavaşça kafasını okşadığımda kulaklarını geriye doğru yatırmıştı. "Onu mu özledin anlamadım ki." Dalgın gözlerle beni sakince izleyen İncir'in yüzünü izledim. "Sen de mi onu özledin?"

Bir kedinin sahibini özlemesi normaldi. Peki ben bir kedi miydim?

Odamın kapısı önce tıklatıldı, ardından Yağış içeri girip, "Yarın sabah gidiyorum, sen hâlâ odadasın," diye çemkirdi. "Bir şeyler yapmayacak mıyız?"

Yağış ve Çağlar birkaç gündür bizimle kalıyorlardı ve artık gitme zamanı gelmişti. Çağlar'ın işi gereği dönmek zorundaydılar. Her ne kadar Yağış yeni oyun için çalışmak zorunda olsa da gidişlerine sebep olarak Çağlar'ı göstermişti; muhtemelen oyunda olmadığım için üzülmemi istemiyordu.

İncir'in kafasını okşayıp, "Bu gece için bir şeyler yapalım," dedim yavaşça. "Seninle eğlenmedik hiç. Belki güzel bir akşam yemeği yedikten sonra hep beraber eğlenmek için gece kulübüne gideriz."

"Bak bu fikri sevdim." Yağış, geniş bir gülümsemeyle bana baktı, ardından şeffaf lensin arkasında duran siyah gözler İncir'e doğru kaydı. "Bu kedi hâlâ terör mü estiriyor?"

"Evet," dedim kuru bir sesle.

"Korhan kediyi öylece sana bırakıp giderken ne düşünüyordu?" Yağış, İncir'e yaklaşıp kedinin tüylerini okşadı. "Bana kalırsa seninle irtibatta kalabilmek için bu yaramazı kullanıyor..."

Bir an algılayamadığım için kaşlarım havada, "Ne?" diye sordum.

"Basbayağı işte kızım, seninle irtibatta kalabilmek için İncir'i kullanıyor," dedi bana tuhaf tuhaf bakarak. "Anlamadım deme İs, her konuda zehir gibisin ama söz konusu Korhan olunca tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Her ne kadar Yağış'ın ortaya koyduğu bu düşünce çok mantıklı gibi görünse de bunu şiddetle reddetmek isteyen bir tarafım vardı. Evet, o içten pazarlıklı biriydi ve bir şeyi isterse o şey için her şeyi ortaya serebilirdi ama yine de bir kediyi nasıl kullanabilirdi ki? İncir'in iki gecedir uyumadığı ve akabinde beni de uyutmadığını hatırlayınca kaşlarımın ortasında bir farkındalık çukuru oyuldu.

Scanned with CamScanner

"Anladın sonunda," dedi Yağış, gözlerini devirerek İncir'i yavaşça kucağına aldığında artık yatağımın ucunda oturuyordu. "Onu aramanı bekliyor çünkü İncir'in nasıl uyuduğunu sadece o biliyor."

"Bunu da yapmaz herhalde."

"Korhan'dan bahsediyoruz," dedi Yağış bir anda ve duraksadım. Evet, tam olarak ondan bahsediyorduk. "En basitinden sana 'ben uyumuyorsam seni de uyutmam hanımefendi' taktiği sergiliyor olabilir."

Yağış'ın söyledikleri zihnimde kendine yer edinmiş olsa da pek de ilgilenmiyormuş gibi görünerek konuyu bir şekilde ortadan kaldırdım. Yine de İncir'i sakinleştirmenin bir yolu olması gerekiyordu. Bu yolu bilen kişi Korhan'dı ve Yağış kesinlikle haklıydı, şu an tek derdi benimle iletişim kurmak olmalıydı. İncir ya bana uyum sağlayacaktı ya da sağlayacaktı, başka yolu yoktu. Onunla iletişim kurmak niyetinde değildim. Bunu kesinlikle istemiyordum.

Akşam için plan yapmamız çok da uzun sürmemişti. Yağız zaten gece bir kulüpte yapılacak partinin haberini biz daha ne yapacağımızı planlayamadan bize duyurmuştu. Üzerime giyebileceğim bir şeyleri dolabın hemen önünde dikilmiş araştırırken Yağış yatağıma uzanmış, ayakları yerde öylece tavanı izliyor, nadiren de olsa konuşuyordu.

"Şu Hun," dediğinde elimde kırmızı bir elbise tutuyordum, bakışlarım yavaşça omzumun üzerinden onu buldu. "Geçen gece gözleri hep senin üzerindeydi."

Zihnimin içinde uzanan o ıssız sokakta roman sayfaları uçuşuyordu. Bakışlarım Yağış'tayken bile içinde hayatımı verdiğim satırlar yazılı sayfaların uçuşunu izliyordum. Yağış göz ucuyla bana baktı ama beklediği tepkiyi görememiş gibi derin bir nefes aldı.

"Bayağı izliyordu," dedi.

"Adam nişanlı," diyerek konuyu nereye bağlayacağının bilincinde bir şekilde bu konuyu oraya götürmesini engelledim. Ama Yağış'ı tanıyordum, ne dersem diyeyim bir şeyi kafasında kurmuşsa o şeyden sıkılana dek dillendirmeye devam ederdi.

"Açık konuşmamı ister misin?" diye sordu, hayır istemiyordum, bu yüzden ona bakmadan gözlerimi kıyafetlerimin asılı durduğu dolabın içine çevirdim. "İstemezsin, neden soruyorsam? Nişanlı olması birine ilgi duyamayacağı anlamına geliyor mu? Gelmiyor. Özellikle karşımızdaki bir erkekse, basbayağı gelmiyor." Kaşlarımı çattım ama Yağış bunu göremedi. "Sana karşı çok ilgi dolu bakışları vardı. Görmedim deme, birçok şeyi görebilen birisin, hiçbir zaman aptalı oynayanlardan olmadın."

"Hun diğerleri gibi değil." Elbiseyi çıkardığım askıya yerleştirip dolabın içine geri koyup parmaklarımı kıyafet yığınının içinde gezdirdim. "Bana nasıl bakmış olursa olsun, hayatında bir insan varsa bence düşünceleri yön değiştirmez. Kolay kolay hayatına birini alacak bir erkeğe benzemiyor."

"Onu epey tanıyor gibi konuştun panda."

"Bu bir gözlem. Hem Hür de tıpkı onun gibi. Bence bu Salman kardeşlerin genetiğinde olan bir şey." Omuz silktim. "Muhtemelen sen yine kafanda kuruyorsun." Dalgın gözlerle Yağış'a baktım. "Hem aklından böyle bir şey geçmiş olsa bana nişanlı olduğunu söylemezdi."

"Benim gibi bir arkadaşın var, elbette onun nişanlı olduğunu öğrenip sana söylerdim. Bu yaptığı onun uyanık bir adam olduğunu gösterir."

"Her ne boksa, hiç umurumda değil." Bu konuda ciddiydim. Şu an radarımda ne bir erkek vardı ne de başka bir şey. Şu an sadece hayatıma odaklı ilerliyordum. Kafamın içinde yaşadığım duygu durum bozuklukları sadece kendi dünyama çekildiğimde beni parçalara ayırıyordu; dışarıdan oldukça sağlamdım ve yarattığım bu izlenimi korumaya devam edecektim.

"Dediğim gibi, artık Korhan konusunda seni kesinlikle darlamayacağım," dedi Yağış yorgun bir nefes vererek. "Ama eğer kafan dağılsın istiyorsan, Hun kesinlikle doğru adres. Nişanlı olmasına çok üzüldüm." Gözlerini saçlarımda gezdirdi. "Gerçi siyah saçlı ha-

Scanned with CamScanner

linle daha çok yakışabilirdi. Malum o sarışın, sen esmer olurdunuz. Şimdi sen bayağı kumral bir bomba oldun."

"Bitin kanlanmış. Gidip duş al, giyin."

"İncir'i ne yapacaksın?"

Gözlerimi devirdim. "Kendim halledeceğim."

"Bence Korhan'a mesaj çek."

"Hani..."

"Tamam tamam, hâlâ Korhan militanlığı yapıyorum, değil mi? Söz, yapmayacağım."

Bunu yapmamanın Yağış için kolay olmadığını biliyordum ama anlaması gerekti, bunu yapması benim için de kolay değildi. Yağış odadan çıktığında duş almıştım, kişisel bakımlarımı halletmiş ve sonunda üzerime giyebileceğim bir şeyler bulabilmiştim. Tüm bunlar olduğunda neredeyse gün yerini akşamın pençelerine bırakmıştı bile.

Eskişehir'in havası Antalya'nınkinin aksine sert ve yoğundu, soğuğu iliklere kadar hissettiriyordu. Ama gece kulüpleri her zaman sıcak ortamlar olurdu, hatta işin içine alkol ile dans girdiğinde bedenler kasılarak kavrulur, ter bedenden tıpkı acıyla haykıran bir kadının gözlerinden kayan yaşlar gibi dökülürdü.

Rengi her zamankinin aksine açık renk olan saçlarımı sıkı bir atkuyruğu şeklini vererek bağladıktan sonra bebek saçlarım geniş alnımın etrafına çok fazla çıkıp sinir bozucu bir görüntü oluşturmasın diye saçlarımı spreyleyerek iyice sabitlemiştim. Tek omuzlu kırmızı bir kazak giymiştim, kazak inceydi ve göbeğimin biraz altını örtüyordu. Siyah taytın beli yüksek olduğu için tenim çok görünmese de hareket ettiğimde belim belli ölçüde açılıyordu.

Dışarıdaki soğuğu yok sayamazdım çünkü gözlerimi balkonumun cam kapısından dışarı uzattığımda bir grup erkeğin hemen karşı binanın bahçesinde toplanmış bir şeyler konuşurken enselerine siper ettikleri yakalarından havanın ne denli soğuk olduğunu anlamak mümkündü. Bu yüzden paltomu çıkarıp yatağın üzerine

serdim ve makyaj masasının önüne oturup koyu tonlarda bir göz makyajı yaptım.

Gözlerimin aksine dudaklarım bomboş kalmış, bir nemlendiriciyle üstlerinden hafifçe geçerek soğuktan çatlamamaları için onları garantiye almak dışında başka bir şey yapmamıştım. Büyükten küçüğe doğru giden beş halka küpeyi bir kulağıma, dört halka küpeyi bir diğer kulağıma taktığımda birini eksik takmamın sebebi tamamen kulağımdaki bir delik fazlalığındandı. Boynuma küpelerimle aynı renkte birkaç zincir doladıktan sonra sabah boşlukta sürdüğüm siyah ojelerimi kontrol ettim ve serçe parmağımdaki ojenin kavladığını görünce ojeyle serçe parmağımın üzerinden geçtim.

Bu geceki partiye gelip gelmeyeceği muamma olsa da benim orada olduğumu duyar duymaz ilk işinin gelmek olacağına her nedense emindim. Bu, başka bir zaman olsa beni çok mutlu edebilecek bir şeyken, şu an bana sadece huzursuz hissettiriyordu. Her an yere düşen gölgemi bile kendi gölgesinin altında bırakarak yok ediyordu. O kadar çok etrafımdaydı ki, nefes aldığımda ciğerlerime oksijen değil onun kokusu yerleşiyordu.

Yine de öyle çok reddetmiştim ki zihnimde onu, kokusunu solumamak için kendimi tutuyordum ve şansım yaver gittiğinden midir bilinmez, kokusu ciğerlerime dolsa da içim o kokuyu yok sayabiliyordu.

Bana yaptığı her şey, boğazıma dayanmış bir bıçak gibiydi. Boğazımdaki kesikten hâlâ kan sızıyor ama o bıçak beni bir türlü öldürmüyordu. Çektiğim acıydı, saf acı. Belki tek bir hamleyle bıçağı boğazımda kaydırsa ve açılan yaradan son nefesimle birlikte bedenimi terk etmek için hazırlanan son kan damlalarım aksa özgür kalacaktım ama o beni tutsağı olarak yanında tutuyordu. Ben bir tutsaktım.

Bir adamın tutsağıydım.

Kendi isteğimle girdiğim o mahzenden, şimdi yardım çığlıklarını koparıp demir parmaklıklarına vurarak bağırsam da çıkamıyordum. Şeytan benim için buradaydı. Yorgun kollarının arasında

Scanned with CamScanner

sırtımdan kökleyerek kopardığı kanatları tutuyor, parmaklıkların diğer ucundan beni üzgün gözlerle izliyordu. Ona haykırıyor, küfürler ediyor, hakaretler savuruyor, beni izleyen üzgün yüzüne bakıp haykıra haykıra ağlıyordum ama o, kanatlarım elinde öylece durmuş beni izlerken ne sesini çıkarıyor ne de buradan çıkıp gitmeme izin veriyordu.

Beni özgür bırakmayacağını fark ettiğimde artık gözyaşlarım yanaklarımın üzerinde buzdan zeminler bırakmıştı; artık akmıyordu. Artık bağırmıyordum, haykırmıyor, ona hakaretler savurmuyor, küfürler etmiyor, parmaklıkları sarsarak beni kendi ayaklarımla soktuğu bu mahzenden çıkmaya çalışmıyordum. Artık ikimiz de sessizdik. Şeytan orada durmuş beni, ben onun parmaklıklarının arkasında öylece durmuş onu izliyordum.

Kelimeler bizim için küf kokuyordu, şeytanın ağzında kan, benim ağzımda ihanetin tadı vardı.

Bu şeytanın ilk ihaneti değildi ama tanrıya olan ihanetinden sonra ilk kez bir başka ihanet yüzünden gecelerce ağlamıştı.

Dalgın gözlerim içinde olduğum arabanın camından Eskişehir'in sokak lambalarının ışıldamaya başlamasıyla âdeta alevler altında kalmış gibi görünen manzarasındaydı. Yağız, gittiğimiz kulübün yol tarifini Çağlar'a verirken arabada Türkçe bir şarkının sözleri dağılarak geçtiğimiz sokaklara izini bırakıyordu. Kaldırımın üzerinde yürüyen genç grupları, tek tük denk geldiğim yaşlı yüzleri, elinde torbalarla yorgun bir şekilde yolun ne zaman biteceğini kestirmek istercesine ilerleyen bedenleri izliyordum.

Araba barlar sokağına yakın bir yerde durdu ve arabadan inip sokağı yürüyerek aşmaya başladık. Gideceğimiz kulüp çok elit bir mekân olmamakla birlikte, köhne ve ucuz bir yer de değildi. Genelde Üniversiteli gençlerin takıldığı bir yerdeydi. Sadece bir defa dışarıdan görmüştüm ama kapısında dikilen grupları gördüğüm an zaten notunu vermiştim. Bugün de kaynaşma partilerinden biri vardı. Muhtemelen çömezler başta olmak üzere, eğlence hayatına adını altın harflerle yazdırmak isteyen tüm Eskişehirli gençler burada olacaktı.

Yağış'ın adımı seslendiğini duyduğumda kulübün büyük, siyah demir kapısının önündeydim. Kapının siyah demirden kolları soğuktu, demir kola tutunarak omzumun üzerinden Yağış'a baktım. Kulübün önündeki yaşlı adamın sattığı bardak mısırlardan aldığını görünce gülümsedim. Bu amcaya birkaç kez kendi çalıştığım mekânın önünde de rastlamıştım. Seyyar mısır arabasıyla Eskişehir'in tüm sokaklarını arşınlıyor olmalıydı.

"İstiyor musun?"

"Evet," dedim başımı sallayıp son söylediğimi onayımdan geçirerek. Yiyeceğimden değildi, amcanın cebine birkaç kuruş daha fazla girsin istiyordum ama bunu yaparken gururunu da incitmemek en önemlisiydi.

Kulübün duvarları tuğladandı, ortada iki bilemedin üç tane tuğladan, kalın gövdeli kolonlar vardı ve hemen kolonların arkasında üç tane yüksek direk, direklerin sabit durduğu yüksek bir sahne vardı. Muhtemelen bu sahnelerde dansçılar hünerlerini sergiliyordu. Bakışlarım kısaca içeriyi yavaş yavaş sarmaya başlayan heyecanlı kalabalığa çevrildi. Bu kalabalığı var eden çoğu gençten yaş olarak büyüktüm ve bu yüzden heyecanlarını az çok anlayabiliyordum. Çoğunda yeni bir ortama girmenin getirdiği büyülü gibi hissettiren o heyecan vardı. Üniversitenin ilk senesinde Yağış ve benim de ortaklaşa yaşadığımız bir heyecandı bu. O yüzden onları anlaması daha kolay oluyordu.

Çağlar belime dokunarak beni dans pistine yöneltti. Hemen önümde Yağız ve Timsal gürültüye meydan okumak ister gibi bağırışarak bir şeyler konuşuyor, bir yandan da piste doğru yürüyorlardı. Baslardan yayılan müzik öyle yoğundu ki, göğüs kafesimdeki kemikler zonkluyordu. Ayağımdaki topuklu botların tıkırtısını bile yutan müzik, sanki ayaklarım çıplakmış hissi yaratıyordu. Ayçelen saçlarının rengindeki turuncu tulumuyla bizden uzaklaşarak masalardan birine yöneldiğinde, o masada Ezrak'ın olduğunu biliyordum, oraya bakma gereği o an için duymadım çünkü onun da orada olma ihtimali beni bundan kaçındırmıştı.

Scanned with CamScanner

Çağlar, kulağıma eğilerek, "En son doğum gününde eğlendik" diye bağırdı ve bir kız çocuğu zihnimin karanlık sokağından koşarak çıkıp, o sokağın sonundaki sokak lambasının altına gelerek yüzünü aydınlığa boyattı. Bakışları yüzüme dokundu, iri yeşil gözlerinde korku ve özlem vardı. Derin bir nefes aldığımda, aldığım nefesin göğsümü besleyecek kadar yeterli olmadığını fark etmiştim.

Bir şey söylemek yerine bizim için ayrılan masaya geçip, rezerve yazısını kaldırarak garson çocuğa gülümsedim. Çocuk bana göz kırpıp kalabalığı aşarak yanımıza geldi, yazıyı alırken, "Ne alırsınız?" diye sordu.

"Bu kadar aceleci olma," dedim genişçe gülümseyerek ama bu yapaydı, çocuk bunu anlamasa da Çağlar anlamıştı. "Bana hafif bir şeyler."

Çağlar, "Ortama ayak uydurmamı sağlayacak şeyler gönder kardeşim," dedi sırıtarak.

Yağız ve Timsal portakal suyu içmeyi tercih etmişlerdi. Her ne kadar yaşları tutuyor olsa da ikisi de alkol kullanmıyordu. Bu dikkatimi onları daha ilk tanıdığımda bile çekmişti aslında. Alkol tüketmeyen yalnızca Yağız ve Timsal değildi, Anka da içmiyordu. Gözlerim, şalının ucuyla oynayan Anka'ya kaydığında, onun böyle bir ortama karşı yabancılık çekmesini yadırgamadım ve ona destek verir gibi gülümsedim.

"Müthiş görünüyorsun, tadını çıkar."

Anka utangaç bir şekilde gülümsedi. Rima bizle böyle ortamlara giriyordu ama Anka pek girmezdi, hatta neredeyse hiç girmemişti diyebilirdim. Yüksek sesli müzik, her şeyin apaçık ortada yaşanması, insanların tanımadığı insanlarla bile dans edip onlara sarılabilmesini garip karşılıyordu. Yargılayıcı değildi, sadece ilk defa gördüğü şeylere uyum sağlamak konusunda biraz zorlanıyordu.

Yağış elindeki mısır bardaklarıyla, "Beni arkada bıraktınız, bravo!" diyerek masanın önüne geldiğinde Çağlar sırıtıyordu. "Ne gülüyorsun? Sen bile bırakmışsın beni."

"Herkesin seni bırakacağına inanman ama benim seni bırakmayacağıma emin olman," dedi Çağlar ve sonra bir an ikisi de susup başka yöne baktılar.

Dudaklarım belli belirsiz yukarı kıvrılsa da onları utandırmamak adına sessiz kalıp, garsonun önümüze bıraktığı içkilerden birini önüme çektim. Müziğin sesi uyum sağlamak konusunda benim bile zorlanacağım kadar baskındı. Sanırım yaşlanıyordum ve artık bu tarz müzikler anneannemin deyimiyle bana da zımbırtı gibi geliyordu.

Timsal ile Yağız, kafayı bulmuş onca insanın cesaret edemediğini yaparak, erken saate rağmen kendilerini dans pistine attıklarında, insanlar başta bunu şaşkınlıkla karşılasa da bir süre sonra müzik ve alkol herkesi çözmüş, herkes onları alkışlamaya başlamıştı. Hür ile çalıştığı süreçte kendini ciddi manada geliştiren Timsal için dans da müzik de öylesine değildi. Hareketleri hem ölçülü hem de bir insanın kolayca kavramayacağı kadar güzeldi. Yağız ise sadece kendisi gibiydi. Baktığı vücudu insanlara sergilerken yüzünde haklı bir kendini beğenmişlik vardı ve kanında zerre alkol yokken bile eğlenmeyi kesinlikle biliyordu.

Az ileride Ezrak ile Ayçelen'in de dans edenler kervanına katıldığını görmüştüm. Bir süre sonra kalabalık arttı ve dans eden bedenler çoğalınca yabancıların arasına karışan tanıdık simaları kaybettim. İkinci bardağıma geldiğimde artık ben de eğlencenin tadına varmak istiyordum. İncir için bol mama, su bırakmış, çıkmadan kumunu Yağız'a tehditler eşliğinde değiştirtmiş ve sırf İncir korkmasın diye holün ışığını açık bırakmıştım ama yine de ara sıra aklım kediye kayıyordu.

Biri aniden kolumdan tutup çekince şaşkınlıkla beni çeken yüzün sahibine baktım. Ayçelen'in alkol ve danstan kızarmış yüzünü saran çiller, ışıkların altında altın parçaları gibi görünüyordu. Beni nefes nefese bir halde dans pistine doğru çekti ve birden kendimi dans eden kalabalığın tam ortasında buldum. Elimdeki içki kadehini bırakmadan sağıma soluma bakarken Ayçelen beni kendi etrafımda döndürdü ve elimdeki kadehin içindeki içkinin neredeyse yarısı

Scanned with CamScanner

zemine yayıldı. Aldırış etmeden, "Bu gece eğlenmeni istiyorum!" diye bağırdı neşeyle. Her ne içmişse, sağlam kendini kaybetmiş benziyordu.

"Ezrak'ın özel tarifi sarımm," diye mırıldandığımda, kulağıma doğru, "Duyamadım?" diye bağırdı ve bu beni neredeyse kulak zarımdan edecekti.

"Dans et Ayçelen!"

"Biliyor musun?" diye bağırarak tekrar kulağıma yaklaştı. "Korhan gelmedi. Rahatça dans edip eğlenebilmen için!"

Bu kız, kesinlikle alkollüyken ağzına gelen her şeyi, belki de söylememesi gereken şeyleri bile söyleyenlerdendi büyük ihtimalle. Bir an onun bana lütfeder gibi böyle bir tavır sergilemesi cinlerime tepeme topladı, elimdeki içki kadehini kafama dikip dibinde kalan içkiyi damarlarıma yolladıktan sonra, yanımızdan geçen genç bir adamın eline boş kadehi tutuşturdum. Adam bir bana, bir elinde tuttuğu boş kadehe bakakalırken adamı hiç umursamadım ve Ayçelen'in elini kavrayarak onu daha derinlere çekip, kalabalığın kalbine doğru götürdüm. Birbirimize sarılıp zıplayarak dans etmeye başladığımızdaysa ne etrafımızdakiler ne de az önce eline boş kadeh tutuşturduğum genç adam umurumda bile değildi.

Ayçelen, bu coşkuma ayak uydurmak ister gibi çığlık atıyor, onun çığlığı müziğin içinde bir ıslık sesi kadar zayıf halde etrafa yayılarak kalabalıkta kayboluyordu. Bir ara alnını alnıma vurunca, insanlar bize iki lezbiyenmişiz ve az önce öpüşüyormuşuz gibi merakla bakmıştı ama buna aldırış etmeden dans etmeye devam etmiştik.

Bir ara başım dönmeye, çok fazla içmememe rağmen gözlerimin önü bulanmaya başladığında yavaşça Ayçelen'den ayrıldım ve ileride, oturduğumuz masada yalnız bıraktığım ama artık yalnız olmayan, yanında Akşın dikilen Anka'ya baktım. Utangaç bir şekilde gülerek başını sallıyor, Akşın da ona sık sık el kol hareketleri yaparak abartılı jest ve mimikler sergileyerek bir şeyler anlatıyordu. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, sarımın Akşın birini kabuğundan çıkarmaya çalışıyordu.

Gözlerim kulübün girişine kaydığında bir an donup kaldım. Lacivert dar gömleği, siyah pantolonu içinde bu mekân için birkaç gömlek büyük duran Hun'un kolundaki saat bile mekânın bir gecelik hasılatı kadar olmalıydı. Gözlerim Hun'un kolundaki sarışına kaydı, sarı saçları lüle lüle belirgin göğüs dekoltesine kadar iniyor, lülelerden biri tam şiş göğüs dekoltesinin arasında duruyordu. Üzerinde parlament mavisi bir elbise olan sarışının yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu; duruydu. Gözlerinin mavi olduğunu ışıkların sık sık yanıp sönüyor olmasına rağmen fark etmiştim. Ayçelen birkaç kez beni çekiştirse de hareketlerim Ayçelen'in bana uyguladığı baskı kadardı; fazlası yoktu. Kız, yüksek gümüş rengi topuklularının içinde olmasına rağmen Hun'dan bir kafa boyu kadar kısaydı ve yan yana gerçekten gösterişli görünüyorlardı. Yağış dans edenlerin arasından elini bana doğru sallayınca gözlerim ona kaydı, kaş göz yaparak bana içeriye bomba gibi düşen çifti işaret ediyordu.

Tüm kalabalığa rağmen yeşil ile mavinin karışarak kızgın bir renge gebe kaldığı gözleri beni bulduğunda, bakışlarımız birbirine tutundu ve müziğin sesi zamanın içinden çekilerek yerini kurak bir sessizliğe devretti. Hun'un sertçe yutkunduğunu fark ettim, âdem elması boğazı boyunca kayıp geri çıktığında gözleri hâlâ bendeydi ama yanındaki sarışın etrafa mutluluk pozları verdiğinden bunun farkında bile değildi.

Hun'un çoktan gitmiş olması gerekmiyor muydu? Neden buradaydı ve neden kolunda bir sarışınla böyle vasat sayılabilecek bir gece kulübüne grand tuvalet geliyordu? Yanındaki sarışının nişanlısı olma olasılığı çok yüksekti, hatta kesin öyle olmalıydı. Aldırış etmeden gözlerimi Ayçelen'e çevirdiğimde çoktan onlar için ayırtılmış muhtemelen VPI kısma geçmişlerdi bile.

"Bir tuvalete gitmem gerek," dedim kısık sesle, Ayçelen'in kulağına eğilerek. "Altıma işeyeceğim. Mesanemi boşaltmam lazım."

"Sidikli," diye söylenerek benden ayrıldı. "Ben de sevgilimin yanına gidiyorum. Sevgilim nerede?" Etrafa saçma sapan bakışlar attı ve birden bağırmaya başladı: "Ezrak! Ezraaaaak!"

Scanned with CamScanner

"Sus kız!" Ellerimi Ayçelen'in parlatıcılı dudaklarına kapattığımda, bana kocaman olmuş kızıl kahve gözlerle baktı. "Bağırma, deli misin nesin ya? Haplandın mı sen?"

Bana patlak gözlerle bakmaya devam etti.

"Deli. Elimi çekeceğim, sakın bağırma, tamam mı?"

Başını salladı.

"Manyak." Elimi geri çektim. "Uslu uslu sevgilini bul, tamam mı?"

Ayçelen'in sevgilisinin yanına gidişini izledikten sonra tuvaletlerin olduğu koridora yöneldim. Birkaç yabancı bedene çarpa çarpa, özür dilemeden yanlarından sıyrılıp geçerek kırmızı ışıkların loş bir hava kattığı koridora girdiğimde müzik şimdi uzaklardan gelen bir uğultu gibiydi. Tam tuvaletlerin önüne geldiğimde, "Bugün çalışmıyordun sanırım, bilmiyordum," dedi o tanıdık ses, Hun'un sesi... İrkilerek arkamı dönmemle, kızıl ışığı arkasına alan adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yalnızdı. Yere düşen her adımında duvardaki gölgesi büyüyor, üzerime devrilir gibi bana doğru eğiliyordu.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zorlarken, "Arkadaşlarımla eğlenmeye çıktık," dedim düz bir sesle.

Çakır tonlarındaki gözleri yüzümde dolaştı, tam önümde durduğunda artık gölgesi üzerime kapanmış gibiydi. Sakince onu izlemeye başladım. Konuşacağı ana kadar ben hiç konuşmadım, ilk kelimeler onun dudaklarından dökülecekmiş gibiydi.

"Beni gördüğüne pek mutlu değil gibisin," dedi yavaşça, bir an bu cümle beni afallatsa da yüzüme çizdiğim resmiyet dağılmadı.

"Neden öyle olsun ki?"

"Bilmem, belki yanımda nişanlım olmasından kaynaklıdır." Bu kadar açık bir cümle kurması hem yanındaki kızın kimliğini doğruluyor hem de şaşkınlığımı arttırıyordu ama yine de her şey yolundaymış gibi sadece omuz silkerek önüme dönmek için bir manevrada bulundum. "İs," dedi birdenbire Hun.

"Evet?"

"Benden pek hoşlanmıyor musun?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Benden kaçıyorsun gibi hissettim," dedi apaçık bir şekilde.

"İki oldu," dedim. "Bu şehirde sadece iki kez karşılaştık. Senden kaçıp kaçmadığımı iki seferde anlayamazsın."

Dudaklarına yayılan zehirli gülümsemenin ardından, "Üç olsun isterdin o zaman," dedi kısık ama bir o kadar da zarif sesiyle.

"Nişanlısı olan bir erkek için çok cüretkâr cümleler bunlar," dedim birden tepkimi ortaya sermek ister gibi.

Tek kaşı havaya kalkarken, "Oysa sadece arkadaşın olmaya çalışıyorum," diye mırıldandı.

"O halde zaten arkadaşım olduğunu söyleyebilirim," dedim.

"Öyle mi? Arkadaşlar daha sık görüşür ama."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Şansını zorluyordu. Anlamayacak kadar aptal değildim. Amacının sadece arkadaş olmak olmadığını çocuk bile anlardı. Sakin bir yapıya sahip olmasam da tüm bunların aksine, sakince, "Çişimi yapacağım," dedim, "arkadaşlar birbirine karşı dürüsttür. İyi geceler."

Bu onu eğlendirmişe benziyordu. Güldüğünü duydum ve sonra topuklu ayakkabıların sesi koridora yayıldı. Bakışlarım tekrar omzumun üzerinden arkaya kaydığında, Hun'un hemen arkasında mavi elbisesinin içinde su perisini hatırlatan nişanlısının dikildiğini, mavi gözlerin doğrudan bana saplı olduğunu gördüm. Kızın gözlerinde düşmancıl bir tavır olmasa da benim kim olduğumu sorgular bir edayla bakıyordu.

Kız sonunda kelimelerden destek almak istiyormuş gibi, "Hun?" dedi sorarcasına ama Hun'un bana bakan gözlerinde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Panik ya da öfke... Ya da herhangi bir başka duygu. "Her yerde seni arıyordum."

Hun burnundan derin bir nefes çekip, genç kadına bakmadan, "Sadece dolaşıyordum Didem," dedi anlayışlı, kibar bir sesle. Di-

Scanned with CamScanner

dem'in mavi gözleri hâlâ bendeydi, ona sırtını dönmüş nişanlısına değil, büyük bir merak ve endişeyle bana bakıyordu.

Didem'in gözlerindeki endişe beni rahatsız etse de gözlerini kızın gözlerinden uzağa götürmedim.

"Arkadaşın mı?" Didem'in ince sesinden duvarlara yayılan soru buydu. Bana dudağında küçük bir kıvrımla bakıp kafasını sallayadı. "Merhaba."

"Merhaba," dedim sadece. "Evet, arkadaşıyım. Daha doğrusu erkek kardeşinin yakın bir arkadaşıyım."

Hun konuşmuyor, sadece bana bakıyordu ve içinde olduğumuz durum gerçekten garip hissettiriyordu. Didem birden rahatlamış gibi genişçe gülümseyerek, "Vay canına," dedi, "Hür'ün kız arkadaşı musun yoksa?"

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırıp salladım. "Yok yok, hayır."

"Didem, çok soru sormuyor musun sence de?" Hun bu soruyu onu kırmamak istiyormuş gibi sakince sorsa da, bir dokunuşta solacak o kırılgan çiçekmiş gibi hissettiren Didem'in yüzü birdenbire düşüvermişti.

Muhtemelen onu her yerde aramamış, peşinden gelmişti ama bu durum beni pek ilgilenmiyordu. Gözlerim Didem'in kırgın suratında asılı kaldı. Hun'un dönüp kıza bakmıyor oluşu benim bile içime batmaya başlamıştı.

"Hayır, sadece beni tanımaya çalışıyor," dedim gülümsemem genişlerken. Kıza doğru yürümeye başladığımda, kız bana kuşkuyla bakıyordu. Her ne kadar çekingen görünse de, bir su perisi gibi duru olsa da kızda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Buna rağmen hemen yanına vardığımda elimi ona uzatıp, "Nurşan İs Tanyel," dedim kendimi tanıtma ihtiyacıyla. Kız adımı duyduğu an sarsılmış gibi bana baktı. Göz bebekleri genişlemişti sanki. Titreyen elini bana doğru uzatıp, ona uzattığım ele dokunurken gözleri doğrudan gözlerimdeydi. Sanki adımı daha önce de duymuş gibiydi.

Kıza beklentiyle baktığımda, "Didem," dedi kafasını dik tutmaya çabalayarak ama yine de utandığını hissetmiştim. Sanki zordan konuşuyordu. "Didem Aktepe."

"Memnun oldum." Elimi hızla geri çektim, kız bana afallamış gözlerle baktı ama ondan gerçekten bir an için hiç hoşlanmamıştım. Onda istediği her şeyi ağlayarak yaptırıyormuş gibi bir hava vardı.

"Hun," dedi Didem gözlerini benden çekerek. "Masaya dönelim mi?"

"Sen git, ben geliyorum," dedi Hun yavaşça.

"Ama ben seninle dönmek..."

"Didem." Hun derin bir nefes alıp, "Git, geliyorum," diye tamamladı. Sanki kızın adını söyledikten sonra bambaşka bir cümle doğacaktı dudaklarından ama bunu yarım bırakmış, o cümlenin kürtajını yaparak dudaklarını yeni bir cümleye gebe bırakmıştı.

"Ama..." Kız birden yumruklarını sıkıp yutkundu ve sonra da sustu. Kızın bu tuhaf hallerini izlerken ne diyeceğimi bilemiyordum ama yüzüme dağılan ifadeden Hun da garip karşıladığımı anlamış olmalıydı. Didem başını yavaşça sallayarak sırtını döndü. "Masada bekliyorum."

Hun bir şey söylemedi. Ağır adımlarla bizden uzaklaşan Didem'i izlerken artık söylemem gerekenin ne olduğunu bilmediğimden sırtımı Hun'a dönerek tuvalete yöneldim ama Hun boğazını temizlediğinde, her ne kadar yürüyor olsam da söyleyecek bir şeyleri olduğunu biliyordum.

"Didem'in kusuruna bakma," dedi sonunda konuştuğunda, güçlü sesi duvarlarda can bulurken başımı salladım ama ona bakmadım.

"Biraz kırılgan biri gibi."

"Evet, öyle."

Sadece seni veya herkesi parmağında oynatmaya alışmış, hepsi bu.

Bunu ona söyleyemedim.

Scanned with CamScanner

"İyi geceler Hun."

"İs," dedi tekrardan Hun. "Yarın akşam çalışıyor musun?"

"Evet."

"O halde yarından sonra benimle kahve iç."

Duraksadım, omzumun üzerinden ona garip garip baktım.

"İki arkadaş kahve içer, değil mi?" diye sordu yavaşça.

"Bunu yarın konuşalım mı?" diye sordum çünkü kafam allak bullaktı, açıkçası her ne kadar ondan hoşlanmamış olsam da Didem kırılgan birine benziyordu ve onu üzecek bir gölge olarak hayatlarına serilmek niyetinde değildim.

Hun, bu cevabın açık bir ret olduğunu anlamış gibi sadece başını sallayınca, önüme dönüp güçlü adımlarla onun yanından ayrıldım.

Tuvaletteki işimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra içtiğim içkiyle birlikte dudaklarımı terk eden ruju tazeledim. Bu esnada tuvaletin kapısı açıldı ve beyaz fayanslara koridordaki kırmızı ışık döküldü. Hemen arkasından gümüş rengi ayakkabıları, pedikürlü ayakları ve uzun, ince bacaklar görüş alanıma girdi. Mavi elbisesinin içindeki su perisi tam karşımda dikildiğinde, ruj parmaklarımın arasında, dudaklarımdan biraz uzak bir konumda duruyordu. Ruju çantama koyarken konuşmadım. Didem bir süre kapıda daha kapının önünde dikildi ve açık kapıdan içeri müziğin sesiyle birlikte kızıl ışık yayılmaya devam etti.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordum açıkça, kıza omzumun üzerinden bakmayı sürdürüyordum.

Didem başta dudaklarını aralamak onun için imkânsızmış gibi yutkunup yüzüme aval aval baksa da, sonunda tekrar o garip hareketi yapıp başını dik tuttu. "Kim olduğunu biliyorum," dedi birdenbire.

Kaşlarım alayla kalkarken, "Evet?" dedim. "Az önce kendimi tanıtmıştım."

"Bundan bahsetmiyorum," dedi birden sertçe. Duruşu ise sesinin aksine kırılacakmış gibi nazik görünüyordu. Bakışlarım kızın

yüzünün içinden geçti ama düşüncelerine sızamadım. Rahatsız edici aurası bir kenara koyulacak olursa, duyguları aralanması güç bir düğüm gibiydi.

"Of, neyden bahsediyorsun?"

Sabırsız tutumum kızın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sen o sahnedeki kızsın."

"Ha?"

"Hür'ün koreografisini hazırladığı oyundaki başrol kızsın."

"Ee?" Çantamın fermuarını çekerken kıza tuhaf bir bakış attım. "Oysam ne olmuş? Evet o benim."

Başını aşağı yukarı salladı. "Hun'dan uzak durmanı istiyorum, çünkü o benim nişanlım. Bizim geleceğimiz birlikte inşa edildi."

"Ne saçmalıyorsun be sen?"

"Ne mi saçmalıyorum?" Bana duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. "O sahnede öylece durmuş nişanlımı ayartıyordun."

"Titrediğine dua et, gelip seni olduğun yerde sarsmıyorum," dedim tehditkâr bir sesle. Birden kıza döndüğümde, denizin yüzeyinde köpek balığının sırt yüzgeci gibi ilerleyerek kıza yaklaşmaya başladım. Kız geri çekildiğinde artık tuvaletin hemen dışında duruyordu. Kıza duyduklarımın beni ne kadar öfkelendirdiğini hissettirmek ister gibi baktım.

"Hadi," dedim meydan okurcasına. "Tekrar söyle de o dilini çekip ensene dolayayım."

"Korkunç." Ellerini ağzına götürdü. "Sen korkutucu bir kadınsın!"

"Didem, sen deli misin?"

Didem bana akıl çıkmazında kalmış gibi baktı. Bu durum beni daha da rahatsızlıklarla doldursa da ona karşı birdenbire var olmuş bir öfke de hissediyordum.

Didem sonunda, "Hun'un geleceği benim, sen ya da bir başkası değil," dediğinde ona tuhaf tuhaf baktım. "Ben Özge'nin çok ya-

Scanned with CamScanner

kın arkadaşıyım. Nasıl bir kadın olduğunu ondan dinledim. Hun'u ayartmaya çalışıyorsan bil, ben varım."

Demek Özge'nin arkadaşıydı karşımdaki bu güzel deli.

"Sahnede kalabilmek için kendinden küçük ve büyük adamlarla düşüp kalkıyormuşsun!"

Bu sözcükler, bardağı taşıran son damlalar gibiydi. Sadece saniyeler kanıma karıştı ve sonra Didem'e doğru atıldım. İkimiz de tuvaletten çıktık ve tuvaletin tam karşısındaki buzlu cama onu dirseğimin arkasına aldığım boğazına baskı uygulayarak yasladım. Didem'in cam gibi parlayan mavi gözlerinden korku dolu bir ışık patlaması yüzüme yayıldı ama o an, hissettiğim öfkeyle bunu umursamadım.

Hiddetle, "Hun'u istersem benim olur," dedim birden. Didem'in gözleri irice açıldı. "Sahneyi istersem benim olur. İstemem yeterli."

"Ne?" Didem yutkununca boğazı dirseğimde dalgalandı ama geri çekilmeden ona yakıcı gözlerle bakmayı sürdürdüm.

"Sadece istersem tüm bunlar benim olur. Sahneye çıkmam için kimsenin altına yatmama gerek yok, bendeki yeteneğin birazı sende olsa zaten bir şeyleri zırlayarak yaptırmaya çalışmaz, sadece yaptırırdın."

Didem bir defa daha yutkununca tenimde dalgalanan derisini hissetmek beni birden gerçekliğe döndürdü. Geri çekilmek istedim ama o an, Didem'e hissettiğim öfke buna mâni oldu. Karşımda hem Özge'nin arkadaşı hem de beni yapmadığım bir şeyle suçlayan bir kadın duruyordu ve sözcükleri, o her ne kadar bunu canımı acıtmamdan korktuğu için yapsa da aslında benim canımı acıtıyordu.

"Bana zarar mı vereceksin?" diye sordu Didem, ses tonunda korku vardı ama başka bir şeyler de vardı.

"Sana zarar vermek istersem bu şekilde vermem, kendini bana açık ettin zaten." Dirseğimi boğazından çekmemle, Didem rahat bir nefes alıp sarı buklelerinin arasından bana dikkatli gözlerle baktı. "Sen bana baktığında ne görüyorsun bilmiyorum ama gördüğün ki-

şiye dönüşmek benim için üç saniye sürer," dedim açıkça. "Yerinde olsam bana savaş açmazdım, Didem."

"Bu ne demek?" Sanki biraz önce onu boğazına yaptığım ölümcül bir baskıyla duvara yapıştırmamışım gibi büyük bir kafa karşılıklılığıyla yüzüme bakıyordu. Birden onun gerçekten problemleri olduğunun farkına vardım ama bu yine de yaramın etrafında dolaştırdığı parmakları koparmayacağım anlamına gelmezdi.

"Kendin çöz." Tuvalete dönüp lavabonun tezgâhında bıraktığım çantayı aldım. Bu süre zarfında Didem buzlu cama yaslı halde beni izlemeye devam ediyordu. Tuvaletten çıkıp ona bakmadan tam tersi yönde yürümeye başladığımda, onun bir süre daha orada öylece düşünmesine neden olacak bir şeyi zihnine abrus tohumu gibi ektiğimi biliyordum.

"Beyinsiz kaşar," dedim dişlerimin arasından, ardından ona bu tarz bir hakaret savurduğum için dilimi dişlerimin arasında ezerek tırnaklarımı avuç içlerime sertçe sapladım. Ne diye bu tarz şeyler beni bulup dururdu ki? Tüm takıntılı şırfıntılar sanki bir muknatısmışım gibi bana çekiliyordu. Kalabalığa içimde gideremediğim bir öfkeyle girip, bar kısmına doğru ayağımın altındaki zemini tuz buz etmek istiyormuşçasına çiğneyerek ilerledim.

Tezgâhın önünde olması gereken barmen, tezgâhın altından yakasında kırmızı bir ruj iziyle çıktığında bakışlarım çocuğun düğmeleri çözülmüş gömleğinin önüne, ardından boynundaki öpücük izlerine kaydı. Tezgâhın hemen altındaki ağız şapırtısını duymamla eş zamanlı olarak yaşadığım mide bulantısıyla çocuğa, "Aptal piç kurusu," demem bir oldu. Gözlerimin içine büyüklük taslayan gözlerle bakarken tezgâhın altında saklanan kızın ağzıyla iş gördüğü alelade ortadaydı.

"Hey, ne yaptım ki?"

"Kes be sesini, sapık!" Sırtımı dönerek tezgâhtan uzaklaşmaya başladım. "Libido katili."

Masaya döndüğümde, Akşın ve Anka muhabbet etmeye devam ediyorlardı ama ben içeride gerçekten bunalmış haldeydim.

Scanned with CamScanner

Sinirlerim tepemdeyken kafamın üzerinde saniyede bir yanıp sönen ışıklar beni daha da germişti. Garson çocuğun tepsisiyle yarımdan geçtiği o kısa süre zarfında çocuğun yüzüne bile bakmadan tepsinin üzerindeki içki bardaklarından birini alarak kafama diktim ve bu, garson çocuğun önce şaşkınlıkla inlemesine, sonra da keyifle gülerek elimdeki boş kadehi almasına neden oldu.

"Yarasın ninja," dedi bana takılarak ama ona cevap bile vermeden tepsideki diğer içki bardağına uzandım ve birden Akşın'ın elini bileğimde hissettim.

"Yavaş beya," dedi dehşet içinde. "Atlılar mı koşturur arkanda?"

"Birileri bileğimi yakalayıp beni durdurmasın bir kerede ya," diye çemkirerek Akşın'ın elini itip elimdeki kadehi kafama diktim. Anka ve Akşın bana şaşkın şaşkın bakıyorlardı ama garson çocuk sadece eğleniyor gibiydi. İki büyük yudumda içtiğim içkinin boş kadehini tepsiye bırakıp, "Teşekkürler," dedim ters bir şekilde. "Bu iyi geldi."

"Vay be." Çocuk gülerek benden uzaklaşırken son sözleri bunlardı.

"Aşta." Akşın, garson çocuğun arkasından cins cins bakardı. "Bebecime mi sulandı o çocuk benim gözlerimin önünde az önce?"

Anka, "Ay yok yok," diyerek birden Akşın'ın kolunu tuttu. "İs'e sulanmadı."

"Sulandı mı?" Akşın Anka'nın elinden kurtulmak istiyormuş gibi öne doğru atıldı. "Tutmayın beni geberteyim onu hemen şimi burayı gömeyim onu."

"Dur dur."

"Tutma beni Anka deliyim ben, erkeyim."

"Başladı bu yine şova," diyen Ezrak'ın sesiyle birlikte bakışlarımız Ezrak ile Ayçelen'e çevrildi, sarmaş dolaş tam önümüzde duruyorlardı. "Anka, bırak şunu. Görelim erkekliğini."

Anka, Akşın'ın kolunu bırakınca, Akşın birden Anka'ya döndü. "Sen gene neden emen bırakırsın beni ya gitsem çocukla olay çıkarsam, kendimi kaybetsem ve erkek olduğum için çocuğu gebertsem orayı dayaktan. Hoş mu bunlar? Başım belaya mı girsin istersin sen Anka?"

Anka tedirgin gözlerle Akşın'a baktı. "Başın belaya falan girmesin, saçmalama. Karakolluk mu olalım?"

"Olmayalım dimi?" Akşın Anka'ya baktı. "Senin hatırına dövmeyeyim bari."

"Ulan Akşın," dedi Ezrak gülerek. "Çevir."

"Amtaratör, seninle konuşan yok, muhatabım deyilsin."

"Şov yapıyor, inanma şuna," dedi Ezrak, Anka'ya. "İşi gücü şov, gitse kırk araba dayak yiyeceğini kendisi de biliyor."

"Adi be oradan," dedi Akşın, "yırtınma oradan yırtınık seni ya, çekemessin beni her samanki gibi. Bilmes misin kavgam pistir, erkesi işetirim altına korkudan."

Çekişmelerini yavaşça yükselmeye başlayan kafamda dağılan konuları toparlamaya çalışarak izliyordum. Birkaç kadeh daha içmiş, daha sonrasında arkadaşlarımla dans ederek bedenimden su gibi akan tere düşüncelerime de katarak benden uzaklaşmalarını sağlamuştım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Didem'e duyduğum öfke katlanarak çoğalıyor, damarlarımda arşa yükseliyormuş gibi hissediyordum. Mekân fena derecede kalabalıktı, iğne atsam yere düşmeden önce birçok bedene batıp o bedenden kan akıtabilirdi hatta. Sonunda dans pistinde insanları iterek ilerlemeye başladığımda, gerçekten ya Didem denen peri kadar güzel şırfıntıyı fena benzetecektim ya da ona durması gereken yeri öğretecektim.

İleride, localarda oturan Hun'u gördüğümde saniyede bir yanıp sönen o ışık tüm bedenimi yalayıp yutuyor, hareketlerim ışığın etkisiyle bir silinip bir yeniden var oluyordu. Herkesin hareketleri ışığın akımı yüzünden yavaş görünüyordu. Hun, locanın masasına doğru eğilmiş, elinde tuttuğu içki kadehiyle masanın yüzeyini izlerken Didem hemen yanında oturuyordu ve etrafa savurgan gülümsemesiyle bakıyordu.

Scanned with CamScanner

Beni ilk fark eden Didem oldu ve beni görmesiyle cam mavisi gözlerinden bir şaşkınlık fırtınası yükseldi. Aldırış etmeden locaya doğru yürümeye başladım.

Didem oturuşunu değiştirirken gözleri benden koparak Hun'a çevrildi, sonra tekrardan avına farklı bir yırtıcı yaklaşıyormuş gibi panikle, biraz da gizlemeye çalıştığı bir öfkeyle bana bakmaya başladı. Localar bir iki basamak üstteydi, bu yüzden tüm dans pistini net bir şekilde görmeleri mümkündü. Locanın iki geniş basamağını tırmanmamla, Hun'un kafasını kaldırıp gözlerini gözlerime çivi gibi çakması bir oldu.

Didem'in cam mavisi gözleri bana baktığı her saniye parçalara ayrılıp un ufak oluyor olmalıydı ama şimdi gözlerim Hun'daydı. Farklı bir şeyler gütmüyordum, tek amacım Didem'i biraz soytan etmekti. Belki biraz korkutmak. Bunu ona elimi dahi sürmeden yapabilmenin yolunu bana alenen kendisi göstermişti zaten.

"Hun," dedim kısık bir sesle ama aramızda sadece bir masa kaldığından mekâna yankılar halinde dağılan müziğe rağmen sesimi takip eden gözleri dudaklarıma dokundu. Bakışları yavaşça gözlerime yayıldı ve zaman gözlerinin dibinden yukarı çıkarak kirpiklerine bulaştı. Bana uzun uzun baktı; başta gözlerinde soru işaretleri yoktu ama zaman büyüyerek bizi çember içine aldığında, artık çakır gözlerinde dolaşan soru işaretlerini görüyordum. "Teklifin kabul ediyorum."

Hun'un çakır gözleri aralanır gibi oldu, bakışlarım bakışlarında beklemeden Didem'e kaydı. Didem duyduğu şeyin şokunu sindirememiş gibi iri gözlerle bana bakıyordu. Dudakları aralanmış ama kelimeler dilinin ucunu çoktan terk etmiş gibiydi. Muhtemelen neyi kabul ettiğimi çok merak ediyordu ama son ana kadar onun ruhunu sancıtmanın tadını çıkaracaktım. Benim ruhumla kumar oynamaya çalışan oydu. O zaman kaybetmeye hazır olması gerekirdi.

Gözlerim Hun'u buldu, çakır gözleri içime sızmak istiyormuş gibi ısrarla bana doğrultulmuş halde duruyordu. Damarlı parmaklarının arasında tuttuğu kadehi yavaşça salladı ve dudaklarında yarım yamalak bir gülümsemeyle bana baktı. Kafamın güzel olduğunu anlamış olmalıydı. Didem soru sorar gibi bir mırıltı çıkararak Hun'un koluna girince, Hun'un dudaklarındaki gülümseme birdenbire silindi.

"Çocuklar, ne teklifi bu? Bana söylemeyecek misiniz?" diye sordu Didem nazik tutmaya çalıştığı ince sesiyle.

"Kahve," dedim onun içine suyu serpen bendim, bir sonraki yangında hiç suyu kalmadığını anlatacak olan kişi de ben olduğum gibi.

"Evet," dedi Hun yavaşça. "Kahve içmeyi teklif etmiştim."

"Hım." Didem, Hun'un kolundan yavaşça çıkarak bana bakmaya başladı ama ben ona değil, Hun'a bakıyordum. Dudaklarımda zehirli, Didem'in net bir şekilde anlayabileceği tehditkâr bir gülümseme büyüdü.

"Cuma akşamı beni bıraktığın sokaktan alırsın."

Sırtımı dönerek basamakları inerken dudaklarımda adi bir gülümseme vardı. Kanımdaki alkolün miktarıyla alakalı değildi yaptıklarım. Eğer biri benden bir şeyleri bekliyorsa, o şeyleri beklemediği anda ona verirdim ki, daha fazlasını da koşulsuz yapabileceğime inanmış olurdu. Hun ile aramda bir şeylerin olması, kıyametin beş dakika önce kopmuş olması kadar imkânsızdı. Dünya hâlâ dönüyor, kalbimde bir yalancının portresi asılı duruyordu.

Kekliğin kalbinde bir kirpi yaşıyordu.

Hisler kalbime birdenbire yayılmaya başladığında, tüm duygular ağırlığını tek bir atışa vermiş gibi göğsümü zonklattı. Birdenbire durulan bakışlarım mekânın çıkışına dokundu. Adımlarım beni yabancı bedenlerden uzağa taşırken, zihnimde bir yel değirmeni usulca dönüyor ve yine zihnimde boş bir sokakta bir kadının cesedi yere serilmiş, kendi kanının etrafında öylece uzanıyordu. Sesler ve görüntüler büyük bir arbedeye kapılarak birbirlerine girdi; zamanın içinden gözlerimden sızmaya başlayan yaşlar gibi sızdığımda artık mekânın dışındaydım.

Birdenbire kendimi boş bir sokakta yalnız başıma yürürken bulmuştum.

Scanned with CamScanner

Ben ne yapıyordum?

Kollarımı bedenime sardım ve birkaç yağmur damlası arka arkaya yüzüme düştü. Kafamı kaldırıp gökyüzündeki yıldızları silen lacivert bulutlara baktığım sırada bir damla su daha yüzüme düştü ve gözyaşı gibi göz çukurumdan kayarak yanağımdan sıyrılıp çenemden kopup boşluğa düştü.

Rüzgârın uğultusu ve yağmurun kaldırımlara düşerken çıkardığı sesler birbirine karışıyordu. Yere düşen her bir adımımda içimde büyüyen bir keder vardı. Sokak lambasının yağmur birikintisine düşürdüğü ışık yansımaları dalgalanıyordu. Durmadım, yürüdüm. Sokağın sonundaki karanlıkta bana doğru yürüyen adamın karanlık silüetini görüyordum; yağmur durmuyordu, yağıyordu. Ellerimi kulüpten öylece çıkarken giydiğim kabanımın içine soktuğumda, yağmur damlaları yüzüme çizdikleri damlaların arkasına sustunulmuş gözyaşlarını gizlemişlerdi. İçimdeki yük, tükürdüğü kanı beyaz bir mendili ikiye katlayarak saklayan bir kadının kalbinden bile ağırdı.

Bakışlarım uzun süre sadece attığı adımları seçebildiğim adamın karanlık gölgesinde bekledi. Mekândan oldukça uzağa savurmuştu beni adımlarım. O adımlar şimdi daha yavaştı, sokak lambasının turuncu ışığı tam ortamızdan sokağa dökülüyordu. Kalbim ağrıyordu. Bana baktığını biliyordum, o belki beni görüyordu ama ben onu göremiyordum.

Adam ellerini montunun cebinde saklıyordu.

Ellerini görürsem, yüzünü görmesem de onu tanıyacağımı biliyor gibi.

Kim olduğunu biliyordum.

Onu sarhoşken ve her yer karanlıkken, mantığım kafamın içinde değilken bile tanırdım.

Onu, bin tane yabancının ellerinin olduğu masada ellerinden tanırdım.

Adımları yavaşladı, adımlarım yavaşladı ve sokak lambasının altına gireceğimiz anda durdu. Karanlık tarafta kaldığında içimde

biraz olsun korku hissetmeden ışığın altına girdim ve yüzüm, gözlerim, saçlarım, tüm hatlarım ışıkla yıkandığında bana daha dikkatli baktığını hissettim. Ellerimi montun ceplerindeyken iki küçük yumruk yaptım; kalbim yumruklarımın içine sığmayacak kadar büyüyüp göğsümü kapladı ama ben durmadım ve ona doğru yürüdüm.

Adamın neredeyse bir adım uzağında kaldığımda, kafamı kaldırıp karanlık silüetin yüzüne baktım. Teninden yayılan amber ve sümbülteber kokusunu soludum; ateşin içinden geçmiş gibi sıcak kokuyordu.

Parfümünü değiştirmişti.

Ama ruhu, başka bir yüzle bile karşıma çıksa, asla değişmezdi.

Parfümünü değiştirdiğini, onca zamandan sonra bugün, bu gece, burada fark ediyordum.

Tam önünde, onun durduğu karanlığın aksine aramıza şerit çeken ışığın altında durarak kafamı kaldırıp karanlığa gömülü yüze baktım.

Yağmur yüzüme düşüyordu, yağmur gözlerim boyunca kayıp çeneme akıyordu. Parmak uçlarımda yükseldiğimde, aramızda bir adım vardı; o adım, benim ellerimin ceplerimden bumbuz halde çıkıp, kollarım onun boynuna dolanmak için havaya kalktığında onun eğilmesiyle parçalara ayrıldı. Kollarımı onun boynuna öyle sıkı sardım ki, belimi kavrayıp beni kendine bastırdığı an, tüm kemiklerimizin iç içe geçtiğini düşündüğüm andı.

Dudaklarını boynuma bastırdı, kollarımı onun boynuna daha sıkı sardım ve değiştirdiği kokunun içime akmasıyla gözlerimi sıkıca kapattım. Yağmur saçlarıma tutunmaya devam ediyordu, yağmur gözlerimden öylece akıp gidiyordu, yağmur bizi altına aldığında onun kollarında yine küçücük, onun kollarında yine paramparça oluyordum.

Dudaklarını yanaklarıma sürterek beni yanaklarımdan öptü, parmaklarım onun izlerin gömülü olduğu sakalı yeni yeşermiş yüzüne kaydı; yüzüne tek bir an bakmadan ona dokundum, onda yandım, onda söndüm, onun için parçalara bölündüm. Konuşmadı,

Scanned with CamScanner

konuşmadım; sustuk ve sadece kokusu içime dolarken ona sarıldım. Bana öyle bir sarılıyordu ki, onun canını ne kadar yaktığını kalbini göğsüme yaslayarak bana hissettirmek ister gibi...

Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

Kollarım gevşediğinde, parmakları belimden kaydı ve elleri kenarlara düştü. Geri çekilmedim. Sadece kollarım onu bıraktı. Gözlerim görünmeyen yüzüne dokunmadı, omzum koluna sürterken yavaşça onu yıkan bir rüzgâr gibi ona çarparak yanından sıyrılıp geçtim ve o arkamda öylece dikilirken, sırtlarımız birbirine döndü; sokağın sonuna doğru yürümeye başladım.

Kekliğin kalbini paramparça eden kirpiydi, bu doğruydu.

Öyleyse keklik, neden kalbinde hâlâ kirpiyi saklıyordu?

7. Perde
Sarmaşık

Bir adamın yalanlarının altında ezildim ama değerdi.

Canımı ağrıttı ama buna değerdi.

Gülleden ağır kelimelerle onu kendime anlatmaya başladığımda, kalbim en çok kendime ettiğim eziyete kırıldı.

Damarları bir sarmaşık gibi kollarımın içinde, kalbimin içinde, bacaklarımda, ellerimde, kafamın içindeydi sanki.

Herkesin kendini fena ettiğini iddia ettiği aşkın içinden burnum kanamadan tek başıma çıkmıştım ama artık ne yokladığım göğsün altında bir kalbim vardı ne de yerinde duran bir ruhum. Herkes kendini feda ettiğini söylediği aşktan burnu kanamadan çıkmıştı, ben o aşkın içinden çıkarken gözlerimi orada bırakmıştım.

Yatağın onsuz olan kısmına kaydığımda, boşluğuna oturan soğukluk tenime yayıldı. Dizlerimi karnıma çekip o geceyi düşündüm. Hiç konuşmadan, kelimeler dilimizin altındaki mezarlıkta sonsuzluk uykusuna yatmış gibi öylece susarken sarıldığımız o geceyi. O gecenin üzerinden birkaç gün geçmişti ama yine de birdenbire öyle

Scanned with CamScanner

çok ağlamak istedim ki, sanki o gece birkaç saniye öncesinde gizlenmişti ve ben birkaç saniye önce onun kollarının arasındaydım.

Çağlar ve Yağış gideli bile birkaç gün olmuştu oysa.

Karnımı acıtan o duyguyla yattığım yerden kalkıp mutfağa inmem birkaç saniye bile sürmemişti sanki ama evin içinde bacaklarına prangalar vurulmuş bir hayalet gibi hareket ediyordum. Buzdolabından dün akşamdan kalan soğuk makarnayı tencereyle çıkarıp masanın üzerine bırakırken ellerim buz gibiydi. Titreyen parmaklarımın arasına aldığım çatal da buzdolabında kaldığından tıpkı ellerim gibi soğuktu.

Bir elim yanaklarıma, oradan da sürtünerek kulağımın arkası ve enseme giderken parmak uçlarımda panik vardı. Çatalı soğuktan kaskatı kesilmiş makarnaya batırıp topladığım makarnaları ağzıma tıkıştırırken ensemi, boynumu buz gibi ellerimle ovmaya devam ediyordum. Çiğnemeden diri diri yuttuğum makarnalar kalbime takılıyormuş gibi hissettirse de durmadım, soluksuz kalana dek makarnaları ağzıma doldurmaya devam ettim.

Beş, bilemedin altıncı kez çatalı ağzıma götürdüğümde ağzımda hâlâ çiğnemediğim makarnalar vardı ve birdenbire gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Boş elim alnıma kayarken parmaklarımı alnımdaki çizgilere bastırdım, omuzlarım daraldı ve makarnalar ağzımdayken sessizce, omuzlarım hafifçe titrerken ağlamaya devam ettim.

Biri mutfağın ışığını yaktı ama bu beni durdurmadı. Omuzlarım titrerken avucumu alnıma bastırıp eğilerek makarnaları güçlükle çiğnemeye devam ettim. Yanaklarımdan devamlı olarak yenilenen gözyaşları akıp gidiyordu. "Sikik ketçabı bulamadım," dedim dolu ağzımla, gözlerimden yaşlar akarken lokmamı yutup burnumu çekerek çatalı tekrar makarnalarla doldurdum. Parmaklarımı alnıma daha sert bastırdım. "Bitirdiniz mi o salak ketçabı? Salak mısınız? Bilmiyor musunuz ben ketçapsız makarna yemem."

"Abla," dedi Yağız şaşkın şaşkın.

Ona bakmadım. "Ketçabı bitirmişsiniz, bitirdiyseniz gider alırsınız, zor mu bu? Kaç para bir ketçap ya?" Çatalı makarnalara batırırken ağzımda hâlâ çiğnenmemiş makarnalar vardı. "Sevdiğimi bile bile ketçabı neden bitiriyorsunuz?"

Yağız tedirgin adımlarla mutfağın içine girdi, yürüdüğünü hissetsem de ona dönüp bakmadan parmaklarımı alnıma bastırarak burnumu çektim. Ağzıma bir dolu makarna daha tıktığımda artık çatalı tutan parmaklarım daha da güçlü, önlenemez bir şekilde titriyordu.

"Abla, ketçap buzdolabında," dedi Yağız şaşkınlık içerisinde. "İyi misin?"

"Ah." Gülüp çatalı tencerenin içine bırakırken gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle silerek sandalyeye yaslandım. "Görmedim herhalde ya."

"Sen ağlıyor musun?"

Çenem titrerken keyifsiz bir şekilde gülüp kollarımı geriye doğru esnettim. "Sadece aptal bir şişko gibiyim," dediğimde, Yağız'ın şaşkınlığı daha da artmış gibiydi. "Ne kadar da iradesizim. Bu saatte makarna yiyorum. Ondan ağlıyorum." Ellerimi masaya bastırıp kalktım, buzdolabına yönelirken gözlerimden yeniden yaşlar dökülüyordu. "Çok yemek yediğimde ağlarım."

"Şey... Öyle deme." Yağız bana yaklaşınca, omzumun üzerinden ona yaşlı gözlerle baktım. "Şişko falan değilsin ki."

Gözlerimden yaşlar boşalıyor olmasına rağmen gülümsedim. Yağız'a vursam, küfürler savursam ve bunların tamamını sebepsiz yapmış bile olsam bu kadar şaşkın görünmezdi.

Ketçabı çıkarıp masaya dönmemle, mutfağa ölüm sessizliğinin çökmesi bir oldu. Yağız beni izliyordu ama artık ona bakamıyordum. Kıpkırmızı olmuş suratımı bir anda saran ifadesizlik, gözyaşlarının kesilmesiyle birlikte güçlenmişti. Ketçabın kapağını kaldırıp tencerenin içine sıkmaya başladım ama bileklerimde can yoktu sanki; damarlarım derimin altında sızlayan saç telleri gibi güçsüzdü.

Scanned with CamScanner

"Abla," dedi devamlı olarak sıkmaya devam ettiğim ketçaba bakarak. "Hey, abla!"

Elimdeki ketçabı çekip almasıyla, kutusuna bastırdığım ketçap duvara sıçradı ve bir adım geri çekilip yutkunarak duvardaki ketçap lekesine bakakaldım. O küçük kız çocuğu masanın önünde oturmuş parmaklarını kaldırarak onunla geçirmediğim günleri sayıyor, her bir parmağına baktıktan sonra daha da şiddetli ağlamaya başlıyordu.

Dizlerimdeki dermanın çekilmesiyle yavaşça yere çöküp, ellerimi dizlerimin etrafına sararak yeri izlemeye başladım.

"Abla, neler oluyor?" Yağız irkilmiş bir şekilde eğilip omzuma dokundu. "Benimle konuşabilirsin. Konu ketçap falan değil, senin yemek yemen de değil. Biri mi kafanı attırdı?"

"Çok yedim." Çenemi dizime bastırıp, kollarımı bacaklarıma daha sıkı sardım; gözlerim boşluktaydı. Birkaç damla gözyaşı gözlerimin kenarından taşarak yanaklarıma doğru süzüldü. Bu görüntü Yağız'ı kahretmiş gibi omzumu avuçlamasına neden oldu. "Kusarsam geçer."

"Yoksa kötü bir kâbus falan mı gördün?"

Gözlerimi yumup burnumu dizime daha sert bastırıp sessizce, "Kusarsam geçer," diye fısıldadım.

Yağız'ın şaşkınlığı havada asılı duran oksijen gibiydi, çektiğim her nefeste içime dolarak ciğerlerimin acısını arttırıyordu. Parmakları omuzlarımda dolaştı, dokunuşu beni normalde rahatsız edecekse bile bana dokunan Yağız olduğu için rahatsız hissetmedim. Kendimi neden bu denli koyvermiştim anlayamıyordum. Her şey yolundaymış gibi geçirdiğim günlerin faturasını tek bir gecede bu denli ağır ödemek zorunda kalmak canımı yanması gerektiğinden birkaç kat daha da fazla yakıyordu.

"Ne oldu bilmiyorum ama senin gibi güçlü genç bir kadını bile bu kadar üzen bir şey varsa ve sen, sen olmana rağmen bu üzüntüyü saklayamıyorsan, hiçbir şey abartın değildir abla." Beni telkin etmek istiyormuş gibi omuzlarımı sıktı. "Belki senin için hiç anlamı

yok, belki olanları bana hiçbir zaman anlatmayacaksın ama biliyorum, basit şeyler yaşamadın. Basit şeyler benim tanıdığım Nurşan Is Tanyel'i bu hale getirmezdi. O yüzden çok güçlü olduğunu bil. Kusamadığın her şey içinde dolmuş bu gece belli, ağlaman gerekiyordur belki. Belki biraz yürürüz ya da susarız. Ama yanındayım."

Yağız'ı bulan gözlerimdeki kan denizleri geri çekilmemişti ama artık en azından dalgalar kirpiklerime vurmuyordu. O deniz artık sakindi. Başımı ağır ağır sallayıp, yavaşça Yağız'ın kollarının arasına girdim ve onun kollarında birden küçücük kaldığımı hissettim. Yaşı benden her ne kadar küçük olsa da bedeni benim bedenimin iki katı kadardı; uzun boyuyla beni örttüğünde dünyadaki varlığım onun sardığı yer kadara iniyordu. Beni kollarının arasında sıkıca tutarak, sakin nefes alıp verişleriyle uyuşturmaya başladığında artık ağlamıyor, sayıklamıyor ya da acıdan kıvranmıyordum. Birdenbire her şey geçmiş gibi öylece kollarında durulmuştum.

"Ben buradayım," dedi, "bu kadar zorlanmana gerek yok."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bana bu kadar iyi gelmesini beklemiyordum.

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi kızgın bir tonlamayla, beni daha sıkı sardı. "Sen benim hep ışığım oldun. Karanlıkta kalırsan güneş çalarım senin için."

"Işığın olduğumu bile bilmiyordum ki," dedim küçük bir çocuk gibi kırgın bir sesle.

"Sana hep hayrandım," dedi, "hâlâ öyleyim. Senin sayende şu an olduğum kişiyim. Seni izleyerek büyüdüm, farkında olmasan bile büyümemde etkisi olan bir kadındın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yalnızca sustum. Yıllardır içimdeki her ateşi kendi ellerimle söndürmeye çalıştığımdan ellerimde çok fazla yanık izleri vardı. Şimdi etrafıma toplanan bu yeni insanlar, içimde yanan alevleri ben daha ellerimi ateşe yaklaştırmadan kendi elleriyle söndürmeye çalışıyorlardı. Anlaşılmak belki de isteyeceğim son şeyken, yaşadığım bu karanlık dönemde anlaşılmaya

Scanned with CamScanner

muhtaçtım ve yanımdaki insanlar tarafından eksik ya da yanlış, bu şekilde anlaşılıyordum.

Yağız ile evden çıktığımızda şafak yeni yeni söküyor, gök yüzü zeminine kan gibi yayılan renkle aydınlık kazanırken, soğuk bir bıçak gibi boğazımı deşiyordu. Hırkamın büyük ceplerinin içine soktuğum ellerim buz gibiydi. Tırnaklarımı avuçlarımın içindeki çizgilere sapladım ve kader çizgilerimin kanı tırnaklarımın içine doluştu. Bir süre sessizce, hâlâ yanmaya devam eden sokak lambalarının altında öylece yürüdük. Yağız da ben de sessizdik, kelimeler yoktu ama içinde olduğumuz çember öyle derin bir bağdan oluşuyordu ki, kelimelere zaten gerek yoktu.

Benden bir, bilemedin iki kafa boyu kadar uzun olan genç adama baktığımda, gözleri omzunun üzerinden beni buldu ve yorgun bir gülümseme yüzünün derisini kazarak gün yüzüne çıktı.

"Eskisinden daha iyi görünüyorsun," dedi beni gazlamak istiyormuş gibi.

"Biliyorum," diye büyüklük tasladım. "Gördüklerin aramızda. Sinir krizi gibi bir şeydi sanırım. Aşırı yükleme oldu."

"Elbette aramızda, söylemene gerek bile yok." Onun da elleri deri ceketinin ceplerindeydi. Birkaç adım daha attı. Kafasını kurcalayan soruyu birkaç cümleyi o sorunun önüne koyduktan sonra sordu: "Tüm bu olup bitenler, babanın ölümü ve Korhan abiyle ayrılman, bir anda Eskişehir'e taşınman, tamamı hızlı gelişen ve yaralayıcı etkisi olan olaylardı. Buna rağmen iyi idare ediyorsun, hatta çok iyi idare ediyorsun. Neden kendine bu kadar çok yükleniyorsun?"

Kendime çok mu yükleniyordum? Aslında son zamanlarda öyle çok şeyle uğraşmıştım ki, birbiri arkasına gelen konular bir dağ olup beni altına aldığında, çektiğim ızdıraba rağmen her şeyi sandığımdan daha normal karşılamıştım. Sanırım kendimle ilgili konularda gerçekten daha acımasızdım. Eskiden insanlara karşı acımasız olduğumu düşünürlerdi, bunun belki doğruluk payı oldukça yüksekti ama en büyük acımasızlığı kendime yaptığımdan elbette bihaberdiler.

"Çok uzun zamandır Nurşan İs Tanyel'im," dedim yavaşça, Yağız beni sakinlikle dinliyordu. "Ve Nurşan İs Tanyel olmak öyle zor ki."

"Seni anlıyorum," dedi, başta buna inanmadım ama mürdüm rengine çalan gözlerindeki bakışlarla buluştuğum an, beni buna inandırdı. "Önceden insanlar seninle ilgili hep asparagas haberler uydururdu. Senin çok korkutucu bir kadın olduğunu söylerler, her şeyi yapabilecek kadar gözü kara olduğundan bahsederlerdi. Ben hiçbir zaman inanmıyordum çünkü sen sahnedeyken ve ben seyircilerin arasında seni izlerken, ruhun hep ruhumun elini tutardı sanki. Açıkçası lise yıllarında çok içe kapanık, özgüveni olmayan bir çocuktum. Ama sen ayna gibisin, insan sana bakınca gerçek kendini görüyor."

Bu cümleler beni şaşırtmıştı, bir o kadar da utanmıştım. Böyle göründüğünü bilmiyordum. Bu tarz şeyler yapabildiğimi hiç düşünmemiştim. Birilerinin hayatına sahnedeyken dokunmak ve bundan bihaber olmak çok enteresandı. Yağız, hayatına dokunduğum kişilerden birisiydi ve kendimi ondan dinlemek çok garipti.

"Son yaşananlar çok ağırdı," dediğinde gözlerim yeri ezen beyaz sporlarıma dokundu. Bağcıklarımdan bir tanesi ha çözüldü ha çözülecek konumda duruyordu. Eğilip bağlama isteğime rağmen yürümeye devam ettim. "Babanla ilgili olayı duyduğumda, senin nasıl tüm bu olanları bu kadar soğukkanlılıkla sırtlandığını o kadar çok anlayamadım ki, neredeyse kafayı yiyecektim. Okul çalkalanıyordu ama sen dimdik durmuş, elinde metinlerinle çalışmaya devam ediyordun."

Boğazımdaki ağrıya rağmen yutkunmadan bekledim.

Yağız bana baktı. "Seni üzmüyorum, değil mi?"

"Esasen bunları açıkça konuşabilmen iyi," dedim içten bir şekilde. "İnsanların yarama dokunup kanatırlar korkusuyla bana acır gibi bakması sadece sinirlerimi tepeme toplar. Yaram yeterince kanadı, onu temizledim ve sızlaması için öylece derimin üzerinde

Scanned with CamScanner

bıraktım. Biri dokunursa parmaklarına kan bulaşmaz veya yaram daha çok ya da az acımaz."

"Böyle düşündüğünü bildiğim için açıkça söylemiştim," dedi Yağız. "Sen her zaman korkusuz olandın. En öne çıkıp bağıra bağıra metinleri seslendiren, ruhlara can veren, biri sana haksızlık yaptığında hakkını arayabilen, hatta söke söke alabilen biriydin." Derin bir nefes aldı. "Tüm bu yaşananlar talihsizlikti. Baban, Korhan abi ile ayrılığınız, şehirden uzaklaşman, belki benim ve hatta kimsenin bilmediği daha bir sürü ayrıntı... Talihsizlik silsilesiydi ama bilmeni isterim ki, iyi idare ediyorsun abla."

Kalbimi güçle dolduran cümleleri beni utangaç bir şekilde gülümsetti.

"İyi hissetmem için mi böyle şeyler söylüyorsun, serseri?"

"Hayır," diye çemkirdi. "Bunlar benim kalbimdeki düşünceler."

"Öyle mi?"

"Evet ama asıl sorumu kaçırdın. Neden kendine bu kadar yükleniyorsun? Biraz salman, duygularını nasıl gerekiyorsa öyle yaşaman senin için daha sağlıklı olmaz mı?"

Bu soru, adımlarının bıçak gibi kesilmesine neden oldu. Kafamı kaldırıp ileriye baktığım an, ileride karanlığın içine gizlenmiş bir çocuk parkı olduğunu gördüm. Parkın içindeki sokak lambası yanmıyordu. Bir iki gündür yağışlı olan hava açmıştı ama yerde hâlâ su birikintileri vardı. Yağız da benimle birlikte durdu.

"Babamın öldüğünü öğrenmek benim için beklenmedikti, evet," diye fısıldadım. "Onunla olan ayrılığımız ise bir süredir zaten meyve vereceğini bildiğim bir ağacın dallarının altında durmak gibiydi. Meyveler kafama dökülmeye başladığında, artık geri çekilip o dalın altını terk etmem gerekiyordu." Tırnaklarımı avuçlarımın içine iyice gömdüm. "Daha kötülerini yaşadığım da oldu, Yağız. Ama ben de bir insanım, nefes almak için bazen gitmem gerekiyormuş, bunu anladım. Evet, belki her şey gösterdiğim kadar yolunda değildir, içimde bazı yıkıntılarla nefes almak zorunda kalmışımdır ama deniyorum. En önemlisi devam ediyorum. Yenileniyorum." Omzumun üzerinden ona baktım. "Belki iyileşiyorum."

Yağız sadece beni izliyordu.

"Yani şunu söylüyorum, kaldırmam gerekenden fazlasını kaldırdım, evet ama artık o yükler sırtımdayken de devam edebilmeyi öğrendim. O yükleri sırtımın arkasından bırakıp yere atarsam, benden geriye ne kalır?"

Bir süre sustuktan sonra, "Tencereye tüm ketçabı boşalttıktan sonra oturup ağlamanı istemiyorum," dedi yavaşça.

"Bir daha olmayacak."

"Ağzında makarna varken konuşma bir de, kötü bir görüntüydü..."

Gülümsedim. "İğrendin mi?"

"Hayır, sadece bir süre ketçaplı makarna yiyebilecek miyim? Sanmam." O da gülüyordu.

"Baksana," dediğimde gülüşü yüzünde asılı halde, soru işaretlerinden gözlerle bana baktı. "Nişanlı olan bir erkekle kahve içmek fahişelik midir?"

"Ha?"

Derin bir nefes aldım. "Bu akşam Hun ile kahve içeceğiz."

"Ha?" Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Hür abinin abisi olan Hun'dan bahsediyoruz, değil mi?"

"Evet."

"O nişanlı mı?"

"Evet."

"Ve seninle kahve içmek mi istedi?"

"Evet?"

"Irz düşmanı olma ihtimali yüzdesini hesaplıyorum. Doksan dokuz nokta dokuz."

"Sıfır," diye konuya girdim. "Nişanlısının önünde sözleştik."

Scanned with CamScanner

"Nişanlısının rögar kapağı olma ihtimali yüzdesini hesaplıyorum. Yüz."

"İki arkadaş gibi," dediğimde Yağız pek tatmin olmuş gibi değildi. Uzun uzun suratıma baktıktan sonra omuz silkti.

"Açık konuşmak gerekirse Hun hem karizmatik hem de statü sahibi bir adam. Bildiğim kadarıyla yaş olarak senden büyük. Eğer nişanlı olmasa, seni onunla yan yana düşünebilirdim." Bu itirafı beni şaşırtmıştı. "Ama arkadaşça diyorsan, arkadaşçadır ve hayır, bu seni fahişe yapmaz."

"Peki ne yapar?"

"Kahve içen bir kadın yapar?" Pis pis sırıttı. "Fahişe değilsin, unut bunu. Hun'dan etkileniyor musun?"

"Fahişe olup olmamam bu cevaba mı bağlı?"

"Hayır," dedi. "Sadece merak ettim."

"Hoş biri." Omuz silktim. "Ama hiç o gözle bakmadım."

"Nişanlısı ne dedi bu duruma?"

"Rögar kapağı olması durumuna mı?" diye sordum takılarak.

"Yani tabii o da var ama... Sonuçta kahve içeceksiniz. O davet etti değil mi? Yani Hun."

"Evet."

"Vay anasını, nişanlısının yerinde olmak istemezdim."

"Açık konuşmak gerekirse, derdim biraz da o aptal şirfinbiya haddini bildirmek."

"Ne yaptı ki?"

"Bana bok parçasıymışım gibi davrandı ama bunu yaparken tam bir bok parçası gibi görünüyordu," dedim sinirle. "Aptal işte. Özge'nin de arkadaşıymış."

"Şu seni buz..."

"Evet," diyerek böldüm, nereden bildiğini hatırlamıyordum bile ama üzerinde durmadım.

"Kahpe," diye söylendi Yağız sinirli sinirli. "Git ve o kahveyi iç kızım."

"İçeceğim." Bir an durgunlaştım.

"Kahve içeceksin abla, Hun ile evlenmeyeceksin, asma şu suratını. Bu akşam düğünün yok ve nikahına Korhan abiyi çağırmadın. Dramatize etme. Şöyle düşün. O bok parçası nişanlı müsveddesine haddini bildireceksin."

"Hun'a Hun demen ama ona abi demen..."

"Çünkü shipper kalbim seni ve Korhan abiyi destekliyor. Ama yılan tarafım kesinlikle o kadına haddini bildirmen gerektiğini söylüyor. Sahneye çıkarsan kraliçe kim öğrenir kızım."

Gülümsedim ama gülümseyişim solgundu.

"Seni güldüreyim mi?"

"Hım?" diye mırıldandım.

"Şimdi ümit Besen, Nikah Masası klibini hatırla. Beyaz bir piyano dağın tepesindeydi hani. Acaba o piyanoyu oraya nasıl getirdi Ümit Bey? Adam nasıl dertliyse, kız evlenecek diye Seyit Onbaşı gibi sırtlanmış piyanoyu dağın başına çıkarmış. Nerede kalmıştık? Hayal et. Korhan abi sırtında piyanoyla dağa çıkıyor, ortamı hazırlıyor ve sen evlenirken orada piyano çalarak bu şarkıyı söylüyor. Daha yaratıcı çok az senaryo var. Gelip seni Hun'un elinden alacağına, sırtında piyanı ile dağ başına çıkıp acı çekmesi..."

Birden sinirlerim boşaldığından mıdır bilinmez yüksek sesle güldüm, Yağız abartılı hareketlerle bu anı bana hayal ettirmek için ekstra çaba sarf ederek anlatmaya devam ediyordu.

Birlikte eve dönene dek konumuz buydu. Bir şekilde kafamı dağıtmayı başarmıştı.

O

Kulağımın arkasına aldığım saç yeniden yanağıma doğru süzüldüğünde, Hun'un cipi, o gece beni bıraktığı sokağın başında park

Scanned with CamScanner

halinde duruyordu. Adımlarımı güçlendirdim ve düz taban postallarımın yerdeki su birikintisine basmamla rengi daha da parlaklaştı. Birkaç saat evvel yağan yağmur yeni dinmişti, yine de gökyüzünde yıldızdan çok yağmurun habercisi olan bulutlardan vardı.

Cipin ışıkları kapalıydı ve herhangi bir canlılık belirtisi yok gibi duruyordu. Yine de cipe yaklaştıkça karanlıkta, sürücü koltuğunda oturan bedeni fark edebilmiştim. Cipin kapısına uzanmamla otomatik bir ses duyuldu ve kapıyı kavrayıp kolayca açarak araca bindim. Dışarıda kâğıt kesiğinden bir soğuk vardı ama araca bindiğim an soğuk kayboldu ve bedenim maruz kaldığı sıcaklıkla çözülmeye başladı.

"Merhaba," dediği sırada emniyet kemerini bağlıyordum, bakışlarım ona dokundu.

"İyi akşamlar."

Hun, aracın tavan lambasını açınca etrafa yağan aydınlık beni de altına aldı ve makyajın neredeyse hiç dokunmadığı yüzümü ona çevirip yeniden ona baktım. Basit bir kot pantolon, bir kazak ve deri ceket giymiş, saçlarımı balıksırtı örtmüştüm ama iflah olmaz saç telleri yüzüme düşüp duruyordu. Omzumda asılı, karnım ile göğsüm arasındaki yükseklikte duran çantamın içinden telefonumu çıkarıp Ayçelen'e hızlı bir mesaj attıktan sonra telefonu çantamın içine geri bıraktım. Hun cipi çalıştırmış, sokağın içinden çıkmıştı bile.

Bir süre, ana caddeye çıkana dek konuşmadık. Sonunda, "Bir şeyler yemediysen önce yemeğe gidebiliriz," dedi, bu teklif bana tuhaf hissettirdi ama bunu ona çaktırmadım.

"Hayır, yemek yedim ama sen yemediysen sana eşlik ederim."

"Akşam yemeğiyle pek aram yoktur," dedi sakince, direksiyonu sola kırdı ve daha kalabalık bir sokağa giren aracın hızını düşürdü.

Neden bu arabanın içinde, bu adamın yanında olduğumu sorguladığımdan mı yoksa gerçekten burada onunla olmaktan rahatsız olduğumdan mıdır bilinmez karnımda bir ağrı vardı. Ne zaman bir şeyleri kafaya çok taksam, rahatsızlık duysam ya da üzülsem karnım hep ağrıyordu. Bu yüzden ne hissettiğimin çıkarımını ya-

pabilmek şu an için imkânsızdı. Yine de üzerimdekinin belirgin bir huzursuzluk olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Hun, pahalı saatinin sardığı bileğindeki damarlardaki zonklayışı bile görebileceğim şekilde direksiyona küçük fiskeler indirirken gözleri kalabalık sokaklardaydı. Sanki birkaç saat önce yer göğe geçmemiş, her yer yağmur nehirleriyle dolmamış gibi gamsızca yürüyen insan gruplarına çevirdiğim gözlerim, Hun'un, "Gerçekten benimle kahve içmeyi istediğin için mi teklifimi kabul ettin yoksa bunun sebebi başka bir şey mi?" diye sormasıyla hafifçe irileşti. Bakışlarımı omzumun üzerinden ona dokundurdum, bana değil yola bakıyordu.

"Bu da nereden çıktı?"

"Sorularımı budamam, direkt olduğu gibi sorarım. Bu senin için sorun mudur?" Bakışlarımız buluşunca tenime bir sakinlik çöktü ve gözlerimi Hun'dan ilk ayıran ben oldum.

"Didem canını sıkacak bir şeyler mi söyledi?"

"Evet," dedim açıkça, "ama bunun canımı sıktığını söyleyemem, sadece canımı sıkmaya çalıştı. Sonuç olarak nişanlının canı daha çok sıkılmış olmalı."

Hun keyifli bir şekilde güldü. "Karşı atak yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Nişanlının her şeyi ağlayarak elde ettiğini düşünüyorum, bu kez ağlayarak bir şeyleri elde edemeyeceğini görsün istedim, hepsi bu." Omuz silktim.

"Her şeyi ağlayarak elde ediyor, bu doğru." Bunun dışında ne başka bir şey söyledi ne de bana bu konuyla ilgili bir soru sordu. Sadece susup kahve içeceğimiz kafenin açık otoparkına kadar usta manevralarla arabayı sürdü.

Kafe, kahverengi ve bej renginin ağırlıkla kullanıldığı, kurabiye ve kahve kokusunun yoğun bir şekilde duvarlarına bile sindiğini düşündüğüm elit bir yerdi. Kahverengi deriden koltukları, cevizden yapılma kalın masaları ve tavandan aşağı sarkan sarı ampuller ortama büyüleyici, dinlendirici bir hava katıyordu. İçeriye girdiğimizde

Scanned with CamScanner

içeride bizi karşılayanlar genelde plaza insanları ve kesesi sağlam Üniversite öğrencileri olmuştu. Orta yaşlı evli çiftlerin de sevdiği bir yer olmalıydı sanırım, cam kenarındaki masalara genelde orta yaşlı çiftler oturmuşlardı ve hepsi gerçekten marka giyinmiş gibi görünüyorlardı.

Duvar kenarında, büyük bir Frida Kahlo tablosunun hemen altındaki masaya oturduğumuzda bize gülen yüzüyle yaklaşan garson önümüze iki deri menü bıraktıktan sonra kısaca yüzümüze baktı.

"Bir espresso," dedi Hun, kibar ve aksanlı sesi garson gencin başını yavaşça sallayıp daha geniş gülümsemesine neden oldu.

"Filtre kahve," dediğimde adam bana da genişçe gülümsedi ve yanımızdan ayrıldı.

Geçen birkaç saniyenin sonunda Hun telefonunu masanın ortasına bırakmış, bir kolunu koltuğun sırtına atarak yüzünde bir tebessümle beni izlemeye başlamıştı. Sarı ışıkların altındayken gözlerinin rengi daha keskindi; göl yeşili gibiydi.

"Nasılsın demeyeceğim çünkü ayrılığı henüz atlatamadığını biliyorum," deyince, birden kalkıp arkama bile bakmadan ortamı terk etmek istedim. Herkesin ilk cümlesi neden tam olarak buna benzer şeylerden oluşuyordu? "Kızma hemen," dedi, yüzüme yayılan ifadenin rengini tutturamamış olmalıydım. "Özge ve Didem yakın arkadaşlar. Özge'nin geçtiğimiz yıllarda kaybettiği ablası Gözde ile Didem birlikte büyümüşlerdi."

Gözde'yi hatırlayınca boğazımdaki sızı çoğaldı.

"Özge'den mi konuşacağız?"

"Ayrılığınız sanırım Özge'nin epey işine yaradı," deyince kaşlarım çatıldı. "Epey mutluydu. Didem'e anlattığı bazı şeylere kulak misafiri oldum. Özge, eski erkek arkadaşından bayağı etkileniyor gibi konuşuyordu."

Kulaklarımın içindeki baskı kalbime kadar inerek kalbimi sıkıştırdı. Bu beni şaşırtacak bir ayrıntı değildi. Yine de tenimin altındaki damarların genişlediğini, sızım sızım sızladıklarını hissettim. Hun,

yüzümdeki duygu değişimlerini gözlerindeki teraziye yerleştirmiş gibi ölçerek beni izliyordu.

"Eski sevgilim ve Özge mi konumuz? İyiymiş?" Etrafıma bakındım. "Kahveler ne zaman gelir?"

"Konu biraz daha farklı." Birleştirdiği yumruklarını masanın üzerine koydu. "Kandırılmışsın." Bu kadar açık konuşması beni duraksamaya uğrattı, onun gözlerine bakıp öylece dondum kaldım. "Erdem diye birinden bahsediyordu Özge."

"Tüm bunlardan sana ne?"

"Köpürmeden önce beni dinle." Hun'un ciddileşen bakışları beni tamamen zıvanadan çıkarırken bir an masadan kalkacak gibi oldum ve Hun, gözlerini devirip beni durdurmak için elini havaya kaldırıp, "Otur lütfen," dedi kibarca. "Anlatacaklarım bitmedi."

"Bana neyi anlatacaksın?" Kafedeki birkaç yabancı göz bize çevrildi, etrafıma yırtıcı bakışlar atıp ellerimi masaya yaslayarak Hun'a doğru eğildim. "Eski sevgilimin Özge'yi nasıl becerdiğini falan mı? Merak etmiyorum."

"Aralarında o tarz bir ilişki olmamış."

Duraksadım. "Oldu ya da olmadı, bu beni ilgilendirmiyor."

"O zaman neden köpürdün?"

Dişlerimin arasından, "Seninle kahve içmeye geldim," dedim. "Ama haddini daha ilk saniyeden aşmaya başladın."

"Hiç mi merak etmiyorsun?" Bana sabit gözlerle bakıyordu.

"Neyi ya, neyi?"

"Neden kandırıldığını?"

"Kandırılıp kandırılmamam seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü büsbütün seninle ilgileniyorum," dedi beklemediğim bir anda, açıklıkla. Ona anlamlarını yitirmiş gözlerle baktığımda, eliyle oturmamı işaret etti. "Otur ve beni dinle."

"Sen biliyor musun?" Bu soruyu anlık boşluğumdan kopan bir masumiyetle sormuştum.

Scanned with CamScanner

"Hayır," dedi ama sonra o ışığı yaktı: "Ama bu öğrenemeyeceğim anlamına gelmez."

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" Yerime otururken ona sorgu dolu gözlerle bakıyordum. Kuşkuyla, öfke ve mantıksız bir saldırma içgüdüsüyle. Yine de gözlerinde benim için belirmiş bir anlayış gör müştüm. O anlayışın gölgesinin altında kaldım. Zihnimden kopa rak gerçekliğe dalan o küçük kız çocuğu yeniden parmaklarıyla gün sayarak kafenin içinde koşturuyor, kimse onu asla göremiyordu.

"İs," dedi Hun sakince. "Özge'nin konu sen olduğunda, pek de iyi niyetli bir kadın olmadığını biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Bir kişi seninle oynadı diye, tüm izleyicileri oyunda sanmayı kes."

"Ben bu konuyu gündemimden uzaklaştırdım," dedim. "Yardım istemiyorum."

"Yardım etmiyorum," diye fısıldadı ve o an kahvelerimiz masadaki yerlerini aldı. Filtre kahveyi önüme çekerek süzerken ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Hun'un derdinin ne olduğunu tam olarak çözebilmek şu an için imkânsız görünüyordu ama içimi dürtmeye başlayan o his, yine güçlenmişti. "Sadece sebeplerini merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum," diye yalan söyledim. "Hiçbir sebep benim hissettiklerimin üzerini örtmeye yetmeyecek."

"O zaman ne istiyorsun?" Espressosundan bir yudum aldı. "Söyle bana."

"Ondan tamamen kurtulmak istiyorum."

"Peki." Başını salladı. "Ben buna da varım."

"Ne?"

"Ondan kurtulmak mı istiyorsun? Kurtulmana yardım ederim." Espressosundan bir yudum daha içti. "Ya da tüm bunların neden yaşandığını bilmek mi istiyorsun? Bu konuda da yardım ederim. Hangisini dilersen." Tam gözlerimin içine baktı ve şu cümleyi kurdu: "Yeter ki sen de benim Didem'den kurtulmama yardım et."

Algılarım cam kırıkları gibi parçalanarak etrafa dağılmaya başladı. Kelimeler dilimin altındaki bataklığa gömüldü ve o an yapabildiğim tek şey çatık kaşlarla gözlerimi kırpıştırmak olabildi. Hun, gözlerime dikkatle bakarken, "Cevap ver," dedi sertçe. "Ondan kurtulmak mı istiyorsun yoksa tüm bunları neden yaptığını öğrenmek mi?"

"Her ikisini de istiyorum," dedim direkt, hiç düşünmeden. "Ondan kurtulmayı da, öğrenmeyi de."

Kahvemden ilk yudumu aldım ama kalbim yine o tuhaf ağrıyla atmaya başlamıştı. Hun, "O zaman seni ondan kurtarır, birçok şeyi açığa çıkartırım," dedi, sesi kendinden emin olduğunun resmî bir belgesi gibiydi.

"Peki nasıl?"

"Sadece yanımda dur ve izle," dedi, "seni ondan aldığımı düşündüğünde belki delirecek ama senin bana geldiğini gördüğünde, sarıyor musun seni geri isteyecek?"

Hun'un kelimeleri bir dağ gibi üzerime yıkılmıştı. Beni geri istemeyecek miydi? Şu an beni geri istiyordu; ben ise onu istemiyordum ama olur da bir gün beni geri istemekten vazgeçerse, o an ne hissederdim? Belki de bu benim kurtuluşum olurdu. Yine de şu an, henüz ortada hiçbir şey yokken bile bunu düşünmek kalbimden parçalar koparılıyormuş gibi hissettirmişti.

"Peki sen?" diye sordum kafa karışıklığımı gidermek için. "Neden Didem'den kurtulmak istiyorsun."

"Cevabı çok basit. Onu sevmiyorum."

Didem'in mavi gözlerini anımsadım, Hun'a olan bakışlarını, Hun için korkmasına rağmen tam karşımda dikilişini ve bir savaşçı gibi bana silahını doğrultuşunu... Sevilmiyordu. Birdenbire onun için hiçbir şey hissetmiyor oluşuma rağmen bu durum benim kalbimi kırmıştı. Sanki sevilmeyen kişi benmişim gibi... Kötü hissettirmişti.

"O zaman ayrıl gitsin, neden kurtulmaya çalışıyorsun?"

Scanned with CamScanner

"Denemedim mi sanıyorsun?" Yeşilden maviye dönen gözler beni esiri olarak içine çekti. "Didem tam olarak düşündüğün gibi bir kadın. Ağlar ve oyuncakları onun için hazırdır." Espresso fincanını tabağın içine bırakırken keyifsizce güldü. "Karşında onun oyuncaklarından biri oturuyor."

"Yani demek istediğin, onunla zorla nişanlısın?"

"Öyle de denebilir. Didem elde etmek istediği şeyi elde edemediğinde küçük bir canavara dönüşüyor." Keyifsiz gülümsemesinin ince dudaklarındaki dağılışını izledim. Ne hissediyordu bilmiyordum ama karanlık bir odada, yalnız başına bir sandalyenin üzerinde oturuyormuş gibi duruyordu. Altında olduğu ışıklara rağmen bir an onun karanlıkta kaldığını düşünmüştüm.

"Oyuncak olmayı seçen sensin öyleyse."

"Mecburdum." Bakışları bana dokundu. "İşimi severek yapıyorum. Bestelerimi, müziğimi, barımı seviyorum. Ama müziğim elimden alınacaktı."

"Ne?" Kaşlarım anında çatıldı. "Filmlerdeki gibi oldu deme bana."

"Filmlerde nasıl olurdu?" Gülüşü keyifsiz olsa da yüzünü esir almıştı. "Annesi, Didem için her şeyi yapardı. Beni işimle tehdit ettiklerinde Didem'in ölen babasının geride bıraktığı müzik şirketiyle anlaşmanın eşiğindeydim ve bunu kaybetseydim, bu benim son şansım olacaktı."

"Tehdit altındasın."

"Öyle."

"O zaman sana yardım edemem, bu hem seni hem kendimi tehlikeye atmak olur. Müziğini zaten elinden almayacak mı bu manyak kadın?"

"O kadın geçen yaz vefat etti."

Duraksadım.

"Ve şimdi Didem'i öylece bırakamam. Onun beni bırakması gerek."

"Neden bırakamayasın? Bu klişe saçma oğlum," dedim birden resmiyeti bir köşeye bırakıp. "Seni tehdit etmiş, bir şeylere zorlamış ve şimdi sırf geberip gittiği için kızıyla birlikte olmaya devam ediyorsun. Niye? Çünkü o kız sen gidersen ölür kahrından, değil mi?"

"Gibi gibi."

"Hadi bak işine," diyerek masadan kalkacaktım ki, kolumu yakaladı.

"Otur lütfen."

Hun, bana olup bitenleri anlatmaya başladığında, onunla ilgili ilk izlenimim ve düşüncem onun vefalı bir aptal olduğu yönündeydi. Derinlere indiğinde, bana Didem'in problemlerinden, ayrılmak için sunduğu şartlarından bahsetmeye başladığında gerçekten tüylerim dikilmeye, bir yandan da elimde olmadan Hun'a hak vermeye başlamıştım. Didem, Hun'u sadece başka bir kadına âşık olduğuna inandığı gün özgür bırakacağını söylemişti. Hun ise yakın zamanda ne birine âşık olmayı planlıyordu ne de istiyordu. Beni seçmesine en büyük etken, Didem'in ilk kıskandığı kadın olmamdı. Didem'in beni kıskandığı anı anlattığı sırada sinirlerim bozulduğu için gülme krizine girmiştim. Sahnede olduğum sırada Hun'un beni beğeniyle izlemesi, o gecenin sonunda Didem'in sinir krizi geçirmesine neden olmuştu. Hun'un anlattığı kadarıyla, o geceden sonra durmadan Hun'a benimle ilgili sorular sormaya başlamıştı.

Yani bildiğin deliydi bu kız.

"Öncelikle, böyle bir deliyle yaklaşık iki buçuk senedir nişanlı olduğun için alnını öpmek istiyorum," dedim dehşet içinde. Hun birden gülmeye başlayınca, bu gece ilk kez onu böyle neşeli görüyor olmak beni derinden sarstı ama sadece gülümsedim. "Sonralıkla, Hun, karşılığında bana yardım edecek olman inan çok kibar bir davranış, teşekkür ederim. Ama o beni iyi tanıyor. Nişanlı biriyle birlikte olmayacağımı çok iyi bilecek kadar iyi tanıyor hem de."

"Birdenbire birlikteyiz demeyeceğiz ki," dedi Hun, kaşlarımı kaldırdım. "Şüpheyi içine salacağız ve bırakıp büyütmesini bekle-

Scanned with CamScanner

yeceğiz. Sonrasında da Didem benden çoktan ayrılmış olacak, bu süreçte de aramızda bir şeyler olduğuna Korhan da inanır."

İyiydi hoştu ama ben böyle bir şeyi ona düşündürtmeyi istediğimden de pek emin değildim. Yine de nötr bir ifadeyle konuyu cevapsız bıraktım ama Hun, bunu kabul etmişim gibi davranmaya başlamıştı bile. Birer kahve daha içmiş, Hun'un işlerinden, ara sıra Didem'den ve midemi bulandıran Özge'den bahsetmiştik. Gece biterken, yeni bir başlangıcın önünde durduğumun ben de farkındaydım.

İncir'in miyavlaması odaya yayılırken, ıslak saçlarımın arasına sapladığım iri dişli tarağı aşağıya doğru çektim. Bakışlarım yavaşça kediye yöneldi, tüylerini yalayarak balkonun cam kapısından dışarıyı izliyor ve kendini yalamayı bıraktığı her saniye devamlı miyavlıyordu. Artık uyumamak bir kenara dursun, İncir mamasını da pek yememeye, sadece su içmeye başlamıştı. Bu nereye kadar devam edecekti kestiremediğimden artık bir şeyler yapmam gerektiğini fark etmiştim.

Saçlarımı omzumun üzerine bırakmamla, ıslak saçlarımın koyu renkli lekeleri tişörtümün kumaşına yayması bir oldu. Eğilip İncir'in tüylerini okşadıktan sonra istemeyerek de olsa telefonu elime aldım ve onun numarasının üzerinde duran parmağımı telefonun ekranına dokundurmadan öylece bekledim. Onu aramak istemiyordum, ona bir şeyler sormak için bile olsa sesine maruz kalmak istemiyordum ama artık bu bir mecburiyete dönüşmüştü.

Onu aramaktan vazgeçerek mesaj kısmına girdim. Çevrimiçi değildi, profil fotoğrafını hâlâ güncellememişti, en son konuşmamızda profilinde duran fotoğraf hâlâ orada duruyordu. Son görülmesi kapalı olduğu için en son ne zaman aktif olduğunu görmek mümkün değildi. Yaşam belirtisi alamadığım profiline bir süre baktıktan sonra yavaşça mesaj yazmaya başladım ve tam o esnada aniden çevrimiçi olduğunu gördüm.

Mesajı yazan parmaklarım duraksadı, birden harflerden kopar*ak çevrimiçi yazısını okumaya başladım.*

Korhan Arjen Alacahan yazıyor...

Gözlerim iri iri açıldı.

Ellerim titrerken öylece ekrana bakmaya devam ediyordum. Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Acaba ona yazdığımı mı görmüştü? İmkânı var mıydı? Nedense bana çok imkânsız geliyordu. Eski mesajlarımıza mı bakıyordu yoksa?

Korhan Arjen Alacahan:

Çirkin

Uzun süre ekranda duran *'yazıyor'* yazısına rağmen ekranda beliren tek kelime bu olmuştu.

Nurşan İş Tanyel:

Kediyle ilgili bir durum var.

Korhan Arjen Alacahan:

Ne?

Bir süre ekrana baktım, sonunda parmaklarım yeniden çözüldü ve mesaj yazmaya başladım.

Nurşan İş Tanyel:

Hiç uyumuyor, mama yemeyi de neredeyse bıraktı.
Beni de uyutmuyor.

Korhan Arjen Alacahan:

O uyutmadığı için mi uyuyamıyorsun

Bir an için klavyeye dizilmiş harflere rağmen sözcükler kaybolmuştu. Buz tutmuş parmaklarımı güçlükle hareket ettirip harflerin üzerine basıp basıp silmeye başladım. Ne söylemeliydim? Bilmiyordum. Karşısında eski İs'i bulsun istemiyordum. Beni benimle baş başa bırakıp kendimle yüzleştirdiği o gece, ben İs'in içini terk edip

Scanned with CamScanner

gitmiştim. Şimdi geriye dönüp orada bıraktığım kızın elini yeniden tutamazdım. Tutsam bile o tuttuğumu bilmemeliydi. O kız orada, yapayalnız ve artık bensiz sanmalıydı.

Nurşan İs Tanyel:

Laf ebeliğine gerek yok, kedinin sağlık sorunu olabilir mi?

Korhan Arjen Alacahan:

Sanmam, iyiydi

Korhan Arjen Alacahan:

Belki bir alışkanlığını arıyordur ondan uyuyamıyordur

Korhan Arjen Alacahan:

Ne bileyim belki bağlılık duyduğu bir şey vardır ve ondan uzak kalmıştır

Her kelimesi içime batıyordu.

Bunu bildiği için yaptığını biliyordum.

Yine de bu düşünceden onu uzaklaştıracaktım. Artık benim için aynı insan olmadığını ona kanıtlayacaktım. Her ne kadar öyle olsa da öyle değilmiş gibi yapmaya alışmıştım ve onu da buna alıştıracaktım. Yatağın ucuna oturup yüzümü yalayan telefon ışığı sönene ve telefon ekranı karanlığa gömülene dek sadece öylece durdum. Sonra yavaşça ekrana tıklayıp ışığın yeniden yüzüme hücum etmesiyle derin bir nefes alıp yazmaya başladım.

Nurşan İs Tanyel:

O zaman gelip kediyi alabilirsin çünkü beni uyutmuyor, o yokken uyuyabildiğim uykuları özledim.

Bir süre çevrimiçi kaldı ama asla yazmadı. Sonunda yazmaya başladığında, saniyede bir kelimeleri silip yerine yenisini ekliyor, ben de bunu izliyordum.

Korhan Arjen Alacahan:

Mavi'ye alışmıştır. Mavi de o yokken uyumuyor

Korhan Arjen Alacahan:

Birkaç dakikan varsa kapıya geleyim de birbirlerini görsünler, dertleri budur belki

Her ne kadar bu düşünceyi doğru bulmasam da kaçınıyor görünmemek istediğimden kabul edecektim.

Nurşan İs Tanyel:

Tamam.

Yaklaşık yirmi, ya da yirmi beş dakika sonra dışarıdaki motosiklet kükremesi bana onun gelişini açıklayan bir alarm sesi gibiydi. İncir'in taşıma kutusunun fermuarını çektikten sonra binadan çıkıp aşağıya indim ve karanlığın yabani otlar gibi büyüdüğü bahçeden çıkarak sokak lambasının altında, motosikletinin üzerindeki adama doğru ilerlemeye başladım. Saçlarım hâlâ ıslaktı, soğuk kafamın içine bir tekme gibi düşerek tüm damarlarımı acıtırken bir şey yokmuş gibi sağlam adımlarla önüne kadar yürüdüm.

Bacaklarını iki yana açarak yere sabitlemişti, motoru bacaklarından güç alarak ayakta tutuyordu. Bakışlarını yüzümde hissettim ama ona karşılık vermeden kedinin kutusunu yavaşça yere bırakıp, "Mavi nerede?" diye sordum.

Deri ceketinin fermuarını açtı, fermuarın açılırkenki sesi sokakta bir yankı uyandırdı ve sonra birden ceketin iç cebinden kafasını dışarı çıkaran Mavi'yi gördüm. Dikenleri göğsüne batmamış mıydı?

Mavi beni tanımış gibi küçük gözlerini yüzüme sabitlemiş, havayı kokluyordu. Kokumu mu almıştı? Yavaş adımlarla ona yaklaşmaya başladığımda, diken yeşili gözlerin sahibi yakınlığım yüzünden gerilmiş gibi kaskatı kesildi. Ona aldırış etmeden ceketin iç cebindeki kirpiyi hiç düşünmeden avuçlarımın içine, korkusuzca ve içimden taşan bir özlemle aldım. Kirpi bir top şeklini alırken dikenlerini bana batırmamak için sırtına doğru yatırmıştı.

Scanned with CamScanner

"Mavi," dedim şefkatli bir sesle. Birdenbire kedi taşıma kutusunun içindeki İncir bu ismi duymuş gibi tepki vererek miyavlamaya, kutuya pati atmaya başladı.

"Sakin ol, seninki geldi işte," dedim keyifle, lezâ yeşili gözler bendeydi ve bu kez bu durum beni germemişti. Yavaşça ondan uzaklaşıp kutunun önünde çömeldim, kutunun fermuarının bir kısmını açmamla İncir'in küçük kafasını boşluktan çıkararak daha şiddetli miyavlaması bir oldu. Mavi ise havayı kokluyor, avuçlarımda olduğu için dikenlerini çıkaramasa da heyecanla etrafına bakınıyordu. "Birbirinizi mi özlediniz?" Sorum zamana yayıldığında, zamanın içinde alev almayı bekleyen kalp benimkisiydi. Sorumla kendi canımı yakmıştım. Yine... Kirpiyi yavaşça İncir'e doğru uzattım ve birbirlerinin kokusuyla hareketlenen burunları birbirlerine dokunup sürtündü. Şimdi birbirlerini koklarlarken ikisi de heyecanla kafalarını sallıyordu.

"Salak," dedim dudaklarımdaki gülümseme benim bilincim dışında yüzüme dağılırken. "O da seni özlemiş." Bakışlarımı kaldırmamla, lezâ yeşili gözlerin kuyusuna düştüm ve bir zamanlar yalanların ateşleriyle piştiğim o kuyuda, boğazıma kadar nehrin soğuk sularına battığımı hissettim.

Bana öyle bir bakıyordu ki, keşke öyle bakmasaydı.

Bakışlarımı apar topar, yangından kaçırılan canlar gibi, karanlıkta kimsenin duymayacağını bile bile atılan çığlıklar gibi, ışık kapanmadan duvardan silinmeyecek bir gölgeyi silmeye çalışır gibi ondan kaçırdım. Buna rağmen gözlerimde kendine rastladığını biliyordum ve yine biliyordum ki, yakalandığım gözlerle tutuklu olan benim yansımamdı.

Kirpiyi yavaşça kutunun içine koydum ve fermuarı tam olarak kapatmadım. Şeffaf yerden ikisine baktığımda gözlerime bile inanamamıştım. Sadece saniyeler içinde kirpi, kedinin karnıyla göğsü arasına saklanmış, kedi ise kirpinin dikenlerine rağmen sanki yumuşak bir yastığa yaslanıyormuş gibi kirpiye yaslanarak uykuya dalmıştı.

Biz en son birbirimize yaslanırken ve dikenleri bana batıyorken ne zaman uykuya dalmıştık?

"Uyudular," dedim kısık bir sesle.

Cevap vermedi, yalnızca bana bakıyordu.

Yavaşça doğrulup, ıslak saçlarımı karıştırdığımda şampuanımın kokusu etrafa yayıldı ve o an, lezâ yeşili gözlerin sahibi ciğerlerine derin bir nefesi çekerek doldurdu. Tüylerimi diken diken eden haketini fark etmemiş gibi, "İstersen bu gece Mavi benimle kalsın," dedim, "bir aradayken uyuyabiliyorlar."

"Bir aradayken uyuyorlarsa evet, bir arada kalmalılar," dedi, sesi bir ateşten yükselen çatırtılar gibi içime yayıldı ve söndü sandığım yangın küllerinden doğarak alevlerini kalbime yükseltti.

"Öyle." Eğilip kutunun kulpunu kavradım. "İyi geceler."

Tam sırtımı dönüyordum ki, "İs," dedi ve bu beni duraksattı. Kafamı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim ve bakışlarım gözlerindeki çaresizliğe takılıp yerlere serildi. Bu bana sayılı ilk ismimle seslendiği anlardan bir tanesiydi.

"Metinleri yolluyorum, okuyor musun?"

Öfke kanımı anlık fokurdatsa da alayla gülümsedim. Bu onu duraksattı ama ifadesi pek değişim göstermemişti. "Okumuyorum," dedim, "ama başlarım yakında. Daha oyuna çok var. Hem belki oynamam. Ne olur ne olmaz, yeni bir Mania yedekte tutun."

"Sen ne söylediğini sanıyorsun?" Bu soruyu beklemediğim için ona bakakaldım. Ani tepkisi, bir fırın küreğinin henüz üzerinde alevler yanıyorken kalbime girmesi gibiydi ve sanki o kürek, üstündeki ateşi benim kalbimdeki kana tutarak kendi kendini söndürmeye çalışması gibiydi.

"Ne?"

"Mania senin için var edildi, onu var eden senin varlığındı." Bu ani ve öfkeyle süslü itirafı beni dehşete düşürürken ne hissedeceğimi bilemez halde ona baktım ama hissetmem gereken net bir nefret

Scanned with CamScanner

olmalıydı. Yarattığı karakterin kanını akıtarak besleniyordu ve şimdi onu bana benzetmesi çok doğaldı; benim de kanımı akıtmıştı.

"Pişkin," dedim alayla. "Yaptıklarının arkasında duruyorsun en azından derdim de bu yaptığın pişkinlik."

"Seni tanıyana dek ne yaptıysam bencilliğimdendi," dedi açıkça. "Sonra seni tanıdım." Durdum, durdu ve kendine biraz zaman verdi. "Seni tanıdıktan sonra ne yaptımsa, hepsi senin içindi."

Yangında beni bırakıp kendini kurtardığı gün, her yanımda yanıklarla kurtulduğum o göçükten tek başıma çıkmıştım ama ona göre, yanan oydu ve ben göçüğün altında hiç kalmamıştım. Dudaklarım yukarı kıvrılırken ona karşı duyduğum öfke açığa çıkmaya başladı ama yine de gülümsemek dışında bir tepki vermedim.

"Hiç düşünüyor musun? Bu kız karşımda durup gözlerime bakmaya devam edebiliyor, çünkü yüzü var ama ben nasıl onun gözlerinin içine bakıp böyle cümleler kurabiliyorum? Yüzüm var mı? Bunu hiç düşünüp sorguluyor musun?" Sorularım onu afallatmışa benziyordu. Zamandan geriye doğru düşmeye başladığım anda yalnızdım ama şimdi gelecek önümdeydi ve onun gölgesinin geleceğimin üzerine düşmesini istemiyordum. Buna izin vermeyecektim. "Sen her şeyi benim için yaptığını düşünüyorsun. Sen benim için yaptığını söylerken bile bunu kendin için yapıyorsun."

Söylediklerim onun kalbine indirilmiş ardı arkası kesilmeyen şiddetli yumruklardı sanki. Bakışı bana bunun doğruluğunu kanıtlıyordu. Arkamı dönüp ondan uzaklaşacaktım ki, "Nurşan," dedi ve bu isim, aramızda yıkılan köprülerin alevlerin içinde bizi üzerinde taşıdıkları anlara yanmasına neden oldu.

"Söyle," dedim ona bakmadan.

"Beni hiçbir zaman affetmeyeceksin, bunu anladım." Bu farkındalığı ona kazandırabilmenin gururuyla önüne eğdiği başını kaldıran kalbimin içi başını kaldırmış olmasına rağmen çok ağrıyordu. "Peki ya uykularım? Bir daha seninle uyuduğum kadar huzurlu uyuyamayacağım, bu benim cezam biliyorum ama müebbet alanla-

rın bile darağacının önünde son isteği sorulur. Sen benimle son kez uyumayacak mısın?"

En büyük isteğim, ihtiyacım; uçurumun önünde düşmek üzereyken tutulduğum kökü gevşemiş dalımdı bu. Onunla uyumak. Uyuyabilmek. Kollarının arasına koşulsuz bir güvenle girmek, en derin uykularımı yine onunlayken çekebilmek. Yine de artık istekler, kalbime doğrultulmuş şarjörü dolu namlular olduğundan ve tetik benim parmağımın ucunda çekilmeye hazır durduğundan bunu yapmayacaktım.

"Sen o gece orada beni sonsuz bir uykuya yatırdın," dediğimde irkildiğini hissettim. "Ben bugün seninle uyumak için yatağa girsem, nabzımı duyarsın mı sanıyorsun?"

"Ölmedin, öldürüyorsun," dedi acımasızca. "Olur, ben buna da razıyım."

Konuşmadım ve o da susmadı.

"Ama bu demek oluyor ki, daha son isteğimi duymanın zamanı değil. Yani beni darağacının önüne getirmişsin ama henüz infazıma sen bile hazır değilsin. Asmamışsın beni, belki asacaksın ama daha değil. Son isteğimi yerine getirdiğin güne kadar ben senin beni içinde asmayacağını biliyorum." Gülümsediğini hisseder gibi oldum. "Son isteğimi hiç yerine getirme, Nurşan."

"Zırvalama."

Bahçeye girip yürümeye başladığımda her şeye rağmen, içimde oyduğu deliğe rağmen ve o delikten sızan ruhuma rağmen konuşsun istiyordum.

Onu neden bu kadar çok seviyordum?

"Beni içinde asma, Nurşan."

"Bencil," diye fısıldadım sadece kendi duyabileceğim yerle bir olmuş bir sesle. "Bencil herif." Binanın şifresini girerken ellerim titriyordu. "Bencil." Kapının açılmasıyla itip içeri girmem bir oldu. Sırtımı kapattığım kapıya yaslarken sensörlü lambanın yüzüme

Scanned with CamScanner

çarptığı ışıkla öylece boynumu büktüm. "Sana beni mahvetme hakkını veren ne? Siktir git kalbimden. Göt herif."

Hun'un söyledikleri, bir zehir olup zihnime yayılırken kalbimdeki ağrıyla yutkunup boşluğa baktım. Hun haklıydı. Ya onu kendimden uzağa itecektim ya da beni çekip boğmasına izin verecektim. Ben onu itmek zorundaydım. Yoksa sonumuz onun sularında birlikte boğulmak olacaktı. Basamakları tırmanmaya başladığımda artık düşündüğüm tek şey Hun'un teklifiydi. Bir yanım her ne kadar bunu istemese de artık ondan kurtulma zamanım gelmişti.

Hun'un söyledikleri, bir zehir olup zihnime yayılırken kalbimdeki ağrıyla yutkunup boşluğa baktım. Hun haklıydı. Ya onu kendimden uzağa itecektim ya da beni çekip boğmasına izin verecektim. Ben onu itmek zorundaydım. Yoksa sonumuz onun sularında birlikte boğulmak olacaktı. Basamakları tırmanmaya başladığımda artık düşündüğüm tek şey Hun'un teklifiydi. Bir yanım her ne kadar bunu istemese de artık ondan kurtulma zamanım gelmişti.

Gün içerisinde onunla bu konuyu yeniden konuşmaya planlıyordum. Belki yavaş yavaş bir arada görünmeye başlamamız ikimizin de lehine olurdu; belki de bu tam bir saçmalıktı ve yapılmaması gereken bir şeydi. Ama ben zaten yapılmaması gereken her şeyin başrolünde olmuyor muydum her defasında? Şimdi yine olacaktım, hepsi buydu. Daha ağır ne yaşanacak olabilirdi ki? O yüzden denemenin faydası olurdu ama zararı olmazdı artık.

Sabaha doğru haşlak suyla duş almış, kızarıp hassaslaşan bedenime uzun kollu, bedenimi saran kumaştan spor bir elbise giymiştim. Elbise ayak bileklerime kadar uzundu ve iki bacağının yanlarından dizlerimin üst kısmına kadar uzanan yırtmaçları vardı. Siyah spor elbisemin altına beyaz sporlarımı giymiş, bir deri ceketi de üzerime geçirdikten sonra mutfağa inmiştim. Mutfakta Akşın'ı görmek benim için günün ilk şokuydu, ikinci şoku ise Anka'nın yaban mersinli pankek yapıyor oluşuydu. Kaşlarımda dev bir şok dalgasıyla ikisine baktığım esnada önce Akşın'ın ilgisini çektim, ardından Anka bana baktı ve büyük bir gülümseme yüzüne dağıldı.

"Akşın?" dedim sorar gibi.

"Günaydın bebecim," dedi Akşın mutfak masamızda oturmuş, ellerinin arasına yerleştirdiği yüzünde belirmiş mayhoş bir gülümsemeyle bana bakarken.

"Günaydın?" dedim sorar gibi. İkisi hangi ara birlikte kahvaltı yapacak kadar yakınlaşmışlardı hiçbir fikrim olmamakla birlikte, şaşkınlık içerisinde Anka'ya baktım. "Sana da günaydın masalkuşu."

"Pankek yapıyorum, otursana!"

"Hı..." Gözlerim Akşın'a dokundu. "Sen kahvaltıya geldin herhalde."

"Lokmacıklarım mı sayılacak birazdan?" Akşın dudaklarını büktü. "Gideyimi yani anlamadım şu anda."

"Ne alaka be?" Ona kızgın bile olsam artık yavaşça eskiye dönmeye başlamıştık. "Sadece kahvaltıya geleceğini bilmiyordum."

"Abe sizin eve kavaltıya rendevüyla mı gelinir?"

"Bazen bir gram beynin olmadığını düşünüyorum," dedim alayla. "Sadece seni hangi rüzgâr buraya ittirdi onu merak ettim."

"Rüsgâr ittirmedi beya kendim geldim dolmuşnan."

"Neyle?"

"Dolmuş dolmuş."

"Dolmamışla gelecek hali yoktu!" dedi birden Anka yükselerek ve Akşın'la ikisi benim bir süre boş boş bakıp anlam veremediğim bu espriye bir dakika kadar durmadan yükselerek kahkaha atmaya başladılar.

"Ne oluyor be?" dedim karmaşayla, çatık kaşlarımın altındaki şaşkın gözlerimi onlara çevirmiş halde. "Neden gülüyorsunuz?"

"Espri yaptı kızcaz neden gülmezsin? Aynı espriyi Cem Yılmaz yapsa bir saat gülersin."

"Ne oluyor be burada?" diye soran Ayçelen hemen arkamdan mutfağa girmişti. "Hayda, sen nereden çıktın be kara şopar?" Ayçelen bunu direkt olarak Akşın'a bakarak söylemişti.

Scanned with CamScanner

"Aşta ben miyim kara şopar? Sen benim kaymaklığıma, güzelliyime kurban ol. Benbeyasım ben, süt gibiyim, katırakt mı var senin gözünde?"

"Ne mi var?"

"Katırakt," dedi Akşın söylediği kelimenin doğruluğundan son derece emin bir sesle.

"Öncelikle sen kara suratlı bir herifsin," dedi Ayçelen, "devamında sorduğum soruya bir cevap bekliyorum. Ne yapıyorsun be sen evimin mutfağında?"

"Şey, ben çağırdım," dedi Anka utanmış gibi çekingen gözlerle Ayçelen'e bakarak. "Her sabah poğaça yemekten bıkmış, pankek yaptığımı söylemiştim, canı çekmiş, ben de onu çağırdım."

Ayçelen'le aynı anda, "Ha siz mesajlaşıyorsunuz yani?" diye sorduk.

"Şey, evet?" dedi Anka anlam veremeyen gözlerle bize ve muhtemelen tepkimize bakarak.

"Bu eve fazlalık geldim ben." Akşın, boynunu küçük Emrah gibi büküp yavaşça masadan kalktı. "Gideyim ben..."

"Saçmalama," dedi Anka, "otur lütfen!"

"Oturayımı?"

"Otur."

"Ya gideceğinden değil, şov yapıyor," dedi Ayçelen gözlerini devirerek.

Akşın, ona gözlerini kısarak bakıp, "Sus sen be cünyır Ezrak," dedi.

"Bana bir pankek versene," diyerek Anka'nın pişirdiği pankeklerden bir tane çaldıktan sonra gözlerim Akşın'a dokundu. Ona karşı hissettiklerim aslında karmaşık duygulardı ama yine de gözlerim ona dokunduğu saniyede eski Akşın'ı görüyor olmak beni gevşetiyordu.

"Ezrak ne yapıyor?" diye sordu Ayçelen, Akşın'a.

"Söylemecem."

"Söyle gebertirim seni," diyerek cimcikledi Ayçelen Akşın'ı.

"Allah belacını versin senin ya!" diye ciyakladı Akşın. "Kaymak gibi tenimi morartacak! Söylemecem işte ne yaptığını sana. Turuncu cigol seni ya, kudur orada!"

"Aç köpek, hem evime gelip mutfağıma kadar giriyor hem de sevgilimin ne yaptığını söylemiyor bana!"

"Adi be oradan sanki bir tek senin evin. Yengemin de evi, Anka'nın da evi, mızıkacı kızın da evi, boyalı suratıyla areketler yapan şoparın da evi, bir senin mi evin?" Bana *yenge* demesi gözlerimi boşluğa çevirmeme neden oldu ama bir şeyler söyleyemedim.

"Akşın senin canın dayak istiyor..."

"İstemiyor dayak benim canım, ne isteyecekmişim ben dayak? İstemem ben dayak!"

"Söyleyeceksin o zaman bana Ezrak'ın ne yaptığını!" Ayçelen, Akşın'ın kollarına sertçe vurunca, Akşın kulaklarını arkaya yatıran bir köpek yavrusu gibi anında çözülüverdi.

"Tamam be vurup durma, eli de ağar," dedi homurdanarak. "Dövme taslağı hazırlarlar Koran'la. Koran da dövme yapmaya başladı bizim orayıda."

Duraksasam da bozuntuya vermeden sıcak pankekten bir ısırık aldım. Ayrıntıları merak etmiyor değildim ama ilgisiz görünmek en mantıklı olandı. Akşın, yüzüme dokunan nabzı ölçmek istiyormuş gibi bana baktı ama bir şeyler göremeyince konuştu.

"Bu aralar işler iyi, durmadan dövme yaptırmaya gelirler. Ezrak tek başına yetişemezdi, o yüzden Koran da onunla başladı. Ben dedim arika çizdiyimden dolayı yardım edeyim size ama dün gece bir çocuğa canım anem dövmesi yaptım diyene beni silkeleyeceklerdi zor kurtardılar Ezrak'la Koran."

"Ne?" diye sordu Ayçelen, anlamamıştı.

"Abe işte geldi çocuk stütyoya, dedi ben dövme isterim, ne önerirsin. Dedim bu ayatta en çok kimi önemsersin? O dedi annemi.

Scanned with CamScanner

Ben dedim kendini bana bırak öyleyse. Çocuk da salak galba kabul etti. Bir kalp çizdim, içine canım annem yazdım ama n arfinin birini unutmuşum. Canım anem olmuş. Oklar bile yaptım dışarıyı doğru. Çocuk dövmeyi gördükten sonra önce sinir krizi geçirdi, sonra da benim kafama abajuru geçirdi. Dedim niye kızarsın? Canım anam-la annem arasında marjinal ama özünü de kaybetmemiş bir kelime yaptım sana diyene mi döversin beni? Çocuk daha da sinirlenip abi-lerini çağardı orayı."

"Umarım bu yaşanmamıştır," dedim ağzımda pankek lokma-sıyla gülerken.

"Sonra Koran ve Ezrak geldi. Koran önce çocuğu çocuk beni dövdü diye dövdü, sonra da önüne oturtup döğmenin üzerini başka bir döğmeyle kapattı." Durdu. "Sonra çocuk gidince Ezrak ve Koran beraber beni yine dövdüler."

Anka ve Ayçelen de kendilerinden geçmiş gibi gülmeye başla-mışlardı. Akşın, olayın detayına indikçe olaydaki bazı noktalar beni bile kahkahanın eşiğine getirmeye yetmişti.

Deri ceketimin içindeki telefon birden titremeye, arkasından da melodi duvarlarda çınlamaya başladı. Elimi telefona atarken hâlâ gülüyordum. Bakışlarım ekranda Hun'un numarası ve ismiyle kar-şı karşıya kalınca bir an donuklaştı ama hemen arkasından soğuk-kanlılıkla telefonu kulağıma götürüp, Akşın'ın burada olmasını fır-satını kullanmaya karar verdim. "Hun," diyerek telefonu açmam, Akşın'ın bakışlarının birdenbire bana dokunmasına neden olmuştu.

"Hızlı bir cevap oldu," dedi Hun hattın diğer ucundan, sesi ke-yifliydi. "Günaydın. Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye mırıldanarak buzdolabına yöneldim, telefonu kula-ğım ile omzum arasına alıp buzdolabının kapağını açtım. Şimdi tüm gözler bendeydi. "Senden ne haber?"

"Spordan geldim, dinamit gibi hissediyorum. Görüşelim mi?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanırken, "Neden olmasın?" diye soruverdim bir anda. Akşın'ın bakışları profilime yoğunlaşmıştı. "Görüşelim."

"Olur. Öncesinde bir dövmeciye uğramam gerek, solan dövme-min üzerinden geçireceğim."

Bir an gözlerim kısıldı. "Hangi dövmeciye gideceksin?" diye sordum.

"Belli değil. Soruştururum. Sonra da uygun olursan bir şeyler yeriz?"

"Benim bir arkadaşım var aslında. Senin için kız arkadaşına so-rayım istersen?"

Hun şaşırmış gibiydi ama birkaç saniye sonunda, "Olur," dedi.

Bakışlarım omzumun üzerinden Ayçelen'e kaydı. "Ezrak müsa-it mi bir sorsana Ayçelen. Eğer müsaitse Hun'un solan dövmesine biraz renk atabilir mi?"

"Gözünün üzerine mi?" diye sordu birden Akşın sertçe. "Atar, neden atmasın?"

Hun'un bunu duymasından korkarak telefonu omzuma bastı-rırken Akşın'a öfkeyle baktım. Gözlerini devirip bakışlarını masaya indirdi. Ayçelen telefonu eline alıp bir mesaj yazdıktan sonra, "Biraz bekle," dedi bana.

"Bir saniye," diyerek telefonu kulağıma götürdüm. "Arkadaşım erkek arkadaşına soruyor."

Hun, "Sorun yok ya, ben hallederim," dediyse de Ayçelen'in onay verir gibi parmağını kaldırmasıyla, "Tamamdır," dedim. "Müsaitmiş."

Akşın homurdanarak Anka'nın önüne koyduğu pankeklerden birini ısırdı. Hun ile Ezrak'ın uygun olduğu bir saatte sözleşip tele-fonu kapattığımızda mutfağın duvarlarına bir sessizlik çökmüştü. İlk konuşan Anka oldu.

"Bu Hun nişanlı, değil mi İs?"

"Evet," dedim aptalı oynayarak.

"Hı..." Bakışları yavaşça Akşın'a dokundu, Akşın lokmasını çiğnerken tabağın içine bakıyordu. "İyi arkadaşsınız sanırım. So-nuçta aynı yerde çalışıyorsunuz falan ya."

Scanned with CamScanner

"O benim patronum, aynı yerde çalışmıyoruz." Buzdolabının kapağını kapatıp sırtımı buzdolabının beyaz yüzeyine yasladım. "Ama iyi arkadaşız denebilir."

"Nişanlısı pek güzeldi," dedi Ayçelen. "O gece gördüm."

Zeki şırfıntı, diye iç geçirdim. Akılları sıra bana Hun'un nişanlı olduğu düşüncesini empoze ederek beni güvenli bölgeye taşımaya çalışıyorlardı. Ben bunu zaten biliyordum, herifle aram da bir şey olduğu da yoktu. Gözlerimi devirmemek için kendimi tutup aptalı oynamayı sürdürdüm.

"Evet, güzel bir kızdı ama bence Hun ondan pek haz etmiyor," dedim, planımın tıkır tıkır işlemesinin yolu, Ayçelen gibi birini bile kandırabilmekten geçiyordu. Ayçelen kolayca kandırılacak türden bir kadın değildi ama deniyordum işte.

Ayçelen tek kaşını kaldırıp, "Sana bunu düşündürten ne oldu ki?" diye sordu. "Hun mu bir şeyler anlattı?"

"Yani, konuşuyoruz ara sıra," diye yalan söylediğimde şimdi Akşın'ın da dahil olmak üzere mutfakta bana ait olmayan her göz benim üzerimdeydi. "Pek mutlu değil," diye oynadım. "Nişanlısı biraz kaprisli bir kızmış, Hun da nişanlısını sevmiyormuş. Bence ayrılırlar."

"Ayrılmazlar, neden ayrılsınlar?" Ayçelen bana dik dik baktı. "Hem sevmiyorsa da ileride sever, erik gibi kız sonuçta."

"Aman Ayçelen, Ezrak olmasa sana kıza mı vuruldun diye soracağım ha," diye takıldım ama bu Ayçelen'in mimiğini bile oynatmadı. Açık renk saçlarımı geriye atarak gülümsedim. "Bu arada Korhan bana metinleri atmaya başlamış, muhtemelen geceleri oyunlara çalışmaya başlarım ben. Gürültü için şimdiden kusura bakmayın."

Onun adını açıkça söylemiş olmamın şoku yüzlerinin rengini attırırken, düzelttim: "Kendisi de Mantus rolünde ya hani," diye açıklık getirdim. "Erdem metinleri önce ona yollamış. O da bana gönderdi."

Akşın'ın yüzü bir anda solmuştu.

"Korhan'la arayı düzelttiniz herhalde?" diye sordu Ayçelen ikilemde kalmış gibi.

"Yani, sonuçta çok fazla ortak arkadaşımız var."

Bana duyduklarına ait şaşkınlıklarla baktıklarında zerre bozuntuya vermeden mutfağın çıkışına yöneldim. Arkamda nasıl bir konuşmaya gebe kalınacaktı bilmiyordum ama konu ben ve Hun olacaktı, ondan emindim. Aslında amacımıza yavaş yavaş ulaşıyorduk. Hatta henüz birkaç adım atmadan varmak istediğim yere yaklaşmıştım bile diyebilirdim.

Lezâ yeşili gözleri olan yalancımın kalbimi paramparça edişini ona kalbini un ufak ederek ödetecektim.

Beni bir mahşer ateşinde, şeytanın bile terk ettiği bir cehennemin içinde yalnız bırakmıştı. Kemiklerime kadar yakan Haviye'nin ateşinde onun adını bağırmıştım, bana sesinden yalanlar vermiş ve ateşin içindeyken ben, yanmadığıma beni inandırmıştı. Beni, her zaman benim için orada olacağına inandırmıştı. Oysa ben onu benimle sandığım zamanlarda bile hep yalnızdım.

Evden ayrılıp Hun ile buluştuğumda konuşacak çok şeyimiz vardı. Ne oynadığımız oyundan bahsetmiştik ne de olabilecekler-den. Daha çok birbirimizi tanımakla geçirdiğimiz saatlerin sonunun beni bekleyenin ne olduğunu o anlık merak etmiyordum. En sevdiği rock grubunu, en sevdiği yemeği, en sevdiği oyunu ve birçok şeyi sohbet arasında öğrenmiştim ve onun gerçekten göründüğü kadar sanata düşkün bir insan olduğunu keşfetmiştim.

"Ee," dediğinde Garaj'daydık, bu kez bar tezgâhının arkasında değil önünde oturuyordum ve servisleri Serkan yapıyordu. Dirseğini barın ahşap tezgâhına yaslayarak, "Beni Ezrak'ın stüdyosuna götürmenin sebebi eminim ki bana iyilik yapmak için değil," diye mırıldandı. "Yanlış mıyım?"

"Seni benim yanımda görürse belki biraz olsun gururu incinir, geri çekilir," dedim, canını yaktığı bir insanın önüne çıkarken bile utanmayan bir insan, yanımda başka bir erkek görünce geri çekilir miydi? Tanıdığım adamsa, evet, bunu yapardı. Ama onu tanıdığımı

Scanned with CamScanner

düşündüğüm zamanlarda asla yapmayacağına emin olduğum her şeyi yapan zaten o değil miydi? Kendimi neden kandırıyordum ki?

Serkan'ın önüne bıraktığı viskiye umutsuz bir bakış atıp, ince dudaklarını öne doğru uzatarak büktü. "Ezrak'ın yanında olacağını nereden biliyorsun?"

"Orada dövme yapmaya başlamış."

"Hadi ya?" Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Yoksa dövmemi eski sevgiline mi yaptıracaksın?"

"Emin ol ona bıraksalar sana dövmeyi farklı bir şekilde yapardı," dediğimde bana büyüklük taslar gibi baktı.

"Taş Devri'nden bir sevgilin olduğunu kabul etmene mi güleyim, beni dövebileceğine inanmana mı?"

"Evet," dedim. "Tam bir ilk insandır." Bir iddiam yoktu ama şöyle bir bakınca Hun gibi fiyakalı bir adamı mahalle kavgası yaparken düşünemiyordum. O, öyle miydi? Onu her türlü kavganın içinde, o kavganın başrolüyken düşünebiliyordum. Nasıl terör estirdiğini iyi biliyordum, belki onu iyi tanıyamamış olabilirdim ama bu konuda olduğu kişiden emindim.

"Çok düşündün, sanırım beni dövebileceğini düşünüyorsun?" diye alay etti Hun olgun sesiyle. Viskisinden bir yudum aldıktan sonra kolundaki tribal desenli dövmeyi gösterdi. "Bu dövmenin rengi soldu, çok küçük yaşlarda yaptırdığım deforme olmuş bir dövme. Belki bir şeyler ekletirim yanına."

Şişkin pazularını saran dövmenin desenine kısaca göz gezdirip, "Ezrak işinde iyidir," dedim, "çalışmalarını görünce anlarsın."

Viskisinden bir yudum daha alıp, "Ya seni benim yanımda görünce senden tamamen vazgeçerse?" diye sordu beklemediğim bir anda.

Bu soru, kalbimin damarlarını parmaklarının etrafına dolamış ve boş kalmış kalbimin damarlarıyla bir ip oyunu oynamaya başlamış gibi hissettirmişti.

Neden böyle hissettirmişti?

Onu hayal ettim. Belki bir köşede oturmuş, her şeyden, kafamda dönüp dolaşan tilkilerden habersiz sadece yaptıklarını düşünüyordu. Belki gerçekten pişmandı. Belki gidip onu kendini soktuğu kurtlar sofrasından çıkarmamı bekliyordu. Şimdi ben yanımda bir yabancıyla onun yanına gittiğimde, gözlerine acının resmini çizmek istiyor gibi kendimi bu şekilde ona sunduğumda, bir daha başını dizlerime yaslayamayacağı kadar çok kıracaktım belki de onu. Ama zaten istediğim bu değil miydi? Onu sanki kolummuş ama kolum kangren olmuş, koluma çok ihtiyacım varmış ama kolum beni yavaş yavaş zehirliyormuş gibi koparıp atmam gerekmiyor muydu?

"İstediğim bu."

"Çok düşündün," dedi. "Daha sonra bunu içinde halledebilecek misin?"

"Halledeceğim."

Hun yavaşça gülümsedi ve beni donduran o soruyu sordu: "Hangi birini?"

Bakışlarım apar topar ondan kopup, önümde duran büyük, uzun ve ortaya doğru daralan bira bardağına kaydı. "Bilmiyorum," diye fısıldadım, geri çekilmek istiyordum, ruhumun ağrısını sunmak gibi bir niyetim olmasa da sorusuna aniden yakalanmıştım.

"Onu hâlâ seviyorsun."

"Neden seviyorum bilmiyorum." Yutkundum. Omzumun üzerinden Hun'a baktığımda, ışıkların altında garip bir duyguyla parlayan gözlerini gördüm. "Onu neden hâlâ sevdiğimi bilmiyorum."

Hun, gözlerinde beliren o tuhaf duyguyu benden uzağa taşıyıp, güçlü parmaklarının arasına aldığı viski kadehini yavaş yavaş sallarken aramızdaki o sessizlik hiç bölünmeyecek sanmıştım.

"Hep merak ediyorum," dediğinde duraksayıp ona daha dikkatli baktım. "Birini sevmek nasıl hissettiriyor?"

"Hiç sevmedin mi?"

Başını iki yana sallarken bana bakmıyordu. "Denemedim bile."

Scanned with CamScanner

"İyi de bu denemekle olacak bir şey değil ki zaten, apansız oluz. Nasıl olduğunu sen bile anlamazsın."

Kaşları çatıldı: "Yıldırım çarpması gibi mi?"

Yaptığı benzetme beni neredeyse gülümsetecekti. "Yani, bu garip oldu ama öyle de denebilir."

"Birini öyle tutarsız bir benlikle, dindirmesi güç bir acıyla sevmek aptallık değil mi?"

Kan ve kemik dolu o kâbusun içinde çarpan mavi bir damara gizlenmiş son nabız pıhtısıyken içimdeki duygu, ben o duygunun yere süzülmüş kan birikintilerinde boğulduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Yalancımın bana omurga oluşunu ve beni dimdik tutuşunu unutamıyordum.

Yine yalancımın kemiklerimi bir kum saatinin içine ovalayışını da unutamıyordum.

Benimle var ettiği zamanı, beni yok etmek için kullanmıştı.

"Sevince seni bir savaşın ortasından çekip çıkarmış gibi hissedeceksin başta," dediğimde, bakışları yüzümden rüzgâr gibi kaydı geçti. "Ama sonra gecelerinin içinde gündüzlerini kaybettirecek sana. Her gece kan gölünün içinde boğulmadan uyumaya çalışıp, güneşe en yakın gezegen kalbinmiş gibi hissetmeye hazır mısın?"

Onu sevmek, koşulsuz bir mücadeleydi ve en büyük rakibim kalbimdi. İçimde eriyen bir acıyla şimdi burada durmuş, bir süre öncesine kadar kalbimde bulanık duran bir duyguyu o kişiye açıklıyordum.

"Bu sendeki sevgi biraz daha farklı gibi," deyince ona baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu nasıl bir sevgi?" Kaşlarının arasında duran çiziği izledim, o çizik bir çukura dönüşünceye dek cevap vermedim ve o konuşmayı sürdüren kişi olmayı seçti. "Özge bana Erdem Demirel'den bahsetmişti ya hani," dediğinde başımı salladım. "O herif senin atladığın birçok noktayı biliyor olabilir."

"Konuyu sen bile tam olarak bilmiyorsun," dediğimde yavaşça güldü.

"Erdem'in onun yerine geçtiğini biliyorum."

Duraksadım. "Bana yalan mı söyledin?" Buna neden şaşırıyordum ki? İnsanlar artık bana kolayca yalan söyleyebiliyordu ve ben eski İs değildim, onlara öylece kanabiliyordum.

"Şaşırmazsın diye düşünmüştüm," dedi acımasız bir dürüstlükle.

"Şu an biramı suratına fırlatıp çekip gitmemi bekliyor olabilirsin ama umurumda değil. Kalkıp birilerine anlatmadığın sürece, neyi biliyor olursan ol."

Başta konuyu tam bilmediğini söyleyen Hun, şimdi konuyu direkt suratıma vurmuştu. Pekâlâ, bunu beklemiyordum. Yine de bende düşündüğü gibi büyük bir etki yaratmamıştı. En büyüğünü yaşamıştım, artık öğrendiğim hiçbir yalan bana kendimi daha aptal hissettirmeyecekti. Bir zamanlar yalanlar benim parmaklarımda can bulan oyuncaklarımdı, onları var eden de bendim, oynatan da bendim. Şimdi yalanlar parmak uçlarımda intihar eden sözcüklerdi. Bir zamanlar benimle olmuş olsalar bile artık yoklardı ve geride güçlü bir ruh bırakmışlardı. Yerimde bir başkası olsa, yaşananları belki benim kadar kolay arkada bırakamaz, belki benim kadar rahat bir şekilde yalancısının oturduğu masaya oturamazdı.

Ben de atlatamamıştım ama en azından hâlâ iyi bir oyuncuydum.

"Güz'ün anlattığından daha değişiksin," dedi, Serkan, Hun'un önündeki viski kadehini alınca, Hun kaldığı yerden devam ederek merakımı sildi: "Bana senin garip biri olduğunu söylemişti. Seni soğuk hava deposunda o halde bulduğunda Özge'yi öldüreceğini düşünmüş ama sen hiçbir şey yapmamışsın."

"Birini öldürmemi mi bekliyordun?"

"Hayır ama ödetirsin diye düşünmüştüm."

"Ödetmek nasıl oluyor?" Sakin bir nefes aldım, bu birayı içebilecek midem kalmamıştı; bulantım vardı.

Scanned with CamScanner

"Ne bileyim, rezil edersin ya da oyun oynarsın. Kötü kızlar bunu yapmaz mı?" Bana alayla bakınca güldüm.

"Genelde iyi rolü yapan kötü kızlar bunu yapar, direkt olarak kötü kızlar bunlarla uğraşmaz." Derin bir nefes aldım. "Özge umurumda bile değil. Sadece her şeyi nasıl öğrendiğini merak ediyorum. Öylece Erdem'den öğrenmiş olamaz. Başta her şeyin içinde onun da olduğunu düşünmüştüm. Hatta bu oyunu başlatanın bile Özge olduğunu düşünmüştüm."

"Özge neden bu kadar ağır bir oyun oynasın ki?"

"Onun zekâsı buna yetmez zaten," dedim umursamaz görünmek için ekstra bir efor sarf ederek. "Özge'yi elediğimde, geriye o kalmıştı. Bana bunu yapması için bir sebep yoktu."

"Nereden biliyorsun? Ya varsa?"

Ona bir şey bilip bilmediğini sorgular gibi baktım ama gözlerinde bir şeyleri değil bilmek, tahmin ettiği yönünde bile bir ışık pıhtısı yoktu. "Onu tanımıyordum bile."

"Biraz daha derin düşün. Dedim ya, sana her iki konuda da yardım edeceğim. Ondan kurtulmak mı istiyorsun? Kurtulacaksın. Neden yaptığını bilmek mi istiyorsun? Bileceksin."

"Bana bu iyiliği öylesine yapmıyorsun, karşılığında seni ağlak nişanlından kurtaracağım."

Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Tamam, beni yakaladın..."

Gülümsedim. "Hiç Didem'i sevmeyi denedin mi?"

"Denemedim, deneyerek olmayacağını sen söylememiş miydin yoksa kafamdan mı uyduruyorum, aslında bunu söylemedin mi?"

"Söyledim mi?" Derin bir nefes aldım. "Evet, deneyerek birini sevemezsin."

"Güneşe en yakın gezegenin kalbim olduğunu düşündüğüm zaman, birini sevmiş olacaktım."

Gülümsemem gözlerime dağıldı ve ona baktım.

"Hayır. Bunu sevdikten sonra seni kırdığında düşüneceksin."

Bakışları gülüşümde donup kaldı.

"O halde senin kalbin şu an güneşe en yakın gezegen mi?"

"Kalbim güneşin ekseni etrafında yanıp parçalanmış bir gezegen."

"Açık sözlü İs Tanyel," dedi hayretler içinde. "Sana bakınca ilk gördüğüm sert bir kabuk oluyor. Sanki biri senin elini tutup ateşe bastırsa, o an canın nasıl yanıyor olursa olsun şu yüzündeki ifadesizlik değişmez."

"Gidelim mi?"

Kurduğu cümleyi parçalayan dudaklarımdan dökülen bu soruydu. Hun, başta durup sadece uzun uzun yüzümü izlese de sonunda oturduğu yerden kalktı. Serkan ile ayaküstü bir şeyler konuştular, ardından birlikte Garaj'dan ayrılıp aracına binerek Ezrak'ın stüdyosuna doğru yola koyulduk.

Eskişehir her ne kadar küçük bir şehir olmasa da bir yerden bir yere gitmek çok uzun sürmüyordu. Hun'un siyah beygiri yolları Hun'dan öğrenmiyormuş da ezbere biliyormuş gibi su misali akarak sokaklardan kayıp giderken yolculuk sandığımdan bile kısa sürmüştü. Ezrak'ın stüdyosunun olduğu sokağa girdiğimizde sokak lambaları yanıyor, şehrin üzerine çökmüş karanlık sokak lambalarının turuncumtrak ışıklarıyla bölünüyordu. Hun'un aracı yavaşlatmasına neden olan telefonundan yangın gibi yükselen melodi sesi oldu.

Elbisemin kumaşıyla oynadığım esnada Hun telefonu açıp kulağına götürdü ve yüzünün aldığı şeklin gitgide daha da tenhalaştığı âru izlemeye başladım. "Söyle Didem," dedi pürüzsüz bir sertlikle. Didem'e karşı kaba değildi ama kesinlikle aşılması güç bir bariyere sahip olduğunu söyleyebilirdim. Hatta onu benimle konuşurken olduğundan çok uzak bir noktada görmek beni şaşırtmıştı. Benimle ve tüm çalışanlarıyla neşeli, kibar konuşan Hun, Didem ile konuşurken sanki düşmanıyla, onun elinden geleceğini alan insanla konuşuyordu. Bir bakıma haksız sayılmazdı, sonuçta Didem onun geleceğini

Scanned with CamScanner

değiştiren insandı ve anladığım kadarıyla Hun bu değişimi kesinlikle istemiyordu.

Didem'in hattın diğer ucundan çıkıp arabanın içine dağılan ince sesini dinledim ama sözcükler ağzının içinden onun sesiyle birlikte çıkıyor olsa da benim duyduğum sözcükler değil yalnızca onun sesi oluyordu.

"Dövmeciye gidiyorum," dedi Hun, açıklamak istemiyor gibiydi. "İs yanımda, onun bir arkadaşının stüdyosu."

Hun sustu, konuşması gereken Didem'di ama sesi duyulmuyordu. Hat kesilmiş olabilirdi ya da Didem yaşadığı şokla bir yere bakıp kalmıştı. İkisi de umurumda değildi. Ben bana düşeni yapıyordum ve Didem'in bunu hak etmediğini de söyleyemezdim. Bana karşı tutumunu unutmamıştım, unutacağını da sanmıyordum. Kendi mezarını kendi kazmıştı; o yüzden beni onu öldürüyor olmakla suçlayamazdı.

Sonunda kızın daha kısık çıkan sesini duydum ve Hun direksiyonu sokağa doğru kırıp aracın hızını neredeyse sıfıra indirdi. Araç bir karınca gibi ilerlerken gözlerimi sokağa çevirdim. Barlar sokağının hemen arkasındaydık, o yüzden sokaktan geçip giden gençler saniyede bir azalarak yok oluyorlardı. Hun derin bir nefes aldı.

"İs'in de sana selamı var," dedi, kaşlarımı çatarak ona tuhaf bir bakış attım.

Hayır, yoktu.

Hun, Didem onu görebilirmiş gibi başını salladı ve gözlerini devirdikten sonra, "İyi eğlenceler," dedi sadece. "Benim bu gece katılmam imkânsız." Didem bu cümleyi kabullenememiş olsa gerek ısrarcı ses tonları çıkararak hattın diğer ucundan konuyu diretiyordu. Tam Ezrak'ın stüdyosunun önünde durduğumuzu fark edince elimle durmasını işaret ettim. Hun, Didem tarafından kafasına ütü basılırken ben yavaşça kapıyı açıp araçtan indim ve aracın önünden dolaşarak stüdyoya doğru yürümeye başladım. Bir anda stüdyonun kapısının açılmasıyla rüzgâr çanları birbirlerine vurdu ve hemen karşımda yalancının yeşil gözleri belirdi.

Yeşil gözler gözlerime çarptığında adımlarım olduğu yere gömülmüştü. Hun'un sürücü kapısını açmasıyla eş zamanlı olarak, bana saplı duran diken yeşili gözler aracın içinden inen adama çevrildi ve göz bebeklerinin genişlediğini görür gibi oldum. Göz bebekleri yeniden eski boyutuna indiğinde, şimdi cehennem kamçısı o gözler yeniden bendeydi.

Bana, gözlerimde olup bitenlerin altında gizlenmiş anlamları arıyormuş gibi bakıyordu.

"İyi akşamlar," dedim sadece ve cevap vermesini beklemeden bakışlarım aracının önünde durmuş bize bakan Hun'a çevirdim. "İçeri geçelim."

Hun başını salladı. Bana doğru yürüdü, yanımdan yavaşça geçti ve sonra onun önünde dikildiği kapıya doğru ilerledi. Yeşil gözlerin yıkılmaz sahibi bakışlarını hemen yanından geçen Hun'a kafasını bile çevirmeden dokundurdu. Hun yanından geçtiği sırada omuzları birbirine sürtmüştü. Tam Hun'un arkasından girecektim ki, omuzlarımız birbirine sürtündü ve ılık kokusu içime dolarken bakışlarımız omuzlarımızın üzerinden birbirine dokundu.

"Bu herif neden burada?" diye sordu çat diye, sesinde öfke yoktu, sesinde duygu yoktu; sesinde tehdit vardı ama bu onu tanımayan birinin algılayamayacağı kadar iyi gizlenmişti.

"Ne?"

"Anlayamayacağın bir şey sormadım," dedi taştan ağır bir sesle. "Sana sordum ki, bu herif neden burada?"

Kaşlarımı kaldırıp, "Ezrak dövmesini tazeleyecek," dedim. "Ezrak'tan randevu aldı."

"Tek gelemiyor mu, ayakları yok mu? İlla biri yanında eşlik mi etmek zorunda? Çocuk mu?"

"Gidip ona sor," dedim ve tam geçecekken birden beni kapıya doğru sıkıştırıp adım atmamı engelledi.

"Sormamı ister misin Nurşan?" diye sordu zehir gibi gözlerini yüzüme indirip, nefesimi bile kokusunu soluyarak almamı sağlar-

Scanned with CamScanner

ken. "Gerçekten istediğin bu mu? Emin misin? Öylece girip soracağımı düşünmüyorsun ya? Sorma şeklim farklıdır benim."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona meydan okuyan gözlerle bakıp ellerimi omuzlarına koyarak onu itmeye çalıştım ama kütük gibi ağırdı ve hiçbir şekilde yerinden oynamıyordu. Gözlerimi kaldırıp ona onu içimde idam ettiğimi anlatmak ister gibi baktım ama o bana bakarken hâlâ yaşıyordu; ölmemişti, öldürememiştim.

"Ne yapıyormuşum? Onu neden buraya getirdin?"

"Ezrak benim arkadaşım."

"Benim daha çok arkadaşım lan."

"Çocuk gibi Ezrak'ın hangimizin daha çok arkadaşı olduğunu mu tartışacağız?" Sorumdaki ruhsuzluk kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Çekil."

"Ne o?" Sorusu beni irkiltti. "Ezrak'ın Eskişehir'deki en canlı mor rengini kullandığını mu öğrenip gelmiş yoksa?"

"Ne diyorsun sen ya?"

"Morartırım onu."

Ona boş boş baktım.

"İs," dedi, durmadım onu itip geri çekilerek stüdyonun holüne girmeye çalıştım ama o da durmadı ve arkamdan gelip beni kolumdan yakalayarak boş holün duvarına yasladı. Kollarını iki yandan açarak beni kafeslerken ellerini duvara bastırmıştı. Ona her an uçkuruna indirmeye hazır olduğum tekmeyi yavaşça kaldırarak tehditkâr bir bakış attım. "Deneme bile kedi," dedi sertçe. Gözlerini tekmeme indirdi. "Bunu hiçbir zaman başaramadın."

"Yüzsüz," dedim direkt olarak. "Utanman da yok senin."

"Sen bu herifi buraya getirirken ne amaçlıyordun?" Sorusu afallamama neden olurken çok hızlı konuştuğunu fark etmiştim. "Benim damarımın üzerine çıkıp tepinirsen sana soluk alacak alan bırakmam kızım."

"Ben öyle rahat nefes alıyorum ki, senin alamadığın her nefes sırtına battığından böyle havlıyorsun." Tekmeyi hiç beklemediği anda

sertçe uçkuruna geçirmemle, yalancının yüzündeki bütün renkler soldu ve tarifsiz bir acı gözlerine yükselirken bir adım geri çekilip ellerini kasıklarına bastırdı. "Denedim Korhan," dedim tükürür gibi, kafasını kaldırdı ve acıyla bana baktı. "Ve bu kez başardım."

"Yoluma çıkıp durma, bu kez canı yanan sen olursun," dedim güçlü gözlerle ona acır gibi bakarken. "Çevremdeki insanları kendin gibi görmekten de vazgeç." Sırtımı dönüp holde ilerlemeye başladım. Arkamdan öylece bakarken çektiği fiziksel acıdan daha büyük mental bir sancıyı ona bıraktığımı biliyordum ama ben arkama bakmadım.

Stüdyonun salona benzeyen bekleme odasında Ezrak ile Hun'u ayaküstü sohbet ederlerken görmüştüm. Ezrak sık sık Hun'un dövmesini inceliyor, ona bir şeyler söylüyordu ama kulaklarım uğuldadığından kendimi konuşmalara veremeden koltuğa yığılıp dışarıdaki buz gibi havaya rağmen karşımda dönen beyaz vantilatörü izlemeye başladım. Vantilatör gözlerimi acıtacak kadar kuvvetli bir hava üflüyordu.

Hun'un omzunun üzerinden bana baktığını fark edince ben de ona baktım. Göz kırpıp başını sallayarak ne olduğunu anlamaya çalıştı ama omuz silkmek dışında bir yaptığım olmadı. Anlaşılan Akşın ya da Ezrak dışarıda havlayan yalancıya buraya Hun ile gelecegimden bahsetmemişti.

"Şöyle içeriye geçelim istersen," dedi Ezrak, sonra gözleri beni buldu. "İs, bir şeyler içer misin?"

"İçerim," dedim.

"Akşın gelmedi daha, dövmeye başlamadan ben sana hazırlayayım. Ne içersin?"

"Kendim hallederim. Mutfak şu taraftaydı, değil mi?"

"Evet, şu kapı," dedi Ezrak o gün Akşın'ın içinden çıkıp beni şoka soktuğu kapıyı göstererek. "Halledersin. Keyfine bak." Hun'a dönüp, her ne kadar arkadaşının ağzından köpükler çıkmasına neden olacağını bilse de kibarca güldü. "Hadi dostum, içeri gel."

Scanned with CamScanner

Ezrak ile Hun dövmenin yapılacağı odaya girdiklerinde mutfağa geçtim. Mutfağın ışığı yanmıyordu ama kapıyı aralık bıraktığımdan salondaki ışık doğrudan mutfağa akın ediyordu. Mutfak küçüktü, hemen duvar dibinde sadece iki kişinin yan yana durabileceği kadar dar bir tezgâh vardı, tezgâhın üzeri siyah granit kaplamaydı. Hemen üst taraftaki cam dolapların içinde kadehler, fincanlar, birkaç tabak ve kahve kutuları vardı. Buzdolabı tezgâha doğru döndüğüm anda arkamda kalıyordu, yine tezgâhın önünde dikildiğimde omzumun üzerinden yana baktığım an perdesi olmayan pencereyi görebiliyordum. Dışarıdan geçen arabaların farları mutfağın içini yıkayarak kayboluyordu. Dolaplardan bir şarap kadehi çıkarıp tezgâha koyduktan sonra buzdolabına gitmek için arkamı dönecektim ki, geniş bedeni önümü kapladı. Kafamı kaldırıp profiline vuran ışık sayesinde yüzünün yalnızca yarısı görünen yalancıya baktım.

"Yine mi?" diye sordum yorgun bir sesle. "Sal beni."

"O herif nişanlı," dedi düz bir sesle. Kafasını indirmiş beni izlerken tek tutunduğu şey bu kalmıştı sanki; son umudu Hun'un nişanlı olmasıymış gibi konuşmuştu.

"Ha?" Kaşlarımı çattım. "Birincisi, nişanlı olduğunu zaten biliyorum. İkincisi, ne düşünüyorsun?" Oynama zamanı gelmişti. Başta reddedip, sonra tam da bahsettiği şey yaşanıyormuş gibi yapacaktım ona.

"Bu aranızda hiçbir şey olmayacağı anlamına geliyor?"

Hıhlar gibi güldüğümde, burnundan sert bir nefes verdi. Yüzünün karanlıkta kalan kısmı bir an bana çok ürkütücü gelmişti.

"Başka dala uçma diye kanatlarını mı kırmam gerekiyor?"

Sözcükleri kalbimin bir adım geri atmasına neden oldu. Bakışlarım yalnızca birini görebildiğim yeşil gözlerinde yoğunlaştı. Arkamdaki tezgâha bıraktığım kadehi alıp onun suratında parçalamak istiyordum. Yüzünün aydınlığa dönük tarafında neredeyse hiç iz yoktu, izler karanlık tarafta kalmıştı. Değiştirdiği parfümün kokusu ciğerlerime dolmaya devam ederken düşünebilmek birdenbire çok zorlaştı.

"Sen beni biriyle paylaşmaya alışkın değil misin zaten?" diye sordum yavaşça.

Harflerinden biri sönmüş diğerleri de her an sönecekmiş gibi kırpıdaşan otelin tabelası gibi öylece karşımda donup kaldı. Aramızda bir şeyler azaldı sanacakken, sorduğum soru her şeyi çoğaltmıştı sanki. Çok sessizdi. Ona dokunsam taşa dönecek gibiydi. Karşımda akvaryumu tek bir darbemle çatlamış, suları gitgide azaldığı için ölümü yaklaşmış bir balık gibi bakıyordu bana. Sorum, onun içindeki tüm kanın boşalma endişesini ruhuna ekmiş olmalıydı.

Eğer mümkün olsa onu iyileştirirdim, çünkü durmadan ona yeniden acı çektirmeye ihtiyacım vardı.

"Sen beni başkasıyla paylaşırken hiç sorun değil ama ben kendimi bir başkasına verirsem, işte o zaman sen kanatlarımı kırarsın, öyle mi? Sen hâlâ sırtımda kanat olduğuna inanıyorsun da hiç mi ellerindeki kanı görmüyorsun?" dedim ve bunu söylememle gözlerini sertçe yumdu; bunu görebildiğim tek gözünün kapanmasıyla anlamıştım. Bana bakmaya yüzü yeni yeni mi olmuyordu? Ne olmuştu? Az önce esiyor gürlüyor, bana hesaplar soruyordu. Bir anda neden susuvermişti? Gerçekler acıtıyordu. Onun da canı acıyordu, değil mi?

Canı bana yaptıklarına acısın istemiyordum; canı bundan sonra bana yapamayacaklarına acısın istiyordum.

Elimi hiç beklemediği anda kalbinin üzerine koyup, avucumu kalbinin üzerine bastırdım. Nefesi kesilmiş gibi kesik bir solukla göğsünün içine açtığım boşluğu doldurmaya çalıştı ama bunu yapamadı. Gözlerini açmadı.

"Hiç unutma. Beni burada bitiren ilk sendin."

Gözlerini açmadan, "Ben seni bitirsem, arkandan gelir miydim?" diye sordu kısık sesle.

"Sen benim değil, seni terk ettiğime inanışının arkasından geliyorsun." Gözlerini birden açıp bana çaresizlikle baksa da susmadım. "Senin benim arkamdan gelişin bile, bir şeyleri yediremeyişinden."

"Nasıl böyle bir..."

Scanned with CamScanner

"Gözünün önünde olmasını istemiyorsan git," diyerek lafını sertçe böldüm. Bana anlamayan gözlerle baktı. "Bir gün yerini başkasının alışını izlemek istiyorsan, sen bilirsin, öyleyse kal."

Elimi göğsünden göğsünün içinden kalbini çekip alıyormuşum gibi hiddetle çektim. Elimi çekmemle göğsü sarsıldı, başı öne eğildi; ben durmadım, omzum omzuna çarparken onu yıkacakmışım gibi sarsmış ve onu arkamda bırakarak oradan çıkmıştım.

Kelimelerin insanları yaralayan en güçlü silah olduklarını, ayrı kelimelerle birini dünyanın en mutlu insanı yapabilirken başka bir insanı dünyanın en mutsuz insanı yapabildiğimi keşfettiğimde farkı etmiştim. Belki kalbimden düşerek intihar eden bu sözcüklerinin hiçbirinin damarında doğruluğun kanı akmıyordu ama yine de öylece ona tüm bunları sarf ederken çektiğim acıyı hatırlayıp, ona bunu yapmaktan haz duymuştum.

Onun dışında birini sevmeyeceğimi çok iyi biliyordum çünkü kalbimi tanıyordum; bir daha birini içine kabul edemeyecek kadar onunla dolmuştu. Yalanları ya da gerçekleri önemli değildi; kalbim için önemli olan oydu. Sadece o. Bombalar ayaklarımın dibine yağıyormuş gibi hissetsem de o mutfaktan kafamı dik tutarak çıkabilmiştim. Oysa arkada yere yatırıp tekmelediğim ruhumdan dökülen parçalar kalmıştı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Hemen arkamdan çıkmasa da birkaç saniyeyi kelimelerimi sindirmeye yatırdı ve sonra mutfaktan çıkarak içinde ilerlediğim salona girdi. Bakışların ona yönelmedi, direkt olarak Ezrak'ın dövmeyi yaptığı odaya doğru yürümeye başladım ama onun bedeninde akan öfkeyi net bir şekilde hissedebilmiştim. Bunun için karşısında durup lezâ yeşili gözlerinin içine bakmama gerek yoktu.

"Tek istediğin seni kıskanmam," dedi tokat gibi bir sesle, içeriye yayılan caz parçanın yüksek melodisi onun sesini yalnızca benim duyabileceğim bir oktava sürüklemişti. Ona bakmadım, bir şeyler söylemek istedim ama söylemedim. Bu saatten sonra kuracağım her cümle, ona kendini daha da haklıymış gibi hissettirecekti. Benim istediğim ona yanıldığını hissettirmekti. Bu yüzden profesyonel davranmanın zamanı gelmişti.

"Hadi söyle bana," deyince irkilir gibi oldum ama olduğum yerde hareketsiz kaldım. Kapı kapalıydı, Ezrak ile Hun'un sesleri stüdyonun içinde çınlayan müziğin etkisinden dolayı silikti; hatta onları hiç duymuyordum. Arkamda bir adım atınca gölgesi sırtıma devrildi ve bunun ağırlığı tüm ruhumu felç etti. Biraz daha yaklaştı ve sesine karışan sıcak hava dalgası saçlarımın arasına sindi. Aldığı nefesi saç diplerimde hissetmek, hislerimi bıraktığım yerde bulamayacağımı fark etmeme neden oldu. "İçerideki adamı buraya getirdim, çünkü sana acı vermek istiyorum Arjen, de."

Sorum anlık da olsa onu susturmaya yetmişti.

"Hiç fark etmiyor musun?" Sorusu bu defa tıpkı ona yaptığım gibi beni susturdu. "Öyle olduğunu duymaya ne denli ihtiyacım olduğunu."

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Bana yaptıkların kötü şeylerdi, hatta kötü değil, korkunç şeylerdi," dedim açıkça ama bu cümleden sonra kuracağım her cümle yalan kokacaktı. "Ama atlatmaya çalışıyorum. Seni birdenbire elbette unutmam mümkün değil. Hayatıma birini aldığım ya da seni kıskandırmaya çalıştığım da yok. Ben çocuk değilim, belki senin yanındayken hep çocuk gibi davrandım ama kabul et, kandırdığın bir çocuk olsa da kollarında yatan hep bir kadındı." Dilimden tane tane atlayarak dudaklarımdan düşen kelimeleri özenle seçmiyor gibi görünüyordum ama aslında hepsi kafamda özenle tasarladığım kelimelerdi. O çok zekiydi ve ben herkesi kolayca kandırabilirdim ama onu kandırması benim gibi bir kadın için bile çok zordu. "Bırak da atlayayım, Korhan. Hep etrafımda olacaksan, seninle normal iki insan olmayı öğrenmemiz şart. Oyunundaki Mania karakteri olarak kalmamı istiyorsan artık benim sınırlarımı işgal edip bana yaptığın kötülüğü hatırlatıp durma lütfen."

Birden durularak, ciddiyeti bağrına basmış bir ses tonuyla kurduğum cümleler onun ruhundaki yankının bile suskunlaşmasına neden oldu. Bir süre hemen arkamda, nefesini enseme bana geçmişte yaşadığımız güzel anları hatırlatmak istiyormuş gibi çarparken

Scanned with CamScanner

öylece bekledi. Ama artık kalbinin derinliklerinde bazı şeyleri geri dönülemez şekilde kaybettiğini o da biliyordu. Beni kaybettiğini biliyordu.

Beni öyle çok kaybetmişti ki, koskoca bir adamken yetim kalmıştı.

"Seni bu kadar kaybettiğimi bileceğime keşke aklımı kaybetseydim," dedi kısık bir sesle; cümlesi bir düğüm olup kalbimin derinliklerine çöktü. Gözlerimi yummak istedim ama yapamadım; gözlerimi bu dünyada savunmasız kaldığımı dünyadan bile saklamak istiyor gibi açıp öylece boşluğa diktim. Gözlerimde bir meydan okuma vardı ama o meydan okumanın asıl sebebi, hissettiğim çaresizliktendi.

"Ben bize olanlar için üzgün değilim," dediğimde yutkunduğunu duydum, bu beni de yutkundurdu. "Ben o gece yaşanana dek, son ana kadar seni affetmek için çırpındığım için üzgünüm."

"Seni kaybetmekten korktuğum için çırpınıyordum," dedi yalancım, yutkundum ve gözlerim kapalı kapıda öylece beklerken kalbimin acısını sırtımdaki köklerindeki kanın bile kurumadığını bildiğim kopartılmış kanatlarımda hissettim. "Bildiğini bilmek ölümdü, gitmediğini görmek umut."

Benim için bilmek ölümdü, gidememek umut.

"Seni kaldığıma inandırdığım için özür dilerim," dedim kısık sesle, şimdi canımı benden alan bir melek olsa ona minnettar olurdum.

"Özür dileme," dedi yavaşça yutkunurken. "Sen bir gün gidecektin, biliyordum. Kalmana inanmak benim seçimimdi."

"Anladım." Elim tam kapının kulpuna uzanıyordu ki, "Nurşan," diye fısıldadı.

"Hım?"

"Hiç."

Dudaklarım titrerken elimde olmadan gülümsedim.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim ama o arkamdan girmedi. Bir ruh gibi, dudaklarımda kederli bir gülümsemeyle deri koltuğa oturduğumda Hun ve Ezrak beni fark etmemişti bile. Gözlerim açık duran kapının dışına kaydı ve sırtını dönüp benden uzaklaşışını, holde yavaşça kayboluşunu izledim.

Sutyenin demiri mi batıyordu göğsüme yoksa bu göğsüme batan benim kalbim miydi?

Ben Nurşan İs Tanyel'ken kızıl saçlarım göğüslerimin üzerine dökülür, yeşil gözlerimde insanların ruhlarından çaldığım zehirle insanlara meydan okurdum; bir deniz kenarında oturunca içimden çıkıp giden o çocuk kumsala koşturur, kumların içine düşe kalka oynardı ve o kız çocuğunu benden başka kimse görmezdi. O kız çocuğu kumsalın altın rengi kumlarına bir dal parçasıyla resimler çizer, o kız çocuğunun kurum siyahı saçları rüzgârın dokunuşlarıyla bir bayrak gibi dalgalanırdı. Parmaklarımın arasında filtresinde ruj izi olmuş, yarısı içilmiş bir sigarayla denizin dalgaları kıyıyı döverken öylece o kız çocuğunu izlerdim. Sonra gideceğime yakın sigarayı yere atar, botumla üzerinden geçerdim ve kimse görmeden elimi o çocuğa uzatırdım. Koşa koşa gelirdi, elimi kavrar ve benimle yeniden o karanlık dünyaya ilerlerdi; bazen yürümeye başladığımız an, iri yeşil gözlerinden yaşlar akmaya başlar ama sesi hiçbir zaman çıkmazdı.

O zaman o kız çocuğunun benim ellerimden başka ona uzanan, tutabileceği eller yoktu. Tek güvendiği bendim. Onu kendimden korumaya çalışsam da her seferinde aldığım yaralar bende değil, onda var olurdu; bedeni sanki tüm yaralarının mabediydi.

Bir gün o geldi.

Korhan Arjen Alacahan.

Yeşil gözlerine bir dünya kadar yalanı sığdıran, nefesinde ihaneti taşıyan ama küçük kız çocuğunun elini tutup onu ayağa kaldıran ilk adam.

Şimdi o kız çocuğu bana o kadar güvenmiyordu ki, holde kaybolup giden adamın arkasından koşarak benden uzaklaşmıştı.

Scanned with CamScanner

Şimdi o kız çocuğu o adama o kadar güveniyordu ki, onun için beni arkasında bırakmıştı.

Bir zamanlar elini sadece tutan beni yere seren o adamın elini bile tutmuyor olmasına rağmen arkasından koşuyor, arkasına dönüp bana asla bakmıyordu.

Oysa içimde çürümüş son iyiliği ben o kız çocuğuna vermiştim ve o uğruna beni terk ettiği adam bizim kıyametimizdi.

"İs?" Soruyla karışık yüksek ses zihnime sızdığı anda daldığım o düşünce enkazının içinden cansız elimi dışarı çıkardım. Bakışlarım Hun'a çevrildi. Sedyede oturmuş, kolu sedyenin kolçağında bana bakıyor, Ezrak ise sırtı bana dönük iğne değiştiriyordu. "Dalgın gittin. İyi misin?"

"Evet," dedim, Ezrak omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı ve mavi gözlerde o anlayışı görmek kalbimi sızlattı. Beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi tekrar önüne döndüğünde, Hun'un gözleri hâlâ bendeydi. "Biraz yorgun hissediyorum. Nasıl gidiyor dövme?"

"Ezrak'ın dövmeye kattığı işçilik takdire şayan," dedi Hun gülümseyerek. "Parlattı dövmeyi, baksana." Bana etrafı kızarık dövmeyi gösterip tekrar gözlerimin içine, solgun yüzüme baktı. "Buradan çıkınca bir şeyler yiyelim, kan şekerin düşmüş gibi görünüyorsun. Solgun."

"Olur," dedim sadece. Ezrak oturduğu yerde kıpırdandı, dövme makinesini sıkıca tutarak sandalyesini Hun'a doğru sürükledi.

"Devam edelim dostum," dedi kibar bir tonlamayla.

"Tamam." Hun kısaca Ezrak'a sonra yeniden bana baktı. Çakır gözlerinden bir kadeh anlayış içtim ve her şeyi biliyor olması, omuzlarımın rahatlıkla yere düşmesini sağladı. Bana bakan gözlerinde gördüğüm sadece anlayış değildi. Her nedense o rengi değişen gözlerinde şefkat de vardı. Dirseğimi deri koltuğun kolçağına koyup yüzümü avucuma yaslayarak boş holü izlemeye başladım.

Keşke, dedim yine içimde. Keşke onu bu kadar çok sevmesem.

Dövme bittiğinde Hun ile Ezrak ödeme konusunda anlaşmışlar, bu süre zarfında elimde boşalmış bir kadehle öylece oturup onları beklemiştim. Bir kadeh şarap içmiştim ama sanki kanımda bir bidon alkol dolaşıyordu. Kalksam dimdik durur, dümdüz yürürdüm ama oturduğum yerde nereye gözüm değse orada deprem oluyordu.

Hun, lavaboyu kullanmak için salondan çıkınca, bilgisayar masasına kalçasını yaslayıp kollarını göğsünde birleştiren Ezrak'ın gözleri yüzüme sabitlendi. Boş kadehin içindeki toplasan bir damla etmeyecek kızıl renkteki içkiye, sonra da Ezrak'a baktım. Koyu kumral saçlarının rengi bir ton daha açılmış gibi duruyordu, belki de ışıklardan öyleydi. Kollarını göğsünün üzerine düğümlediği anda pazuları şişmiş, kollarındaki devasa dövmeler kendini göstermişti.

Bir süre birbirimize cansız gözlerle baktık.

"İs," dedi kısık, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Evet?"

Derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Bana aranızda geçenleri anlatmanın zamanı gelmedi mi?" diye sordu. "İkiniz de böyle acı içindesiniz, neden böylesiniz?"

"İkimiz de nasılız?" Yutkunup Ezrak'a bakarken onun hiçbir şeyden haberdar olmadığını biliyordum.

"Akşın'ı yıllardır tanırım, tıpkı Korhan'ı tanıdığım gibi. Akşın bir kez olsun Korhan'la kavga etmedi." Gözleri lavabonun olduğu kapıya kaydı ve tekrar bana baktı. "Akşın'ın Korhan'a vurmasına neden olacak kadar büyük ne yaşandı İs?"

Akşın, Korhan'a vurmuş muydu?

Dehşet kanımın içine yayılarak alkolden daha baskın hale geldiğinde güçlükle yutkunup, "Ne?" diye sordum şaşkınlığımı bastırıp ondan gizleyemeden. "Ona vurdu mu?"

"Tam üç kez yumruk yumruğa kavgaya girmişler, birinde yanlarındaydım," dedi Ezrak.

Artık daha da şaşkındım.

"Bunu neden ona değil de bana soruyorsun?"

Scanned with CamScanner

"Akşın'ın bile ağzını açmadığı konuyu Korhan anlatır mı sanıyorsun?"

"Akşın'ın bile ağzını açamadığı konuyu ben sana anlatır mıyım sence Ezrak?"

Bir an durup bana baktı, gülümsediğimde daha da şaşırmış bir hali vardı.

Lavabonun kapısının açılmasıyla ikimiz de sustuk. Hun geniş bir gülümsemeyle Ezrak'a sonra da bana baktı ama onunla göz göze geldiğim an, her şeyi duyduğunu anlamıştım.

"Çıkalım mı?"

"Olur," dedim Hun'a. Elimdeki kadehi sehpanın üzerine bırakıp, "Teşekkürler Ezrak," dedim, o da bana kibarca gülümsedi ama gözlerindeki sorgu devam ediyordu. "Bir ara bize yemeğe gel, seygilin seni çok özlüyor."

Başını salladı. "Gelirim."

Stüdyodan çıkıp hemen kapının önündeki arabaya doğru yürüdüğümüz esnada, Hun, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sorusu, omzunun üzerinden rüzgâr gibi kayan bakışlarımın onu bulmasına neden olmuştu. "Dik dur. Yoksa tutup omuzlarını kaldıracağım." Bana çatık kaşlarla baktı. "Omuzlarını böyle görmeye beni henüz alıştırmadın."

Derin bir nefes alıp gecenin soğuk kokusunu ciğerlerime hapsettiğimde, gözlerimde kuruduğunu ve artık bir daha hiç akmayacağını sandığım yaşlar kirpik diplerimi kesiyordu. Yine de onları özgür bırakmayıp, bakışlarımı yoldan geçip giderken farının ışığıyla anlık yüzümü yıkayan araca çevirdim. Gidişini izledim.

Tıpkı birkaç saat önce onun gidişini izlediğim gibi.

"Bir kadeh şarapla sarhoş mu oldun?" diye sordu zarif bir sesle.

"Beni evime götür."

Arabaya doğru yürümeye başladım. Hun başta hareket etmedi. Bu beni sinirlendirince, tam kaputunun önünde durup ona ters ters baktım.

"Orada öylece dikilecek misin, Salman?" diye sordum sertçe. "Beni evime götür."

"Tamam," dedi yalnızca başını aşağı sallayarak. Bana bende gördükleri ona da ağır geliyormuş gibi bakıyordu. Birkaç saniye olduğu yerde durmuş olsa bile sonunda ayaklarına sakladığı adımları çözüldü ve hemen yanımdan geçerek aracın kapısını açtı. "Bin."

Bir an durup sadece ona baktım. Sonra derin bir nefes alarak açtığı kapıdan içeri girerek ön yolcu koltuğuna yerleştim. Hun yavaşça eğilip emniyet kemerimi bağladığında, yakınlığından ziyade bu hareketi beni şaşırtmıştı ama tepki bile verememiştim. Bergamotu anımsatan kokusu ciğerlerimi anlık yaktı, sonra benden uzaklaşıp kapıyı aramıza kapattı. Ön camdan dolanışını izledim, sonra araca bindi ve aracın motoru güçlü bir hırıltıyla çalıştı.

Aracın karanlığı ruhuma iyi gelmişti. Hatta içi yanan gözlerime... Ağrıyan bileklerime ve sızlayan omuzlarıma bile iyi gelmişti. Hun arabayı sürmeye başladığında var olan sessizliği kalbimin atışları bölüyordu ama o bunu duymazdı; kalbim sadece beni rahatsız etmeyi seven gürültücü bir komşu gibiydi.

"Onu her gördüğünde bu hale mi geliyorsun?"

Düz, duygulardan arınmış bir halde sorduğu sorusu beni gerçekliğe döndürmüştü.

"Ne hale gelmişim?" Alnımı yavaşça cama yaslayıp yola belli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambalarını izlerken dudaklarımdan dökülen soruydu bu.

"Kanadı kırılmış serçe gibi."

"Serçe mi?" Gözlerim ona kaydı ama alnım hâlâ cama yaslıydı. "Daha önce hiç serçeye benzetilmedim."

Tek kaşını kaldırıp bana omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bir şeylere benzetilmeye alışık gibisin."

"Evet." Boğazımdaki yumrudan dolayı bu defa yutkunamadım. Gözlerim yeniden şehri ateşe vermiş gibi ışık şölenine boğmuş sokak lambalarını kavradı. "Kedi oldum, keklik oldum."

Scanned with CamScanner

"Keklik mi?"

"Keklik," diye mırıldandım.

"Keklikler yabani olur, her kim seni bir kekliğe benzetmişse, iyi bir gözlemciymiş."

Dudaklarım birden büküldü, Hun yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibi araca ani bir fren verince bedenim öne doğru savruldu ama gözlerimden bir anda akmaya başlayan yaşlar ortama ani frenninden daha büyük bir şok etkisi bırakmıştı.

"İs?" dedi Hun dehşet içinde.

"Gitti." Birden dudaklarımdan dökülüveren bu tek kelime, Hun'un bana doğru dönüp ellerini bana uzatmasıyla bir yankıya dönüştü. Ellerini itip nefes alma ihtiyacıyla arabanın kapısına yapışıp açmaya çalıştım. "Nefes alamıyorum. Aç."

"İs..."

Kapının kulpuna ellerimi acıtacak kadar sert bir hızla vurmaya başladım. "Aç şunu! Aç." Bedenim sarsılmaya başladığında omuzlarım titriyor, gözlerimden yaşlar boşalıyordu. "Açsana..."

"Tamam, sakinleş. Ellerini kıracaksın!" Ellerimi havada yakalayarak beni kendisine çevirdi. "Açacağım güzelim, tamam, dur lütfen."

Gözlerimden yaşlar öylece boşalırken ona baktım.

"İs..."

"Arkasını döndü, gitti."

Hun'un nefesi göğsüne yayılmadan takılıp kaldı ve bir an sadece yutkunduğunu gördüm. Gözyaşlarımdan dolayı gözlerim puslu görüyordu ama bakışları çok netti; karanlığa rağmen...

"Gitmesini isteyen sendin."

"Gitmesini isteyen bendim," dedim hızlıca başımı sallayarak, oysa bu hıza rağmen gözyaşlarım sakince akıyordu. "O zaman neden böyle hissettim?"

"Nasıl hissettin?"

"Böyle." Hıçkırıp ellerimi avuçlarından kurtarmaya çalıştım. "Neden böyle hissediyorum?"

"Demiştin," dedi anlayışla başını sallayarak. "Kalbin güneşe en yakın gezegenmiş gibi hissetmen normal, değil mi?"

"Daha kötüsü bu, çok kötü bu." Başımı iki yana sallayıp ellerimi ondan kurtararak yutkundum. "Kapıyı açsan ya, ne olur."

"Tamam." Yavaşça bir düğmeye bastı ve kilidin açılırken çıkardığı tok ses daha kesilmeden kapıya yapışıp açarak soğuğu içeriye doldurdum. Arabadan fırlayıp boş caddede yürümeye başladım. Hiçbir şey umurumda değildi, sadece yürüyüp nefes almak umurumdaydı.

Hayır, umurumdaydı.

Öylece arkasını dönmüş ve gitmişti.

Ellerimi kopmalarını istiyormuş gibi öne doğru sallarken, "Çok kötü bu çok kötü," diye fısıldadım, ellerimi daha da salladım, "çok kötü, geçsin bu. Hayır, istemiyorum bunu. İçimden al bunu." Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığım an, sanki yağmurlar şehri altına almamış gibi yıldızlar orada yanıyordu. "Al bunu içimden, al bunu." Ellerimi sallayarak gökyüzüne bakarken gözyaşları şakaklarımdan aşağı kayıyor, kulaklarımın içine doluyordu. "İstemiyorum, al bunu. Benden al. Kime verirsen ver, ben istemiyorum. Çok kötü bu, çok kötü."

Hun omuzlarımı iki büyük avucunun içinde ezer gibi beni durdurduğunda, sırtıma akan nefesini hissediyordum ama bu beni sakinleştirmedi. "Çok kötü," dedim dehşet içinde. "Nasıl durduramam kendimi? Nasıl durmaz içimdeki bu duygu? Ben İs Tanyel'im, kabul edemem. Çok kötü bu çok kötü!"

"Şş." Beni sadece tutuyordu. Kendime zarar vermemi istemiyor gibi tutuyordu. Beni düşünüyor gibi, zarar gelmesinden korkuyor gibi tutuyordu. Ona karşı koyamadım. Beni sıkıca tutarken gökyüzüne bakarak ağlamaya devam ettim. "Buradayım," dedi Hun, sesi uzaklardan geliyor gibiydi ama dibimdeydi. "Sadece senin için burada olacağım, tamam mı?"

Scanned with CamScanner

"Hun, çok kötü bu, istemiyorum." Ellerimi karnıma bastırmamla titreyişlerini hissetmem bir oldu. "Çok kötü bu."

"Buradayım," dedi, "ne kadar kötü olursa olsun gitmem."

Bir an sakinleşir gibi olsam da ellerim hâlâ titriyordu. "Ben İs Tanyel'im," dedim öksürür gibi. "Ben bu hissi, bu hali, ben bu kadın olmayı kabul etmem. Edemem."

"Sen sahnede gördüğüm rüzgâr gibi esen o kızsın," dedi. "Hislerin içinden yeteneğinin bıçağıyla geçen kızsın. Bir hissin içinden bıçak gibi geçmesine izin verme. Elinde değilmiş gibi geliyor şimdi, biliyorum." Omuzlarımı daha sert sıktı. "Ama geçtiğinde de yanında olacağım, söz veriyorum."

"Onu içimden geçiremiyorum," diye fısıldadım.

"Görebiliyorum," dedi yavaşça. Bana dokunurken korkuyordu sanki. Dokunmaktan... İncitmekten... Yalancının aksine sıkıca kavramıyordu, sarsmıyordu, dengemi kaybettirmiyor, düşürmüyor, korkarak kavrıyordu beni. Oysa ben hırpalanmadan iyileşemezdim.

"Gitmesini isteyen bendim."

"Evet," diye onayladı beni nazikçe. "Sendin."

Yutkunup ellerinin arasından çıkarak ona doğru döndüm ve o soruyu sordum.

"O zaman neden dönmesini istiyorum?"

Hun, bu dünyada duyduğu en acı şeyi söylemişim gibi baktı gözlerime.

Elleri tekrar kollarıma kaydı, beni yavaşça kendine doğru çekip doğrudan gözlerimin içine baktı. Sokak lambalarının altındaydık ama neden içim kapkaranlıktı?

"Geri istiyorsan geri alırsın, İs," dedi beni incitmekten korkuyormuş gibi.

"İstemiyorum."

"Yalancı," dedi acı acı gülümserken. "Öyleyse neden dönsün diye ağlıyorsun?"

Dudaklarım tekrar bükülüp, gözlerimden yaşlar sızmaya başlarken, "Ağlamıyorum," diye fısıldadım, oysa sesimde akan gözyaşlarımın yarıkları vardı.

Bir eli yüzüme kaydı, büyük eliyle yüzümden süzülen yaşları toplayıp silerken üzerime durgunluk çökmüştü. Islanan avuçları saçlarıma kaydı ve yüzüme gelen saçları kulaklarımın arkasına itti. Elini tekrar koluma indirip beni sıkıca tuttu.

"Ona çok kırgınsın, bir gün bu geçecek," dedi ama buna beni inandırması imkânsızdı. Ona sadece baktığımda, gülümseyişi daha da buruklaştı. "Onu seviyorsun ve bu hiçbir zaman geçmeyecek."

"Kalbimde bir sızı var," diye fısıldadım ona bir sır veriyormuş gibi, bana başını aşağı yukarı ağır ağır sallayarak onay verdi. "Onu neden bu kadar çok seviyorum?"

"Bilmiyorum küçük kız," dedi bana koruyucu ve acı dolu gözlerle bakarken. "Demek ki kalbini en doğru zamanda avlamış."

"Kalbimi avladı," diye fısıldadım.

"Evet."

Başımı sallayıp yutkundum. "Onu çok seviyorum."

"Bunu bu suratla söylersen, bu ses tonuyla, bu halde," diye fısıldadı ve sonra ekledi, "gidip onun ağzını yüzünü kırasım gelir."

"O seni döver," dedim buruk bir sesle.

"Hadi oradan, sümüklü."

"Döver."

Gülümsedi. "Vay canına, güçlü erkek fetişin mi var yoksa?" Saçlarımı tekrar okşayarak ellerini üzerimden çekti. "Yemek yiyelim mi?"

"Yiyelim."

"Çabuk kabul ettin."

"Ağlamak için biraz daha sebebe ihtiyacım var, ondan."

"Anlamadım?"

Scanned with CamScanner

"Hiç." Ona baktım, ilk kez belki de bu denli dikkatli baktım ona. "Teşekkür ederim, Hun Salman."

"Teşekkürü hak edecek bir şey yapmadım, Tanyel."

"Burada yanımdasın, uzun zaman sonra gerçek yüzümü gösterebildiğim tek adamsın."

Bana uzun uzun baksa da konuşmadı.

Burnumu çekip birden gülümsemem onu şaşırtmıştı. "Hadi bakalım, karnımı doyursan iyi edersin." Sırıtarak arabaya doğru yürümeye başladığımda onu arkamda bırakmıştım ama şaşkınlığı çok taze ve hissedilirdi.

"Sen deli olabilir misin?" diye sordu arkamdan.

"Hadi bakalım, beni şöyle lüks bir restorana götür, yoksa Didem'e planını anlatırım." Gülümseyerek arabanın kapısın açtım.

"Ruh hastası, geliyorum." Gülerek arabaya doğru yürümeye başladı. "Sizin şu Ezrak bir ara götüme dövme makinesi sokar sandım. Bana her dostum dediğinde sanki dostum demiyordu da analı bacılı küfür ediyordu..."

"Neden acaba?.."

"Sümüklünün biri yüzünden işte."

Bu cümleler ve bu gece olan her şey Hun ile aramızda başlayan arkadaşlığın kökleri gibiydi. Bu geceden sonra Hun, biliyordum ki hayatımda yeri doldurulamayacak kadar büyük bir insan haline gelecekti.

8. Perde
Yalan Çarkı

Geçmiş, en çok da geçemediği için insanın kalbinde devamlı kanayan bir yara olarak yaşamaya devam ederdi.

Geçmişin içinde hapsolmuş bir ruhtum, sırtımda zamanın açtığı yaralar vardı ve yine zaman, o yaraları iyileştirmeye yetmemişti. Kandırılmış bir kadındım. Kırgınlığım sırf bu yüzden zamandan çok kendimeydi; geçmişten çok kalbime küsmüştüm. Geçmiş belki var olabilmek için beni seçmişti ama kaçma şansım varken geçmişe esir olmayı seçen bendim; kabul etmesi güç olsa da ben aslında bir aptaldım.

Bakışlarım laptobumun ekranındaki tiyatro metinlerinin yazılı olduğu word dosyasında oyalandı, kelimelerin üzerlerinden geçerek okuduktan sonra yatağa devrilip bacaklarımı karnıma çekerek göz ucuyla açık duran laptop ekranına tekrar baktım. Odam karanlıktı, içeriyi aydınlatan tek ışık laptoptan yayılan ışıktı ve Mavi ile İncir odanın köşesindeki yastığın üzerinde uyku halindeydiler. O günün üzerinden geçen birkaç gün, Hun ile daha fazla vakit geçir-

Scanned with CamScanner

memi, yalancımı ise bir defa bile görmememi sağlamıştı. Mavi'yi almak için bile mesaj atmamıştı. Her gün düzenli olarak tiyatro metinlerini atıyor, seneye oynanacak oyun için alıştırmaları şimdiden yapmamı istiyormuş gibi zihnimi kelimeleriyle dolduruyordu.

Canım o kadar çok bir şey istemiyordu ki, saatlerimi bu pozisyonda geçirebilirdim ama daha fazlasını yapabilecek güce sahip olduğumu bildiğimden kendimi zorluyordum.

Elimi laptoba doğru uzatıp yazıları büyüterek kelimeleri uzandığım yerden kalkmadan, sadece gözlerimle takip ederek okumaya başladım. Okuduğum kısmın Mantus'un dış sesi olduğunu kelimeler kalbime akarak oradaki yangını harladığında anlamıştım.

O gece öyle üzgündüm ki,

Bir oda dolusu kitabı, tek bir kibrit çöpüyle yakabilecek kadar.

Ve yine o gece öyle üzgündüm ki,

Onun için ağlayacak kadar üzgündüm, çok üzgündüm.

Bakışlarım bir an kelimelerin teninden sıyrılarak boşluğa düştü. Kalbimin içindeki atışların bile canımı acıttığını tam da o an fark etmiştim.

O gece öyle üzgündüm ki,

Oturup ağlamaya utanacak kadar,

Ve yine o gece öyle üzgündüm ki,

Ağladığımı son ana kadar fark edemeyecek kadar.

O gece çok üzgündüm,

O sanıyordu ki, sadece onu üzdüm.

O, o gece üzgündü.

Ben her gece üzgündüm.

"Yalancı," diye fısıldadım yavaşça, parmağımı aşağı kaydırdığımda birkaç cümle daha canımı yakmak için hazırlanmış bekliyordu.

Beni görmeden de sevebilecek bir kadını,

Yüzümden korktum kandırdım,

Bir aşka yalan katarken,

Onu yakmayacağıma yemin ettiğim bir ateşin içine

Kendim ittim, kendim yaktım.

Yüzümden korktum, kandırdım.

Birden merak sınırlarımı işgal eden düşman askerleri gibi elindeki tüm silahları kalbimde boşaltmaya başladı.

Bana bunu neden yapmıştı?

Yutkundum.

Bir sebebi illaki vardı, değil mi?

Tekrar yutkundum ama bu kez boğazım parçalanmış gibi acıdı.

Mantus'un dış sesi vardı ama replikleri yoktu, ne yaptığı yazmıyordu, Mania'nın sayfalarda ruhu olsa da nefesinin sesini duyamamıştım. Gözlerimin kenarlarını sildiğimde aslında yalancımın yazabilmesi için Mania'yı ruhumun içinde bulup diriltmesi gerektiğini anlamıştım. Tek bir kelimesi bile olmayan Mania, yeniden nefes alabilmek için sanki beni bekliyordu.

Birden telefonum çalmaya başladığında dalgın bakışlarım kelimelerden koparak telefon ekranına dokundu. Arayan kişi Hun'du. Bir süre bekledikten sonra telefonu açıp kulağıma götürerek yatakta sırtüstü uzandım ve sesinin zihnime akmasını beklerken gözlerimi yumdum. Hun son birkaç günün kurtarıcısıydı, zihnimi alıp götürdüğü yerde daha iyiydim, belki iyileşmem mümkün değildi ama en azından beni anlayan bir arkadaş edinmiştim.

"Evde misin?" Sorusunun arkasından cevabımı beklemedi ve bir şeyler söylemeye devam etti. "Didem canımı çok sıktı, biraz kafamı dağıtmam lazım. Evin önündeyim."

Yavaşça doğrulup balkon camından dışarıya, karanlığa baktım ve o karanlıkta, sokak lambasının dışında bir ışık pıhtısının daha olduğunu fark ettim. "Tamam," dedim, "geliyorum."

Scanned with CamScanner

Son birkaç gün içinde Hun'un toksin ilişkisiyle ilgili çok detay öğrenmiştim. Didem'in yersiz sinir krizleri, ağlayarak bir şeyleri elde etme çabası, Hun'u bir kuklaya çevirme isteği... Bunların tamamı Hun'u hiç belli etmese de gerçekten psikolojik olarak ciddi manada etkiliyordu.

Telefonu kapatıp üzerime bir hırka alarak önce odamdan, sonra da uykunun hâkim olduğu binadan çıktım. Kızıl bulutların çöktüğü karanlık gökyüzünün yaydığı soğukla titreyerek Hun'un köşede park halinde duran arabasına doğru yürümeye başladım. Aracın kapısını açacaktım ki, o kendi kapısını açarak dışarı çıktı ve bu hareketi beni durdurdu. Üzerinde onu görmeye alışkın olduğum gömleklerinden biri vardı ama altındaki kot pantolon gömleğinin duruşunun aksine daha spordu. Yorgun gözlerle bana bakarak şakaklarını ovduktan sonra bana doğru yürümeye başladı. O bana yaklaştıkça, boğazının derinliklerine gömdüğü içkinin kokusu da nefesiyle dışarı süzülerek bana ulaşıyordu.

"İçmişsin," dedim kısa sürede en tanıdığım olan yabancıya.

"Başka türlü devam edemiyordum, içtim," dedi beni onaylayarak. "Çenesi hiç durmuyordu, içtim. Duymak istemiyordum, içtim. Kırmak istemiyordum, içtim."

Derin bir nefes aldığımda o da derin bir nefes alarak gözlerini yere indirdi. Sokak lambası bir iki metre ilerimizde yanıyordu, bu yüzden Hun'un yüzünün yalnızca bir kısmı görünürdeydi, diğer kısmı karanlığın esiriydi.

"Beni sorun etmeye başladı bile sanırım," dedim.

"Seni kulüpte gördüğü ilk günden beri sorun ediyor, mekânda çalıştığını öğrenmesi, sık sık görüşmeye başladığımızı fark etmesi de büyük sorunlar doğurdu ama hâlâ kendini avutuyor. Ne zaman seni sevdiğime inanacak, o zaman beni özgür bırakacak." Bu cümle birden canımı öyle çok yaktı ki. Beni ondan başkası sevsin istemiyordum. Elbette Hun beni sevecek değildi ama yine de bir oyunun içindeyken onun sevdiği kadın rolünde olmak bile canımı çok ağrıtıyordu. Hun yorgun gözlerini gözlerime çevirince, gözlerimde gördükleri her neyse yutkundu. "Sen de sorun ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne?" Pürüzlü sesimden doğan tek kelimelik soru, Hun'un kelimesizce gülümsemesine neden oldu.

"Nasıl Didem benim bir başkasını sevecek olmamı sorun edecekse, sen de benim seni sahteden bile olsa sevecek olmamı sorun ediyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Evet," dedi, "isterim."

"Gel benimle, sarhoş seni." Gülümseyerek ona sırtımı dönüp binaya doğru yürümeye başladığımda başta beni takip etmedi. Durup omzumun üzerinden ona baktığım anda olduğu yerde dikilmiş beni izliyor olduğunu görmüştüm. Kafamı omzuma doğru biraz daha yatırıp, "Hadisene," dediğimde adımları düğümlü kaldığı yerde çözülmüş ve bana doğru düşmeye başlamıştı.

Binanın basamaklarını çıkamayacağını fark edince onu asansöre yönelttim. Her ne kadar ayakta dimdik duruyor olsa da kanında bol miktarda alkol olmalıydı. Viskinin sert kokusu parfümünün kokusunu bile bastırıyordu. Asansör oturduğum katta durduğunda yaslandığı cam duvardan ayrılarak açılan iki kanatlı asansör kapısının arasından geçip çıktı. Ben de arkasından çıktım ve hırkama iliştirdiğim anahtarla kapıyı açtım. Bizi karşılayan karanlık hol olsa da çıkmadan önce açık bıraktığım üst katın koridorunun ışığı merdivenlerden aşağı akarak bedenimize vuruyordu.

"Şu taraftan," dedim ayakkabılarını çıkarmak için savaş veren Hun'a, salonu işaret ederek. "Sen koltuğa otur, ben kahve yapayım."

"Peki," dedi, tam mutfağa yöneliyordum ki, yavaşça seslendi. "Is." Durup omzumun üzerinden ona baktım. "Seni sevseydim bu senin için büyük bir sorun olur muydu?"

"Niye olsun?" diye sordum.

"Gerçekten sevseydim," diye düzeltti ve karanlıkta kalan yüzüne rağmen aydınlık bir ifadeyle bana baktı.

Scanned with CamScanner

Zaman, sallandığım çürük ipli bir salıncak gibiydi. Sorusu bir zehir gibi içime yayılıp damar damar ruhuma işlendiğinde, bakışlarım onda uzun süre kalmış olsa da kelimeler dilime kavuşamadı. Hun derin bir nefes alıp güldü, bu sırada onu izlemeye devam ediyordum.

"Neyse boş ver," dedi elini havaya kaldırıp sallayarak salonu doğru yürürken. "Tek bir odanın içine iki canavar sığmaz zaten."

Donuk gözlerimle alkolün etkisiyle aralanan dilinden alev gibi yere düşerek düştüğü yerleri ateşe veren kelimeleri izledim. Hun gözden kaybolduğunda bile kelimeleri orada, evimin zemininde alev alev yanmaya devam ediyordu. Hun'un bana bariz bir şekilde ilgisi olduğunu fark etmemeyi tercih etmekle, fark edememek aynı şeyler değildi; ben farkındaydım, sadece fark etmemeyi seçiyordum. Yeterince ağır yükleri omuzlarına almış bir kadının bir başka yükü daha sırtlayabilmek için dizlerinin üzerine çökmeye niyeti yoktu.

Kahve yapmak için girdiğim mutfak bir süreliğine cehennemim olsa da düşünceleri bir kenara bırakıp elimde kahveyle mutfaktan çıktığımda yüzümdeki harabe yerini yapay bir tebessüme bırakmıştı. Sadece televizyonun açık olduğu salona girdiğimde bir an Hun'u göremedim. Televizyonu kim açmıştı bilmiyordum ama tedirgin adımlarla koltuğun önüne doğru yürüdüğümde, bakışlarım birden yumuşadı ve elimdeki kahve fincanıyla öylece durup, koltuğa bir çocuk gibi uzanarak orada öylece sızmış sarhoş adama baktım.

"Aptal seni," diyebildim, dudaklarım bu kez gerçekten yukarı kıvrılmıştı. Elimdeki kahve fincanını yavaşça sehpanın üzerine bırakıp, bir süre ne yapacağını bilmez halde etrafıma baktım. Onu uyandırıp kahvesini içirmek en mantıklı seçenek olsa da bir an yüzündeki huzuru görmek beni duraksatmıştı. Yavaşça ayaklarının ucuna oturduğumda fark ettiğim uzun boyundan dolayı dizlerini bir çocuk gibi karnına çekerek yatmış olmasıydı. Dirseğimi koltuğun kolçağına koyup, yüzümü avucumun arasına yerleştirdiğimde gözlerim yavaşça karşımdaki cam duvara çevrildi. Beyaz bir tül perdenin örttüğü cam duvardan içeri sokağın turuncu lambasının ışığı dökülerek zemini özünün rengine boyuyordu.

"Hun sen çok iyi birisin," diye fısıldadım beni duymayacağını bile bile, derin bir uykuda olduğunu soluk seslerinden anlamak mümkündü. "Ama bazı hikâyelerde iyi adamları değil, kötü adamları severler." Göz ucuyla ona baktım. "Sen bana kapılmak için acele ediyorsun, ben sana karşılık veremeyecek kadar geç kaldım."

Sehpanın üzerine uzanıp Ayçelen'in paketinden bir sigara çıkardım ve sigarayı dudaklarımın arasına dengeledim. Paketin içindeki çakmakla sigaranın ucunu yakıp ciğerlerime ateşi misafir etmemle gözlerim kısıldı. Tütün dişlerimi kamaştırıp damaklarıma acı bir tat yaydı, ciğerlerime duman dolmaya başladı; bu sırada parmaklarım şakaklarımı ovuyordu. İri bir gözyaşı damlası gözlerimi zorladığı anda parmaklarımı alnıma bastırdım ve sigaranın uzun beyaz kolları saçlarıma dolandı.

"Öyle bir haldeyim ki," dedim yavaşça, "ihanete uğrayan benim, burada oturmuş sana ihanet ediyormuşum gibi hissettiğim için şu sigarayı boğazımda söndürmek istiyorum."

Gözlerimi kaldırıp tavana bakarken sigaranın külü yavaşça zemine düştü.

"Seni bir gün hiç yokmuşsun, olmamışsın gibi unutabilecek miyim?" Gülümsedim. "Sanmam."

Kapının birden yumruklanmasıyla oturduğum yerde irkilerek omzumun üzerinden hole, kapıya doğru baktım. Hun öyle derin bir uykudaydı ki duymamıştı ama muhtemelen ayık bir zihnin duyabileceği kadar gürültülü bir yumruk sesiydi bu. Birkaç yumru daha kapıya inince parmaklarımın arasındaki sigarayı kül tablasında öldürüp hızla yerimden kalkarak hole doğru yöneldim ve çok geçmeden üst kattaki odalardan birinin kapısının açılıp kapanırken çıkardığı sesi dinledim. Birden yaşadığım öfkeyle kapı deliğinden bakmadan kapıyı açmamla, karşımda alevler içinde yanan lezâ yeşili gözleri görmem bir oldu.

"Nerede o?" diye kükredi birden suratıma doğru. Bir adım geri çekilip ne olduğunu kavramak istiyormuş gibi ona baktım. Ayçelen'in hızlı adımlarla basamakları indiğini kapının yanındaki ves-

Scanned with CamScanner

tiyerin aynasından görmüştüm. "Dışarıda gördüm, arabasını gör-
düm," dedi öfkeden deliye dönmüş gibi. Birden ellerimi göğsüne
bastırarak onu kapının dışına ittim ve arkamızdan kapıyı kapatır-
ken gözlerinin içine dehşetle baktım. Hızla kalkıp inen göğsü elim
oradayken elimi dalgalandırmıştı, şimdiyse deri ceketinin altındaki
tişörtün kumaşını dalgalandırıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum günler sonra ilk kez
gördüğüm adamın kana susamış gözlerine dehşetle bakarken. "Saa-
tin kaç olduğunun farkında mısın?"

"Çekil önümden!" Birden beni kollarımdan tutunca gözlerim
irileşti, bakışları birden duruldu, ellerini geri çekmek istiyor gibiydi
ama öfkesi ona meydan okuyordu.

Bir yerlerde bir kadın son sigarasını içiyordu, bir sokakta bir
adam gölgesi önüne serilirken elleri cebinde yürüyor, gecenin bir
yarısı olmasına rağmen uzaklarda bir yerde bir lisenin zili bahçesini
inletiyordu. Bir yerde bir kadın balkonunda oturmuş elinde bir ki-
tap, sayfalarını çeviriyor; başka bir yerde bir adam sayfaları izleyen
kadının fotoğrafını izlerken yatağında uzanıyordu. Bir de o ve ben
vardık; birbirimizin karşısında durmuş farkında olmadan birbiri-
miz için savaşıyorduk.

"Onun senin evinin içinde ne işi var?" diye sorunca duraksadım,
yeşil gözleri parıl parıl parlarken bir çocuk edasıyla sorduğu soruya
rağmen sesi öfkeyle dövülmüştü. "Günlerdir onunlasın," dediğinde
yaşadığım şok bir dalga olup bedenime çarparak duygularımı tepe-
taklak etti. "Sustum." Başını öfkeyle kendi omzuna yatırınca yüzün-
de oluşan çukurları izledim. "Hiç kimse benim kadar susmamıştır.
Senin dışında. Gerçekleri bildiğin halde sustuğun gibi sustum."

"Bırak beni," diye fısıldadım onun aksine sakince.

Beni izliyordu. Yok olduğunu sandığım o birkaç günü beni izle-
yerek geçirmişti.

Kalbim sızıyla atıyordu.

"Ben susmamam gerektiği kadar sustum, ona gidişini izledim,
sana gelişini izledim, kaç gün oldu biliyor musun?" Yüzüme yaklaş-

tı ve fısıldadı. "On üç. On üç günün her günü, ya sen ona gittin ya o
sana geldi ya da o kundaklamak istediğim yerde bir aradaydınız."

"Tüm bunları neden bana söylüyorsun?" diye sordum
ifadesizce.

"Söylüyorum," dedi gözlerimin içine bakıp başını aşağı yukarı
sallayarak. Kollarımı daha sert kavrayıp bana bunu anlatmak isti-
yormuş gibi beni sarsarken konuştu: "Gözlerimin önünde beni unu-
tuşunu izliyorum. Buraya gelmeden önce emindim, bu şehre adım
atmadan önce seni geri kazanacağıma öyle çok emindim ki..." Beni
bir kez daha sarsınca kukla gibi olan bedenim ifadesiz yüzümle bir-
likte öylece sarsıldı. "Unutma beni," dedi acılar içinde. "Yapamıyo-
rum. Yapma."

Yutkunamadım.

"Ben yapamıyorum." Beni bir kez daha sarsınca bedenim tekrar
cansızca sallandı. "Sen de yapma."

"Gitmelisin," diyebildim sadece, kelimeler oradaydı ama ar-
tık uzanıp onlara dokunacak canım kalmamıştı benim. Gitmeliydi.
Öyle çok gitmeliydi ki, beni terk edenin o olduğuna kendimi yeni-
den inandırmalıydım.

"Seni kaybettim," diye fısıldadı elleri omuzlarımda duruyor-
ken, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve nefesi yüzünü sıyırdı. Bir saatin
uzun kolları kalbimin ortasından dışarı çıkmıştı da dönüyor, dön-
dükçe kalbimde var olan zaman kalbimi öldürüyordu sanki. "Seni
çok kaybettim."

Yutkundum, yutkundu. Bana bakıyordu. Sensörlü lamba söndü, karanlığa gömüldük; sensörlü lamba yandı, aydınlık bizimleydi. Birkaç kez bu sürdü. Birkaç kez o lamba yandı ve söndü.

Korhan fısıldadı:

"Çok mu kaybettim ben seni?"

"Evet," dediğimde gözlerini yumdu, bunu hazmetmeye çalışıyor gibiydi. Gözlerimi yüzüne yasladım ve çaresizliği izledim.

Scanned with CamScanner

"Onu öldürürüm," diye fısıldadı, gözlerini açarken dudaklarını yaladı. "Bir ölüyü sevmezsin."

"Onu sevdiğimi nereden çıkardın?"

"Onu sevmiyor musun?" diye sordu birden umutla.

Yalan dilimin ucunu yaksa da ona o an bunu söyleyemedim. Sevmiyorum da diyemedim, seviyorum da diyemedim. Belki seviyorum desem çeker giderdi, o an ona bana kıyıyor olmasına rağmen kıyamadım.

"Nurşan," diye fısıldadı yüzü yüzüme yaklaşırken. Yutkundum, yutkundu, gözlerimiz buluştu. "Gitsin," dedi yalvarır gibi. "İçeride biliyorum. O gitsin, söz ben de gideceğim. O gitsin."

"Senin gitmen gerek," dedim geri çekilmeye çalışarak. "Git lütfen."

"Bu kadar kapı yumrukladım, neden çıkmıyor?" diye sordu çocuk gibi. "Senin arkana mı saklanıyor? Benim arkama sakladığım kızın arkasına mı saklanıyor?"

"Sadece uyuyor," dediğimde birden ona tokat atmışım gibi ellerini kollarımdan çekip, iki yana düşen kollarıyla bana öylece bakakaldı.

Etrafımızda kimse olmasa da o an sanki yanımızdan insan seli akmaya başladı. Gözlerinde koşuşturan o erkek çocuğu durmuş, düşük omuzlarıyla onun gözlerinin penceresinden öylece beni izlemeye başlamıştı. Saçları dağınıktı, üzerinde beyaz atleti, altında mavi şortu vardı ağlamaktan kızaran iri yeşil gözleriyle sadece gözlerime bakıyordu.

Sakince başını sallarken artık bana bakmıyordu. Başını birkaç kez aşağı yukarı salladı.

Boğazımdaki acıyla ona baktım. Ona sarılma, göğsüme bastırma, bir şeyleri açıklama isteği ölüm döşeğindeki bedenimin başında nöbet tutan Azrail gibiydi. Yalancımın bakışları yüzüme neredeyse hiç dokunmadı, başını aşağı yukarı sallarken, "Biliyordum," dedi, bir an anlam veremeyerek ona bakakaldım. "Görüntü umurunda

değildi güya, değil mi?" Sorusu bir kazık olup kalbime çakılırken yüzünü saran o çaresizlikleri izledim. Bakışlarım yüzündeki izlere ve yanık izine kaydı, yutkundum. "Neden seninle oynamak zorunda hissettiğimi, anladın mı?"

"Ne?" diye fısıldadım ama yüzünde sahne alan çaresizlikleri izlemek beni mahvetmişti.

Bana bakmadan, "Sen bu adam gibi façası düzgün adamlardan hoşlanan bir kızdın gözümde. Beni neden yanıltmadın, Nurşan?" Gözlerini yerden çekmeden kurduğu cümleler ve kalbimi acıtarak sorduğu sorular bana, beni neredeyse hüngür hüngür ağlatacak kadar kuvvetli şeyler hissettiriyordu. "Artık kandırıldım diye ağlamıyorsundur," dedi acısını bastırmak ister gibi, ardından lezâ yeşili gözlerini kaldırdı ve bana baktı. "Keşke ben yanılmış olsaydım."

"Senin kandırma nedenin yüzün değildi," dedim içimdeki acıyı yok etmek istiyor gibi ama ona bir anlık bile olsa böyle hissettirmek beni mahvetmişti. "Sen demedin mi?" Çenesini tutup kafasını tamamen kaldırmamla uzun boyundan dolayı gözlerini indirip bana bakması bir oldu. Çenesini daha sert kavradım. "Annen gibi olmamı istediğin için yaptın."

Dudakları yukarı bükülürken gülümsemesi yorgundu; birden ellerim titreyecek gibi oldu ama kendimi tuttum.

"Nurşan," dedi yavaşça. "Sorun yüzümdü."

Sorun yüzüm mü?

Birden elim çenesinden kayarak boşluğa düştü ama Korhan'ın dudaklarındaki yorgun gülümseme silinmedi.

"Ama..."

"O güzel bir yüzle uyusun," dedi yavaşça, "ben bu yüzle bu gece de uykusuzum."

Geri çekilip sırtını dönmesiyle olduğum yere öylece çakılıp kaldığımı hissettim.

Scanned with CamScanner

"Hayır," diye fısıldadım o çoktan yitip gittiğinde. "Sorun hiç bir zaman yüzün değildi." Başımı öne eğerken yutkundum. "Bana bunu neden yaptın, Arjen?"

Öğrenmek istiyordum. Asıl sebebini... Gözlerinde gördüklerim öylesine şeyler değildi. Dudaklarından dökülenler gibi... Annesi gibi bir kadın olmamı istemesinin altında bir sebep yatıyor olmalıydı. Belki de gerçekten söylediği gibi... Sorun onun için yüzüydü. Sırtımı kapının yanındaki duvara yaslayıp, usulca kayarak yere çöktüğümde evin dış kapısı açıldı ama ben hiç tepki vermeden boşluğu izliyordum.

Ayçelen'in yavaşça yanıma çöktüğünü hissettim. Elinde tuttuğu bira şişesinin kapağını dişiyle açıp bana uzattıktan sonra kendi bira şişesini de yanına koydu. Bira şişesinin mermer zemine vururken çıkardığı tok sesi dinledim, sonra birden binaya çöken sessizliği...

"Sorun yüzü değildi," diye fısıldadım kırgın bir sesle.

"Biliyorum," dediğinde, her şeyi duyduğunu biliyordum ama o an her şeyi duymuş olmasının bir önemi yoktu; hem de hiç.

"Yine yalan söyledi, sırf kafam karışsın diye," dedim yavaşça. "Beni umursadığı için değil, kendini umursadığı için."

Derin bir nefes aldı. "Sana büyük bir yalan söylediği için bu hale geldiğinizi tahmin etmiştim," dedi, "ama sonra iki gün önce..." Sustu, dönüp ona baktığımda bakışları karşı apartın kapısındaydı. Ona baktığımı hissedince yutkunup omzunun üzerinden bana baktı. "Ezrak'ın yanına gittiğimde onu koltukta sızmış halde buldum. Elleri boya içindeydi. Ellerinde her renk boya vardı." Ona daha dikkatli baktım. "Kaldığı odanın parkesine tüm renklerle seni çizmiş." Donup kaldığımda Ayçelen susmadı ama susmasına ihtiyacım vardı. "Ellerini yıkamak için onu lavaboya götürdüğümde, bana kâğıtları yakmamı söyledi."

"Ne?"

"Kâğıtların yerini sordum, neyden bahsettiğini bilmiyordum ama durmadan sadece kâğıtları yak, öğrenirse kaldıramaz, deyip durdu."

Soru işaretleri kancalarını beynime geçirip düşünebileceğim her alanı kan revan içinde bırakırken dizlerimi karnıma kadar çekerek biradan bir yudum aldım. Ortada dönen bir şeyler vardı.

"Ben de o kâğıtları bulabilirim umuduyla çantasını karıştırdım, laptobunun olduğu çantadan bir sürü tiyatro senaryosu çıktı. Hepsinin altında onun imzası vardı ve o oyun..." bana baktı. "Mania ile Mantus'un oyunuydu. Bu yüzden mi?"

"Sayılır," dedim yavaşça. "Bu da bir sebep."

"Başka şeyler de mi yaptı?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Artık ne doğru ne değil, bilmiyorum."

"İs," dedi Ayçelen bir süre sonra.

"Efendim?"

"Görmeni istemediği şeyin ne olduğunu bence görmen gerek," dedi birden ve bu benim tenimden soğuk bir rüzgâr gibi geçip giderken ruhumu bile dondurdu. Biliyordum. Görmem, bilmem gerekiyordu. "Bu şey her ne ise içindeki acıyı belki arttıracak ama içimden bir ses Korhan'ı aklayacak diyor."

"Nasıl yani?"

"Sana ne yaptı bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ama o şey, her ne yaptıysa neden yaptığının açıklaması bence."

Biramdan bir yudum alırken, "Ne yapmamı öneriyorsun?" diye sordum, benim içimden burada öylece durup, kalbim son defa çarpana dek boşluğu izlemek geliyordu.

"Öğrenelim," dedi Ayçelen. "Yazar oyken sana Erdem'i yazar gibi gösterdi, o zaman bu Erdem denen herif birçok şeyi biliyor?"

"Akşın gibi," dediğimde Ayçelen duraksadı. "Akşın da biliyor olmalı."

Scanned with CamScanner

"Akşın zor," diye fısıldadı Ayçelen. "Ne kadar sıcacık bir çocuk olsa da aslında buz gibi bir yanı vardır. Bir şey biliyorsa ve Korhan sır olarak kalsın demişse, bu sırrı Akşın'ın içinden kimse çözemez."

"Erdem'e söylediğini düşünmüyorum," dedim derin bir nefes alarak. "Güvenmediği kimseye sırrını bırakmaz. Onun için sırlar alınan şeylerdir, verilen değil." Başımı önüme eğdim. "Ve benim bir sır daha kaldıracak gücüm kalmadı."

"Ama ya öğrenmen gereken bir şeyse?"

"Ya öğrenmemem gereken bir şeyse?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Salonumuzda yatan yakışıklı yüzünden mi?" Sorusu beni şaşırttı. "Onunla bir ilişki tutturabileceğini mi düşünüyorsun? Ne bileyim... Yaraya deva hesabı falan."

"Bilmem," dedim kuru bir sesle. "Adam nişanlı."

"Adam nişanlı demek, eğer olmasaydı olurdu demek değil midir?"

"Ne istediğimi bilmiyorum."

"Korhan'ı istediğini görüyorum," dedi alenen, benden bir şeyleri gizlememe taraftarıydı; beni kendimle yüzleştirmek istiyor gibiydi. "Ama bunun sana acı verdiğini de görüyorum."

"Ne önerirsin?"

"Onunla ol demiyorum, ondan vazgeç de demiyorum. Sadece ortada öğrenmen gereken bir şey varsa, bu seni yıkacak bile olsa bilmelisin diyorum."

"Peki," dedim kuru bir sesle.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Burada oturup bira içeceğim," dedim yavaşça.

"Ben de öyle yapayım o zaman." Şişesiyle şişeme yavaşça vurunca yutkundum, hüzünlü bir gülümsemeyle, "Şerefe," dedi.

Hun gözlerini açtığında şafak çoktan sökmüş, ağaran günün ışığı koltuğun üzerinde uzanan bedenine çökmüştü. Ayçelen uyumaya giderken zihnime iki gün önce yaşadığı o olayı da emanet etmişti; bakışlarım bir boşlukta öylece asılı dururken düşündüğüm tek şey öğrenmemem gereken şeyin ne olduğuydu. Bana oynadığı oyunla ilgili bir ayrıntı olabilir miydi? Ne olursa olsun bana yaptığı şeyin bir açıklaması yoktu, kalbim öyle bir açıklamanın sefili bile olsa yoktu. Hun uzun parmaklarıyla şakaklarını ovarken sert bir nefes verdi. Bakışları odaksız bir şekilde içinde bulunduğumuz salonun duvarlarında dolaştı, gördüklerini algılayamıyormuş gibi bakınırken yavaşça öksürdüm ve o an gözleri tekli koltukta oturan bedenime çevrildi.

"Hass..." Küfrü dudaklarının arasında yuvarlayarak apar topar yattığı yerden doğrularak kalktı. "Pardon ya, cidden..." Eliyle alnına vurdu. "Ne diye buraya geldim ki?"

"Özür dilesen iyi edersin, halıma kustun," diye yalan söyledim.

"Ne?" Elleriyle kendini işaret ederken duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Ben mi?"

"Şaka yapıyorum, gül biraz."

"Seni de rahatsız ettim," dedi kendi kendine öfkelenmiş gibi. Gür saçlarını elleriyle dağıtırken gözleri kısaca bana dokundu. "Sen iyi misin?"

"Evet."

Kaşlarını havaya dikse de bir şeyler söylemek yerine sırtını koltuğa yaslayarak oturdu.

"Erdem'e ulaşmam gerek," dedim birden konuya pat diye girerek. "Öğrenmem gerek."

"Neyi?"

"Nedenleri. Bilmese bile beni en azından bir noktadan noktaya taşır."

Scanned with CamScanner

Hun şaşırmış gibiydi. Bir süre kafasını toparlamak istiyormuş gibi sustuktan sonra, "Onu affetmeye mi karar verdin?" diye sordu ve ekledi: "Ya da şöyle sorayım, onu affetmek mi istiyorsun?"

Bunu mu istiyordum? Bakışlarım Hun'un yeşile çalan gözlerine takılıp kaldı ama kelimeler dudaklarıma dökülmedi. Hisler ise orada, kalbimin derinlerinden taşarak bir volkan gibi göğsümde patlıyordu. Bakışlarımda var olan neydi bilmiyordum ama göğsümün derinliklerinde bir kız çocuğu yine küçük ellerini kaldırıp avuçlarını yüzüne bastırmış, sadece ağlıyordu. Benim aksime o kız çocuğu onun için hıçkırarak ağlayabiliyordu; benim içim ona ağlarken dışım kabuk tutmuştu.

O kız çocuğunun ellerine ateşler bırakmıştı, nasıl oluyordu da o kız çocuğu ellerindeki ateşlere rağmen avuçlarını yüzüne bastırıp ellerine değil, onun uğruna ağlıyordu?

Hun, "Ne yapmış olursa olsun, nasıl oluyor da senin içindeki sevgisini yitirmeye yetmiyor?" diye sorunca bakışlarım onun gözlerinde daha da yoğunlaştı. "Senin için neler olduğunu öğreneceğim demiştim zaten, anlaşmamızda bu da vardı." Ellerini dizlerinin üzerinden aşağı doğru sarkıtıp birleştirerek tek bir yumruk haline getirdi. "Senin istediğin gerçekleri öğrenmek değil, onu affedebilmek."

"Onu affetmek istediğim falan yok, affetmek istesem senin oyun teklifini kabul etmezdim," dedim.

"Ederdin, onun canını yakmak istiyorsun. Gitmesini değil, senin için içinin acımasını istiyorsun."

"Diyelim ki öyle," dediğimde bana öyle dikkatli baktı ki, ruhumun derinliklerinin bile gerçeğe soyunduğunu ve içimin çırılçıplak kaldığını hissettim. "Sana ne?"

Dudakları yukarı kıvrılınca dudaklarımı birbirine bastırıp pişmanlıkla yüzüne baksam da bir adım geri çekilmek gibi bir niyetim yoktu.

"Senin için Erdem Demirel'e ulaşırım," deyince bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Ama şu an Erdem'e ulaşabilmek sadece Özge'nin elinde. Olaydan sonra Erdem'in telefon numarası ve mail

adresi değişti, adresini bile değiştirdiğini duydum." Derin bir nefes aldı. "Özge ile iletişime geçerim."

"Erdem'in bir şeyler bildiğini düşünmüyorum," dediğimde açık renk kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ama yine de yardımı olabilir. O yüzden o aptala ulaş."

"Özge'den hiç hoşlanmıyorsun."

"Duygularımız karşılıklı onunla, hepsi bu."

"Peki," dedi Hun oturduğu yerden kalkarken. "Akşam mekânda görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim yalnızca. Oturduğum yerden kalkıp onu kapıya geçirdim. Hun'un gidişiyle şafağın su gibi akarak boğduğu evin içinde sessizlik dalgaları büyüdü.

Yalancımı düşündüm, bana bu geceki bakışını, yeşil gözlerindeki ağıtları, dudaklarındaki o beni öldüren tebessümü, arkasını dönüp gidişini...

Annesi gibi bir kadın... Gözlerimi yumduğumda şafağın içine dağılan o kızıllık sanki ruhumdan damlayan kanların gökyüzüne yayılmasıyla oluşuyordu. Behr Alacahan gibi bir kadın. Diğer adıyla Deniz Alacahan...

Annelerimizin isimleri aynı olmasa da anlamları aynıydı işte.

Denizlerin kaderinde çocuklarının ruhunu yakmak mı vardı?

Yoksa o denizlerde bizi mi boğuyorlardı?

Birden oturduğum yerden fırlamamla üst katın basamaklarını koşa koşa tırmanmaya başlamam aynı saniyeler içinde gerçekleşti. Sadece birkaç dakika içinde üzerime bir kazak giyip kotumu bacaklarımdan geçirerek odamdan çıkıp merdivenleri üçerli beşerli inmeye başladım. Adımlarım gitgide daha da hızlanırken neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktım ama son anda kendimi toparladım ve son basamağı da inip vestiyerdeki postallarıma uzandım. Postalları ayaklarıma geçirip kulaklarını aşağı doğru sarkıtacak şekilde bağcıklarını bağladıktan sonra anahtarlarımı sadece tek kolumu içine sokabildiğim montun cebine atarak hızla evden ayrıldım.

Scanned with CamScanner

Soğuk, saçlarımın arasından girerek zihnime ulaştığında dü-
şüncelerimi dondurmaya yetmiyordu. İri adımlarla hâlâ lambaları
yanan sokakta ilerlemeye başladım. Şafak hâlâ gökyüzünde olsa da
ışıltılardan saklanır gibi karanlıkta gizleniyordu; kafamı kaldırıp kı-
zıl bulutlara baktığımda havadaki soğuğun tadı ruhuma doldu. El-
lerimi ceplerime sokup ilk araya saptığımda bu ara beni oturduğum
sokağın caddesine çıkardı, caddede bir ya da iki araba hareket halin-
deydi, yanımdan geçip gidişlerini ruhsuz gözlerle izlerken ben hâlâ
yürüyordum. Benden bir şeyler gizliyordu, bunu zaten en başından
beri biliyordum. Ama sebebi neydi? Bilmek istiyordum. O bana hiç
anlatmayacaktı, bunu anlamıştım ama ben de bu sırrın öylece yitip
gitmesine izin vermeyecektim. Onu affetmek istemiyordum, onu
içimde haklı çıkarmak da istemiyordum; onu içimde özgür buraka-
bilmem için belki de artık bilmem gerekiyordu. Her şeyi...

Montumun cebinden şarjının yavaş yavaş tükendiğini belli
eden sinyaller veren telefonumu çıkarıp Akşın'ı arayarak telefonu
kulağıma yasladığımda çoktan ana caddeye kadar inmiştim. Gitgi-
de büyüyen adımlarım, Akşın'ın telefonu bir patırtı halinde açma-
sıyla yavaşladı.

"İs?" dedi uykulu bir sesle.

"Neredesin?"

"Stüdyo." Bir anlığına sustu, yataktan doğrularak kalktığını
yatağın ya da yattığı koltuğun yaylarının çıkardığı sesten anladım.
"Ne oldu? İyi misin?"

"İyiyim," dedim ve hiç ara vermeden konuştum. "Stüdyoda
kimler var? Orada mı?"

"Ezrak var sadece, uyuyor," dedi uykulu bir sesle. "İyi misin?"
Kelimeleri ciddiydi.

"Stüdyoya doğru geliyorum," dediğimde Akşın'ın hattın diğer
ucundaki şaşkınlığını soludum. "Beni karşıla."

"Neredesin? Geleyim alayım."

"Kendim gelirim, Ezrak'ı uyandırmadan beni karşıla. On beş
dakikaya orada olurum. Üzerinde para var mı?"

"Var," dedi.

"Güzel, benim yok. Taksiyi sen ödersin."

"Tamam," dedi şaşkınlıkla.

Bir şeyler söylemesine fırsat vermeden caddede park halinde
duran taksiye doğru yürümeye başladım. Birkaç metre ilerisinde
bir taksi durağı vardı, muhtemelen bu taksi de o durağa bağlı ça-
lışan bir taksiydi. Taksinin camına yavaşça tıklatmamla, direksiyon
başında uyuyan hafif göbekli, orta yaşlardaki adam gözlerini açıp
cama doğru baktı ve beni görür görmez toparlandı.

"İyi sabahlar," dedim camı yarıya kadar indiren adama. "Boş
musunuz?"

"Tabii ki, hanım kızım," dedi adam kapıyı açıp dışarı çıkmak
için hamle yaparken.

"Durun lütfen, kendim binerim. Teşekkür ederim."

Adam bana tuhaf tuhaf bakıp camı yukarı kaldırdı, ardından
aracın kilitlerini açtı ve arka koltuğun kapısını aceleyle açıp sıcacık
olmuş aracın içine binip kapıyı tekrar kapattım. Gideceğimiz yerin
adresini adama verdikten sonra kafamı cama yasladım ve araç ha-
rekete geçtiği anda cansız Eskişehir'in griliğini izlemeye başladım.

On, bilemedin on beş dakika sonunda Ezrak'ın stüdyosunun
önündeydim. Akşın, taksicinin ücretini ödemiş, ben de taksiden
inerek stüdyodan içeri girmiştim. Arkamdan içeri girdiğinde kapı-
yı olabildiğince yavaş bir şekilde kapattı ve karanlık holden geçe-
rek oturma odasına girdik. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, kılıç grisi
gözlerinde merak kol geziyordu. Biraz soluklanmak için müsaade
istedikten sonra, "Nereye yatıyor?" diye sordum birden. "Onun bir
odası var, değil mi?"

"Var," dedi Akşın, şaşkınlığı belirgin bir şekilde ifadelerine çi-
zilmişti. "Neler olduğunu söylemeyecek misin?" Net bir Türkçeyle
konuşması beni şaşırtmadı, ne zaman ortam ciddileşse bunu zaten
yapıyordu. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimi fark edince bana doğru
bir adım attı. "O da gelmedi bu gece. Ne oluyor?"

Scanned with CamScanner

"Odasını gösterir misin?"

"Tamam ama ne oluyor?"

"Anlatacağım," dedim kısık sesle. "Ezrak uyanmamalı."

Akşın göz ucuyla odalardan birinin kapısına bakıp, "Bu odada kalıyor," dedi tedirgin bir sesle.

Odaya yöneldiğim anda Akşın da arkamdan geldi ama aldırış etmeden kapıyı açmaya çalıştım. Kapının kilitli olması beklenmedik bir durum değildi ama yine de ağzımın içinde bir küfrün yuvarlanmasına engel olamadım.

"Anahtar yok mu?" diye sordum dikkatli bir sesle.

"Kitlediğini bile bilmiyordum," dedi sadece.

"Bir şeyler saklıyor," dediğimde Akşın'ın arkamda olmasına rağmen gerildiğini hissedebilmiştim. "Sakladığı tek şey bana yaptıkları değildi, sakladığı şeyler neden yaptığıydı aynı zamanda. Öyle değil mi?"

"Sakladığı bir şeyler olduğunu her zaman biliyordun, İs," dedi Akşın ciddi bir sesle, kalbim ağrısa da yutkunup başını dik tuttum. "Ama hiçbir zaman üstünü eşelemedin, daha da derine gömülsün diye üzerini kendin örttün."

"Bunları dinlemeye gelmedim," dedim sertçe. Omzumun üzerinden ona baktığımda, uykunun silindiği kılıç grisi gözlerdeki öldiyeti görmek beklediğim bir şey olsa da anlık duraksamıştım. "Bu kapıyı açmam gerek."

"Bunu yapmaya şimdi mi karar verdin?"

"Neyi yapmaya?"

"Bu yalanı kurcalamaya."

"Evet," dediğimde bu kez duraksayan o olmuştu. "Kalbin sıkıştığında önce kafanı mı tutarsın kalbini mi?"

Verecek cevapların tamamını kılıcımdan geçirdiğimde, işte karşımda duruyordu ve bu kez benim kadar çaresiz hissediyordu.

"Kalbim sıkıştı, kalbimi tuttum," diyerek yavaşça kapıya doğru döndüm. "Şimdi bana bir tel toka ver."

"Ne?"

"Tel toka." Yavaşça dizlerimin üzerine çökerek kapının kilidine baktım. "Kapıyı açacağım."

"Öldürür beni," dedi Akşın dehşet içinde.

"Kapıyı geri kilitleyeceğiz. Tel toka bul bana, hadi."

"Başını onun belasına sokacaksın," diye söylenerek yanımdan gittiğinde, gözlerimi zemine indirip boşluğa baktım. Akşın bir şeyleri biliyor olsa, yani bu yalan dışındaki gerçekleri biliyor olsa, bir şekilde bana anlatmaz mıydı? Ama yalanı bile bana söylemeyen biri, gerçekleri neden söylesindi ki? Acaba yalancının gizlediklerini biliyor muydu? Bu odada ulaşabileceğim bazı şeyler olacak mıydı? Yoksa sadece boşuna kanat çırparak tek yaptığım gerçekten içimde onu haklı çıkarmaya çalışmak mıydı? Bir süre sonra Akşın tel tokayla olmasa da tel bir çubukla geri döndüğünde, oldukça ince çubuğu yavaşça deliğe sokup dayımdan öğrendiğim şekilde kapının kilidini çok zorlamadan çevirmeye başladım.

Birkaç dakikanın sonunda kapı bir tık sesiyle özgürlüğüne kavuştu ve elimi kulpa koyduğum an, Akşın, "Hiç düşündün mü?" diye sordu yavaşça ve donup kaldım. "Ya seni senden korumaya çalışıyorsa?"

Dudaklarımın arasındaki kelimeler dudaklarımı kesmek için bekleyen cam kırıkları gibiydi. Sesim kanıyor, kelimeler kan gölünün içinde usul usul boğularak dibe batıyorlardı.

"Beni benden değil, kendisinden koruması gerekirdi."

Ve kapıyı açtım.

Karanlık oda görüş alanıma girmeden önce, Akşın derin bir nefes aldı ve o an dudaklarım yavaşça tekrardan aralandı.

"Her şeyi biliyorsun."

Cevap bile vermedi.

Scanned with CamScanner

Dizlerimin üzerinde durduğum saniyelerde, aralanan kapının arkasında beliren karanlığa alışan gözlerim önce etrafı dolaştı, ardından zemindeki karartıyı algılayan gözlerim usulca yere süzüldü. Ayçelen'in kelimeleri zihnimde uçuşmaya başladığında, zaman içine geriye doğru düştüğüm bir uçurum gibiydi ve düşüşümün her saniyesinde geçmişten bir anı yüzüme soğuk su gibi çarparak beni olduğum âna ayıltıyordu.

Renklerini karanlıktan dolayı kaybeden portre, odanın tüm zeminini kaplamıştı. Gözlerimden başlayarak tüm parçalarının birleştiği bu portre, bana aitti. Boyanın ve tinerin kokusu öyle netti ki, kapının açılmasıyla dışarı süzülüp her yana yayılmış, ciğerlerime bir cemre gibi düşerek ciğerlerimi dağlamaya başlamıştı.

Dizlerimin üzerinde oturuyorken, avuçlarım yukarı bakacak şekilde dizlerimin üzerine düşen ellerime baktım; avuçlarımın içi acıyordu.

"Sen daha gördüklerin yüzünden ayakta duramıyorsun," dedi Akşın bir gerçeği yüzüme vururcasına, "bilsen ölürsün."

"Söylemez misin?" diye sorduğumda bana cevap vermedi, arkasını dönüp gidişinin sesini duydum ama gözlerimi zemindeki çizimden ayırıp ona bakamadım.

Dizlerimin üzerinde doğrulmadan yavaşça dizlerimin üzerinde içeriye doğru girip, elimi hâlâ nemli olan boyanın üzerine değdirmemle parmaklarıma siyah boya bulaştı. Alt dudağımı ısırıp gözlerimi yumarak kendimi toparlamaya çalıştım ama neden olmuyordu? Neden böyle çok canım yanıyordu? Hisler kalbime yığıldığında kendimi tamamen yere bırakıp sırtımı kapının kirişine yaslayıp dizlerimi karnıma doğru çekerek bir süre yere resmedilen tanıdık yüzü izledim.

"Bana bunu neden yaptın?" diye sordum kısık, kimsenin duyamayacağı bir sesle. "Bana bunu yaparken, söylesene Arjen, senin canın daha mı çok yanıyordu?" Dizlerimi göğsüme doğru çekerken boyalı elimi kotumun kumaşına sürterek yutkundum. "Benden neyi gizliyorsun?"

Güçlükle ayağa kalktığımda stüdyonun içinde, tıpkı yalancının odasında olduğu gibi bir sessizlik vardı. Kapıyı hafif aralık bırakarak yavaşça odanın içine girdim. Karanlık odanın perdeleri çekik olduğundan şafağın koyu yankısı içeride duyulmayacak kadar zayıf atıyordu. Duvar kenarındaki tekli yatağın yanında bir komodin duruyordu, komodinin üzerinde beyaz bir abajur vardı ve hemen yatağın üzerinde bir çizim defteri duruyordu. Yatağa doğru zemindeki çizimin boş kısımlarına basarak yürüdüm. Gözlerim bilgisayar çantasını bulmak için etrafa dokunurken boğazım acıyor, tinerin kokusu ciğerlerimin kasılmasına neden oluyordu.

"Benden ne gizliyorsun? Öğreneceğim. İkimizin de özgür kalması gerek," diye fısıldarken temiz kalan elimle yavaşça beyaz çarşaflarına dokundum.

Burada mı uyuyordu?

Yoksa burada mı uyuyamıyordu?

Gözlerim tekrar komodinde parlayan şeye kayınca bir an nefesim boğazımda asılı kaldı ve asla ciğerlerime inemedi. Sustalı orada duruyordu, abajurun hemen arkasında, ağzı açık bir şekilde öylece parlayarak kesmek istediği geceleri teninde ağırlıyordu.

Sustalı, diye fısıldadım içimden. Ben içimi susturamadım.

Sustalının keskin ve parlak ucunun bir pusula gibi işaret ettiği yöne baktığımda, küçük sehpanın altındaki laptop çantasının kulpunu gördüm. Hızla dizlerimin üzerine çökerek bilgisayar çantasını kendime doğru çekmemle, nabzımın tüm bedenimi tek bir damarmış gibi sarması bir oldu.

Fermuarı yavaşça çekerek açtığımda görüş alanıma önce bilgisayarın parlayan kapağı, ardından da altındaki zımbayla birbirine tutturulmuş kâğıt destesi girdi. Önce kâğıt destesini çıkarıp tiyatro senaryolarına bakakaldım.

Kâğıtları tek tek çevirip en alttaki el yazısıyla yazılmış desteyi fark ettiğimde parmaklarım havada asılı kaldı ve kâğıdın üzerindeki karışık el yazısını okumaya başladım. Ortamda yeterince ışık

Scanned with CamScanner

olmadığı için kelimeleri çözmek çok zor olsa da ilk kelimeyi kolaylıkla okumuştum.

Bilmemesi onun için daha iyi.

Bilmesin.

Zaman bizim için nasıl işleyecek bilmiyorum, şu an gerçekten kafam sik gibi. Sömek sömek ufalamadan da içsem ya da içki şişesini göğsümde de kırsam geçmeyecekmiş gibi bir şey bu. Anlatamıyorum ama anlatsam bir o anlar, biliyorum. Anlatamıyorum.

Kafamı durduramıyorum, seni içimde durduramıyorum. Çok saçma, çık içimden. Çık içimden. Çık. Sen ve ben diye bir şey olmamalı, olsa da bitecek, bitmesini istemiyorum, o yüzden olmasın.

Keşke senden ve sana verebileceğim hasardan kaçabilmemin bir yolu olsaydı.

Seni içimde yaşatmak, Tanrı karşıma çıkıp varım dese, ona bakarak yoksun diyebilecek kadar büyük bir delilikmiş.

Nurşan inan ben sana kıyamıyorum ama içimde sana kıyayım diye ağlayan bir çocuk var, biliyor musun onu hiç susturamıyorum.

O çocuk hem senin kollarında uykuya dalmak istiyor hem de senin canını senden almak.

Ben içimde sen düşkünü bir çocuğun yine senden böyle nefret etmesinden öyle çok yoruldum ki.

O çocuğu içimde öldürebileceğimi bilsem, sana değil ona kıyarım ama ben onu ne zaman öldürsem, bir anneler gününde o çocuk yine dirilip benimle aynı yatağa giriyor ve kollarımda aynı kadın için ağlıyor.

Nurşan keşke alsam seni saklasam, sen de o çocuğun gözyaşlarına hemen öyle kanmasan.

Annen aldı kurtardı beni, kırk dikiş attı göğsüme, sen o gece, onun bileğindeki isim oldun aktın içime.

Ama Nurşan, iki gözüm, baban yüzünden çok kez öldüğümü ben sana nasıl derim?

Nurşan, gözüm, affetme beni, bırak piç kalayım kalbinde.

Elimdeki kâğıt yığını kayıp dizlerimin üzerine düşerken, "Ne?" diye fısıldadım. "Babam?" Kaşlarımı çatarken gözlerimden akan yaşların o yaşlar yağmur damlası olup dizlerimdeki kâğıdın üzerine düşene kadar fark etmemiştim bile. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimden yaşlar akarken, "Söyle," diyebildim. "Ne demeye çalışıyorsun, anlat. Ne demek bunlar?" Kâğıtlara bakarken dişlerim damaklarımdan çığ gibi döküldü kelimelerin önünü kapatıyordu sanki. "Ne demek oluyor tüm bunlar?"

Kâğıtları gözyaşları içinde karıştırırken el yazısıyla yazılmış her kâğıdı tek tek önüme alıp buğulu gözlerle okumaya çalışmaya başladım. Kâğıtlardan birinde annemin adının yazılı olduğunu görünce gözlerim iri iri açıldı ve açılan gözlerimden büyük bir gözyaşı damlası boşluğa düştü.

Deniz Şahiner, beni kurtaranın sen olduğunu, bileğinde yazan beni hayaliyle kurtaran o ismin sahibinin gözüm olduğunu, o bana o ismi söyleyene dek bilmiyordum. Bilmiyordum. Onun ikinci bir ismi olduğunu öğrendiğimde tüm şüphelerime rağmen, soyadının Tanyel olması benim için yeterliydi. Yapamıyorum. Artık onun gözlerinin içine bakamıyorum. Sen beni kurtardın ama kırk dikiş geçen içimden bir hayat çalındı.

Altan Tanyel, annemi çaldı.

Ellerim titrerken bakışlarım boşluğa yığılıp kaldı. Zaman, beni içine çekip tüm kemiklerimi birbirine düğümleyen bir hortuma dönüştüğünde, o perondan bir tren hareket ederek terminali yavaş yavaş terk ediyor, trenin içinde yolcu ettiğim anılar usul usul benden uzaklaşıyordu.

Gözlerimi tekrar kâğıda çevirdiğimde, bu defa büyük harflerle yazan o cümleyi okudum.

ALTAN TANYEL ANNEMİ ÇALDI.

Scanned with CamScanner

"Baba," diyebildim, her harf kemiği kırılmış bir kadın gibi çığlık atarak zamana döküldü ve artık dilim, öldürdüğüm kelimelerin kanlarıyla kaplı bir canavarın sırtı gibiydi.

Annemi çaldı, kızını çalmak istediğim, kızına çalındığım adam.

Titreyen omuzlarla oturduğum yerden kalkmaya çalıştım ama ayaklarım kaydı ve tekrar yere oturmak zorunda kaldım. Bir şeyler yapabilmek istedim, belki kendimi susturabilmek, belki bu odayı yakıp alevlerin içinde öylece beklemek...

Yanaklarımdan sicim gibi inen yaşlarla kâğıtlara bakmak istediğimde bu defa bunu yapamadım. Okuyacaklarımdan korktum. Gördüklerime katlanamayan ben, daha öğrenemediğim bir sürü şeyin altında kaldım; ölmedim ama diri de sayılmazdım.

Titreyen ellerim kâğıtları zamandan anıları çalıyormuşum gibi dolaştı ama kelimeler ne babamdan ne annemden daha fazla söz etmiyor, sadece canımı acıtacak ayrıntıları kalbime dolduruyordu. Kâğıtları güçlükle yerine bırakırken sadece ellerim değil, zaman titriyordu; sanki saatin üzerindeki tüm sayılar dev birer bina gibi üzerime düşerek beni altına alıyor, eziyor, parçalıyor ama asla öldürmüyordu.

Zamanın ağırlığını ilk kez bu denli içimde, ruhumun derinlerinde önlenemez bir sarsıntıyla hissetmiştim.

Kara zorla etrafa tutunarak ayağa kalkıp bilgisayar çantasını sehpanın altına doğru iterek, o bilgisayarda beni bekleyen başka şeyler de olduğunu bilsem de karıştıramayacak halde olmanın yitikliğiyle odanın çıkışına doğru yürüdüm. Her adımda başım dönüyor, bulunduğum ortamdaki duvarlar yamularak üzerime doğru çöküyor gibiydi. Stüdyonun oturma alanına çıktığım an floresanın ışığı yüzümü altına aldı, tenimin şeffaflaştığını hissettim. Ağır adımlarla hole doğru yürürken ayaklarımın altındaki yer kayıyor, kulaklarım uğulduyor, gözlerimin önünde kelimeler uçuşuyordu.

Akşın stüdyonun sokak kapısının önündeki kaldırıma oturmuş, sessizce zemini izliyordu. Yanından geçmemle kafasını kaldırıp

bana bakması bir oldu ama ben dönüp ona bakamadım. Ağır adımlarla sokağın sonuna doğru yürümeye başladım. Arkamdan geldiğini hissetsem de sessizliği aksini savunur yöndeydi.

Sokağın çıkışına geldiğimizde, "Nereye?" diye sordu sonunda, ben ağır adımlarla yürümeye devam ediyordum ama her an yere yıkılacakmışım gibi de hissediyordum.

"Babam ona ne yaptı?" diye sormamla, Akşın'ın yere düşen adımının zaman gibi donduğunu hissettim. Sanki şimdi şehirde hareket eden tek insan bendim; her şey durmuştu. Kalbim durmuyordu. Kalbim ne zaman duracaktı?

"İs," dedi Akşın sadece, "konuşalım, dur."

"Babam ondan neden bir şey çalsın?" Sorumla eş zamanlı olarak gözlerimden birer damla yaş daha aynı anda aktı ama biri yanağımda takılıp kalırken diğeri çeneme kadar ulaşmıştı. "Söylemeyecek-sen, sakın arkamdan gelme."

"Bekle," dediğinde durmadım, adımlarım daha da güçlendi ve Akşın'ın da arkamdan koştuğunu fark ettim. "Bir şeyler biliyorum ama tam değil. Bana hiç anlatmadı." Durdum, doğruyu mu söylüyordu? "Sadece..." Bana doğru yürüdü ve tam arkamda durdu. "İs, babana düşmanlık beslemeni hiçbir zaman istemedi."

Yutkundum. "Akşın, babam ona zarar mı verdi?"

"Sadece ona değil, İs," dedi Akşın ve o an, kalbim bir damla daha kan kaybetmişti. "Korhan yörüngesini kaybettiyse, bu baban yüzündendi."

"Ne biliyorsun?" Sesim bir çocuğun önüne eğilen başı gibi mahcuptu.

"Bildiklerim çok sınırlıydı, bunları yeni öğrendim sayılır," dediğinde ürperdim ama konuşmadım. "Bildiğim şu, seni kandırdı ama sana bunu yaparken kendisi değildi; seninleyken kendisiydi."

Boğazımdaki yumruyla, "Babam ne yaptı?" diye sormamla, Akşın'ın bana doğru bir adım daha atması eş zamanlı şeyler gibi zamanda dağıldı.

Scanned with CamScanner

"Seni öldüren kişi ben olmayacağım," dedi Akşın, sadece kısılı bildikleri bile onu bu denli mahvediyorsa, bana ne yapardı?

"Yine yalan atıyorsa ya?" diye sordum çocuk gibi, Akşın'ın duraksadığını hissettim. "Ya yine bana oyun yapıyorsanız?"

"İs..." Akşın yutkundu. "Özür dilerim. Keşke öyle olsaydı."

"Keşke," diyebildim.

Gözlerimdeki yaşlar çoğalarak yanaklarımdan akmak istediyse de gözlerimde buğular yaratmaktan ileriye gidemediler; kayıp beni terk edemediler.

"Babam ona ne yapmış olabilir ki?" Bir adım daha attığımda Akşın sustu. "Babam, onu benim celladım olmak zorunda bırakacak kadar, ne yapmış olabilir ki?"

"Üzgünüm."

"Benim kadar mı?"

Akşın, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bilmem gerek," diyebildim. "Öğrenmem..."

"İs."

"Beni yalnız bırak," dediğimde Akşın duraksadı.

"Bunu yapamam," dedi arkamda bir dağ gibi dikilirken. "Olmaz."

"Öğreneceğim, hem de her şeyi," dememle birden adımlarının hızlanması bir oldu. Akşın'ın da adımları hızlandığında artık gözyaşlarım gözlerimden dökülmüyor, öylece asılı durdukları kirpiklerimde alevlere dönüşerek bakışlarını yakıyordu. "Öğreneceğim."

"Ya taşıyamazsan?"

"Sus," diyebildim, "sanıyor musun ki şu an ben kendimi bile taşıyabiliyorum?"

"İs."

"Sus," diyebildim. Ona doğru döndüm. "Seni içimde zaten affettim, şimdi daha çok affetmemi istiyorsan, sus." Gözlerimdeki yaşlar, kılıç rengi gözlerine dokunduğu anda Akşın yutkundu. Keli-

meler çözülerek ikimizin arasına dökülmeye başladığında ona doğru bir adım attım. "Beni öldürecek bir acı var mı sanıyorsun?" diye sordum. "Ben o acının içinden tek başıma geçtim, ölmedim."

"Öğren," dedi birden Akşın. "Öğren ve bitsin. Bunun fazlası sana da ona da acı. Her şeyi bilsem, en ince noktasına kadar, tam şu an karşında bir işe yaramaz gibi durmaz, sana her şeyi anlatırdım. Korhan'ın sevdiği kadına değil, kız kardeşime her şeyi anlatırdım."

Babam, dedem ve anneannemin anlattığı o masalsı âşık, o iyi kalpli adam değil miydi? Babam aslında kimdi? Koşar adımlarla Akşın'dan uzaklaştığım sırada, arkamda beni izleyen bir çift kılıç grisi göz olduğunu biliyordum. Elim, kapanmak için hazırlanan telefona kaydı ve sokağı dönmemle, Hun'un numarasını çevirip telefonu kulağıma yaslamam bir oldu.

Telefonun açılma sesini duyana dek, bin kez yalancının sesinden ismini duymuşum gibi sarsılmıştım. Hun, "İs?" dediği anda, "Altan Tanyel," dedim. "Ne olursun, lütfen, onunla ilgili ulaşabildiğin her bilgiye ulaş."

"Sen neredesin?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Stüdyonun olduğu sokaktan çıktım," dedim hızlı adımlarla ilerlerken. "Lütfen, Altan Tanyel'i araştır. Her bilgi çok önemli."

"Altan Tanyel de kim?"

"Babam," diye fısıldadım kısık sesle.

Tüm sesler bir hiçlik fırtınasına kapılıp boşluğa gömüldü.

"Ne?.." Bir an sussa da, sonunda, "Seni alayım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Araştıracak mısın?"

"Evet," dedi, "geliyorum. Orada kal.

"Gelme, ben gidiyorum."

"Nereye?"

"Şehir mezarlığına."

"Taksiyle mi?"

Scanned with CamScanner

"Üzerimde nakit yok," diyebildim, nefeslerimin ağırlığı onu endişelendirmiş gibi bir şeylere çarptığını hissettim.

"Yerinde kal!" diye uyardı beni. "Kıpırdama bile. Hemen geliyorum."

"Bak, bekleyemem tamam mı? Şarjım bitiyor, gidiyorum."

"Babanı araştırmamı istiyorsan, sakın olduğun yerden kıpırdama. Seni almaya geliyorum."

Telefonu kapatmasıyla düşen hattın geride bıraktığı sinyal sesini dinlerken telefon hâlâ kulağımda asılı duruyordu. Bataryadan çıkan acı sesle birlikte, telefon kulağıma yaslı halde kapandı ve gözlerimi yumup yol kenarında öylece dikilmeye başladım.

Gözlerim boşlukta dursa da, anılar orada, gözlerimin içinde bir yerde fışkıran pınar gibiydi. Soğuğun yüzümde kuruttuğu gözyaşları cildimi geriyor, aldığım her nefes bir bıçak yutmuşum gibi içimi sıyırarak kana buluyordu. Akan her saniye, bir tası dolduran su damlaları gibiydi ve o tas, yaşadığım hayatken, su damlaları geçirdiğim günlerdi; o kadar çok su akmıştı ki o tasa, her an tas taşabilir ve yaşamım kendi üzerime bir tabut kapağı gibi kapanabilirdi.

Bir aracın tekerleklerinden dökülen o hırçın ses göğsümde depremler yaratırken, ne zamandan beri olduğum yerde dikildiğimi bile bilmiyordum. Hun araçtan inecekti ama elimi kaldırıp onu durdurarak aracın önünden dolaştım ve ön yolcu kapısını açarak koltuğa yerleştim. Kapıyı yavaşça kapatırken gözlerim boşlukta, gökyüzü gri bir matemdeydi.

"Sen ağlamışsın," dedi, elini yanağıma uzatmasıyla sıcak parmağının baskısı yanağımdaki gerginliği daha da arttırdı. Sadece boşluğa bakarken ne cevap verdim ne de tepki. Parmağını geri çekip direksiyonu kavrarken, "Neden mezarlığa gidiyoruz?" diye sordu, "ve seni ağlatan kim?"

"Yanına gittiğimiz kişi."

Hun bana öylece bakarken ben küçük bir kız çocuğuydum. Büyümemiştim. Yine o parkta terk ediliyordum, yine o parkın dışındaki kaldırıma oturup geçen arabaları izliyordum, yine ateşler içinde

yandığım gecelerde yanımda kimse yokken dayımın avucunu endişeli bir gölge gibi alnımda hissediyordum. Araba son sürat ilerlerken Eskişehir'in sokaklarında ilerlemeye başladığında bakışlarımı yoldan ayırmadım. Hun sorular sorabilirdi ama sormadı. Önümde yaşanması gereken koca bir acı varmış gibi hissediyordum. Henüz hiçbir şeyin bittiği yoktu. Biliyordum. Oysa bitsin diye girdiğim bu yolda, yeri serilmiş bir başlangıç beni içinde küllendireceği alevleri yüzeyinde büyütüyordu. Aracın camını indirdiğim anda rüzgâr açık renk saçlarımı uçuşturarak yüzümün önünü saçlarımla örerek bakışlarımın üzerini örttü.

"Bana neler olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?" diye sordu Hun, sorusunda beni zorlayan bir tını yoktu, aksine beni anlıyor gibi sakindi.

"Sadece mezarlığa gitmek istiyorum," diyebildim.

"Oradaydın," dedikten sonra yavaşça başını sallayarak kendi kendisini onayladı. "O mu bir şey yaptı?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum cansız bir sesle. "O beni üzdü ve ben de kırık kalbimle babamı ziyaret etmeye gidiyorum. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır," durdu, "yani belki evet."

"Ben o mezarın önünde bir kez kırıldım, ikinci kez gidiyorsam kırmak içindir."

Hun başta sustu, sonra aracı biraz daha hızlandırırken, "Özge bu akşam Eskişehir'e geliyormuş," dedi, bunu önemsemedim, normalde beni öfkelendirecek bu şey bana dokundu ve yere düşüp parçalanırken bende bir kesik izi bile bırakmadı. "Erdem'e ulaşmak için en mantıklı yol."

Cevap vermedim.

Yaşadığım an, boğazımdan aşağı boşalan haşlak sular gibi göğsümü eritiyordu. Babam ve yalancım arasındaki bağlantı neydi? Gözlerim boşluğa takıldığı an, araç sarsılarak sessizliğe gömüldü ve o an, durduğumuzu fark ettiğim an olmasına rağmen sanki zamanın içinde kayıptım. Zihnimde bir yerde bir kız çocuğu yine ya-

Scanned with CamScanner

payalnızdı; güneş onun için doğduğunda bile saçları ıslaktı ve yaz ayında bile üşüyordu.

"Mezarlıktayız," dedi Hun sonunda. Zamanın içine çizilen bir çift yeşil gözü ona çevirip sakince ona ve ardından omzumun üzerinden mezarlığın girişine baktım. Gökyüzü kızıl olsa da yeryüzü griydi, mezarlığın içinde bir çığlık atsam sanki tüm şehir beni duyabilirdi. Kapıyı açıp araçtan inerken rüzgârın dağıttığı saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Titreyen bacaklarımı ellerimle ovuşturup o günden sonra bir kez olsun önünden bile geçemediğim mezarlığın içine doğru yürümeye başladım.

Hun'un arabanın kapısını açtığını duydum, muhtemelen araçtan indi ve kapıyı sertçe kapattı ama dönüp ona bakmadan yan yana dizilmiş mezarların içinde ilerlemeye başladım. Yine o gün olduğu gibi, yine o şafak vaktinde hissettiklerim göğsümü kan gölüne çevirirken ve birden ilerlediğim o mezarlık içinde boğulduğum bir nehre dönüşürken sadece yürüyordum.

İlerideki hareketliliği fark ettiğim an bir adım geri çekildim ve o an, babamın adının, doğum ve ölüm tarihinin kazılı olduğu mermer taşın önünde dikilen o adamın gözlerimin önünü doldurmasıyla sarsıldım.

Sırtı dönük bir şekilde mezarın önünde duran adamı sırtından tanıyabilecek kadar yakınıyken, ona artık dokunmak bile isteyemeyecek kadar uzağındaydım. Kahverengi kapüşonlusunun şapkasını kafasına geçirmiş, ellerini kapüşonlunun ön ceplerine sokmuştu. Yüzünü göremiyordum ama üzerini değiştirdiğini fark etmiştim. Göğsümde ilerleyen o şüphe, içimi fethederken alevleri daha da azdırmak için kollarının arasında kuru odunlar taşıyordu.

Omuzlarının düşük görüntüsünü izlerken yavaşça bir ağacın yanına doğru ilerleyip beni arkasına alan mezar taşının önünde durdum. Gözlerim onun sırtından ayrılıp önümdeki mezar taşına dokundu ve bir yabancının ismi, geçirdiği tüm zamanlar siyah bir yazıyla zihnime çizildi. Gözlerimi güçlükle önümde duran bitmiş yaşantıdan ayırarak ona çevirdiğimde, ellerini ceplerinden çıkardığını gördüm. Cebinden bir sigara paketi çıkardı, yüzünü göremedi-

gim için hareketlerini yavaşça hayal ettim ve sigarayı yakışını görmesem de hissettim. Sigarayı tuttuğu parmaklarının bağlı olduğu kolunu aşağı doğru sarkıttığı an, dışarı verdiği nefese sarılan dumanlar gizli kalmış yüzünün etrafından dağılarak uçuştu.

Bir elini havaya kaldırdığını, işaret parmağıyla babamın başı gibi dik duran mezar taşını hedef aldı.

"Gördün mü?" diye sordu zayıf bir sesle ama bu ses, her ne kadar zayıf olursa olsun boş mezarlığın içine bir yankı gibi düşerek etrafa dağıldı. "Seni yenmek için çıktığım bu yolda, kızına nasıl yenildiğimi gördün mü?"

Bir an yutkunamadım.

Çığlık atma isteği orada, tam göğsümün ortasında alev alev yanan bir kalbin içinde gizlediği acı gibi büyüyordu. Sigarayı tuttuğu elini kaldırıp ağzına yaklaştırınca yüzüne doğru giden ellerinin kayboluşunu izledim. Hun'un bana doğru yaklaştığını hissettiğim an, elimi kaldırıp onu durdurduğum andı. Hun durdu ama o da benim gibi, benden biraz daha uzakta durmuş ona bakıyordu.

"Gördün mü?" diye sorarken nefesine karışan sigara dumanı tekrar başının etrafında bir sis bulutu oluşturdu. "Elini değdirip de mahvetmediğin hayat var mı senin?"

Babam ona ne yapmıştı?

Hun'un şaşkın gözlerle ona baktığını hissetsem de ben dönüp Hun'a bakamadım.

"Ben seni sana rağmen..." dediğinde donup kaldım, parmağıyla o taşı işaret etmeye devam ediyordu. "Ben seni bana, anneme, bize yaptıklarına rağmen, onun için..." Başını önüne eğdiğini gördüm. "Affederdim."

Korhan derin bir nefes alarak kafasını bu defa havaya kaldırınca, kapüşonlusunun şapkası kayarak saçlarını terk edip ensesinden aşağı salındı.

"Of!" diye iç çekti yavaşça. "Ben sana, bana bıraktığın bu çirkin yüze rağmen yenilmeyi kabul ederdim."

Scanned with CamScanner

"Ne?" diyebildim çıkmayan bir ses, göğsüme girmiş bir hançerle.

Hun bana doğru yürüyecekti ama elim havada duruyordu. Korhan birden mezarın kenarına tekme savurunca gözlerimden akmaya başlayan yaşlar gördüklerimi puslandırdı.

"Sen bana..." Korhan öne doğru eğildi ve ellerini dizlerine koyarak yorgun bir nefes verdi. "Sen bana öz annemi..."

Birden sustu ama o cümleye devam etmesi gerekmez miydi?

Duymam gerekmez miydi?

Kalbim her atışında artık bir değil, binlerce kan damlası kaybediyordu.

"Ne olur kızını bana geri ver, ona hiçbir şeyi anlatmam. Lütfen." Birden dizlerinin üzerine çökünce, biri bacaklarının arkasına vurmuş gibi önümdeki mezarın taşına tutunup dizlerimin üzerine çöktüm. "Ne olursun beni affetsin, ona hiçbir şeyi anlatmam."

"Buradan gitmeliyiz," dedi Hun dehşet içinde bileğimi yakalayıp beni kaldırmaya çalışırken ama gözlerimden saniyeler içinde bir okyanus akmaya başlamıştı.

Kalbim her atışında ölüme bir adım daha yaklaşıyordu.

Kalbim her atışında ölüm benden bir adım uzaklaşıyordu.

"Lütfen," dedi Korhan, göğsümü biri sıkıyormuş gibi güçlükle nefes aldığımda titreyen nefesimin sesi zihnime onun sesiyle el ele girdi. "Sana kaç canımı verdim, neden bana bir canını çok görüyorsun?"

"Seni görürse asla öğrenemeyiz!" diye uyardı Hun, kulağıma doğru eğilirken. "Her ne ise bu, senden saklamak için her şeyi yapar, görmüyor musun?.."

"Babam ona..."

Korhan birden ayağa kalkınca, sırtımı sertçe Hun'un göğsüne yaslayarak bir nefesi içime çektim ve öylece bekledim. Gözlerimdeki yaşlar deli gibi akmaya devam ediyordu. Hun beni belimden kavrayıp yavaşça çekmeye başladığında, Korhan artık sessizdi, hiç

konuşmuyor, sadece karşısındaki taşa bakıyordu ama gözlerinde neyi gizlediğini bilmiyordum.

"Babam ona..." Hun beni zorla mezarlıktan çekerek çıkarırken dudaklarımdan durmadan bunlar dökülüyordu. "Babam..."

Hun beni ön koltuğa bindirip emniyet kemerimi bağlarken gözlerimden akan yaşlar hiç durmuyordu. Bir ara arabadan çıkmak için harekete geçtim ve bu Hun'un omzunun üzerinden mezarlığa doğru bakmasına neden oldu. Beni tekrar aracın içine tıktığında nereyse kapıyı kapatacaktı ki elimle kapıyı geriye itip, "Yüzü!" dedim gözyaşları içinde. "Bunu ona babam yapmış, duydun mu? Nasıl? Nasıl mümkün olabilir?"

"Öğreneceğiz!" diye bağırdı birden ama bu ses, sadece benim içimi sızlatacak kadar gürdü aslında. Gözlerimin içine bakıp aracın içine doğru eğilirken ellerini omuzlarıma koydu; çakır gözlerinde belirgin bir endişe vardı. "Seni tekrar benimle görürse, şu haldeyken hissedeceği daha sikik duygular olacak. Onun ne halde olduğunu gördün mü? Seni yanımda görürse o gördüğünden daha kötü hale gelemez mi sanıyorsun? Gelir."

"Şu an bana..."

"Öğrenmemiz gereken bir şey var ve bu her neyse seni çok derinden etkileyecek," dedi Hun birden sertçe. "Gidiyoruz. Onu rahat bırak."

"Yüzü..."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sakinleş."

Aracın kapısını kapatırken durmadan, "Yüzü," diye fısıldıyor, parmaklarımla kendi yanaklarıma dokunurken sadece ağlıyordum.

Hun cipi çalıştırdığı an çıkan o ses beni zihnimin gerilerine itti ve bulunduğumuz o karanlık anın içinden dışına doğru hızla düşmeye başladım.

Babamın gözleri o karanlığın içinde beliren tek renkti; yüzü yoktu, sadece gözlerini görüyordum ve karanlığın içinde onun gözlerine doğru

Scanned with CamScanner

durmadan koşuyordum. Her bir adımımda gök yere geçiyormuş gibi çıkan ayak sesleri yerini nefes seslerime bıraktığında, babamın gözleri hâlâ orada beni izliyordu ama ben hâlâ onun gözlerine varamamıştım.

"Çirkin kızım," dedi babam kafamın içinde, "benim çirkin kızım..."

Gözlerimden yaşlar yağmur gibi yağıyor, saçlarım yüzüme yapışırken elimi babama doğru uzatıyor ama ona bir türlü dokunamıyordum.

"Benim çirkin kızım, Nurşan'ım."

Kelimeleri ruhuma yığılmaya başladığında, günebakan tarlasının tepesinde nabzı zayıflayan güneşin ışıktan kolları yavaş yavaş boşluğa düşüyor, her bir kolun düşüşünün arkasından nabız güneşin damarlarından gitgide daha da uzağa taşınıyordu. Son ışık kolu da boşluğa düştüğünde güneşin nabzı durdu ve günebakan tarlasına çöken karanlığın içini aydınlatan kar taneleri çiçeklerin üzerine düşmeye başladı.

Şimdi günebakanların yaprakları usul usul buz tutuyordu.

Buzlar ateşi doğuruyor, günebakan yaprakları yanıyordu.

Yanan günebakan yaprakları küle dönüyordu.

Yel değirmenleri zihnimin derinliklerine yerleşmiş şehirlerin boş arazilerinde dönüyor, yine zihnime mühürlediğim sokakların görüntüleri alevlerin baskınıyla cayır cayır yanıyordu. Damarlarım acıyor, saatin kadranı kalbimmiş gibi hissederken zamanı var eden sayılar göğsümdeki kemiklerin üzerine düşerek kemikleri ağırlıklarıyla kırıyordu.

Babama doğru koşmayı bırakıp yorgun düşen adımlarla yürümeye başladığımda, babamın gözleri kapanacakmış gibi kısılmış, gür kirpikleri karanlığı bıçak gibi keserek gözlerinin önüne düşmeye başlamıştı. Yüzü yoktu, kokusu, teni yoktu; gözleri o karanlığın sonunda beni bekleyen ölü güneş gibiydi.

"Baba," diye fısıldadığımda altı yaşındaydım, "Ona bunu neden yaptın?" Bu soruyu sorduğumdaysa on dokuz. "Baba ona ne yaptın?" Bu soruyu sorduğumda şu anki yaşımdaydım.

"Baba," diye fısıldadığımda birinin beni kucakladığını hissettim.

Soğuk bedenimi tırmalıyor, bedenim birinin kolları arasında yavaşça taşınırken gözlerim bir türlü açılmıyordu.

Sesleri duyuyordum, sesler her yerdeydi ama zaman artık bıraktığım yerde değildi; yanıp bir kül yağmuruna dönüşmüştü. Yüzüme dokunan soğuğu hissettiğim anda kirpiklerimi güçlükle yumdum ve bakışlarım gökyüzüyle buluştu. Kar taneleri döne döne bulutların içinden dökülerek yeryüzüne, yüzüme, kirpiklerime, saçlarıma yağıyordu. Kirpiklerime tutunan kar taneleriyle gözlerimi yeniden yumdum ve bedenim daha sıcak bir ortama sokulana kadar gözlerimi bir daha hiç açamadım.

"Onun nesi var?" diye soran tanıdık ses zihnimin içine girdi ve sonra o kargaşada kayboldu. "Neredeydiniz?"

"Bunları sana o anlatsın," dedi Hun, Ayçelen'e. "Şimdi gidecek, akşam kendini iyi hissederse mekâna gelsin. Mekâna gelmeden önce her şeyi öğrenmeye çalışacağım ve o istediği şeyi yapacağım, ona bunu söyle."

"Neler çeviriyorsunuz?" diye sordu Ayçelen, sesi tedirgin gibiydi.

"Bunun cevabını yalnızca İs verebilir, ben değil."

"Arkadaşımı yarı baygın halde, sabahın bu saatinde eve getiren sensin," dedi Ayçelen. "İs'in bir şeyler anlatmayacağını da biliyorsun. Onu tanıyamadın mı?"

"Tanıdığım için susuyorum." Hun'un odanın içinde ilerlediğini hissettim, kapıya yönelmiş olmalıydı ama zihnim çok bulanıktı, sanki tüm ışıklar kapalıydı ve kimseye ulaşamıyordum. Sadece sesleri vardı. Görüntüleri yoktu ve kelimelerim de onlardan epey uzakta, yapayalnızdı. "Onun telefonunu şarja tak, kapanmıştı," dedi Hun, ardından bir kapının açılırken çıkardığı o tok sesi dinledim. "Akşam mekâna bir şeyler öğrenmeden gelmeyeceğimi de söyle."

Korhan'ın yüzü... Yüzündeki izler... *Babam.*

Başımı yavaşça yastığa doğru çevirmemle yanağımın yumuşak yastığa gömülmesi bir oldu. Bakışların beni bulduğunu hissettim

Scanned with CamScanner

ama sesimi çıkaramadım. Bilmek istiyordum, bu şey beni öldürecek miydi? Öldürse bile bilmek istiyordum.

Ruhum serildiği yerde etrafını kendi kanları kaplamışken derin bir uykuya daldı.

Akşın *ölürsün* demişti, peki ben *yaşıyor muydum?*

Sıcak su, derimi kavlayıp dökmek istiyormuş gibi tenimden sıyrılıp giderken, kızaran vücudumdaki sızı kalbimdekinden büyük değildi. Vanayı koparmak istiyormuş gibi sıktığımda yüzümden gözyaşı gibi akan su damlalarıyla karşımdaki fayansa düşen bulanık yansımama baktım. Ellerimi fayansa koyup yavaşça başımı önüme eğdiğimde, su damlaları dudaklarımdan akıyor, içinde kıstırdığım zaman beni usul usul öldürmeden sadece acıyla doldurarak yaralamaya devam ediyordu.

Nefesim karşımdaki fayansa aktığı an buhar bulanık yansımamı içine hapsederek tamamen yok etti. Omuzlarımda tüm yaşananların ve hazırda yaşanmak için kapıda bekleyenlerin yüküyle banyodan çıktığımda, banyonun aralanan kapısından beni takip eden bir sis bulutu da benimle birlikte dışarı çıkmıştı. Titreyen ellerimle kapının kulpunu tutup çevirirken bedenim bir havluya sarılı haldeydi. Anka, "İs, işe gitmeyecek misin?" diye sordu yavaşça, birden sesini duymak beni irkiltmişti.

"Gideceğim," dedim su damlacıklarının asılı durduğu omzumun üzerinden arkadaşıma bakarak.

"Şey..." Bana daha dikkatli bakınca, kızaran gözlerimi görmemesi için kafamı farklı yöne çevirdim. "İyi misin?"

"Evet, niye?"

"Akşın şey dedi de."

"Ne dedi?"

"Ona bir baksana, iyi mi acaba diye sordu." Gözlerimi kısarak kapının yüzeyine baktım. "Seni çok seviyor, biliyor musun?"

"Biliyorum, ben de onu," dedim sadece ve Anka'ya başka hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp odama girerek kapıyı tekrar kapattım.

Anka'nın kapıma doğru geldiğini yaklaşan ayak seslerinden anlamıştım. Elbise dolabına doğru yürürken kötürümmüşüm gibi hissediyordum ama yine de yalpalamamıştım.

"Şey," dediğini duydum kapının arkasından. "Yarın Yağış ve Çağlar gelecekler, biliyorsun, değil mi? Sana söylediler mi?"

"Gelsinler," dedim sadece, sesim bu sabah dokunduğum mezar taşı kadar soğuktu.

"Tamam..." Anka bir süre kapının önünde bekledi, sonunda tam uzaklaşacaktı ki karnımdaki ağrıyla yutkundum.

"Söyle Anka, bir şey mi diyeceksin?"

"Şey... Bugün mor şalımı mı yoksa yeşil şalımı mı takayım diye soracaktım," dedi, bir an bu dediğine anlam veremedim çünkü başım çok ağrıyordu. Elbise dolabını açarken boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum.

"Yeşil. Dışarı mı çıkacaksın?"

"Evet," dediğini duydum kapının arkasından.

İfadesiz bir yüzle, "Akşın'la mı?" diye sorduğumda kapının arkasında bir patırtı koptu.

"Ne? Ne alaka? Nereden anladın?"

"Aptal değilim," dedim kuru dudaklarımı birbirine bastırırken. "Akşın iyi çocuktur, Anka. Çağlar'ı çok seviyorum ama ondan bile daha iyidir."

Sustuğunda, yavaşça elbise dolabından uzaklaşıp, ağır bir kafayı taşımanın ne kadar iğrenç olduğunu düşünerek kapıya yöneldim. Kapıyı açtığım an, Anka bir adım geri çekilerek bana baktı.

"Çağlar'la olmazdı, sen de biliyordun," dediğimde iri gözlerinin mümkünmüş gibi daha da irileştiğini gözlemledim. "Akşın'ı da öylesine pankek yemeye davet etmediğini bilecek kadar yakın arkadaşınım."

Scanned with CamScanner

Anka bir an duraksasa da sonra başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Akşın iyi bir insan," diye fısıldadı.

"Her insan gibi onun da kötü olduğu noktalar elbette var, Anka," dediğimde duraksadı. "Ama önemli olan, birini kötü yanlarını değiştirmek yerine benimseyerek o kişiyi sevebilmek."

Anka bana bakakaldı ama kelimeler çıktıkları yere geri dönerek yerini sessizlik harmonisine bıraktı. Başını tekrar salladığında, elimi yavaşça yüzüne kaydırıp arkadaşının yüzüne şefkatle dokundum. Bu dokunuş onu şaşırtsa da tepki vermeden öylece bekledi ve dokunuşumu kabullendi.

Buruk bir gülümseme gözlerime ulaşamadan yüzüme yayıldığında, Anka yutkundu ve elimi usulca geri çekerek kapıyı kapatıp odamın içine doğru sızlayan bir göğüsle ilerledim. Şimdi değişmem gerekiyordu, giyinmem, sahte bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirirken yine o donuk gözlerle insanları izlemem... Bu gece bir şeyleri öğrenecek olmanın getirdiği bir heyelan vardı içimde. Dokunduğum yeri yakacakmışım gibiydim; ateş hattıydım. Parmak uçlarım kibrit yuvaları gibiydi.

Üzerime tek omuzlu beyaz bir kazak, altıma siyah bir tayt giyip kazağın eteklerini taytın içine sıkıştırdıktan sonra büyük tokalı bir kemer taktım. Islak saçlarımı kurutmadan fırçalamış, dağınık bir şekilde omuzlarımın üzerinden aşağı bırakarak özgürleştirmiştim. Saçlarım da tıpkı ruhum gibi darmadağınıktı. Makyaja ihtiyacı olan solgun yüzümün aynaya düşen yansımasını gördüğüm an irkilsem de bir şekilde yüzümün rengini fondöten ile eşitleyip, gözlerimin altındaki gözyaşı çukurlarına gömülmüş karanlıkları kapatıcı ile kapatmıştım. Dudaklarıma ten rengi bir ruj sürüp, sadece ifademi dinç göstermesi için kirpiklerimden geçirdiğim maskarayla gece için hazır hale geldiğimde, ne kadar görüntümü toparlamış olsam da ben hâlâ yürüyen bir cesetten farksızdım.

Gözlerim odamın karanlığına rağmen içini beyaza boyayan karlı gökyüzüne çevrildi. Camın arkasında cennet yeryüzüne parça parça düşüyordu.

Korhan'ın yüzü...

Gözlerimi yumdum.

Birkaç kolyeyi karmaşık bir şekilde boynuma doladıktan sonra omuz çantamın içine şarjı dolmuş telefonumu, cüzdanımı koyup topuklu botlarımı ayağıma geçirdim. İncir ile Mavi kutunun içinde uyuyorlardı, hemen önlerinde İncir'in maması, Mavi'nin de sevdiği yapraklardan vardı. Mavi, İncir'in kedi mamalarından da yiyordu. İkisini kontrol ettikten sonra odamdan çıkarak alt kata indim. Alt katta akşam yemeği hazırlıkları sürüyordu ama Anka ortalarda yoktu, sanırım hazırlanmak için odasına çekilmişti. Ruhsuz gözlerimi kısaca mutfağa dokundurmamla Yağız ile göz göze gelmem bir oldu. Bana sıcak bir gülümseme sunsa da ona hasta bir ifadeyle bakmaktan ileriye gidemedim.

Ayçelen, "Çıkıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dediğim anda çoktan vestiyerin önünde dikilmeye başlamıştı bile.

"Bahsettiği kâğıtlardan bir şey mi çıktı?" diye sordu. "Sabah o yüzden kayboldun, değil mi?"

Yorgun gözlerim Ayçelen'in kızıl kahve gözlerinden ayrılmadı ama konuşacak halim yoktu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı birden anlayışla, "sadece... İyi görünmüyorsun. Hiçbir zaman iyi olmadın biliyorum ama bu kez sana baktığımda fırtına, kıyamet, deprem görüyorum."

"O dediklerinin hepsiyim belki, belki sadece hiçbir şeyim," dedim yorgun bir sesle, yüzümde mimik oynamaması onu duraksatsa da bir şeyler söylemedi. "Çıkıyorum. Konuşacağız sonra."

"Hun..."

"Biliyorum," diyerek böldüm onu, "sabah konuştuklarınızı duydum."

Scanned with CamScanner

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Hoşça kal," dedim sadece, cevap vermesine gerek yoktu, öyle ce çıkıp gittiğimde onun zihninde de soru işaretleri bıraktığımı bili yordum ama şu an önemsediğim Ayçelen ya da bir başkası değildi.

Karlı sokağı aşıp taksiye binişimi, Garaj'ın kapısına gelişimi, hiçbirini hatırlamıyordum; anlık beliren kaybolan sanrılar gibiydi hepsi. Taksici geldiğimizi söyleyene dek, gerçekten o anın içinde değildim, dışındaydım.

Garaj'ın sarı ışıkları içinde yürüyüp çantamı soyunma odasına bıraktım ve sonra kimseyle konuşmadan doğrudan bar tezgâhının arkasına geçerek telefonumu kokteyl hazırladığım tezgâhın üzerine bırakarak bakışlarımı tek tük de olsa yavaşça masalardaki yerlerini almaya başlayan müşterilere çevirdim. Osman ve Rafet bana gülümsemişler, yüzümdeki ifadesizliği görünce şaşırsalar da üstünde durmamışlardı. Bu gece ne olacaktı bilmiyordum ama hemen barın karşısındaki boşluğa küçük bir sahne kurulmuştu. Bir bar sandalyesi ve birkaç müzik aleti yüksek bir platformun üzerinde duruyordu. Serkan su şişesini tezgâha sertçe bırakınca gözlerim sahneden ayrılarak ona çevrildi ve bana dik dik baktığını gördüm.

"Bu surat ne güzellik?" diye sordu. "Maganda sevgilin canını mı sıktı?" Genişçe gülümsese de ben tepki veremeden ona öylece bakakalmıştım. Muhtemelen modumu yükseltmek için ortaya koyduğu bu cümle, o an nedense kalbimde bir ağrıya yol açmıştı.

"Başım ağrıyor," dedim.

"Kar soğuğu baş ağrısı yapar," dedi geçiştirmeye çalışıyor gibi, sanırım Serkan konuşmak istemediğimi anlamıştı. "Rüya gelemeyecekmiş bu akşam, yerine ben bakacağım buraların eski barmeni olarak garsonluğa soyundum..."

"Yapmadığın iş mi?" diye sorduğumda sırıttı ama ben hâlâ mahkeme duvarı gibi bakıyordum ona.

"Akşam burada sahne almaya başlayacak bir elaman var," dedi Serkan konuyu tekrar değiştirerek.

"Fark ettim, sahneyi kurmuşsunuz." Bakışlarım kapıya kaydı, Hun ne zaman gelecekti?

"Benim fikrim değildi, şahsen canlı müzikten pek hoşlanmam. Ben hazırcıyım."

"Sipariş var mı?" diye sordum net bir sesle.

"Ha? Yok yok, sen gelmeden hallettim ben. Şu an serbestsin."

"Tamam."

Kapı bir anda açılınca, gözlerim tekrar kapıyı buldu ve göğsüm heyecanla sıkıştı ama kapıdan içeri giren uzun saçlı, tıpkı saçları gibi sakalları da uzun olan zayıf, sırtında gitar çantası taşıyan bir adamdı.

"Aha, Vedat da geldi," dedi Serkan, benden uzaklaşıp adama doğru yürümeye başlamadan hemen öncesinde.

Serkan ile Vedat dediği adam sahneye doğru yürürlerken, henüz yeni kapanan o kapı bir kez daha açıldı ve o an, şehre yağan her kar tanesi göğsüme dolmuş gibi donup kaldım. Özge üzerindeki monta yağan kar tanelerini elleriyle silkeleyerek içeri girdi. Etrafına kısaca bakındıktan sonra gözleri doğrudan bar tezgâhının arkasında duran bedenime kaydı ve dudaklarında adi bir gülümsemeyle bana küçümseyici bir bakış attı.

Öfke, damarlarımı içinden geçerek genişleten bir kalıp buz gibiydi.

Bana doğru atmaya başladığı her adımda, topuklu botlarının yere emanet ettiği tıkırtılar gitgide kalabalıklaşan mekânın içinde güç de olsa duyuluyordu. Yüzümdeki ifade buzdandı, ona istediğini vermeyip sadece bomboş bakan gözlerle bana yaklaştığı anı izledim.

"Merhaba," dedi büyüklenir gibi karşımda hemen durduğunda.

"Ne içersin?" diye sordum ve ekledim: "Soğuk su?"

Tek kaşını kaldırdı. "Anlayamadım? Onu sen içmemiş miydin?"

Scanned with CamScanner

Dudaklarımda alay büyüdü ve ona dişlerimi göstermeden zehirli bir kıvrımla gülümsedim. "Ne o?" diye sordum. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Sevgilinin benimle vakit geçirmesi seni biraz incitmiş gibi," dedi ama bunun öyle olmadığını bildiğimden bu kez kendimi tutamayıp dişlerimi göstererek güldüm ve bu, Özge'nin yüzünde bir sarsıntıya yol açtı.

"Sanırım seni yeni yalanlarına inandırmış. Benimle yatmadığını mı söyledi yoksa? Eminim daha fazla üzülme diye söylememiştir," dedi ciddiyetle ama aldırış etmedim. Korhan her şeyi yapardı, biliyordum, belki her şey onun elindeydi ama bunu yapmazdı; onun gözlerinde Özge'ye duyduğu öfkeyi görmüştüm.

"Kendini kullanılan kadın gibi göstermekten hoşlanan birini de açıkçası ilk defa gördüm." Bir an ifadesi dondu, ona doğru eğilirken hiçbir tehdit barındırmıyor olsam da bir adım geri çekilerek bana tedirgin gözlerle baktı. "Onunla yatmadın. Ama yatsaydın da fark etmezdi. Sonuçta ona önce ben bindim ve sen benim eskilerimi kullanmaya bayılırsın."

"Adiliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin," derken sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Madem onunla yatıp yatmamam umurunda değil, neyi bilmek istiyorsun?"

"Bilmek istediğim bir şey olduğunu da nereden çıkardın?"

"Hun'un yatağını ısıtıyormuşsun," dedi ve o an elimi kaldırıp onun kulağını sağır edecek bir tokadı suratının ortasına indirmek istedim. "Didem'i ne hale getirdiğini biliyor musun? Nasıl korkularla dolduğunu? Hun'u seviyor, seni pislik. Hun gerçekleri benden öğrensin diye mi yatıyorsun onunla?"

"Hun'la yatmadım ama yatsaydım da karşıma geçip hesap sorabilme hakkına sahip olan kişi senin gibi birinin sevgilisiyle sahteden yattığını iddia eden bir süprüntü olmazdı, biliyor musun?"

"Ne o? Bana vurmayacak mısın? Küfürlerin ve tırnakların nerede?" diye sordu gözlerime meydan okur gibi bakarken. "Hun

bana sorular sordu, bu soruları merakından değil, senin için sordu, biliyorum."

"Ee?"

"Bu adamlara ne veriyorsun da böyle tiryakin oluyorlar?"

"Aynısından mı vereceksin? Sen seversin taklit edip edip, taklit ediliyormuş gibi davranmayı."

Dişlerini gıcırdatarak sıraladığında Serkan'ın Vedat'ın yanında olsa da gözlerinin bende olduğunu fark etmiştim.

"Süp," dedim ona biraz yaklaşıp, "rün," sonra biraz daha yaklaştım ve yüzüne fısıldadım, "tü."

"Seni mahveden nasıl da sevdiğin adam oldu ama."

"Tarihi geçti bunun Özge, ilk gün gelip söylesen belki kafanı bu kez sifonu çekilmemiş bir klozete sokup kafan içindeyken yine sifonu çeken ben olurdum," dedim geri çekilerek. "Zavallısın. Şimdi ne içeceğini söyleyecek misin? Kafa yapan içkim çok ama karakter yapanını henüz icat eden olmadı."

"Erdem'e ulaşamayacaksın," dediğinde gözlerinin içine baktım. "Korhan buna engel olmayı çoktan başardı. Anlasana, seni istemiyor. Erdem'i bile ortadan kaldırdı."

"Beni mi istemiyor?" Birden dirseğimi tezgâha koyup ona yaklaşınca irkilerek geri çekildi. "O bana âşık."

"Erdem'e sana ulaşırsa onu öldüreceğini söyleyen bir adam mı sana âşık?" diye sordu titreyen bir sesle ama gözlerinde cam kırıkları görüyordum; bunu görmek beni söylediği şeylerden daha da öfkeli hale getiriyordu. Ondan etkileniyordu, karşımdaki bu sürtük ondan etkileniyordu.

"Ödün kopuyor, değil mi?" diye sorduğumda bana kaşlarını çatarak baktı. "Ömrünün sonuna kadar sevilen kadın benken, sevilmeyen kadın sen olacaksın. Bu çok zoruna gidiyor."

Özge'nin yüzüne çığ düştü. Bakışları yüzümde asılı kaldığında, birden gitarın sesi tüm mekâna yayıldı ve ikimiz de birbirimizi izlerken irkildik. "İyi geceler, Eskişehir," dedi o hoş ses. "Ben Vedat

Scanned with CamScanner

Özkaya. Bu mekânın çatısı altında seslendireceğim ilk şarkı arkadaşımın yazıp bestelediği, sevgili kekliği, çirkin kızı Kewê için."

Birden bakışlarım öyle hızlı bir şekilde Özge'den ayrıldı ki, Özge'nin gözlerimdeki son resmi kirpiklerimden kayarak yere düşüp parçalanmıştı sanki. Vedat eğilip sandalyenin altından mavi kapaklı bir kitap çıkardı ve herhangi bir sayfayı açıp yavaşça fısıldadı:

"İnsan yarasını yarasına benzettiği insanı izlerken, diğer insanların göremeyeceği çok şey görürdü."

Dudaklarım aralandı ve sonra o melodi etrafa yayıldı. Melodi kalbimin içinden bir ok gibi girip sırtımdan çıkarken Vedat elindeki kitabı kenara bıraktı.

"Kaybet beni içinde, hak etmedim ben seni." Ellerim iki yandan boşluğa düştü. "Hak etmedim ben seni. Affet beni, düşümden uyanınca başkasına git." Gözlerimi bir an olsun adamdan ayıramıyordum. "Ah, içim acıyor, serin ecelim. Ah, yalan kokuyor derin suların. Boğar kim düşe içine. Yakar kim koysa seni içine. Karanlığın peşinde kaybettim ben seni. Aklım hep gidişinde. Hiç yoktan sana bulaştım."

Melodiyle birlikte Özge elini sertçe tezgâha vurdu ama bu beni ürpertmedi bile. Arkasını dönüp gittiğini hissettim, gidişini izleyemedim bile.

"Ah, içim acıyor, serin ecelim. Ah, yalan kokuyor, derin suların. Boğar kim düşse içine, yakar kim koysa seni içine..."

Rüzgâra benzeyen bir sesi vardı.

Şarkısı bitince, dünyada yine şişman, çirkin bir cüceye döndü.

Parmaklarının arasına bir silahı yerleştirir gibi yerleştirdiği sigaranın ucunda öldürdüğü külün yüzü yere bakıyordu. Gitarını sahnenin kenarına bırakınca kalabalığı teğet geçen gözleri beni buldu. Düzgün burnuna taktığı halka, dengeli ve zayıf suratındaki hatların daha çarpıcı görünmesini sağlamıştı. Henüz yeni kabuk bağlamış bir yarayı andıran kahverengi gözlerini uzun süre yüzümde gezdirdi ve sonunda sigarasının ucundaki kül kırılarak yere düştü.

Vedat Özkaya, o gece bir şişeyi devirir gibi içtiğim şarkıyı söyleyen sesin sahibi bu adamdı.

Bana gülümsedi. Kewê'ye.

Beni tanıyordu.

Dahası, bu şarkıyı bana yalancım yazmıştı.

Kelimeler yerine oturamıyorken ve Vedat'ın gözleri doğrudan bendeyken, mekânın kapısı yeniden açıldı; alkış sesleri zamana yayıldı ve sonra Hun'un sesi kulaklarımı okşadı.

"İş," dedi bana, o an ağlayabilir, koşarak buradan uzaklaşıp Arjen'i bulmaya çalışabilirdim ama sadece başımı ağır ağır çevirerek Hun'a bakabildim.

Bana, söyleyeceklerine hazır olmadığımı bilerek ama bir anda söylemezse asla alışamayacağının farkındaymış gibi baktı.

"Altan Tanyel'in 1993 ve 1998 seneleri arasında dokuz kez fuhuştan gözaltına alındığını biliyor muydun?"

Scanned with CamScanner

9. Perde
Kılıç İkilisi

Yanarsa yakamoz, üzerine düştüğü denizi de yakardı.

Ben yakamoz değildim, üzerine düştüğüm adamı neden yakmıştım?

Bir çocuktum, altı yaşındaydım; saçlarım cennetten bile ıslaktı ve sanki bahsedilen o buz gibi ırmaklara düşüp cennette boğulmuştum. Bir çocuktum, altı yaşındaydım; önünde durduğum makyaj masasının büyük, altın çerçeveli aynasına düşen yansımamı izliyordum. Havada boğucu bir sıcak vardı, annem diğer odada ağlıyordu; aynaya düşen yansımam hareketsizdi, sanki nefes bile almıyordu.

Annemin hıçkırıkları gitgide daha da artıyor, yansımamı izlediğim sırada yansımamın da gözlerinden yaşlar akmaya başlıyordu. Elimi yüzüme götürüyordum, yanaklarıma dokunuyordum ve gözyaşları parmaklarıma buluştığında işte o âna kadar farkında olmadığım gözyaşlarının gözlerimden akışını ruhumda hissediyordum.

Annemin hıçkırıkları göğsüme dolduğunda, artık orada altı yaşında bir çocuk değildim, yirmi üç yaşında genç bir kadındım; her bir göz kırpı-

Scanned with CamScanner

şımın arkasından aldığım bir yaşın yüzüme verdiği o değişimi izliyordum. Ben altı yaşından yirmi üç yaşına kadar geldiğimde bile annem orada, yan odada ağlamaya devam ediyordu.

Yavaşça aynanın önünden çekildiğimde yansımam aynanın üzerinde kaldı ve bir an donup omzumun üzerinden aynaya doğru baktım; aynı yerde kalan yansımam orada duruyordu. Hareketsizdi, tıpkı biraz önce benim olduğum yerde beni görmeye devam ediyormuş gibi geride bıraktığım boşluğu izliyordu. Annemin gözyaşları şiddetlendiğinde ağır adımlarla kapıya yöneldim, kapının kulpunu çevirmemle eski evimizin koridoru çocukluğumun neşesi çalınmış kıkırtılarının yankısıyla inledi ama o koridorda kimse yoktu; geçmişin bıraktığı renksiz anılar vardı. Koridora çıkıp gri koridorun dar duvarları arasında ilerlemeye başladığımda, zaman en büyük düşmanmış gibi elinde bir bıçakla sırtıma diktiği gözlerini tek bir an olsun benden ayırmadan arkamdan geliyordu.

Annemin ağlayışları sessiz hıçkırıklara döndüğünde, ağladığını bildiğim odanın kapısında durup bir süre örümcek ağlarıyla kaplı, artık örümceklerin yuvası haline gelmiş eski kapıya baktım. Yavaşça kapının kulpuna dokunup, elime bulaşan tozların ağrısını ciğerlerimde hissederken öksürdüm ve sonra kapıyı usul usul araladım. Aralanan kapıyla birlikte takvim yaprakları düştükleri zeminden yukarı doğru havalanarak koparıldıkları köklere geri tutundu ve zaman geri çekilen bir dalga gibi beni içine çekerek geçmişle alabora olmama neden oldu.

"Anne," diye fısıldadığımda ağlama sesi kesildi, karanlığa gömülen odanın içinde annemin değil sesi, nefesi bile yoktu. Gözümün alışması için izleyerek önünde beklediğim karanlık beni içine çekmeye başladığında, koridoru arkamda bırakarak içeri bir adım attım ve sanki tavandan zemine doğru bir sahne ışığı düştü. Dar bir şekilde başlayarak zemine doğru genişleyen bir daire dönüşen o ışığın altında gördüğüm adam, donup kalmama neden olurken, dudaklarım yavaşça aralandı: "Baba?"

Babam orada, kahverengi bir gömleğin içinde, bir eli siyah kumaş pantolonunun cebinde öylece dikiliyor, bir elinde purosunu tutarken karşısında biri varmış gibi boşluğa dikkatle bakarken başını sallıyordu. Beni görmesi umuduyla karanlığa doğru bir adım daha atarak ışığın altındaki babama sesimi duyurmak ister gibi seslendim.

"Baba?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ne yap ne et o çocuğu bul."

Bir an durdum, benimle konuşmadığı bana bakmayışından bile belli oluyordu ama karşısında her kim varsa, ışık sadece babamı altına aldığından karşısındaki kişinin yüzünü göremiyordum. Sesi bile yoktu. "Başıma iş açmasın," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Annesinin takma adını da değiştirin, Deniz olmasın. Sevdiğim kadının ismiyle öyle bir kadına sesleniliş istemiyorum."

Duyduklarım beni bir hortumun içine çekmeye başladığında kaşlarımı çatarak babama bakıyordum, beni görmüyordu.

"Çocuk çok küçük, ağzını açıp annesinin eve uğramadığını falan zırvalarsa çocuğu annesinin elinden alırlar," dedi babam sigarasını dudaklarına yaklaştırırken. "Kadın oğlum olmazsa çalışmam diyor, uğraştırma beni. Bul işte. Kaçmış velet."

Bahsettiği kişinin yeşil gözlerini hatırladım, bana bakışlarını, dudaklarında her zaman tam olarak doğrulmayan başı öne eğik tebessümü.

"Singapurlu kızları ne yaptın?" diye sordu babam onu karanlıkta izleyen belirsiz kişiye. "İyi iyi, sen kalacakları yerleri ayarlarsın. Bu gece kendi işimin başına dönmem gerek." Durup ensesini kaşıdı. "Şu oyuncak mağazası kaça kadar açıktı? Kızıma oyuncak alayım." Karşısındakine gülerek diğer sigaranın külünü yere silkti. "Beş yaşına girdi dün. Göremedim çirkinimi."

Gözlerimden dökülen yaşları avuç içlerimle silerken burnumu çekip, karşımda duran şeytana baktım. Sırtından akıp yere sürünen kanatları ona tanrının verdiğini düşündüğüm zamanlar geçmişte kalmıştı ama keşke o kanatları ona bıçak gibi saplayanın şeytan olduğunu hiç bilmeseydim.

"Ha? Şu Doğulu kızın çocuğunu mu diyorsun?" diye sordu karşısındakine. "Okuldaki diğer veletlerin anneleri çocuklarına bunun annesi o yolun yolcusu, bununla oynamayın demişler." Babam sıkıntılı bir nefes verdi. "Hergele de küçük, anlamasa da illaki zorbalık görmüştür. Ondan kaçmıştır. Bulun o çocuğu."

Birden ışık sönünce babam o karanlığın içinde sesiyle birlikte yitip gitti.

Scanned with CamScanner

Kollarımı bedenime kendimi zamandan korumak istiyormuş gibi sardığımda gözlerimden durmaksızın yaşlar akmaya devam ediyordu.

Işık bu kez odanın başka bir yerinde yanarak bir başka bedeni halesi altına altında bakışlarımı güçsüz bir şekilde ışığın altındaki yüze çevirdim.

"Sibel," dedi sarışın bir kadın, iri yeşil gözleri bana bakıyordu ama benimle konuşmadığını biliyordum. Bir an kadına bakakaldım. Dip boyası gelmişti, muhtemelen özünde esmerdi. Uzun bukleli sarı saçları göğüslerine doğru akıyordu. Teninde parlayan sim parçalarını görüyordum. "Ardiğime oyuncak araba aldım." Gülümseyerek timsah derisinden yapılma çantasının fermuarını açarak küçük bir oyuncak araba kutusunu çantanın içinden çıkarıp bana baktı. Gözlerimden yaşlar boşalırken yüz hatları hemen hemen Korhan'ınkine benzeyen yeşil gözlü kadını izliyordum. Kadın buruk bir gülümsemeyle oyuncak araba kutusuna baktı. "Biliyor musun, kendi başına yemeği ısıtmayı öğrenmiş. İskemlesine çıkıp yapıyor."

Gözlerimden yaşlar boşalırken dudaklarım büküldü, birden dizlerimin üzerine düşüp kafamı kaldırdım ve karanlıkta olmama rağmen beni izliyormuş gibi hissettiğim yeşil gözlere baktım. Sanki o da her an ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Sibel," diye fısıldadı bana bakarak. "Ardik beni affeder mi?"

Ellerimi avuç içlerimi açarak yere vurup şiddetle ağlamaya başladığımda Deniz takma isimli Behr artık sessizdi. Sadece beni izliyor, sanki beni görüyordu. Alnımı soğuk zemine bastırdım ve saçlarım yere serildi. İçimden bir şeyleri ağlayarak atmaya çalışıyormuş gibi hıçkırmaya başladım. Öyle çok ağlıyordum ki, zaman bile geri çekilip bana doğrulttuğu bıçağını yere indirmişti.

Sıcak bir el kürek kemiklerime dokunduğunda derin bir iç çekerek ağlamaya devam ettim. Birinin hemen önümde dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettim. Beni omuzlarımdan kavrayarak kaldıran kişiye baktığımda, şimdi ikimiz da o ışığın altındaydık ve karanlık etrafımızı gece gibi sarmıştı. Yeşil gözlerin sahibi kırmızıya boyalı dolgun dudaklarının ev sahipliği yaptığı o buruk gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

"Ardiğimi affeder misin?"

"Söylesene, Behr," dediğimde ağlamaya devam ediyordum. "Ardiğin beni affedebilecek mi?"

Zaman, beni içinden kan gibi tükürdüğünde, şimdi, şu anda, gözlerimde Hun'un yansıması parlıyor, sesim ruhumdaki alevlere yakalanmış gibi yanarken sadece Hun'a bakıyordum. Kelimeleri zihnimin içindeki cehennem kazanlarının harlanmasına neden olmuştu. Duyduklarım bir yangın olup yakmaya içimden başladığından, ruhumdan tüten o karanlık dumanlar düşüncelerimi boğuyordu.

"Biliyor muydun?" diye sordu ve ekledi, "bilmiyordun."

"Devam et," dedim sadece.

"Altan Tanyel, 1990 yılında bir gazino işletmeye başlamış," dediğinde sakince başımı salladım. "1991 yılında bu gazinoda bazı yasal olmayan şeyler döndüğü konusunda ihbar edilmiş." Hun bana sakince anlatırken nabzımı ölçmek ister gibi yüzümü dikkatlice izliyordu. "Geneli yabancı uyruklu olmak üzere birçok kadın bu gazinoda ve gazinonun başka şehirlerdeki kollarında çalışmaya başlamış."

Annem gibi bir kadın olmanı istedim.

Gözlerimi Hun'dan ayırmıyordum, yorum yapmıyordum, sadece ona bakıyordum.

"1993 ve 1998 yılları arasında birçok kez gözaltına alınmış," dedi Hun. "Kansere yakalandığında bu işlerden elini ayağını çekmeye karar vermiş ama bu kez bu işler ondan elini çekmemiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ortakları bu işin içinden öylece sıyrılıp gitmesine izin vermemişler," dedi Hun, "bu yüzden hastalığının son evrelerini senden uzak geçirmeye karar vermiş. Hem seni onsuzluğa alıştırmak istiyormuş hem de bu işin sana ve annene sıçramasından korkuyormuş." Duyduklarım zehir olup kanıma karışırken Hun'un tüm bu olanları nereden öğrendiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Scanned with CamScanner

"Babam rezalet biriydi yani, öyle mi?" diye sorduğumda Hun'un yüzündeki kan çekildi ama cevap vermedi. Sadece bana baktı. "Babam bir pezevenkti, öyle mi?" Bunu yüksek sesle sormuş olmalıyım ki Serkan'ın bizden uzakta olmasına rağmen gözleri sertçe bize doğru döndü.

"Sessiz ol," dedi Hun sakince. "Babanın en yakın arkadaşıyla irtibat kurdum."

"Ne? Öyle biri mi var?"

"Varmış. Bu işlere hiç girmese de babanın çok yakın arkadaşlarındanmış." Derin bir nefes aldı. "Bu saate kadar onun yanındaydım. Baban için herhangi bir sonuç bulabilir miyiz diye arşive inmesini istediğim arkadaşım babanın arkadaşına kolayca ulaştı. Arşivlerde baban ve ikisinin fotoğrafları da var. Babanın açtığı normal bir mekânın önünde çekilmiş bir fotoğraf bu."

"Babam sadece... Zengin bir adamdı," dedim ve sonra durup bomboş gözlerle güldüm. "Babam fuhuş yaptırıyordu, öyle mi?"

"Evet," dedi Hun.

"Arkadaşı başka neler anlattı?"

"Arkadaşı seni de görmek istiyor."

Yutkunmak güçleşirken, "Peki," dedim ve yavaşça sordum. "Babam ve Korhan arasındaki..."

Hun sessizce, "Korhan'ın annesinin mesleğini biliyorum," deyince birden başımı önüme eğdim. "Muhtemelen bağlantı buradan geliyor."

Gözlerimi boşluktan çekmeden güçlükle yutkundum ama sanki her an ağlayacakmışım gibi ağzıma kadar dolu hissediyordum.

"Yani babam onun annesini mi pazarlıyordu?" diye sordum açıkça.

Hun, "Şunu dillendirip durma," dedi sertçe. "Çıkalım buradan. O adam birçok şeyi biliyor olabilir."

"Korhan'ın yüzünü babam o hale getirmiş," dediğimde Hun'un bunu sabah duyduğunu zaten biliyordum. "Bu işin içinde başka

şeyler de var, Hun." Kafamı kaldırıp Hun'a bakarken hiç olmadığım kadar güçlü göründüğümü biliyordum ama hayır, işler kalbimin derinliklerinde aslında hiç de öyle değildi.

"Evet," dedi.

"Peki sen." Çalan müziğin sesimi kısıtlamasından dolayı aramızdaki tezgâha doğru eğilip ona yaklaşmaya çalıştım. "Onun annesinin... Yani bu kadar ayrıntıyı nereden biliyorsun?"

"Diyar Alacahan'ı Antalya'da herkes tanır," deyince suspus oldum. "Ve tek bir kızının olduğunu, kızını da neden reddettiğini herkes bilmese de bazı aileler bilir."

"Sen o ailelerden birindensin," dediğimde sadece başını salladı.

Ayakta duramayacak haldeydim ama etrafımda öyle çok insan vardı ki, uğuldayan kulaklarıma, titreyen ayak bileklerime rağmen tezgâha tutunarak dimdik durmayı başarabildim. Bir şekilde duyduğum her şey yalan olsun istiyordum. Bir yanlış anlaşılma... Bahsedilen Altan Tanyel benim babam olmasın, bir karmaşada kim vurduya giden ben olmuş olayım. Mümkün müydü? Bu mümkün değildi. Zihnimdeki sarılar bile bana gerçeği haykırıyordu.

"Fotoğrafı görmek istiyorum," dedim yavaşça. "Babam ve arkadaşının fotoğrafını." Gözlerim Hun'u buldu. "İsim benzerliği olamaz mı?"

"Babanın mezarı bile bu şehirde," dediğinde güçlükle yutkundum. "Bu şehirde nasıl bir adam kalkıp *onunla* aynı adı soyadı taşıyan birinin arkadaşı olduğunu iddia edebilir?" Derin bir nefes aldı. "Üstelik... Arşive indim."

"Yine de o fotoğrafı görmek istiyorum."

Hun, elini paltosunun içine atarken boğazımda bir düğümle gözlerimi gözlerine dikmiş onu bekliyordum. Paltosundan uzun, beyaz bir mektup zarfı çıkarıp bana uzatınca başta tereddüt etsem de elimi uzatıp o zarfı ondan aldım. Zarfın zaten açık olan üçgen formundaki kısmını havaya kaldırıp ters bir şekilde duran fotoğrafı zarftan çıkardım.

Scanned with CamScanner

Bakışlarım omzumun üzerinden şarkı söylemeye devam eden Vedat'a kaydı, bana bakıp bakmadığını kontrol etmek için ona bakı- ğım sırada fotoğraf titreyen parmaklarımın arasında duruyordu. Ve- dat'ın bana bakmadığından emin olunca gözlerim fotoğrafa indi ve fotoğrafın sırt kısmına mavi dolma kalemle yazılmış notu okudum.

Can dostumla, 1995

Fotoğrafın ön yüzünü çevirdiğim an, gözlerim birden kısıldı ve kirpiklerimin arkasında bekleyen yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. İki adam birbirlerinin omuzlarına kollarını atmış sarılıyorlar, arkala- rında henüz kurdelesi kesilmemiş bir mekânın camında yansımalan duruyordu. Ve bu adamlardan biri benim babamdı.

Altan Tanyel'di.

Elimdeki fotoğraf parmaklarımın arasından bir tüy gibi süzüle- rek tezgâhın üzerine yüzükoyun düştüğünde bakışlarım fotoğrafın sırt kısmındaki el yazısında asılı kaldı.

"Onu mahveden kişi benim babamdı," diye fısıldadım, sesim bir yangın olup zamanı tutuşturduğunda, yutkunmak bir bıçağı bü- tün olarak yutmak gibiydi. "Bildiklerim bana bu kadar yettiyse, bil- mediklerim?.." Hun'a baktığımda, gözlerini benden kaçırıp sıkıntılı bir nefes verdi. "O adamı ne zaman görebiliriz? Yani beni görmek istediğini söylemiştin." Sesimin titrediğini fark ettiğim anda sustum ama Hun bana her şeyin farkında gibi bakıyordu.

"Buradan çıktığımızda direkt gidebiliriz," dedi Hun, bu kadar hızlı olmasını beklemediğimden ona kuşkuyla baktım. "Adam uyu- muyor, kıraathanesi var, orayı işletiyormuş artık," dedi. "Sabaha kadar orada oluyor."

"Serkan yerime bakamaz mı?" diye sorduğumda Hun gözlerini gözlerimden çekmedi.

"Bakar ama önce bir durup nefes alamaz mısın?"

"Ama..."

"Burası benim," dedi birden Hun. "Sen istersen şimdi kapatı- rım. Ama dur, bir sindir."

"Teşekkürler," dediğim anda gözlerim Vedat'a kaydı ve bizi izlediğini görüp kasılarak bakışlarımı Hun'a çevirdim. Hislerimin esiri gibi hissediyordum. Sanki şu an ben *ben* değildim, bir histen ibarettim. Yürüdüğüm yerde ateşler beni takip eden dev sıcak dal- galara dönecekti ve zaman da dahil olmak üzere herkesi ve her şeyi altında bırakacaktım.

İçimden bir ses, Vedat'ın gözlerinin bana boşuna dokunmadığı- nı söylüyordu. Şarkının sözlerini hatırladım, sonra babamın fotoğ- raftaki yüzünü, Korhan'ın satırlarını ve mezar taşının önünde sarf ettiği cümleleri...

Ayakta durmak güçleştiğinde, "Gitmek istiyorum," dedim bir- den. Hun'un gözleri bendeydi ama buna aldırış edemeden bar tez- gâhının ahşap kapısını havaya kaldırıp bar tezgâhının arkasından çıktım. Sırtımdaki bütün kemikler birbirlerinin üzerine yığılıp sıkış- mışlar gibi sızlıyordu. Hun parmağıyla Serkan'a küçük bir hareket yaptı ve ben o esnada çantamı alma gereği bile duymadan mekânın çıkışına yöneldim.

Mekânın dışına çıktığım an, karların gitgide çoğalarak oluştur- duğu yığıntının içinden geçip derin nefesler alarak Garaj'ın arka ta- rafına doğru yürümeye başladım. Her derin nefeste ciğerim sızlıyor- du. Aldığım nefesler bir haykırış gibi duyulurken elimi boğazıma götürdüm. Güçlükle nefes aldığımı fark ettiğimde kafamı havaya kaldırdım ve dökülen kar tanelerini yüzümün derisinde hissettim.

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Aldığım hiçbir nefes birikip ciğe- rime inmiyor, nefes alabilmek gitgide daha da zor bir hal alıyordu. Arkamdan birinin geldiğini hissettim ama dönüp bakamadım, elim boğazımda yavaşça öksürerek eğilip yerdeki beyaz birikintiye bak- tım. Cehennemin ateşinden asıl şimdi geçiyordum ve biliyordum, cehennem buraya kadar değildi; cehennem asıl buradan sonrasıydı.

Hun, "Sakinleş," diyerek koluma dokununca doğrulmaya çalış- tım ama ayaklarım boşaldığı için neredeyse yere kapaklanıyordum.

Scanned with CamScanner

Hun beni belimden kavrayarak doğrultup kendine doğru çevirdi. Gecenin içinde bir çift parlayan çakır renk gözü gördüğümde yutkundum ve yutkunuşum boğazıma sarılmış eller gibi beni daha da boğdu. Hun beni kollarının arasına çektiğinde artık karşı koyabileceğim bir konumda değildim. Kollarını bedenime sararak beni göğsüne bastırdı ve bir an bunu yadırgasam da aldığım nefes bana yetmediğinden tek yapabildiğim gömleğinin kumaşını avucumun içine almak oldu.

"Babam yapmış olmasın," dediğimde Hun beni daha sıkı sardı; sokak bomboştu, içerideki müziğin sesi belli belirsiz etrafa yayılıyor ve kar taneleri döne döne düşmeye devam ediyordu. "Ona bu hasarı benim damarlarımda dolaşan kanın sahibi bırakmış olmasın."

"Öğrenmek istediğine emin misin?" diye sordu, onun da kalbinde gitgide daha karanlıklaşan şüpheler olduğunu bu sorusundan anlamıştım. Avuçlarımın arasındaki kumaşı daha sıkı kavrayarak alnımı Hun'un sert göğsüne vurdum. Ağlamıyordum ama ağlamaya başlayacak olursam kurumuş okyanus çukurlarını ağzına kadar dolduracaktım.

"Ben öğrenmezsem o bunları yaşamamış sayılmayacak ki," dediğimde Hun anlayışlı bir mırıltı çıkardı. Bir süre hiç konuşmadım, o da konuşmadı ve kollarının arasında beni sıkıca tutmaya, beni sarmaya devam etti. İhtiyacım olan bu şefkat miydi bilmiyordum ama başım dönüyor, midem bulanıyordu; beni kollarının arasından boşluğa bıraktığı an dizlerimin üzerine çöküp öğürecek ve boşluğu kusacakmışım gibi hissediyordum.

"Sikerim ulan yedi sülaleni!" diye bağırdığını duyduğum anda gözlerim irileşti ve çok geçmeden Hun sırtından aldığı darbeyle beni önüne katarak yanımızdaki duvara yaslandı. Beni serbest bırakmasıyla, korkuyla geri çekilip ona arkadan saldıran Korhan'a dehşet içinde bakakaldım. Gözleri kan çanağıydı, göğsü öfkeyle harlanıyor, öyle hızlı inip kalkıyordu ki şaşkınlık bir mürekkep olup içime boşaldığında hiçbir şey söyleyemedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hun yaslandığı yerden öne doğru çıkıp Korhan'a öfkeyle bakarak. Korhan, tam ona saldıracaktı ki

korkuyla bir adım geri attım ve o an boğazımdan bir korku çığlığı kaçtı. Korhan donup kaldığında şimdi o yeşil gözler Hun'da değil, bendeydi. Ellerimi ağzıma götürüp ona şaşkınlıkla baktıysam da o gözler uzun süre bende kalmadı, lezâ yeşili gözler benden taşınırken duraksamadı bile. Hun'a saldırmak için ikinci kez atağa geçtiğinde, Hun hiçbir şey yapmadan ona bakıyordu.

"Ona nasıl dokunursun lan?" diye sordu Korhan, sesindeki parçalanmış öfkenin sivri kenarları kalbime batıyormuş gibi hissediyordum. "Yedi ceddini sikerim senin, o ellerini koparırım!"

Hun'un suratının ortasına bir yumruk indirmesiyle, Hun sendeleyerek geriye doğru savruldu ama bu yumruk her ne kadar güçlü olsa da Hun'u yıkmaya yetmedi. Sadece saniyeler içinde birbirlerine girdiklerinde ellerim boşalmış halde onlara bakakalmıştım.

"Ne yapıyorsunuz? Durun!" diyerek araya girmeye çalıştığımda, Hun beni koluyla geriye doğru iterek onlardan uzaklaşmamı sağladı ve bu dokunuş Korhan'ı daha da harlamış olacak ki Hun'u yakalarından tutup duvara savurdu.

Durmadı, Hun'u yakalarından kavrayıp duvara yaslı halde sarsarken, "Ona elini süremezsin!" diye hırlıyordu ama Hun ona karşılık bile vermiyordu.

"Yapma," diyebildim Korhan'a arkadan yaklaşırken. "Durun, lütfen. Polisi aratacaksınız bana!"

"Ne o? Kıyamıyor musun lan buna?" diye sordu Korhan, Hun'un yakalarını bırakmadan.

Hun, sakince Korhan'a bakarken, "Senin kafanı yeni bir besteye hafa patlatıyormuş gibi patlatırdım," dedi sakince, Korhan duraksayıp gözlerini ona çevirdi. "Patlatırdım da senin canını değil, onunkini yakarım."

Korhan bir an duraksadı ama elleri hâlâ Hun'un yakalarındaydı. Birkaç müşteriyle eş zamanlı olarak Rafet ile Osman da dışarı çıkmışlardı. Rafet'in Korhan'a doğru ilerlediğini görünce bir an Rafet'e doğru döndüm ama Hun elini yavaşça kaldırarak Rafet'i durdurdu. Korhan burnundan sert nefesler vererek öfkeyle Hun'a

Scanned with CamScanner

bakarken, Hun onun aksine çok sakindi, ruhsuzca sadece Korhan'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Korhan," dedim sakince, bir an adımı dilimden duymak onu duraksattı ve bana bakacak gibi oldu ama bana bakmadan başını tekrar Hun'a çevirip o delici gözlerle Hun'u izlemeye devam etti. "Korhan, bırak onu."

"Bıraktır lan," dedi Korhan bana ama gözleri hâlâ Hun'daydı. "Hadi bana bu yavşağı bıraktır."

Vedat, toplanan kalabalığın içinden çıkıp, "Korhan," dedi sakince.

"Sus lan," dedi Korhan doğrudan Hun'a bakmaya devam ederken. "Sen kimin kedisine pisi pisi diyorsun lan?"

Bir an şaşkınlıkla dolsam da sonunda onlara doğru ilerleyip Korhan'ın kaskatı olmuş omzuna dokunarak, "Bırak onu," dedim sakince.

"Nurşan bana böyle dokun ve dünyayı yak de, dünyayı yakayım. Ama bana bu herife vurmayayım diye dokunacağına al beni ayaklarının altına tekmele lan." İçimi acıtan cümlesinin devamında omzunun üzerinden kan çanağı yeşil gözleriyle bana baktı. "Yapmadığın bir şey değil. Al beni ayaklarının altına tekmele ama başkası için beni çiğneyip geçme."

"Seni çiğnemiyorum," dedim, "çiğneyip geçmiyorum."

"Geçmiyor musun?" diye sordu yavaşça.

"Hayır." Elimi omzundan çekmeden ona dokunmayı sürdürürken gözlerinin içine baktım. "Bırak."

"Bu senin evinde uyudu."

"Sızdı," dediğimde bana dikkatle baktı. "Sarhoştu, uyumadı."

"Uyumadı mı?"

"Uyumadı," dedim yavaşça.

Yavaşça başını sallarken kaşları düşmüştü. "Uyumadı."

"Uyumadı, evet," dedim ve bir elini tutup yavaşça Hun'un yakasından çektim. "Bırak." Elini tekrar Hun'un yakasına koyunca gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Uyumadı Korhan, bırak."

"Çiğnemedin mi beni?"

"Çiğnemedim seni, bırak."

Ellerini Hun'un üzerinden çekip, dağılan kalabalığın yarattığı o sessizlikte kaşlarını çatarak, ayık olmadığı belli olan bir sesle, "Sen iş için mi geldin lan Eskişehir'e?" diye sordu.

Hun, dudağına bulaşan kana rağmen yavaşça gülümsedi. "Sen ne için geldiysen, onun için geldim."

Korhan dişlerinin arasından, "Anan için geldim," dedi sertçe.

Hun, "O zaman Antalya'ya dönmen gerek, annem orada," deyince bir an şaşırdım. Korhan'ı karşı bir atakla annesinden vurmuş, direkt böyle düz bir cevap vermişti.

Korhan'ı kapüşonlusunun şapkasından çekerek, "Gel şuraya," dedikten sonra Hun'a baktım. "Lütfen kusura bakma."

"Baksın," dedi Korhan sertçe.

"Sus bir," diye hırladım ve tekrar Hun'a döndüm. "Sarhoş."

"Değilim ben sarhoş, ot içtim ben."

"Aferin, biraz daha bağır da polisler elden ayaktan alsın seni," dedim sadece düz bir sesle. Hun'a baktım. "Seni arayacağım."

"Telefonun çalarsa ve bu kızın adını görürsen, açtığın an o telefonu götüne sokacağını unutma," dedi Korhan işaret parmağını sallayarak.

"Eh, yürü be!" Onu çeke çeke sokağın diğer ucuna yürütmeye başladığımda büyük avuçlarıyla durmadan yüzünü sıvazlıyor, homurdanarak arkasına bakmaya çalışıyordu ama buna engel oluyordum.

Sonunda boş bir sokağa girdiğimiz anda onu sertçe duvara itip, "Ne oluyor sana?" diye bağırdım; içimde ona sarılıp her şeyin üzerini kendimle örtme isteği vardı.

Scanned with CamScanner

"Ne olmuş?" diye sordu karanlıkların içindeki yüzüyle.

"Ne diye vuruyorsun adama?"

"Dua etsin yatırıp sikmedim onu."

"Neyin derdindesin sen hâlâ?" diye sordum bu kez ciddi gözlerle ona bakarak. Benim kimin kızı olduğumu bildiği halde, neden hâlâ peşimdeydi? Beni seviyorsa ki bunu söylemese de kalbim biliyordu, neden seviyordu? Madem onun yüzüne bu izleri bırakan benim kanımdan biriydi, madem onun annesi benim kanımdan birinin kurbanıydı, neden beni seviyordu? Ona bir adım yaklaştığımda, sırtı duvara yaslı şekilde gözlerini indirerek yüzüme baktı. "Neden bırakmıyorsun peşimi?"

Sadece omuz silkti, gözleri hâlâ bendeydi.

Yavaşça fısıldadım: "Neden bana bunu yaptın?"

"En başında sorsaydın, günlerce bildiğini saklayacağına," dedi umursamaz bir sesle ama gözleri hiç de umursamaz değildi; lezâ yeşili gözleri yüzümün ortasında yangın yeriydi.

"Şimdi sebepleri söylemez misin bana?"

"Sebepleri mi?" diye sordu kısık, aklını karıştırdığını ortaya seren karmaşık bir sesle.

"Benim peşimi neden bırakmıyorsun?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Bırakamıyorum lan."

"Bana her şeyi anlatırsan seni öperim," dediğimde bir an donup kaldı. "Şimdi, her şeyi. Hiçbir şey saklamadan anlatırsan seni öpeceğim."

Yeşil gözleri gözlerimden ayrılmadı, bakışları yüzümden dudaklarıma aktı, sertçe yutkundu ama tekrar gözlerime baktığında bu kez daha iradeli görünüyordu.

"Peki sana her şeyi söylesem," deyince bu kez donup kalma sırası bendeydi, "beni yine sever misin?"

Kalbimin atışları göğsümün derinliklerine gömüldü. Bakışların yüzünden ayrılmadı, hemen arkamızdan bir araba geçip giderken

ların ışıkları bizi aydınlattı ve sonra tekrar karanlıklar tarafından kavrandık.

Sen nasıl o adamın kızının seni sevmesini istersin, Korhan?

"Sever miydin?"

"Bu soruyu niye soruyorsun?" diye sordum.

"Seni ömür boyu uzaktan izlesem de olur, yeter ki beni sevdiğini bileyim."

"Böyle konuşma," diyebildim.

"Neden?"

"Seni sevmek ne kadar zor, bilmiyorsun," diye fısıldadım.

Yavaşça güldü ve konuştu:

"Sen seni hiç sevmemişsin, o yüzden asıl zor olanın ne olduğunu bilmiyorsun."

"Ne?" diye soracaktım ki birden eli belime kaydı, büyük avucu belime baskı uygularken bedenimi bedenine yasladı. Nabızlarımız birbirine kördüğüm sarmaşıkları gibi dolandığında, kafamı kaldırıp gözleriyle buluştum ve dudaklarının arasından dökülen nefesi yüzümde hissettim. Yavaşça kafasını eğmesi, geri çekilmemle çarpışarak bir yangına dönüştüğünde artık dudakları dudaklarımdaydı.

Bir yalanın dudaklarını öpüyordum, o yalanın hayatındaki en acı gerçek olarak o yalanın dudaklarında yeniden kalbim atıyor, yeniden diriliyor, yaşamaya başlıyordum. Kaşlarını çattığını hissettim ama beni öpmekten vazgeçmedi. Diğer elinin havaya kalktığını fark etmemle avucunu yanağımda hissetmem bir oldu. Başını sağa doğru eğdiği an yutkundum ve dudaklarımız birbirine karışan iki farklı renk gibi yoğunlaştı.

"Nurşan," dedi dudakları dudaklarıma teması sürdürürken. Belimi serbest bırakıp boşluğa sarkan elimi kaldırarak kendi yanağına bastırıp dudaklarıma doğru konuştu: "Sorun olmasın."

Gözlerimin kenarları yaşlarla dolduğunda dudaklarına doğru fısıldayıp avucumun içinde izlerini hissettim: "Hiçbir zaman sorun olmadı."

Scanned with CamScanner

Bu konuda yalan attığım falan yoktu. Hiçbir zaman sorun ol-
mamıştı. Onun yüzü hiçbir zaman benim için sorun değildi. Aynaya
baktığında neye rastlıyordu bilmiyordum ama ben ona baktığım-
da, aynada gördüğü şeye rastlamıyordum; hiçbir zaman rastlama-
mıştım. Kelimeler ikimizi de ağrıtan yaralara dönüştüğünde onu
öptüm ve o da en büyük ihtiyacı buymuş gibi öpücüğüme karşılık
verdi. Öpüşmeyi başlatan her ne kadar o olsa da, ruhum zincirleri-
ni kırdığında bu defa öpüşmeyi devam ettiren ben olmuştum. Onu
büyük bir açlık, geçen zamanın bıraktığı yaraların üzerini kapatma
isteğiyle sadece öptüm ve o da bana karşılık verirken hiç pasif dav-
ranmadı. Açlık, zihnimdeki o pervasız karmaşayı ateşlerinin içine
alarak yakmaya başladı ve gözlerimde akmak için hazırda bekle-
yen yaşlara meydan okuyarak avucumu yüzündeki ize tamamen
bastırdım.

Bu izi ona veren benim kanımdan biriydi ve tam şu an tüm da-
marlarımı bir lavaboya uzatarak kesip içindeki kanları boşaltmak,
lavabonun giderinden yavaşça kaybolan kan nehrini izlemek isti-
yordum. Korhan beni belimden kavrayıp birden önüne katarak
duvara yasladığında, şimdi sırtı duvara yaslı olan kişi bendim ve
önümü kapatan onun bedeniydi.

Bakışlarımı kaldırıp üzerime gece ile birlikte çöken adama bak-
tım. Çenemi kavrayarak kafamı kaldırdı ve birden açlıkla dudakla-
rıma yapıştı. Çenemi kavramaya devam ettiği sırada onun dilini ağ-
zımın içinde hissedip gözlerimi yumdum. Ellerim kapüşonlusunun
kumaşına kaydı, kapüşonlusunun kumaşını avucumun içlerine ala-
rak sıktım. Kafasını yavaşça sağa yatırarak beni daha derin bir şekil-
de öpmeye başladığında nefesim içimde kaybolmuş bir kız çocuğu
gibi yönsüzce hareket ediyor, kalbim çatlayacakmış gibi sıkışıyordu.

Ona neler yapıldığını bilmek istiyordum; onun bana bunu ne-
den yaptığını daha iyi anlamak istiyordum. Belki ömür boyu bana
yaptığı şeyi içten içe sindiremeyecektim. Belki de sebeplere ihtiya-
cım vardı. Ya da belki bu sebepler, içimdeki cehennemi donduraca-
ğına daha da harlandıracaktı. Dişlerimi farkında olmadan dudakla-
rına sapladığımda Korhan'ın karanlık iniltisi kulaklarımı gıdıkladı

ve kumaş parçasını avucumun içinde daha da sıkı bir şekilde kavra-
dım. Ellerimi kumaştan ayırmak ister gibi bileklerimden kavradı ve
saniyeler üzerimize gökyüzünden düşen kar taneleri gibi yayılmaya
başladığında gözlerimi aralayıp karanlık silüetine baktım. Kar tane-
leri saçlarının arasına tutunuyor, gözlerini sıkıca yummuş beni sert-
çe öpüyordu. Ellerimi bileklerimden sıkıca kavramış halde tuttuğu
sırada kollarımı havaya kaldırdı ve duvara bastırdı.

Ben daha ona boynumu sunup beni öpmesi için fırsat verme-
meşken dudakları dudaklarımdan kayarak çeneme indi, çenemdeki
çukuru öptü, ısırdı ardından dudakları yavaşça çenemden boynu-
ma doğru aktı. Boğazımda kızgın ateşte pişmiş bir demir dolaştırı-
lıyormuş gibi inleme isteğiyle kasıldığımda dudaklarını boynum-
daki damarda bekletti ve geri çekmeden orada yavaşça fısıldayarak
konuştu:

"Hak etmedim ben seni."

Yutkundum, o da yutkundu ve dudaklarını boynumdan çekme-
den yavaşça gerdanıma kadar indirdi. Gözlerimi ondan alamadım.
Tek omuzlu kazağımın açıkta bıraktığı çıplak kolum kar taneleri
düştükçe soğuyup buza dönmüş olmalıydı ama hissetmiyordum,
sanki bedenim sadece yanıyordu. Korhan dudaklarını omzumun
başına sürtüp çıkıntıyı öptü ve nefesini boynuma sızdırdı.

"Seni içimde kaybettim," dediğimde kafasını kaldırıp karanlık
gözlerle yüzüme baktı ama gözlerini bastıran karanlığa rağmen gör-
düm. "Tekrar buldurma kendini."

Dudaklarını yavaşça birbirine bastırırken kafasını benden usul-
ca uzağa taşıdı. Önümde dimdik durduğunda şimdi kafasını kaldı-
rarak ona bakma sırası bendeydi.

"Senden uzak durabilseydim, yani bu mümkün olabilseydi,"
dediğinde sakince onu izliyordum ve onun da sesi tıpkı benim onu
izleyen gözlerim gibi sakindi, "seni geride bırakabilmek ya da ar-
kanda kalabilmek, tüm bunlar mümkün olabilseydi evet, yapardım.
Seni özgür bırakırdım. Ama ben kendi içimde bile senin tutsağınım,
seni özgür bırakmamı nasıl beklersin, Nurşan? Kötü biriyim, biliyo-

Scanned with CamScanner

rum. Seni kandırdım, bunu da biliyorum. Sen de biliyorsun. Tüm bunları ikimiz de zaten biliyoruz. Gidemediğimi biliyorsun. Seni içimden gönderemediğim gibi artık yanımdan da gönderemiyorum ben."

Yutkundum, o da yutkundu ama susmadı, konuştu, sanki benim konuşmamı istemiyordu; duyacaklarını kabullenmek zorunda kalmak istemiyordu.

"Şimdi onurumu ayaklar altına alsan, gururumu yere yatırıp avuç avuç toprağı üzerine de atsan, ben sen de farkındasın ki seni bırakamıyorum. Yine geleceğim arkandan. Belki on gün, on beş gün hiç aramayacağım, hiç özlemedim gelmeyeceğim sanacaksın ama ben aylar bile geçmiş olsa sonunda dayanamayıp o sıktığım son dişi de kıracak ve sana geleceğim."

"O zaman neden?" diye sordum yavaşça ve bu soru onu benden bir adım uzağa taşıdı. Bana bir adım geriden dikkatle baktı, neyi soracağımı biliyor gibiydi. "Neden bana bunu yaptın?"

"İlk gün, öğrendiğin gece sorsan anlatırdım ama sustun," dedi bozuk plak gibi. "Günlerce sustun."

"Senden duymak istedim," dediğimde bana baktı. "Bildiğini bildiğini biliyordum. Beni önüne oturt ve her şeyi anlat istedim. O an bana her şeyi anlatan sen olsaydın, vereceğin sebepler bir su bardağını bile doldurmayacak kadar içi boş sebepler olsaydı bile seni affederdim."

"Sana bunları sadece canım istediği için yaptığımı bile söylesem, o an sana bunu söyleyen itiraf eden ben olduğum için beni affederdin, biliyorum," dedi sakince.

"Tüm bunları biliyorken, neden öyle yapmadın o zaman? Şimdi peşimde dolaşmana gerek kalır mıydı? Kendinle bile çelişiyorsun."

"Söyleyemezdim," deyince birden duraksadım ve sabah mezarlıktaki halini hatırlayıp yutkundum. Evet, söyleyemezdi. Çünkü yaptığı her şeye rağmen beni babamdan koparmak istemezdi; söyleyemezdi çünkü babamı yenmek isterken yendiği ben olayım

istemezdi. Soru sormamam onu şaşırtmış gibi bir süre yüzüme bakıp sonra sessiz kalıp başını önüne eğdi. "Başkasıyla mı olacaksın?"

"Niye soruyorsun?"

"Bilmem, öyle soruyorum," dedi ama asıl cevabın bu olmadığını biliyordum; bildiğimi o da biliyordu.

"Cevabı yok," dediğimde bu cevap bile onu hayal kırıklığına uğratmaya yetmiş gibi başını sallamakla yetindi; şimdi yeşil gözleri bende değildi.

"Ezrak'ın yanında mı kalıyorsun?"

"Evet," dedi bana bakmadan ama öyle olduğunu zaten biliyordum. "Ama seninle tuttuğumuz ev de açık." Bir an afallayarak ona baktığımda gözlerini kaldırıp bana baktı ve boğazımdaki ağrının arttığını hissettim. "Hiç orada kalmadım."

"Anladım," diyebildim.

"Seni evine bırakayım mı?" diye sordu yavaşça.

Gözlerim yüzüne tutundu. Gidip o adamdan birçok şeyi öğrenmem gerekiyordu ama şimdi onu burada öylece bırakıp Hun'un yanına gidersem onu başka bir şekilde daha yaralamış olacaktım.

"Olabilir," dediğim anda yutkundu.

"Motosikletim arka sokakta," deyince gözlerinin içine baktım. O motosiklete binmeyeli uzun zaman olmuştu. "Kar yağışı da arttı," diye fısıldadı, "götüreyim seni."

Başımı salladığımda bir adım daha geri çekilip geçmem için yer açtı. Hemen arkasından geçen bir aracın farları tüm ışıkları onun sırtına diken gibi dikerken yüzü karanlıkla kamçılandı ve bakışlarım karanlık silüetinden ayrıldı. Işık ikimizi de çizdikten sonra kayboldu ve araç bizden hızla uzaklaştı. Korhan önde, ben onun arkasında karanlık sokakta, yağan kar tanelerinin altında ilerlemeye başladığımızda kalbim göğsümün taşıyamayacağı kadar ağırdı; sanki göğsümde büyük bir kaya vardı. Karşıdan karşıya geçti, dar bir ara sokağa girdi ve cebinden motosikletinin anahtarlarını çıkardı. Tanıdık motosiklet karların altında uykuya dalmış bir canavar gibi öylece

Scanned with CamScanner

duruyordu. Korhan motosiklete bindiğinde başta çekimser kalsam da ben de arkasına bindim ve ellerimi onun kapüşonlusunun kenarlarına koyduğumda motosikletin dikiz aynasından kısaca bana baktı.

"Kolların üşümüyor mu?"

"Hayır," dedim sakince.

"Yalancı," diyerek motosikleti bacaklarını iki yana açıp ayaklarını zemine sabitleyerek altında tuttu. Üzerindeki kapüşonluyu çıkarıp bana doğru uzattığında bir an durdum ve çıplak kalan kollarına baktım. Altındaki incecik beyaz tişört onu bu soğuktan korumaya yetmezdi. "Seri ol, Çirkin," dediğinde birden kendimi eski bir anın içindeymiş gibi hissetsem de uzanıp kapüşonlusunu elinden alırken o zamanlar olduğumdan daha olgundum.

"Sen üşümeyecek misin?"

"Ben cehennemimi içimde taşıyorum," dedi, bir an anlayamadım ama kapüşonluyu kafamdan geçirirken kokusunu net bir şekilde solumuş olmak her şeyi bulanık hale getirdi. Kokusu içimde bir nabız gibi atmaya başladı.

Kapüşonluyu bedenimden aşağı sarkıttım ve Korhan'ın ince belinin kenarlarına ellerimi yasladım. Korhan gidonu kavrayıp yavaşça bacaklarıyla motosikleti öne doğru itti ve motosikletin öne doğru hareket etmesiyle göğsüm onun sırtına yaslandı. Motosikletin kükreme sesi karanlığın içini oyarak sokağa yayıldığında çoktan ilerlemeye başlamıştık.

Sokaklar bizi içine çeken karanlık labirentler gibiydi. Sokak lambaları ise bize yolu gösteren bekçilerdi. Ensesinden yoğun bir şekilde burnuma çarpan ateş kokusunu farkında olmadan ciğerlerime çektiğimde, aslında ciğerlerimin yanacağını zaten bunu yapmadan öncesinde de biliyordum. Korhan her nedense motosikleti yavaş kullanıyordu. Sanki dünde kalan o sabahı hiç yaşamamışız gibi karanlık gecenin içinde gidiyorduk. Saat çoktan on ikiyi geçmiş ve yeni bir gün aslında her ne kadar güneş gökyüzündeki intiharını gerçekleştirmese de başlamıştı.

Motosiklet rüzgârın ve kar tanelerinin içinde ilerlerken gözlerim boşluktaydı. Düşünceler oradaydı, zihnimi yere yığıp orayı ateşe veren düşmanlara benziyordu. Motosiklet kaldığım binanın önünde yavaşlayıp sonunda durduğunda sokak lambasının altındaydık. Yavaşça motosikletten indim. Ne o ne de ben kask takmamıştık bu yüzden saçlarımdaki kar tanelerini silkelemek zorunda kalmıştım. Bakışlarım hâlâ motosikletin üzerinde duran Korhan'a dokununca aramızda birden gergin bir sessizlik oluştu.

"Üşüdün," dediğimde bana bakıyordu. Kafamı kaldırıp oturduğum katın karanlık pencerelerine ve ona baktım. "Benimle gel."

"Emin misin?" diye sordu tereddütte kalmış gibi.

"Evet. Hem Mavi'yi görürsün," diye fısıldadım.

"Tamam," dedi ve motosikleti binanın bahçesini oluşturan demirlere doğru sürüp demirlerin önünde durdurduktan sonra motosikletten indi. Birlikte binaya girip üst kata çıktığımızda çantamın yokluğunu hatırlamıştım ama bunun üzerinde çok durmamıştım. Yağız'ın gece derslerine gittiği oluyordu ve anahtarlarını hep unuturdu, bu yüzden yedek anahtarlardan birini geceleri kapının hemen yanındaki posta kutusunun içine koymaya başlamıştık. Anahtarla kapıyı açıp karanlık hole baktığımda Korhan'ın nefesi enseme vuruyordu. Yavaşça ona doğru döndüm.

"Gel," dedim kuru bir sesle.

Yüzü görünmüyordu, buna rağmen bakışlarını hissedebiliyordum.

Yavaşça karanlık hole girdim, anahtarları vestiyerin üzerindeki kâseye koydum ve Korhan'ın içeri girdiğini hissettim. Kapıyı yavaşça kapattı. Bu gece zihnimi biraz olsun düşüncelerden uzaklaştırabilmek için onu yanımda tutmaya ihtiyaç duyuyordum. Tam salona doğru gidecektim ki, Korhan birden beni belimden kavradı ve o an zamanın sesi kesildi; beni sertçe çekip vestiyerin yanındaki duvara yapıştırılmış aynaya yasladığında yansımamızın sırtımdaki aynaya döküldüğünü biliyordum.

Scanned with CamScanner

"Benimle oynuyor musun?" diye sordu birden kısık sesle. Eydeki sessizliğe fısıltısı karıştığında karnımdan kalbime yükselen bir sızının tüm göğsümü etkisi altına aldığını hissettim. "Bana şimdi biri davranıp sonra beni tekrar yere yatıracak ve tekmeleyecek misin?"

Kalbimi yumruklayan sorusuyla birlikte, hiç beklemediğim emin olduğum o şeyi yapıp onu ensesinden kavrayarak kendime doğru çektim. Yüzlerimiz birbirine çok yakın konuma geldiğinde, "Oyunu sen başlatırsın, ben değil," diye fısıldadım dürüstçe, fısıltım yüzüne sıcak bir rüzgâr olup yayıldığında Korhan gözlerini yavaşça yumup geri açtı.

"Seninle oynamıyorum, İs," dedi sert bir fısıltıyla. "Oyun en başındaydı, sonra hiç oynamadım."

"Bana bunu kanıtlasana," dedim meydan okur gibi gözlerine bakarken. Aynanın soğuğunu üzerimdeki kapüşonlusuna rağmen sırtımda hissediyordum. "Hadi, bana benimle oynamadığını kanıtla."

Hadi, bana gerçeği anlat. Lütfen.

"Seninle oynamıyorum," diye fısıldadı, dudakları dudaklarına nefesiyle gölgeler çiziyordu. "Seninle yalnızca bir defa oynadım. Oyunu başlattıysam bile oyuncağın olan bendim."

"Bunları duymak istemiyorum, gerçeği istiyorum." Dudaklarım dudaklarına sürtününce yutkundu, neredeyse ben de yutkunacaktım. Alnını alnıma bastırınca dudakları dudaklarımdan uzaklaştı ama nefesi hâlâ dudaklarıma akmaya devam ediyordu. Bir elim ensesindeyken diğer elimi yavaşça omzunda gezdirdim, usulca tırmanan elim diğer elimin üzerindeki yerini aldığında şimdi onun boynuna sarılıyordum. "Hadi bana gerçeği söyle, Arjen."

Birden gözlerini sıkıca yumup, parmaklarını belimin kenarlarına geçirerek beni sıkıca kavradı. Dudaklarının ucunda gerçek vardı; biliyordum. Gerçeği ondan almak istiyordum. Sertçe yutkunmasıyla âdem elmasının hareketini hayal etmem bir oldu. Parmaklarını ensesinde dolaştırırken yavaşça fısıldadım.

"Gerçekleri istiyorum."

Birden acıyla inlediğinde gözlerim irileşti ve çok geçmeden çenemi kavrayıp kafamı sertçe cama yaslaması bir oldu. Gözlerimi kaldırıp ona parlayan gözlerle bakacaktım ki buna bile fırsat vermeden dolgun dudaklarını aralayarak ağzımı ağzının içine aldı; beni sertçe öpmeye başladı. Gerçeği öğrenme isteği beni hırçınlaştırırken onun dilini ağzımın içine alıp ısırdım. Bu onu hırlatırken beni daha da sert bir şekilde aynaya yapıştırdı ve gerçekler ile yalanlar dudaklarımızdan uzanarak birbirleriyle savaşmaya başladılar. Bir bacağımı kaldırıp onun beline sardığımda topuklu botum hâlâ ayağımda olduğu için botum kot pantolonuna baskı yaptı. Çenemi daha sert kavramasıyla baskıdan dolayı dudaklarım aralık kazandı ve Korhan beni ateşlerin ortasında terbiye ediyormuş gibi yakarak, yıkarak öpmeye devam etti.

"Gerçekler mi?" diye fısıldadı nefes nefese. "Gerçekleri mi istiyorsun?"

"Evet," dedim nefes nefese. Dudakları bir kez daha dudaklarıma çarpınca ellerim yüzüne doğru kaydı. Avuçlarımı yanaklarına bastırdığım anda yanaklarında oluşan çukurları hissedip inledim. Dilini çeneme kadar indirip dudaklarımın yüzeyini ve çenemi yaladıktan sonra dişlerini sertçe çeneme geçirdi; bedenim birden yangınların ortasında kalmış gibi tutuştuğunda, karnımdaki o duygu büyüyerek beni ele geçirmeye başlamıştı.

"Sana siktiğimin gerçeklerini vermemi mi istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle, tırnaklarım yanağından başlayarak boynuna dek süren uzun bir çizik çekti. Bu onun başını döndürmüş gibi hırladığında boğulmuş gözlerle ona bakmaya çalıştım ama karanlık hol bizi yutuyordu. "Vermeyeceğim." Dişlerini sertçe çeneme batırınca tırnaklarımı istemsiz bir içgüdüyle boynundaki deriye sapladım.

"Bırak o zaman beni," diye fısıldadım acıyla ama bırakmasını istemiyordum.

Kafamın içi öyle bir çöplüktü ki, onun bir ateş olup içime düşmesine, her şeyi yakarak yok etmesine muhtaçlık duyuyordum.

Scanned with CamScanner

Dişlerini tenimi yırtmak istiyormuş gibi sürterek boynuma kadar indiğinde bir elimi omzuna koyup onu itmek için gücümü toparlamaya çalıştım ama bedenim ona ayak uydurmak için kasılıyordu. Onu güçlükle de olsa omzundan tutup ittiğimde başta geri çekilmeyecek sandım ama yavaşça geri çekildi. Bacağım teri boyunca kayarak yere düştüğünde gözlerimde gizleyemediğim bir yoğunlukla ona baktım.

Zihnim alabora olmuş bir gemi gibiydi; düşünceler ise o geminin içinde çığlık çığlığa ölümden korkan yolculardı.

Güçlükle yutkunurken, "Tamam," dedi ve derin nefesler alıp vererek yüzüme baktı. "Gerçekleri istiyorsan, onları sana vermeyeceğim."

Bir süre birbirimize nefes nefese baktık.

Göğsü harlanarak kalkıp iniyordu, tıpkı benim göğsüm gibi. Sırtımı yasladığım aynanın soğuğu bile çözülmüş, ayna alev almıştı.

"Gerçekleri istiyorsun," diye fısıldadı.

Birden, içimde tüm iplerimi kavrayan o ateşi söndüremedim ve, "Şu an beni becermeni istiyorum," diye argo bir fısıltının arkasından onun ensesini kavradım. Bu duyduğu onda ne yaratmıştı bilmiyordum ama cümlemi tamamladığım an, artık bacaklarım yerde değil, onun beline sarılı haldeydi ve beni aynaya arkamızdaki aynayı kırmak ister gibi geri çekerek daha sert bir şekilde bastırmıştı.

"Seni öyle sert becereceğim ki," dediğinde kasıklarım duyduğu ahlaksız sözlerle titredi. Kadınlığımı sertçe karnına bastırmamla yangınımı hissedip fısıltıyla inlemesi bir oldu.

Üzerimdeki kapüşonlunun eteğini yakalayıp yukarı sıyırdığında ona yardım edip kapüşonluyu kollarımdan çıkardım ve kapüşonlu holün zeminine düştüğünde, tek omuzlu kazağımı aşağı çekerek göğsümün birini açtı. Göğüs ucumu ağzına alıp dolgun dudaklarını göğsümün etrafına sardığında başımı arkaya doğru atıp sertçe aynaya vurarak inledim.

Dili, göğsümün ucunda beni hazdan çıldırtacak bir girdap başlattığında, verdiğim her nefesin sonunda kısık bir inilti yi de dışarı

döküyor ve dudaklarımı ısırarak onun saçlarını kavrayıp çekiştirdim. Bir elini iki bacağımın arasına sokunca onun kucağında olduğum için baskıyı daha net hissettim ve taytımın kumaşına bastırdığı parmaklarının soğukluğunu alev alev yanan kadınlığımda hissettim. Aklım birden karman çorman oldu; tüm düşüncelerin üzerine onu bir tabut kapağı gibi kapattım. Göğsümün ucunu dik hale getirene dek emip, diliyle girdabı büyüttü ve holün ortasında olmamıza aldırış etmeden kadınlığımı parmaklarına doğru iterken tırnaklarımı saçlarının dibine bastırdım.

"Bir bebek gibi, açlıktan ölür gibi memelerini emmeyi özledim," diye fısıldadı kışkırtıcı bir sesle, gözlerimde belirmiş bir yangınla onun saçlarını çekiştirip dudaklarını göğsümden uzaklaştırdım. Dudaklarımız birbirine yaslandığında artık onun dili sadece ağzının içinde değil, çenemde ve tüm suratımda dolaşıyordu.

Bir elim aramıza girdi, buz gibi tenine dokunup elimi tişörtünün içine sokarak karnına dokundum. Sert karnından göbek deliğine inip oradan da kasıklarına kadar giden bir çizik oluşturdum. O çiziği takip eden tırnaklarım ona nasıl bir haz veriyorsa bacağımın iç kısmında kot pantolonuna rağmen genişlemiş olan aletinin atışını hissediyordum. Başım çıldırtıcı bir ateşle yanıyordu sanki. Zihnimin içinde var olan her düşünce o ateşe doğru pervane gibi dönerek yaklaşıyor ve sonunda kaçınılmaza, yani alevlere maruz kalarak küle dönüyordu. Fermuarını güçlükle indirmeyi başardığımda o hâlâ çenemi emiyor, beni deliye döndürüyordu. Sonunda dudaklarımız birbirine tekrar dokundu ve dudakları dudaklarımdayken fermuar boşluğundan içeri sızan elim boxerının altında kasılan aletinin sıcaklığıyla yandı. Gözlerini araladığını hissettim, bakışları yüzümdeyken aletinin kasılmaları parmak uçlarımdaydı ve bizi ayıran bir kumaş parçasıydı. Birden parmaklarını sertçe taytımın içine gömdü ve o yırtılma sesi etrafa yayılırken nefesim kesildi. Gözlerimiz birbirindeyken parmakları orada, yırttığı yerin içinde, külotumun hemen üzerindeydi.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı ve dudaklarıma biraz daha yaklaştırıp daha edepsiz bir kelimeyle bana neyi istediğini söyledi.

Scanned with CamScanner

Parmaklarımı fermuar boşluğundan daha derine iterek dirileş-
miş aletini kavradığımda gözlerini kıstı.

"Ne tesadüf," diye fısıldadım arzudan alev almış bir sesle. "Ben
de bunu istiyorum."

"Seni bu küçük yırtığın arasından öyle sert dolduracağım ki,"
dedi yavaşça, dudaklarına baktım ve sonra sertçe yutkundum. İç
çamaşırıma yayılan ıslaklığı hissedince, "Şimdiden sulanmaya baş-
lamış," dedi erkeksi bir nefese tutunan kışkırtıcı sesiyle. "İçine girdi-
ğimde suların arka deliğine kadar yol yapacak ve sen bunu istiyor-
sun. Tıpkı benim gibi."

"Evet," dediğimde sesim benim değil, bedenimin istediklerini
seslendiriyordu.

Parmağını birden tam tepeme bastırınca, çıkıntı kazanan tepe-
min ezilme hissiyle bel kemiğim ürperdi. Başımı geriye yaslayıp
aynaya vurduğumda, Korhan bu manzaradan memnun kalmış ola-
cak ki parmağını daha sert bir şekilde oraya bastırarak orayı çevire
çevire okşamaya başladı.

Parmaklarını kanca gibi geçirerek yırttığı taytının altında ka-
lan iç çamaşırımı kenara çektiğinde, dışarıdaki havanın kadınlığıma
çarparak derime yayıldığını hissettim. Parmaklarını tepemin üze-
rine kapattı ve tepem bir gülün tomurcuğuna dönüştüğünde Kor-
han parmaklarındaki toprakları tomurcuğumun kalbine serpmeye
başladı.

Sonunda içimdeki ateşi bastırmayıp aletini boxerının içinden
sökmek ister gibi çıkarıp fermuar boşluğundan dışarı çıkardım ve
hatırladığım kalınlığı avucumun içine sığdırmaya çalıştım. Parmak
uçlarımda ve avucumda aletinin baskısını, damarlarının çarpışını
hissederken kadınlığım iyiden iyiye açılıp istekle yanmaya baş-
lamıştı ve o her ezişinde sızan ılık suların bahsettiği yere gidişini
hissediyordum.

Büyük aletini avucumun içine hapsedip, büyük bir ağırlıkla
aletini aşağı yukarı sıvazlarken, her an merdivenlerin başında bi-
rinin belirmesinden biraz olsun korkmuyordum. Hatta bu düşünce

birdenbire içimdeki toz bulutunun kalkıp dağılmasına, isteğin daha
da harlanmasına neden olmuştu. Korhan parmaklarıyla kadınlığımı
ikiye ayırınca içime akın eden havayı hissettim ve eş zamanlı olarak
dili ağzımdan içeri girip o hissi büyüttü. Sanki dili hem ağzımın için-
de hem de kadınlığımın daralıp genişleyen, istekle kavrulan deliği-
nin içindeydi. İstekle tırnaklarımı aletinin derisine bastırdığımda,
damarlarının engebeli yolları tırnaklarıma engel oldu ama hisset-
tikleri dudaklarından haz olup inilti şeklinde ağzımın içine yayıldı.

"İçime gir," dedim muhtaç bir sesle. "Beni öyle sert doldur ki,
içimdeki her şey sularımla birlikte senin etrafına aksın."

Duydukları ağzıma doğru hırlamasına neden oldu ve eş zaman-
lı olarak bir eliyle beni kavrarken diğer elini kadınlığımdan çekerek
kendi aletine indirdi. Aletinin başını yırttığı taytın aralığından içeri
sokarak kadınlığımın sulardan çizilmiş yollarına sürttüğünde ne-
fesim kesildi. Aletinin zonklayışlarını kadınlığımın kıvrımlarında,
gergin derisinde ve gitgide daha da ıslanan kuytularında hissetme-
ye başladım. Dudaklarımız birbirinden ayrılmadı, dili ağzımın içine
dolandı ve kollarımı havaya kaldırdım; ellerim tekrar ensesine ka-
yarken tırnaklarımı sertçe derisine sapladım.

"İçini istiyorum," diye fısıldadı ve sonra aletinin başının kay-
gan yüzeyini tepemde hissettim, bu beni aklımı yitirmişim gibi in-
letirken sanki altında olduğumuz gökyüzünden düşen kar taneleri
ruhumun etrafına gözle görülmeyecek incelikte buzdan bir duvar
örerek beni ateşlerden koruyordu. "Al beni içine," demesiyle eş za-
manlı olarak aletinin başı kadınlığımın ıslak yollarını açarak içim-
deki yerini aldı. Yalnızca bir kısmını içimde hissetmeme rağmen bir-
den acı belleğimden parçalar halinde dökülerek bir inilti doğurdu.
Dişlerimi onun omuzlarına bastırmak için eğildim ve aletinin başı
doğrudan içimdeyken dişlerimi tişörtünün kumaşına bastırarak
yükselen inlemeyi en aza indirmeye çalıştım.

Sadece birkaç saniye sonra, içimdeki tüm duvarlar onun için yı-
kıldığında, Korhan birden demirden sert, ateşten sıcak aletini içime
itmeye başladı ve içeri girerken etrafından taşan suların yavaşça kal-
çalarının arasına doğru akmaya başladığını hissettim.

Scanned with CamScanner

"Ahh!" diye inledi kısık sesle, kadınlığımın içinde dalgalanan aletinin verdiği zevkle tırnaklarımı ensesine bastırarak başını sertçe geriye doğru attım ve aynayı kıracak olmaktan korkmadan başımı aynaya vurarak, "Becer beni," diye inledim kısık bir sesle. "Ahh, evet, böyle!"

"Sikeyim, deliğin öyle dar ki. İçine girmediğim her saniye için biraz daha daralmış gibi," diye fısıldadı, beni daha da baştan çıkaran fısıltısı kadınlığımın kasılmasına ve Korhan'ın sert aletinin içimde sıkışmasına neden oldu. "Ahh, Nurşan! Daracıksın..."

Her içime giriş çıkışında kadınlığım ile aletinin birbirine tutunmasıyla oluşan erotik sesler, karanlığı yararak evin içinde dolaşmaya başladığında, yakalanma korkusuna meydan okuyarak onun üzerine binmek ister gibi kendimi aletine doğru itmeye başladım. Çıkan şakırtılar ikimizi de kendimizden geçiriyordu. Cehennemin dev kazanlarından sızan ateşler etrafımıza sızarak bizi alevlerden bir okyanusun içine alıyordu sanki. Kendimi ona doğru ittikçe beni belimden kavrayıp daha sert becermeye başladı. Kadınlığım zevkten uyuşmaya, başımı aynaya vura vura onu içime almaya başladığımda çıldırmış haldeydik.

Korhan birden aletini içimden çıkarmadan beni kucağında döndürdü ve o an, içimde onun dönüşünü bile hissetmek gözlerimi iri iri açmama neden oldu. Ayaklarımı yere bastırdığımda, içimdeki doluluk yüzünden hissettiğim acıyla karışık zevk dudaklarımdan dolu nefesler olarak dışarı dökülüyordu. Korhan birden saçlarımı kavrayıp beni aynaya doğru eğilmem için zorladı; gözlerim zevkten kayarken yanağımı aynaya yasladım ve kalçamı dışarı doğru çıkarıp aletinin içimde daha rahat kaymasını sağlayacak bir pozisyona girdim.

"Siktir," diye fısıldadı üzerime eğilip, enseme sıcak nefesini vererek. "Şu şakırtıları duyuyor musun?" Aletinin içimde dönüşünü hissettiğim anda gözlerimi irileşti, aralanan dudaklarımdan dökülen nefes aynaya buğu olarak döküldü ve hemen ardından gözlerim geriye doğru kaymaya başladı; sanki bir epilepsi krizinin tam ortasındaydım ama Korhan durmuyor, darbelerini geri çekmeden

beni kaçınılmaz sona hazırlıyordu. Bir bacağımı dizimin alt kısmından kavrayarak havaya kaldırınca, kadınlığımın da aralandığını ve aletinin daha derinlere saplandığını hissettim. Dudaklarımı kendi nefesimle var ettiğim buğunun üzerine kapatırken gözlerimin kenarlarından zevkin yaşları akıyordu.

"Siktir, evet," diyebildi. "Sadece senin için bu hale gelebilecek, sadece senin köpeğin olabilecek bir adamım, anlıyor musun?"

Üzerime eğilince karnını belimde hissettim ve o an, ikimizin de ikim büklüm olduğumuzu anladığım andı. Kadınlığıma girip çıkan aleti her seferinde daha cezbedici sesler çıkararak beni delirtirken, içimde yükselen volkan o dağın içinden taşarak dışarı akmak istiyordu.

"Birileri duyacak," diyebildim kendimden geçmiş gibi mırıltıyla, o durmadı, içimdeki savaşını sürdürdü ve kadınlığım her bir vuruşta daha da canlandı; sanki içime kendisinin var ettiği bir yaşamı dikiyordu.

"Yakalanma korkusu seni ne zaman azdırmadı ki? Şu haline bak, nasıl sulanmışsın," diyebildi odaksız bir sesle ve aleti, bu cümleyi tamamlamasıyla içimde sertçe çevrilip iliklerimi ateşe verdi. Bir bacağım yukarıdayken birden isteğin önüne geçemedim ve kalçamı sallayarak aletini daha fazla hissetmek için kendimi geriye doğru itmeye başladım. Bu arzu nasıl böyle tavana değecek kadar yükselmiş, alevler nasıl her yanı sarmıştı bilmiyordum ama durmak, isteyeceğim son şey bile değildi.

"Ahh, sikeyim!" diye kükredi kalçalarının hareketleri onun da alanını daraltırken. Elleriyle taytın örttüğü kalçalarımı kavrayıp avuçlarının içinden düşen ateşlerle kalçalarımı avuçladığında, dudaklarım camın üzerinde aralandı ve buğunun daha da artmasıyla gözlerim buğuya düşen bulanık yansımamıza değdi. Beni durmadan öne doğru iten vuruşları yüzünden aynaya yapışmış haldeydim. Havada duran bacağımı usulca yere indirdi.

"Geleceğim," diyebildim bulanık bir fısıltıyla. "Etrafına akıtacağım."

Scanned with CamScanner

"Siktir, evet," diye hırladı. "Boşal, etrafıma akıtmanı istiyorum." Aletini daha dibe itince, tutunduğum o ipin inceldiğini, her an kopup beni kopan parçasıyla birlikte o uçurumun dibine düşüreceğini hissettim. Ellerimi iki yana açıp aynanın üzerine yaslamamla, parmaklarımın buğunun üzerinde büyük pençe izleri çizerek aşağı kayması bir oldu.

Kumaşın yırtılma sesiyle birlikte dudaklarımdan bir inilti dökülerek aynanın üzerine yayıldı ve taytın kalçalarımdan kopuşunu hissederken Korhan'ın büyük avuçları çıplak kalçalarıma kondu; kalçalarımda terli avuçlarını hissettim ve vuruşları daha da hızlanırken başım dönmeye, ayağımın altındaki yer kaymaya başladı.

Aletinin etrafında dalgalanan kadınlığım, benden kopardığı her şeyi bir kenara fırlatarak sarsıla sarsıla akmaya başladığında, Korhan'ın hırıltısı nefes sesime karıştı; gözlerim pervane gibi dönen duvarlara, hemen önümde tuzla buz olacakmış gibi sarsılan aynaya dokundu ve içime yayılan sıcaklığını hissettim.

"Siktir!" diyebildi içimde var olan sıcaklık gitgide artarak içimden dışıma, taytın ördüğü bacaklarımın arasına doğru akmaya başladığında.

Bedenim, yaşadığı hazzın yükselerek tüm hücrelerimde arkaya havai fişekler misali patlaması sonucu az daha yere yığılacaktı. Korhan beni belimden bastırarak dik konuma getirdi ve hâlâ içimdeyken göğsümü aynaya tamamen yaslayarak düşmeme engel oldu. Varlığının o net nabzı tüm bedenimde, derinliklerimde âdeta çınlıyordu. Dilim damağım kurumuş, hızlı hızlı nefes alıp vermekten kalp atışlarım düzensizleşmişti. Onun da benden farklı olmadığını biliyordum; tüm bedeni bir kasırga sonrası tavanı bile uçmuş o temeli içe göçen bina gibi tam arkamda tir tir titriyordu.

Parmaklarını yavaşça bel boşluğumdan yukarı tırmandırıp dokunuşunu derimin altına işlediğinde gözlerimi kıstım. Kor ateşi gibi yakan dokunuşları ruhumun üzerinde bile izlerini bırakıyordu. Gözlerim aldığım yoğun zevkten dolayı dolu doluydu ama kendi yeminimi bozup onun tenine karıştığım için gurur yavaş yavaş saklandığı yerden parçalarını çıkararak önümde belirmeye başlamış

u. Yine de onun teni tek ihtiyacımmış gibi, muhtaç bir açlıkla ona kendimi bıraktığımda biliyordum ki onun da tek ihtiyacı o an için bendim. Belki de yaşanan her an, onun ihtiyacı olarak gitgide içinde daha da büyüyordum.

Korhan yavaşça içimden çıkınca birden bedenimden ruhum çıkıp gidiyormuş gibi bomboş hissettim. Gözlerim onun yüzüne dokunma isteğiyle daha da doldu ve nefesim ılık ılık aynaya dökülmeye devam ederken zamanın içinden birlikte düşmeye başladığımızı hissettim; geçmişe doğru düşerken ikimiz de birbirimize bakamayacak kadar utanç doluyduk. Korhan içimden çıktığı an sanki bütün varlığım da onunla birlikte gitmişti ve ruhum yeniden çökmeye başlamıştı.

Parmaklarını omuzlarıma bastırınca gözlerimi kısıp yavaşça yutkundum, o da yutkundu. Bu şekilde birilerine yakalanacak olursak neler olurdu düşünmek bile istemiyordum. Altımdaki taytı kalçalarını ve kadınlığımı açıkta bırakacak şekilde vahşice parçalamıştı. Dahası ter içinde ve nefes nefeseydik. Gözlerim aynadaki buğuya kayınca duraksadım, buğunun üzerine çizilmiş pençe izlerini görünce kalbimin atışları daha da hızlandı. Yaşanan hazzın, arzu dolu anların resmini bir aynanın üzerine birlikte çizmiştik. Dudaklarını ense kökümde hissedince başımı öne eğip beni oradan öpmesine izin verdim. Gözlerimi yummamla, iri bir gözyaşı damlasının yanağımdan aşağı doğru salınması bir oldu. Sanki o ve ben, geçmişin içinde çırılçıplaktık ve etrafımızda bizi bu hale getiren her anının cesetleri vardı; o cesetlerden yükselen ölümün kokusu bile onun kokusunu bastırmaya yetmiyordu.

"Sen pişman mısın bilmiyorum ama ben tek bir saniyesi için ömrümdeki tüm dakikaları verirdim," diye mırıldandığında, pürüzlü sesi ense kökümde parçalanarak zihnime yayıldı. Aynaya yaslı duran avuç içlerimi parmaklarımı usul usul kırarak aynadan uzaklaştırdım ve göğsümün çıplak ucu aynaya yapışmış haldeyken boğazımdaki acıyla yutkundum.

"Pişman değilim."

Scanned with CamScanner

Duymak istediği şey tam olarak buymuş gibi derin bir nefes aldığında sanki o nefes benim ciğerlerime dolmuş gibi rahatladığımı hissettim. Bir süre konuşmadı, sustu ama saniyeler aleyhimize işliyordu, bu yüzden artık bu âna her ne kadar istemesek de son vermek zorundaydık ve o da bunu biliyordu. Beni yavaşça kendisine çevirmek isteyince yutkunarak ona doğru döndüm ve ayna ile arasında kaldığım anda gözlerimi kaldırıp ter damlalarının kabardığı yüzüne baktım.

Dudaklarını alnıma sürtmek için eğildiğini hissedince gözlerimi yeniden yumdum ama o, alnımı öpmek yerine yanağımdan salınan iri gözyaşı damlasını öperek tam yanağımın üzerinde o damlayı patlattı ve birbirinden ayrılan su damlası beş farklı kola ayrılarak yanağımdan aşağı süzüldü.

Dudaklarımdaki kuruluğu gidermek için yaladıktan sonra, yüzüme yakın duran yüzüne çevirdiğim gözlerimi kısarak ona baktım. Bakışlarımı takip ederken sessizdi.

"Birileri gelebilir," diye fısıldadım, dudaklarıma bakıp ardından bana baktı. "Herkes ayrıldığımızı biliyor, böyle görürlerse..."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu, yutkundum, istemiyordum ama başka bir çare şu an için yoktu. Yukarı çıkıp banyomu kullanabilirdi ama bu yakalanmamız demek olacaktı. Üstelik ortada çözülmesi gereken bir düğüm varken onu yeniden kalbimin esiri haline getirmek de istemiyordum.

"Öyle bir şey demedim," diye fısıldadım.

Yutkundu. "O zaman kalmamı istiyorsun ama birilerinin görmesini istemiyorsun," dedi sessizce, başımla bunu neredeyse onaylayacaktım ki durup kendimi sıktım. Bana anlayışla bakıyordu ve biliyordum ki yeşil gözlerinde söndürdüğüm o umut ışığı yeniden yanıyordu.

"Birileri seni görsün, bu sorun değil. Bizi bu şekilde görmeleri tuhaf kaçar sadece," dediğimde gözlerini kısarak yüzüme baktı. Bakışlarım yüzüne doğru çıkınca bir an ikimiz de duraksadık; artık

hareket etmeliydik. "İstersen burada kalabilirsin." Yavaşça ekledim. "Misafir odasında."

Dudakları kıvrılacak gibi oldu ama çabucak toparladı. "Kalabilirim."

"Güzel," bakışlarım yüzüne temas etti, yavaşça göğsüne dokunup onu ittiğimde yutkundu. Bakışlarımı kasıklarına indirmeden hızla merdivenlere yöneldim. Ayağımdaki topuklu botları çıkarıp eline aldım. Basamakları tırmanmaya başladığımda altımda parçalanmış tayt tüm hatlarımı ortaya seriyor olmalıydı ama buna aldırış etmemiştim. Korhan arkamdan basamakları tırmanmaya başladı. Birini uyandırmanın korkusu içimde yavaşça büyüyor, Hun'u orada öylece bırakmış olmanın pişmanlığı da ufaktan ufaktan kendini göstermeye başlıyordu. Tam banyonun önüne geldiğimizde karanlıkta tüm odaları tarayan gözlerim yavaşça Korhan'a çevrildi. "Duş alabilirsin," diye fısıldadım. "Ben senin için Yağız'ın dolabından kıyafet çalabilirim."

"Çalabilir misin?" diye sordu kısık sesle.

"Evet?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Olur."

"Sen şimdi şu odaya gir," diyerek odamın hemen çaprazındaki kapıyı açtım ve Korhan birkaç saniye bana baksa da dediğim odaya girdi. "Senin için kıyafet getireceğim, sonra da duş alırsın."

"Sen de üzerine tek parça kalmış bir şeyler giysen daha iyi olurdu," diye fısıldadı Korhan, o an taytımın halini hatırlayıp yanaklarımın içini dişledim.

Kendi odama gittiğim sırada kapıyı yavaşça kapattı, oldukça az hareket ettiğini fark etmiştim. Sanırım o da beni garip bir durumda düşürmekten korkuyordu. Hızla kendi odama geçip botları bir kenara fırlattım. Altımda paramparça olmuş taytı ve iç çamaşırımı sıyırarak çıkardığımda bacaklarımdan akan sıvılar yanaklarımın cayır cayır yanmaya başlamasına neden olmuştu. Altıma öylesine bir iç çamaşırıyla birlikte geceleri uyumadan önce giydiğim şortu geçirip üzerimdeki kazağın yerini askılı bir tişörtle değiştirerek hızla

Scanned with CamScanner

odadan çıktım. Temizlenmem gerekiyordu ama her şeyden önce ortaya saçılan delilleri köreltmeli ve Korhan için giyebileceği bir şeyler ayarlamalıydım.

Sızlayan bedenimle Yağız'ın odasının önüne gittiğimde bir an adımlarım sekteye uğradı. Acaba uyuyor muydu yoksa geceyi okulda mı geçirecekti? Bilmiyordum. Yanaklarımın içini dişleyerek yavaşça odanın kapısını tıklattım, sessizlik beni güçlendirdiğinde çoktan kapının kulpunu çevirmiş, Yağız'ın karanlık odasına sızmıştım bile. İlk dikkatimi çeken yatakta uzanan, yorganın altında düzenli nefesler alan beden oldu. Yağız evdeydi, derin bir uykunun kollarındaydı ve birkaç dakika öncesine kadar evde kopan sessiz kıyametten bihaberdi. Onun elbise dolabının önüne geldiğimde yatakta yavaşça döndü ve yatağın yaylarından çıkan sesi dinlerken dişlerimi dudaklarıma geçirdim; aşırı gergin hissediyordum kendimi.

Elbise dolabının kapağını açmamla çıkan ses Yağız'ın tekrar dönmesine neden oldu ama uyanmadı, hafif hırıltılı nefesi uykusunun derinliklerinde kaybolduğunu anlatır cinstendi. Utanarak Yağız'ın tişörtlerinden bir tanesini rastgele aldım, bir eşofmanı da tişörtün üzerine ekledim ve her ne kadar bunu yaptığım için gecelerce gizli gizli utanç krizlerine girecek olsam da çekmeden bir boxer aşırdım. Tam odadan çıkacaktım ki, Yağız'ın esnediğini duydum ve ardından şaşkınlıkla dolu uykulu bir ses zihnime yayıldı.

"Abla?"

"Hım?" Ona doğru dönmemiştim.

"Ne oldu?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Hiç, uyu sen. Bir şeye baktım," diye yalan söylediğimde, normalde bunu sorgulayacağını bilsem de sanırım çok uykusu vardı ki hiç sorgulamadan kafasını yastığa gömmüş, birkaç saniye içinde hafif mırıltılar çıkararak yeniden uykuya esir olmuştu bile.

Odadan çıkarak misafir odasının kapısına yaklaştım, kapıyı tıklatacaktım ki Korhan sanki kapının arkasında nefes seslerimi bile duymuş gibi ışık hızıyla kapıyı açtı ve bu bir adım geri çekilmeme neden oldu. Elimdeki kıyafetleri alırken yüzünde alaydan uzak,

muzip bir ifade vardı ama bir yandan da yaşananların ağırlığı gözlerinden okunuyordu. "Banyo şu tarafta," dedim parmağımla kapıyı işaret ederek. "Ben alt kattaki banyoyu kullanırım."

"Tamam," dedi sakin gözlerle yüzüme bakarak.

"Peki." Tam arkamı dönecekken bir an durdum. "Karnın aç mı?"

"Az önce doydum," diye fısıldadı yavaşça.

Gözlerimi hızla ondan ayırsam da söylediği şey kalbimin kasılmasına neden olmuştu. Kendi odama geçip birkaç parça kıyafet ve havlu alarak alt kata indim. Alt kattaki banyo daha küçüktü, konforsuzdu ama iş görürdü. Kendimi sıcak suyun altına bıraktığımda, tenimden akan su her ne kadar bedenimi temizlese de ruhum hâlâ iş lekeleriyle kaplıydı. Hun'un bulduğu adamla görüştüğümde öğrenmem gereken ama öğrendiğimde muhtemelen beni şu an olduğumdan daha yıkılmış hale getirecek gerçekleri öğrenecektim. Şu an Korhan ile aramızda duran, benim aslında bildiğim ama Korhan'ın bilmediğimi sandığı gerçek bile içimi kor ateşi gibi yakıyorken, daha derinlere indiğimde neler olacaktı hiç bilmiyordum.

Onunla yatmıştım, yine...

Gururumu ayaklar altına aldığımı düşünmüyordum çünkü ortada gururumu altına alabilecek kadar sağlam basabilen ayaklar yoktu. Bana yaptığı şey ne kadar vicdansızca olursa olsun, biliyordum ki ona yapılanlar vicdansızlıktan bile öteydi; barbarcaydı. Tenimi lif ile sıyırır gibi sürterken canımın acıdığını fark etmeyecek kadar dalgındım. Sıcak su, lifin sıyırdığı derinin üzerine ateş gibi dökülerek acıyı daha da güçlendiriyordu ama aldırış etmiyordum.

Bedenim, ruhumdaki acının binde biriyle sınansaydı acıdan ölürdüm; bu acı bana hiç geliyordu.

Vanayı aşağı doğru indirmemle su kesildi ama su damlaları yukarıdan tek tek düşmeye devam etti. Bedenimi havluya sararak duş kabininin içinden çıkarken ıslanan zemin yüzünden neredeyse kayacaktım ama kabinin kenarına tutunarak bu düşüşe mâni olmuştum. Islak bedenime sardığım havluyu yavaşça açıp kanat gibi

Scanned with CamScanner

açılan kumaşı saçlarıma sürterek saçlarımı kurularken lavabonun önünde durmuş aynadaki yansımamı izliyordum.

Dudaklarımın rengi koyulaşmıştı, muhtemelen bunun sebebi beni öperken hırçın davranmasıydı. Dişlerini, dilini öyle fazla kullanmıştı ki... Çenemde ve boynumda çürük izleri vardı, bunları kapatmak için makyaj masasının önünde ekstra mesaiye kalmam gerekecekti.

Tırnaklarımı Korhan'ın çürüttüğü derinin üzerinde gezdirirken birden havlu tenimden kayarak ayaklarımın üzerine yığıldı. Başımı omzuma doğru eğip boynumdaki damarda beliren mor lekeleri parmak uçlarımın altına alarak ezdim. Bana olan açlığını öyle net hissetmiştim ki bu başımı döndürmüştü. Başımı iki yana sallayarak kıyafetlerime uzanıp giyinmeye başladım. Banyodan çıktığımda bir sis ordusu da beni takip ederek hole kadar ilerlemişti. Islak saçlarımı askılı tişörtümün açıkta bıraktığı omuzlarımın üzerine salarak mutfaktan bir bez ile Anka'nın mutfak penceresinin önünde bıraktığı cam silme fısfısını aldıktan sonra tekrar hole döndüm ve bıraktığım pençe izlerini üzerinde taşımaya devam eden aynanın önünde durdum. Tam fısfısı sıkacaktım ki, merdivenlerin başında beliren o bedenden dökülen ses korkuyla yerimden sıçramama neden oldu.

"İyi geceler, İs," dedi kinayeli bir sesle. Omzumun üzerinden basamakların başında duran kişiye baktım. Arkasına aldığı karanlığa rağmen o kişinin Ayçelen olduğu sesinden de açık ve net anlaşılıyordu. Basamakları ağır ağır inmeye başladı. Bu sırada hızla aynaya doğru dönmüş, fısfısı sıkıp aynadaki pençe izlerini silmeye başlamıştım bile. "Aynayı silebilirsin ama ışık hızıyla çıkıp banyomuzda duş alan kişiyi silebilir misin? Bilmiyorum."

Paniğe kapılsam da yüzümdeki düz ifadede kan kaybı yaşanmadı.

"Ne?"

"Sen ve Korhan," dedi son basamakta durduğunda, "evin ortasında seks mi yaptınız gerçekten?"

Bir an donup kalsam da dudaklarım aralık kazandı ve, "Ne?" diye sordum yeniden.

Ayçelen çenesiyle yere fırlatılmış kapüşonluyu, ardından da yerdeki tayt parçalarını gösterdi.

"Bu kapüşonlu arkadaşıma ait," dedi ve ekledi: "Şu parçalar da akşam evden çıkarken giydiğin taytın kumaşıyla neredeyse aynı?"

Faka basmış gibi hissetsem de sakince, "Ne olmuş?" diye sordum, sesim soğukkanlı çıkmıştı.

"Barıştınız mı?" diye sordu ikilemde kalmış bir sesle.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Hım, o zaman bir özlem patlaması seksiydi bu, anlıyorum," dedi alayla. "Bebeğim bunu odanda da yapabilirdiniz. Hayvani nefes seslerinizi duymak zorunda değildim. Alttaki banyoda işin bittiyse girip kusmayı düşünüyorum."

"Anlık gelişen bir şeydi," dediğimde Ayçelen'in bana inanmadığını biliyordum.

"Bu sabah Yağış ve Çağlar'ın geleceğini tamamen unuttun, değil mi?"

Siktir. Bu sabah Yağış ve Çağlar'ın geleceğini tamamen unutmuştum.

"Ve Hun beni tam beş kez aradı," dediğinde bir an donup kaldım. "Bunu da unuttun, tıpkı telefonunu işyerinde unuttuğun gibi."

"Evet, aklımın başımda olmadığını anlamanı beklerdim." Yere eğilip tayt parçalarını topladıktan sonra aynadaki azalan pençe izlerine umutsuz gözlerle baktım. "Kötü günler geçiriyorum, Ayçelen."

"O kâğıtları mı buldun? Ne yazıyormuş?"

"Sessiz ol," diye fısıldadıktan sonra fısfıs ve bezi yerde bırakıp, zeminde duran kapüşonluyu alarak salona doğru yürümeye başladım. Ayçelen'in arkamdan geldiğini biliyordum. Koltuğun ucuna oturdum ve kapüşonluyu katlayıp dizlerimin üzerine koydum. Ayçelen tepemde dikilmiş beni izlerken meraklı görünüyordu ama

Scanned with CamScanner

soru sormaktan bilerek kaçınıyor gibi bir hali de vardı. Beni sıkıştırmak istemiyor gibiydi.

"O kâğıtların bazılarını okudum," dediğimde bunu zaten anlamış gibi başını salladı. "Onun bana yalan söylediğini düşünüyordum ya," diye fısıldayıp Ayçelen'in gözlerinin içine baktım. "Ya o yalana onu zorlayan," parmaklarımı nabzıma bastırarak damarımı işaret ettim, "burada akansa."

Ayçelen hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını çatınca, turuncu kaşlarının alnının üzerine yükseldiği anı izledim. Derin bir nefes alarak, "Bildiklerim bile onu haklı çıkarıyor, ya bilmediklerim ne olacak?" diye sordum. "Bu hikâyenin sonunda ya ben haksız çıkarsam?"

"İs, seni anlamıyorum," diye fısıldayarak çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu. "Beni endişelendiriyorsun, neler oluyor?"

"Ayçelen," diye fısıldayıp arkama doğru baktım, ardından gözlerim yeniden Ayçelen'e çevrildi. "Eğer her şey tam da öğrendiğim gibiyse, daha da fazlası varsa, bu kez ben onun yüzüne nasıl bakacağım?" diye sordum.

"Bebeğim, seni anlamıyorum. Neden bakamayasın?"

"Çok korkunç şeyler olmuş," diye fısıldamamla Ayçelen'in gözlerinin irileşmesi bir oldu. "Ve ben bu korkunç şeylerin başrolündeki kişiyim. Sana her şeyi anlatacağım ama önce öğrenmeme izin ver, olur mu?"

"Beni endişelendiriyorsun," dedi üzerinde ölü toprağı olan kademsiz bir sesle. "İyi olacaksın, değil mi?"

"Deneyeceğim."

"Eğer yapmam gereken bir şey varsa..."

"Birazdan çıkıp gitmem gerek," dememle kaşlarını çatması bir oldu. "Bu gece burada kalacak, yokluğumu fark etmemeli. O yüzden şafak sökerken çıkacağım. Hun ile buluşmam gerekecek ama telefonum Garaj'da kaldı. Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette," dedi, "dün sabah seni getirdiğinde telefon numaranızı almıştık. Beni arayıp durdu zaten, en son ona eve geldiğine dair bir mesaj çektim. İstersen benim telefonumla gidebilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Geldiğinde her şeyi anlatacaksın ama?"

"Deneyeceğim," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi kafasını geriye atarak, "cidden, neler dönüyor bilmiyorum ama biraz önce evimin holünde seks yapıyordunuz." Bunu benim kafamı dağıtmak için söylediğini bilmeme rağmen birden bu ayrıntı beni sadece utandırdı. "Bir şey söyleyeceğim, peki nasıl Korhan'ı kandıracaksın? Yani sana yardım ederim ama yokluğunu fark edecektir."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Belki de sabah gittiğinde çıkmalıyım ama yine de Hun'a ulaşmam lazım. Buraya gelecek olursa yine kavga ederler."

"Yine derken?" diye sordu Ayçelen şoka girmiş gibi iri gözlerle bana bakarak.

"Sana her şeyi baştan anlatmalıyım..."

"Bence de."

Şafağın ışıkları salonun camını yırtarak içeri dolmaya başladığında Ayçelen ile uzun süren muhabbetimiz sonunda noktalanmıştı. Ona gece olanları, Özge'nin gelişini, Vedat'ın şarkısını, Hun ile Korhan'ın tutuştuğu kavgayı, her şeyi çok da detaya girmeden anlatmıştım. Tüm bunları öğrendiğinde, hepsi bir anda ağır gelmiş olacak ki ağzı açık bana bakıyordu.

"Bir dakika bir dakika," diyerek beni durdurdu. "Korhan'ın senin için yazıp bestelediği bir şarkı var, doğru mu duyuyorum ben?"

"Her şeyi bir kenara bırakıp buna mı odaklandın gerçekten?"

"Çünkü hayatım, bu odaklanılması gereken bir şey. Onu tanıyorum, uzun zamandır. Böyle şeyler yapabilecek biri gibi değildi."

"Ne bileyim, öyle işte," diye mırıldandım.

Scanned with CamScanner

"Uyumuyordur o şu an," dedi Ayçelen, uyumadığını ben de biliyordum. Muhtemelen üst kattaki misafir odasındaki yatağa uzanmuş boşluğu izliyordu; belki pencerenin önündeydi ve gökyüzünü saran şafağı seyrediyordu. Bir şekilde gözüne uyku girmediğini biliyordum işte.

"Şu boynunu ve çeneni iyice kapatman gerekecek," dedi Ayçelen beni utandırmak ister gibi. "Dikkatlice bakan biri, ne halttan yediğinizi anlar..."

Birinin merdivenlerden indiğini duyunca gözlerimi Ayçelen'den çekerek omzumun üzerinden hole doğru çevirdim. Müziğin sesi de adım seslerini takip ediyordu. Timsal, kulağında neredeyse suratını bile içine alacak kadar büyük bir kulaklıkla holde belirdiğinde aynayı hatırlayıp yutkundum. Tam olarak temizleyemesem de silmiştim ve muhtemelen ilgisini çekmezdi. Timsal'in dinlediği gürültülü müzik, kulaklıktan taşarak etrafa yayılıyordu. Timsal'i hiçbir zaman kulaklıksız görmediğim için bunu yadırgamadım. Omzunda bir çantayla bize yorgun bir şekilde el salladıktan sonra, kulak zarını patlatacak kadar kuvvetli bir sesle dinlediği şarkıdan dolayı kendi sesini duyamamış olacak ki, bağırarak, "Ben çıkıyorum!" dedi.

"Güle güle," dedi Ayçelen başını sallayarak. "Bir gün sağır olacaksın." Timsal evden çıkar çıkmaz, Ayçelen gözlerini bana çevirdi. "Bütün gece uyanıktı ve kulaklıkları kulağındaydı. Sizi duymaması normal. Ev yansa yanık kokusunu alana ve odası tutuşmaya başlayana kadar yangın çıktığını bile fark etmez bu kız."

"Birazdan hepsi uyanır," dedim Anka ve Yağız'ı kastederek.

"Birkaç saate de Yağış ve Çağlar gelmiş olur," dedi Ayçelen yavaşça.

Basamaklarda büyüyen ses yeniden ortama yıldırım gibi düştüğünde, bu kez merdivenleri inen kişi Yağız'dı. Saçlarını karıştırarak mutfağa doğru ilerledi, tam mutfağa girecekken bizi fark edip omzunun üzerinden bize baktı. Gözleri uykudan dolayı şişmiş, açık renk saçları darmadağın olmuştu.

"Uyumadınız mı siz?" diye sordu uykulu bir sesle. "Abla, sen gece bir ara benim odama mı geldin bana mı öyle geldi ya?"

"Rüyadır canım rüyadır," dedi Ayçelen birden ama öyle çok utanmıştım ki gözlerimi zeminden çekemedim.

"Günaydın," diyen bir başka ses, karnımdaki utancın büyüyerek tüm bedenime yayılmasına neden olduğunda, Yağız omzunun üzerinden merdivenlere doğru baktı. Bir an gözlerinin irileştiğine şahitlik ettim, ardından kaşlarını kaldırarak, "Günaydın," dedi şaşkın şaşkın. "Aa, tişörtünün aynısından bende de var."

"Dikkatli bak belki eşofmanının aynısından da vardır," dedi Ayçelen kısık sesle.

Yağız, Ayçelen'e doğru baktı.

"Ne?"

"Hiç, tişörtün diyorum, belki artık aynısından yoktur..."

"Ayçelen," diye fısıldadım.

"Aa şey..." Yağız, genişleyen pazusunu sergileyerek elini ensesine doğru atıp mahcup bir sesle, "anladım. Üzerindekiler benim."

"Evet dostum," dedi Korhan sakince son basamağı da inerek. "Senin için onları yıkayıp geri getiririm."

"Yok, önemli değil," dedi Yağız yavaşça gülümseyerek.

"Sağ ol," dedim utanç içinde, "beni rezil ettin."

"Belki üzerine kahve döküldü adamın, Allah Allah."

Yağız sessizce mutfağa yöneldiğinde, Ayçelen'e kötü kötü bakmaya devam ediyordum ama Ayçelen hiç oralı olmadan oturduğu yerden kalkarak holün ortasında dikilen Korhan'a doğru yürüdü.

"Afiyet olsun, paşam," dedi imalı bir sesle. "Gidiyor musun?"

"Evet," dedi Korhan sadece, yüzü ifadesizdi.

Ayçelen sırıtarak yanından geçip, merdivenleri tırmanmaya başladığında, Korhan holde dikiliyor, bense salonda oturmuş ona doğru bakıyordum.

Scanned with CamScanner

Korhan, "Eşyalarımı alayım," deyince bir an oturduğum yerden fırlar gibi kalktım. Elimde kapüşonlusuyla ona doğru yürürken beni izliyordu.

"Almana gerek yok, onları senin için yıkarım," dedim ve sonra neden böyle bir şey söylediğime anlam veremediğim için dilimi ısırıp onun lezâ yeşili gözlerinin içine baktım.

"Zahmet olmasın, Çirkin," dedi yavaşça ama ben düşüncelerden sıyrılıp yalnızca Çirkin kelimesine odaklanırken yavaşça yutkundum.

"Zahmet olmaz." Kapüşonluyu yavaşça ona uzattığımda önce elime, ardından da bana baktıktan sonra kapüşonluyu alarak tek seferde tişörtün üzerinden bedenine geçirdi.

"Kokunu bırakmışsın," diye fısıldadı ama duymamış gibi yapmak o an benim için daha kolay olandı.

"Dikkatli git," dedim sadece.

"Her zaman dikkatliyimdir." Kapıya doğru dönünce bakışlarım onu takip etti. Vestiyerin önündeki ayakkabılarını giydikten sonra kapıyı açtı ve son kez omzunun üzerinden bana baktı; bakışları kalbime ait bir damar gibi içimde atmaya başladı.

O gittiğinde, kapı açıktı; göğsüm ise kalbim sanki onunla gitmiş gibi sessizleşmişti.

O

Saçlarım, kar soğuğunu taşıyan rüzgârın etkisiyle yüzümü altına alarak yana doğru uçuşuyordu. Makyajla örttüğüm izler, soğuk her tenime sızdığında sızım sızım sızlıyordu. Hun'un cipi kıraathanenin hemen önündeki çocuk parkının kaldırımında park halinde duruyordu. Kar yağışı dursa da etraf lapa lapa karlarla doluydu; salıncakların oturaklarında bile kar yığıntıları vardı. Çocuk parkının korkuluklarının önünde dikilmiş Hun'un telefon konuşmasının sonlanmasını bekliyordum.

Hun, "Is," deyince telefonu kapattığını anlayıp omzumun üzerinden ona baktım ve saçlarım iki göğsümün arasına dökülürken yüzümün yarısını örttü. Damarlarım çekilir gibi hissediyordum; ayaklarım geri adımlar atabilmek için tüm iskeletimin kölesi olmaya bile hazırdı.

Yağış ile Çağlar'ı karşılamış, onlarla uzun bir kahvaltı yapmış, bir süre vakit geçirdikten sonra da Hun ile buluşmuştum. Hun bana gece ile ilgili hiçbir şey sormamıştı, dudağındaki izi gördüğümde benim dilime yayılan birçok özür olmuştu ama hiçbirini seslendirememiştim.

Bakışlarım, Hun'dan koparak kıraathaneye doğru kaydı. Kıraathanenin bahçesinde ağaçlar vardı, gövdesi kalın bir ağaç ise tüm ağaçların annesi gibi duruyordu. Bahçenin içine belirli aralıklarla yerleştirilmiş ahşap masaları izledim ve dışarıya elinde gümüş renkli bir tepsiyle çay taşıyan o çocuğu...

"Gidelim," dedim sadece, kısa ve net. Ne olacaksa şimdi olacak, şimdiden sonra olacaklaraysa artık alışmış olacaktım. Her zamanki gibi. Sorun değil.

Ellerimi montumun ceplerine sokarak Hun'un yanından süzülüp karşıdan karşıya geçtim. Büyük adımlarının altında ezilen buzlanmış karların çıkardığı çatırtılar sanki biri kemiklerimin üzerinde yürüyormuş da bu sesler kırılan kemiklerime aitmiş gibi hissettiriyordu.

Arkamda her şeyi yakarak ve gittikçe büyüyerek beni takip eden bir ateş vardı sanki.

Kıraathanenin bahçesine girdiğim anda o alevler benimle içeri sızdı ve önce ağaçları, ardından da bahçedeki ahşap masaları altına alarak yakmaya başladı. Her bir adımımda, masalara dağılmış kalabalığın gözleri bana çevriliyor ve yine her bir adımımda o alev insanları da içine alarak yutuyordu. Çay tepsisini taşıyan çocukla göz göze geldiğimizde, altı yaşındaydım; çocuk beni hissedip gülümsemişti ve gülümsediği o kız çocuğu sırtında büyük bir yara taşımasına rağmen ona karşılık vermişti.

Scanned with CamScanner

Kıraathanenin cam duvarının önüne geldiğimde, açık duran cam kapıdan içeri baktım ve çay ocağının arkasındaki kır saçlı adam dikkatimi çekti. Adam sırtı dönük bir şekilde ocağın önünde dikiliyordu ve içeride okey taşlarının çıkardığı sesler dışarı doğru dökülerek tüm zihnimin üzerine çöküyordu. Her şey o okey taşlarının seslerinden ibaret hale geldiğinde, algılarımın başka bir şeyi içine kabul etmeyecek kadar yorgun olduğunu fark etmiştim.

Yüksek basamağı çıkıp kıraathanenin içine girdiğim anda kır saçlı adamın bakışları omzunun üzerinden bana doğru kaydı ve kahverengi gözler beni içine yerleştirdiğinde o gözlerdeki hayret yüzüne sızmaya başladı. İçeri attığım adımla birden alevler içeri taşınmış, duvarlarda ilerleyen alevler duvardaki çerçeveleri ve fotoğrafları yutmaya başlamıştı.

Adam arkamda Hun'u görünce, benim kim olduğumu anlamış gibi birden irkildi ve elinde tuttuğu boş çay bardağı ağır çekimde parmaklarının arasından kaydı; yere sertçe çarpıp birden parçalandığında o ses içimdeki yankıyla buluşup alevlerin harlanmasına neden oldu.

"Nurşan," diye fısıldadı adam yavaşça, sesi ismimi altına alan bir çığ olup beni ve çocukluğumu altında bıraktı.

Bir adım daha attım; alevler arkamda büyüyerek beni takip ediyordu.

Bir adım daha...

Bir adım daha...

Tam önüne geldiğimde durdum ve artık cam kırıklarının üzerine basıyordu. Adamın gözleri ayaklarıma kaydı, sonra hızla gözlerime tırmandı ve dudaklarında kederli bir gülümseme büyüdü; gözlerinin kenarına gömülen kırışıklıkların daha da derinleştiğine şahit oldum.

"Altan'ın kızı Nurşan," dedi adam gözlerini yumup derin bir nefes alırken. Sonra birden o dağ gibi duran adam, gözlerinin kenarından taşmaya başlayan yaşlara esir düşerek ağlamaya başladı.

"Bakışlarınız bile aynı," dedi adam gözlerini açmadan, gözyaşları yanaklarından dökülüyor, çizgili yanaklarının yavaşlattığı gözyaşları ak sakallarına bir türlü ulaşamıyordu.

Göğsümde bir delik varmış, kalbimin olması gereken boşluktan hava akıyormuş gibi hissederken sadece adamın yüzünü izlemeye devam ettim.

"Kardeşimin kızı," diye fısıldadı, "gözlerin bile nasıl aynı."

"Merhaba," diyebildim, ağlayan bir adama ne denirdi bilmiyordum ama karşımda çocuk gibi ağlayan bu adamın kötü biri olmadığını hissediyordum.

"Geç," dedi birden geri çekilip bana sandalyelerden birini göstererek. "Geç kızım, geç otur. İçer misin bir şey? Karnın aç mı çiçeğim? Söyle bana."

"Teşekkür ederim," dedim kuru bir sesle ve işaret ettiği sandalyeye otururken sakince önümde dikilen adama baktım. "Siz de oturur musunuz? Sizle konuşmak istiyorum."

"Tabii çiçeğim, tabii," dedi adam titreyen elleriyle gözlerinin kenarlarını silerken. "Karşımda birden görünce..." Derin bir nefes aldı. "Altan'ı görür gibi oldum."

"Anladım," diyebildim, bunu duymak beni mutlu etmemişti. Hiç.

Adam karşıma otururken, Hun arkamda ayaktaydı. Adam, "Otursana oğlum," dedi Hun'a yanımdaki boş sandalyeyi işaret ederek. "Otur."

Hun yanıma oturduğunda, adam, "Sen beni bilmezsin," deyince başımı salladım, evet, babamın hayatındaki hiçbir şeyi bilmediğimi ben de biliyordum. "Gazanfer ben, babanın şuncacıktan arkadaşıyım," dedi elini aşağıya doğru indirip küçük bir çocuğun boyunu gösterir gibi. Sonra birden elini geri çekip, derin bir nefes aldı. "Arkadaşıydım."

"Arkadaşıydınız," dediğimde bana baktı. "Ben de kızıydım."

Derin bir nefes alıp, gözlerini yumarak gülümsedi.

Scanned with CamScanner

"Baban iyi biriydi," deyince buna öyle çok inanmak istedim ki ama arkasından gelen cümle beni yıkıp geçti: "Sonra yolunu kaybetti."

"Yolunu kaybetti," diye fısıldadım ama bunu söylerken kalbimden bir parça kopup dudaklarımdan düşmüştü sanki. "Gazanfer amca, neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi sıkıntılı bir nefes vererek. "Sen sor, ben anlatayım."

"Her şeyi bilmek istiyorum."

"Sen sormazsan ben nasıl anlatırım? O benim arkadaşımdı," dedi kısık sesle, "seni üzecek bir şey söylesem, öldürürdü beni."

"Ama o öldü," dediğimde Gazanfer amca bana bakakaldı. "Babamın kadın ticareti yaptığını biliyorsunuz, değil mi?"

Gazanfer amca yavaşça yutkunup, ellerini yumruk yaparak masanın üzerine koydu. Beyaz gökyüzü içeriyi akşamın eşiğindeymiş gibi griye boyuyordu.

"Baban bu işlere girecek adam değildi," diye fısıldayınca yutkundum. "1991 yılında çok borcu vardı, mal varlığının üzerine konulmuştu, biliyorsun ki o zamanlar annen hayatında değildi ve baban evliydi. Evini kaybetti. Bir yol aradı, işleri yeniden kurdu ama çok para gerekiyordu."

"Devam edin lütfen."

"Bir gazino açtı, işleri yoluna girmişti, para akıyordu. Bir gün ne iş yaptığını anladım," dedi ve derin bir nefes aldı. "Arkadaşlığımız orada öyle bir darbe aldı ki... Ama ben ona yine sırtımı dönemedim. O benim kardeşimdi." Sustu, tekrar konuştuğunda biliyordum ki canımdan bir parça daha koparacaktı. "Bir gece yanıma geldi, eli yüzü kan, o zamanlar annene yeni âşık olmuş, annenden yediği haltları saklıyor ve bu işten kurtulmaya çalışıyor... Bırakmıyorlar onu. Bu işlere girersen, bir kadını esir aldıkları gibi adamı da alıyorlar. Sonra zaten alıştı. Bir baktım, arkadaşım kardeşim olan Altan değil, başka bir Altan var karşımda."

Titreyen dudağımı görmemesi için çenemin iç kısmını dişlerken gözlerim acıyordu. Sigara paketini cebinden çıkarıp masaya koydu. "İçiyorsan," dedi, "iç." Hiç düşünmeden paketten bir dal sigara çıkarıp titreyen ellerimle sigarayı paketin içinden çıkardığım kırmızı çakmakla yaktıktan sonra gümüş rengi kül tablasını önüme çekerek sigaradan bir nefes aldım.

"O zamanlar çok kadın gelirdi, baban hepsinin başında olurdu. Bir de Yusuf vardı, birlikte kızları o iş için hazırlarlardı," dedi, derin bir nefes alınca gözlerini yumup bunları unutmak istiyormuş gibi sessizce bekledi. "Bir Doğu güzeli vardı, Behr..."

Sigara parmaklarının arasından düşecekmiş gibi boşalan ellerimi masaya bastırdım. Sigaranın dumanı Gazanfer amca ile aramızda süzülmeye başladı.

"Behr yirmilerinde ha vardı ha yoktu, bir oğlu dışında da kimsesi yoktu. Bu işlere oğluyla ortada kalınca bulaşmış. Kucağında bebekle gazinoya geldiği günleri biliyorum," deyip yutkundu. "Elinde süt bebesiyle duran kızı da peşkeş çektiğini bilsem, öldürürdüm babanı."

Yutkundum, boğazım ağrıyordu.

"Behr, çok güzeldi. Getirdikleri yabancı kızlardan bile güzeldi," dedi buruk bir sesle. "İyi bir kızdı. Herkese iyiliği geçerdi. Başta onun sadece kons yaptığına inandım, masalarda bir şeyler içip heriflerle muhabbet ediyor, sonra da gidiyor sanıyordum. İsmi de vardı, takma ismi, Deniz. Bir gün babanın Behr'e Deniz diyorlar diye öfkelenip Behr'e tokat attığını gördüm. Dedi ki, sevdiğim kadının ismi senin gibi bir kadının üzerinde durmaz, durmamalı. O zamanlar Behr'in oğlu gözümüzün önünde büyümüş, beş yaşlarına falan gelmişti. Bunu söylediğinde o küçücük çocuğun ağladığını görmüştüm."

Annem gibi bir kadın olmanı istedim.

Yutkundum ama bu kez tükürüğüm boğazımda bir bıçak oldu ve aşağı inemedi; o bıçağın içime giren her nefesi kestiğini hissettim.

Scanned with CamScanner

"O gece Behr'in sadece kons yapmadığını, dört beş senedir baban tarafından..."

"Pazarlandığını anladınız," dedim.

"Kalktım gittim, bir daha yüzüne bakmayacağım dedim. Zaten sık sık gözaltına alınıyor ve akıllanmıyordu ama sonra..."

Sigaranın külü kül tablasına değil masaya düştüğünde yanan gözlerimi kırpmadan adama bakıyordum.

"Bir gece baban geldi, Behr'in oğlunun yüzünü yaktığını, bunu elinde olmadan yaptığını, çok öfkeli olduğunu söyleyerek ağladı. Onu kovdum, gitmedi," dedi ve o an gözümden bir damla yaş, beni dinlemedi, aktı.

"Yüzünü yaktı," diye fısıldadım, sesim titriyordu, Gazanfer amca başını aşağı yukarı sallarken yüzünde bir acı vardı.

"O çocukçağız tacizler mi edilmedi, diğer herifler tarafından hırsızlığa mı zorlanmadı? Yüzüne bıçak darbeleri mi yemedi? Torbacılık mı yapmadı?" Gazanfer amca alnına vurdu. "O el kadar çocuğu öldüreceklerdi, baban kalktı kurtaracağına yüzünü yaktı o çocuğun."

"Yüzünü... Nasıl yakmış?"

"Bilmiyorum," dedi birden adam, kafası karışmış gibiydi. "Baban çok pişmandı, ağlıyordu. Yandı dedi, yandı." Gözlerini boşluğa çevirdi. "Ama sonra..."

"Sonra?"

"Baban ve diğer adamlar yüzünden Behr yandı," dedi, bir an algılayamadım ve o an Gazanfer amca tekrar ağlamaya başladı. "Kızı Samsun'daki evde yaktılar, cayır cayır yaktılar," bir an bir şey diyemedim ve sonra Gazanfer amca o cümleyi kurdu: "Kızın oğluna evi yaktırdılar, içinde kızı yaktılar."

Zaman, içinden düşmeye başladığım bir uçuruma dönüştü. O an, bir çocuktum ve artık zaman benim için sadece büyümem için akan bir şey değildi, içinde geriye doğru koşup beni yakalamasından korktuğum için çığlıklar attığım bir canavardı. Sigara parmak-

larımın arasından kayıp masaya düştü, yuvarlandı, yuvarlandı ve yuvarlandı. Yüksek bir siren sesi zihnimden kalkarak tüm duyu organlarıma saplandığında, karşımda ağlayan adamın yüzü birden beyaza boyandı; artık her yer beyazdı ve ben bembeyaz bir odada, kulağımda siren sesiyle o sandalyede öylece oturuyordum.

O siren, kalbin bağlı olduğu makinenin durmasıyla çıkardığı o tok sese öyle çok benziyordu ki.

Belki de duran benim kalbimdi.

"Siktir," dedi biri, bunu duydum ama sonra siren sesi başa sardı ve gözlerimin önündeki beyazlık birden cızırtılı bir görüntüyle yerini âna bırakacak gibi oldu; çok geçmeden adamın karıncalanan silüeti tekrar silindi ve her yer yeniden beyaza boyandı.

Elimde iki kılıç tutuyordum.

Birini kendime diğerini Korhan'a saplayacağımı sanıyordum.

O iki kılıcı da ona saplamak için elime aldığımı bilmiyordum.

Scanned with CamScanner

10. Perde

Tarladaki Yangın

Şifa dedikleri zamanın fazlası zehirdi.

Sanki kalbim bir güneşti ve acı, bir dünya gibi kalbimin etrafında dönüyordu. Yüz elli yıldır yirmi üç yaşındaydım ve biri sanki kalbime zift dökmüştü. Göğsüm bir acı müzesiydi; her bir tabloda anılarımdan parçalar vardı ve şimdi onun olduğu tablodaki boyalar akmaya başlamıştı.

Onun için ölmeyi göze alabilecekken, onun yüzünden yaşamak zorunda kalmıştım ve bunu yaparken onu öldürmüştüm; damarlarındaki kan onun içine girip çıkan bir kılıç gibiydi. Sanki ehliyetim olmadan gecenin bir yarısı yollara düşmüş, çevirmeye yakalanmaktan korkarak karanlık bir yola girmiş, o yolun uçuruma gittiğini bilmeden frene değil gaza köklemiştim.

Bende bir derinlik yaratmış, o derinliği kendi kanıyla doldurmuştu.

Öz annesini yakmıştı, bunu ona yaptıran babamdı. Öz annesini diri diri yakmıştı; ona annesini diri diri yaktıran benim babamdı.

Scanned with CamScanner

Onu öz annesinin katili yapan benim babamdı.

Zaman, bir mayın tarlasındayken ben ve bir ayağım havada duruyorken, diğer ayağıma saplanan krampla beni patlatacak olan o mayın olup etrafımı sarıyordu.

Sevdiğim adama annesini öldürten benim babamdı.

Benim babam sevdiğim adamın da, sevdiğim adamın annesinin de katiliydi.

Nasıl? Nasıl kalkmıştı bunların altından? Çatık kaşlarının altına tanrının yerleştirdiği diken yeşili gözlerindeki gücü hatırladım, oysa benim içim alevler altında kalmıştı; o nasıl devam edebilmişti?

"İs," diye fısıldayan sesin sahibini sonunda duyabildiğimde, dakikalardır bilincim kapanmış bir şekilde boşluğu izliyordum. Hun, omuzlarımı yavaşça sarsınca ellerimde tuttuğum her duygu yere döküldü ve içeri taşıdığım ateşin kolları tarafından yutularak yanmaya başladı. "Ona bunu söylememeliydin," diye fısıldadı Hun, "İs, beni duyuyor musun?"

Nefesim kalbimi közlerken, "O çocuğa annesini mi öldürttü?" diye sordum ve gözlerim o boşluktan sıyrılarak karşımda oturan adamın yüzüne yerleşti. Ölü gibi hissediyordum. Hiç var olmamışım gibi. Bir yabancının rüyasında belirip kaybolan bir kadın, bir roman kahramanı gibi... Şu an hangi biri olursa olsun, biri olmaya ihtiyacım vardı ve olmak istediğim kişi Nurşan İs Tanyel değildi.

"Çocuk içeride annesinin olduğunu bile bilmiyordu," diye fısıldadı Gazanfer amca, sesinden kopan her geçmiş bir bina boyutunda üzerime düşerek beni altına alıyordu. Titreyen ellerimi masaya bastırdım ama titremesine mâni olamadım; ellerimi avuç içlerimi açarak masaya yasladım ve tüm gücümü avuçlarının içine verdim ama titremesine yine engel olamadım. Ellerim öyle çok titriyordu ki, geçmiş üzerime yürüyüp elinde tuttuğu sustalıyla içimi parçalıyordu. Bir an öyle bir duruma geldim ki, gözyaşlarım benden izinsiz yanaklarımı yaka yaka akarken kendi gözyaşlarımın içinde boğulacağımı sandım. Gazanfer amca yüzüme baktı, gözlerimden akan yaşları izlerken sanki tüm bunları o yapmış gibi mahcuptu. Bir ha-

yatı ucundan ateşe vererek tamamına mâl olan babamın yaptıkları yüzünden babam dışındaki herkes mahcuptu.

"Çocuğa içeride bir adam olduğunu, o adam içindeyken evi yakarsa annesini serbest bırakacaklarını söylediler," dedi. "O zamanlar çocuk sadece on üç yaşlarında olmalıydı. Ve evet, içeride bir adam vardı ama içeride Behr de vardı. Oğlu bunu bilmiyordu."

Karşımdaki adamın buna bir son vermesini istedim. Kalbim öyle büyük bir dehşetle atıyordu ki, sanki artık durma kararını veren kendisiydi ve son kez tüm hızıyla çarpıp göğsümün içini sessizliğe terk edecekti. Her şey boğazımda büyük cam parçalarına dönüşüyor, her yutkunmaya çalıştığımda o parçalar tuz buz olarak içime dağılıyor ve her noktama saplanışının yankısını ruhumda bile hissediyordum. Öyle bir acıydı ki bu, keşke hiç var olmasaydı.

Öyle bir kandı ki bu, keşke damarlarım kurusaydı.

"Mahvettiler çocuğu, mahvettiler Behr'i, iki hayatı mahvettiler. Birini aldılar, diğerini almaktan beter ettiler. Babanı çok yanlış yollara çektiler, babanı bir canavara dönüştürdüler." Adam elini başına götürüp ağlamaya başladığında, artık benim de omuzlarım gözlerime bağlanmış gibi hıçkırıklarımla sarsılıyordu ama buna rağmen sesim çıkmıyor, yalnızca kısık hıçkırığım duyuluyordu.

Titreyen ellerimi nabzımı ölçmek istiyormuş gibi boynuma koyup gözlerimi masaya indirdiğimde, gözyaşları yüzünden masayı bulanık görüyordum. Gözlerimden akan yaşlar artık yanağıma doğru akmıyor, direkt masaya damlıyordu.

"Sonra," dedi adam, dahası vardı, biliyordum; belki halimi gördüğü için susmayı seçerdi ama devam etmesini ister gibi masadan asla kalkmıyor, sesimi bile çıkarmadan ağlarken her şeyi duymak istediğimi ona ağzımı bile açmadan kanıtlıyordum. Hun'un büyük avucunu sırtımda hissettim, sırtımda köklenmiş kanatlardan sızan kanlar parmaklarına bulaşıyor muydu? Ateşlerin içinde oturuyordum ve artık alevler öyle yüksekti ki tavanı simsiyah isler sarmıştı. "Duydum ki çocukcağız annesinin feryatlarını duymuş, yanarken. İçeri atmış kendini. Ateşlerin içine. Şuncacık çocuk." Şimdi o kosko-

Scanned with CamScanner

ca adam karşımda çocuk gibi hıçkırarak ağlarken anlatmakta zorluk çekiyordu.

Sanki koparmak istediğim damarlarımın içinde depremler oluyordu.

"Yavrunun üzerine yanan kapı düşmüş, tüm göğsü, zaten yaktıkları yüzü daha da yanmış, tanınmaz hale getirmişler." Adam ellerini yüzüne örterken, titreyen ellerim boynumdan kayarak sertçe masaya düştü ve cansızca masaya serildi. "Şuncacık çocuğu ateşlerin içinde bırakıp kaçmışlar, bir baban kalmış orada, dayanamamış, Behr'in içeride olduğunu da bilmiyormuş ama sebep oldu diye çocuğu ateşlerin içinden çıkarmış." Adam hıçkırıklarının arasında çatlayıp duran sesiyle bunları anlatırken ellerimdeki tüm kan çekilmişti sanki; masanın üzerinde cansızca duran ellerim bembeyaz görünüyordu. Tıpkı bir ölünün elleri gibi.

Gözlerimden bir okyanus akıyordu. Hiç sesim çıkmadan, ağzımı bile açmadan, sadece titreyen omuzlarla bir insan nasıl oluyordu da böyle çok ağlayabiliyordu?

"Çocuğu götürmüş ama tek görgü tanığı diye çocuğun yaşadığını öğrenenler durmamış," dedi Gazanfer amca gözlerini elleriyle silip, gözlerini zemine indirerek omzunun üzerinden zemine dalgın gözlerle bakarken. Sık sık burnunu çekiyordu. "Çocuk kaçtığında bile bulmuşlar. Altan durduramamış onları, bu kez..." Ellerini başına koydu. "Altan'ı öldürmekle tehdit etmişler, Altan susmuş, çocuğu satmışlar."

"Ne?" döküldü dudaklarımdan ve hemen arkasından yorgun, titreyen bir nefes... Ve gözyaşları.

"Organ mafyasına."

Göğsündeki boydan boya dikişi hatırlayınca birden oturduğum yerden kalktım, bir adım geri giderken ayağım takıldı ve sandalyeye tutunurken dengemi sağlamak hiç bu kadar zor gelmemişti. Midem bulanıyor, başım sanki kafamın içinde yel değirmenleri varmış gibi dönüyordu. Bütün sesler dindi sandığımda, birden haykırarak ağlamaya başladım ve kendi sesim algılarıma saplandı.

"Ölmedi," dedi Gazanfer amca başını önüne eğerken. "Herkes öldü sandı, onu annen kurtardı."

Zamanın akışını hissedemedim, nabzımın haykırışlarını duyamadım; gözyaşlarım tüm âlemi kapladı ve sadece sarsılarak ağladım.

"Deniz o çocuğu kurtardı ama biz Deniz'i bir daha kurtaramadık. Annen arkasına bakamadı, seni umursayamadı, babanla kalamadı. Rüzgâr oldu yön değiştirdi, şehir şehir gezdi sana dönemedi." Gözlerimden yaşlar akıyor, Korhan'ın yazdığı her satır şimdi içimde beni yakan, yıkan, öldüren, bir ölüyken hayatta tutan ayrınlara dönüşüyordu.

"Baban o çocuğun ciğerini yaktı ya hani, annesini alarak, hayatını çalarak," dedi Gazanfer amca inler gibi ağlayarak. "Ciğerlerinden buldu onu o illet. O kanser... Ciğerlerini kusa kusa öldü." Gazanfer amca kafasını masaya vurup elleriyle etrafını örttü ve sonra şiddetle, bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Elinde tepsiyle içeri giren çocuk sanki bizi görmüyormuş gibi yanımızdan geçerek çay ocağına girdiğinde bile Gazanfer amca sadece ağlıyordu. "Altan," diyordu ağlıyordu. "Kardeşim," diyordu. "Affetmem seni." Hıçkırdı, hıçkırdım. "Affedemem seni."

Dizlerimin üzerine düşeceğim an, zaman beni kavrayan bir girdap oldu ama Hun beni belimden kavrayarak dizlerimin yere vurmasını engelledi. Adam sarsıla sarsıla ağlarken artık bizi görmüyordu ve midem öyle çok bulanıyordu ki, içime akan nefes sanki midemi dolduran sulara dönüşüyordu.

"Korhan," diyebildim sesim titrerken.

"Gidiyoruz," dedi Hun sadece ve o an, ayaklarımın yerden kesildiği andı. Bedenim bir kukla gibi devrilerek onun kucağına serildiğinde bacaklarım ve kollarım geriye doğru düşmüş sallanıyorlar, saçlarım da kollarıma karışarak zehir yüklü yılanlar gibi kollarımın etrafını sarıyorlardı. Gözlerim açıktı ama bilincim karanlık suların altında kaldı. Ben oradan Hun'un kucağında çıkartılırken alevler büyük dalgalar olarak içeriyi altına aldı ve bahçeden de çıkıp yolun

Scanned with CamScanner

ortasına ilerlediğimizde gözlerimi alevlerin kül ettiği kıraathaneye çevirdim.

Hun, beni çocuk parkının korkuluklarının önünde kucağından indirdiği anda ayaklarım yere değdi ama basamadım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kar taneleri ağır ağır düşmeye başlamışlardı, açık renk saçlarıma tutunan her bir kar tanesi kafamın üzerinde tonlarca ağırlığa dönüşüyordu sanki. Hun eğilip bana dokunmak istedi ama yerde duran bir elimi kaldırıp, karın soğuğuyla kıpkırmızı kesilen avucumu ona yönelterek onu durdurdum. Bana dokunmasın istiyordum. Zaman bile bana dokunmasın, geçmiş bana dokunmasın, gelecek gelmesin, şimdi beni yok etsin.

"Şurada," dedim birden yanan avucumu kalbime bastırarak yere doğru eğilirken. Dizlerimde soğuğu, yere bastırdığım avucumda yangını hissediyordum. Kalbimdeki elim ise sanki kalbim elimdeymiş gibi acıyordu. "Şurada dünden beri durmadan deprem oluyor."

Hun konuşmadı, sustu.

Saçlarım yüzümü örterken avucumu kalbime daha sert bastırıp kalbimin atışlarını avucumun içinde hissettim. Bu kalp dursa olmaz mıydı? Sussa? Artık atmasa, olmaz mıydı? Boğuluyordum. Benim kisi intihar değildi, kimseye kanıtlayamayacak olsam da zaman kalbimin içinde bir cinayet işliyordu.

"Annesini öldürmüş," dedim birden inleyerek, gözyaşlarının karıştığı sesimde saf bir acı vardı. Kar ile ıslanan elimi saçlarıma götürüp saçlarıma dokundum, tekrar elimi yere koyup dizlerimi yana atarak kalçamın üzerine oturdum ve bomboş gözlerle korkulukların aralıklarından görünen çocuk parkının içine baktım. "Kandırmışlar onu, annesini öldürtmüşler," diye inledim ağlayarak, "annesini öldürtmüşler ona."

Çenemi yavaşça kendi omzuma koyarken gözlerim kar tanelerinin arasında rüzgârın etkisiyle sallanan salıncaktaydı.

Ellerimi birden sertçe karla kaplı beton zemine vurduğumda ellerime yayılan acıyı hissetsem de bu beni durdurmadı. Durmadan

burnumu çekip inleyerek ağlayarak ellerimi aralıksız bir şekilde betona vuruyordum. Hun beni kollarımdan kavrayarak durdurmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Onu tekmeledim, ittim, öyle çok doldum ki acıyan avuçlarım kendi yüzüme yapıştığında gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı ve kendi yüzümü sertçe yoldum.

"Seni hak etmeyen benim," dedim gözlerimden yaşlar boşalırken, birden sessizleşip ellerimi yüzüm boyunda kaydırıp dizlerimin üzerine düşürdüm ve bakışlarım çocuk parkına takılıp kaldı. "Affetme beni."

Yavaşça eğilip alnımı soğuk betona bastırırken fısıldadım.

"Sevme beni."

"Lütfen," dedi Hun beni kollarımdan kavrayıp kaldırmaya çalışırken.

"Lütfen sevme beni, bu bana çok ağır geliyor," dedim ve bağıra rak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Karanlıktı.

Ruhu yakan bir karanlıktı bu.

Elinde tuttuğu beyaz bidonun içini ağzına kadar dolduran su değil, benzindi ve ağzı öyle çok kurumuştu ki, ruhundaki alevleri harlayacağını bilse de benzini bile içmeye razıydı. Yeşil gözlerini ahşap binaya diktiğinde, bu gece her şeyi sonlandıracağını biliyordu. Annesinin elini tutacak, bu şehirden çıkıp gidecekti.

*Elini kendi yüzüne götürüp, yanık izinin yarattığı karmaşık deri tabakasına dokundu, karnındaki ağrıyı hissetti ve yavaşça fısıldadı: "Bıla rû bêşê zik ne êşe," diye fısıldadı. **Yüz acısın, karın ağrımasın.***

Cümlesinin anlamı bu olsa da ne yüzü acımayı bıraktı ne de karnı ağrımayı.

Derin bir nefes alarak eve doğru yürüdü. Elindeki bidon bileğini ağırtmaya başlamıştı ama birazdan bu bidonu evin çevresine dökeceğinden sorun değildi. Son kez tüm yüklerini taşıdığını hayal etti. Son kez...

Scanned with CamScanner

Bidonun kapağını açtığında, gökyüzündeki yıldızlar o gece, birazdan alevlere teslim olacak olan ahşap ev gibi cayır cayır yanıyordu.

Bidonu evin sokak kapısından başlayarak etrafında gezdirerek boşaltmaya başladığında, benzinin kokusu ciğerlerini ağrıtmıştı. Sessizliğin hüküm sürdüğü evin tüm çevresini benzinle sardıktan sonra elindeki çakmağı havaya kaldırdı ve son kez doğduğu eve baktı. Her ne kadar bu evde doğmuş olsa da çocukluğunu Antalya ve Mersin sınırlarında geçirip durduğundan burada pek bir anısı yoktu. Birazdan var olan ilk anılarını da bu evle birlikte ateşe verdiğinde, yeni anılar yaratmak için fırsatı olacağını biliyordu.

Zipposunun ucuna baktı, alevi izledi ve gözlerini yummasıyla zippoyu yere fırlatması bir oldu.

Alevler sadece birkaç saniye içinde evin sınırlarını kapatarak üst kata doğru tırmanmaya başlamıştı bile. Açık duran pencereden sızan alevler evin içine de lav gibi akıyordu. Korhan'ın gözlerinde gitgide yükselerek evi içine alan alevlerin yansıması parlıyordu.

Bidonu kenara bırakıp evden birkaç adım uzaklaştı; ateşin çatırtıları karanlık sokağın sesi olup, karanlığını alevleriyle süpürerek aydınlıklara boğdu.

Önce içinde tarif edilemez bir rahatlama duygusu, sonrasındaysa derin bir hüzün belirdiğinde, alevler çoktan tavana çıkmıştı. Tam sırtını döneceği esnada, bir kadın çığlığıyla irkilerek yanan eve doğru baktı. Göğsünün altındaki kalbi yerinde tutmak, avucunun içinde koru tutmak kadar zordu. Alevlerin altına aldığı sokak kapısı içeri doğru yıkılmış, evin ahşap holü alevlere teslim olmuştu.

Önce bir adım ileri, sonra bir adım geri atan ayağı nihayet havada kaldığında, o tanıdık çığlık yeniden alevlerin uğultusundan koparak kulaklarına çalındı.

"Anne," diyebildi çatlayan zayıf sesi, havada duran adımını tekrar yere bastırdığında, göğsü içinde bir savaş varmış gibi hızla kalkıp iniyordu; kalp atışları onu hedef alan düşman askerleri gibiydi ve kendi kalbi onu boğmaya başlayan iki büyük avuçtan farksızdı.

Lezâ yeşili gözlerinin içinde yanan evin portresi vardı.

Bir çığlık daha koptuğunda, birden zincirleri kopmuş gibi koşmaya başladı ama geçmişin zincirleri arkasında şangırdayarak onu takip ediyordu. Yıkılan alevli kapının üzerinden atlayarak alevlerin teslim aldığı holün içinde koşmaya başladı. İçerisi sadece alevler ve is dumanından oluşuyordu. Dirseğinin iç kısmıyla burnunu ve yüzünü siper alarak koşarken ahşap merdivenler çoktan tutuşmuştu ama annesinin çığlıkları üst kattan yankılar halinde eve yayılıyordu.

Korku. Hissettiği en derin, en net duyguydu bu.

"Anne!" diye bağırdı, bağırmadı, hayır, bu bir haykırıştı ve bu haykırışın ardından tam önüne tavandaki ahşap kiriş ateşler içinde devrilip düştü. Bir ceset gibi önüne serilen alevler içinde yanan kirişe baktı, birkaç saniyesi bile olmayabilirdi; yaşı kaç olursa olsun, bunu hesaplayabilecek olgunluktaydı.

Zıplayarak kirişin üzerinden atlamasıyla alevlerin sardığı ahşap merdivenleri üçerli beşerli büyük adımlarla tırmanmaya başlaması bir oldu. Merdivenlerin korkuluklarına bile tutunamıyordu çünkü alevler korkuluklardan yukarı doğru bir kibritin ucundan sapına doğru ilerleyen alevler gibi ilerliyordu.

"Anne!" diye bağırıyor, is dumanları gözlerini yakarken bulanık bakışları etrafı tarıyordu; o an göğsü deliniyormuş gibi aldığı her nefes içinde ateşleri büyütüyordu. Kirişlerden biri üzerine düşecekken geri çekildi ve korku dolu yeşil gözlerle alevlerin sardığı üst katın holüne baktı. "Anne!"

Hole varmayı başarsa da kapı kapalıydı ve alevler kapının üzerine bir canavar gibi tırmanıyordu.

"Anne!"

"Ardiğim?" Kadının korkulu sesini duyunca birden içi rahatlasa da sonra o acı çığlığı duydu. "Ardiğim, kaç!"

"Anne!" Arjen öyle bir bağırdı ki, neredeyse boğazı yırtılıyordu. Elini kapüşonlusunun kumaşını aşağı çekerek örtüp yanan kapının kulpuna ateşlere aldırmadan koyduğunda, kumaş alev aldı ve korkudan önce acıyı hissetti. Kapıyı açmak için çevirdiğinde, kulp alevlerle birlikte yere düştü ve Arjen bir adım geri çekildi. Kapı hızla üzerine doğru devrilmeye başla-

Scanned with CamScanner

dığında gördüğü son manzara, annesinin bedenini saran alevlerdi ve bu alevler cehenneme değil, onun ellerine aitti.

Araba, avına saldırmak isteyen bir yırtıcı gibi öne doğru atıldığında, bedenim bu baskıya karşı koyamadı ve emniyet kemerine rağmen öne doğru kaykıldım.

Ruhum sızlıyordu.

Bir süre attıran kar tanelerini izledim ve bir var olup bir kaybolan sokak lambalarını. Çoktan akşam karanlığı çökmüş, yağan kara rağmen şehir ışıklar ve insanlarla alev alev yanmaya başlamıştı. Kirpik diplerim döktüğüm gözyaşlarının etkisiyle biber sürülmüş gibi acıyordu, gözlerimin içindeki acıya alışmıştım ama kirpik diplerimdeki acı çok rahatsız ediciydi. Saatlerdir arabanın içinde Eskişehir'in sokaklarını bir aşağı bir yukarı gezip duruyor, ne konuşuyor ne de birbirimize bakıyorduk.

Kalbimin ortasında bir delik açılmış, o delikten hisler karnımın içine doğru dökülmeye başlamıştı sanki. Midem hâlâ çok bulanıyordu, şakaklarım ağrıyor ve omuzlarım acıyordu. Ellerim iki bacak aramdan aşağı doğru sarkmış, canını kaybetmiş beyaz güvercinler gibiydi. Ölüydüler.

Hun, "Yaptığı her şeyin bir açıklaması varmış, gördün mü?" diye sordu yavaşça. "Artık onu affettin."

Gözlerimi yumup geri açtım ve sonra o soruyu sordum: "Peki o beni nasıl affedecek?"

Hun sustu, ben de sustum ama bu soru ortamızda asılı duran bir gerçekti.

Onun yüzüne, yüzümü kaldırıp nasıl bakacaktım?

Babam yüzümü yere eğdirmişti.

Belki zamanla kalbindeki beni haklı çıkarmış, suçsuz görmüştü ama elimi sürmemiş olmam, o adamın kızı olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Annemi düşündüm, yıllarca içimde yara gibi küskünlük taşıdığım annemi, birden hayatıma giren ve başta bana karşı

sadece öfke besleyen o adamı düşündüm sonra, Korhan'ı... Yaşları kuruyan gözlerimin acısının üzerine tuz basmak ister gibi sıkıca yumduğumda, dudaklarımdan bir mırıltı döküldü. Başımı arabanın camına yaslayarak sessizce bekledim.

"Artık her şeyi biliyorum," diye mırıldandım, bu gerçekler canımı öyle çok acıtıyordu ki. Ölecekmiş gibi hissediyordum ama daha acısı varsa, bu da şu içimdeki acıyla hâlâ yaşıyor olmaktı. "Artık her şeyi biliyorum ve onun yüzüne bakacak yüzüm kalmadı."

Hun, "Senin hiçbir suçun yok," dedi ama o da durgundu; duydukları onu da sarsmıştı, biliyordum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eğer ağlamanın eşiğine tekrar gelmemiş olsam buna gülerdim. "Peki bunları yaşayan sen olsaydın, şu an arabandaki da o adamın kızı olsaydı, ne yapardın?"

"İçim bana senin bir suçun olmadığını söylerdi ama yine de seni mahvetmek isterdim. Doğrular bir kenara geçerdi, hislerden ibaret olurdum." Yutkundu. "Hissettiklerini tahmin etmek bile çok acı verici, bunları o yaşadı ve bunlar olurken çok küçüktü. Açık konuşacağım, başka biri olsa o adama ait her şeyi yok ederdi. Buna sen de dahilsin."

"Tüm bunları biliyorken ben ve o tüm bunları yaşamışken, şimdi onun yüzüne nasıl bakacağım?" Sorum bir küf gibi içimi kapladı.

"Kendini suçlaman bir şeyleri değiştirmeyecek, İs," dedi, "seni sevmese peşinden koşmazdı. Her şeyi unutması elbette güç ama içindeki sen açlığını bastıramıyor işte. Yine oyun oynuyor olsaydı gözleri öyle bakmazdı. Beni öldürmek istiyor gibi bakıyordu çünkü senin yanındaydım. Seni seviyor, kabul etsen de etmesen de. Senin peşinden gelecek, senin onun yüzüne bakacak yüzün olsa da olmasa da."

"Ona durmadan geçmişini hatırlatan bir kızın mı peşinden gelecek?"

"O aynaya ne zaman baksa o geçmişle karşılaşıyordur zaten," dediği anda birden gözlerimden dindiğini sandığım o yaşlar yine apansız akmaya başladı.

Scanned with CamScanner

"Bunu ona yapamam," dediğimde Hun bana baktı ve direksiyonu daha sıkı kavradı. Sanırım öfkelenmeye başlamıştı ama haklı sebeplerim vardı. Onun hayatına çökmüş yeterince is lekesi vardı. Ne zaman bana baksa içindeki yara kaşınacaktı, belki de o yarayı durmadan kanatmasına neden olan kişi ben olacaktım. Onun yanında kalmaya ne hakkım vardı? Ellerini tutmaya, gözlerine bakmaya... Ona kendimi bulaştırmaya ne hakkım vardı benim? O benim kokumu belki onunla uyuduğumda cennet sarıyordu ama ben onun cehennemiydim ve eğer ona dönersem onu asıl yangının içine atmış olacaktım. "Onu o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadım. "Ve onu sevmeyi o kadar çok hak etmiyorum ki."

"Emin ol onun da seni sevdiğini kabullenme süreci olmuştur, bunları düşünen tek kişi sen olmadın yani," dedi Hun, gözlerim yavaşça ona dokundu. Bana değil, önünde akıp giden yola bakıyordu. "O bile seni sevdiğini kabullenmiş, seni kabullenmiş, sen neden kabullenemeyesin?"

"Çünkü tüm bunları o yaşadı, ben değil."

"İnce düşünüyorsun ama ince düşünmek seni de onu da harcar," dedi Hun sadece.

"Onu kendimden arındırmak istiyorum," dedim, "benimle oynadığına inansın ve içinde beni bitirsin." Birdenbire kurduğum bu keskin cümle, içinde gözyaşlarımı ağırlıyor olsa da Hun'u beklemediği bir yerden vurmuştu. "Onun yüzüne bakamam. Belki her şeyi bana itiraf eden o olursa, her şeyle benim önümde yüzleşirse benden zaten vazgeçer."

"Kendini kandırıyorsun. Tıpkı bir aptal gibi konuşmayı bırak."

"Doğruyu söylüyorum," dedim, kalbimin atışları ağırlaşmıştı. "Onu içimde özgür bırakmak istiyorum. Ve onun da beni içinde özgür bırakmasını." İstemiyordum. "Mutlu olsun istiyorum." Evet, bunu istiyordum. "Ama bensizken mutlu olsun." Ama bunu istemiyordum.

"Canın acıdığı için saçmalıyorsun, hepsi bu. Onu seviyorsun, o da seni. Eğer seni sevmeseydi ya da hiçbir şeyi unutamıyor olsaydı seni zaten özgür bırakırdı."

"Onunla kalamam, bu onu öldürür."

"Ondan gidemezsin, bu da onu öldürür," dedi Hun sertçe.

Gözlerimden yaşlar durmaksızın akarken, "Ondan zaten gittim," dedim inler gibi.

"Hayır, gitmedin. Ve bu gözyaşları onun için."

"Babam ona annesini öldürttü," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak.

"Evet, bunu baban yaptı. Sen değil."

"Nasıl bu kadar gamsız olabilirsin?"

"Doğruları söylemek ne zamandan beri gamsızlık? Sen hiçbir şey yapmadın. Tek suçun yanlış insanı dosdoğru sevmek. O ise yanlış bir insanı, yanlış bir şekilde sevdi."

"Sen de söylüyorsun. Ben yanlış bir insanım, beni sevmemeli," dedim ve gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı gözlerimi yola diktim.

"Sen sadece onun için yanlış insan değilsin ki," diye fısıldadı yavaşça, bir an durup ona baktım ama bana değil, sadece önünde akıp giden yola bakıyordu. Ne demek istediğini anlamak beni daha da sarsarken bakışlarım yeniden yolu buldu. Hun sanki bu aracın içinde cenazemi taşıyordu.

"Onu affetmemiş gibi davranacağım," diye fısıldadım, Hun duraksadı ama bir şeyler söylemedi. "İçim acıya acıya, onu beni başkasıyla paylaştığına inandıracağım."

"Aptalsın," dedi Hun sadece.

"Biliyorum," diye fısıldadım, "söz konusu o olduğunda hiçbir zaman söylediğinden daha farklı biri olmadım."

Bir süre susup o sessizliğin içime akmasına izin verdim.

Sonra yavaşça sordum.

"Bana yardım edeceksin, değil mi?"

Scanned with CamScanner

"Böyle davrandığında bir süre sonra vazgeçer, unutur gider diye düşünüyorsan söyleyeyim bu onu daha da üzecek," dedi Hun ama o an, benim için doğru olan buydu; bir süre sonra biliyordum ki Hun da bunu kabul edecekti.

o

Önümde bir duvar gibi dikilen gerçeği yıkacak gücüm yoktu ama yine de bunu yapabilmek için kendimi parçalamaktan vazgeçmiyordum.

Geçen üç gün, benim için cehennem gibiydi.

Üç gecenin her anında beyaz çarşafların içinde ilerleyen küçük bir kız çocuğuydum ve annemi arıyordum. Üç gecenin her yalnız kaldığım karanlığında sessizce ağlamaya devam ettim. Bu üç gün içinde o bana mesaj atsa da cevap alamayınca üstelemedi ama Yağış ve Çağlar bendeki sessizliğin farkındaydılar; evdeki diğer herkesin de farkında olduğu gibi. İçimde taşıdığım o mezarlık gitgide daha da fazla cesede ev sahipliği yapmaya başlamıştı. Artık ruhumda acıyı değil, ölümün çığlıklarını hissediyordum. Sanki var olmuş tüm kötülükler kalbimin ortasında buluşarak beni yok etmeye ant içmişti.

Ruhsuz gözlerim boşluğa takılıp kaldığında birinin sık sık ismimi zikrettiğini duyuyordum ama öyle çok dalgındım ki kelimeler ve sesim farklı yönlere dağılarak kayboldular ve ben hiçbir şey yapmadan öylece boşluğu izlemeye devam ettim. Gözyaşlarım sonunda dinmişti ama gözlerimin içinde kuruyan yaşlar içimdeki yaralardan sızan kanlara dönüşmüştü. Sanki ruhum her saniye daha da şiddetli kanamaya başlıyordu. Ruhum kan kaybından ölüyormuş gibi hissediyordum.

"İs?" dedi o tanıdık ses ve zihnim parçalara ayrılırken parmaklarımın arasında tuttuğum sigaranın uzayan külünün bel kemiği kırıldı. Yere düşen kül tanesi birken birdenbire binlerce parçaya bölündüğünde o külün dağılırken çıkardığı ses, bir cam ayaklarının dibinde patlamış gibi yüksek bir gürültünün zihnimi ele geçirmesine neden oldu. Gözlerimi boşluktan çekmeden dizlerimi karnıma çektim ve üzerinde küçücük kaldığım sandalyede dimdik duran bir cenine dönüştüm. Ayak tabanlarımı kalçamın altına gelecek kadar içeri çektikten sonra sigarayı dudaklarımla buluşturdum ve atıştıran kar tanelerini izlemeye devam ettim. Balkon karanlığa açılıyordu, hava soğuktu ve üzerimde yalnızca askılı bir tişört ile kısacık bir şort vardı.

"Sen aklını mı kaçırdın?.." diye sordu dehşetle örülen ses, bu ses Yağış'a aitti. "Donacaksın."

Cevap vermeden başımı omzuma yaslayıp karanlığa dökülen kar tanelerini izlemeye devam ettim. Derim içine emdiği soğuğu yetersiz bulacak kadar yanıyordu. Sanki elimi sobada yakmıştım da bastırdığım buz sadece canımı daha fazla yakıyordu. Sigaranın dumanı dudaklarımdan sesimi içermeden usulca döküldüğünde, Yağış'ın avucunu açarak önüme getirdiğini fark ettim ve gözlerimin önünde elini yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Sen beni duyuyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp tütünün tadını yuttum ve damaklarımın çekildiğini hissettim. Bir süre tepki vermeden aşağı yukarı hareket eden içinde yatay çizgilerin bulunduğu avuç içini izledikten sonra nihayet gözlerim avuçtan sıyrılarak Yağış'ın yüzüne tırmandı.

"Bana neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi mi?.." Sorusu endişe yüklüydü, bir an ona baktım ve sonra gözlerim zemine devrilirken yutkundum; boğazımdaki tütün tadı büyüdü ve sanki ateşi yutmuşum gibi hissettim. "Endişeleniyorum. Son üç gündür ruh gibisin, ben gelmeden önce de böyleydin belki." Buz gibi olan omzuma dokununca irkildi. "Siktir, donuyorsun sen."

Çıplak, kırmızıya boyalı ayak tırnaklarıma bakıp ayak parmaklarımı oynattım ve Yağış'ın boğuk gelen sesini dinledim. Bir süre sonra sesler renklere ve tatlara dönüştü; artık onu duymuyordum, sadece hareketlerini görebiliyor, tütünün tadı damağımı zedeliyordu.

Scanned with CamScanner

Derin bir nefes alarak yanımdaki boş sandalyeyi çekip oturdu. Bir süre sessiz kalsa da aldığı her nefes sesini duymaya başladığım da kelimelerin çok da uzakta olmadığını anlamıştım. Kollarını bedenime daha sıkı sarıp sigarayı dudaklarıma buluşturdum. Her şeyi örtbas edebilen ben, gizleyebilen ben, artık ne hissettiklerimi gizleyebiliyordum ne de içimdekileri.

Annesini öldürmüştü.

Öz annesini öldürmüştü.

Korhan, babam yüzünden öz annesini öldürmüştü.

Öz annesini ona öldürten kişi babamdı ve Korhan annesini öldürdüğünden bile bihaberdi.

Ona annesini öldürtmüştü.

Gözlerimi birden sıkıca yumdum ve gözyaşları gözlerimin kenarına yığıldı ama akmadı. Yağış'ın bir sigara yaktığını duydum, derin nefesi çekince sigaranın ucunu yakan ateş çatırdadı. Nefesi dışarı verirken sigarayı çoktan dudaklarından uzaklaştırmıştı.

"İyi," dedi, "biz de otururuz o zaman burada böyle."

Yine cevap vermedim.

Yağış sonunda, "İyiydin," dedi, "bıraktığımda iyiydin. Geldiğimde seni buraya göndermeden önceki halinden daha kötü buldum. Neler olduğunu elbette söylemeyeceksin, ne zaman açıkça söyledin ki? Ama en azından iyi olduğunu görmeden gitmemeye karar verdim." Bana doğru döndü. "Seni dokunsam ağlayacakmışsın gibi baktıran, böyle susturan, için için yakan şey beni senden farklı mı kılar sanıyorsun? Sen benim kız kardeşimsin." Derin bir nefes aldı. "Aramıza mesafeler girmiş olabilir, şehirler ve başka insanlar. Ama biz her zaman Yağış ve İs'iz, değil mi?" Sorusu karşısında başımı yavaşça salladım. "Evet," dedi benden onayı alır almaz. "Öyleyiz. Senin yanındayım, geçecek demiyorum ama geçene kadar beklerim."

Neler öğrendiğimi bilse, belki bana daha fazla yük vermelerinden korkar ve beni kalbime saplayacağı tek bir bıçakla bu acıdan kurtarırdı.

Yavaşça oturduğum yerden kalkıp arkamı dönerek gitmeye başladığımda, zaman öyle ağır ilerliyordu ki, sanki yıllardır o balkondaydım ve yıllardır çıkıp gitmeye çalışıyordum. Günebakan tarlası sanki her şeyi öğrendiğim günden beri içinde ilerlediğim tek yerdi. Sanki her adımım bir çiçeğin yanından silinip gidiyordu ve şimdi o tarlada büyük bir yangın vardı. Günebakan tarlası yanıyordu. Alevlerin içinde yürüyordum ve yanıyordum; artık kendi başlattığım yangın bile beni öldürmeyi kafaya koymuş gibiydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorunca durup omzumun üzerinden ona baktım ve elimde tuttuğum sigara parmaklarımın arasından kayıp düştü. Eğilip sigarayı alma gereği duymadan üzerine basmamla, çıplak ayağımın altındaki deride acıyı net bir biçimde hissettim ve bu Yağış'ın kısık sesli bir çığlık atmasına neden oldu. Umursamadan sigaranın üzerine basarak geçip balkondan tamamen çıkarak evin karanlığında kayboldum.

Yağış arkamdan çıktı ama beni bulamadı. Karanlık merdivenleri çıktım, odama girdim ve gözlerimden yaşlar boşalmaya başladığında çoktan kapıyı kilitleyip yatağa serilmiştim bile. İncir yatağın üzerine çıktığında Mavi yerde duruyordu, İncir patilerini bacaklarıma bastırıp bacaklarıma masaj yaparken ben sessizce ağlıyordum.

Biri kapımı tıklattı ama duymazdan geldim. İncir bacaklarıma sürtünerek kuyruğunu kırarak yanıma uzanınca onu kollarımın arasına çektim ve sessiz hıçkırıklarım yavaşça kaybolana dek öylece bekledim. Sonunda ağlamam geçtiğinde yatağıma tırmanmak için durmadan örtüme takılan Mavi'yi de yatağıma aldıktan sonra sessizce yanlarına uzanıp boşluğu izlemeye başladım.

Telefonuma bir mesaj düşünce, acıyan gözlerim yavaşça komodinime kaydı. Komodinin üzerinde ışığı yanıp sönen telefona uzanarak ekranı kaydırdım ve ondan gelen bildirimi görünce boğazımın ağrısını hissettim.

Scanned with CamScanner

Korhan Arjen Alacahan:

Seni görmek istiyorum

Telefonu kalbime bastırırken yutkundum.

"Yalancı," diye fısıldadım ve sonra, belki ağlamaktan dolayı yorgun düşmekten, belki de ondan bir mesaj aldığımdan uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi bir nebze olsun iyi hissedebilmek istemiştim ama mümkün değildi. Yağış ile Çağlar'ın biraz olsun eğlenebilmem için herkesi eve davet ettiklerini öğrendiğimde ve bu kişilerin içinde Korhan'ın da olduğunu duyduğumda, sorguladığım ilk şey gerçekten eğlenmemi isteyip istemedikleriydi. Öğlene kadar hazırlık yapan Anka ile Tımsal'i izlemiştim ama Tımsal, Korhan ayrıntısından dolayı biraz tedirgin görünüyordu. Muhtemelen her şeyin o gece konuştuğumuz gibi devam ettiğini sanıyordu ama o gecenin üzerinden çok çamurlu sular akmıştı. Muhtemelen Korhan'ı özlediğimi düşündükleri için bir şekilde bizi yan yana getirme planıydı bu ama aslında en büyük korkum şu an onunla yüz yüze gelmekti. Yan yana olmaya bile hazırdım ama yüz yüze gelmekten Allah'tan korkar gibi korkuyordum.

Telefonum çalmaya başladığı sırada Yağış ile Çağlar DVD kutusunun önüne oturmuş film eliyorlar, sık sık birbirlerinin sunduğu filmlere karşı çıkarak kenarda elenmiş bir DVD kulesi oluşturuyorlardı. Telefonu kulağıma götürürken dağınık topuzumu özgür bıraktım ve saçlarım omuzlarıma dökülürken sessizce, "Efendim," dedim hattın diğer ucunda beni bekleyen Hun'a.

"Daha mı çok bok gibisin yoksa daha mı az?" diye sordu, gelen uğultudan anladığım kadarıyla şu an araba kullanıyordu.

Sessiz kaldım.

"Didem konusunda gelişmem var, pek umurunda olmasa da," dedi, bir an kafamı dağıtmak istediği gerçeğini kavrayıp yavaşça esnedim.

"Seni dinliyorum, Salman."

"Muhtemelen olası bir ayrılık için hazırlanıyor, bu benim için iyi bir şey."

"Özge yıkar onun beynini," dediğimde derin bir nefes aldı.

"Özge kendinden başkasını önemsemez. Geldiği ilk günden kızı geri kaçırmışsın."

Merdiven basamaklarını tırmanırken Yağız yanımdan geçti ve ona yavaşça gülümserken yanaklarının acıdığını hissettim. Üst katın koridoruna girdiğim an etrafıma bakıp, "Konumuz Özge mi?" diye sordum.

"Değil," dedi, bir süre bekledikten sonra, "hâlâ arıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Mesaj atıyor."

"Üç gün oldu, elbet karşılaşacaksınız."

"Elbet demene gerek yok, akşam evimde olacak zaten," dedikten sonra bir an hat kesildi sandım, Hun öyle çok sessiz kalmıştı ki beni hattın gittiğine neredeyse inandıracaktı.

"Sen mi davet ettin?"

"Aklını mı kaçırdın?" Odamın kapısını açmamla İncir dışarı fırlayıp koridorda dolaşmaya başladı. Yavaşça yatağımın ucuna oturup, ağzımda bok gibi bir tatla saçlarımı karıştırdım. "Artık daha fazla kaçamam. Bana her şeyi itiraf etmesini sağlayacağım. Sonra da kendiliğinden soğur."

"Bu kadar gaddar olmanı beklemiyordum. Ruhsuz söyledin."

"Ruh mu kaldı?" Derin bir nefes aldım. "Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Şu an bu dünya üzerinde benim konumumda olan kaç kadın vardır? Bence yoktur."

"Sadece konuşuyorsun, düşündüklerin ve hissettiklerin bunlar değil. Daha ağırı. Ama böyle olman senin için daha iyi. Oyunculuk yeteneğine ihtiyacın olacak. Aksi takdirde gözlerine baktığı an her şeyi bildiğini zaten anlar. Aptal bir adam değil o."

Scanned with CamScanner

"Dediğim gibi, anlamayacak." Zihnimde ölerek sönen güneşin düşüncelerime düşen küllerini izlerken yutkundum. "İstediğimde neler yapabildiğimi bilmiyorsun."

"Ama bunu istediğin falan yok."

"Mecburiyetim var," dedim kuru bir sesle. O gece onun kollarında olduğumu, onunla bir olduğumu, teninin tenime karıştığını hatırlayınca boğazım kurudu ve gözlerim boşluğa daldı. O geceden sonra ona nasıl yaklaşırdım bilmiyordum; şu an onun yüzüne bakacak yüzüm bile yoktu çünkü. "Hem ne hissedeceğimi bile bilmediğimden sanırım çok daha iyi rol yapabilirim. Her şey yolundaymış gibi davranmaya alıştım, şimdi hiçbir şey yolunda değilmiş gibi davranacağım ki zaten öyle. Sadece yolunda gitmeyenin ilişkimiz olduğunu düşünmesi lazım." Ekledim: "Ki zaten ilişkimiz biteli uzun zaman oldu."

"Peki," dedi sadece, sesi keyifsizdi.

"Seni dinleyeceğim," dedim yavaşça. "Ona daha kötü hissettirecek şeyler yapmayacağım. En azından bu gece."

"Bu geceden sonra?.."

"Bilmiyorum. Belki her şey yolundaymış ama birlikte değilmişiz gibi davranırsam buna alışır. Ya da ona her şeyi itiraf ettirene dek onu zorlarım. Bilmiyorum işte, kafam allak bullak. Sen de sorular sorup duruyorsun." Gözlerim boş koridorda gezindi. "Sen bu akşam ne yapacaksın?"

Fark ettiğim şey doğru düzgün konuşabildiğim tek kişi Hun'du. Bir hayaletin kelimelerini cansız bedeninden söküp alabiliyordu.

"Didem'i yemeğe çıkaracağım," dedi, bir an duraksadım, "dedim ya, ayrılık arifesindeyiz."

"Anladım," diye mırıldandım.

"Öyle işte. Muhtemelen bana senle ilgili sorular soracak, ben de ne sorarsa sorsun gereken cevabı vereceğim."

"Kurtuluyorsun sanırım," dedim keyifsiz bir soluk vererek.

"Evet," dedi, "keşke seni de kurtarabilseydim."

Bir an susup kaldım. Kurtulamayacak olduğumu bilmenin sessizliği ruhumda bir gemi batığı olduğunda gözlerim daldığı noktadan bir süre geri çekilemedi. Hun'un bana ayak uyduran sessizliği de benimkine eklendiğinde kalp atışlarımın sesini bile duyabilecek kıvama gelmiştim. Zayıf bir ışığın aydınlattığı o uçsuz bucaksız koridorda sırtımda hayallerime ait cesetlerle ilerliyordum. Beni o koridora sokan babamdı ve o koridorda ilerlerken sırtımda bir bir beliren cesetler de Korhan'ın bana verdiği hislerden kanlı bir şekilde doğan, boynuna dolanan kordonla boğulup ölen cesetlerdi. Gözümden büyük bir damla yaş düşünce, yüzüm ifadesiz olsa da böyle bir şeyin var olmuş olması kendimi daha kötü hissetmeme yol açtı ve elimin tersiyle iri gözyaşı damlasını daha yanağıma inemeden silerek yok ettim.

"Kapatmam gerekiyor," dedim yavaşça.

"Peki," dedi Hun, sonra susup bir müddet bekledi ama söyleyeceklerinin bitmediğinin farkındaydım, bu yüzden kelimelerin akışını beklerken kapatmamıştım. "Tüm bunlar bittiğinde, yani eğer biterse, seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Ağzımdaki acı tatla yutkunup, "Olur," dedim yalnızca.

Telefonu kapatarak yatağın üzerine attıktan sonra temiz kıyafetler ve havlu alarak üst kattaki banyoya girmiştim. Sıcak bir duş duygularımı yatıştırmaya yetmezdi belki ama en azından bedenime yapışmış telaşı sürükleyip götürürdü.

Öyle de olmuştu.

Sıcak su bedenimden akıp giderken belki beraberinde düşünceleri götürememişti ama kaslarım gevşemişti. Suyu kapatıp saçlarımı avucuma birkaç kat dolayarak sıkarken banyoda yükselen sis bulutunun içindeydim. Düşünceler zihnimde devamlı kulaç atan öfke dolu bir canavar gibiydi; o canavar bazen kulaç atmayı bırakıyor olsa dahi suyun yüzeyinde beliren dikenli yüzgecinin ilerlediğini görebiliyordum. Aslında en çok kulaç atmayı bıraktığı zamanlar ölümü sırtında taşıdığını hissediyordum. Asıl o zamanlar daha tehlikeli oluyordu.

Scanned with CamScanner

Bedenimi kurulayıp temiz kıyafetlerle sararak banyodan çıkarken arkamdan beni takip ederek dışarı yayılan sis bulutu koridora kadar ilerledi. Gökyüzü karla karışık yağmurun esiri haline gelmişti ve kara bulutlar öyle fazlaydı ki sanki geceydi ama aynı zamanda öyle çok şimşek çakıyordu ki, sanki gündüzdü.

Islak saçlarım omuzları iki yana düşen bol kazağımın üzerine serildi ve saçlarım az önce havluyla kuruladığım omuzlarıma gözyaşları gibi sularını damlatarak ıslatmaya başladı. Odama geçip Incir'in mama kabını doldurdum ve ıslak saçlarımı sık dişli bir fırça tarak yardımıyla taramaya başladım. Saçlarımın rengi ıslak olduğundan koyu görünüyordu ama aslında artık eskisi gibi koyu renk değildi; onları boyatırken ne düşünüyordum bilmiyordum fakat onlara baktığımda günebakanlar görüyordum. Oysa saçlarımın asıl rengi is gibiydi. Dibimde beliren koyu renk saçlar da bu tezimi kanıtlıyordu. Yapraklarına is bulaşmış günebakan... Evet, saçlarım tam şu an buna benziyordu.

Bedenimde Korhan'ın bıraktığı izler vardı. O izleri yeniden kapatmak istemiyordum ama bir bakıma mecbur gibiydim. Parmak ucuma doldurduğum kapatıcıyla Korhan'ın izlerini bıraktığı noktaları ağır ağır kapatırken bu akşam olabilecek her şeyi merceğimden geçiriyordum. Ne olursa olsun bu gece onu incitmek istemiyordum çünkü o zaten ruhunun derinliklerinde çok incinmiş bir adamdı. Onu daha fazla ne kadar incitebilirdim ki? Buna hakkım yoktu. Ama ondan bazı gerçekleri bizzat duymam gerekiyordu; bunu kendim için değil, onun için istiyordum. Ondan bir itiraf duyabilmek için sanırım onun canını yakmam gerekirdi. En azından bu gece onun canını hiç yakmasam olmaz mıydı?

Canı artık yanmasın istiyordum.

Canı artık yanmasın, daha ne kadar yanabilir ki?

Parfümlü kremi bileklerime sürüp biraz parfüm sıktıktan sonra makyaj masasından uzaklaşarak ıslak saçlarımı ellerimle dağıttım. Saçlarımı kurutmak istemiyordum. Aptal fön makinesinin sıcaklığının kafamın derisini yakmasındansa -ki zaten kafamda oldukça büyük bir yangın vardı- baş ağrısı çekmeye razıydım.

Alt kata inerken yüzüme sahte bir gülümseme yayılmıştı. Arkadaşlarımın moralini aşağı çekmeyecek, üzerime topladığım şüpheleri bu gece darmadağın edecektim. Kimseyi huzursuz etmeye hakkım yoktu. Özellikle bunca şeyin sorumlusu benmişim gibi hissederken bir de insanları üzmeyi hiç istemiyordum. Zaten bir şeyleri yalnız başıma atlatma konusunda uzmanlığım vardı; yeni ya da çaylak değildim, tek başımayken de altından gayet kalkabilirdim.

Neyin?

Neyin altından kalkabilirdim?

Babamın bir katil olmasının mı?

Babamın bir çocuğu annesinin katili yapmış olmasını mı?

Neredeyse merdivenlerden yuvarlanmama neden olacak bu düşünce geri çekildiği anda korkuluğa tutunarak kaymaktan son anda kurtuldum. Yüzümde duvar gibi bir ifadeyle dimdik dururken gözlerim hole, sonra da kapısı açık duran mutfağa kaydı. Yağız ile Yağış mutfakta sırtları dönük bir şekilde konuşuyorlardı, hol ise boştu, neredeyse kayıp kafamı parçalayacaktım ve Allah'tan bunu gören olmamıştı. Adımın yanına bir de dalgın gelsin istemiyordum, ki bence Yağış bunu adımın yanına ucuz bir sticker gibi çoktan yapıştırmıştı.

"Bu gece belki ablamın da moralini yerine getirir," dedi Yağız düşünceli bir sesle, basamağın sonunda durup çatık kaşlarla aralık duran mutfak kapısından içeri baktım. Yağız'ın ensesini kaşıdığını gördüm. "Üç gündür hiç konuşmuyor benimle. Bir benimle değil, Anka ve Timsal'le de konuşmamış. Endişelendim."

Yutkundum.

Birileri benim için endişeleniyordu.

Birileri Korhan için hiç endişelenmiş miydi?

Tekrar yutkundum ama bu kez neredeyse kendi düşüncelerimde boğulacaktım.

"Kolay şeyler yaşamadı," dedi Yağış sakin bir sesle. "Babası, aynlığı, özel hayattaki belki bize bile anlatmadığı sorunları... Hiçbir zaman kolay şeyler yaşamadı."

Scanned with CamScanner

"O çok güçlü," dedi Yağız, bir adım geri atarak basamaktan yukarı çıktım ve yutkunarak boşluğa baktım. Ben mi güçlüydüm? Bu bir tür şaka falan mıydı? Ben mezarın içindeydim. "Ama açıkçası Korhan abi ile barışmalarını isterim."

"Bakarsın bu gece bir şeyler olur ha?" dedi Yağış neşeyle şakıyarak. "Bir planım var."

Ne planından bahsediyordu? Bakışlarım Yağış'ın sırtında asılı kalırken birden dış kapının zili çaldı ve irkilerek omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Anka'nın üst katta yankılanan sesini duydum ve odasının kapısının açılıp kapanırkenki sesini dinledim. Çok geçmeden Yağız ile Yağış bana doğru döndüler ve beni orada görünce bir an irkilseler de bozuntuya vermediler.

Muhtemelen gelmişlerdi. Cümleler birbirine bıçak çeken serseriler gibi içimde bir kaos başlattığında sakin bir adım atarak basamaktan indim ve kapıya yöneldim. Yağız ile Yağış mutfaktan çıktıklarında Anka'nın merdivenleri indiğini duymuştum. Birbirleriyle bir şeyler konuştular ama o an kafamın içindeki seslere odaklandığımdan onları duyamadım.

Kapının kulpuna dokunduğum an, göğsümün altındaki kalbin alevlere esir olduğu andı.

Onu görecektim, görecek miydim? Gelmiş miydi?

Belki de tuhaf tavırlarım ve üç gündür ona cevap dahi vermediğim için gelmemişti. Gelmemesi daha iyi olmaz mıydı? Bilmiyordum. Tek bildiğim hem onu köpekler gibi görmek istediğimdi hem de onu görmekten Allah'tan korkar gibi korktuğumdu.

Bu ikisi farklı iki düşünce gibi olsalar da benim zihnimde birdiler.

Seni ansızın severken, o gece, ruhum alev alev yanıyordu ve kalbim buna hazırlıksızdı; yaralı bir at gibiydim, beni vuracaklarından emindim.

Yavaşça kapıyı açtığımda, görüş alanıma ilk giren Ezrak'ın mavi gözleri oldu. Kalbim göğsüme kenetlendi ve bakışlarım Ezrak'ın arkasındaki ikiliye kaydı. Akşın ve Korhan... Yeşil gözleri bende değil, yerdeydi. Ellerini kapüşonlusunun geniş ceplerine sokarak yok etmişti.

Seni o gece sevdiğimde, ben bir evin önünde elimde bidonla duruyordum ve o ahşap evin yandığı gibi göğüs kafesimi ateşlere vererek yakacağını biliyordum; hazırlıksızdım ve sana deli divane âşıktım.

Gözlerini kaldırmasıyla lezâ yeşili gözleri gözlerimle buluştu. Kalbime bir el ateş edilmiş gibi hissederken, ruhum sanki yavaş yavaş göğsümden akan kanlar gibi akarak benden uzaklaşıyordu; onu mahvetmiştim.

Seni o gece sevdiğimde, sen o adamın kızıyken ve ben iliklerime kadar seni sevmenin çaresizliğiyle kasılan bir kalbi dinginleştirmeye çalışırken hazırlıksızdım; seni ben silsem, yine geri ben yazardım.

Korhan'ın gözlerinin içine baktım ama gözlerinin içine bakarken boğulan benim ruhumdu.

Yavaşça geri çekilerek Ezrak'ın içeri girmesine izin verdim. Ezrak içeri girdiğinde Akşın bana bakıyordu ama benim gözlerim sadece Korhan'daydı. Ona bakarken hem nasıl bu kadar utanır hem de nasıl bu kadar özlemlerle sarılıp sarmalanırdım aklım almıyordu.

Seni o gece sevdiğimde İs, sen artık bende bir ömür var olacak bir izdin ve ben çok hazırlıksızdım, bir çocuk kadar hazırlıksızdım; zaten izlerle kaplıydım.

Scanned with CamScanner

Akşın, Ezrak'ın hemen arkasından içeri girdi, holde ilerleyip kaybolurken Korhan hâlâ kapının önünde, ben hâlâ onun karşısında duruyordum. Bu onu her şeyi biliyorken gördüğüm ilk andı.

Seni o gece sevdiğimde Nurşan, sanki tüm dünya içinde sen varken yansa rahatlarmışım gibiydi, hazırlıksızdım; seninle hiç, asla bir yangında karşılaşmamıştık ama karşılaşsaydık da o yangından sana yanmış halde çıkardım.

Gözlerini yüzümden çekmedi.

"Gelmeyecek misin?" diye fısıldayabildim sonunda.

"Hep gelirim," dedi ama sesi sanki canımı yakan bir şey söylememiş gibi sakindi.

Nurşan, biz seninle aynı sokağın çocuğu değiliz; sen hiç gerçek bir yangın gördün mü?

"Gel," diye fısıldayarak kapıyı ardına kadar açıp ona baktım.

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm görür gibi oldum ve içeri girdi.

Nurşan, sen bu yaşına dek gerçek bir yangın bile görmedin belki; ben çocukken ve gerçek bir yangın çıkarırken.

Yavaşça gülümsedim.

Gülme Nurşan, ben de ağlayabiliyorum.

İçeri girdiğinde kalbimdeki o acıyla yavaşça kapıyı kapatıp omzumun üzerinden holde ilerleyişini izledim. Ayçelen birçok şeyi sorgulasa da benden laf alamadığı için biraz durgundu ama Ezrak'ı

gördünce kollarının arasına girip bizi umursamadan dudaklarına yapıştı. Bu, anlık da olsa kendimi iyi hissetmeme neden oldu çünkü arkadaşlarımlaydım; arkadaşlarımlayken o adamın kızı değildim.

Yavaşça salona doğru ilerledim. Salondaki sehpayı televizyona doğru itmişler, ortada geniş bir alan yaratmışlardı. Yerde yastıklar vardı. Cips dolu kaseler, gazlı içecekler, şarap şişeleri ve bira şişeleri televizyonun önüne ittikleri sehpanın üzerinde duruyordu. Kenarda Yağış ile Çağlar'ın dağıttıkları film kulesi vardı ve hemen diğer köşede de seçtikleri bir iki film DVD'si vardı.

Anka yeşil şalını düzelterek geniş bir gülümsemeyle Akşın'ın yanına yürüyünce, Akşın kolunu açıp, "Tavşanım beya," dedi, bir an algılayamadım. "Sekerek gelir bana, görü müsünüz?"

"Ha?" dedi bir an Ayçelen, ikimiz de onlara bakakalmıştık. Yağış'ın yüzünde sakin bir gülümseme vardı, Çağlar pek oralı olmamıştı çünkü kiraladığı Playstation'ı kurmaya çalışıyordu, Yağız ise yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle dehşet içinde onlara bakıyordu. Timsal yine yüksek sesle müzik dinlediği için muhtemelen duymamıştı.

"Ne demek tavşanım?" diye sordu Ayçelen, Ezrak'ın kolunun altında öylece şok içinde Akşın'a bakarken.

"Ben ve Anka, yani love," dedi Akşın ama love derken bunu İngilizce değil, Türkçe seslendirmişti. "Sen ve ben, love," dedi gözlerini Anka'ya indirerek. "Yani aşk."

"Ne ara love lan?" diye sordu Ayçelen şok içinde. "Siz hangi arada..."

"Şey," diyerek kem küm etti Anka ama Akşın susacağa benzemiyordu.

"Sana ne be su aygırı?" diye söylendi. "Utandırma benim arpacık pilavımı."

"Gözlerimi kusmak istiyorum," dedi Yağız.

"Ben de," dedi Ayçelen aynı ses tonuyla.

Scanned with CamScanner

"Kıskanırlar bizi gamzeli yarim," dedi Akşın, Anka'yı kolunun altına alarak. "Düşmanlar çatlasın mı beya?"

"Anka'nın gamzesi yok," dedi Timsal, kulaklığını boynuna indirerek.

"Sana ne be beyamen mızıkacısı?" diye çemkirdi Akşın. "Benim âşık gözlerim her yeriyisinde gamze görür belki. Anka be, çekemesler bizi, gidelimi buradan bebem?"

"Ay yok, hepsi iyi niyetli ki..."

"Ah Anka..." Akşın birden Anka'yı boğmak ister gibi sertçe sardı. "Benim Beşinci Boyut Sali'yim, iyi niyetli bebem..."

"Kardeşim şovunuz bittiyse PES atalım mı?" diye sordu Çağlar.

"Benim aşkım gerçek Çalar, ben pes etmem alnadın mı beni? Bu yüreye giren öyle kolay çıkamaz, anlar mısın beni?" Akşın, Anka'yı boğazlar gibi sarmaya devam etti. "Asla pes etmem ben, bırakmam seni zümrüd göznüm."

"Anka'nın gözleri yeşil değil."

"Zümrüd yeşili göznüm mü dedim zümrüd göznüm dedim, bana bak beyamen mızıkacısı kıskanma beni tak kulaklını işine bak."

"Zümrütler yeşil olur."

"Ayatında kaç kere zümrüd gördün aç köpek ve de fakir köpek seni ya," dedi Akşın yükselerek.

"Akşın," dedi Anka güçlükle nefes alırken. "Nefes alamıyorum."

"Aşktan bebemi, bilirim, ben de alamam aşktan nefes... Zatüriye olduğumda en son bu kadar nefessiz kaldıydım."

"Ben gerçekten nefes alamıyorum."

"Aman beya aşkımdan asta yaptı bu da kendini."

"Lan boğdun kızı," dedi Çağlar dehşet içinde.

"Kıskanma saadetimi Çalar."

"Geri zekalı," dedi Korhan sakince. "Bıraksana kızı."

"Kıskandın mı sen saramassın seninkini diye Koran?"

"Ulan zevzek herif, kızı boğdun kızı!" diye bağırdı Ezrak.

Akşın, Anka'yı sıkıca sarmaya devam ederken, "Abe bir saat vakumladın kızın ağzını lovobo pompası gibi, ben bir şey dedim mi sana amtarator?" diye bağırdı.

"Kızı gerçekten boğuyorsun, Akşın," dedi Yağış iri iri gözlerle.

"Ne oldu be kıskandın mı yılan seni ya?" Akşın şarkı söyleme başladı: "Artık çok geç yalvarma ve de dönüş yok o yıllara, artık sana bu son veda..."

Yağış sinirleri bozulmuş gibi gülerken başını iki yana salladı. "Kızı sal bir nefes alsın, anladık sevgilin var..."

"Senin yok..."

"Sana ne?" diye sordu Yağış homurdanarak.

"Bana ne zaten kız kurusu seni ya."

"Ne kız kurusu be? Salağa bak, ne diyor bu ya?"

"Çemkirme oradan, yaşlı seni ya, evde de kaldın." Yavaşça Anka'yı bırakınca Anka derin nefesler almaya başladı. "Napasın sen de aklısın, bu yaştan sonra dedem alacak seni..." Birden Anka'ya doğru döndü. "Abe sen neden pancara döndün bu kadar mı utanırsın yanımda?"

"Boğuyordun beni az daha ya," dedi Anka nefes nefese.

"Abe ben deniz miyim nası boğayım seni?"

"Basbayağı boğdun, çok sıktın."

"Şimiden sıkılır mısın sen benden Anka?"

"Ne alakası var?"

"Bilmiyom yani çok sıktın falan. Erkeyim kızım ben, ona göre yani."

"Ee ben de kadınım?"

"E napayım şimi Anka sana erkek misin dedim ben?"

"Bak ben feministim," dedi Anka, "hoşuma gitmedi öyle erkeğim falan demeler."

"Ne deyim bebemi, karıyım mı deyim?"

"Karı mı? Hiç hoş mu ya?"

Scanned with CamScanner

"Kadın anfendi miyim ben Anka?"

"Erkeklik taslama bana."

"Erkeyim ben."

"E bunlar olmuş," diye fısıldadı Ayçelen şaşkın halde. Ben de şaşırmıştım ama bu kadar çabuk olmalarını açıkçası beklemiyordum. Sakin gözlerle arkadaşlarının eğlenmeye başladığı anları izlerken Korhan da en az benim kadar sakindi; tıpkı benim gibi onları izlerken konuşmalara katılmıyordu.

Çağlar ile Ezrak PES atarken, Akşın durmadan Ezrak'a salça oluyor, Anka bir kenara geçmiş fısıldayarak bize detayları anlatıyordu. Korhan tekli koltukta oturmuş, yerdeki arkadaşlarına bakarken sessizdi; koltuğun kolçağına koyduğu kül tablasının içindeki sigarası uzun süredir yanıyordu ve haliyle külü de epey uzamıştı. Bakışlarım benim mantığımdan koparak ona dokunurken, onu izlemenin asıl ağlama hissini içime yerleştirdiğini fark etmek çok güçtü. Bir kenara geçip ağlayarak onu izleyebilseydim keşke.

Bakışları arkadaşlarından kopup bana dokununca bir an donup kaldım. Göz göze geldiğimiz an, artık onu izlediğimi biliyordu. Bakışları bir müddet yüzüme asılı kalsa da sonunda gözlerini benden kaçıran o oldu. Birden bu tavrına anlam veremedim ama göğsümün altındaki kalbin dalgalanışını çok net hissettim.

Bana baktığında o geceyi hatırlıyor muydu?

Bana baktığında annesini nasıl öldürdüğünü mü hatırlıyordu?

Bana bakınca hatırladığı şey annesini ona nasıl öldürttükleri miydi?

Birden nefesim boğazıma dizildi ve göğsüm nefes açlığıyla sıkışırken oturduğum yerden fırlayarak ayağa kalktım. Konudan konuya uzanan kalabalık beni fark etmedi ama her ne kadar bana bakmasa da onun beni fark ettiğini hissettim.

Alt kattaki banyoya doğru giderken omuzlarımdaki yükün onu görünce daha da artmış olması bedenimin yere yığılacak gibi hissetmesine neden oluyordu. Artık ruhumdaki ağırlığı net bir bi-

çimde bedenimde de hissedebiliyordum ve bu gerçekten çok acıydı. Banyonun kapısını açarak kendimi karanlık banyoya attım ve ışığı açmadan sadece holden sızan ışıkla aydınlanan karanlık banyonun içinde bir hayalet gibi ilerledim. Banyonun lavabosunun önünde durup kafamı kaldırdığımda üst kattakinden daha dar bir kesime ait olan aynaya karanlık yansımam yığıldı. Bakışlarım bir süre zayıf bir nabzı anımsatan bir cansızlıkla kendimde takılı kaldı.

Gözlerimi yumduğumda şimdi boş ve karanlık bir sokaktaydım. O sokakta adımlarım yere her düşüşünde kendi adımlarımın sesi bir kadının güçlü çığlığı gibi kulaklarımın pasını siliyordu. O sokakta ilerlediğim sırada bir rüzgâr çıkıyor, kelimeleri yük edinmiş roman sayfaları yüzüme doğru uçmaya başlayarak bedenime çarpa çarpa sokağın içini sarıyordu.

Yüzüme çarpan roman sayfalarını ellerimle geri çekip sayfaları tekrar rüzgâra emanet ederken o sokakta bundan böyle daima yalnız olacağımı biliyordum.

Artık kabul etsem de etmesem de ben kendi içimin kimsesiziydim.

Bir gölge karanlığı daha da bastırarak üzerime yıktığında, omzumun üzerinden banyonun açık kapısına doğru baktım ve kapının önünde dikildiğini gördüm. Arkasına zayıf ışığı almış, ışığın önünü keserek bana akışına engel olmuştu ve yüzü karanlıkta kaybolmuştu. Yine de biliyordum ki diken yeşili gözler her zaman olduğu gibi benim üzerimdeydi.

Bana bakıyordu, istediğim buydu.

Peki ya bana bakarken ne hissediyordu?

Bilmek istediğim buyken, bilmekten korktuğum yine buydu.

"Sen iyi misin?" diye sordu, sesi bir çığ olup beni altına aldığında bakışlarım karanlığın örttüğü yüzünü eşelemek ister gibi onda asılı kaldı ama ne gözlerini ne de yüzüne gömülmüş o ifadeyi göremedim.

Scanned with CamScanner

Sesinden ise hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bazen öyle bir ses rengiyle karşılaşıyordum ki, sanki o renk ölümün rengi oluyordu ve ben bir ölüyle konuşuyordum. Şimdi de öyleydi işte.

Karşımdaydı ama cansızdı.

Bana bakıyordu ama ölüydü.

"Evet," dedim sadece, cümleler hızla sıraya geçip benden kopup ona gitmek istediler ama engel oldum; sesim koşarak cümlelerimden uzaklaşmaya başladığında, artık kelimelerimi bilmesinin imkânı yoktu.

"Hasta mısın?"

Sorusundaki ilgi kalbimi tekletti. Beni düşünüyordu. Ben onu düşünmeyip kendime odaklandığım zamanlarda bile yaptığını yapıyor, kendini yok sayarak beni düşünüyordu. Onun için tekrar bunları düşünebileceğimin ihtimalini bile vermiyordum ama şimdi bu düşünceler sadece zihnimde değillerdi, kalbimde de hüküm sürüyorlardı.

"Hasta değilim."

"O zaman neden betin benzin atık?"

"Bilmiyorum," diyebildim, bana doğru bir adım atınca gölgesi içeri devrildi ve beni altında bıraktı.

"Gerçekten bilmediğin için mi yoksa sadece bana söylemek istemediğin için mi?"

Yavaşça ona doğru döndüm.

"Hasta olmamı mı tercih ederdin?"

"Bu ne saçma bir soru böyle," dedi, ardından bana doğru bir adım daha attı. "Artık sana nasıl yaklaşılır bilmiyorum, Nurşan," dedi açıklıkla. "Bana ya sana nasıl yaklaşmam gerektiğini öğret ya da beni yaklaştığım şekilde kabul et."

Birden söylediği şey canımı öyle çok yaktı ki, sadece ona sırtımı dönüp duş kabinine doğru bakarken derin bir nefes alabildim.

"Kolay değil," dedim sonunda konuştuğumda. "Senin yanında durabilmek."

Dilimi sertçe ısırdığımda, o bunu ne anlamda söylediğimi bilmediği için muhtemelen canı dilimden daha çok yanmıştı.

"Biliyorum," dedi beklenmedik bir sakinlikle. "Senin de öyle."

Bedenim taşa dönmüş gibi kaskatı kesildim.

Tabii ya, öyleydi. Neden taşa dönüyordum ki? Zaten öğrendiğim ilk günden beri bunun böyle olduğunu bilmiyor muydum? Biliyordum. Öyleyse şimdi neden çok daha kötü hissediyordum? Üç gün önce en azından mezardaydım, şimdiyse o mezarda çürümüş gibi hissediyordum.

"Benim yanımda olmak neden zor?" diye sordum sırtım ona dönük halde karanlık duş kabinini izlerken. Cevap vermemesi belki de vermesinden daha iyiydi. Belki de şu an gerçeği bilmektense, bilinmezliği tercih ederdim.

İçime kök salan duyguyu daha da güçlendirecek cevapları olsun istemiyordum.

"Kendine hiç benim tarafımdan bakmadın, değil mi?" diye sordu, bu soru kanımı dondururken onun tarafından bakılınca olduğum canavarı düşündüm. Geçmişinin katilinin damarına ait bir parçaydım. O damarı parçalayıp koparmak istemesi öyle doğal geliyordu ki. Hatta öyle çok olması gereken gibiydi ki, garipseyemiyordum.

"Bana senin tarafından hiçbir zaman bakamam," dedim belki itiraf eder umuduyla. "Çünkü bana asıl seni hiçbir zaman göstermedin."

Derin bir nefes aldığında, o nefes alevler halinde ciğerlerime doluşmuş gibi hissettim.

Ona derin derin nefesler aldıran bir geçmişi vardı.

Benimse onun geçmişinin portresinin üzerinden kayan gözyaşlarım.

"Haklısın," dedi yalnızca. Bana doğru bir adım daha attığını hissettim. "İs," diye fısıldadı. "Beni burada görmek istemiyorsan giderim. Pişman mısın? O gece olanlardan..."

"Hayır," diye fısıldadım. "Pişman değilim."

Scanned with CamScanner

"O zaman neden benden kaçıyorsun? Telefonlarıma çıkmıyor, mesajlarıma dönmüyorsun. Benden saklanıyorsun."

"Nedenlerini sen çok iyi biliyorsun," diye yalan söyledim benden şüphe duymasını istemediğim için. "Seni öylece affetmemi bekliyor değilsin, öyle değil mi?"

Bir süre sustu.

Susmuş olması içime daha çok dokundu.

Derin bir nefes aldım.

"Sen de biliyorsun ki bana verebileceğin yeterli nedenlerin yok," diye fısıldadım, "varsa bile bilmiyorum, çünkü bana hiç söylemedin. Şimdi kendimi geri çektiğim için beni suçluyor musun? Suçlama." Yavaşça ona doğru döndüm ve karanlık silüetine baktım. "Pişman olmadım ama seni affetmedim."

Bakışları bir an sadece yüzümde kalsa da, karanlığın gizlediği gözlerindeki duyguları göremedim. O an için o duyguları merak da edemedim; bana hissettireceklerinden korktum. Daha ağır hissedebilecek olmaktan korktum. Bundan daha ağır nasıl hissederdim bilmiyordum ama öyle bir ihtimal olmasından bile korktum.

"Beni affetmedin," dedi ama bunu bana değil, daha çok kendisine söylüyor gibiydi.

Onu affedebilecek kadar büyük sebeplerim vardı ama bir anda affetmiş gibi davranırsam anlardı. Ona acıdığımı düşünsün istemiyordum. Sadece kalbindeki asıl yerimi görmeye, her şeyi kendisi itiraf ettikten sonra benden yeniden nefret edip etmeyeceğini bilmeye ihtiyacım vardı. O, onu affetmediğimi sanıyordu ama benim affedemediğim şu an o değildi, kendimdim.

"Ama bu affetmeyeceğin anlamına da gelmez, değil mi?" diye sorunca birden susup kaldım; nasıl oluyordu da tanıdığım o adam böyle sorular sorabiliyordu? Onu ilk tanıdığımda kabuğu öyle sertti ki ne zaman ona çarpsam yaralanan ben oluyordum ama onun kabuğunda bir çatlak bile belirmiyordu.

Yüzümde herhangi bir duygu pıhtısına rastlamasına izin vermeden yavaşça yanından geçerken, "Önce bana gerçekleri anlat," dedim, bu birkaç gün öncesine kadar haklı olan İs'in düşüncesiydi. "Sonra konuşuruz."

Son cümlemi tartar gibi kaşlarını yavaşça çattığını hissettim ama onu görmediğim için kaşlarını çatıp çatmadığından emin de sayılmazdım. Tam hole girmiştim ki, kapı zili tekrar çaldı ve odaklandığım düşünceler dağılırken omzumun üzerinden kapıya doğru baktım.

"Ay, geldiler!" diye neşeyle bağırdı Yağış içeriden. Kafam karışmış, dikkatim darmadağın olmuş halde bir kapıya, bir salona doğru baktıktan sonra kapıya yöneldim ve hemen arkamda Yağış'ın belirdiğini hissettim.

Kapıyı açtığım an, karşımda Leyan, Hür ve Haluk abiyi görmeyi beklemiyordum. Bir an olduğum yerde donup kaldım ve beni geniş bir tebessümle izleyen üçlüye bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Leyan, sarı elbisesi ve kalın beyaz montuyla tekerlekli sandalyesinin üzerindeydi ve bana genişçe gülümserken çoktan kollarını açmıştı bile.

Şaşkınlık içimden kayıp giderken yavaşça eğilip Leyan'a sarıldım.

"Siz burada ne arıyorsunuz?" diye sordum şaşkınlığımı örtbas edemeden.

Haluk abi, "Tanyel, bizi gördüğüne sevinmedin mi yoksa?" diye sordu kibar aksanıyla, ona geniş bir tebessümle baktığımda, son üç gündür ilk kez içten gülümsediğimi fark ediyordum. Haluk abi beni kollarının arasına aldı, sıkıca sardı ve bağrına basarken, "Canım kardeşim," dedi, "nasıl özledim seni, gözümde tütüyordun yahu."

"Ben de sizi çok özledim," dedim Haluk abinin kollarının arasından çıkarken. "Hür, hoş geldin!" Hür bana genişçe gülümsedikten sonra uzun kollarıyla bedenimi sardı ve benden epey uzun olan, zayıf baletin kollarının arasında küçücük kaldığımı hissettim.

Scanned with CamScanner

"Hoş bulduk, Mania," dedi bana, bunu yadırgayamadım ama gülümsemem buruklaşmıştı. "Seni özledik ve koptuk geldik. Daha doğrusu bizi buraya davet eden Yağış'tı."

"Bana söylemedi bile," dedim gülümseyerek onları içeri davet ederken.

"Çünkü bu senin için bir sürprizdi," dedi Yağış arkadan neşeyle şakıyarak. "Hep bir arada olmak istersin diye düşündüm." Durup omzumun üzerinden arkadaşıma baktığımda sessizlik dilime çökmüştü ama kalbimin atışları artık daha ılıktı. Beni düşünmüştü, o sikik ruh halinden sıyrılabilmem için bir şeyler yapmak istemişti; yapmıştı.

Önemsenmek güzeldi. Özellikle de önemsediğiniz insanlar tarafından önemsendiğinizde kendinizi hiç değerli olmadığınızı bilseniz bile bir anlığına değerliymiş gibi hissediyordunuz.

Hür, Haluk abi ve Leyan bana Antalya'da olup bitenleri anlatırlarken zaman yavaşça akşamı işaret eden bir oka dönüşmüştü. Dışarıdaki kar yağışı durmamıştı ama sokak lambaları yanmış, gece gökyüzündeki rengini ağır bir kıvamla elde ederek hüküm sürmeye başlamıştı.

Korhan'ın bakışlarını sık sık üzerimde hissediyordum. Arkadaşlarımla sohbet ettiğim süre zarfında hep bana bakıyor, onun bakışlarını hissetmek içimdeki fırtınayı besleyerek daha da başa çıkılamaz hale getiriyordu. Bir şeyler olması gerektiğinin artık ikimiz de farkındaydık. Artık ikimiz için iyi bir şeyler olmasına ihtiyaç duyuyorduk.

Sanki herkes bir sohbet halindeyken, içinde bulunduğumuz odada yalnızdık ve odada zayıf, yeşil bir ışık yanıyor, bu ışık odanın her kısmına ulaşamıyordu. Üzerimde Mania'nın elbiselerinden biri vardı ve elbisenin kollarındaki büyük kumaş parçaları kollarımı ne zaman kaldırsam kanatlarım varmış gibi hissettiriyordu. Yeşil ışığın altındaki saçlarım sanki kızıldı ve Korhan'ın alnından dökülen bir iki saç teli de kıvır kıvırdı; üzerinde Mantus'un kara kıyafetlerinden biri vardı. Işığın ortasına doğru ilerliyorduk; beni bileğimden kav-

rıyor, elim boş bir şekilde açılırken güçlü avucuyla bileğimi sıkıca tutarak beni sertçe öpüyordu. Sanki bu bir büyüydü ve muskanın içinde yazan kelimelerin tamamı bizi anlatıyordu.

Bakışlarım Korhan'dan koparak kalabalığa çevrildi ama zihnimdeki o zayıf yeşil ışık hiç sönmedi.

"Vay vay Anka Hanım," diyen Haluk abinin sesi beni yeşil ışığın yandığı ortamdan uzaklaştırırken bakışlarım ağır ağır Haluk abiye sapladım. "Demek buralara geldiniz, bir de sevgili yaptınız. Ah benim badem gözlüm, bula bula bunu mu buldun yahu?"

"Bu erif gene benden iç azzetmez," dedi Akşın, haklıydı, Haluk abi şakayla karışık ona sık sık vuruyordu ve sanırım onu pek hazzetmiyordu.

Anka sessizdi, utandığı belliydi ama birdenbire gelişen bu ilişkinin onlarda kötü değil, aksine daha verimli bir etki bırakacağını düşünüyordum. Açık söylemek gerekirse Anka fazlasıyla saf, bazen içine kapanabilen utangaç bir kızdı ve Akşın onu saklandığı kozanın içinden çıkarıp bir kelebeğe dönüştürebilecek tek adamdı. Dalgın bir şekilde dirseğimi koltuğun kolçağına koyarak yüzümü avucumun içine aldım ve sakince arkadaşlarımı izlemeye başladım. Leyan birasını yudumlarken Yağış ile izlenmek için dizilmiş filmlere bakıyordu; Çağlar sonunda oyunun önünden kalkabilmişti, yerde bağdaş kurmuş sigarasını içerken elindeki dergiyi karıştırıyordu. Hür'ün sohbetten ayrılarak etrafı izlediğini fark edince yavaşça gülümsedim ve benim ona gülümsediğimi görünce o da bana yorgun bir gülümsemeyle baktı.

"Jaws'ı izleyelim mi?" diye sordu birden Yağış ve o an, Akşın'ın Jaws ile ilgili olan anısını hatırlayınca ona baktım. Yüzü buz kesmiş bir şekilde Yağış'a bakıyordu.

"Köpek balığının intikamı..." diye fısıldadı Yağış sırıtarak.

"Kimden alacak intikamını?.." Akşın etrafına baktı. "Benden değildir beya, biz onunla o defteri o gün teknede kapattık. Erkeyim ben dedim, korktu benden. Ne intikamı şimi?"

Scanned with CamScanner

"Kötülük yaptın Jaws'a," dedi Yağış birden onu korkutmak ister gibi. Anka sessiz sessiz gülerken, Akşın bir Anka'ya bir Yağış'a bakıyordu ve yüzünde korktuğunu belli eden bir ifade vardı.

"Ee tabii sen gidip koskoca Jaws'ın evi olan okyanusa işersen ne olur gördün mü? İntikama gelir," dedi Çağlar sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken. "Sen bitmişsin kardeşim."

"Bitmedim ben. Sen de cinlere şekil yaptıydın yapmadı mıydın? Yapmadıydın doğru o sırada korkudan altçazına sıçıyordun ne yapayım acıdım sana yanında kaldım."

"Ulan çadırımı yıkan sendin," dedi Çağlar. "Evimi kafama geçirdin."

"Ben seni cinlerden korumak için yaptımdır onu."

"Sahtekâr seni," dedi Çağlar. "Jaws geldiğinde korumayacağım seni."

"Ben seni cinlerden korudum," dedi Akşın gözlerini kısarak.

"Oğlum sen İs'ten korkmuş insansın, bir altmış boyunda bir cin olabileceğine inanmışsın, beni nasıl koruyacaksın?.." Çağlar gülerek söylemişti bunu.

"Sen korkmadın mı sen de korktun, sıçtın altına bir torba dolusu?"

"Ay iğrençsin," diye homurdandı Timsal.

"Sus sen kız, beyamen mızıkacısı."

"Okyanusa işemeden önce düşünecektin onu," dedi Yağış DVD kutusuyla televizyona doğru emeklerken.

"Korkudan işedim ben terbiyesizlik yapmak istediyimden mi işedim korkudan saldım pışarı." Akşın, Anka'ya doğru döndü. "Sen de oradaydın, değil mi? İşemedim ben yalan yaparım şu an. Arkadaşlar arasında şakalaşırız, değil mi lan Çalar? Bir şey desene..."

"Basbayağı işedin, bilmiyoruz sanma," dedi Çağlar sıntarak.

"İzlemecem ben Jaws falan, giderim ben, Anka ya benimlen gelirsin ya da sonsuza denk burada kalırsın!"

Anka, "Şey, sen git istersen," deyince Akşın birden elini göğsüne bastırıp, başını omzuna doğru çevirerek gözlerini yumdu.

"Ah gülüm, abe beyas gülüm, beyas gülüm..." dedi gereksiz bir nameyle kelimeleri şarkıya çevirerek. "Ayrılığı yok etmes ölüm..." Kollarını açtı ve daha yüksek sesle söylemeye başladı. "Kipriğine rüsgar deyse, baktığın yere kan damlağaar gülüm."

"Acı Hayat'ı çok izliyordu bu eskiden," dedi Ezrak sakince. "Kendini Kosovalı Mehmet sanıyordu bir aralar. Nermin'ini buldu sonunda..."

"Lan şu şarkıdan girdiniz de, arabamda gitar ve bağlama var, keşke aranızdan çalabilen biri olsaydı. Hakan ve Erol'un aletleri, bende kalmışlardı," dedi Çağlar iç çekerek. "Hem içerdik hem dinlerdik."

"E Koran biliyor bağlama çalmasını," dedi Akşın birden ve tüm gözler birdenbire ona çevrildi.

Korhan kafasını kaldırıp dalgın gözlerle bize baktığında, hiçbir şeyi duymadığını anlamıştım.

"Bağlama getirsem çalar mısın?" diye sordu Çağlar sakince Korhan'a bakarken.

"Rakın varsa olur, yoksa hayır," dedi Korhan gözlerini yumup geri açarken.

"Rakıyı benden başkasında bulamazsın," dedi Çağlar yerinden kalkıp çıkışa doğru yürürken. "Bağlamayı alıp geliyorum."

Çağlar bağlamayı almak için gittiğinde Ayçelen buzdolabındaki rakıyı almak için mutfağa geçti ve sadece birkaç dakika içinde ortam değişmişti. Korhan tekli koltuğun kolçağına içinde sadece sek rakı olan kadehini koyduktan sonra Çağlar'ın getirdiği bağlamayı kontrol etmeye başladı. Gözlerimi ondan tek bir an olsun çekemezken, o bağlamayı kucağına aldı ve sonra yerdeki cam su şişesine uzanıp yavaşça kapağını açarak kadehine biraz su ekledi. Su ile rakı birbirine dokunduğunda beyazı doğurdu ve bakışlarım kadehte rengi bulanan rakıyı izlerken yutkundum. Yağış'ın elime tutuşturduğu şarap kadehini dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldığımda,

Scanned with CamScanner

Korhan su şişesini yere koydu ve sonra bağlamanın tellerine dokunmaya başladı.

Bağlamanın sesi, ruhundan gelen bir ses gibi loş salonun içine yayıldığında, ışıkların kapatıldığını yeni fark ediyordum. Zemine dışarıdaki sokak lambasının ışığı devriliyordu ve göz gözü az da olsa seçebiliyordu. Bir süre pek tanıdık olmayan bir melodi, onun parmaklarında can buldu ve bu süre zarfında gözlerim onun ellerinden ayrılmadı.

"Sadece seni, seni sevdim sadece," diye mırıldandığında, bağlamanın sesi anlık kesildi ama çok geçmeden onun sesine bağlamanın sesi de katıldı. "Gözlerin beni suçladı sessizce." Gözlerini kaldırıp bana baktı; gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda devam etti. "Son defa güneş doğar mı bize? Ben seni sevmedim desem de..." Bir an durdum, cümlesi o kadar ağırıma gitti ki bir sonraki cümle dudaklarından dökülene dek kalbim yarıp küle dönecek sandım. "Yalan bunlar söylediklerin yalan. Bu kez bana inan, dur gitmek çok kolay. Aşktan bana kalan bir tek sensin, yalan. Yıkmadı dersem bu aşk yalan." Yavaşça gülümsedi. "Yalan bunlar yalan, söylediklerim yalan. Bir kez aşka inan. Dur, gitmek çok kolay."

Kelimeler sustuğunda, parmakları bağlamanın tellerine dokunmaya devam etti ve dudaklarından usul bir mırıltı dökülmeye başladı. Kadehi daha sert kavradım, boğazımda yanık bir acıyla yutkunurken belki de ağlamak üzereydim.

Korhan rakısından bir yudum alıp kadehi kolçağın üzerine bırakırken, "Yalan," diye fısıldadı tekrardan. "Bunlar yalan, söylediklerim yalan. Bir kez bana inan. Dur gitmek çok kolay."

Çağlar, "Gitme Gülüm'ü de biliyor musun? Kubat'tan. Bu denyonun bahsettiği dizinin soundtracklerindendir."

Korhan cevap vermedi, kalbimde bir sızıyla onu izlerken kadehinden bir yudum daha içti ve rakının bir gözyaşı damlası gibi çenesine kayışını izledim. Uzanmak, o damlayı parmaklarımla almak istedim ama yapamadım. Oturduğum yere çakılmışım gibi hissediyordum. Bağlamanın tellerinden dökülen melodinin anlık değişimiyle Çağlar'ın bahsettiği şarkıya geçtiğini anladım. Bakışlarım yavaşça ondan koparak elimdeki şarap kadehine döküldü; karanlık olmasına rağmen şarap kadehinin içindeki kan rengindeki içkide yansımam vardı.

Akşın başını Anka'nın omzuna koymuş sakin gözlerle arkadaşını izliyordu. Çağlar sadece kadehine bakıyordu, Yağış'ın gözleri bendeydi; diğerleri ise sadece şarkıya odaklanmış haldeydiler.

"Benim derdim bana yeter, bir de sen vurma," dediği an, bir şarkıya ait olmasına rağmen ruhunun feryadıymış gibi duyulan o cümle tam kalbimin orta yerine saplandı. Elimdeki kadehi kafama dikti̇ğimde şarap boğazımı yara yara geçerek boğazımdan aktı ama boğazımdaki yangını söndürmedi, harladı. "Bahar gitti fırtınalar eser başımda."

Gözlerimi yumup kadehi yavaşça dudaklarımdan uzaklaştırdım ve bağlamın sesi devamlı olarak aynı yere çarparak yarayı büyütmeye başladı.

"Gülüm gülüm, yetmez ölüm, savur külüm...Vay..." Yutkundu, ben de yutkundum ama ona bakamadım. "Etme gülüm, gitme gülüm, ben ölürüm. Vay..."

Gözlerimi araladığımda, artık gözlerim yaşlarla parlıyordu ama karanlık o yaşları gizliyordu. Kadehindeki son yudumu da kafasına dikti ve bağlamasının telleriyle olan kavgasına tekrardan başladı.

Ve sonra tam gözlerimin içine bakarak söylemeye başladı.

"Yetmedi mi gülüm sana bir kuru sevda? Ne vereyim sana gülüm? Al, canım feda. Gülüm gülüm, yetmez ölüm, savur külüm, vay... Etme gülüm, gitme gülüm, ben ölürüm," dedi üzerine basarak, "vay..."

Gözlerimi ondan kaçırmak istedim, yapamadım.

"Aşkın beni bir gül gibi soldurdu her gün, yaralı bir ceylan gibi öldürdü her gün. Gülüm gülüm yetmez ölüm..." Bir an sustu, bağlama da sustu. "Etme gülüm, gitme gülüm, ben ölürüm."

Scanned with CamScanner

O an yer küre sustu, dünya karanlıkla boğuldu ve zaman göğsü-mün ortasında ölü bulundu.

Elimdeki kadehi koltuğun kolçağına bırakırken ona tutunan gözlerim ondan ayrıldı.

"Keşke," dedi Çağlar kadehine bakarken, "senden bunu isteye-ceğime, götüme şu bağlamayı sokmanı isteseydim."

Bir an için yaşadığım saf acıya rağmen Çağlar'ın bu tepkisi, beni ve diğerlerini güldürdü; hatta Korhan bile gülmüştü. Bakışların onun gülüşüne, rakının bulaştığı sakallarına ve gözlerine dokundu. Ona baktığımı hisseder hissetmez sanki kafamdakileri tartmaya ih-tiyacı varmış ve gözlerimde görecekleri onun için değerliymiş gibi gözlerini hızla gözlerime sapladı. Gözleri gözlerime saplandığında akmaya başlayan kan ikimizin anıları gibiydi. Korhan'ın gözlerine esir düşmek güzel bir ölüm biçimiydi. Hâlâ nefes alırken, nabzım damarımı kabartırken, kanım o damarın içindeki nabızla dalgalanı-yorken ve capcanlıyken... Onun gözlerine bakmak tüm bunlar ger-çekken müthiş bir ölüm biçimiydi.

"Kardeşimin sesi çok iyidir," dedi Ezrak böbürlenir gibi, Kor-han'a baktığını hissettim ama Korhan'ın bakışları doğrudan bende olduğundan Ezrak'ın bakışlarına herhangi bir karşılık veremedi. "Üniversitedeyken de sık sık çalar, söylerdi. Bazı geceler olmayan derdin kahrını çekerdik."

Sakin gözlerimi Korhan'dan ayırıp düşünceli bir şekilde iç çeke-rek zemine baktım.

"İçkilerinizi bitirmeyin, asıl oyun birazdan başlıyor," dedi Ya-ğış tıpkı benim gibi iç çektikten hemen sonra. Ne olduğunu anla-yamadığım için ona baktım ama koyu renk gözlerinden bir şeyler içemedim. Benden kaçırdığı bakışlar Çağlar'a dokundu, bir an onda yoğunlaştı ama çok geçmeden Ayçelen'e doğru döndü. "Tekilaları getireyim, sen de şunlara oyunun kurallarından bahset."

"Tamamdır," dedi Ayçelen, şimdi ortamda ciddi bir merak söz konusuydu.

Çağlar sehpayı ortaya çekti, ışıkları açmadılar ama sokak lam-basının ışığı gayet yeterliydi. Bira ve şarap şişelerini kenara dizdik-ten sonra, "Etrafına gelin, gençler," dedi Çağlar. Ardından Çağlar tam Leyan'a yönelip onu kucaklayacaktı ki, Hür, yavaşça ayağa kal-kıp Leyan'ı kucaklayarak arabasından indirdi. Bir an herkes donup kalmıştı; gözlerimiz onlardaydı. Leyan'ı yavaşça zemine bıraktı, oturması konusunda yardımcı oldu. Hepimiz sehpanın etrafına yer-leştiğimizde tam karşımda Korhan oturuyordu, yanımda Ayçelen vardı ve kolumun diğer tarafında da Timsal oturuyordu. Ortamda gergin bir sessizlik oluştuğunda, Ayçelen bana bakmadan masaya bakarak konuşmaya başladı.

"Oyunun kuralı şöyle, biri çıkıp bir şey söyleyecek. Mesela ben hiç duvar kenarına işemedim diyecek ve işeyenler bir shot dikecek-ler. Hem eğlenceli olacak hem de bence bayağı sarhoş olacağız."

Kurallar basitti, bu oyunu birkaç kez oynamıştık ama oynadığı-mızda yarımızda bu kadro yoktu. Genelde ya Yağış'ın eski sevgilile-ri ve arkadaşlarıyla oynardık ya da dayım ve yengem ile. Dayım ile yengemi hatırlayınca boğazımın acıdığını hissettim. Uzun zaman-dır dayımla konuşamıyordum, son durumların ne şekilde geliştiğini merak ediyordum ama kafam öyle meşguldü ki kendi dertlerimi bir kenara iterek ailemle ilgilenemez olmuştum.

"Bomboş bir oyun yani," dedi Korhan, bakışlarım yüzüne do-kundu, bir süre yüzünde gezindi ve sonra sehpanın üzerine baktım.

"Her şey bittiğinde belki doğruluk ve cesaret de oynarız," diye fısıldadı Ayçelen. Bir an donup kalsam da bir şeyler söylemedim. Hatta hiç kimse konuşmamıştı. Haluk abi tarot destesini sehpanın üzerine koydu.

"Eğer oyun sararsa bu işin sonunda biri benden fal kapar," dedi havalı bir şekilde.

"İşte şimdi eğlenceli olmaya başladı," dedi Yağız ellerini birbi-rine vurarak.

Yağış shot bardakları ve iki büyük tekila şişesiyle döndüğünde ellerine tüm bunları nasıl sığdırdığını bir süre onu izlesem de anla-

Scanned with CamScanner

yamamıştım. Sonunda shot bardakları masadaki yerini aldı, herkes önündeki shot bardağını tekila ile doldurdu. Yağış, oyunu başlatan kişi olacaktı, bu yüzden söyleyeceği şeyi merakla bekliyordum; herkesin üzerinde bir gerginlik vardı.

"Ben hiç mezarlıkta işemedim," dedi Yağış, ardından shot bardağını kafasına dikti ama shot atan tek kişi oydu ve hepimiz şaşkın bir halde ona bakıyorduk.

Shot bardağını dudaklarından uzaklaştırırken gerçekten kahkahalara boğulmuştu, bir süre sonra sehpanın etrafındaki herkes gülmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi Ezrak, sıra ondaydı. "Ben hiç sümüğümü koltuğun altına sürmedim."

Bunu demesiyle birlikte hepimizin yüzleri buruştu ama Akşın önündeki dolu shot bardağını alıp kafasına dikince, bakışlarımız donuklaşarak ona doğru çevrildi.

"Ne be?" diye sordu. "Siz hiç dolma yapmaz mısınız koltukta uzanırken? Serçe parmanızı da mı sokmazsınız beyninize kadar?"

"Oğlum yanında sevgilin var pislik herif," dedi Ezrak tiksinir gibi ona bakarken.

"Ayçelen'in önünde tutup tutup o gidince osurur leş kokuturdun evi, adi şimdi konuşturma beni Erzak," dedi Akşın, adını bilerek yanlış söylemesi tepkilerinin daha komik görünmesine neden olmuştu. "Em sorar em bana pislik der, asıl pislik sensin be sarışın Murat Kekili seni ya."

"Ben kumralım."

"Napayım Erzak?"

"Kes sesini, canımı sıkma benim Akşın. Adım Erzak değil, Ezrak."

"Tamam Kızılay yardım kolisi."

"Sıra benim," dedi Timsal ve bu sırada shot bardakları boşalan oyuncuların bardakları yeniden tekila ile dolduruldu. "Ben hiç sevgilime büyük bir yalan söylemedim."

Bir an ortamdaki hava çekildi.

Herkes birbirine bakarken Korhan önündeki shot bardağına bakıyordu. İlk shotu Çağlar attı, ardından Hür ile Yağış da shot attı ve Korhan da shot bardağını kaldırıp kafasına dikti. Herkes sakin gözlerle birbirine baktığı sırada Yağız da shotu kafasına dikti ve bir an tereddüt etsem de Korhan'ın gözlerinin içine bakarak ben de shot bardağını kafama diktim.

"Her zaman yalan söylemişimdir, tüm sevgililerime," dedi Yağış ortamı sakinleştirmek istiyormuş gibi.

"Ben de," dedi Çağlar, "gerçi ben hiçbiriyle sevgili olmamıştım."

Yağış kısaca ona baktı. Çağlar gözlerini ona dokundururken söylediği şey yüzünden pişman olmuş gibiydi. Korhan ise nasıl bir yalan söylediğimi anlamak ister gibi ısrarla bana bakıyordu.

"Sıra benim," dedi Ayçelen, ortamın gerginliğini en aza indirmek istediğini profilini saran hain gülümsemeden anlamak mümkündü. "Ben hiç evin holünde ayna karşısında seks yapmadım."

Herkes sorunun saçmalığıyla yüzünü buruştururken ben donup kalmıştım; Korhan doğrudan yüzüme bakıyordu ama ben birkaç saniye önce doldurduğum shot bardağına bakıyordum ve dehşet içinde kalmıştım. Sonunda shot bardağını ilk kaldıran ben oldum ve elimin hareketiyle birlikte tüm bakışlar artık üzerimdeydi. Ben shot bardağını kafama diktiğimde, Korhan da beni takip ederek bunu yaptı; kalabalıktan yükselen şaşkınlık nidaları birkaç saniye sonrasında kahkahalara dönüşmüştü.

"Nasıl yani?" diye sordu Yağış parmağıyla bir beni, bir Korhan'ı işaret ederek. "Siz bir evin holünde, ayna karşısında seks yaptınız, öyle mi? Siktir, hangi evde yaptınız bunu?"

"Bir dahaki sırayı da ben alabilir miyim?" diye sordu Ayçelen ve ekledi: "Hiç bu evin holünde ayna karşısında seks yapmadım."

"Hadi be!" Yağış iri gözlerini bana çevirdi. "Hangi ara derede be?"

"Keşke bunu bilmeseydim," dedi Yağız dehşet içinde.

Scanned with CamScanner

"Bir abi olarak ben bile utandım," diye mırıldandı Haluk abi ama sesinde art niyet yoktu, aksine bana takıldığını anlamıştım.

Akşın'ın şaşkın bakışlarını üzerimizde hissediyordum. Kimseye bakmadan, "Sıra benim," diyerek shot bardağını tekila ile doldurduktan sonra derin bir nefes aldım. "Ben hiç Özge adında biriyle yatmadım."

Birden herkes bana bakakaldı; bu söylediğime anlam veremiyormuş gibi bakıyorlardı. Beklenti içimde büyürken Korhan'ın shot bardağını kaldırmasından korkuyordum. İçimde bir yerlerde onun o kızla hiç yatmadığını biliyordum, bunu Hun'dan da öğrenmiştim ama yine de cevabı ondan almak istiyordum. Yalan bile olsa bana cevabı o verirse daha iyi hissederdim.

Sonunda Çağlar shot bardağını kafasına diktikten sonra, "Vardı bizde de beş altı tane Özge," diye alay etti.

Korhan'ın shot bardağı önünde dolu duruyordu ama lezâ yeşili gözleri yüzümdeki ifadeleri çoktan içmişti.

Onunla yatmamıştı.

Yatmamıştı.

Timsal bana şaşkın şaşkın bakıyordu ama bakışlarına karşılık verememiştim. Muhtemelen Korhan ile yatmış olduğumu dolaylı yoldan öğrendiği için şoka girmiş olmalıydı. Haklıydı. Onunla o kadar şey konuştuktan sonra benden böyle bir atak beklemediği kesindi. Ama ben o gece konuştuğu kız değildim, o gecenin üzerinden akan suların altında kalıp boğulmuştum.

"Sıra benim," dedi Akşın tekila bardağını doldurup gözlerini sehpaya dikerek. "Öncelikle bir açıklamada bulunayım. Anka içki içmes ve de ben onu haramdan sakınırım. O yüzden dolayı da onun cevap hakkını kullanırım ve de onun yerine de ben içerim. Teşekkürler açıklamam bu kadardı." Derin bir nefes aldı. "Ben hiçbir zaman birinin aşkından öleceğimi sanmadım."

Bir an herkes durdu. Zaman bile.

Gözlerim lezâ yeşili gözlere takıldı.

Sustu, sustum ve aynı anda shot bardağına uzanırken gözlerimiz birbirinden ayrılmadan tekilaları içtik.

Aynı zamanda Ezrak ve Ayçelen de tekilalarını içmişlerdi.

Tekilanın tadı boğazımı yakmaya başlamıştı ama Korhan'ın gözleri içimi tekiladan daha çok yakıyordu.

Akşın bana göstermek istiyordu.

Onun beni sevdiğini, benim için yandığını, için için öldüğünü göstermek istiyordu.

Ayçelen, Korhan'a bakarak yan tarafında duran şarap kadehini çıkardı ve kaşlarını kaldırarak bu kez şarabını yudumladı, ardından başka bir yöne baktı. O yöne bakarken kaşları hâlâ havadaydı.

"Hem tekila hem şarap mı?" diye sordu Ezrak.

"Senin aşkın beni berduş etmiş olabilir mi Ezrak, sadece soruyorum hayatım?"

"Iy miydemi bulandırırlar," diye homurdandı Akşın.

Korhan, "Sıra bende," dedikten sonra gözlerini usulca kaldırıp bir silah gibi bana doğrulttu. "Ben daha önce hiç gerçek bir yangın görmedim."

Bunu söylemesiyle, shot bardağını kaldırıp kafasına dikmesi bir oldu. Kelimeleri içimde ne tür yangınlara dek düşüyordu elbette bilmiyordu ama ben her şeyi biliyordum. Her şeyi bildiğimden bihaberken tek bir cümleyle içimi o evi ateşe verdiği gibi ateşe vermişti. Bakışlarım onun yüzünden ayrılmadı; kelimeleri gözlerinden, kirpiklerinden içtim ama sesi bile çıkmadı.

Sonunda Yağış, "Nasıl bir yangındı?" diye sorunca, Korhan'ın bakışları benden ayrılmadı ama dudakları sıkı bir kilitle örtülmüş gibi düz bir çizgi şeklini aldı. Yağış'ın zerre kötü niyet beslemeden sorduğu bu soru, anlık da olsa ona karşı öfkeli hissetmeme neden olsa da biliyordum ki arkadaşımın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Korhan lezâ yeşili gözlerini yavaşça sehpaya indirip, derin bir yutkunuşun ardından nihayet konuştu.

"İçinden sağ çıktığım bir yangındı."

Scanned with CamScanner

Anılar renkleri ve tatları nasıl olursa olsun, iyi ya da kötü insanı her seferinde üzüntüye sürüklüyordu. Onun anıları, yangın yerinde kalmış bir çocuğun küle dönmüş kalbinde gizleniyordu ve bazen o çocuğun külden kalbini avucunun içine alıp ufalarken anılarıyla yüzleşiyordu. Yine öyle bir gecedeydik. Korhan karşısındaki küçük çocuğun külden kalbini avuçlarken parmaklarına is lekeleri bulaşıyordu ama o çocuktan bile daha çok canı yanıyordu.

Yağış bir soru daha soracak gibi oldu ama sonra her ne hikmetse susup sakince Korhan'a baktı. Sanırım beklemediği bir cevap almıştı; bu cevabı alan tek kişi de değildi üstelik.

"Sıra benim," dedi Çağlar, ardından ekledi: "Hiç en yakın arkadaşıma ilgi duymadım." Çağlar, bu cümleyi söyler söylemez önündeki tekila dolu shot bardağını kaldırdı ve kafasına dikti. Bu hareketi Yağış'ın bakışlarının ona saplanmasına neden olurken Yağış'ın da eli shot bardağına gitti. Haluk abinin de shot atmasını beklemediğimden şaşkın gözlerle ona baktım.

"Açtırmayın geçmişi, söyletmeyin derdimi," dedi elini sallayarak. "Hadi bakalım, sıra benim. Ben hayatımda hiç yalnız hissetmedim." Bu cümleyi söyledikten sonra kendi shot bardağını tekila ile doldurdu, afiyetle içti ve biz de ona katıldık. Sehpanın etrafındaki herkes tekilasını fondiplediğinde, Haluk abi gülerek, "Ee, başka türlü hiç içmeyecektiniz, ortak muzdaribi olduğumuz bir durumu ortaya atayım dedim," dedi neşeyle. Anka dışında herkes içmişti, Anka adına Akşın iki shot bardağı devirmişti. Anka ise elinde meyve suyuyla heyecanlı heyecanlı bizi izliyordu.

Yağız, "Sıra benim," dedi, ardından bana şöyle kaçamak bir bakış atıp, "Ben erkek ya da kız kardeşimin kıyafetlerini hiç sevgilime vermedim," dedi, bir an herkes gülmeye başladı ve gülenlerin arasında bu cümlenin mimarı olan Yağız da vardı. "Abla istersen sen direkt şişeyi kafana dik?"

Başta tatsız hissetmemden dolayı tepki veremesem de, herkes hep bir ağızdan gülmeye başlayınca ben de çözülüp gülmeye başlamıştım. Korhan bile gülüyordu.

Bu belki de uzun zaman sonra bir aradayken güldüğümüz ilk andı.

Hatta sadece bir aradayken değil, bu uzun zamandır güldüğümüz ilk andı.

Üstelik Korhan'ın hâlâ sevgilisiymişim gibi konuşmaları tuhaf bir şekilde geçmişten bir ânın içindeymişiz gibi hissettirmişti.

Bir shot daha attım ve ardından Leyan dalgın gözlerini sehpaya çevirip derin bir nefes aldı. Açık renk saçlarının omuzlarına dökülüşünü, uzun dişlerini gösterdiğinde yüzünü saran samimi gülümsemeyi izledim.

"Ben hiç âşık olmadım," dedi Leyan, bu cümle üzerine hepimiz shot bardaklarımızı kaldırdık ama Leyan ile Hür kaldırmadılar. Leyan'ın şu ana dek birini sevmediğini onun hayat dolu bakışından bile anlamak mümkündü ama açıkçası Hür'ün daha önce hiç âşık olmaması çok garipsenecek bir olay gibi gelmişti bana.

Hür daha çok aşk insanı gibi görünüyordu. Sanatçı kimliği beni buna inandırmıştı. Ona baktığımda yalnızca sahnede dans eden değil, kadınların kalbinde de dans eden bir adam görüyordum. Muhtemelen bu yaşına dek birçok kez birçok kadının kalbinde sahne almıştı ama hiçbir zaman o kadınların kalbinde dans etmemişti. Hür'ün bir kadının kalbindeki dansını izlemek isterdim. Abisini hatırlayınca duraksadım. Tıpkı Hür gibi Hun da sanatçı bir kişiliğe sahipti. Hür dansın şövalyesiyken, Hun müziğin şövalyesiydi ve anladığım kadarıyla bu iki şövalyenin kalpleri daima boştu; kalplerinde sahne aldıkları kadınlar ise ne müziğin sesini duyabilmiş ne de dansı izleyebilmişlerdi.

"Pekâlâ," dedi Ayçelen, "sıra senin, Anka."

"Şey... Ben katılmasam, izlemesi daha eğlenceli oluyor."

"Saçmalama, kızım," dedi Ayçelen sertçe. "Hep birlikte oynuyoruz."

Anka utangaç bir gülümsemeyle başını salladı ama bir süre susunca kafasında bir şeyler var etmeye çalıştığını anladım. Sonunda, "Ben daha önce birini uyurken izlemedim hiç," dedi ve o an her-

Scanned with CamScanner

kes sessizce birbirine baktı. Kafalar yavaş yavaş güzel olmaya başlamıştı. Alkol hızlı hareket eden bir rüzgâr gibi bizi oradan oraya savurduğunda, damarlarımızda akan bulanıklığı hissediyorduk. İlk shotu Ezrak attı, ardından Ayçelen ona gülümseyerek kendi tekila bardağını havaya kaldırdı ve Korhan ile aynı anda shot bardaklarını kaldırıp birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Uyuduğum zamanlarda gece olup üzerime çöküyor, ben onun kollarında zayıf bir yıldız gibi parlarken o karanlığını yırtan o yıldızın zayıf ışığını izliyordu. Ama bu konuda yalnız değildi. Onu birçok kez uykunun pençelerinin arasındayken izlemiştim. Benim kollarımda uyurken kaşları her zaman çatık kalmaya devam etse de yüzünde mâni olamadığı bir huzur da oluyordu. Uyurken ki yüzünü hatırladım, kirpiklerinin gözlerinin altındaki çukurlara yayılışını ve düzenli bir şekilde alıp verdiği nefesleri... Attığım son shot kulağımda bir uğuldamaya dönüştüğünde, kalbim tıpkı kapıya sıkışmış bir parmak gibi acıyordu.

Oyun bir süre sakin seyretse de aralıksız kaldırılan shot bardakları artık herkesin bilincinin olduğu yere boşluğu bırakmıştı. Yüzlerimizde tuhaf bir gülümsemeyle saçma sapan bir sohbetin içine girdiğimizde bile, uzaklaşan bilincime rağmen Korhan'a bakarken duyduğum şey saf acıydı ve bunu nasıl yok edebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda, "İşte asıl oyunun tam zamanı," dedi Yağış ellerini birbirine vurarak.

Büyük bir kâğıdı önüne çekip belli aralıklarla sayılar dizdi ve bunları tek tek parçaladıktan sonra hepsini küçük küpler şeklinde katladı. Hepimiz meraklı gözlerle onu izliyorduk ve bizi neyin beklediğini merak ediyorduk. Yağış, kenardaki boş cips tabağını alıp içinde kalan son parçaları parmağıyla toplayınca yüzümü buruşturdum ama o eğleniyora benziyordu.

Kâğıtlardan oluşturduğu sayıların yazılı olduğu küpleri büyük, içi çukur tabağın içine attı ve kısaca karıştırdıktan sonra, "Herkes bir kâğıt seçsin," dedi. "Ama seçtiğiniz kâğıdı ve size çıkan sayıyı kimseye söylemek yok!"

Herkes gülüşerek kâğıtlara uzandığında ne zaman biri sol köşedeki ve sağ köşedeki kâğıda uzansa Yağış gözleri irice açarak karşı tarafı o iki kâğıt parçasından uzaklaştırıyordu. Bir şeyler planladığını bildiğimden sakince onu izledim ve sıra bana geldiğinde sol köşedeki kâğıt parçasını aldım. Kalan son kâğıt parçası da sağ taraftaki kâğıt parçasıydı ve o da Korhan'a kalmıştı. Yağış yüzünde zafer dolu bir ifadeyle kısaca bana baktıktan sonra boş tabağı kenara koyarak kendi kâğıdını açtı.

"Şimdi hepimiz sırayla iki sayı söyleyeceğiz ve o iki sayının sahipleri istediklerimizi yerine getirecekler," dedi Yağış alkol kokan bir sesle. "Anlatabildim mi?.. Pek sanmıyorum ama her neyse, oynadıkça anlarsınız işte!"

"İlk sıra benim o halde," dedi Çağlar, bir an ikisi birbirlerine pis pis gülerek baktılar ve ortada dönen çakallığın farkında bir şekilde kaşlarını kaldırarak Çağlar'ın ağzında gizlenen baklanın çıkacağını beklemeye başladım. "Pekâlâ dokuz ve on üç numaralı sayıların sahipleri, birbirinizin gözlerine tam kırk beş saniye boyunca bakmanızı istiyorum."

Bir an gözlerim elimdeki kâğıda doğru indi ve katlanmış kâğıdı yavaşça araladığımda o sayıyı gördüm.

9

Kafamı kaldırıp Çağlar'ın biri diğerinden daha açık kahverengi olan gözlerine baktım. Gözlerini benden kaçırdı. Yağış'ın zaferle sırıttığını görmüştüm. Bakışlarım tam karşımda oturan Korhan'a çevrildiğinde, o da dikkatle elinde tuttuğu kâğıda bakıyordu; sonunda gözlerini kaldırdı ve bana baktı. İkimiz de neyin peşinde olduklarının elbette farkındaydık.

"Ee kardeşim sizi mi bekleyeceğiz?.." diye sordu Çağlar sırıtarak. "Kim bu 9 ve 13 açıklayın ya da direkt bakışın anlarız biz..."

Gözlerim doğrudan lezâ yeşili gözlere saplanıp kaldığında, 13 numaranın sahibinin kim olduğunu biliyordum ve 13 numaranın sahibinin de 9 numaranın sahibine baktığına emindim. Birkaç sa-

Scanned with CamScanner

niye birbirimizin gözlerinden kayarak aktı. Çağlar ve Yağış'ın tıpkı diğerleri gibi bize baktıklarını biliyorduk.

"Evet," dedi Çağlar, "kim oldukları anlaşıldı sanırım. Ama bu şekilde değil. Ayağa kalkıp birbirinizin karşısında durarak kırk beş saniye boyunca bakışmanız gerek."

Yavaşça oturduğum yerden doğrularak kalkarken sendelemiştim. Kanımda haykıran alkol bana her şeyi yapabileceğim cesareti veriyordu ama onun gözlerine bakma cesareti, alkolün bile başını önüne eğdirecek kadar zordu. Kalbimde o cesareti aradım. Onun lezâ yeşili gözlerine bakmak, cehennemin katlarından biri olan gözlerinde alev alev yanarken onunla birlikte Haviye'ye düşmek gibiydi. Ve ben ilk kez alevlerden korkuyordum. Yanmaktan değil, o alevleri izlemekten korkuyordum. Gözlerinde o yangınla karşılaşmaktan, o yangına düşmeden kavrulmaktan, o yangına dokunmadan yanmaktan korkuyordum.

Benim o gözlere bakarken canımdan can gidiyordu.

Korhan ayağa kalktı. Bana doğru yürüdü ve sehpanın hemen yan tarafındaki boşluğa geçtik. Sokak lambasının ışığı sırtına vuruyordu ve bu yüzden onun önündeyken ışık bana gelmiyordu. Bir gölge olmuş üzerimi örtüyordu. Bir adım atarak ona yaklaştım. Aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda, o da işimi kolaylaştırmak istiyormuş gibi kafasını indirmiş bana bakıyordu. Bir adımı bana doğru kayınca aramızdaki boşluk tamamen kapandı ve kafamı daha da kaldırmak zorunda kaldım. Yeşil gözleri, aramızda duran karanlığa rağmen tıpkı kayalıklara gizlenmiş güneş yokken bile parıldayan elmaslar gibi parlıyordu. Gözlerinin içinde ruhumu aydınlatan bir ışık vardı ama ne yazık ki o gözlerdeki ışık aslında içinde taşıdığı yangının alevlerinden geliyordu.

Bakışları yüzümü alevler gibi sardı ve kalbimin atışları göğsümün içindeyken bir nefes gibi tıkandı. Avuç içlerimin uyuştuğunu, bileğimi saran damarlardaki kanın çekildiğini hissettim; sanki bana üflese, nefesinin değmesiyle yere yığılacaktım. Sanki öyle bir kuklasıydım ki, parmak uçlarında tuttuğu iplerim bedenimi zar zor taşıyordu. Saniyeler etrafımızda büyüyen alevler gibiydi. Zaman yavaşça etrafımızı sardığında, yükselen alevler tavana kadar değiyor ama bizi yakmıyordu çünkü biz zaten o ateşi var edenlerdik.

Gözleri ne kadar gözlerimde kaldı bilmiyordum ama sonunda Çağlar yavaşça öksürünce zaman etrafımızda büyüyen alevlerini geri çekti ve küller havaya kalktığında, yerdeki kor parçalarının içindeki kızıl ışıklar söndü. Közlenen bir kalple, ona tutsakmışım gibi baktım. Közlenen bir kalple, ona her şeyi bilerek baktım.

Kordan adamın kardan kalbine, o buzları eritecek kadar güçlü bir alevmişim gibi baktım.

Gözlerini ilk kaçıran ben oldum, o beni hâlâ izlerken ben çoktan yere çöküp arkadaşlarımın yanına oturmuştum bile.

"Vay canına," dedi Çağlar mayhoş bir sesle. "Kırk beş saniye demiştim, kırk beş dakika değil."

Duymazdan geldim ve Yağış, "2 numara," dedi, Ayçelen kafasını kaldırıp ona baktı ve Yağış sırıttı. "8 numara?" Ezrak olmasını diliyormuş gibi etrafına bakındı ama elini kaldıran Akşın olmuştu. Yağış sırıtarak, "2 numara, 8 numaraya sağlam bir tokat patlatsan iyi edersin..."

Ayçelen genişçe sırıttığında, 8 numaranın sahibi Akşın geri çekilip sırtını Anka'ya yaslayarak bir Yağış'a, bir Ayçelen'e baktı. "Ne dersin be niye tokatlayacak beni canım yengem?"

"Canın yengen kurban olsun, gel kollarıma," dedi Ayçelen elini kaldırıp sallayarak. "Nasıl vurayım, Yağış? Çok mu sert."

"Çok sert..."

Akşın, "Abe neden pornhub arama butonuna porno ismi yazarkenki gibi sert mert dersiniz kendimi hiç bu kadar sekiz zencinin içinde kalmış kısa boylu beyaz tenli kadın gibi hissetmemiştim," dedi dehşet içinde. "Ani zencilerden biri kızı omuzluyordu, diğerleri de alkışlayarak odaya götürüyorlardı gacıyı..."

"Ne izliyorsun lan sen?.." diye sordu Ezrak.

Akşın ona ters ters baktı. "İnternet geçmişinde silmeyi unuttuğun şeyleri izliyom," dedi.

Scanned with CamScanner

Ayçelen, "Öncelikle o geçmişteki şeyler hakkında konuşacağız," dedi Ezrak'a kötü kötü sırıtarak, ardından Akşın'a döndü. "Gel yengene..."

"Gelmeyim be niye geleyim? Gelmeyim gelmeyim." Kafasını Anka'nın omzuna atarak Anka'ya tersten baktı. "Görü müsün beni sana geldiyim gün vururlar."

Ayçelen, Akşın'a bir tokat geçirince, Akşın kalkıp, "Oynamıyom be ben!" diye bağırdı yüzünü tutarak. "Dövdürtürler beni be. Gebertirler öleyim isterler."

"Otur oturduğun yerde," diye homurdandı Ayçelen.

"Konuşma benimle seni yılan cigolu seni. Turuncu kırma seni ya Sivas Kangalı seni!"

Ezrak ile Ayçelen çıktıklarında, kimseye aldırış etmeden sertçe öpüşmüşler, herkes alkolün etkisiyle utanmazca alkışlarken öpüşmeyi abartıp nefes nefese kalmışlardı. Bu görüntü normalde beni biraz olsun kızartabilecek bir görüntüyken, kadehime doldurduğum şarabı yavaşça yudumlarken gülümseyerek izlemiştim onları.

"Bir oda tutun," dedi Çağlar sırıtarak ve sonra oyun devam etti. Oyunun devamında Çağlar'ın üstünü çıkartmışlar, Yağış, Çağlar'ın sırtına rujuyla pek de ejderhaya benzemeyen kırmızı bir ejderha çizmişti.

Leyan ve Hür bir şarkıya birlikte eşlik etmişler, Leyan'ın ilk kez dans dışında bir yeteneğini daha görme şansım olmuştu çünkü sesi çok yumuşak, narin ve güzeldi ama Hür için aynısını diyemezdim. Sanırım o yalnızca dans etmeliydi.

Sonunda sıra Yağış'a geldi ve, "9 ile 13 yukarıdaki odalardan birinin elbise dolabına girip yarım saat orada birlikte dursun," deyince gözlerimi irileşti ve o an, tüm gece boyunca vermediğim kadar gerçekçi bir tepki vererek Yağış'a bakakaldım. "Ama hangi elbise dolabı olduğunu söylemeyeceksiniz, boğulursanız gelip bulmayacağız sizi..."

Şaşkınlık kanımda ilerleyen bir mürekkepten farksızdı ve o mürekkep bu defa rengini yüzüme de emanet etmişti. Korhan herhangi

bir cümle kurmadı; kabul etmedi ya da reddetmedi. Hatta kafamı çevirip ona baktığımda yüzünde bir sakinlik vardı. Bir şey üzerine düşünüyor gibiydi, sanki kafasına takılan bir şey vardı ve bu düşünce onu ânın içinden koparmıştı.

"Ama bu..." diye mırıldandım, herkes eğleniyor gibi göründüğünden ortamı bozmak da istemiyordum. Bakışlarım Korhan'ı yeniden buldu; yeşil gözleri şimdi üzerimde asılı duruyordu. O da benim tepkimi merak ediyor gibi görünüyordu. En azından cehennem ateşi gözlerinden aldığım hisler bunlardı. "Peki," diye kabullenip sarsaklanarak yerimden kalktığımda Korhan'ın kaşlarını kaldırdığını gördüm. Arkadaşlarımı arkamda bırakarak holü aşıp merdivenlere yöneldim ve artık Korhan'ın da arkamdan geldiğini biliyordum.

Hangi odanın elbise dolabına gizlenmemiz gerektiğini bilmiyordum. Bunu basamakları tırmanırken düşünmemiştim, çünkü zihnim zaten bambaşka düşüncelerin karanlık hücresi gibiydi. Üst katın koridorunda durup gözlerimi odaların kapılarında gezdirirken de bir fikrim yoktu. Aslında şu an odama girmek, kapıyı sıkıca kapatıp dizlerimin üzerine oturarak sarsıla sarsıla ağlamak istiyordum. Sarhoştum ve her şey yolundaymış gibi davranmak çok zordu.

Biz bu hale nasıl gelmiştik?

Öyle karmaşıktı ki her şey. Koridorun duvarına yapıştırılmış aynanın önünden geçen zihnime sızan yansımam ona bakmasam da bir enkaz olduğunu hissettiriyordu bana. Keşke onunla yaşadığımız her şey zemine kan gölü gibi yayılsaydı da ben ellerimin parçalanacağını bile bile dizlerimin üzerine çöküp ovalayabilsem, silebilsem, yok edebilseydim o kan lekelerini.

Kendi odamın kapısının önünde dikilmeye başladığımda Korhan'ın nefesi bir gölge olup beni altına alarak saç diplerime çöktü. Kokusunu soludum. Biraz içki, biraz ot, biraz baharatlı erkeksi bir koku... Ateşin kokusu. Her zaman ateş kokusuna benzettiğim o kokuyu belki de o yangından ruhunu kaybederek çıktığı gün alevlerden almıştı.

Scanned with CamScanner

"İstersen," dedi düşünceli bir sesle ve sesi sanki benim sesimiş gibi içime dolunca olduğum yerde hafifçe zıpladım, "bir yerde oturur, yarım saat dolana dek bekleriz."

"Bir oyun oynuyoruz," diye fısıldadım, sesim güçsüzdü; altında kaldığım gerçekleri bilse ne hissederdi? Her şeyi bildiğimi bilse bir anda benden nefret eder miydi? Zamanın içinden geçmişe düşüyormuşum gibi hissettiğim saniyelerde uzanıp kapının kolunu kavradım. Kapı açılırken Korhan bir adım geri çekildi ama nefesi sanki hâlâ tenimdeydi.

Nabzı sanki kalbimin içindeydi.

"Gel," diyerek odamın kapısını ardına dek onun için araladım. Başta bu davetkâr tavrım onu şaşırtsa da yavaşça arkamdan odaya girerken odamın kapısını kapatmıştı. Odamın balkonuna açılan büyük cam kapıdan içeri sokak lambasının turuncu ışığı dökülerek tam ortamıza ölü bir beden gibi yığılmıştı. Birkaç tutarsız adımın ardından elbise dolabımı yavaşça açtım ve eşyalarımın fazlalığı beni bir adım geri attırdı. "Hay aksi, burada olmaz," diye fısıldayıp omzumun üzerinden Korhan'a baktım. "Misafir odasındaki elbise dolabı daha boş."

"Fark etmez," dedi, lezâ yeşili gözleri kısa bir merakla odamın içinde dolaştı. Mavi ile İncir'in kutularında olduklarını görünce eğildi ve Mavi'ye dokundu. İncir'in kulaklarını okşadı sonra doğrulup kalkarak şaşkın şaşkın onu izleyen bana garip bir bakış attı.

"Misafir odasına geçelim," diyebildim.

"Tamam, Çirkin. Geçelim."

Bana bu şekilde seslenmesi söyleyebileceğim düzgün her sözcüğün birbirine karışmasına neden olunca anlamsız bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Sanırım alkol kanımda hiç olmaması gerektiği kadar fazla miktara ulaşmıştı. Algılarım sadece ona saplı duruyordu. Nasıl bir ateşin içinde olduğumu görmesini istemediğimden, belki de her şeyi en azından bu gecelik yok sayabilmek istediğimden bir şeyler söylemeden yanından geçerek odadan çıktım. Arkamdan hemen çıkar sansam da birkaç saniyesini odamın karanlığına

yatırmıştı; benden yaklaşık on, on beş saniye sonra arkamdan o da çıktı ve odamın kapısını tekrar kapatıp misafir odasına yöneldi.

Misafir odasında Yağış'ın yoğun kadın parfümünün kokusu vardı. Çağlar'ın yere attığı yatak ortada duruyordu ve yatağın üzerinde Çağlar'ın bu sabah giydiği tişört vardı. Sanırım aynı odada kalsalar bile aynı yatakta yatmamalarının sebebi aralarında hem bir şey var gibi hem de yok gibi olmasındandı. Aralarındaki duygu savaşını ne zaman sonlandırırlardı bilmiyordum, açıkçası şu an tüm bunlar umurumda da değildi.

Yağış'ın küçük valizinin üzerinden atlayarak elbise dolabının önüne geldim. Omzumun üzerinden Korhan'a baktığımda yüzü tam görünmüyordu; bunun içimi rahatlatacağını hiç düşünmezdim. Ona bakınca yaşadığım o suçluluk duygusu öylesine ağır geliyordu ki, sanki kalbimin kaybettiği her bir damla yaş ruhumu boğan bir nehre dönüşüyordu. Elbise dolabının kapağını açıp yavaşça içine girdim. Sadece kışlık montlarımızı koyduğumuz bu dolabın içi beni alabilecek kadar genişti ama nereden baksan bir doksandan uzun Korhan'ın bu elbise dolabında rahatça durabilmesinin imkânı yoktu. Dolabın içinde iyice kayarak ona yer açtığım sırada önümde durup tam seçemesem de çatık olduğunu düşündüğüm kaşlarla bana baktı.

"Harbiden yarım saat boyunca bu fare deliğinde duracağımızı mı söylüyorsun sen?" diye sordu, alkol kokan nefesi tenime çarpınca irkildim ve başımı salladım ama Korhan beni yok saymış, çoktan elbise dolabının içine girmişti bile. Elbise dolabı depreme dayanıklı hale gelmesi için duvarlara monteliydi, hatta duvarın içine doğru gömülmüş gibi duruyordu. Korhan elbise dolabının içine girdiği an omuzlarımız sürtündü ve tam kapağa uzanacaktım ki bileğimi kavradı. "Çirkin, bizi öldürmek mi istiyorsun? Bırak da kapağı açık kalsın bari."

"Oyunun kuralları böyle değil," diye fısıldadım çekimser çıkmaması için ekstra çaba sarf ettiğim alkollü sesimle. Korhan'ın bana baktığını sıcak nefesi yanağıma yayılıp derimi tutuşturunca fark ettim. Dolabın kapağını yavaşça kapatmamla, sokak lambasından

Scanned with CamScanner

bir parça kopardığımız o ışık da neredeyse tamamen kayboldu. Dolabın çift kanatlı kapaklarının ortasındaki çizgiden az da olsa ışık sızıyordu ama bu zayıf ve yetersizdi.

Bir süre sustuk.

O da sustu ve anladım ki, kelimeleri kullanmak, o an onun için en doğru olan yol değildi. İçeride yeterli hava yoktu, bu yüzden nefesinden dökülen alkolün ve otun kokusu elbise dolabının içini sarıyordu. Parmaklarımı onun omuzlarına bastırıp kendimi biraz daha ileriye yerleştirdiğimde, onun sığması daha zor olduğu için bana yaklaştı ve açtığım yerden istifade etti. Muhtemelen onun nefesinde olduğu gibi benim nefesimde de bolca alkol kokusu vardı. Onu rahatsız etmek istemiyordum ama bir yanım rahatsız olmayacağının farkındaydı. Elbise dolabının çizgi şeklindeki boşluğundan oldukça kısıtlı bir şekilde içeri sızan sokak lambası bir şeyleri görmememize yetmeyecek kadar zayıftı.

Onu seviyordum.

Onu sevmek körlük istiyordu ve şimdi gözlerim açılmıştı; gözlerim bu kadar açıkken onu sevmeye nasıl devam edecektim? İşte bunu bilmiyordum.

Onunla burada sadece ikimizdik, bizdik; yalnızdık ama sanki öyle çok doluyduk ki, kalbimizin içinde bize cephanelik gibi acı taşıyan ordular vardı.

"Seninle ne zaman yalnız kalsam, ya kelimeler yolunu şaşırıp karanlık bir sokakta kayboluyor ya da öyle çok konuşmak, sana seni anlatmak istiyorum ki, sonunda kendi ağzımı sikesim geliyor," dedi birden, açıkça kurduğu bu cümle kalbimin tası tarağı toplayarak göğsümden göç etmesine neden olurken, damağımda içkinin yakıcı tadıyla yavaşça yutkundum. Yutkunuşumu duymuş gibi o da yutkundu. Konuşurken yüzü bana dönük olmalıydı ki sıcak alkol kokan nefesi yanağımı sıyırıp geçmişti. "Ama şunu fark ettim," dedi tekrardan, "artık ne kadar konuşursam konuşayım, seni kaybetmişim."

Kalbimin damarlarının genişlemesine neden olan sözüyle gözlerimi yumdum. Konuşmak, ona bunun tam tersini söylemek istedim ama mantığım çektiği bıçağı kalbime doğrultarak beni durdurmaya çalıştı; beni durduramayacağını anladığındaysa bıçağı Korhan'a çevirdi çünkü kendim için durmazdım ama Korhan için duracaktım, bunu biliyordu.

"Seni hiç bu kadar çok kaybetmemiştim," diye fısıldadı, nefesi saç diplerimi yavaşça çekiştirdi. Gözlerimi açtım ve çizgiden akan zayıf ışığı izledim. Kalbim tam şu an göğsümün içinde bir taştan bile daha ağır olabilirdi. "Şimdi ayaklarına da kapansam, çok geç, biliyorum. Bunu anladım. Bunu anlamak o kadar sikik bir duyguymuş ki. Senin için var ettiğim Mania bile kalemime gelmiyor artık. Yazamıyorum onu. Seni hem çok tanıyorum hem de hiç tanıyamıyorum artık. Mania kalemimi, sen beni terk ettiniz."

Burnumdan sert bir nefes vererek, "Neden böyle konuşuyorsun?.." diye sordum, sesimdeki kırılgan tavrı fark etmiş gibi elini yavaşça bana doğru uzatıp parmak uçlarıyla buz gibi olan yanağıma dokundu.

"Tenin donuyor, Nurşan," dedi konuyu saptırarak.

Sustum, canım acıyordu.

Canım öyle çok acıyordu ki.

"Susuyorsun." Başını birden omzuma yaslamasıyla irkildim. "Öyle çok susuyorsun ki, bunun canımı acıttığını bile bilmiyorsun." Yanağını omzuma sürterek kafasını kaldırıp karanlık silüetime baktığını hissettim. Daha sonra yanağını omzuma bastırıp tekrar omzuma serildi ve derin, içimi titreten bir nefesi göğsünün alevden kalelerine doldurdu.

Sertçe yutkunmamla kelimelerin bıçak gibi boğazıma batması bir oldu. Sustuğumda onun canını yaktığımı şimdi anlıyordum çünkü ilk kez bir duyguyu açıkça bana tek seferde söylemişti.

"Canını yakmak istedim," diye fısıldadı, "canım yandı."

Konuşamadım, sustum. Bunun onun canını yaktığını bile bile, konuşursam kelimelerim kan revan içinde kalacak, canım bu kez

Scanned with CamScanner

her zamankinden daha çok yanacak diye sustum. Bir an için kendi canım, onun canından bile değerli oldu. Ki onu tanıyıp kalbimin derinliklerine kabul ettiğimden beri bu hiç böyle olmamıştı. Belki de bir yarım, asıl konuşursam onun canını yakacağımı söylüyordu ve ben yine ona yaslanmış, onun için kendimi ateşe atıyordum.

Korhan nefesini omzuma bırakınca titredim; gözlerim kapandı, yaralarım açıldı ve kanlar yaralarımı terk etmeye başladı. Dudaklarını omzuma sürterek çıplak omzumu yavaşça öptükten sonra yanağını yeniden omuz başıma yasladı.

"Kewê," dedi, "bana bugünlük sırtını dönmesene. Tamam yüzünü dönme ama sırtını da dönme." Gözlerimi yavaşça yumarken bir damla yaş gözümden süzülerek yanağıma doğru kaydı. "Böyle omzunda her şeyini kaybetmiş bir çocuk gibi, sadece uyuyayım."

11. Perde

Diken Uykusu

Rüzgârın sesi odanın dışındaki ağacın büyük dallarına bulaşmaya başladığında, pencereye belli aralıklarla çarpan dalların sesi geceyi içime çizmeye başlamıştı. Ağacın yaşam dolu damarlarına benzeyen kalın köklü dallar, karanlık darbelerini cama indirmeye devam etti. Yelkovan, akrebin üzerinden geçerken zamanı yaralayan zehri akrepten alarak saniyelere akıttı; saniyeler zamanın içine ölümü taşıyan kar taneleri gibi düşmeye başladı ve bir nehir, çok uzaklarda kar taneleriyle dolarak buzlandı.

Düzenli nefesleri, gözlerimdeki çaresizliğin yerini bir durgunluğun almasına neden olduğunda, yanaklarımda kuruyan yaşlar cildimi germeye devam ediyordu. Dudaklarım hafifçe aralık kazandı ve içimde kaynattığım o nefes usul usul dışarı süzüldü. Alkol, kanımın nehrinde kulaçlarını güçlü bir şekilde atmaya devam ediyordu ama bilincim artık uzağımda değildi.

Karanlıkta, şehrin herhangi bir noktasında, sessizlik uykusuna yatan sokak, bir arabanın arka tekerleklerinden fırlayan çığlıkla uy-

Scanned with CamScanner

kusundan uyandı. Kirpik diplerimi sızlatan uykuya rağmen, o kollarımdaydı ve uyku bana çok yakın olsa da onu itiyordum.

Elbise dolabının içinde oturuyorduk, bacaklarımızı içeri doğru katlayıp bağdaş kurmuştuk ve o yaklaşık bir saattir omzumda yatıyordu. Düzenli nefes alıp verişlerini göz önünde bulunduracak olursam, evet uyuyordu, ama her şeyi bir kenara koyup ikimizin olduğu konumu düşünecek olursam, belki de uyumuyor sadece dinleniyordu. Biliyordum ki o da gözlerini uykuya verebilecek kadar iyi hissetmiyordu. Sadece omzum bile ona bu kadar iyi hissettirip onu uykunun koynuna atmış olamazdı.

Bir şeyler yapmak zorunda olduğumun artık daha duru bir şekilde farkındaydım. Ya onu bana erişemeyeceği kadar uzağa itmeli ya da bir şekilde her şeyi itiraf edip ona kim olduğumu hatırlatarak kendi iradesiyle gidişini izlemeliydim. İki seçim de benim için ölüm demekti ama o bunu bilmese daha iyiydi. Onun düşmanı olmak istemiyordum ama onun sevdiği kadın da olamazdım.

Buna hakkım yoktu.

Damarlarımın kasılmasına neden olan düşüncelerle gözlerimi yumduğumda, misafir odasının kapısı sertçe açıldı ve gürültü beni neredeyse yerimden hoplatacaktı. Tam elbise dolabının kapağını açmak için uzanacaktım ki, bir bedenin duvara yaslanırken çıkardığı sese benzer bir ses duydum; ardından fısıltılar büyüdü. Tek kaşım havaya kalktığında, Yağış, "Acele et," diye fısıldadı, "çıkar şu sikik tişörtü, seni istiyorum."

Dudaklarım aralandı, gözlerim hızla omzumda yatan Korhan'a, ardından da ışığın çizgi şeklinde döküldüğü dolap kapağına dokundu.

"Siktir!" diyen kişi tam olarak düşündüğüm kişiydi, Çağlar... "Ne kadar uzun zamandır seni altıma almak istediğimi biliyor musun sen?"

Bir patırtı duyuldu, kıyafetlerin yere tek tek düşerken çıkardığı sesler ve sonra da yatağın yaylarından çıkan o ses... Gözlerim iri iri

açılırken parmaklarımı güçlükle Korhan'ın omzuna dokundurarak onu uyandırmak için dürterken sesimi çıkarmamaya çalıştım.

Korhan yutkundu, daha sonra gözlerini araladığını hissettim ama en yakın iki arkadaşımın öpüşürken çıkardıkları hırıltılı sesler Korhan'ın da bir an şok içinde donup kalmasına neden oldu. Parmağını omzundan çekip gözlerimi ona çevirdim, neredeyse dudak dudağa gelecek olmamızı umursamadan gözlerini görme umuduyla yüzüne baktım. Gözlerimde muhtemelen utancı ve paniği görmüş olacak ki gözlerini yumup derin bir nefesi içine çekti ama Yağış ile Çağlar biz onlara seslensek bile şu an kesinlikle bizi duymazlardı.

En yakın arkadaşımın şuursuz inilti sesleri kulaklarımıza çalınmaya başladığı anda, bir an kapağı sertçe açmak istedim ama onların o şekilde basmış olursak onlar kadar ben de utanmış olacaktım. Üstelik onlar benim çok uzun zamandır en yakın arkadaşlarımdı ve bir zamanlar birbirleriyle de yakın arkadaştılar. Kanım donmuş bir şekilde çaresizlikle Korhan'a baktığımda, Yağış alkolün de etkisiyle odanın içinde rüzgâr gibi gezinen sesini ahlaksız bir şekilde kullanıyordu.

"Nasıl çıkacağız buradan?" diye fısıldadım Korhan'ın yüzüne doğru, gözleri bir an dudaklarıma takılır gibi oldu ama hızla yüzüme tırmandırdı.

"Gizlice çıkamaz mıyız?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Bizi görecek olurlarsa çok utanırlar," dediğimde neredeyse gülecekti.

"Farkında mısın şu an sarhoşlar, odanın kenarında dikilip onları izlesek bile ne bizi görürler ne de umurlarında olur," diye fısıldadı alayla.

"En yakın arkadaşlarımı seks yaparken görmek ya da duymak istemiyorum," diye fısıldadım yüzüne doğru.

"O zaman tek çaren kapağı açıp yavaşça kaçmak."

"Kapıyı açıp kapatırsak anlarlar, salak mı bunlar?"

Scanned with CamScanner

"Başkasının evinde özellikle de o ev kalabalıkken yaptıklarına göre, evet," deyince bir an neredeyse ona o geceyi hatırlatacak gibi oldum ama hızla sustum. "Her neyse. Bir şekilde çıkarız işte. Kapıyı çok belli etmeden açarız. Hem alkolün etkisiyle kör gibi hissediyordur onlar şimdi. Alkol azgınlığı da var tabii üstlerinde."

"Ya of!" diye mırıldanarak kapağı yavaşça aralamaya çalıştım. Korhan'ın bıyık altından güldüğünü o kadar net hissediyordum ki. Korhan birden bileğimi tutup, "Dursana, kızım," diye fısıldadı ve o an, eski bir ânın içindeymişim, her şey eskisiymiş gibi hissettim; ama değildi. "Kapağı birden açıp kabak gibi ortaya mı serecek-sin bizi?"

"Nasıl çıkacağız?"

"Bir sakin ol, ortaokuldaymışız da projeksiyondan duvara porno yansıtmışlar gibi davranıyorsun..."

"Ne yapacağız?"

"Bir fikrim var," dedi Korhan, o an ona ciddiyetle baksam da arkadaşımın iniltisi gitgide daha da çoğaldığı için alkol kan olup yanaklarıma oturmuştu. Korhan birden kalkıp kapağı açtı ve elimi kavrayıp beni çekerek hızla odanın çıkışına doğru koşmaya başladı. Ben de ona ayak uydurarak koşarken, Korhan yüksek sesle, "Görmedik, devam devam!" diye bağırıyordu.

Utanç yanaklarıma yuvarlandığında Yağış ve Çağlar bir an susmuş olsalar da, biz kapıdan çıktığımız anda içeriden gülme sesleri gelmeye başlamıştı. Soluk soluğa karanlık koridorda elim onun elinin içindeyken dikilip öylece boşluğa baktım. Boynum öyle çok yanıyordu ki...

"İşte bu kadardı," dedi, elini yavaşça bırakmamla bir an duraksasa da duraksaması çok uzun sürmedi ve derin bir nefes aldı. "Aşağıdakiler ne alemde bir bakayım ben."

"Peki," diye fısıldadım. Onunla hem çok yakın hem çok uzakmışız gibi hissediyordum. Doğru olan neydi, ikimiz için asıl olması gereken neydi bilmiyordum. Onun yüzüne baktığımda, yüzündeki izde kim olduğumu görüyordum. Damarlarımda dolaşan kanın asıl

sahibini hatırlıyordum ve o kanın sahibinin onda bıraktığı izleri... Bu geceden sonra bizim için çok şey değişecekti. Buna mecburdum.

Mecburdum.

Şimdi canım, en başında yandığından daha çok yanacaktı. Belki de yanıyordu.

Onu bu gece son kez özgürce seviyormuşum gibi hissediyordum.

Bundan sonra biz ikimiz, birbirimizsizliğin tutsağı olacaktık ve evet, tam şu an canım yanan bir günebakan tarlasıydı.

Bir süre oturduğum yerden hiç kalkmadan, avucumun içinde duran kâğıtta yazan numaraları izledim. Garaj çoktan boşalmış, Osman ve Rafet sandalyeleri masaların üzerine dizmeye başlamıştı; içeride boşalan kadehlerin ağır kokusu vardı, ciğerlerimi ağrıtan alkolün kokusunu içime gömerken yüksek bar sandalyesinin üzerinde durmaya devam ettim. Rüya yanımdan geçerken bana kısaca baktı ama bakışlarımdaki boşluk onu konuşmaktan alıkoydu. Geride bıraktığım iki gün, anneme ait telefonun rakamlarının yazılı olduğu kâğıdı avucumun içine bırakmıştı.

Hun'un gölgesi Garaj'ın zeminini süpürmeye başladığında, sesi kulaklarıma dolmuştu ama bakışlarım onu bulmadı. Osman ve Rafet ile ayaküstü konuştuktan sonra bana doğru yürümeye başladığını hissettim. Bu telefon numarasını benim için bulan Hun'du. Annem ile ilgili her şeyi geride bıraktığımı sanıyordum ama hayat bana onun yerini hatırlatmak ister gibi onu önüme sunup duruyordu. Annemi son gördüğümdeki bakışlarını, o parktaki gölgesini hatırladım. Ona söylediğim acı şeyleri söylediğim için pişman mıydım bilmiyordum ama annemin de babamın yaralısı olduğunu artık daha iyi biliyordum.

İçimde korumaya çalıştığım o küçük kız çocuğunun gözlerindeki yaşlar kurumuştu; artık zihnimin derinliklerinde kendi gölgesinden bile korkarak ürkek adımlar atıyordu. Ruhumun derinliklerin-

Scanned with CamScanner

de yanan ateşin harareti kalbimi boğuyordu. O küçük kız çocuğunu da ateşin harareti basmış olmalıydı ama korku artık onu konuşamaz hale getirmişti. Artık derinlerimde samut bir kız çocuğuyla yaşadığımın farkındaydım.

Hun avucunu yavaşça omzuma dokundurunca yutkunup gözlerimi omzumun üzerinden ona doğru çevirdim. Gözlerinin rengi sarı ışıkların altında mavi görünüyordu, yosunlarından arınmış bir okyanus gibiydi. Yeşilleri artık gözlerinde değildi. Bakışlarındaki sakinliği içtim ama bu sakinliğin aslında endişe gölgeleriyle çevrili olduğunu biliyordum.

"Aradın mı?.." diye sordu, sesi kısık bir rüzgâr olup ifademin üzerinden esip geçtiğinde, yüzüm birden düştü ve derin, sıkıntılı bir nefes alarak gözlerimi yeniden koyu lacivert mürekkeple çizilmiş sayıların olduğu kâğıda indirdim.

"Henüz değil."

"Hazır hissetmiyorsun, değil mi?"

"Numarayı istediğimde öyle olmaz sanıyordum, konuşurum ve biter diye düşünmüştüm," diye fısıldadım yavaşça. "Ama işler öyle yürümüyormuş. Yani düşündüğümüz gibi olmuyormuş hiçbir şey. Bu gece daha iyi anladım."

Bu gece barın önünde oturmuş elimde tuttuğum kâğıttaki telefon numarasına bakarken artık hiçbir şeyin planladığım, düşündüğüm gibi gitmediğini ve asla gitmeyeceğini daha iyi anlamıştım. Kendimi on yıl kadar daha yaşlı hissediyordum.

"Peki onunla konuştunuz mu?.."

"Hayır," diye mırıldandım, buna cevap vermek daha kolaydı. "İki gün önce bir aradaydık, o günden sonra bir daha karşılaşmadık. Muhtemelen bana nefes almam için alan yaratıyor. Ya da babamın onlara yaptıklarını hatırlamıştır."

"Kafanda kurma," dedi Hun. "Böyle olmadığını biliyorsun."

"Belki böyle olmasını umut ettiğimden bu şekilde konuşuyorumdur, Hun."

"Kendine eziyet etmekten vazgeç artık. Hiçbir şey senin suçun değildi."

Göğsüm titredi. Bakışlarım kâğıdın üzerinde asılı duruyorken, "Anneme ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim yavaşça. "Ona ne anlatacağım, bana ne anlatacak, ona ne soracağım ve cevapları nasıl olacak bilmiyorum. Bu bilinmezlik beni korkutuyor."

"Gazanfer Bey'in anlattığı kadarıyla annen ona yardım etmiş," dedi Hun sakin bir sesle. Başımı salladım ama ona bakmıyordum. "Belki yardımdan fazlası vardır. Annen onun hakkında birçok şeyi biliyordur."

"Daha acı şeyler duymak istemiyorum."

"Ama detaylar önemli, İs."

Daha ne kadar detay bilmem gerekiyordu? Onu bir öldürmedikleri kalmıştı ve tüm bunları ona yaşatacaklarına keşke onu öldürselerdi. Bir an bu düşünce içimden kurşun gibi geçip ondan önce beni öldürdü.

"Öyle."

"Belki annenle konuştuktan sonra onunla ne yapman gerektiğine de karar verirsin," dedi, haklıydı. Korhan ile ne yapacağım konusunda kafamda bir bilinmezlik çukuru gitgide daha da derin hale geliyordu. Mantığımın o çukura dönüşüp diri diri gömülmesinden korkuyordum. Artık ikimiz için de doğru olan ne ise o olmalıydı. Benim bir yanım hâlâ Korhan'ı konuşturmak, her şeyi ona açıklatmak istiyordu. Gözlerinde nefret mi görecektim yoksa her şeye rağmen bana hissettiği duyguları mı görecektim bunları gerçekten merak ediyordum ama görmeye gücüm var mıydı işte onu bilmiyordum. Hiçbir şeye hazır hissetmiyordum. Yaşamaya bile...

Osman, "Abi biz çıkıyoruz," deyince Hun başını salladı. "İyi geceler, İs."

"İyi geceler, Osman," dedim kuru bir sesle.

"İyi geceler!" diye bağırdı Rafet ileriden. Rüya da bize el sallamıştı ama kıza kuru bir gülümsemeden fazlasını verememiştim.

Scanned with CamScanner

"Ben mekânı kapatırım," dedi Hun, "rahat olun, çocuklar. İyi geceler."

"Tamamdır, abi," dedi Osman başını sallayarak. Mekândan çıktıklarında gerilerinde derin bir sessizlik bırakmışlardı.

"Anneni ara," dedi sonunda Hun konuştuğunda. "Hiçbir şey şu an olduğundan daha kötü olmayacak, İs."

"Biliyorum."

"Ben dışarıda olacağım." Yavaşça benden uzaklaşınca ona şaşkın gözlerle baktım ama bana bakmıyordu, sırtını bana dönmüş gidiyordu. "Bu gece istediğin kadar burada kalabilirsin."

Bana karşı bu kadar anlayışlı olması sırtıma ağırlıklar bırakıyordu. Hun'un bana karşı oluşan ilgisini hissedebiliyordum ve en acısı, bu ilginin farkındayken ondan yardım alıp durmaktı. Onu kullanıyor gibi hissediyordum ama kullandığım falan yoktu, Hun benim için çok kısa bir sürede çok değerli bir insan haline gelmişti.

Bar tezgâhının ahşap kapısını yukarı kaldırıp içinden geçtikten sonra içki şişelerinin raflarına ilerledim ve loş sarı ışığın aydınlattığı içki şişelerine baktım. Bir şişe şarap çıkarıp şarabı tirbuşon ile açtıktan sonra kadeh almadan tekrar barın içinden çıkarak yüksek bar sandalyesine oturdum. Ağzı açık şarap şişesini kendime doğru çektiğimde içerideki ışık büyük ölçüde azaldı ve her yer loş bir renge boyandı. Şaraptan birkaç yudum alıp telefon numarasını telefonumun ekranına her rakamın üzerinden bir bir geçerek yazdım.

Bir süre ekranda yazılı duran telefon numarasına baktım ve sonra şarabımdan iki büyük yudum aldım. Telefonumun ekranının ışığı sönüp ekran yerini karanlığa devrettiğinde parmağımla dokunmatiğe hafifçe tıklattım; telefon ekranında numara yeniden belirdi ve bir an şunu hatırladım: Benim rehberimde annem diye kayıtlı biri yoktu.

Şimdi bir yabancının telefon numarası gibi ekrana dizdiğim numaraya bakarken kalbim ağrıyordu.

"Bize bunu belki babam yaptı ama sen de benim yanımda olmadın ki," diye fısıldadım, nefesim boşluğa süzülürken anın için-

den sıyrılarak kendi acı bataklığıma saplanmıştım. Şarap şişesinden birkaç büyük yudum daha aldıktan sonra şişeyi tezgâhın üzerine bırakarak ara tuşuna bastım ve telefon çalmaya başladığında çoktan hoparlöre alıp tezgâhın üzerine bırakmıştım bile.

Telefon ikinci kez çalışında büyük bir patırtı halinde açıldı ve karşı tarafın derin bir nefesin ardından, "Evet?" dediğini duydum. Bu annemin sesiydi. Annemin sesini telefondan ilk duyuşum değildi ama son duyuşumun üzerinden yıllar geçtiği için telefondaki sesi yabancı gelmişti. Oysa çok değil, kısa zaman önce onu kanlı canlı karşımda görmüş, onunla konuşmuştum.

"Anne," diye fısıldadığımda, annemin sesini duymamın üzerinden yaklaşık bir dakika geçmiş bile olabilirdi ama hattın diğer ucundaki kadın sesimi duyduğu an bir cam kırılması sesi zihnime doldu. Ya elindeki bir şeyi düşürmüş ya da bir şeye çarpmıştı, bilmiyordum. Gözlerimi yumup camın kırılıp parçalara ayrılırkenki gürültüsünü dinledim. Daha sonra annemin nefes sesi zihnime çöreklendi.

"Nurşan," dediğinde, adımı onun dilinden duymak içinde sevdiğin insanı taşıyan bir tabuta sırt olmak kadar zordu.

"Evet, benim."

Şarap şişesine uzanıp bir yudum aldım ve ondan gelecek cevabı beklemeye başladım; sanki o cevabı bana yüzyıl kadar sonra verecekmiş gibi bekletti beni. Sanırım o da benim telefondan yayılan sesimi duymayı beklemiyordu. Belki ona kuracağım cümledeki ilk kelimenin *anne* olmasını bile beklemiyordu.

Sanki ruhumdaki yangının çatırtısını duymuş gibi, "İyi misin?" diye sordu. Annem neden aradığımı değil, iyi olup olmadığımı merak ediyordu. Annem tıpkı bir anne gibi, onunla uzun zamandır bir bağımız olmamasına rağmen benim nasıl olduğumu merak ediyordu. Onu aramış olmam ikinci planındaydı, onun için öncelik şu an iyi olup olmadığımdı. Boğazıma dolan hıçkırığı yutarak ağzımın içindeki şarabı yavaşça yuvarlayıp güçlükle yuttum. Diş etlerim şarabın tadıyla çekildi.

Scanned with CamScanner

"Anne," diye fısıldadım ona diktiğim o buzdan duvarı tırnaklarımla kazıyıp, tırnaklarımı koparırarak, parmaklarımdaki kemikleri kırarak yok etmeye çalışırken. "Ben iyi değilim."

Annemin sert yutkunuşunu dinledim, gözlerimin kenarları yaşların esiri oldu ama ben olmadım. Gözlerim yaşlar akıttı ama ben ağlamadım.

"Yanına geliyorum," dedi birden, sesi çatlamıştı, hatta titriyordu. "Nerede olduğunu söyle."

Gelir miydi?

Bir an ruhum bir boşluktan salınarak kendi idamını ister gibi bana yalvarmaya başladığında gözlerimi yumdum. Kirpik diplerimde hüküm giyen o büyük gözyaşı damlası yanağıma doğru sızülüp aktı.

"Anne lütfen bana söyle. Babam neden öyle bir insandı?"

Annem bir an dehşete kapılmış gibi susup kaldı; ya da dehşete kapılmadı, canı yandı. Neden sustu bilmiyordum ama suskunluğuyla birlikte yanağımda asılı kalan iri gözyaşı damlasını elimin tersiyle silerek yutkundum.

"Nurşan," diye fısıldadı. "Kim ne yaptı sana? Söyle bana."

"Bazı şeyler biliyorum," dedim ellerimi çenemin altına koyup başımı sallayarak boşluğa bakarken. "Yani zor şeyler, beni anlıyor musun?" diye sordum karmaşık bir kafa, karmaşık bir sesle. "Böyle bana nefes aldırmayan şeyler. Tamam, belki ben nefes almanın yolunu her zaman bir şekilde buldum, anne. Bir şekilde." Sesim devamlı olarak titriyor, çatlıyor, kırılıyordu. "Ama şimdi bulamuyorum. Sanki boğazımın ortasında, nefesin içeri aktığı o yerde bir şey var. Yutkunuyorum, inmiyor. Nefes alıyorum, inmiyor. Boğuluyorum. Beni anlıyor musun?"

"Bebeğim," diye fısıldadı sessizce.

"İyi hissetmiyorum, anne. Senin beni doğurduğun yaştayım ve şu an öğrendiğim her şeyin içimde biriktirdiği o duyguyu doğurmaya çalışıyorum. Doğum sancısı ne kadar zormuş, anne. Ne kadar acıymış."

"İs, bana nerede olduğunu söyler misin? Lütfen."

"Anne," dediğimde bir an duruldu, ben de duruldum ve o soruyu sordum: "Behr Alacahan'a neler oldu?"

O an yaşanan sessizlik, ömür boyu atılacak çığlıklardan bile daha ağırdı.

O an yaşanan sessizlik, bir ömrü zincirleyerek olduğu yere hapseden gardiyandı.

Saniyeler, yaşamın üzerinden hızla akan yağmur damlaları gibi akmaya başladığında, bakışlarım boşluktan kurtuldu ama şimdi olduğum anın içinde değildim; dışındaydım, yalnızdım ve tekrardan küçük bir kız çocuğuydum.

Hatırladım. Evimizin pahalı olmasına rağmen rutubet kokan duvarlarını, dar ve daima karanlık olan uzun holümüzü, yan yana dizilmiş sokak lambalarını anımsatan yan yana dizilmiş oda kapılarını, holün ortasında duvara yaslı duran kenarı yanmış ütü masasını ve annemin ağlarken etrafa yayılan histerik hıçkırık seslerini... Geçmişi hatırladım. Geçmişin içindeki o küçük kız çocuğu olarak sırtımda bedenimden büyük yüklerle o evin içinde ilerlemeye başladım.

Annem o yakıcı cümleyi kurduğunda ben hâlâ geçmişin içindeki o evde tutsaktım.

"Behr ile ben arkadaştık."

Şimdi bana ait o çocuğun bedeni, ayaklarına ağır gelen ruhuyla birlikte sessizce karanlık holde ilerliyordu. Salondaki büyük gugukklu saatin tik taklarını duyuyordum. Göğsümden sessizce kalbime sızan zaman öyle gerideydi ki, kalbim ilk kez atmaya başlamış gibi panikle çarpıyordu. Burnumda geçmişi hatırlatan o kokular vardı; evin kokusu, rutubetin kokusu, annemin parfümünün hiçbir zaman zihnimden silinmeyeceğini bildiğim kokusu, geçmişin kokusu... Belki de hiçe saydığım çocukluğumun kokusu. Ne zaman üzgün hissetsem ya da çaresiz, acılar içinde hissetsem yaptığımı yapıyordum: Çok daha acı olan geçmişe sarılıyordum. Geçmişi anımsıyor-

Scanned with CamScanner

dum. Fakat bu anımsamaktan fazlasıydı bu defa. Geçmişin içinde ilerliyordum ve ilerlerken bir çocuğun hayaletinin içinde yolculuk ediyordum.

Annemin hıçkırık sesleri tüm koridora yayıldığında, durdum ve ellerimi karanlık koridorun içinde havaya kaldırarak avuç içlerimi yüzüme çevirdim. Avuçlarımın içinde koyu pembe rengindeki gece sefası çiçeklerinin kanı vardı. Yine çocuktum, sokakta saatlerce kalmıştım, gece sefalarının içindeki siyah tohumları toplamış, çiçekleri avuçlarıma sürte sürte renklerini avuç içlerime gömmüştüm; tüm bunlar olurken anlık da olsa mutluydum. Şimdi ellerime bakıp çiçeğin kanını gördüğümde mutlu değildim. Sadece üzgündüm.

Annemin kesik kesik duyulan hıçkırışları yeniden koridoru sardı ve bu kez geleceğimden üzerime kaya parçası gibi yuvarlanan bir çığlığa dönüşerek acı okyanusunu taşırdı. Sessizliği aradım ve ilk kez sessizliği özledim; oysa kelimeler yanmak için tek bir kibrit çöpüne muhtaçtı. Benim kalbimin içi alevlere ihtiyaç duymadan kendi acısıyla yanıyordu. Bir çocukken bile bu hep böyleydi. Bir çocukken bile canım hep böyle yanmıştı. Kalbimin nerede olduğunu bilmediğim zamanlarda bile, sağım ve solumu ayırt edemediğim o günlerde bile kalbimin ve sol tarafımın acıdığını biliyordum.

"Neden bana bu acıları vermek zorundaydın?.." diye sorduğunu duydum annemin, gözyaşlarının arasında parlayan elası güçlü ama bir o kadar da yeşil olan gözlerini hayal edebildim; gözlerinin içi bir binanın tüm camları kırılmış gibi kırıklarla ve cam parıltılarıyla dolu olmalıydı. *"Neden beni sana olan aşkım ve bana verdiğin vicdan azabıyla iki yana ayırdın?"*

Annemin kurduğu bu soru cümleleri, geniş zamana yaydığımda yaşadığım her acının cevabına dönüşüyordu ama henüz bir çocukken bunları duyduğumda, anlamından çok onun ağlıyor olması beni ilgilendirmişti. Annem ağladığında bir çocuk olmama rağmen oradan uzaklaşır ve onun ağlayan yüzünü hayal ederek sessizce ağlardım. Oysa annem birçok cevabı gözyaşları gözlerini esir aldığında zaten veriyordu; sadece ben çok küçüktüm.

Yeterince büyüdüğümdeyse annem yanımda değildi ve kalbim nefret duygusunun tadını öğrenmişti.

"Is," diye fısıldadı annem uzaklardan, gözlerimi yumup çocukluğumdan sıyrılmaya çalıştım; geçmiş beni bırakmak istemedi ve sıkı sıkı kavradı.

Geçmiş, tırnaklarını derime bastırdığında gözlerim acıyla kapandı. Onun siyah, korkutucu uzunluktaki tırnaklarını derimin içinde hissettim; kanım o tırnakların etrafını sardı ve içini doldurmaya başladı.

"Behr senin arkadaşındı," dedim, yeni öğrendiğim bu ayrıntı boğazıma yapışan bir çift elin sahibinin kalbine dolan öldürme arzusu gibiydi.

"Evet. Ne biliyorsun?" Annemin sorusu beni sarstı ama bir şeyler söylemedim, bir şeyleri en iyi bilen oydu ve anlatması gereken de oydu.

"Bilmem gerekenlerin birçoğunu," diye fısıldadığımda, annem bir süre sustu; muhtemelen yaşananları hatırlamıştı ya da bildiğim için kendini o zamanlar hissettiğinden daha boktan hissetmeye başlamıştı. Yutkunup şişeye uzandım, bir yudum daha aldım ve şarabın tadı damağımda dolaşırken geçmişin koridorunda bıraktığım küçük kızı geri almak için tekrar o koridora zamana karışarak aktım. "Babamın Behr'in hayatındaki yerini biliyorum," dedim kuru bir sesle. Annemin sessizliği bozuldu ama bu sadece derin bir nefes sesiydi, nefesinin kelimeleri olmasa da sanki kuracağı her cümleden daha ağırdı aldığı nefes.

"Ben bilmiyordum," dedi annem, duraksadım. "Yani çok uzun süre, bilmedim. Öğrendiğimde de artık arkadaşımdı."

"Peki sonra ona neler olduğunu biliyor musun?"

Annem sustu, bin ışık yılı uzağımdaymış da konuşsa bile sesi bana varmazmış gibi sustu.

"Biliyorum."

Gözlerimi yumdum. "Oğlunu sen kurtarmışsın."

Scanned with CamScanner

Annem sakince, "Tüm bunları neden söylüyorsun?" diye sordu ama sakinliği bile düşüncelerle savaştığını doğruluyordu.

"Kimle beraber olduğumu biliyordun, değil mi?"

Birden sorduğum bu soru aslında kafamda tasarlanmış bir soru değildi, sadece annemin bunu bildiğini hissediyordum.

"Evet," dediğinde gözlerimi yumdum. "Onunla birlikte olduğunu fark etmem uzun sürdü ve fark ettiğimde çok korktum. Sana zarar vermesinden..." Bir an donup kaldım. "Ama bunu yapmayacağını anladım. Seni sevdiğini gördüm."

"Ne?"

"Onunla iletişimdeydim, Nurşan. Senin benim Nurşan'ım olduğunu öğrendiğinde zaten sana yapmayı düşündüğü her şeyden vazgeçmişti. Seni sevdiğini gördüm, anladım, yoksa seni göz göre göre bir ateşin içinde yalnız bırakır mıydım?"

"Bırakmaz mıydın?" diye sordum kırgın bir sesle ama her şeyden önce iletişimde olmaları başımdan aşağı kaynar sular akmasına neden olmuştu.

"Bırakmazdım. Seni bırakıp gittim ama bıraktığım kişiler öz annem ve babamdı. Seni ortada bırakmadım. Bırakmazdım." Durdu. "Sana bunun açıklamasını yapmayacağım. Kendimi haklı çıkarmak için uğraşmayacağım, Nurşan. Ama kimse kalamazdı. Hiçbir kadın kalamazdı."

Gözlerimi yavaşça tezgâha indirdim, puslu görüyordum.

"Seni o psikolojiyle büyütseydim mahvedebilirdim. Seni en iyi şekilde büyütebileceğini bildiğim insana, anneme bıraktım."

Birden içimdeki o söndüğünü sandığım umut alevi, annemin kurduğu cümlelerle yeniden közlenecek ve belki güçsüzce de olsa yanmaya başlayacak sandım.

"Onunla ne zamandan beri iletişimdesin?"

"Öğrendiğim ilk an onu buldum," dediğinde duraksadım, benim için onu mu bulmuştu? "Onun karşısına geçip hesap da sordum."

Öğrendiklerim miydi başımı döndüren yoksa alkol kanımda çok mu hızlı hareket ediyordu, işte bunu bilmiyordum. Yutkunup başımı salladım ama annemin beni göremeyeceğini biliyordum.

"Onu kurtaran bendim ama sana zarar vereceğine inansaydım, onu öldüren de ben olurdum," dedi annem güçlü bir sesle.

"Beni kandırdı," diye fısıldadım.

"O sadece yaralı bir çocuktu," dedi annem. "Seni kalbine ait yapmasaydı bile eninde sonunda sana zarar vermekten zaten vazgeçecekti. Onun mayasında kötü biri olmak yok."

Şarap şişesini dudaklarıma götürmeden önce, "Ama benim damarımda babamın kanı var," dedim ve annemin yutkunuş sesini dinlerken şaraptan bir yudum alarak boşluğa baktım.

"Benim kızım olduğunu bilmiyordu. Seni sadece onun kızı sanıyordu," dedi annem, baban dememesi dikkatimi çekmişti ama üzerinde duramadım. "Senin diğer isminin Nurşan olduğunu öğrendiğinde şüpheye düşmüş. Bunca zaman beni aramış, bulamamış. Ama seni bulmak kolaydı. Sen onun kızıydın. Soyadın vardı, kimin kızı olduğun belliydi, seni buldu ama benim kanım olduğunu en başında bilmiyordu."

"Babam onun canını almadan onu öldürdü, sen onu kurtardın," dedim donuk bir sesle. "Ama neden yüzü kızaran benim, anne?"

"Yüzü kızarması gereken kişi sen değilsin."

"Benden nefret ediyor."

"Etmemesi mümkün mü? Ama seni seviyor da."

"Ama benden nefret de ediyor," diyebildim.

"Bunun için yapabileceğin pek bir şey yok. Hiç kimsenin yok. Yaşadıkları öylece değiştirilebilecek şeyler değil. Tıpkı seni sevmesine engel olamayacağın gibi, senden nefret etmesine de engel olamazsın. Bu onun elinde olan bir şey değil, biliyorsun." Derin bir nefes aldığını işittim. "Şu an sen de ondan hem nefret ediyor hem de onu seviyorsun. Belki şu an öyle olmaktan çıkmıştır ama her şeyi öğrendiğinde tam olarak böyle oldu, biliyorum."

Scanned with CamScanner

"Beni kandırdığını öğrendiğimi biliyor muydun?" diye sordum düşünceli bir sesle.

"Nurşan, seninle ilgili her şeyi bilmek için elimden geleni hep yaptım."

"Tüm bunların altından nasıl kalktın?"

Sorum onu bir an duraksatsa da, "Kalkamadım," dediğinde, neden duraksadığını artık daha iyi biliyordum. "O bana bozulan bir psikoloji, uykusuz geceler, gözümün önünden asla silinmeyecek görüntüler bıraktı." O diye bahsettiği kişinin babam olduğunu biliyordum ama kelimeler anlamlarından koparak ayaklarımın önüne düştüğü için konuşmak yerine annemi dinledim.

"Şimdi sana düşen yaşadığın her şeyi hazmetmek ya da tamamen vazgeçmek. Ne olursa olsun, kandırıldın. Ne olursa olsun, o bunları yaşadı. Ne olursa olsun, birbirinizi sevdiniz." Birkaç saniye sustu. "Ne olursa olsun, birbirinizden nefret ettiniz. Hiçbirini unutma ve en doğru kararı ver. Acele etme. Her zaman fevriydin çünkü benim kızımdın ama biliyorum ki kalbindeki aydınlık seni hep ben olmaktan korudu. Benden daha iyi iş çıkaracağını biliyorum, kızım."

"Ben onu içimde affettim mi bilmiyorum ama onun yaşadıkları yüzünden kendimi affedemiyorum," diye fısıldadım. "Beni kandırdı, ona tüm bunları yapan ben değildim ve o beni yaraladı. Öte yandan onun yaşadıklarını düşünüyorum, yerinde olsam yapabileceklerimi düşünüyorum, onu düşünüyorum... Anne, bilmiyorum. O kadar bulandı ki göğsüm, kalbimi kussam geçmezmiş gibi. Sen babamı nasıl unuttun?" Gözlerimi yumdum. "Ya da *onu* nasıl her şeye rağmen, ondan gittiğinde ve senden gittiğinde bile sevdin?"

Annemi göremesem de güzel yüzünün aldığı gülümsemeyi hayal edebildim. Buruk bir şekilde gülümserken gözleri nereye bakıyor, nasıl bakıyordu merak etmiştim.

"Babanı hiçbir zaman affetmedim," dedi, sonra ekledi, "*onu* dünyanın en kötü insanıyken bile hep sevdim. *Onu* terk ettim çünkü o kötü biriydi. *Onu* sevdim çünkü tanıdığımda öyle biri değildi."

"*Onun* öldüğünü bana doğrudan söylemek yerine, neden adresi bıraktın?"

"Çünkü sana onun öldüğünü söyleyemeyecek kadar korkaken, her şeyi bilmen gerektiğini düşünecek kadar seni seviyordum. Eskişehir'e gelmeni istedim, babanı yattığı yerde gördüğünde o şehrin seni başka cevaplara da götüreceğini biliyordum. Babanın kim olduğunu benden değil, o şehirden öğren istedim."

Kelimeleri kalbimde ona ait yarayı iyileştirmeye yetecek kadar güçlü bir merhem miydi bilmiyordum ama kalbimde ona ait olan yaradaki ağrıyı bir nebze olsun dindirmişti. Şarap şişesine uzanıp, göğsümden geçen güçsüz bir nefesle gözlerimi karanlığa yumdum.

"Ne gerekiyorsa onu yapacağım," diye fısıldadım.

"Gerektiğini düşündüğün şeyler canını yakarsa, hattın diğer ucundayım. Sana bir otobüs bileti uzaklıktayım."

"Bunu biliyorum," dediğimde şaşırdığını hissettim. "İlk kez bunu biliyorum."

"Yanında olamadığım her gün için özür dilerim."

"Hiç düşünmeden sadece seni suçlayarak yaşadığım için, merak etmeden, belki öğrenmekten korkarak bir suçlu arayıp kafamda o suçluyu sen olarak kesinleştirdiğim için özür dilerim."

"Hiçbir zaman haksız değildin," dedi kısık sesle.

"Hiçbir zaman neler olduğunu merak etmedim, bu beni senden farksız yapmaz. Senin sebeplerin vardı, korkuların. Ben çok toy, senden mahrumdum."

"Bu telefonu kapattığımda da ben senin yere düşen gölgen olacağım," dedi annem yavaşça. "Senden ellerimi hiç çekmedim."

"Artık gölgem olmana gerek yok," derken gözlerimin içi acıyordu. "Yanımda senin için bir boşluk var."

"Buna ne cevap verilir bilmiyorum," dedi annem ama sesindeki umut, aslında vereceği cevabın ne olduğunu duymasam da belli ediyordu.

"Anne."

Scanned with CamScanner

"Hım?"

"Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Bu cümlem, annemin sessizliğinin içinde kapana kısıldı. Telefondaki hat düştüğünde ve asıl sessizlik etrafa yayıldığında, şarap şişesini ileriye iterek kollarımı tezgâhın üzerine koydum ve başımı kollarımın üzerine yerleştirerek gözlerimi yumdum. Onu görmek istiyordum. Artık bir şeyler olması gerektiğinin farkındaydım.

Onu görmeliydim.

Bana her şeyi itiraf etmeliydi, onun gözlerinde kim olduğumu yalnızca o zaman görebilirdim.

Babamın ona açtığı yaralardan beni sorumlu görüyor muydu görmüyor muydu, benden nefret ediyor muydu etmiyor muydu yalnızca o her şeyi kendi ağzıyla, sesiyle, kelimeleriyle itiraf ettiğinde anlayabilecektim. Gerçekleri onun lezâ çukuru gözlerinde görmem gerekiyordu. Şişeyi orada bırakıp yavaşça doğrularak tezgâhın arkasındaki çantamı ve deri ceketimi alarak Garaj'ın çıkışına ilerledim.

Hun kapının önünde durmuş sakin gözlerle şehre küçük bulut parçaları gibi düşen kar tanelerini izliyordu. Parmakları arasında içilmekten mahrum kalmış bir sigaranın gri külü oldukça uzun görünüyordu. Sakin gözlerim onu içinden geçirdikten sonra ceketimi giyip çantamı omzuma atarak ona doğru yürüdüm.

"Benim gitmem gerek," diye mırıldandım. Hava, deri ceketimin yakalarını havaya dikmeme neden olacak kadar yakıcı bir soğukla mücadele ediyordu. Hun'un şehrin karanlığını giyinen gözleri bana dokundu, bir müddet beni izledikten sonra başını aşağı yukarı salladı.

"Peki," dedi, sadece bunu söyleyeceğini sanıyordum ki, "seni bırakabilirim," diye ekledi.

"Hayır, bir taksiye bineceğim."

"Onun yanına mı gidiyorsun?" Hun'un sorusuyla birlikte zaman akmayı kesti. Bakışlarım onun gözlerinde bağlı kaldı ama his-

ler göğsümün derinliklerine toplanmadı; onun karşısındayken dünyada hisleri olmayan tek insanmışım gibi ruhsuz görünüyordum.

"Evet," dedim. "Bana itiraf ettirmesini sağlayacağım. Ya da..."

"Ya da ne?"

"Öyle işte," diyebildim.

"Ya da ondan tam olarak kopacak mısın?"

"Evet," dedim, bu itiraf kendi canımı kendime acıttırmıştı.

"Sana itiraf ettiğinde her şey yoluna girecek yani?"

"Hayır," dedim dürüstlükle. Bunun böyle olmayacağını zaten biliyordum. Belki bir şansımız olabilirdi, belki bu şans milyonda bir olabilecek türden imkânsız bir şanstı ama umut etmekten başka elimden ne gelebilirdi ki? Belki her şeyi itiraf ettiğinde gözlerinde birdenbire nefret değil de, devam eden bir pişmanlık görürdüm. Şu an her ne kadar pişman gibi görünse de her şey ortaya saçıldığında bana duyduğu nefret yeniden bir volkan gibi içinden dışına taşabilirdi. Onun benden nefret etme ihtimalini bile düşünmek canımı sızlatıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Hun, "her şey bittiğinde."

"Şimdi konuş," diye mırıldandım. Annemle nasıl gittiğini sormaması dikkatimden kaçmamıştı.

"Şu an aklını karıştıracak tek bir hareket bile yapmayacağım," dediğinde, bu cümlenin ne anlama geldiğini biliyor olmak beni bozguna uğrattı. Bakışlarım onun yüzünden taşınmadı ama eğer gücüm olsaydı, kuyruğunu indirebilen biri olsaydım bunu yapardım ve ona bakmazdım. Gözlerinde göreceklerimden korksam da ona baktım ve o gözlerinde saklananları benden daha fazla gizlemedi. "Çok ağır şeyler yaşadın, senin kafanı karıştıran bir de ben olmayacağım." Oluyordu, her şeyin farkındaydım ve muhtemelen o da benim her şeyin farkında olduğumun farkındaydı. "Ama her şey dindiğinde, dinmeyecek biliyorum ama en azından yatıştığında, seninle gerçekten konuşacağım."

Scanned with CamScanner

"Hun," diye fısıldadığım anda gözlerini yüzüme çiviledi. "Lütfen, yapma."

"Neyi?"

"Neyden bahsettiğini ikimiz de biliyoruz, ben aptal değilim," dedim başımı iki yana sallarken, sesim sanki onun duygusunu reddediyormuş gibi çatlamıştı; beni sevemezdi, bu olmazdı. Sevmiyorum dese bile gözlerinde bana hissettiği şeylerin basit şeyler olmadığını görebiliyordum.

"Şimdilik görmezden gel öyleyse. Seni üzmek istemiyorum."

"Ben yeterince üzgünüm."

Gözlerimin içine baktı. "Onu sevdiğini anladım, bunu anladım," dedi üzerine basa basa. "Ve senden bir şeyler şu an için beklemiyorum. Bunu söyledim."

"Ne halt ettiğini sanıyorsun? Beni sevemezsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen muhteşemsin, bunu hak etmiyorsun."

"Sana seni sevdiğimi söylemesi gereken bendim, aptal. Kalkıp seni sevdiğimi bana söylememen gerekirdi," dedi sertçe ama gözleri, sesinin aksine sakin bakıyordu. Parmakları arasında duran sigaranın külü ikiye bölündü ve ağırlığı kaldıramayarak yere döküldü. Bakışlarımız birbirini bulduğu anda ikimiz de derin bir nefes aldık.

"Beni sevemezsin, değil mi? Bunun bir yolu yok," diye fısıldadı, son nefesini veriyormuş gibi sesinde canlanan kelimeleri kalbime binmiş karabasanın verdiği ağırlıkla dinledim. Elbette onu sevemezdim. Önümüzdeki yüzyıl boyunca sadece onu değil, bir başkasını da sevemeyecektim. Ben zaten birini seviyordum bu açık ve netti, neden bana böyle bir soruyla geliyordu? Bakışlarımı izledi, cevaplar gözlerimdeydi; Hun onları kabul etti ama bir yanı hâlâ umut besliyor gibiydi. "Anladım," dedi sadece.

"Üzgünüm, bu böyle olmamalıydı." Yutkunmamla eş zamanlı olarak şarabın tadı damağıma yayıldı. Doğru kelimeleri arasam da bulamadım; Hun'un doğru sandığım bu kelimeleri duymak istediğinden de emin değildim.

"Üzgünsün ama üzgün olman konulardan biri bu değil. Beni boş ver," dedi umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkerken. Sigarasından bir duman almasıyla ciğerlerine çektiği nefes sigaranın ucundaki alevi harladı; küçük turuncu alevin bir ateşböceği gibi parlayışını izlerken sessiz bir iç çektim. "Gerçekten," dediği anda dudaklarının arasından salınan beyaz dumanı izledim. Duman saçlarını içine aldı ve yüzünü örttü, ardından bir fahişenin güzelliğiyle salınarak gökyüzünde kayboldu. "Zaten ben de nasıl olduğunu anlamadım."

"Böyle olmamalıydı."

"Evet," dediğinde gözleri bana bakmıyordu. "Niyetim nişanlını sepetlemekti, başkasını seven bir baş belasını sevmeyi planlamıştım. Üzgünüm, çok saçma. Tam bir göt gibi davranıyorum." Ellerini saçlarına götürüp parmaklarını açık renk saçlarının arasına gömerken sıkıntılı nefesi sigara dumanına tutunarak dudaklarından fırar etti. "Umarım işleri benim gibi batırmazsın."

Başımı yavaşça sallarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama yine de, "Umarım," diye fısıldadım.

"Onu nerede bulacağını biliyor musun?"

"Akşın'a sorarım."

"O esmer kaçığa sormaktansa neden onu arayıp nerede olduğunu öğrenmiyorsun?" Başını iki yana sallarken öfkeli görünüyordu. "Senin kadar akıllı bir aptalı daha önce hiç görmemiştim."

"Ona biraz baskı uygulayacağım," diye mırıldandım camdan daha kırık bir sesle. Yere serilmiş bir cesedin damarında kalan son damla kan gibiydim. "İtiraf ettirmeye çalışacağım. Sessizliğim onu her zaman çileden çıkarır. Önce biraz kışkırtıp, sonra asıl silahım olan sessizliği kullanacağım. Belki bana her şeyi itiraf eder."

"Her şeyi zaten biliyorsun."

"Aynı şey değil," diye fısıldadım. "Onun gözlerinde göreceğim her şey geleceği şekillendirecek."

Scanned with CamScanner

Hun sustu, ben de sustum. O karanlık sokakta konuşulacak hiçbir şey kalmamış gibi görünse de aslında konuşulması gereken çok şey vardı. Bir taksi çağırıp Hun'dan ayrılarak sokağın başına yürümeye başladığımda, gecenin içinde ilerleyen bedenim zayıf bir yıldız gibiydi. Sanki bu sokak karanlık gökyüzüydü ve ben sönmek üzere olan bir yıldızdım. Telefonumu çıkarıp Akşın'ı arayarak kulağıma yasladığımda sokağın bağrında bir otomobilin farları yandı, otomobil yanımdan geçip gitti ve anlık parlattığı bedenim tekrar karanlığın kollarına düştü.

Üçüncü çalışta telefon açıldı.

"İs?" dedi uykulu bir ses, evet, sanırım gecenin köründe onu arayan tek kişi bendim ve artık ekrana bile bakmadan onu arayanın kim olduğunu anlayabiliyordu.

"Korhan nerede?"

Bir an durup, "Ha?" diye sordu. Kelimeler diline akmaya başladı. "Gelmedi bu akşam, ne oldu ki?"

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Sizin geçenlerde tuttuğunuz ev var ya, birlikte yaşayacaktınız. Muhtemelen oradadır."

Boğazım düğüm düğüm olsa da, "Anladım," diye fısıldadım. Taksi sokağın başında durmuş beni bekliyordu. Taksici orta yaşlarda bir adamdı ve sokağı kasıp kavuran soğuğa rağmen camını indirmiş beni bekliyordu. Muhtemelen ona yaklaşmakta olan enkazın müşterisi olduğunun farkındaydı.

"Tamam," dedim sadece. "İyi geceler."

"Dursana bir," diyerek beni hattın ucunda tutmaya devam etti.

"Ne oldu?"

"Hayla kızgın mısındır bana?"

Birden değiştirdiği konuşma şekli, eğer kafam allak bullak olmasaydı ve kalbimle çatışma halinde olmasaydım beni her zaman olduğu gibi güldürürdü bile ama bakışlarım solgun bir çiçek gibiydi. Taksinin arka kapısını açıp taksiye bindim ve, "Hayır," dedikten

sonra orta yaşlı adama gelecek bizim için çok da kötü olmayacak diye düşünürken tuttuğumuz evin adresini verdikten sonra başlarını yan tarafımdaki camdan dışarı salındırdım. "Sana kızgın değilim."

"O zaman doğom günü partime gelecek misin?" diye sordu, derin bir nefes aldım.

"Gelir miyim gelemez miyim bilmiyorum."

"Koran'ı çağarmam istersen," dedi beni neşelendirmek ister gibi.

"Yalan atma," diye takıldım.

"Atmıyom."

"Yalancı," dedim.

"Yalan atmıyom. Çağarmam."

"Ciddi misin?"

"Evet," dedi gülerek. "Nasılsa o girmenin bir yolunu bulur."

"Her neyse, kapatmam gerek."

"Bak doğom günü partime gel tamam mı Anka azırlıklar yapar şimiden. Üzmeyin benim bebemi. Çok eveslendi beni doğom günü çocuğu gibi süslecekmiş."

"Tamam, Akşın," dedim ama ses tonumdan yola çıkarak iyi olmadığımı anladığını, beni gevşetmeye çalıştığını fark etmiştim.

"Kız sana bir şey decem, kapatma telefonu. Ediz Hun boşuna mı buldu telefonu?"

"Öncelikle Ediz Hun değil, Edison ve telefonu bulan da Edison değil, Graham Bell."

"Napayım şimi İs eyer öyleyse?"

"Serseri, hadi yat uyu."

"Bak bi bana. Bir şey soracam sana. Orada mısın alüyü?"

Gözlerimi devirirken sokak lambalarının yüzüme dokunup geri çekilen ışıklarını izledim.

"Söyle."

Scanned with CamScanner

"Alüyü."

"Söyle."

"Alüyü."

"Akşın."

"Napıyon?"

"Akşın, lütfen ya."

"Langaza yaptım dimi ya, ne konuştum öyle beya. Doğru dedin."

"Evet, kapat şimdi."

"Taksidesin değil mi?"

"Evet," dedim şaşırarak.

"İyi, inene kadar telefon açık kalsın."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama kederli gülümsemem gözlerimi parlatmadı. Sokakların içinden geçtim, o eve gitgide daha da yaklaştım; Akşın susmadı, bir şeyler anlattı ve ben hiç konuşmadım. Güvende olmamı istiyordu. Birilerinin güvende olmamı istemesi bile beni ağlatacak kadar ağır şeylermiş gibi geliyordu. Sonunda taksi onunla tuttuğumuz evin olduğu binanın önünde durduğunda ücreti ödedim ve taksiden inip yamuk adımlarla kaldırıma çıktım. Telefonu kapattığımda şakaklarım ağrıyordu. Sebebi Akşın'ın susmadan konuşmuş olması değildi; sebebi aldığım alkol, annemle olan konuşmalarım, son günlerin üzerime bir karabasan gibi çökmüş olmasındandı.

Demir bahçe kapısı kısaydı, açmak için bile eğilmek gerekiyordu ama Korhan'ın bu kapıyı her seferinde ayağıyla iterek açacağından emindim. O kadar uzun boyluydu ki bazen boyu yüzünden sağa sola devrilecekmiş gibi görünüyordu; kısa yerlere eğilmektense ayağıyla ulaşması ona daha kolay geliyordu. Bu aptal düşünce zihnimde bir çiçek gibi açarak ilerledi ve gülümsemem büyüdü; ben tam bir salaktım.

Binanın dar bahçesinde ilerledim. Sol tarafımda küçük, bodur karlı ağaçlar vardı ama büyüdüklerinde dev çam ağaçlarına dönü-

şeceklerdi. Yeşil bir hortum karın etkisiyle yanmış çimenlerin arasında yılan gibi görünüyordu, ıslanan çimenin kokusu burnuma doldu ve karın yoğun varlığına rağmen bu koku beni bir an farklı bir ortamdaymışım hissine sürükledi. Köşeyi dönüp binanın giriş kapısına vardığım an, kapıyı nasıl açacağım düşüncesi de kanatlanıp uçup gitti çünkü binanın kapısı çok hafif aralık duruyor, binanın içindeki karanlık bana sesleniyordu.

Binanın demir kapısını aralamamla tiner kokusu soludum. Dar ama yeni verniklenmiş ahşaptan oluşan merdivenleri tırmanmaya başladım. Attığım adımlar tutarsız geliyordu çünkü hem karımda çok miktarda olmasa da alkol vardı hem de sensörlü lamba çalışmıyordu. Birkaç sarsak adımın sonunda üçüncü kata vardım ve 9 numaralı dairenin kapısında durmamla kırmızı sensörlü lamba yanarak içinde bulunduğum zemini kırmızı halıfleks kaplı koridoru aydınlattı. Kapıda duran altın rengindeki 9 numarasında şimdi yansımam parlıyordu.

Parmaklarım tam zile uzanacakken, kapı birden açıldı ve gözlerim irileşirken tam karşımda duran Korhan'ın gözleri gözlerime bir sustalı gibi saplandı. Yanaklarındaki boya izi dikkatimi çeken ilk ayrıntıyken, bedeninden savrulan yoğun boya kokusunu soludum. İçeriden tinerle karışık vernik kokusu geliyordu, belki biraz da fırçaları içinden geçirmek için kullandığı o kokulu sıvı gazdan kokuyordu. İlk başta lezâ yeşili gözleri şaşkınlıkla aralandı. Ardından kirpiklerine zorunlu bir sakiniyet çöktü.

"Çirkin," dedi, sonra kelimeler dilinin ucundaki cehennemden alevlere sarılı halde dışarı döküldüler. "İçeri gelsene." Kapıyı ardına dek açıp bana beklentiyle baktı, başta o beklenti dolu gözler benim içimde onu derin bir şekilde öpme isteği uyandırsa da sakince yüzüne bakıp başımı sallayarak benim için yarattığı aralıktan içeri sızdım.

İçerisi havasız ve karanlıktı. Boya kokusu içeride daha da ağırlaşıyordu. Nefes almak hissettiklerim yüzünden zorken, şimdi çok daha zordu çünkü onun dünyasındaydım. Boş vestiyerin önünden geçerek hole girdim, uzun hole yansıyan tek ışık ilerideki odadan

Scanned with CamScanner

sızan beyaz fenerin ışığıydı. Evdeki karanlık ciğerime dolmaya başladığında hemen arkamdan geliyordu. Bu gece bana her şeyi itiraf etsin istiyordum. Ya başlasın ya bitsin ama böyle devam etmesin.

Onun elindeki kalemin bana cennetler çizmeyeceğini elbette biliyordum ama bir ben düşeyim diye kasıtlı çizdiği cehennem kuyusunda beni yatırdığı uykudan uyanmayı beklemiyordum. Gözlerimi açtığımda o kuyuda tek başımaydım, yanımda değildi; gözlerimi açtığımda artık kördüm, bu rüya değildi.

Bana bunu yapmıştı, sebepleri vardı.

Bunu yaşamış olan bendim ama şu an hikâyenin suçlusu konumundaydım.

Yaşamayı tersinden anlamıştım. Yaşamın tersinde mezarlıklar ve ölüm vardı.

"Özge ile yatmamışsın," dediğimde şaşkınlığını hissettim.

"Yatmadım," dediğinde hemen arkamdaydı. "Yattığımı düşünmüş olamazsın."

"Yapmayacağını düşündüğüm her şeyi yaptın ama." Yalancı, çok yalancısın. Ondan gerçekleri öğrenmek için ondan daha neleri koparıp almak niyetindesin? Yalancı Nurşan.

"Bana bunu söylemeye mi geldin bir anda? Konumuz o kız mı?"

"Değil. Yatmış olsaydın bile beni ilgilendirmezdi." Birden onu görmesem de havaya şaşkınlığın kokusu sindi. "Karışmaya hakkım yok," dedim sadece.

"Bana karışmaya hakkın var, karışmanı istiyorum. Etrafı yık, parçala, dök, bana vur ve hesap sor istiyorum ama neden şu an böyle bir soruyla geldin anlamıyorum. Bunu bana o gece oyun oynarken de dolaylı yoldan sormak yerine direkt olarak sorabilirdin."

"Sana karışmaya hakkım yok," dedim sadece.

"Var. Karışmanı istiyorum. Hatta çok saçma ama şu an buraya gelip birdenbire bunu söylemen bile geri zekâlıymışım, bir beynim yokmuş gibi hoşuma gidiyor."

Neden ona karışmamı bu denli istediğini anlamıyordum. Tamam, belki anlıyordum ama bu kadarına akıl sır erdirilmiyordu. Yavaşça ona doğru döndüm. Yüzü karanlıkların ardındaydı. Karşımda duran adamı tanıdığımı sandığım noktada onunla yeniden tanışıyormuşum gibi hissediyordum.

"Buna hakkım yok ama," diye fısıldadım.

"Ben sana kimseye vermediğim hakları zamanında çoktan verdim," dediğinde gözlerinin içinde bu kez ona tırnaklarımı geçirmem için bana yalvaran bir ifade vardı. Yine de kendimi geri çekerek gözlerimi omzumun hizasındaki odaya çevirdim ve cam duvardan dışarıya baktım.

"Nurşan," dedi, sesi güçlüydü fakat bu kez beni yenebilecek kadar değildi. Göğsümde koskocaman bir oyuk açıktı ve sırtımın çerçevesine giren yüzü göğsümün oyuğundan görünüyordu. Ona bakmadım. Ona bakmamı istiyordu.

"Bana bak," diyerek bu düşüncemi doğruladı.

"Sana bakmayacağım," dedim, birden şaşırdı ama susmadım. "Hayalet gibisin. Artık seni gördüğüm yerlere tekrar baktığımda seni orada görememekten bıktım. Orada olduğunu düşünüp bakacağım, seni orada göreceğim ve belki de tekrar baktığımda orada olmayacaksın."

"Böyle söyleme," dedi, sesi durgundu, yüzünü saran duyguların bende neler uyandıracağını merak etsem bile ona bakmadım. Gerçekleri istiyordum. Bir hayalet gibi gerçekleri benden kendisiyle birlikte kaçırmasını değil. Peşimden gelmişti güya ama onu neredeyse hiç görememeye başlamıştım. Sanki kendini de tıpkı gerçekler gibi benden gizliyordu artık. Oysa ben her şeyi biliyordum. Önce vestiyerin önündeki boş, kimsesiz sandalyeye oturdu, sonra ayağa kalktığını hissettim. Bana doğru yürüdü. Yarımdan geçti ve tam sırtının önüne geldi. Bıçaklarını dizdiği sırtının önünde durduğunda nefesi artık enseme akıyordu.

"Bana siktiri çeksene," dediğinde donup kaldım. Gözlerimiz karanlığa rağmen karşıdaki cam duvara düşen yansımada birleşti.

Scanned with CamScanner

Gözlerimi kaçırmak istedim ama bunu yapamadım çünkü gözlerinde gördüğüm beni yerle bir etmişti. "Bana siktiri çek, def et beni."

Sokak ışıklarının sim gibi parladığı camın yüzeyinde duran yüzüne bakarken, "Neden bunu istiyorsun?" diye sordum, sesim kurumuş bir gül gibiydi; hâlâ güzel kokan fakat artık ölmüş, rengini ve eski ihtişamını kaybetmiş bir gül.

"Çünkü ben kendi irademle artık siktir olup gidemiyorum."

"Gidiyorsun," diye mırıldandım. "İtiyorsun. Gidiyorsun. Güya benim için savaşacaktın, beni geri istiyordun ama hayalet gibisin. Bir gün karşımda, on gün hiçbir yerde. Sanki yokmuş gibi." Bu isyanı öylece dillendirmek beni utandırır sanmıştım ama öyle olmamıştı. "Sanki seni affetmesi gereken ben değilmişim de beni affetmesi gereken senmişsin gibi," diye fısıldadım. Gerçekleri var bana, hadi.

"Sen beni bu şekilde kabulleniyorsun. Ben kendimi senin için bu şekilde kabullenemiyorum. Kime anlatsan, kime söylesen nasıl konuşuyorsun bu adamla der sana."

Bir an bu itirafı göğsümü sıkıştırdı. Neden böyle konuşuyordu?

"Gidemiyorum diyorsun, kabul de edemiyorum diyorsun." Aniden ona doğru dönüp ellerimi onun göğsüne koydum ve onu iterek gözlerinin içine baktım. "Sen ikimizden ne istiyorsun?"

Bana yanan gözlerle bakarken aniden hırladı: "Çünkü siktiğimin şeyinde ben senden vazgeçemiyorum! Sen vazgeçersen ben de vazgeçti der siktir olur giderim belki. Ama gitmiyorsun ki. Sen de gitmiyorsun. Arkandan geliyorum kaçıyorsun, gelmiyorum sen geliyorsun, bana koynunu açıyorsun, sıcağını, sonra beni göt gibi bırakıyorsun gidiyorsun. Sonra geri geliyorsun. Asıl sen benden ne istiyorsun?"

"Ben..."

"Senin aklını siken benim değil mi? Geliyorum böyle, gelmem deyip sana geliyorum. Vazgeçecek gibi oluyorsun, engel oluyorum değil mi sana? Ben yapıyorum her şeyi."

"Senin Allah gerçekten cezanı versin," diye fısıldadım titreyen bir sesle. Anlat artık, hadi.

"Versin."

Aniden hırsla göğsüne vurdum, ardından o hırs yerini şiddete terk etti ve tırnaklarımı omuzlarına acımasızca geçirip bana hissettirdiği bu sikik hissin geçmesi için kendi içimde çığlıklar atmaya başladım; o, bu çığlıkları hiç duymadı. Ya da ben duymadığını sanıyordum.

"Konuşmayıp hırsını bu şekilde atacaksın, değil mi?" diye sordu, tırnaklarım etine saplanmış olmasına rağmen öylece gözlerimin içine bakıyordu.

"Kes sesini." Yutkundum. "Sen kendini sakladın benden. Gerçek yüzünü sakladın. Kim olduğunu sakladın benden. Yüzünü parçalamak istiyorum senin." Gözlerim doldu dolacaktı, hiç bu kadar çok sıktığımı hatırlamıyordum kendimi. O güzel yüzünde babamın bıraktığı hasarı yolup çıkarmak istiyordum ondan. O bunu bilemezdi.

"Yüzümü sevmek istemiyor musun?"

İstiyordum. Parçalara ayırmak istediğim yüzünü, paramparça ettiği ellerimle sevmek istiyordum. Bu öyle bir hisli ki, bir gün beni öldüreceğini biliyordum. Bir insana duyduğun hisler uğruna ölmek o kadar saçma geliyordu ki kulağa, fakat bunu yaşadığında çok farklıydı; ölebileceğine inanıyordun. Bu hislerin seni sürüm sürüm süründürüp, sonra da acımasızca öldürebileceğini görebiliyordun.

"İstiyorum," dediğimde sesim çaresizliklerle çevrilmişti. Çaresizlik bir mayın tarlasıydı, ben ortasında duruyordum ve tarlanın dışını çevreleyen dikenli tellerin arkasında beni izliyordu; ne ona gidebiliyordum ne de ondan gidebiliyordum. "Yüzünü sevmek istiyorum," diye fısıldadım, sesim mumun alevi gibi titriyordu. "Kahrolası yüzünü sevmek istiyorum."

"Senin ben amına koyayım," dediğinde, ettiği hakarete değil de, sesine bulaşan o benimkinin ayrısı olan çaresizliğe takılıp kalmıştım. "Sen nasıl hâlâ benim yüzümü sevmek istiyor olabilirsin ya? Ben senin gözü bu kadar kör mü ettim?" Beni kollarımdan tutup

Scanned with CamScanner

sarsınca ona bakakaldım. "Kör mü ettim ben seni? Hayır, etmedim ki. Kötü davrandım hep. Ben sana hak ettiğin hiçbir güzelliği vermedim ki. Neden böylesin kızım? Neden?"

Asıl sen beni nasıl hâlâ sevebiliyorsun, Korhan? Hadi, her şeyi anlat bana.

"Soran sendin," dedim, sesim cansızdı. "Yüzümü sevmek istemiyor musun diyen sendin."

"Evet. Senin benim yüzümü sevmek istememen gerek, anlıyor musun? İstememen gerek. Senin benim gibi bir herifi istememen, bu kadar çok kabullenmemen gerek. Senin seni düşünmen gerekirken, ben burada durmuşum seni düşünüyorum. Sen kendini benden koruman gerekirken, ben durdum, ciğerim yana yana seni kendimden koruyorum lan! Geri istiyorum seni, köpekler gibi. Kaçıyorum senden, kim olduğumu bildiğim için. Beni elimden ayağımdan eden senin gözlerin ulan."

"Neden buradasın o zaman?" diye bağırdım bu kez. "Neden bu şehirdesin?" Bana bakakaldı. "Madem beni kendinden korumaya çalışıyorsun, madem senin yüzünü sevmeyi istememem gerekiyor, madem tutarsız bir götsün sen, madem böyle bir adamsın... Neden buradasın?"

"Denedim lan denedim," dediğinde gözlerinde saf bir duygu taşıyordu. "Uyumayı denedim, gözlerimi kapattım, gözlerimi açtığımda yine yanında olmayı istedim. Bak benim kafamın içinde var ya, koca bir sik var, anlıyor musun? Düşündükçe büyüyor bu. Beynimi kaplıyor. Ben beynimi sikeyim benim. Uyanıyorum, soluğu burada, senin yanında arıyorum. Çünkü sensiz buradan soluk geçmiyor." İki parmağı arasına aldığı soluk borusunu sıkarken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "On gün aramasam seni, on birinci gün dayanamayıp yine geleceğim ben sana. Kendimi biliyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum, ne yaptığını merak ediyorum, seni merak ediyorum lan." Gözlerini kısıp bir elini boğazından, diğer elini de kolumdan geri çekti. "Ben şu ana dek senden başka kimi merak ettim ki lan? Yıllar geçse bile, nasıl olduğunu merak edeceğim, onun için endişeleneceğim tek kadınsın sen."

"Sen bize ne yaptın?" diye sordum cılız sesle. Belki, dedim. Belki bu kadar açmışken kendini, gerçekleri anlatır ve hiçbir şey yapmadığını ispat eder. Ondan bir adım uzaklaşıp karanlık odalardan birine döndüm. Çok geçmeden odaya girdim ve o da arkamdan girdiğinde sırtımı pencereye yasladım. Pencerenin soğuğu sırtımı hafifçe ısırdı. "Sen bize bunu nasıl..."

"Yaptım, evet," dedi aniden. "Sen de isteme beni. Kov. Durmadan kov ama, yoksa geliyorum işte, yavşağım ben. Özgür bırak kafandaki beni, belki ben de sana uyarım da seni özgür bırakırım içimde. Ben ne zaman senin suratına baksam neyi hatırlayacağım artık, biliyor musun?" Sorusuyla birlikte kalp atışlarım duracak gibi yavaşladı. Neyi hatırlayacaktı? Yerle bir olan hayatını mı? Öldürdüğü annesini mi? Daha doğrusu ona öldürttükleri annesini mi? Organları için boydan boya yarılan bedenini mi? Yüzündeki izleri mi? Ona baktım, o da bana bakıyordu ama gözlerinde toprak vardı. "Sen beni başka bir adamla paylaştın," diye fısıldadı, bu cümle bana aitti. Bu cümleyi ona kurduğum ânı hatırlıyordum. Tek bir neden bile sormadan, canımın acısı beni saldırgan bir köpeğe dönüştürmüşken dudaklarımdan dökülen cümleydi bu. Belli ki ona geceleri haram kılan bir cümleydi. "Ben bu cümleyle yaşıyorum," diye devam etti. "Ben bu cümleyle yaşıyorum, Nurşan. Peki sen bu gerçeği unutabilecek misin? Seni paylaşmış olduğum düşüncesini unutabilecek misin?"

"Hiç aklımdan çıkmıyor," dedim soğukkanlılıkla.

Gerçeği söyle bana.

Omuzlarının düştüğünü gördüm. "Söylesene, biz nasıl birlikte yaşarız ki şimdi?" diye sordu, oysa tek ihtiyacı olan buydu.

"Yaşayamayız," diye fısıldadım cılız, artık neredeyse anlat diye yalvaracak kadar aciz bir sesle. Gözümden bir damla yaş elmacık kemiğime kadar aktı ve o an, gözlerimiz birbirimizden yavaşça uzaklaştı. Başını önüne eğdi, sertçe yutkunduğunu duydum ama boğazından kayan kelimelerin kuşağına nasıl takıldığını göremedim.

"Bana son kez sarıl," dedim yavaşça. "Sonra da bırak gideyim."

Scanned with CamScanner

"Sarılmam," dedi, hâlâ yere bakıyordu.

"Sarılmanı istiyorum, Kirpi."

"Ben sana sarılmak istemiyorum," dedi, gözlerini yerden çekmemişti.

"Ama ben..." Tam ona doğru bir adım atacaktım ki elini kaldırarak beni durdurdu.

"Yapma," dedi soluk bir sesle. "Sarılırsam bırakmam."

Duraksayıp yüzüne baktım, bana bakmıyordu. "Bana dokunmak istemiyor musun?" diye sordum. "Yüzüme?"

"İstiyorum," dedi. "Öyle bir şey ki, dokunmadan dokunurum. Dokunursam deliririm, delirirsem bırakamam."

"Benden vazgeçmeyeceğini, geri istediğini söylemiştin."

"Seni bir başkasıyla paylaştığım düşüncesini içimden atamıyorum, deniyorum, olmuyor," dedi, bir an ona bakakaldım. Onu ilk kez bu denli çıplak görüyordum; ilk kez bu denli şeffaftı ama yine de gerçekleri bana bırakmıyordu. Uzun sessizliğin ardından, "Nurşan," dedi ve ona baktım. "Bir daha hiç konuşmayacak mısın benimle?"

"Öyle olmasını isteyen sen gibisin," dedim kuru sesimi yutmaya çalışarak.

"Hayır."

"Sana anlatacaklarım vardı," dediğim anda birden gözlerinde bir ışık yansıması gördüm. "Eğer bana gerçekleri anlatsaydın."

"Ne?"

"Bana bunu neden yaptın?"

Cevap vermedi.

Gülümsedim.

"Artık bir daha seninle konuşmayacağım," diye fısıldadım, yüzü donup kaldı. Nefesinden gelen alkolün kokusunu solurken

bakışlarım yavaşça ondan uzaklaştı. "Duş almak istiyorum. Sonra çıkıp giderim."

Bir an sustu kaldı. Yerini bildiğim banyoya ilerledim ve küvet dolarken, bedenimden dökülen kıyafetlerle birlikte düşünceleri de yere serdim.

Sonrasında suyun içindeydim.

Saçlarım yavaşça suyun yüzeyine çıktı ve bir ahtapotun vakum delikli kolları gibi ayrılarak yüzmeye başladı. Bakışlarım takıldığı boşlukta, bir uçurumun önünde uçurumun dibini izleyen intihar düşüncesi gibiydi. Doğruldum ve dizlerimi karnıma çekip yavaşça oturdum. Saçlarımdan dökülen suların sırtıma aktığını hissediyordum. Dışarıdan geçen arabaların far ışıkları banyonun bir balığın yüzgeçlerini anımsatan penceresinden içeri süzülerek küvetin içine devrildiğinde, suretim ışığın altında kaldı ve gözlerimde asılı kalan gözyaşı, takıldığı ışığa tutunarak yanağımdan aşağı aktı. Dizlerimi karnıma iyice bastırıp, çenemi dizime bastırarak gözlerimi yummadan boşluğu izlemeye devam ettim. Damlayan suyun sesi, banyonun ıssızlığına çarparak dev uğultulara dönüşüyordu. Boğazımdan yukarı yükselen alkolün bozuk tadı damağımı sızlatırken kuru dudaklarımı ıslak dizlerime sürttüm ve boğazımda bir bıçak varmış gibi acıyla yutkundum.

Şişenin yere çarpmasıyla parçalanıp etrafa dağılan camların sesi içime cemre gibi düşünce, içinde oturduğum küvette yavaşça sıçrayıp donuk bakışlarımı kapıya çevirdim. Dudaklarının arasından bazı kelimeler döküldü ama o kelimeler, benim sessiz gözyaşlarım kadar dilsizdi, onları duyamadım ya da o an zihnim, onun sesine bir intihar ipi gibi dolanan kelimeleri algılamak istemedi.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" Sorusu bir çığ olup kapıya yığıldığında, boğazıma tırmanan bozuk içki tadıyla tekrar yutkundum ama sesim çıkmadı. Kolunu kapıya yasladığını hissetsem de onu görmem olanaksızdı, sadece bir hisli işte. "Sen susunca her şey daha kolay olmuyor, Nurşan. Neden anlamak istemiyorsun bunu? Sen sustuğunda her şey daha da boka sarıyor. Konuş."

Scanned with CamScanner

Söyleyecek çok kelimem, anlatırsam kusacağım çok kan vardı. Biliyordum ki tek haksız o değildi, benim de haksız olduğum noktalar elbette olmuştu ama bu kadar büyük bir yükü benim omuzlarıma bırakıp, sonra da beni sessizliğimle suçlayamazdı. Anlatsa ne olurdu? Ölür müydü? Bir kez olsun doğruyu söyleyemez miydi bana? Üstelik her şeye rağmen suçlu olmayı kabullenen bendim. Bendim.

Altan Tanyel'in kızıydım ben. Suçluydum.

Bedenimi yavaşça kaydırıp suyun içine gömülürken bir miktar su dışarı taşarak fayanslara döküldü ve yarattığım küçük dalga, benim suyun içine gömülmemle bir tabutun kapağı gibi üzerime devrildi. Gözlerimi açtım, suyun içindeyken bakışlarımı tavana sabitledim ve tavanın suyun içindeki görüntüsünün titrediğini fark ederken ciğerlerimi besleyen nefesin beni terk ettiğini hissettim. Konuşuyordu, biliyordum ama artık hiçbirini duymuyordum.

Bir zamanlar tek ihtiyacım olan konuşmasıydı. Şimdi o konuşuyordu, ben duymamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Bana gerçekleri söylemiyordu. Onu neden dinleyecektim ki?

Ciğerlerim boşluklarına nefes dolduramadığı için acımaya başladığında, ellerimi küvetin soğuk fayanslarına yerleştirdim ama suyun yüzeyine çıkmadan son ana kadar bekledim. Bir el beni birdenbire suyun içinden yukarı çekince, ağırlaşan saçlarım bedenimi geri çekmek ister gibi suyun etrafına dağılıp beni geri çağırdılar ama kuvvetli kollar beni bırakmadı. Gözlerimi araladığımda, derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum ve yeşil gözler gözlerimin önüne bir sis bulutu gibi çöktü.

"Derdin içindeki beni öldürmekse, bunu yapabilmek için önce senin yaşaman gerek. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bırak beni," diyerek onun kollarından çıkıp, çıplaklığımı umursamadan suyun içinde kayarak sırtımı soğuk fayansa yasladım. Bakışları bedenimi teğet geçerek gözlerime saplı durdu ve benden bir cevap bekliyormuş gibi dikkatle gözlerimin içine bakmaya başladı. Bakışlarımdan bir şeyler yakalaması imkânsızdı. Artık ben tanıdığı

o kız değildim, gözlerimden belki alacakları vardı ama benim gözlerimde onu delik deşik edecek silahlar vardı. Üstelik ona zarar veren benmişim gibi hissediyordum. Kanım onun zehriydi.

Alkolün tadı tekrar boğazıma tırmandığında, içimdeki hoşnutsuzluğa rağmen kaşlarımı çatarak ona bakıp, "Bana dokunurken kimsin?" diye sordum acımasızca. "Bana hangi adam dokunuyor? Hangi masken var yüzünde? Kimin kimliğiyle dokunuyorsun şimdi bana? Kim olarak? Sen kimsin?"

"Ben senin karşındayken hep bendim," dedi birden sertçe, gözlerinin yeşiline bulaşan tehdidi görmezden gelerek başımı iki yana salladım.

"Sana bakınca bir yalancı görüyorum, ötesi yok, olmayacak da." Bana şu siktiğimin gerçeğini söyle!

"Olmasından korktuğundandır."

"Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?" Kaşlarım titrerken ona aşağılayıcı bir bakış atmaya çalıştım. "Senin bir kimliğin yok. Sen herkes olabilirsin."

"Sadece seninleyken kendimdim. Bendim." Ellerini fayansa koyup, yüzüme doğru eğildi ve yeşil gözlerini gözlerime dikip heceleyerek konuştu: "Bir tek seninleyken, bendim."

"Sana baktığımda gördüğüm şey bir zamanlar sevdiğim adam değil, bir yalancı," dedim tükürür gibi.

Onu zorlamalıydım, ne kadar zorlarsam konuşturması o kadar kolay olacaktı. Biraz önce olduğu gibi açık sözlü olamaz mıydı? Bir an durdu, geri çekileceğini sansam da öylece durup gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bakışları sakindi ama ona şiş sokmuşum gibi canı acıyordu, biliyordum.

"Beni hâlâ seviyorsun," dedi. "Bunu gözlerinde görüyorum."

"Kendini kandır," dedim gülümseyerek. "Beni kandırdığın gibi."

Scanned with CamScanner

Seviyordum. Bildiğini de biliyordum. Tam düzelmek üzereyken geldiğimiz noktaya gülecek gibi oldum. Asıl suçlu suçsuzun karşısında durmuş onu suçluyordu.

"Seni kandırdım," dedi başını hızlıca sallayarak. "Ama bunu neden yaptığımı sormadın."

"Sormama gerek mi vardı dalyarrak?" diye bağırdım birden yüzüne doğru. "Bunun nasıl bir sebebi olabilir?" Onu hiçbir şeyi bilmediğime inandırmak istiyordum, çünkü çok akıllıydı ve şüphelendiğini hissetmiştim. Yapmak zorundaydım. O vurucu, ondan önce benim ruhumu öldüren soruyu sordum: "Anamı mı siktim?" Dilimi ısırmak istiyordum, ısırıp koparmak. Siktir.

Dudaklarını yavaşça yalayıp, sakince yutkunarak gözlerimin içine baktı. "Haklısın," dedi. "Bunu hak etmiyordun."

"Allah razı olsun," dedim başımı sallayıp alay eder gibi gülerken. "Çok sağ ol."

"Konuşalım mı?"

"Siktir git lan," dedim gözlerinin içine bakarak. "Konuşacakmış benimle. Siktir git."

"Tamam, siktirir giderim ama bir konuşalım mı?" Yüzüme doğru eğilince, sırtımı tamamen fayansa bastırıp onun gözlerinin içine baktım. "Bana konuşma fırsatı vermedin."

"Konuş dediğimde konuşsaydın," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sorsaydın sorsaydın diye kaçan kimdi? Gelmiş şimdi konuşmak istiyor benimle. Her şey senin isteğine göre olacak sanıyorsan, yarrak öyle olacak, anladın mı? Yarrak." Hadi, anlat.

"Tamam," dedi başını yavaşça sallayıp, anlayışla. "Ne diyorsan o. Çık artık şu küvetten. Su buz gibi olmuş."

"Beni düşünüyormuş gibi davranma lan," dedim sinirle. "Sen kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun." Gözlerimi suya indirip yutkundum. "Beni hiç düşünmedin."

"Sadece seni düşündüm."

"Yalancıyı sikmiyorlar, haklısın," dedim başımı yavaşça sallayarak.

"Bu yalan değil. Hem sen belamı sikiyorsun."

"Sen yukarıda Allah var desen, ben yukarıda Allah yok diyeceğim artık," diye fısıldadım. Şu inadını kır, daha ne kadar üzerine oynayabilirim? Lütfen.

"O kadar mı küstün bana?"

"Ben sana küsmedim ki," diye fısıldadım ve kafamı kaldırıp su yeşili gözlerin içine baktım. "Ben sana kırıldım."

Dişlerini sıktığını, yüzünde oluşan çukurları görünce fark ettim. Burnundan içeri derin bir nefes çekip, başını omzuna doğru eğerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı, fısıltısı kalbime bir acı gibi dolarken gözlerimi yumup çenemi dizlerime sertçe bastırdım. "Sana yaptığım her şey için özür dilerim."

"Kabul etmiyorum," diye fısıldadığımda nefesim dizlerime yayıldı. "Hiçbir zaman affetmeyeceğim seni."

"Hiçbir zaman demesene."

"Hiçbir zaman," dedim yutkunarak.

"Hiçbir zaman affetmeyecek bile olsan, öyle demesene."

"Korhan," diye fısıldadım. "Lütfen, anlatsana o zaman."

Scanned with CamScanner

12. Perde

Geçmişin Külleri

Ruhu onu yaralayan acıların varlığıyla öyle çok genişlemişti ki, içine her türlü kötülüğü sığdırabileceğine inanmak istemişti.

Kalbinin bir taş gibi cehenneme yuvarlandığı geceyi hatırlıyordu.

Ona göre artık kalbi göğsünün altına değil, cehennemin kuyularına aitti.

Oysa kalbi cehenneme sürgün edilmiş bir meleğin eline düşmüştü.

Eğer kalbi bir mantığa sahip olabilseydi, onun yaşadıklarını bilebilseydi, zaten atmaktan vazgeçerdi.

Toz toprak dolu karanlık sokakta ilerliyordu. Yolun kenarında kepçesi havada duran iş makinesinin içinde uyku halinde olan adama kısa bir bakış attı, ardından lezâ yeşili gözlerini büyük bir yavaşlıkla yolun sonuna çevirdi ve adımlarını hızlandırdı. Yağmur, büyük gözyaşı damlaları gibi yeryüzüne düşerken, bulutları ağlayan kaybetmiş bir kadına benzetmişti.

Parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ölü külü, bir adamın önüne düşen boynu gibi bükülerek yere döküldü. Adımlarını daha da hızlandırdı. Sokağın soğuğu ciğerlerine dolduğunda biliyordu, dün gece verdiği karar

Scanned with CamScanner

hayatını bir defa daha ya allak bullak edecek ya da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti; bir şekilde bir şeylerin değişmesini istiyordu.

Lezâ yeşili gözlerini kıstı.

Bir şeyleri değiştirmek istiyordu.

Annesini kaybetmişti, hayır, kaybetmemişti. Annesini öldürmüştü. Bir katil değildi ama katildi; onu bir katile çeviren zamanın içinde yürürken masumdu ama ona göre günah çukurunda boğulan bir çocuktu.

Bu düşünce onun soğuk bir okyanusta kulaç atarken tüm kemikleri kırıkmış gibi hissetmesine neden oldu. Evet, tüm kemikleri kırıktı ve yaşayabilmek için kulaç atmak zorundaydı. Attığı her kulaç acısını arttırsa da bir nefes daha alabilmek için bu acıya maruz kalmak zorundaydı. Mecburdu. Yaşamak zorundaydı çünkü henüz alınması gereken bir intikam vardı ve onun intikamı öylesine bir intikam değildi; olamazdı.

Köşeyi dönmesiyle sigarayı parmak uçlarının arasından özgür bırakarak yere atması bir oldu. Ucunda alev titreyerek yanmaya devam eden sigara yere iki kez çarptı, yere serildi ve onun adımından yükselen rüzgârla anlık da olsa harlandı. Düşünmek istemedi, düşünürse duracaktı ama kafasız bir makinenin korkunç kolları gibi dönüp duruyor, onu düşünmeye zorluyordu. O gece yaşanmış, onu görmüş, sonunda onunla temasa geçmişti ve evet, farkındaydı, onun ilgisini çekmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Burnu havada genç kızın ilgisi kolayca birilerine döneceğe benzemiyordu oysa.

Düşünceleri beyninin içini yoruyordu. Düşünceleri, yıllardır göğsünün altındaki varlığını hissetmediği kalbini yoruyordu. Düşünceleri tam şu an öyle ağırdı ki, ruhu bir boşlukta cansızca asılı duruyordu. Damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Yutkunmak istedi ama yapamadı. Kızın bir incir yaprağına benzeyen gözlerini hatırladı; tam ortasında ise sarı hareleri olan gözlerinin dibi bir günebakan tarlası gibiydi.

Kaşlarının ortasına çöken karanlık yarık onun burnundan daha sert bir nefes vererek öfkeyle solumasına neden oldu. Zehirli gözleri düşünmek istemedi, o duvar gibi bakışların altındaki kibri hatırlamak istemedi, onun gibi bir kadını düşünmek istemedi. Onunla ilgili birçok şey duymuştu. Sırları olduğunu, insanlar tarafından sevilmediğini, buna rağmen başarılı olduğunu biliyordu. Ona yaklaşırken başarısının aşağıya doğru sarkan ipine tutunmuş ve o ipi tırmanırken hemen arkasında olduğunu ona hissettirmişti bile. Her şey düşündüğü gibi ilerlediğinde, geriye Altan Tanyel'in kızının ruhundan tek bir parça bile kalmayacaktı.

Tıpkı kendi ruhundan da tek bir parça kalmadığı gibi.

Telefonunun melodisi geçmişin içinden bıçak gibi geçtiğinde, elini cebine attı ve bıkkınlığa meydan okuyan yeşil gözlerini kaldırıp ileriye dikerek telefonu açarak kulağına yasladı.

"Söyle," dedi sadece, kısa ve öz. Cümleler insanlarla arasında bağ kuracak köprülerdi ve onun hayatındaki tüm köprüler tek bir gecede yanmıştı.

"O ruhsuz kızın beni siklemeyeceğine o kadar eminim ki," dedi hattın diğer ucundaki ses. "Kendini beğenmişin teki."

Lezâ yeşili gözlerin sahibinin dudakları cehennemden yükselen alevler gibi yanarak yukarı kıvrıldığında, dudaklarında beliren bir tebessüm değildi, ölümdü.

Konuştu:

"Kim bilir, belki de onun istediği benimdir."

Bir günebakan tarlasında, elimi bırakan zamanın peşinde koşturuyordum.

Yalnızdım.

İliklerime kadar hissettiğim soğuk yüzünden titriyordum ama günebakan tarlası alevler altındaydı. Attığım her bir adımın sonunda yerdeki ateş sarı elbisemin eteğine dokunarak yukarı doğru tırmanıyor ama koştuğum süre zarfında ateş sönerek yerini kahverengi yanık izlerine bırakıyordu. Korkuyordum.

Saat kalbimdi ve kadranı kalbimdeki en kalın damardı; kanı pompalayan o damar, zamanı örüyordu. Akrep ve yelkovan kalbimin atışlarıydı, nabzımdı. İs kokan saçlarım yüzüme yapıştığında, günebakan tarlasının ortasında durup ateşler içinde yanan çiçeklere ağlayan gözlerle bakmaya başladım. Yanaklarımdan akan yaşlar, biraz önce ateşlerin dövdüğü yüzümü yakıyordu. Burnumu çekip

Scanned with CamScanner

elimin tersiyle gözlerimi sildiğimde ateşin etkisiyle yüzüme sinen is lekeleri ellerimin dışına bulaştı ve damarlarımın renginin koyulaştığını gördüm.

Ağlamak yetmiyordu, ölmek istiyordum.

Boğazımdan akan nefes canımı öyle çok acıtıyordu ki, keşke diyordum, keşke nefes alamasaydım da canım bu kadar acımasaydı.

Bu dünyada istemeden var olmuştum. Annemin beni doğurmasını isteyen bendim ama var edilmiştim; var edişime en büyük başkaldırı intihar olabilirdi ama bunu yapamayacak kadar düşünceliydim. Kendime karşı bencil olduğumu, insanlar için fazlasıyla fedakâr olduğumu fark ettiğimde kavramıştım. Hayat ile ölüm arasındaki o boşlukta yolunu kaybetmiş bir ruhtum. Alevler gökyüzüne yükselirken düşündüklerim bunlardı. Gözyaşlarım gözlerimden yeniden ısrarcı bir şekilde akmaya başladığında, kafamı kaldırıp gökyüzünü delecek gibi yükselen alevlere baktım. Alevlerin yansıması gözyaşlarının hüküm sürdüğü gözlerimde yanıyordu.

Hissediyordum. Hissediyordum ve şimdi hissetmek bile ateş ile aynı renkteydi.

Boğazımı acıtan bir yutkunuşun ardından, yanan günebakanları bedenimle iterek birkaç adım geri attım ve ateşi izlerken sessizce ağlamaya devam ettim.

Ruhum bana ait olmaktan yorulmuştu.

"Nurşan," diye fısıldadı o tanıdık, ince ses. Kafamı yavaşça sesin geldiği yöne çevirdiğimde is lekelerinin sardığı yüzümden ardı arkası kesilmeden akan yaşlar yüzünden görüş alanım puslanmıştı. İleride sarı askılı elbisesinin içindeki küçük kızı gördüğümde kalbimin atışları birden yavaşladı ve içinde olduğum yangına rağmen sakinleştiğimi hissettim. "Burası yanıyor, neden kaçmıyorsun?"

"Neden her gittiğim yerde benimlesin?" diye sorduğumda, siyah saçları omzunun kenarından beline dökülene kadar başını yana eğerek bana masum gözlerle baktı. Alevler ona dokunmuyordu; bir halenin içinde güvendeydi ama etrafında cehennem yanıyordu.

"Neden her seferinde kafamın içinde seninle yalnız kalmak zorundayım ben?"

"Nurşan," dedi ve bana doğru bir adım atınca, alevler ona boyun eğerek geri çekildiler. Yürüdüğü yerde alevler artık yoktu, geri çekilmişlerdi ama hâlâ yanıyorlardı. "Ben sen değil miyim? Neden benden kaçıyorsun?"

"Sana dokundular," dediğimde bana anlamını bilmiyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak baktı. "Seni koruyamadım." Kaşlarını çattı ama bu daha çok tüm bunları reddedecekmiş gibi görünmesine neden olmuştu. "Seni terk ettiler. Seni koruyamadım." Tamamen ona doğru döndüğümde bedenim yanıklarla doluydu. "Sen onun kızısın, buna engel olamadım."

"Sen beni korudun," dedi ince sesiyle. Saçlarını omzunun arkasına atıp büyüyen alevlere baktı. "Bu günebakan tarlası seni yutmadan kaçman gerekiyor. Neden gitmiyorsun, Nurşan? Yanacaksın."

"Seni kendimden koruyamadım. Ben çok yanlış yetiştirildim. Seni çok yanlış yetiştirdim. Bunu hak etmedin."

"Her zaman olduğu gibi kendini suçluyorsun, Nurşan," dedi, sesi üzgün gibiydi. "Bizi yetiştirmesi gereken sen değildin ki."

"Neden beni suçlamıyorsun?.."

"Çünkü sen suçlu değilsin," dedi ama buna inanmadım. Alevlerin uğultusunu duyuyordum, yüzüm alevlerin rüzgârıyla daha da yanmaya başlamıştı ama artık gözyaşlarım yoktu. Gözyaşlarımın aktığı kısımlarda amansız bir acı hissediyordum. "Çünkü seni affedemeyen sadece sensin. Senin şu anki halin."

"Aptal," diye fısıldadım sessizce. "Sen tüm bunları hak etmedin."

"Hayır, Nurşan," dediğinde alevler birden hızla ona doğru aktılar ve küçük bedeni alevler tarafından yutulduğunda son sözlerini dinledim: "Biz tüm bunları hak etmedik."

Scanned with CamScanner

Odanın karanlığını, bir gecenin yarasından akan kan gibi yayılan kızıl, zayıf bir ışık bastırıyordu.

Serçe parmağının tırnağıyla tütünü sigaranın içine sıkıştırdı. Beyaz çarşafı yeniden yalayıp yapışmayan kısmı bastırarak sabitledi ve hemen ardından cevizden kare şeklindeki masasındaki çakmağa uzandı. Bakışları bitik ve ruhsuzdu; kalbinin atışlarını rahatsız edici bir gürlükle hissettiği gecelerden birini yaşıyordu.

Bakışları kızıl ışığın yayıldığı beyaz çarşafların serili olduğu yatağa çevirdi. Çarşafları ve yastık kılıflarını değiştirmemişti çünkü oraya yayılan kokuyu solumayı seviyordu. Onun uykuda bıraktığı koku... Bu koku, onun teninde var olan vanilya, badem, misk ve sandal ağacı kokusundan çok daha farklıydı. Onun sihirli ve baştan çıkarıcı bir kokusu vardı, bu doğruydu ama uykusunda bıraktığı koku daha esrarengizdi. Belki biraz zambak ve yasemine benziyor olabilirdi bu koku; ya da bir eğrelti ağacına. Mavi bir jakaranda ağacına... O ağaca siyah poui veya eğrelti ağacı da deniyordu. Fark etmezdi. Öyle bir şeylerdi işte. Onu düşünürken cümlelerin karıştığını, hiçbir şeyin ucunu yakalayamadığını fark edince gözlerini kısb.

"Aklımı siktin yine," diye homurdandı kendi kendine. "Ben seninle ne yapacağım?" Elindeki sarılmış sigarayı masanın üzerine koyunca, sigara yavaşça yuvarlanıp boş rakı kadehine çarparak durdu. Bu gece içmemişti, bu rakı kadehi dün geceden kalmaydı ama yıkamadığı için içtiği rakının rahatsız edici seviyeye ulaşan kokusu odaya yayılıyordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Senin yanında ne kadar kalabilirsem kârıma," dedi düşünceli bir sesle. "Eninde sonunda seni benden geri alacaksın."

Zilin sesi sessizliği deldiği anda kafasını kaldırıp gözlerini odasının aralık duran kapısına çevirdi. Koridordaki karanlık gitgide büyüyor gibiydi. Birkaç saniye oturduğu yerden kalkmadı ama sonunda doğrulup kalktığında, gelen kişinin Nurşan olduğunu düşünüyordu. Doğrulup odadan ayrıldı, koridora girdi ve kedi de kaba tüylerini bacaklarına sürterek onu takip etti. Dış kapıyı açtığı an, damarlarından birinin boynuna idam gibi dolandığı an oldu. Donup kaldı ve kapının dışında dimdik durmuş, iki eliyle çantasının kulpunu tutarak dizlerinin altına doğru sarkıtan güzel kadına baktı. Sırtına sokak lambası çarparken ve karanlık bahçe onun güzelliği yutarken bile kim olduğu belli oluyordu.

Deniz Şahiner karşısında durmuş, geçmişi yeniden var eder gibi ona bakıyordu.

Başta dilinin tutulduğunu hissetti. Geçmiş sırtına dikenler gibi düşerek saplanıyor, onu kendi içine batmış bir kirpiye dönüştürüyordu. Uzun süren bakışma, kadının gecenin içinde oldukça koyu renk duran saçlarını kulağının arkasına itmesiyle yavaşladı ve kadın konuştuğu an son buldu.

"Merhaba, Ardik," dedi, o an genç adamın gözleri kısıldı. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Dudakları aralandı ama geri kapandı. Ne diyeceğini bilemez halde, göğsü bir mangal gibi yanarken geri çekilerek kadına yanından sıyrılıp geçebileceği bir yer bıraktı. Kadın hiç konuşmadan içeri girdi, karanlık koridorda ilerledi ve aralık duran odanın kapısında durup omzunun üzerinden adama baktı. Lezâ yeşili gözler onaylar gibi odasının aralık duran kapısına, ardından evinde dolaşan geçmişin hayaletine baktı.

Kızıl ışığın yayıldığı odaya girdiği an burnuna dolan dünden kalma rakı kokusuyla gözlerini kısıp olabildiğince az eşyadan oluşan odayı kısaca inceledi. Genç adam arkasından girip kapıyı kapatmadan hemen kapının önünde dikildiğinde, kadın derin bir nefes alarak ona doğru döndü.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi Deniz, Korhan gözlerini yavaşça yumup geri açtı ama yüzünde herhangi bir duygu sarsıntısı yaşanmadı.

"Sanırım biliyorum."

"Sanırım değil, biliyorsun."

Korhan boğazında cam parçaları varmış gibi güç bela yutkundu.

"Biliyorum."

Deniz birden elindeki çantayı yere atınca, Korhan endişeli gözlerini kadına çevirdi ve saniyeler birbirine temas etmeden Deniz parmaklarını ondan epey uzun olan adamın boğazına sararak onu sertçe duvara yasladı.

Korhan'ın lezâ yeşili gözleri irileşirken, endişe kalbinin içinde kayarak genişleyip tüm göğsünü tüketmeye başladı.

Deniz'in yırtıcı gözlerinde gizlenen şefkat onu izlese de yavrusuna yaklaşılmış bir kaplan kadar ürkütücü görünüyordu.

Scanned with CamScanner

"Ardik," diye fısıldadı. "Nurşan olmaz."

"Ben..."

Deniz daha tehditkâr bir şekilde boğazına bastırınca Korhan kelimeleri geri alarak gözlerini yumdu.

"Kızım olmaz."

"Ben..."

Deniz elini çekmeden, "Seni kurtaran bendim," dedi sarsılmaz bir sesle. "Ama Ardik, öldüren de ben olurum."

Korhan yavaşça yutkundu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Her şey başladığında senin kızın olduğunu bilmiyordum."

"O Altan'ın değil, benim kızım." Alev saçan gözlerle genç adamı parçalarcasına baktı. "Onun kılına zarar vermeyi bırak, kalbini biraz olsun kıracak olursan, o gece orada ölmüş olmayı dilerim sana."

"Beni dinle," dedi Korhan, karşısındaki kadına karşı hissettikleri çok farklıydı. Onu bir melek gibi görüyordu. Sanki onun boğazını saran parmakları nefesini engellerken bile o kadının sırtında tüm odayı kaplayan beyaz kanatlar açık duruyordu. "Ona zarar vermem, anlıyor musun? O benim her şeyim."

"Niyetin buydu?"

"Buydu. En başında buydu. Onun gözlerine bakmadan önce, evet, niyetim tam olarak buydu."

"Seni küçük velet," dedi Deniz dehşet içinde. "Kızıma ne yapacaktın?"

"Sadece..."

Parmaklarını boğazına bastırmasıyla sustu. Hem şefkat hem de öfke bir aradaydı.

"Benim Nurşan'dan başka hiçbir şeyim yok," dedi Deniz kelimelerin üzerine basa basa. "Sadece o. Senin her şeyin o olabilir ama benim tek şeyim o."

"Biliyorum," dediğinde kadın yatıştı ama elini geri çekmedi; parmakları hemen orada, Korhan'ın yaşamının üzerinde duruyordu.

"Ardik," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Sen benim emanetimsin. Ama o benim kızım."

"Biliyorum."

"Sen benim o gece oğlum oldun. Seni bir kez daha göremeyecek olsam bile o gece senin annendim. Ama o kızım, anlıyor musun? Kızım için oğlumu bitiririm."

Korhan acıyla yutkundu.

"Biliyorum."

"Ona zarar verecek olursan..."

"Özür dilerim," dedi birden Korhan tek nefeste. "Beni affet."

"Sen onu seviyor musun?" Deniz'in parmakları gevşedi, Korhan'ın boynu boyunca aktı ve ondan uzaklaştı. Korhan'ın nabzı evin içinde dolaşan bir uğultu gibiydi. "Ardik, kızımı mı seviyorsun?"

Korhan buna evet demeye hakkı yokmuş gibi başını önüne eğdi.

Tıpkı suçlu küçük bir erkek çocuğu gibi yaptı bunu.

"Kızımı seviyorsun," dedi Deniz, sesinde şaşkınlık vardı. Elini yavaşça alnına götürüp, "Aman Allah'ım, onu seviyorsun. Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Mahvolacaksınız."

"Özür dilerim," dedi Korhan sessizce. "Affet beni."

"Aptal Ardik," diye fısıldadı Deniz. "Bu kez seni ben bile kurtaramam."

Bakışları yüzüme tutunduğunda, ruhumu mengene altına alan o his büyüdü.

Onu görmek istedim; duymak ve bakmak, anlamak ve affetmek, sarılmak ve geride bırakmak istedim. Ona yaklaşmak, gerçekleri içmek, gerçekleri gözlerinde görmek, sesinde dinlemek, her şeyi itiraf ettiğinde lezâ çukuru gözlerindeki beni izlemek istedim.

Ya benden ölesiye nefret edecek ya da her şeye rağmen yine bana sarılmak isteyecekti. Belki de beni korkutan onun her şeye rağmen bana sarılmak isteyecek olmasıydı. Ama şu an en büyük korkum gözlerinde bana duyduğu nefreti görmekmiş gibi geliyordu.

Scanned with CamScanner

Gelecek değişirdi, biliyordum ki bu korku da değişebilen gelecek gibi değişecekti.

Su, bedenimin içine gömülerek ruhumu boğmaya başladığında yavaşça ayağa kalktım ve küvetin içindeki su taşarak mermerin üzerine aktı. Banyonun içinde küçük bir nehir yarattım. Yavaşça küvetin içinden çıkıp suyun kıvrılarak yüzdüğü zemine bastım ve bedenimdeki çıplaklığı örtmeden yavaşça Korhan'a yaklaştım. Tam önünde durduğumda kafamı kaldırarak aramızdaki boy farkını yok etmeye çalıştım; gözlerini indirmiş bana bakarken ne söylemesi gerektiğini bilmiyor gibi bir hali vardı. Onu anlıyordum çünkü ben de artık ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Vücudumdan gözyaşı damlaları gibi sicimle inen su damlalarıyla önünde dikilmiş ondan gerçekleri bekler gibi gözlerinin içine baktığım saniyelerde, göğsünün altında alev almış kalbinin asıl hislerini merak ediyordum.

Zihnimde fırtınalar kopuyordu.

Yüreğimde depremler oluyordu.

Ruhumda yangınlar alev alev yanıyordu.

"Anlatsana," diye fısıldadım, ruhumdaki çekimi hissettim; ruhumdaki çekim onun ruhunun boynuna dolandı ve alevler suyun sahibi olduğu banyoyu sarmaya başladı. "Bana gerçekleri anlatmanı istiyorum."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Bakışları tek bir an olsun suyun gözyaşları gibi aktığı çıplak vücuduma temas etmedi. Yine de aramızda canımızı acıtan bir çekim olduğunu biliyordum; bilmiyor, bu çekimi hissediyordum.

"Neden en başında sormadın?" Bu soruyu tekrarlaması kalbimi sıkıştırdı.

"Neden en başında anlatmadın?"

"Anlatmadım," dedi, başını yavaşça sallamıştı bunu söylerken. "Çünkü sen bana nedenini sormadın."

"Şimdi soruyorum."

Bir saniyeliğine olsun duraksadığını gördüysem de yüzü tekrar eski soğukkanlı görüntüsüne büründü ve sustu.

Elini yavaşça çıplak ve ıslak belime koyduğunda geri çekilmeden onun gözlerinin içine baktım. Burada, bu evde, eğer tüm bunlar yaşanmasaydı bu çatının altında bir arada olacaktık. Şimdi de bir aradaydık ama paramparçaydık.

"Canımın," deyince bakışlarım dudaklarına dokundu, son hızla gözlerine baktığımdaysa konuşmaya kaldığı yerden devam etti, "eğer canımın ne kadar çok yandığını bilseydin, bana nedenleri sormazdın. Sadece yanımda kalırdın. Çünkü seni tanıyorum, bazen sana bakınca bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissetsem bile biliyorum. Kim olduğunu biliyorum."

Evet, Altan Tanyel'in kızı olduğumu biliyorsun.

"Kimim ben?"

"Kimliksizimsin," dedi birdenbire, yutkundum. "Kim olduğu önemli olmayanımsın. Sen sensin, benimleyken ya da bensizken, içinde benden bir parça bile duruyorsa, benimsin."

Kelimeleri çok ağırdı.

Ben onun kimliksiziydim.

Gerçekten öyle miydim? Öyle olmayı çok istiyordum. Gözlerime bakarken o adamı değil, beni görmesini istiyordum. Geçmişini görmesini değil, benimle olacak bir geleceği görmesini istiyordum. Bu istediklerim çok mu fazlaydı? Gururum artık son gördüğüm yerde değildi.

"Şimdi söyle bana," deyince irkildim ama geri çekilmeme izin vermedi ve avucunu sertçe belime bastırarak beni kendine tamamen yasladı. "Ne biliyorsun?"

"Sen konuşmadığın müddetçe benim neyi bildiğimi asla öğrenemeyeceksin," diye fısıldadım, sesimde her ne kadar meydan okuma olsa da birden kendimi çok zayıf hissetmiştim.

Sanki dokunuşu bile beni öldürmeye yetecekti. Belki de ben çoktan onun kollarında ölmüştüm de kulaklarım duymaya, zihnim

Scanned with CamScanner

düşünmeye, burnum kokusunu çekmeye, kalbim onun acısıyla atmaya devam ediyordu. İnsan kalbi atarken de ölemez miydi? Ben ölmüştüm.

"Aslında ben hiç susmadım, Nurşan. Sen bana kulaklarını kapattın."

Birden bu cümlesi bana öyle çok ağır geldi ki, bir elim pürüzlü yüzüne kayarken ne olacağını hiç düşünmedim. Parmaklarım yavaşça izlerinin üzerinden kaydı, avucumu izlerine yasladım ve parmak uçlarımda yükselerek yakılıp yıkılmış zindanımı izledim. O zindanda kendi isteğimle ayaklarıma, ellerime doladığım zincirler vardı; şimdi ellerim ve ayaklarım serbestti ama gözlerim bir zamanlar bağlı olduğum zincirlerde takılıp kalmıştı.

"Sana kulaklarımı tıkadığını söylüyorsun ama sadece kollarında uykuya daldığımda konuşuyorsun." Uzun uzun gözlerine, kıvrımlı kirpiklerine baktım; bedenim artık üşüse de ruhum alev alev yanmaya devam ediyordu. "İzin vermiyorsun ki ben seni affedeyim." Tam gözlerinin içine baktım. "İzin vermiyorsun ki gözüm, sana kendimi affettireyim."

Gözlerinden geçmiş yüklü lavlar akarak tüm yüzünü kapladığında, şaşkınlık nefesine karıştı ve o nefes yüzüme dokunduğu an ikimiz de aynı anda yutkunduk.

Günebakan tarlası alevler içinde yanıyordu.

Yavaşça yanağını okşadım.

"Biz birbirimizi susarak affedemeyiz," dediğimde yutkundu, bu kez ben yutkunmadım ve ona daha dikkatli baktım. "Affetmeyelim mi istiyorsun?"

"Sen beni affetmek mi istiyorsun?" diye sordu bir çocuğun yüreğiyle.

"Sen affedeyim istemiyor musun?"

Gözlerini yumunca uzun kirpiklerinin izli yüzüne serilişini izledim. Yutkunmasıyla birlikte çıkıntılı âdem elması boğazı boyunca bir acı patikası yaratarak kaydı; kirpik diplerinde alev gibi titreyen

duyguları izlerken boğazım kan doluydu da kendime ait kanda boğuluyordum sanki.

"Çok istedim, Nurşan," deyince geçmiş zamana dayanan cümlesi kalbimi sızlattı. "Sen beni affet, kalbine geri al, beni hiç bırakma istedim. Çok istedim." Gözlerini açmadan konuşuyordu, çünkü gözlerini açarsa tüm bunları söyleyemezdi. "Ama ne hakkım var ulan? Senin gözlerinden esirgediğim yaşları benim akıtmaya ne hakkım var? Seni daha fazla mahvetmek istemiyorum. Daha fazla mahvolmam sanıyorsun sen, bilmiyorsun gözüm," dedi ve kalbim titredi. Gözlerini birden açıp bana acılarla baktı. "Daha çok mahvolacaksın."

Ben zaten mahvoldum, Mantus.

Avucumu yanağına ısrarla bastırmam onu yutkundurdu. Keşke ben de onun gibi yutkunabilseydim.

Yanağını avucumun içine, dokunuşuma muhtaçmış gibi sertçe sürttüğünde gözleri kapanmış, kirpikleri gözlerinin altındaki mezar çukurlarına gömülmüştü. Bu hayattaki en büyük muhtaçlığı benimşim gibi hissettiriyordu. Sanki ondan geçmişini parçalayarak söküp alan benim öz babam değilmiş de onun geçmişi bile benim eksikliğimden var olan bir sancıymış, ben onun yanındayken o sancı diniyormuş gibi davranıyordu.

"Anlatmayacaksın," diye fısıldadım.

"Bana neyi bildiğini söyle," dedi gözleri kapalıyken.

Parmaklarımın ucunda tamamen yükseldim. Avucumun içine bastırdığı yüzüne yaklaşan yüzüm, ateşe yaklaştırmışım gibi yanmaya başlamıştı. Gözlerini sıkı sıkı yumdu, kirpiklerinin gözlerinin çukurundaki cansız bekleyişini izlerken boğazımdan bıçak gibi kayan bir yutkunuşla yüzümü buruşturdum.

"Sen benim kalbimi mahvediyorsun," diye fısıldayarak burnumu burnunun ucuna sürttüm. "Kalbim sana nasıl karşı koyacak, hiç bilmiyorum."

"Bana çok karşı koyuyorsun," diye mırıldandı, bu sanki onun cehennemiydi.

Scanned with CamScanner

"Denedim." Alnımı alnına bastırmak istediğimi fark ettiği an yavaşça eğildi ve alnım alnına sürtününce ben de gözlerimi kapadım. Gururumu yenemem sandım. Gururumu yere serdim. Gururumu yenen ben oldum."

"Seni yenmek istedim," dedi ilk defa açıkça. "Sana yenilen ben oldum."

"O kızı sevemem, bu benim kendime ihanetim olur."

Uzun süre karanlığı izleyen lezâ yeşili gözleri nihayet lambaderin altındaki tekli koltukta oturan arkadaşına indiğinde, arkadaşı gitarının akordunu yapıyordu. Gözlerini kaldırıp tek kaşını kaldırarak karşısındaki adamın kurduğu cümleyi anlamlandırmaya çalışıyor gibi uzun uzun ona baktı.

"Sana kötü bir haberim var," dedi arkadaşı gitarı kenara bırakıp, derin bir nefes alarak. "Onu seviyorsun."

"Vedat, ne söylediğimi duydun mu?"

"Duydum," dedi genç adam sigara paketinden bir dalı çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirirken. Ardından dudaklarının arasındaki sigaradan dolayı boğuk bir sesle konuştu: "Ve sen de cevabımı duydun. Onu seviyorsun."

"Seviyor olamam," dedi kaşlarını sertçe çatarak, "sana onun kimin kızı olduğunu söyledim."

"Ee?"

"Sevemem."

"Ama seviyorsun amına koyayım, ne kafa ütüledin?"

Yeşil gözlerini yumup burnundan içeri sert bir nefes çekti; kafasının içinden silemediği gözleri, o gözlerdeki bakışları, dudaklarının sıcaklığını, gülümseyişini hatırladı. Kaşlarını daha sert çatarken gözleri yavaşça açıldı ve karşısındaki duvarda asılı duran Pink Floyd posterine baktı.

"İsminin Nurşan olduğunu öğrendiğim saniyeden beri sadece o adamın kızı olmaktan çıktı," dedi, gözlerini tekrar yumup başını arkasında-

ki duvara sertçe vurup inledi. "Ulan ben şimdi nasıl çıkacağım bu işin içinden?"

"Kızı kendine âşık etmeden bırak gitsin."

"Ya ben ne olacağım?.." Bu sorusu, Vedat'ın kafasını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. Gözlerini açmadan fısıldadı: "Daha önce hiç böyle derin uykulara dalmadım ki."

Onu yenen ben olmuştum.

Gözlerinin içine bakarken, cehennem artık cennetten daha güvenli geliyordu çünkü artık onun gözlerinde cehennemi görüyordum. Onun olduğu her yer, asıl yarayı bana veren o olmuş olsa bile daha güvenli geliyordu. Korhan'ı güvenli buluyordum. Bana ne yapmış olursa olsun, onun kalbindeki ve ruhundaki yansımam iki farklı kişiye bile ait olsa, kalbiyle beni severken ruhuyla benden nefret ediyor bile olsa, o benim için güvenliydi.

Alnımı alnına bastırmaya devam ederken yavaş bir soluğun arkasından konuştum.

"Yeterince açık değilsin."

"Bana ne bildiğini söyle, İs," dedi, sesi azapla doluydu. Hissettim ve bu beni birden çok daha ağrı yüklü birine dönüştürdü. Ruhunu alev alev yakan bir şeyler olduğunu her zaman hissediyordum ama şimdi ruhunu ateşe veren her şeyi bilmek çok daha farklıydı. Sanki onun ruhunun yandığı ateş artık benim kalbimi de içinde küle döndürüyordu.

"Bildiklerimi boş ver, bana bilmediklerimden bahset," diye mırıldandım, sesimi dinlediği süre boyunca hareketsizdi ama kelimelerin önü kesildiğinde göğsüne doldurduğu o derin nefesin sesi içimi acıttı.

Derin bir nefesi yüzüme bırakıp büyük avucunu belime kaydırdı. Zaman, parmaklarının ucundan tenime bulaşırken beni öldürecek olan gün kapımda duruyormuş gibi hissettim ama çıtım çıkmadı. Parmakları yavaşça zamanı tenime işliyormuş gibi usul usul hareket ederek sırtıma tırmandı, şeytanın kopardığı iki kanadın arasında durdu ve kopan kanatların köklerinde oyalandı. Ka-

Scanned with CamScanner

natları koparanın kendisi olduğunu biliyordum ve kökü sızlayan kanatlarım da onları koparan şeytanın dokunuşlarını hissedip daha da acıyordu.

"Bana bunu yapma," diye fısıldadı Mantus, şimdi banyonun içinde değil, bir ormandaki nehrin önündeydik sanki. O simsiyah kıyafetlerinin içinde ölümü resmeden bir şövalyeydi, Mantus'tu. Bense sarı gelinliğinin içinden çıkmış, çıplak ve yaralı Mania'ydım; kollarındaydım. "Bana bunu yapma artık, ne olursun."

"Sana bir şey yapmadım," diye fısıldadığımda gözlerini sıkıca yumdu, neredeyse ağlayacaktım ama kendimi tuttum. Ona bir şeyler yapan ben olmasam da yapan kişiyle kesip atamayacağım bir bağa sahiptim. Birdenbire bu beni perişan etti.

"Benim güzel Mania'm," dediğinde bir şaşkınlık dalgası bedenime çarptı ve eğer o beni tutmuyor olsaydı, yere yıkılırdım. "Beni mahvettin ve bunu yaparken parmak uçların bana değmedi bile."

"Seni affetmek istiyorum, bu aptallık mı?"

"Evet," dedi ama bunu söylerken canı benden çok yanıyordu, biliyordum. Alnını alnıma bastırdı. "Bu tam bir aptallık, Mania."

"Ama seni affetmemi istemiyor muydun?"

"İstiyordum, kahretsin, istiyorum," diye inledi gözleri kapalıyken. "O evi yakmamayı dilediğim gibi beni affetmeni diliyorum." Bir an durdu, kalp atışlarım çoğalarak anın içine yığıldığında gözlerini açtı ve bana baktı; gözlerimiz birbirine yaslandığında tüm gerçekler ortada duruyordu.

"Ne?" diye sordum hafif, içinde bulunduğumuz yangından kül gibi düşen bir sesle.

"Ben..." Birden beni bırakıp geri çekilince, çırılçıplak halde ona bakakaldım. Bir adım daha geri gitti ve elini ensesine atarken gözlerini benden uzağa, banyonun kapalı duran kapısına çevirdi. Nefes seslerimiz banyonun içindeydi; damlayan suyun sesi de öyle...

Ona doğru bir adım attım.

"Ne söyledin? Tekrarla."

"Bunu kes," dedi birden hafif bir sesle. Bana bakmıyor, belki de bakamıyordu.

Ona doğru bir adım daha attığımda birden bana doğru döndü. Gözlerinde ne öfke ne de başka bir şey vardı; bakışlarını koskocaman bir boşluk kaplamıştı. Kör bir ifadesizlik, gece kadar yoğun hissettiren bir temassızlık.

"Yaklaşmanı istemiyorum," dedi birden, duraksadım ama bir şeyler söylemedim. Yeşil gözleri aniden kor alevi gibi yanmaya başladı. "Bana yaklaşmanı istemiyorum, beni anladın mı?"

"Neden?" diye sordum ve bu soru bir yankı olup banyonun duvarlarına çarparak kalbime geri döndü.

"Bana yaklaşma."

"Neden?"

"Çünkü sen sana rağmen seni hiç sevmedin. Beni anlayamazsın."

Ona duyduğum aşk, kalbimden taşarak tüm bedenime yayıldığında bunun kalbimdeki etkisini az da olsa azaltacağını sanmıştım ama öyle olmamıştı; aksine, artık hıncahınç onunla doluydum.

Bana rağmen beni seviyordu ve o ilk kez bana bunu itiraf ederken bana dokunmak değil, beni uzaklaştırmak istiyordu.

Buna rağmen kalbim hiç atmamıştı da sanki ilk kez şimdi atmaya başlamıştı. Daha önce böyle bir atışı göğsümün derinliklerinde hiç hissetmemiştim. Göğüs kafesimin parmaklıkları olan tüm o kemikler yıkılarak kalbimi altına almış gibi bir duyguyla ona baktım ama bu acı değildi, sadece birden bu duygunun altında ezilmiştim.

"Sana ihanet ettim sanıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda, sesinde gölgesini karanlığa armağan eden bir öfke hisseder gibi oldum ama çok geçmeden gözlerine baktığımda öfkeyi değil, tedirginliği görmüştüm. "Asıl ihaneti kendime ettim ben kendime." İşaret parmağını izlerle dolu göğsüne bastırıp kendini işaret edince, bakışlarını lezâ yeşili gözlerinden koparak soluk boşluğundan başlayıp kasıklarına kadar inen bozuk dikiş izine indirdim. Sonra gözlerim içine parmağını alarak işaret ettiği noktaya odaklandı. "Ben sende

Scanned with CamScanner

bir şeye ilk kez gidebiliyor olmanın şaşkınlığını yaşarken, ben yine ilk kez sende kendime ettiğim ihanetle karşılaştım. Sen seni sevmek kolay mı sanıyorsun? Sen beni severken kim olduğumu bilmeden sevdin, bu kolaydı. Ben seni kim olduğunu bilerek seviyorum, bu çok zor."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açamadım bile.

Bana doğru keskin bir adım atınca, ayağının altındaki sular dalgalandı.

"Ben bütün gücümü sen tarafımın zayıflığına kurban ettim. Sen artık o kadar güçlüsün ki, bana istediğin her şeyi yapabilir, yaptırabilirsin, Nurşan İs Tanyel," dedi adıma vurgu yaparak. "Sen istersen şimdi bana kendimi öldürtürsün, bir yabancıyı öldürtürsün, sen şimdi istersen bu şehri bana içinde her şeyim varken yaktırabilirsin."

Birden önüme geldi ve başını eğip alnını omzuma bastırıp yavaşça fısıldadı.

"Çok zor, Nurşan İs Tanyel. Seni sevmek yemin ediyorum çok zor."

Elim yavaşça saçlarına kaydı, koyu renk saçlarına dokunduğumda yutkundu ve nefesini omzuma vererek konuştu.

"Keşke seni bu kadar deli sevmesem."

Kalbim, bir kitabın kırıştırılmış sayfası gibiydi.

İçimde eriyen acıyla dudaklarım titredi, gözlerimi boşlukta beni bekleyen karanlığa çevirdim. Korhan bir süre hiç konuşmadı, alnı omzumda, nefesi gerdanıma dek sürüklenirken öylece durdu ve bekledi. Birbirimizi mahvettiğimiz gecelerden birinin içindeydik ve artık biliyordum; beni nasıl deli sevdiğini biliyordum. Parmaklarım saçlarının okyanusuna bir hazine gibi çökerek ona dokunmaya devam etti. Nefes aldı, nefes verdi, yaşamı içime sindi ama kalbim bir daha itirafını ilk duyduğumda attığı gibi atmadı.

Bir yazar masasının önünde durup ekrana bakarken dirseklerini cevizden masasına yasladı, gözlerinden yaşlar boşalırken ekranın görüntüsü buğulandı ve kelimeler, tıpkı mürekkepleri akmış gibi

beyaz sayfada yayıldı; yazar ağlıyordu, kelimeler bu defa sessizdi ve onu izliyordu.

Parmaklarım usulca saçlarının arasından süzüldü, tıpkı gözlerinden süzülen iki damla yaş gibi. Yutkundum, boğazımdan aşağı boynuna idam ipi dolanmış kelimeler aktı ve bir uçurumdan düşüyorlarmış gibi düşerek kalbime çakıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Sana âşığım," diye fısıldadı. "Pişman değilim."

Scanned with CamScanner

13. Perde

Çöl Güneşi

Bir fanusun içindeydim. İçinde olduğum fanus ise masanın üzerinde duruyordu. O, hemen önünde durmuş, masayı sallıyordu. Fanus birden devrilip parçalanıyor, ben aslında özgür kalıyordum ama o, kırıklar bana batacak diye ellerini kırıklara sokuyordu.

Bir kadın bana bunlardan bahsetmişti.

Onu ilk kez gördüğüm günü hatırlıyordum. O geceyi... Ateşin aramızda büyüyüşünü, lezâ yeşili gözlerini, bakışlarını, bir yalanın temelini attığı o çocuk parkını...

Kelimeleri hatırlıyordum. Onu zihnimde yavaşça canlandırıp, kimliği yokken bile anlamlarla var edişimi... Diken yeşili gözlerindeki yansımamı hatırlıyordum. Onun gözlerinin içindeki aynada kendimle karşılaştığım ilk anı da hatırlıyordum. Beni ilk öptüğü anı, bana dokunduğu ilk anı, beni ağlattığı ilk anı ve her şeyden, herkesten kaçıp onun kollarına sığınarak ağladığım ilk anı da hatır-

Scanned with CamScanner

Hun sustu, ben de sustum. O karanlık sokakta konuşulacak hiçbir şey kalmamış gibi görünse de aslında konuşulması gereken çok şey vardı. Bir taksi çağırıp Hun'dan ayrılarak sokağın başına yürümeye başladığımda, gecenin içinde ilerleyen bedenim zayıf bir yıldız gibiydi. Sanki bu sokak karanlık gökyüzüydü ve ben sönmek üzere olan bir yıldızdım. Telefonumu çıkarıp Akşın'ı arayarak kulağıma yasladığımda sokağın bağrında bir otomobilin farları yandı, otomobil yanımdan geçip gitti ve anlık parlattığı bedenim tekrar karanlığın kollarına düştü.

Üçüncü çalışta telefon açıldı.

"İs?" dedi uykulu bir ses, evet, sanırım gecenin köründe onu arayan tek kişi bendim ve artık ekrana bile bakmadan onu arayanın kim olduğunu anlayabiliyordu.

"Korhan nerede?"

Bir an durup, "Ha?" diye sordu. Kelimeler diline akmaya başladı. "Gelmedi bu akşam, ne oldu ki?"

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Sizin geçenlerde tuttuğunuz ev var ya, birlikte yaşayacaktınız. Muhtemelen oradadır."

Boğazım düğüm düğüm olsa da, "Anladım," diye fısıldadım. Taksi sokağın başında durmuş beni bekliyordu. Taksici orta yaşlarda bir adamdı ve sokağı kasıp kavuran soğuğa rağmen camını indirmiş beni bekliyordu. Muhtemelen ona yaklaşmakta olan enkazın müşterisi olduğunun farkındaydı.

"Tamam," dedim sadece. "İyi geceler."

"Dursana bir," diyerek beni hattın ucunda tutmaya devam etti.

"Ne oldu?"

"Hayla kızgın mısındır bana?"

Birden değiştirdiği konuşma şekli, eğer kafam allak bullak olmasaydı ve kalbimle çatışma halinde olmasaydım beni her zaman olduğu gibi güldürürdü bile ama bakışlarım solgun bir çiçek gibiydi. Taksinin arka kapısını açıp taksiye bindim ve, "Hayır," dedikten

sonra orta yaşlı adama gelecek bizim için çok da kötü olmayacak diye düşünürken tuttuğumuz evin adresini verdikten sonra başlarını yan tarafımdaki camdan dışarı salındırdım. "Sana kızgın değilim."

"O zaman doğom günü partime gelecek misin?" diye sordu, derin bir nefes aldım.

"Gelir miyim gelemez miyim bilmiyorum."

"Koran'ı çağarmam istersen," dedi beni neşelendirmek ister gibi.

"Yalan atma," diye takıldım.

"Atmıyom."

"Yalancı," dedim.

"Yalan atmıyom. Çağarmam."

"Ciddi misin?"

"Evet," dedi gülerek. "Nasılsa o girmenin bir yolunu bulur."

"Her neyse, kapatmam gerek."

"Bak doğom günü partime gel tamam mı Anka azırlıklar yapar şimiden. Üzmeyin benim bebemi. Çok eveslendi beni doğom günü çocuğu gibi süslecekmiş."

"Tamam, Akşın," dedim ama ses tonumdan yola çıkarak iyi olmadığımı anladığını, beni gevşetmeye çalıştığını fark etmiştim.

"Kız sana bir şey decem, kapatma telefonu. Ediz Hun boşuna mı buldu telefonu?"

"Öncelikle Ediz Hun değil, Edison ve telefonu bulan da Edison değil, Graham Bell."

"Napayım şimi İs eyer öyleyse?"

"Serseri, hadi yat uyu."

"Bak bi bana. Bir şey soracam sana. Orada mısın alüyü?"

Gözlerimi devirirken sokak lambalarının yüzüme dokunup geri çekilen ışıklarını izledim.

"Söyle."

Scanned with CamScanner

"Hun," diye fısıldadığım anda gözlerini yüzüme çiviledi. "Lütfen, yapma."

"Neyi?"

"Neyden bahsettiğini ikimiz de biliyoruz, ben aptal değilim," dedim başımı iki yana sallarken, sesim sanki onun duygusunu reddediyormuş gibi çatlamıştı; beni sevemezdi, bu olmazdı. Sevmiyorum dese bile gözlerinde bana hissettiği şeylerin basit şeyler olmadığını görebiliyordum.

"Şimdilik görmezden gel öyleyse. Seni üzmek istemiyorum."

"Ben yeterince üzgünüm."

Gözlerimin içine baktı. "Onu sevdiğini anladım, bunu anladım," dedi üzerine basa basa. "Ve senden bir şeyler şu an için beklemiyorum. Bunu söyledim."

"Ne halt ettiğini sanıyorsun? Beni sevemezsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen muhteşemsin, bunu hak etmiyorsun."

"Sana seni sevdiğimi söylemesi gereken bendim, aptal. Kalkıp seni sevdiğimi bana söylememen gerekirdi," dedi sertçe ama gözleri, sesinin aksine sakin bakıyordu. Parmakları arasında duran sigaranın külü ikiye bölündü ve ağırlığı kaldıramayarak yere döküldü. Bakışlarımız birbirini bulduğu anda ikimiz de derin bir nefes aldık.

"Beni sevemezsin, değil mi? Bunun bir yolu yok," diye fısıldadı, son nefesini veriyormuş gibi sesinde canlanan kelimeleri kalbime binmiş karabasanın verdiği ağırlıkla dinledim. Elbette onu sevemezdim. Önümüzdeki yüzyıl boyunca sadece onu değil, bir başkasını da sevemeyecektim. Ben zaten birini seviyordum bu açık ve netti, neden bana böyle bir soruyla geliyordu? Bakışlarımı izledi, cevaplar gözlerimdeydi; Hun onları kabul etti ama bir yanı hâlâ umut besliyor gibiydi. "Anladım," dedi sadece.

"Üzgünüm, bu böyle olmamalıydı." Yutkunmamla eş zamanlı olarak şarabın tadı damağıma yayıldı. Doğru kelimeleri arasam da bulamadım; Hun'un doğru sandığım bu kelimeleri duymak istediğinden de emin değildim.

"Üzgünsün ama üzgün olman konulardan biri bu değil. Beni boş ver," dedi umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkerken. Sigarasından bir duman almasıyla ciğerlerine çektiği nefes sigaranın ucundaki alevi harladı; küçük turuncu alevin bir ateşböceği gibi parlayışını izlerken sessiz bir iç çektim. "Gerçekten," dediği anda dudaklarının arasından salınan beyaz dumanı izledim. Duman saçlarını içine aldı ve yüzünü örttü, ardından bir fahişenin güzelliğiyle salınarak gökyüzünde kayboldu. "Zaten ben de nasıl olduğunu anlamadım."

"Böyle olmamalıydı."

"Evet," dediğinde gözleri bana bakmıyordu. "Niyetim nişanlını sepetlemekti, başkasını seven bir baş belasını sevmeyi planlamıştım. Üzgünüm, çok saçma. Tam bir göt gibi davranıyorum." Ellerini saçlarına götürüp parmaklarını açık renk saçlarının arasına gömerken sıkıntılı nefesi sigara dumanına tutunarak dudaklarından fırar etti. "Umarım işleri benim gibi batırmazsın."

Başımı yavaşça sallarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama yine de, "Umarım," diye fısıldadım.

"Onu nerede bulacağını biliyor musun?"

"Akşın'a sorarım."

"O esmer kaçığa sormaktansa neden onu arayıp nerede olduğunu öğrenmiyorsun?" Başını iki yana sallarken öfkeli görünüyordu. "Senin kadar akıllı bir aptalı daha önce hiç görmemiştim."

"Ona biraz baskı uygulayacağım," diye mırıldandım camdan daha kırık bir sesle. Yere serilmiş bir cesedin damarında kalan son damla kan gibiydim. "İtiraf ettirmeye çalışacağım. Sessizliğim onu her zaman çileden çıkarır. Önce biraz kışkırtıp, sonra asıl silahım olan sessizliği kullanacağım. Belki bana her şeyi itiraf eder."

"Her şeyi zaten biliyorsun."

"Aynı şey değil," diye fısıldadım. "Onun gözlerinde göreceğim her şey geleceği şekillendirecek."

Scanned with CamScanner

"Hım?"

"Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Bu cümlem, annemin sessizliğinin içinde kapana kısıldı. Telefondaki hat düştüğünde ve asıl sessizlik etrafa yayıldığında, şarap şişesini ileriye iterek kollarımı tezgâhın üzerine koydum ve başımı kollarımın üzerine yerleştirerek gözlerimi yumdum. Onu görmek istiyordum. Artık bir şeyler olması gerektiğinin farkındaydım.

Onu görmeliydim.

Bana her şeyi itiraf etmeliydi, onun gözlerinde kim olduğumu yalnızca o zaman görebilirdim.

Babamın ona açtığı yaralardan beni sorumlu görüyor muydu görmüyor muydu, benden nefret ediyor muydu etmiyor muydu yalnızca o her şeyi kendi ağzıyla, sesiyle, kelimeleriyle itiraf ettiğinde anlayabilecektim. Gerçekleri onun lezâ çukuru gözlerinde görmem gerekiyordu. Şişeyi orada bırakıp yavaşça doğrularak tezgâhın arkasındaki çantamı ve deri ceketimi alarak Garaj'ın çıkışına ilerledim.

Hun kapının önünde durmuş sakin gözlerle şehre küçük bulut parçaları gibi düşen kar tanelerini izliyordu. Parmakları arasında içilmekten mahrum kalmış bir sigaranın gri külü oldukça uzun görünüyordu. Sakin gözlerim onu içinden geçirdikten sonra ceketimi giyip çantamı omzuma atarak ona doğru yürüdüm.

"Benim gitmem gerek," diye mırıldandım. Hava, deri ceketimin yakalarını havaya dikmeme neden olacak kadar yakıcı bir soğukla mücadele ediyordu. Hun'un şehrin karanlığını giyinen gözleri bana dokundu, bir müddet beni izledikten sonra başını aşağı yukarı salladı.

"Peki," dedi, sadece bunu söyleyeceğini sanıyordum ki, "seni bırakabilirim," diye ekledi.

"Hayır, bir taksiye bineceğim."

"Onun yanına mı gidiyorsun?" Hun'un sorusuyla birlikte zaman akmayı kesti. Bakışlarım onun gözlerinde bağlı kaldı ama his-

ler göğsümün derinliklerine toplanmadı; onun karşısındayken dünyada hisleri olmayan tek insanmışım gibi ruhsuz görünüyordum.

"Evet," dedim. "Bana itiraf ettirmesini sağlayacağım. Ya da..."

"Ya da ne?"

"Öyle işte," diyebildim.

"Ya da ondan tam olarak kopacak mısın?"

"Evet," dedim, bu itiraf kendi canımı kendime acıttırmıştı.

"Sana itiraf ettiğinde her şey yoluna girecek yani?"

"Hayır," dedim dürüstlükle. Bunun böyle olmayacağını zaten biliyordum. Belki bir şansımız olabilirdi, belki bu şans milyonda bir olabilecek türden imkânsız bir şanstı ama umut etmekten başka elimden ne gelebilirdi ki? Belki her şeyi itiraf ettiğinde gözlerinde birdenbire nefret değil de, devam eden bir pişmanlık görürdüm. Şu an her ne kadar pişman gibi görünse de her şey ortaya saçıldığında bana duyduğu nefret yeniden bir volkan gibi içinden dışına taşabilirdi. Onun benden nefret etme ihtimalini bile düşünmek canımı sızlatıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Hun, "her şey bittiğinde."

"Şimdi konuş," diye mırıldandım. Annemle nasıl gittiğini sormaması dikkatimden kaçmamıştı.

"Şu an aklını karıştıracak tek bir hareket bile yapmayacağım," dediğinde, bu cümlenin ne anlama geldiğini biliyor olmak beni bozguna uğrattı. Bakışlarım onun yüzünden taşınmadı ama eğer gücüm olsaydı, kuyruğunu indirebilen biri olsaydım bunu yapardım ve ona bakmazdım. Gözlerinde göreceklerimden korksam da ona baktım ve o gözlerinde saklananları benden daha fazla gizlemedi. "Çok ağır şeyler yaşadın, senin kafanı karıştıran bir de ben olmayacağım." Oluyordu, her şeyin farkındaydım ve muhtemelen o da benim her şeyin farkında olduğumun farkındaydı. "Ama her şey dindiğinde, dinmeyecek biliyorum ama en azından yatıştığında, seninle gerçekten konuşacağım."

Scanned with CamScanner

"Beni kandırdığını öğrendiğimi biliyor muydun?" diye sordum düşünceli bir sesle.

"Nurşan, seninle ilgili her şeyi bilmek için elimden geleni hep yaptım."

"Tüm bunların altından nasıl kalktın?"

Sorum onu bir an duraksatsa da, "Kalkamadım," dediğinde, neden duraksadığını artık daha iyi biliyordum. "O bana bozulan bir psikoloji, uykusuz geceler, gözümün önünden asla silinmeyecek görüntüler bıraktı." O diye bahsettiği kişinin babam olduğunu biliyordum ama kelimeler anlamlarından koparak ayaklarımın önüne düştüğü için konuşmak yerine annemi dinledim.

"Şimdi sana düşen yaşadığın her şeyi hazmetmek ya da tamamen vazgeçmek. Ne olursa olsun, kandırıldın. Ne olursa olsun, o bunları yaşadı. Ne olursa olsun, birbirinizi sevdiniz." Birkaç saniye sustu. "Ne olursa olsun, birbirinizden nefret ettiniz. Hiçbirini unutma ve en doğru kararı ver. Acele etme. Her zaman fevriydin çünkü benim kızımdın ama biliyorum ki kalbindeki aydınlık seni hep ben olmaktan korudu. Benden daha iyi iş çıkaracağını biliyorum, kızım."

"Ben onu içimde affettim mi bilmiyorum ama onun yaşadıkları yüzünden kendimi affedemiyorum," diye fısıldadım. "Beni kandırdı, ona tüm bunları yapan ben değildim ve o beni yaraladı. Öte yandan onun yaşadıklarını düşünüyorum, yerinde olsam yapabileceklerimi düşünüyorum, onu düşünüyorum... Anne, bilmiyorum. O kadar bulandı ki göğsüm, kalbimi kussam geçmezmiş gibi. Sen babamı nasıl unuttun?" Gözlerimi yumdum. "Ya da *onu* nasıl her şeye rağmen, ondan gittiğinde ve senden gittiğinde bile sevdin?"

Annemi göremesem de güzel yüzünün aldığı gülümsemeyi hayal edebildim. Buruk bir şekilde gülümserken gözleri nereye bakıyor, nasıl bakıyordu merak etmiştim.

"Babanı hiçbir zaman affetmedim," dedi, sonra ekledi, "*onu* dünyanın en kötü insanıyken bile hep sevdim. *Onu* terk ettim çünkü o kötü biriydi. *Onu* sevdim çünkü tanıdığımda öyle biri değildi."

"*Onun* öldüğünü bana doğrudan söylemek yerine, neden adresi bıraktın?"

"Çünkü sana onun öldüğünü söyleyemeyecek kadar korkaken, her şeyi bilmen gerektiğini düşünecek kadar seni seviyordum. Eskişehir'e gelmeni istedim, babanı yattığı yerde gördüğünde o şehrin seni başka cevaplara da götüreceğini biliyordum. Babanın kim olduğunu benden değil, o şehirden öğren istedim."

Kelimeleri kalbimde ona ait yarayı iyileştirmeye yetecek kadar güçlü bir merhem miydi bilmiyordum ama kalbimde ona ait olan yaradaki ağrıyı bir nebze olsun dindirmişti. Şarap şişesine uzanıp, göğsümden geçen güçsüz bir nefesle gözlerimi karanlığa yumdum.

"Ne gerekiyorsa onu yapacağım," diye fısıldadım.

"Gerektiğini düşündüğün şeyler canını yakarsa, hattın diğer ucundayım. Sana bir otobüs bileti uzaklıktayım."

"Bunu biliyorum," dediğimde şaşırdığını hissettim. "İlk kez bunu biliyorum."

"Yanında olamadığım her gün için özür dilerim."

"Hiç düşünmeden sadece seni suçlayarak yaşadığım için, merak etmeden, belki öğrenmekten korkarak bir suçlu arayıp kafamda o suçluyu sen olarak kesinleştirdiğim için özür dilerim."

"Hiçbir zaman haksız değildin," dedi kısık sesle.

"Hiçbir zaman neler olduğunu merak etmedim, bu beni senden farksız yapmaz. Senin sebeplerin vardı, korkuların. Ben çok toy, senden mahrumdum."

"Bu telefonu kapattığımda da ben senin yere düşen gölgen olacağım," dedi annem yavaşça. "Senden ellerimi hiç çekmedim."

"Artık gölgem olmana gerek yok," derken gözlerimin içi acıyordu. "Yanımda senin için bir boşluk var."

"Buna ne cevap verilir bilmiyorum," dedi annem ama sesindeki umut, aslında vereceği cevabın ne olduğunu duymasam da belli ediyordu.

"Anne."

Scanned with CamScanner

Annem sakince, "Tüm bunları neden söylüyorsun?" diye sordu ama sakinliği bile düşüncelerle savaştığını doğruluyordu.

"Kimle beraber olduğumu biliyordun, değil mi?"

Birden sorduğum bu soru aslında kafamda tasarlanmış bir soru değildi, sadece annemin bunu bildiğini hissediyordum.

"Evet," dediğinde gözlerimi yumdum. "Onunla birlikte olduğunu fark etmem uzun sürdü ve fark ettiğimde çok korktum. Sana zarar vermesinden..." Bir an donup kaldım. "Ama bunu yapmayacağını anladım. Seni sevdiğini gördüm."

"Ne?"

"Onunla iletişimdeydim, Nurşan. Senin benim Nurşan'ım olduğunu öğrendiğinde zaten sana yapmayı düşündüğü her şeyden vazgeçmişti. Seni sevdiğini gördüm, anladım, yoksa seni göz göre göre bir ateşin içinde yalnız bırakır mıydım?"

"Bırakmaz mıydın?" diye sordum kırgın bir sesle ama her şeyden önce iletişimde olmaları başımdan aşağı kaynar sular akmasına neden olmuştu.

"Bırakmazdım. Seni bırakıp gittim ama bıraktığım kişiler öz annem ve babamdı. Seni ortada bırakmadım. Bırakmazdım." Durdu. "Sana bunun açıklamasını yapmayacağım. Kendimi haklı çıkarmak için uğraşmayacağım, Nurşan. Ama kimse kalamazdı. Hiçbir kadın kalamazdı."

Gözlerimi yavaşça tezgâha indirdim, puslu görüyordum.

"Seni o psikolojiyle büyütseydim mahvedebilirdim. Seni en iyi şekilde büyütebileceğini bildiğim insana, anneme bıraktım."

Birden içimdeki o söndüğünü sandığım umut alevi, annemin kurduğu cümlelerle yeniden közlenecek ve belki güçsüzce de olsa yanmaya başlayacak sandım.

"Onunla ne zamandan beri iletişimdesin?"

"Öğrendiğim ilk an onu buldum," dediğinde duraksadım, benim için onu mu bulmuştu? "Onun karşısına geçip hesap da sordum."

Öğrendiklerim miydi başımı döndüren yoksa alkol kanımda çok mu hızlı hareket ediyordu, işte bunu bilmiyordum. Yutkunup başımı salladım ama annemin beni göremeyeceğini biliyordum.

"Onu kurtaran bendim ama sana zarar vereceğine inansaydım, onu öldüren de ben olurdum," dedi annem güçlü bir sesle.

"Beni kandırdı," diye fısıldadım.

"O sadece yaralı bir çocuktu," dedi annem. "Seni kalbine ait yapmasaydı bile eninde sonunda sana zarar vermekten zaten vazgeçecekti. Onun mayasında kötü biri olmak yok."

Şarap şişesini dudaklarıma götürmeden önce, "Ama benim damarımda babamın kanı var," dedim ve annemin yutkunuş sesini dinlerken şaraptan bir yudum alarak boşluğa baktım.

"Benim kızım olduğunu bilmiyordu. Seni sadece onun kızı sanıyordu," dedi annem, baban dememesi dikkatimi çekmişti ama üzerinde duramadım. "Senin diğer isminin Nurşan olduğunu öğrendiğinde şüpheye düşmüş. Bunca zaman beni aramış, bulamamış. Ama seni bulmak kolaydı. Sen onun kızıydın. Soyadın vardı, kimin kızı olduğun belliydi, seni buldu ama benim kanım olduğunu en başında bilmiyordu."

"Babam onun canını almadan onu öldürdü, sen onu kurtardın," dedim donuk bir sesle. "Ama neden yüzü kızaran benim, anne?"

"Yüzü kızarması gereken kişi sen değilsin."

"Benden nefret ediyor."

"Etmemesi mümkün mü? Ama seni seviyor da."

"Ama benden nefret de ediyor," diyebildim.

"Bunun için yapabileceğin pek bir şey yok. Hiç kimsenin yok. Yaşadıkları öylece değiştirilebilecek şeyler değil. Tıpkı seni sevmesine engel olamayacağın gibi, senden nefret etmesine de engel olamazsın. Bu onun elinde olan bir şey değil, biliyorsun." Derin bir nefes aldığını işittim. "Şu an sen de ondan hem nefret ediyor hem de onu seviyorsun. Belki şu an öyle olmaktan çıkmıştır ama her şeyi öğrendiğinde tam olarak böyle oldu, biliyorum."

Scanned with CamScanner

dum. Fakat bu anımsamaktan fazlasıydı bu defa. Geçmişin içinde ilerliyordum ve ilerlerken bir çocuğun hayaletinin içinde yolculuk ediyordum.

Annemin hıçkırık sesleri tüm koridora yayıldığında, durdum ve ellerimi karanlık koridorun içinde havaya kaldırarak avuç içlerimi yüzüme çevirdim. Avuçlarımın içinde koyu pembe rengindeki gece sefası çiçeklerinin kanı vardı. Yine çocuktum, sokakta saatlerce kalmıştım, gece sefalarının içindeki siyah tohumları toplamış, çiçekleri avuçlarıma sürte sürte renklerini avuç içlerime gömmüştüm; tüm bunlar olurken anlık da olsa mutluydum. Şimdi ellerime bakıp çiçeğin kanını gördüğümde mutlu değildim. Sadece üzgündüm.

Annemin kesik kesik duyulan hıçkırışları yeniden koridoru sardı ve bu kez geleceğimden üzerime kaya parçası gibi yuvarlanan bir çığlığa dönüşerek acı okyanusunu taşırdı. Sessizliği aradım ve ilk kez sessizliği özledim; oysa kelimeler yanmak için tek bir kibrit çöpüne muhtaçtı. Benim kalbimin içi alevlere ihtiyaç duymadan kendi acısıyla yanıyordu. Bir çocukken bile bu hep böyleydi. Bir çocukken bile canım hep böyle yanmıştı. Kalbimin nerede olduğunu bilmediğim zamanlarda bile, sağım ve solumu ayırt edemediğim o günlerde bile kalbimin ve sol tarafımın acıdığını biliyordum.

"Neden bana bu acıları vermek zorundaydın?.." diye sorduğunu duydum annemin, gözyaşlarının arasında parlayan elası güçlü ama bir o kadar da yeşil olan gözlerini hayal edebildim; gözlerinin içi bir binanın tüm camları kırılmış gibi kırıklarla ve cam parıltılarıyla dolu olmalıydı. *"Neden beni sana olan aşkım ve bana verdiğin vicdan azabıyla iki yana ayırdın?"*

Annemin kurduğu bu soru cümleleri, geniş zamana yaydığımda yaşadığım her acının cevabına dönüşüyordu ama henüz bir çocukken bunları duyduğumda, anlamından çok onun ağlıyor olması beni ilgilendirmişti. Annem ağladığında bir çocuk olmama rağmen oradan uzaklaşır ve onun ağlayan yüzünü hayal ederek sessizce ağlardım. Oysa annem birçok cevabı gözyaşları gözlerini esir aldığında zaten veriyordu; sadece ben çok küçüktüm.

Yeterince büyüdüğümdeyse annem yanımda değildi ve kalbim nefret duygusunun tadını öğrenmişti.

"Is," diye fısıldadı annem uzaklardan, gözlerimi yumup çocukluğumdan sıyrılmaya çalıştım; geçmiş beni bırakmak istemedi ve sıkı sıkı kavradı.

Geçmiş, tırnaklarını derime bastırdığında gözlerim acıyla kapandı. Onun siyah, korkutucu uzunluktaki tırnaklarını derimin içinde hissettim; kanım o tırnakların etrafını sardı ve içini doldurmaya başladı.

"Behr senin arkadaşındı," dedim, yeni öğrendiğim bu ayrıntı boğazıma yapışan bir çift elin sahibinin kalbine dolan öldürme arzusu gibiydi.

"Evet. Ne biliyorsun?" Annemin sorusu beni sarstı ama bir şeyler söylemedim, bir şeyleri en iyi bilen oydu ve anlatması gereken de oydu.

"Bilmem gerekenlerin birçoğunu," diye fısıldadığımda, annem bir süre sustu; muhtemelen yaşananları hatırlamıştı ya da bildiğim için kendini o zamanlar hissettiğinden daha boktan hissetmeye başlamıştı. Yutkunup şişeye uzandım, bir yudum daha aldım ve şarabın tadı damağımda dolaşırken geçmişin koridorunda bıraktığım küçük kızı geri almak için tekrar o koridora zamana karışarak aktım. "Babamın Behr'in hayatındaki yerini biliyorum," dedim kuru bir sesle. Annemin sessizliği bozuldu ama bu sadece derin bir nefes sesiydi, nefesinin kelimeleri olmasa da sanki kuracağı her cümleden daha ağırdı aldığı nefes.

"Ben bilmiyordum," dedi annem, duraksadım. "Yani çok uzun süre, bilmedim. Öğrendiğimde de artık arkadaşımdı."

"Peki sonra ona neler olduğunu biliyor musun?"

Annem sustu, bin ışık yılı uzağımdaymış da konuşsa bile sesi bana varmazmış gibi sustu.

"Biliyorum."

Gözlerimi yumdum. "Oğlunu sen kurtarmışsın."

Scanned with CamScanner

lıyordum. Çocukluğumu bir misket filesinin içine doldurup onun önüne boşaltışımı da hatırlıyordum.

Kalbim çölde doğan bir güneş gibi yanıyordu.

Dudaklarım dudaklarına dokunduğunda, artık gerçek tam ortamızda asılı duruyordu. Elleri hoyratça saçlarıma daldı, saçlarımın içinde ilerleyip zihnime sızmak ister gibi kafamın derisine temas etti. Dudaklarımı güçlükle araladım ve o aralıktan biraz nefes içime sızdı, ciğerlerime kadar indi; sonra beni ne kadar yavaş başlasa da gitgide daha da harlanan bir öpücükle keşfetmeye başladı.

Bir eli saçlarımdayken, diğer eli kopardığı kanatların olduğu aralıktan aşağı salındı, bel boşluğuma kadar indi ve sonra orada asılı durdu. Dokunuşu bana minnettar gibiydi, aynı zamanda dokunuşu benden nefret ediyor gibiydi de.

Beni hem seviyor hem de benden nefret ediyordu.

Artık bunu biliyordum.

Birbirimizi paramparça etmeden sevebilmemizin imkânı yoktu. Birbirimizi sevdik ve sonra da paramparça olduk. Bu kaçınılmazdı.

Bir günebakan tarlasında doğan güneştim, çölden çıkıp gelmiştim.

Dudakları dudaklarımda ısrarcı bir depreme dönüştü. Başta beni sarsmak istiyormuş gibi öptü, yıkmak istiyormuş gibi ama kıyamıyormuş gibi. Hem yıkmak istiyormuş hem de temelimde o varmış da yıkılırsam onun üzerine yıkılacakmışım gibi. Ağlama isteği içimde büyüdü, büyüdü ve büyüdü... Dudaklarım dudaklarından çekilmedi ama kalbim atışlarından çekilerek sessizliğe gömülmüştü.

Kendimi suya bırakıyormuşum gibi ona bıraktım.

Kendimi ters yönlü bir akıntıya bırakıyormuşum gibi ona bıraktım.

Beni öyle bir öpüyordu ki, sanki öpüştüğümüz zaman dilimi bizi yaşamdan uzaklaştırıyordu. Öyle bir öpüyordu ki beni, intihar kendiliğinden aramızda var oluyordu. Cehennemdeki en alt basamağı da indim ve son kata vardım. Hepsi onun dudaklarındayken

oldu. Öldüm, yeniden doğdum, büyüdüm, acı çektim ve yeniden öldüm. Tüm bunlar onun dudaklarındayken oldu. Döngüye girdim. Onun dudaklarındaydım. Ay birçok kez eksilmeye geçti, birçok kez yeniden doğdu, dolunay oldu ve sonra bulutlar onu örttü. Hepsi ben onu öperken oldu. Bir şehirde yağmur yağmaya başladı, diğer şehirde yıldızlar yanıyordu, bizim olduğumuz şehir karlar altındaydı; insanlar uykuya daldı ve tüm bunlar ben onu öperken oldu.

Elim yüzüne kaydı, yüzüne dokundum; parmak uçlarım yüzü oldu, acıdım ve acıdı. Boynumu bir kuğunun boynu gibi ona aralıdım, dudakları dudaklarımdan kopup boynuma kadar sürüklendi, bir nehrin içini karıştıran dalga gibi yükselerek nabzımda durdu. Nabzımı öptü. Zamanın içindeki akrep kuyruğundaki zehri kendi kalbine batırdı; zaman felç oldu, durdu ve o beni boynumdan öptü.

Tüm bunlar olurken ağlıyordum, biliyordu ve bakmıyordu; çünkü ağladığımda içinde benden nefret eden o çocuk gizlice çok üzülüyordu.

Nehirde ölü balıklar vardı, yavaşça yüzeye çıktılar; boynumdaki kuğunun kanatlarının dipleri sızladı.

"Sensin," diye fısıldadı dudakları boynumu zincirlerken. "Tam benden gittiğini düşünüp sana gelmemeye yemin ederken, sensiz uyuyamayacağımı bana yokluğunla hatırlatıp, umutsuzluğu içime düşüren sensin."

"Her şeyi," diye fısıldadığımda dudakları boynumda donup kaldı, "biliyorum."

Birden dudaklarını boynuma bir bıçakmış da damarımı kesiyormuş gibi bastırınca gözlerimi sıkı sıkıya yumdum.

"Kızmıyorum," dedi, sesi öyle kısık çıkmıştı ki sanki dudakları aralanmamıştı bile. "Yine de keşke sevmesem seni."

"Keşke," diyebildim gözyaşları yanaklarımdan sesime dokunmadan yavaş yavaş kayıp giderken.

"Benimle çok uğraştın," dedi, "kaçmadın, bırakmadın, siktir etmedin, arkamdan geldin. Sorgulamadın. Bana öylece inandın. Se-

Scanned with CamScanner

ninle yaşadığımı hissettirdin, oysa ben küçükken sizin yüzünüzden çok öldüm sandım."

Gözlerimden yaşlar taşmaya devam etti. Bir nehir taşıyormuş da ormana yayılıyormuş gibi yaşlar gözlerimden taştı ve yüzüme yayıldı.

"Benimle çok uğraştın, Kewê. Beni yaşatmaya çalıştın. Bende ne gördün bilmiyorum ama beni hep yaşatmak için uğraştın. Sen bana bende var olmaması gereken bir umudu aşıladın."

"Her şeyi biliyorum," diyebildim gözyaşları gözlerimden çaresizliklere tutunarak özgürce süzülürken. Oysa özgür değildi, çaresizdi. Gözlerim bile çaresizdi.

Dudaklarını boynuma çok daha sert bastırdı.

"Bana o umudu vermemeliydin, umut nedir bilmemeliydim. Karşılıksız kalmalıydı. Tüm isteklerim karşılıksız kalmalıydı. Seni mahvetme güdüsü beni terk etmeden önce sen beni terk etmeliydin. Önümü kapatmalıydın, anlıyor musun?"

"Korhan."

"Sus," dedi. "Neyi biliyorsun ki? Sus, cevap verme."

"Her şeyi."

"Bana umut etmeyi öğrettin, bu seni benden daha iyi biri yapmaz."

"İyi biri değilim, biliyorum. Hiçbir zaman böyle bir iddiam olmadı ki."

"Evet," dedi koyu bir sesle. "Her şeyden kastın ne?"

Dudaklarımı yavaşça saçlarına sürtüp sert bir nefes eşliğinde mırıldandım.

"Kim olduğumu biliyorum. Senin için kim olduğumu biliyorum. Geçmişini biliyorum."

"Geçmişimi siktiler," dedi yavaşça, sonra derin bir nefes aldı. "Neyi nereden öğrendin?"

"Bana bunları sorma. Ben bunları söyleyemem. Bunlar çok ağır. Beni öldürür."

"Seni öldürmesin diye sustum hep, hep bu yüzdendi," deyince birden onu bağrıma basmak istedim ama yapamadım. "Her şeyi biliyor musun bilmiyorum ama bildiklerin seni öldürmüş. Keşke yaşatabilseydim seni, keklik kızım."

"O ev o gece yandı," dediğimde irkildi ama geri çekilmedi, çekilmek istedi belki ama buna izin vermeyip onu sıkıca kavradım. "Sabaha doğru söndü, küle döndü. Sen hâlâ yanıyorsun."

"Bilmeseydin," dedi.

Artık zincirlerimiz boşalmıştı ama biz hâlâ birbirimize bağlı gibi duruyorduk.

O kadar bir aradaydık ki, neredeyse ayrılacaktık.

Bir daha kimsenin kimseye var edemeyeceği kadar ağır duygular içindeydik.

Alevler kendi içlerine kapandı.

"Nasıl bilirsin, Nurşan?" Yavaşça geri çekilince kalbim de göğsümün içinde geri çekilip sırtımdaki kemiklere yaslandı. "Her şey bu kadar imkânsıza doğru yol almış gidiyorken, sen nasıl her şeyi bilirsin? Bu bizi daha da imkânsız yapmaz mı? Öleyim mi istiyorsun?"

Ona doğru bir adım attım.

"Tam karşındayım, Arjen," diye fısıldadım, bir çeşit gölge fesleğeni gibi başımı yavaşça karanlığa eğdim ama o bana bakınca dimdik durmuş bir kadının ona bakan gözlerini görüyordu. "Altan Tanyel'in kızı olarak buradayım. Karşında duruyorum. Sevdiğin kadın olarak değil, Altan Tanyel'in kızı olarak. Şimdi soruyorum sana. Her şey bu kadar yokuşa dönüşmüşken ve ciğerlerimiz bir nefeslik kadar bile çalışmıyorken, biz seninle bu tepeyi nasıl tırmanırız?"

Göçebe bir duygu yüzüne tırmanıp gözlerini kırgınlıklarla süslediğinde bana bakışı ellerimi yaktı.

"Buradayım işte," diye fısıldadım. "Her şeyini alan adamın kızı olarak buradayım."

Scanned with CamScanner

"Benim her şeyim sensin."

Gözlerimden yaşlar boşalırken buna inanmak tek ihtiyacımmış gibi baktım ona.

"Peki ya sönmüş bu ciğerle o dimdik tepeyi nasıl tırmanacağız?"

"İçim yandı, içim söndü, çok fazla öldüm ama gömülmeyi hiç tatmadım. Sen nasıl her şeyi bilirsin, Nurşan?" diye sordu bir defa daha benim sorumu duymuyor, belki de duymak istemiyormuş gibi.

Zihni ona oyunlar oynuyormuş gibi bakıyordu. Duyduklarına anlamlar yükleyemiyormuş gibi. Belki de her şeyi bilip bilmediğim konusunda şüpheleri vardı ama mantığını ortaya aldığında muhtemelen net olmasa bile bir şeyleri bildiğimi biliyordu.

Bir yığın insan tanımıştım. Kimsede onda gördüklerimi görmemiştim. Kimseye ona hissettiklerimi hissetmemiştim. Onunla aramızdaki çok daha fazlasıydı.

Üşüyen çıplak bedenim yavaşça ona doğru sokuldu. Korhan geri çekilmedi ama gözlerine baktığımda kaçmak istediğini görmüştüm. Benden nefret edip etmediğini anlamak ister gibi parmaklarının ucuna çıktım ve yüzüm yüzüne yaklaştığında yavaşça kokusunu soludum.

"Karşındayım," diye fısıldadım. "İhanetinin asıl sebebiyim. Onun kızıyım. Söyle bana, beni onun kızıyken de sevebilecek misin?"

"Seni onun kızı olduğunu bile bile sevdim." Gözlerini yumup benden sakladı. "Seviyorum."

"Ama ben onun kızı olduğumu bile bile, sana yapılanları bile bile seni nasıl sevmeye devam ederim?" diye sordum kırgınlıklarla dolu bir sesle. Yüzünde benim tarafından terk edilmenin izi vardı. Onu mutsuz bir çocukken, harabe bir genç adama çeviren zaman beni önüne çıkarmıştı ve artık o paramparçaydı.

"Gidecek misin?" diye sordu her şeyi kenara iterek. Bu sorusu göğsümün altındaki kalbin kasılmasına neden oldu. Kalmak istiyordum, sonsuza dek onunla kalırdım da bu gözlere ne zaman baksam kim olduğumu görürdüm. "Taş kesilme karşımda. Söyle bana, her şeyi biliyorsan, söylesene, artık gidecek misin? Tamamen mi?"

"Seni mahvettiler. Ben yapmasam da... Bana baktığında..."

Birden lafını böldü.

"Seni kırdım. Kalbinden değil, omurgandan kırdım. Buna rağmen benimle yürüyebilecek misin? Omurgan kırıldı, yürüyemezsin."

"Neden beni düşünüyorsun?" diye sordum. "Mahvolan senken, nasıl olur da karşımda durup hâlâ beni düşünebilirsin? Benden nefret etmen gerekiyor."

"Ediyorum," dedi, sert bir tokat gibi yüzüme yapışan gerçekle sendeledim. "Sana dokunduğumda sana değmem sandım. Ben değdim sana. Nefret gibi sevgi de anlık olsaydı keşke."

Çıplak bedenime aldırış etmeden sırtımı öne dönüp banyonun duvarına doğru yürüdükten sonra başımı kaldırdım ve karanlık tavana bakarken ağır nefesler alıp verdim. Buna ihtiyacım vardı. Nefes almak istiyordum. Göğsüm kabına sığmıyordu, kalp atışlarım yavaşça içime taşarak beni boğmaya başlamıştı.

"Seni affettim, bunu yaparken kendimi durduramadım. Her şeyi öğrendiğimde ayaklarına kapanmak istedim. Her şeyi öğrendiğimde artık çok geçti. Sana tekrar umut veremem. Bunu yapamam çünkü benim de umutlarım tükendi."

Yerinden kıpırdamadı ama kendini sıktığını hissedebiliyordum. Neden kendini sıkıyordu? Benim gibi kalbi ağrıyordu, biliyordum. Belki kalbi o kadar parçalanmıştı ki ağrısını bile hissedemiyordu; bir kalbi bile yokmuş gibi geliyordu ona.

"Sen benden yararı gizliyordun," dediğinde birden neden bunu söylediğini anlayamadım ama sakince onu dinledim. "Ama ben seni yarandan tarıdım. Doğru bu, evet, seni başta sadece bitirmek istedim. Ölsen üzülmezdim ama ölme istedim, çünkü seni öldürmekten beter edecektim. Ölmek için yalvaracak kadar acı çek istedim. Bu beni suçlu yapmaz mı? Bu beni haklı yapmaz. Bu beni suçlu yapar. Tek suçlu benim, seni hiç suçlamadım. En başında da senin

Scanned with CamScanner

suçsuz olduğunu biliyordum. Sadece onun kızıydın, gerisi sikimde bile değildi. Senin suçsuz olup olmaman sikimde bile değildi. Bunu göz önünde bulundur. Beni affederken nasıl bir orospu çocuğu olduğumu göz önünde bulundur. Beni orospu çocuğu yapan senin babandı. Sen değildin. Buna rağmen sana tüm bunları yaptım. Tüm bunları göz önünde bulundur."

Açıklığı, gözlerimden süzülen yaşları kışkırttı ve daha şiddetli ağlamaya başladım. Hoyratça akan gözyaşlarına rağmen omuzlarım titremiyor, sesim hiç çıkmıyordu. Bir samutun bile benden daha çok sesi çıkardı; öyle sessizdim.

Bir adım atınca gölgesi üzerime serildi.

Zaman damarlarımdan çekildi.

Yaşamı hissedemedim.

Kalbim uyuşmaya başladı.

"Kendine haksızlık ediyorsun," diye fısıldadım. "Tüm bu olanlar senin suçun değildi."

"Belki başta değildi ama sonrası benim seçimimdi, Nurşan. Sana kanına susamış bir katil gibi yaklaştım. Niyetim seni öldürmek değildi. Senin için baban gibi biri olmak istedim. Oldum da. Oldum, Nurşan. Bana babanmışım gibi davrandın. Ama sanki babandım ve dünyanın en iyi insanıydım. Bana öyle davrandın."

"Sen benim için her zaman bir baba gibiydin. Şefkatin öyleydi."

"Biliyorum," dedi. "Keşke bilmeseydim. Seninle yaşadığım her gün cennette gibiydim ama cennete günahlarla girilmiyormuş."

"Artık daha iyi anlıyorum."

"Neyi?" diye sorunca, içimdeki acıyla usulca yutkundum.

"Seninle birlikte olamayacağımızı. Bu ikimizi sadece öldürür."

"Anlamışsın, güzel," dediğinde sesi ruhsuzdu. "Bana da anlat. Ben anlamıyorum. Anlatamıyorum kendime. Seni geride bırakamıyorum, gitmene izin veremiyorum, kaldığında da beceremiyorum. Seni biriyle paylaştığımı söyledin. Seni kendimle bile paylaşamam ama en başında niyetimin bu olmadığını söyleyemiyorum bile. Ha-

yatına çöken bir şeytandım ve itiraf et, beni sevmek işlediğin ilk günahtı. Bunu yaptığında cennetteydik."

Acının kalın ipleri parmaklarımın arasında duruyordu ve ben acıyı sıkı sıkı tutarken parmaklarımın kenarlarında kan deryaları açılıyordu. Kalbimin her vuruşu, o içindeyken bu aşkın bizi götürdüğü darağacını suluyordu. Onu severken asıl cinayeti kalbim işliyordu.

"Bu gece bana geldin. Parkta ateşimi çalan o küçük kız olarak değil, her şeyin farkında olgun genç bir kadın olarak."

Yavaş adımlarını dinledim. Banyonun çıkışına yürüdüğünü fark ettiğimde omzumun üzerinden ona baktım ve karanlıktaki beyazlığını gördüm. Kapının önünde durdu, yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktı. Merak kalbimi sömürürken tamamen kapıya doğru döndüm. Kapıyı kapatmamıştı. Çok geçmeden koridorda bir ampulün sarı kolları uzadı ve bu kollar karanlık banyonun içine de devrildi. Sakince aldığım nefeslerin sesleri zihnimde deprem gibi büyüyordu.

Koridorun içinde ilerlemeye başladığında, kollarını yavaşça bedenime sararak çıplak vücudumu kaybolan karanlığı öldüren ışıktan saklamaya çalıştım.

"Bana bu son gelişin, bana bunu hissettirdin."

Sesini duydum ama bedenini göremedim. Koridorda ilerlediğini biliyordum, hepsi buydu. Kollarını bedenime daha sıkı sarıp yutkundum. Gözlerimin kenarından süzülen yaşlar kurumaya başlamıştı. Onun her bir adım sesi, kalbimdeki atışları güçlendiriyordu ve bu atışlar kaburgalarımda derin izler bırakıyordu. Göz kapaklarımı usulca gözlerimin üzerine indirdiğim anda karşımda dikildiğini biliyordum.

"Bu gece geldin çünkü her şeyi biliyorsun. Merak ediyorum, İs. Hiçbir şeyi bilmeseydin de benim için gelir miydin? İçimden bir ses, gelirdin diyor."

"Gelmezdim," diye fısıldadım.

"Ne yani, yanıldım mı?"

Scanned with CamScanner

"Gururum bana engel olurdu, istesem de sana geri gelemezdim."

"Şu anda da bana geri gelmedin," dedi, sesinden bir şeyleri fark edebilmek güçtü. Gözlerim kapalı halde sözcüklerini dinledim. "Şu anda buradasın çünkü hemen sonrasında gideceksin."

İki kaşımın ortasında derin bir çukur oluştu ama konuşmadım. Göz kapaklarım usulca yukarı kalktı. Arkasında sarı ışığı tutarken bedeni karanlığa aitti. Yüzünün görünmediğini fark ettim ama buna rağmen gözlerinin yeşilini seçebildim.

"Bana veda mı ediyorsun, çirkin kızım?"

Aramızdaki mesafeyi delip geçen onun kelimeleri oldu. Kelimeler üzerime yürüdü ama ben bir adım geri çekilmeden karşılarında durdum ve beni yaralamalarına izin verdim. Sorusu zihnimde fırtınayı başlatan ilk darbe olsa da ayakta ruhum gibi çırılçıplaktım. Var olan tüm o gerçekçi, deşici duygular neşter gibi ruhumun üzerini kesiyordu. Ruhumun kanadığını hissettim.

"Başta sana veda etmek değildi istediğim," dediğimde omuzlarının düşüşünü izledim. Fikrimi neyin değiştirdiğini bilmek istiyor gibi görünüyordu. "Her şeye rağmen hep bir şansımız daha olsun istedim."

"Bana bunları beni daha da kahretmek için mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bunlar benim kalbimden kopanlar. Hiçbir zaman seni kırmak istemedim. Seni kırdığım zamanlarda bile istediğim bu değildi." Cennete sızan o kötülüğü izledim; tam karşımda duruyordu, uzun ve görkemli kanatları sırtının iki yanından yukarı süzülmüş, aşağı doğru bir pelerin gibi uzanmıştı.

Biri sanki alev alev yanan o çölün içinde, tekerlekleri kızgın kuma gömülen bir kağnının içinde kalbimi gölgeye doğru taşıyordu. Ama ne o kağnı hareket edebiliyordu ne de etrafta gölge vardı.

Artık onunla kalamazdım. Bunu yapamazdım. Bu utançla onun karşısında duramazdım. Gözlerinde hem aşkı hem nefreti görürken eskisi gibi onun kollarında yaşayamazdım.

"Bunu yapmaya mecbur muyuz?" diye sordu, oysa onun da bir tarafı sık sık bitmekle, vedayla, bir daha bir arada olamamakla ilgili cümleler kurduruyordu ona. Yorgun bir gülümseme dudaklarımda ki yerini aldığında bunu gördüğünü bilmek kalbimi daha da ağrıttı.

Yavaşça ona doğru ilerlemeye başladığımda içimde yankılanan acının boğaz yırtan çığlıkları gitgide daha da gürleşiyordu. Acıyı hissettim. Öyle çok her yerime bulaşmıştı ki, bedenim her bir adımında kötürümmüşüm gibi beni düşmeye zorluyordu.

Işık beni yavaşça inine çekti ve şimdi Korhan'ın hemen önünde, ışığın kollarının arasında duruyordum.

"Canım çocuğum," diye fısıldadım. "Sana böyle seslenmek istedim çünkü sen bu gece karşımda o çocuksun." Gözlerimi kaldırıp karanlığa mihrap olan gözlerine uzun uzun baktım. "Bu gece benimle son kez uyumanı istiyorum. Son kez diyorum çünkü bu geceden sonra bir daha hiçbir uyku tamamlanmayacak. Her uyku yarım kalacak."

Sertçe yutkunup başını aşağı yukarı salladı ve bunu kabullendi.

Birbirimizi *son* esir edişimizdi.

Birbirimizi *son* kez iznimiz varken sevişimizdi.

"Çok kötüsün," diye fısıldadı, acı yüzüme nefesinin içinden sıyrılarak yayıldı. "Uyu benimle."

Elim yavaşça elinin içine kaydı. Elimi tuttu. Zaman sustu, biz sustuk. Koridorun içinde yürümeye başladığımızda çıplaktım; ruhum çıplaktı, kalbim çırılçıplaktı.

O gece sevgilim,

Seni öyle çok seviyordum ki, sanki ölecektim.

Beni içinde uyuyacağımız, sevişeceğimiz, konuşacağımız, sessizliği dinleyeceğimiz belki de sadece dinleneceğimiz odanın içine soktuğunda, sadece yatağı olan o odadaki sessizlik üzerimize devrilerek kalp atışlarımızı yuttu.

Scanned with CamScanner

O gece sevgilim,
Sen bana bin ışık yılı uzaktaydın ama yanımda uyuyordun.
Ellerinde saçlarım vardı,
Sakalların avuçlarımı gıdıkladı.

Çıplak ve ıslak bedenimle beyaz çarşafların eğreti bir şekilde örttüğü yatağa, mezarıma uzanıyormuşum gibi uzandığımda, açık renk saçlarım yastığa yayıldı. Gözlerimi kaldırıp yatağın önünde dikilen adama baktım.

Gözlerimden dökülen yaşlar şakaklarımdan kayarak yastığa aktığında yavaşça üzerime kapandı. Gözlerimi yumdum. Yaşlar çoğaldı. Dudakları alnıma dokundu.

"Yolumuza çıkan bir fırtına vardı," dediğinde kısık sesi zihnime doluştu. Gözlerimi açmadım. Ağırlığı tam üzerimdeydi. "Tüm yaraların acısını tek seferde hissetmişiz gibiydi."

Yutkunduğunu hissettim, yutkundum.

"Dil û cîgeram sotên."

Kalbim ve ciğerim yanıyor.

Onu ben anlamadım, kalbim anladı.

Ciğerim ağrımaya başladı.

Parmakları yavaşça göğsüme indi, kalbimin eksenine dokunup bir süre bekledi.

"Mirina ser dilê te."

Sevdiğinin yüreğinde ölme arzusu.

Yüzüme birkaç damla düşünce bir an donup kaldım ve Korhan fısıldadı.

"Bi me giriyan."

Ağladık.

"Bi me giriyan, Kewê."

Ağladık, Keklik.

Ağlıyordum, o da ağlıyordu.

Kirpi gibi bir adam sevmiştim.
Dikenleri kalbime batmıştı.
Ağladık.
Bi me giriyan, Jûjî.
Ağladık, Kirpi.

Devam edecek...

Scanned with CamScanner

Nurşan Öz Tanyel

Korhan Arjen Alacahan

Scanned with CamScanner

Teşekkür

Kelimeler ruhu acıtabiliyormuş.

Serinin üçüncü kitabı olan Günebakan'ı yazdığım süre zarfında, devamlı olarak dudaklarımın gebe kaldığı cümle buydu.

Kelimeler ruhu acıtabiliyormuş.

Bu kez kalbimden daha büyük parçalar kopmuş, daha büyük parçalar sayfalara gömülmüş gibi hissediyorum. Benim için yazmak, sancı çektiğim bir gecede sancımı azaltan şefkatli kollar gibi; sanki bu dünyadayken güvenli kollar tarafından sarılıp sarmalanıyorum. Hissediyorum. Yaşadığımı hissediyordum. Yaşamak, dışarıdan çok kafamın içindeymiş.

Kafamın içinde yaşamak ne kadar güzel şeymiş.

Tünel benim için kalbimin ilk atışı gibiydi, sanki onu sayfalara döktüğümde yeni doğmuş bir bebektim. Nehir ile birlikte genç bir kız oldum, yaralar alarak büyümeye başladığımı hissettim. Şimdi sıra Günebakan'da ve ben artık olgun bir kadın gibi hissediyorum. Günebakan satırlara döküldü ve küçük genç kız büyüdü, yaralan olan ama güçlü bir kadın oldu. Günebakan'ı yazarken çoğu kez çaresizliği hissettim, çoğu kez bilgisayarın kapağını indirip, "Aycan, ben yapamayacağım. Yazamayacağım tüm bunları," dedim.

Böyle hissettiğim zamanlarda avucunu omzuma koyan Aycan, sen benim kraliçemsin.

"Yaparsın, hep yaptın, hep yaparsın."

Evet, yaparım, hep yaptım, hep yapacağım.

Canımı yakan bir hikâyeyi kendi kalbimden kopan parçalarla bugünlere getirdim.

Büyüdüm, bir hikâyenin beni büyüttüğünü hissettim.

Sadece Nurşan değil, sadece Korhan değil, ben ağladım; biz ağladık.

Biliyor musun değerli okuyanım, okuyan yarım, sen okurken hangi sahnede en çok ağladıysan, o sahnede gözlerimiz buluştu; birlikte ağladık.

Okudun ve yandın.

Size kelimelerden bir dünya kurdum. İçine aşkı, içine dostluğu, içine umutları, içine yalanları, içine gerçekleri ve içine acıyı koydum. Şimdi o dünyada benimle birliktesiniz ve bazen ağlıyor, bazen gülüyor ama daima yan yana duruyoruz. Bu yüzden bu teşekkür en çok size okuyanlarım. Okuyan yanlarım. Oku ve yan.

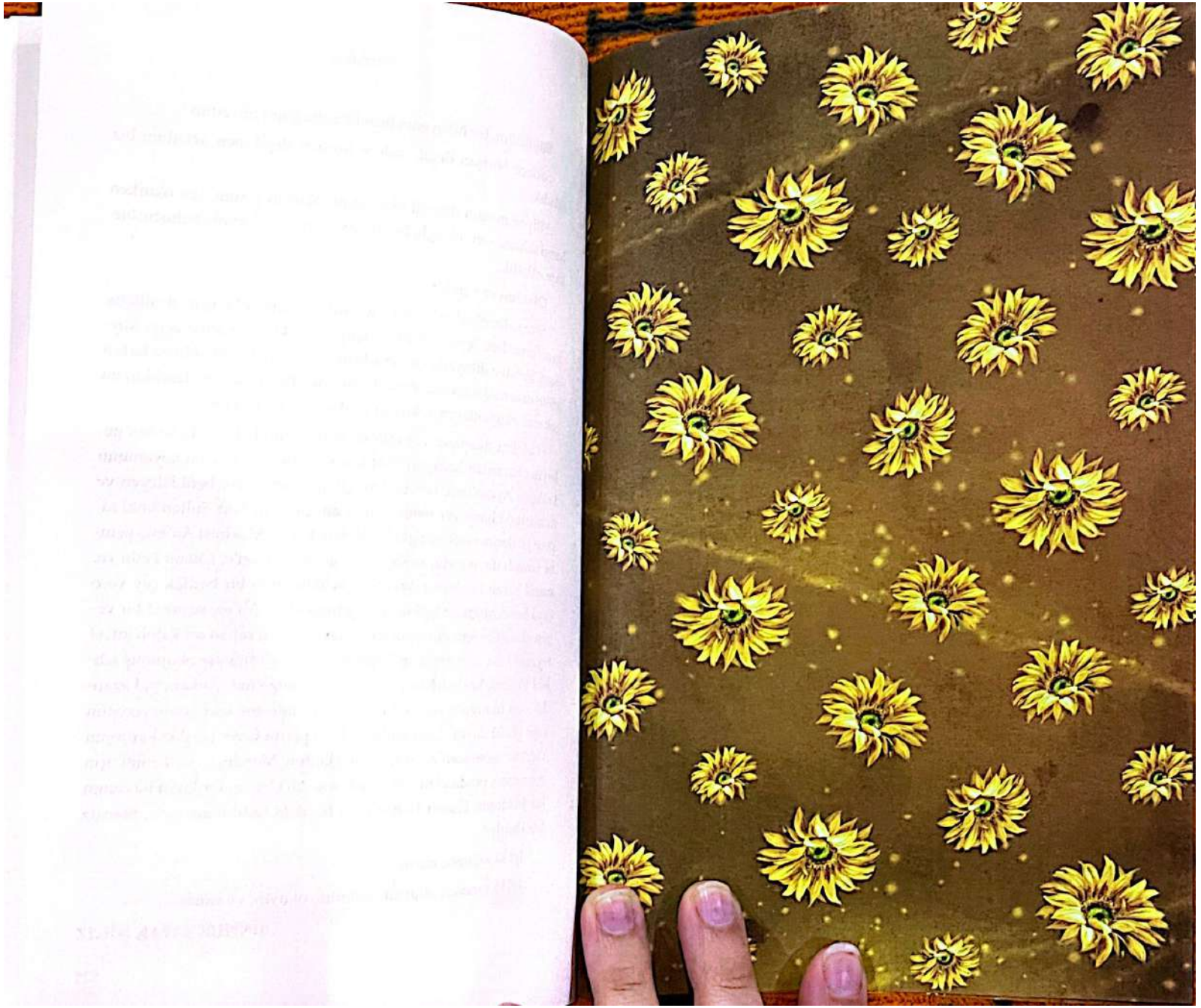
Gelelim dünyamı var ettiğim süre zarfında beni dışarıdan gelen her zarardan koruyan BŞN ailesi ve çok canım, içim kovanımın kraliçesi Aycan'ıma, ben tuşları ağlatırken sessizce beni izleyen ve dualarında bana yer veren canım anneannem Nur Sultan'ıma, sadece gözlerime bakınca gözleri dolan dedem Makinist Ali'me, pembe fanilalı dayım Murat Kaptan'a, annem Ceren'e, babam Fethi'ye, marul kafalı kardeşim Aykut'a, çocukluğumu bir bardak çay ve o çaya bandırdığımız bisküviye sığdıran abim Ali'ye, suratsız bir yeğen olduğum için durmadan ona küstüğümü sanan saf kalpli güzel teyzem Filiz'e ve eniştem Yaşar'a, sınava girdiğinde okunmuş leblebi yiyerek beklediğim kız kardeşim Simge'me -Ankara'yı kazandı!-, var olduğum sürece kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim yeşil gözlü devim Emirhan'ıma, kedi perim Gaye'ye, ikiz kardeşim Yağmur Gönülcan'a, ağabeyim Haldun Mendeş'e ve benim için her zaman orada olan yol arkadaşım Ali Osman Başkuyu ile canım kız kardeşim Gizem Ulaş'a yani bu defa sadece aileme... Sonsuz teşekkürler!

İyi ki varsınız, ailem.

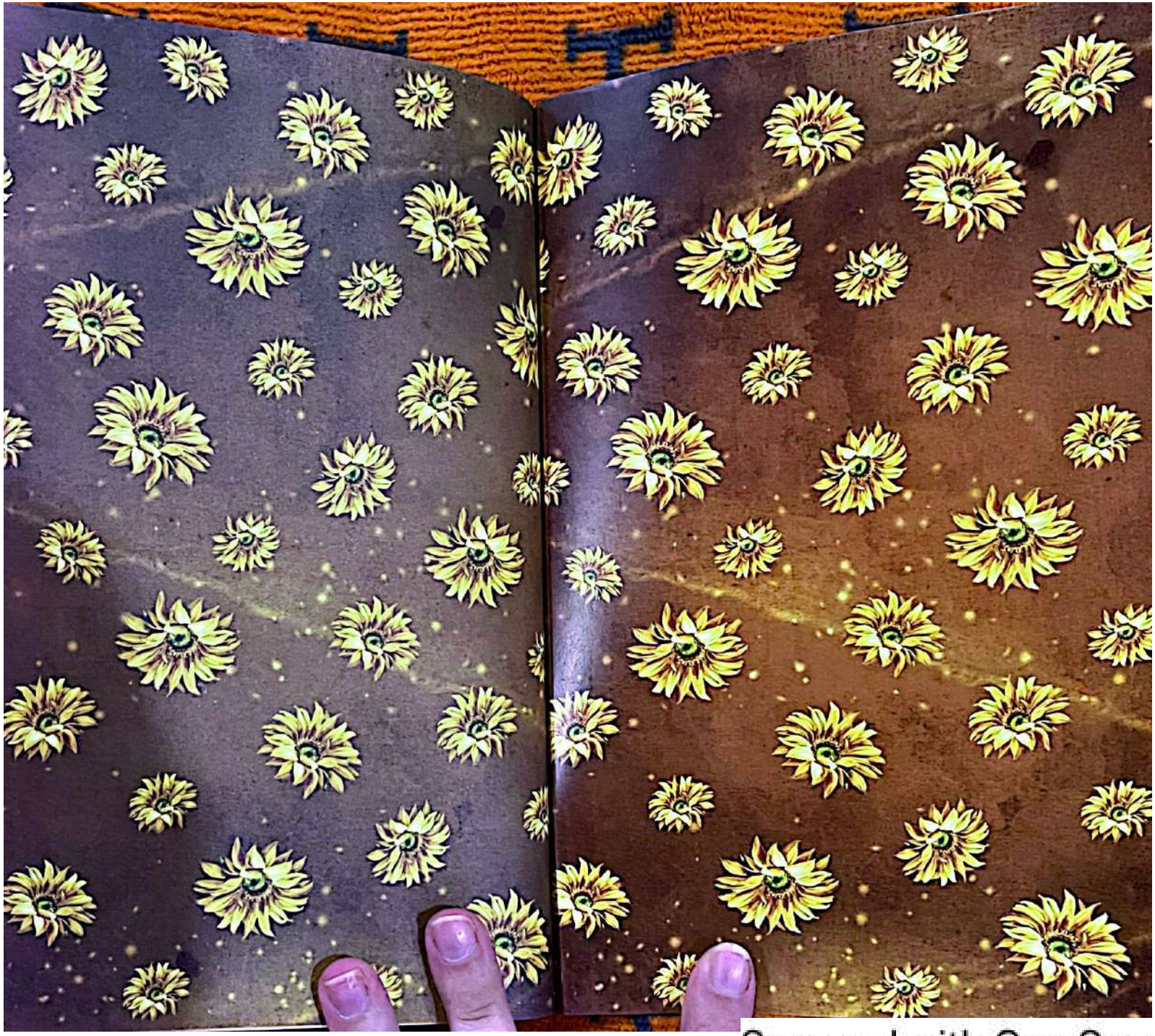
İyi ki varsınız, okuyan yanlarım, okuyun ve yanın.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Günebakan

İS SERİSİ III

Her şeyin açıklığa kavuşmasıyla beraber İs, duygusal olarak toparlanmanın yolunun uzaklaşmaktan geçtiğini düşünür. Artık yeni bir şehre, ciğerlerini yakacak yeni bir nefese ihtiyaç duymaktadır. Fakat bilmediği bir şey vardır, nereye giderse gitsin, geçmiş geçmeyecektir ve onu bir hayalet gibi takip etmeye devam edecektir. Korhan bir gölge gibi İs'i izleyip onu geri isterken, İs aşk ve gurur arasındaki o çizgide arafta kalmıştır. Serinin üçüncü kitabında çözülen tüm düğümler bir kez daha bir araya geliyor ve aşk, yalanlar ile gerçeklerin sarmaşığına takılıp kördüğüm oluyor.

Sustuğum her kelime kurşun olup zihnimden kalbime yağarken aynadaki yansımama gülümsedim. Yalanları kusan bir adamın gerçekleri saklayan küçük kızı olarak bitirdiğim bir gecenin sabahına, yine o adamın kilitli kafesinden ayağına bağladığı bir yalanla anahtarı bile olmadan çıkan kekliği olarak uyanmıştım. Onu seviyordum, onu sevdiğim için kalbimi affedemiyordum. Devam edecektim. Yel değirmenlerinin boş arazilerde dönmeye devam ettiği gibi devam edecektim; başım dönecekti ama devam edecektim. Devam edecektim. Bir çocuğun attığı ilk adımdan sonra düşüp yine de tekrar koltuğun kenarlarına tutunarak kalkıp adım atmaya devam ettiği gibi devam edecektim; ayaklarım beni taşımayacak, dizlerimin üzerine düşecektim ama devam edecektim. O kadar devam edecektim ki, kimse benim kadar devam edemeyecekti.

YayinlariDokuz
dokuzyayinlari
DOKUZ
978-625-7050-62-3
9 786257 050623
Fiyat : 40 ₺

Scanned with CamScanner